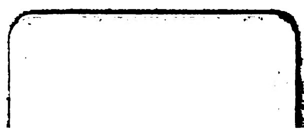

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08161558 9

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

ILIADEM

CVRANTE

C. G. HEYNE

VOLVMINIS SECVNDI PARS PRIMA

LIB. X—XIV

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

LONDINI

APVD I. PAYNE ET MACKINLAY

MDCCCII

IN JLIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM X. (K) JLIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Totam hanc rhapſodiam episodium eſſe, manifeſtum fit; poterat ipſum epos eo carere. Apud Euſtathium veteres narrant, ſigillatim hoc carmen ab Homero eſſe ſcriptum, et a Piſiſtrato Jliadi inſertum: *Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην ὑφ' Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι, καὶ μὴ ἐγκαταλεγῆναι τοῖς μέρεσι τῆς Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν.* Si quid aliud, hic ſaltem locus cui ſimilia ſunt in cod. Lipſ. docet, non nos primos ſuſpicatos eſſe, Jliadem non ab initio hoc rhapſodiarum numero et hac compage conſtitiſſe, et acceſſiſſe carmini partes ſerius; debuitque in talem ſuſpicionem inprimis in hac et in nouiſſimis rhapſodiis incidere vnusquisque, qui de ſumma carminis iuſtas rationes iniiſſet; parum tamen profectum eſt hac ipſa obſeruatione, cum de ceteris nihil ſit quod tuto ac certo tradere poſſimus. Nam an ab illo Homero, qui reliqua ſcripſiſſe dicitur, hoc carmen profectum ſit, ex dictis nondum conſtat; potuit alium auctorem habere. Quid? quod ne hoc quidem edocemur, ſitne illud, *quod veteres aiunt*, profectum a fama aliqua antiqua, an a iudicio et coniectura alicuius grammatici, Alexandrini forte, qui episodium non iuſtam epicae actionis partem conſtituere perſpiciebat. Porro hinc non magis conſtat, fueritne haec vna rhapſodia, quae ſeorſum haberetur a reliquis, an ea fuerit communis ſors aut pluribus aut omnibus rhapſodiis antequam eae a Piſiſtrato colligerentur? exti-

teritne corpus aliquod rhapſodiarum iam ante Piſiſtratum, cui ab eo inſerta ſit rhapſodia haec decima; an omnino ſingulae rhapſodiae ſparſim habitae tum primum in epos fuerint collectae, et aſſumta in illud rhapſodia haec, quae ad epos ipſum, ſi ſubtiliter expenderes, non ſpectabat. Verbo: loco hoc Euſtathii ad rei ſummam parum profecimus, quae continetur in hoc: fueritne iam ab initio carmen aliquod, cui ſerius insererentur partes, an fuerint principio partes ſingulae, et plura, quam nunc extant carmina, ex quibus collectis Jlias compoſita ſit: ſecundum ea, quae a me diſputata ſunt in Commentatione Commentat. Soc. R. Sc. Gott. To. XIV. inſerta.

Barnes ait ſe ea, quae ab Euſtathio tradita ſunt, refutaſſe; feciſſe hoc ſibi viſus eſt in nota ad Jl. Θ, 222. vbi tantum hoc oſtendit, ex eo, quod primi verſus libri K. conueniunt cum vſſ. primis libri B. non neceſſario ſequi, hunc librum K. ante Piſiſtratum ad Jliadem non pertinuiſſe. Atqui hoc argumento nemo facile vtetur aut vſus eſt ad iudicium de toto libro faciendum, quod aut auctoritate et fide hiſtorica, aut ex natura et argumento carminis epici conſtituendum eſt. Ceterum ſuſpicioni a veteribus paſſim iniectae et propoſitae, multis multorum amplificationibus interpoſitis Jliadem auctam eſſe pro firmamento eſſe poteſt ille Euſtathii locus. Librum ceteris inſertum et adaptatum eſſe docent haec: quod, etſi, vt finis libri antecedentis et initium libri huius ſibi reſponderent, curatum eſt, apertum tamen eſt, rhapſodiam Λ. vltimos verſus libri. J. excepiſſe. Porro ipſa actio libri K. nullum habet exitum: ſpeculatum Troianorum caſtra et conſilia mittuntur Diomedes et Vlyſſes; at illi nihil renuntiant de iis, quorum cauſſa miſſi erant; ſed, quod iam ſub fin. libri J. conſtitutum erat, id ad effectum perducitur, vt altero mane pugna redintegraretur. Vt librum K. tuearis, vnice facit, quod acute videbat Koeppen, quod nox ab Agamemnone inſomnis

exacta bene conuenit cladi et fugae superioris diei et rerum discrimini sequente die imminenti.

Νυκτεγερσία liber hic olim inscriptus fuit, notante quoque Schol. A. Etiam Δολωνοφονία et Δολώνεια ap. Eustath.

1. ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν Schol. A. et B. damnant Zenodoti et aliorum lectionem ὦλλοι vel ὥλλοι. Homerus scilicet articulo haud vtitur. Formula autem haec noctem insomnem narrandi, iam sup. B. pr. obuia, saepius inde repetita est, etiam ap. Virgil. Aen. IV, 522 sq. et iam ante ab Apollon. III, 744 sqq.

Hic versus iam lectus erat sup. B, 1, paullo tamen immutatus, ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ — Laudat versum Aristot. Poet. c. 25. vt iam ad e. l. est notatum, sed eo modo, vt non constet, vtrum locum ille ante oculos habuerit. Recitat enim: ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες εὗδον παννύχιοι, subiicit tamen mox ex hoc libro, in quo versamur, vs. 11 ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον et vs. 13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν. Nolim multa cum Tyrwhitto ariolari; memoriter locum esse laudatum satis apparet.

2. εὗδον παννύχιοι, non est, per totam noctem, sed simpliciter, noctu: vt πανημέριος pro ἐν ἡμέρᾳ. Recte hoc monent Schol. A. et Schol. br. Sch. B. et laudant Il. Ψ, 105. H, 476. A, 472. Non itaque admittes emendationem, etsi per se argutam, Tyrwhitti εὗδον πάντες ὁμοῦ. meliorem rationem tollendi difficultatem v. sup. ad A, 424.

μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. pro μαλακοποιῷ cum Schol. Eustath. et aliis, etiam Schol. Theocriti accipit V, 51. versu adscripto. Quis sit *somnus mollis* et ipse sensus vnumquemque docet, et docent adiuncta apud Virgilium.

3. ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδην. Vtuntur versu rhetores, Maximus Tyrius, et Lucian. in Gallo pr.

5. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ — ξ— „quod gemitum (στεναγμὸν) poeta comparat; nec tamen comparatio ad

ſingula ſpectat." Similia Euſtathius. Non ſenſerunt igitur grammatici quam ieiunum hoc eſſet: *tam crebra ſuſpiria duxit quam crebro fulgurat.* Fatendum tamen eſt, verba per ſe ſpectata nihil aliud inferre. ὡς ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ ſc. πυκινὰ, ὣς πυκινὰ ἀνεστονάχιζεν Ἀγαμέμνων. Doctius vtique ad curarum aeſtum comparatio refertur; vt ὣς πυκινὰ ἐστοναχίζετο v. 9. non ſit tantum *ingemiſcebat*, ſed vt aſſumantur *ea*, quae *cum ſuſpiriis coniuncta* erant, ſollicitus et curarum fluctibus agitatus animus. Videtur hoc ſenſiſſe Ven. B. qui comparationem factam ait διὰ τὸ ἀπύρως (leg. ἀπόρως, h. e. ἀμηχάνως) καὶ ὀξέως καὶ μετὰ σκέμματος γίνεσθαι τοὺς στεναγμούς. In hunc ſenſum Clarke reddit: *quam celeres nictant ex omni caeli parte fulgurum coruſcantium flammae, tam varia ac celeri agitatione agitabatur animus Agamemnonis.* Adiuuari haec ita poſſint, vt ὣς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζε dictum putemus id quod ſupra erat πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα, vtque adeo ſit πολλὰ φρεσὶν ὥρμαινε στοναχίζων. — Koeppen, loco ſub fin. H, 478. 9 abreptus, eo deuenit, vt comparationem ſic inſtituat: *vt homines ingemiſcunt, quoties per totam noctem tonat; ſic ingemuit Agamemnon.* Ita interdum ſolemus locis ſimilibus male comparatis in fraudem induci. — ὅτ' ἂν et ὅταν etiam h. l. Vide ad A, 519.

6. τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἠὲ χάλαζαν. Duplex eſt interpungendi ratio: aut vt iungantur πολὺν ὄμβρον, ἀθέσφατον. aut vt iungantur: ἀθέσφατον ἠὲ χάλαζαν. Hoc praeferunt A. B. tanquam comtius: et recte. Vtrumque eſt in Sch. br. Alterum, quod et in edd. erat, ita defendi poſſit: vt dicas, eſſe hoc Homericum, vt duplex epitheton ponatur ἐκ παραλλήλου, vt poſterius augeat vim prioris.

7. ἤ νιφετὸν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. „quod poeta diſtinguit χιόνα, ὑετὸν, χάλαζαν." porro: „ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν. ὡς παλῇ καταπασθεῖσα. οὕτως γὰρ ὀξυτόνως (voluit ergo παλῇ ſcriptum eſſe hoc) καλεῖται τὸ ἐπιπασσόμενον λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου." Ita Sch.

A. et cum eo Schol. br. in pr. edit. in qua et παλῆ editum est; minus bene ἐκπασσόμενον. Interpolatum nunc Scholion est ab editore Cantabrig. et Barnes. Apollon. Lex. ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν. ἀνέδευσεν. ἐπέβρεξεν. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ὡς εἴρηται, (leg. παλῆς. et excidit locus, qui hic respicitur aut est lacinia aliena) λέγει τὸ ἐλεύκανε. ἐπεπάσθη ταῖς ἀρούραις ἡ χιὼν, τῇ γῇ. Similia in Hesych. ἐπάλυνεν, vbi cf. Notas. Bene Etymol. παλύνω. ὡς μὲν Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν. ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν, adscripto versu nostro: vnde emendatus Apollon. in παλύνειν a Villoisono. add. Hesych. in παλύνω et ibi Notas. Composuit sua ex his Eustath. ad h. l. Operose haec grammatici egerunt; nihil tamen erat simplicius quam dicere, παλύνειν, proprie de polline et farina dictum, esse etiam idem quod πάσσειν conspergere, vt Od. Ξ, 429 et ἐκπάσσειν (quod et Schol. Eurip. Or. 1166 apposuit; add. Sophocl. Antig. 253 διψίαν κόνιν παλύνας et Schol.) adspergere, vt αἱ δὲ γυναῖκες — λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. adsperserunt farinam carnibus; veterum more; Σ, 560. et sic occurrit Od. K, 520. Λ, 28. Ξ, 77. et ex nostro loco Apollon. III, 69 νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες. retulit hoc inter Ionica Gregor. p. 262. Harpocration in πέλανος inter alia etyma et hoc habet: ἢ ὅτι καὶ λευκά ἐστιν. versu hoc apposito: ab indocto, puto, interpolatore.

πολλάς τε χιὼν laudat Schol. Aristoph. Nub. 260.

8. ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Sch. A. et br. πολέμου στόμα aut periphrastice dictum esse aiunt, pro τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου, aut pro toto bello, quia omnes consumit ac perdit bellum. In alterum consentiunt Sch. B. Eustath. At Schol. Sophocl. Oed. Col. 137 per φωνὴν interpretatur; quae quis ferat! Mireris nec minus Clarkium huc aduocantem Cicer. pro Arch. 9. *belli ore ac faucibus ereptam.* Hesychius in στόμα, τὸ κατεργαστικώτατον τοῦ πολέμου, in πολέμου στόμα autem τὸ ἀναλωτικὸν καὶ φθαρτικὸν τοῦ πολέμου.

Immo vero *στόμα πολέμου, μάχης;* eſt frons aciei, et ipſa acies, vt ſaepe *στόμα* de anteriore parte, aditu, exitu, vt *os* apud Latinos. Dicta autem h. l. pro ipſa pugna, prodigio monſtrata. Il. Τ, 313 *οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος* ſimpliciter *antequam pugnam iniret, pugnaret.* et Υ, 359 *οὐδέ κ' Ἄρης — ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο.* quid eſt aliud quam *ne Mars quidem tantam aciem ac pugnam* obierit. Sublegit hanc formam Quintus Cal. I, 193 *παίδων ὀλλυμένων — κατὰ στόμα δηϊοτῆτος.* et I, 485 *στόμα χάρμης* dixit. Simili, nec tamen eodem modo, dictum poſtea eſt *στόμα στρατοῦ, στρατεύματος,* de primo agmine et de prima fronte, vt ap. Xenoph. H. Gr. III, 1, 20. IV, 3, 2. et in ſcriptoribus tacticis. Huius generis ſunt loca quae Koeppen laudat ex Euripide, Heracl. 801. Rheſ. 409. 491. 511. Eodem modo et alia, vt *στόμα ποταμοῦ,* et in Troade recte *στόμα λίμνης,* (Stomalimne vulgo) et *στόμα ἠϊόνος,* Ξ, 36.

πευκεδανοῖο. pro *πικρὸν* dictum *τὸ πευκεδανὸν,* a piceae ſucco, agnoſcunt Sch. br. et Heſych. At per *καυστικὸν* exponit Etymol. quia picea facile flammam excipit.

Bentleio v. 7. *ἢ νίφετον* erat ſuſpectus, at v. 8 *ἠέ ποθι πτ.* prorſus delendus; nec occurrere alibi *πευκεδανὲς.*" Equidem ſtatuo alterum poſt alterum rhapſodum videri haec intuliſſe.

9. *ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων.* Pro hoc *ἀναστενάχιζ'* eſt in Vrat. b. Sicque ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 vbi vſſ. 9. 10. corrupte apponuntur. Harl. Mori. Cant. Ven. Townl. Varietatem iam aliquoties vidimus: v. c. Β, 784. Bentl. coni. *ἀνηστράπτεσκ' Ἀ.*

10. *νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.* ⊱ (aut potius ⊱÷) quod Zenodotus habebat *φοβέοντο.* At *φόβον* Homerus dicit *τὴν μετὰ φυγῆς δειλίασιν.* Argui porro eum imperitiae ait Sch. A. ex v. 25 *ὡς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος.* —

Porro νειόθεν ἐκ κραδίης. „ἐκ τῶν ἐσωτάτων λογισμῶν — hinc *Philotimus* mentem in corde posuit, ἐν καρδίᾳ τὸ ἡγεμονικὸν ἔθετο· ὅθεν γὰρ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ λυπεῖσθαι τὰς ἀρχὰς ἔχει, δηλονότι ὁ νοῦς ἐκεῖθεν ἤρτηται.“ Sic A. B. et sine Philotimi nomine Eustathius. Philotimus est medicus ille non ignobilis, Praxagorae discipulus. Est haec disputatio, quam aduersus Chrysippum potissimum agitauit Galenus de Hippocr. et Platon. plac. lib. II. et III. mirum tamen quod in re nota et diu ante Philotimum agitata hic potissimum excitatur, et quod hoc demum loco, cum φρένες iam saepe hoc sensu dictae occurrerint, tum vero, quod totum Scholion alienum est ab h. l. nam ingemiscere aliquis dicitur ex ipsis praecordiis, alte ducto spiritu, non ex intima mente. κάτωθεν reddit Apollon. Lex. ex Apione p. 470.

11. ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. Mira fuit veterum ζήτησις exposita a Porphyrio in Schol. B. et A. quomodo ex tentorio castra Troianorum prospicere potuerit Agamemnon. Simplicissimum erat dicere, eum subinde exiisse tentorio et prospexisse: quod sane haud necesse erat addere. At veteres acutius rem expedierunt, cum dicerent, ἰδεῖν et ἀθρῆσαι esse etiam τὸ διανοίᾳ σκέψασθαι, et mente quoque animoque res videri. Quid? quod idem hoc iam propositum est ab Aristotele Poet. c. 25. vbi reprehendentibus poetam respondetur §. 7. *dici nonnulla per metaphoram*: καὶ τό: ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. Voluit ergo Aristoteles sophistarum ludibrio ita occurrere, vt diceret, ex tentorio sane Agamemnonem non vere prospexisse, sed mente et animo vidisse campum. Laborant viri acutissimi in Aristotele tuendo Twining et Tyrwhitt. Addunt alia Schol. B. et A. cum Schol. br. potuisse tentorium positum esse in loco alto, vnde prospectus esset, et prospici poterant Troiani, quandoquidem excubabant in editiore campi parte: ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.“ Hoc tandem est sapere! Quid? si Agamemnon nec in tentorio cubabat, sed ante tento-

rium? vt Nestor vs. 74. et Diomedes vs. 161. Ita concidunt omnes argutiae.

Ceterum Porphyrii Scholion respondet alteri, quod est inf. ad 418 et Θ, 507. cum Quaest. Homer. s. 2.

Similitudo loci est cum verbis Taciti Annal. I, 65. *Nox per diuersa inquies; cum barbari festis epulis, laeto cantu, aut truci sonore, subiecta vallium ac resultantes saltus complerent; apud Romanos inualidi ignes, interruptae voces, atque ipsi passim adiacerent vallo, oberrarent tentoriis, insomnes magis quam peruigiles; ducemque terruit dira quies.* Vtri dicemus fuisse viuidiorem mentem mentisque vim: Tacito an Homero?

12. θαύμαζε πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό. vix assequaris qua metri incuria scribi potuerit τὰ καίετ' Ἰλιόθι πρὸ cum in codd. magna parte, tum in edd. vna Romana excepta, cui tamen nec Turnebus obtemperauit; emendauerat tamen καίετο iam ed. Basil. 1541.

θαύμαζε per θεᾶσθαι reddit Apollon. Lex. p. 341. et est hoc θηεῖσθαι voc. proprium: vt iam vidimus Il. H, 444 θηεῦντο μέγα ἔργον. Attamen et inf. Σ, 496 ἱστάμεναι θαύμαζον et Od. Θ, 265 αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν θαύμαζε δὲ θυμῷ.

τὰ καίοντ' Cant. male ante Ϝιλιόθι.

13. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. E—„quod hic et in ὁπλοποιΐᾳ (Σ, 495) αὐλοί σύριγγές τε memorantur, itaque nota fuere barbaris ea instrumenta.“ Eadem Athen. I, p. 16. A. αὐλῶν vsum in nuptiis iterum memorat Homerus Σ, 495. At multo magis hoc notabile, quod, cum nota essent barbaris et Graecis, non tamen illi de vsu eorum in tactica cogitarunt!

Monent praeterea Schol. A. et br. ad ἐνοπὴν subintelligendum esse ἀκούειν. Enimuero pendet hoc a θαύμαζε.

Alii obseruationi locum faciunt ea quae in Aristotelis Poetica leguntur l. c. „per metaphoram ait dici et hoc: αὐλῶν συρίγγων θ' ὅμαδον.“ Si antecedentia animo

teneas, statim succurret, ex Aristotelis opinione esse et haec non vere audita, sed animo tantum fingi ab Agamemnone, intra tentorium in lecto cubante, vti nec ante vere visi erant ignes ex tentorio; adeoque haec accipienda esse per metaphoram. Haec cum non meminissent viri docti, laborarunt in iudicio hoc critico, et verba visa sunt non esse sana; vix enim haec memoriter ita eum recitare potuisse pro συρίγγων τ' ἐνοπήν, quae per metaphoram sane non sunt dicta. (Sed credendum est omissa esse media aut excidisse, cum adscribendum esset: ἐνοπὴν ὅμαδόν τε) Twining, elegantis iudicii, etiam hic paullo subtilius versatus coniicit ὅμαδον ἀνθρώπων reprehensum fuisse ab iis, qui ὅμαδον dicerent proprie esse turbam; (atqui αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ non minus per metaphoram est dicta, nec modo ὅμαδος.) his igitur respondendum esse: ὅμαδον h. l. per metaphoram esse tumultum. (Itaque et viri docti mente debuisset versus rectius scriptus fuisse ita: αὐλῶν συρίγγων θ' ὅμαδόν τ' ἐνοπήν τ' ἀνθρώπων, ne reprehensioni criticorum esset locus; attamen vel sic metaphorice ὅμαδος dictus esset pro strepitu.)

Versum, vt nunc legitur, recitat Dio Or. II, p. 90 et aliquoties Maximus Tyr. statim I. p. 10. XXVIII, 25. Etiam Apollon. Lex. in αὐλός. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν.

15. πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας. Primo πολλὰς δ' ἐκ Vrat. b. et Apollon. Lex, in quo: προθελύμνους: ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. versu laudato. Sic et Hesych. add. Suidam. Sch. br., ἐπαλλήλους. ἢ προῤῥίζους. θέλυμνα δὲ κυρίως, οἱ θεμέλιοι. Alterum hoc verum. v. sup. ad I, 537. „γρ. εἵλκετο. Barn. Versus laudatus ab Epicteto in Diss. III, 22, 30. vna cum vss. 91 sq.

16. κυδάλιμον κῆρ. Bentl. hinc emendat Hesych. κυδύλιον. ἔνδοξον. at h. l. est animus *generosus*.

Vss. 17—20. leguntur ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IV, 5.

18. Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν. „ὅτι καὶ ἐν τοῖς κακοῖς δεῖ καταφυγεῖν εἰς σοφίαν." (Bene

hoc; sed res interprete vix egebat) „Pamphilus scribebat ἔπι. (Iunxit ergo Νέστορ' ἔπι vt πρῶτον esset primo. Atqui vel sic ἐπὶ Νηλήϊον iungere licebat.) praestat tamen ἐπὶ πρῶτον iungere: sicque Ascalonita censebat." Scilicet vt sit πρῶτον (κατὰ τῶν) ἀνδρῶν ἐλθεῖν ἐπὶ N. quod mihi vix iudicio Homerico dictum videtur; manebo in hoc, vt iungam: πρῶτον (κατὰ τῶν) ἀνδρῶν primo loco, antequam alios adiret) ἐλθέμεν ἐπὶ Νέστορα.

19. εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο. „Alii olim συμμῆτιν scripserant." Et sic Townlei. Etiam Sch. br. συμμῆτιν, συμβουλήν. Scilicet vt inf. 197 συμμητιάασθαι. At sunt iungenda: συντεκτήναιτό οἱ μῆτιν, h. συγκατασκευάσειεν, ὑπόθοιτο. Alias dicit συμφράζεσθαι.

22. ποσσὶ δ' ὑπὸ reuocatum est a Wolfio secundum ea quae passim hoc de verbo disputata sunt; v. supra ad B, 44. vbi idem versus iam lectus est. In parte codd. et in edd. ὑπαὶ erat; at ὑπὸ Baroco. Mori. Harl. ipse Venetus. Et „γρ. ποσσὶ δ' ὕπο." Barnes. Tum ἐδύσατο Cant. male.

23. ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. h. quod tunicae (χιτῶνι) superinduitur λεοντῇ, leonina pellis: addit Sch. A. ἀντὶ τῆς ἀσπίδος. vnde et 34 ἔντεα pro ea dicantur. Nimis argute, puto; pellis pro χλαίνῃ est, quam Nestor induit inf. 133. etsi mirum esse video vs. 34 exuuias leonis declarari per ἔντεα καλά. Sch. B. caussam pellis iniectae ait alios quaesiuisse in hoc, quod hibernum tempus erat; at grammaticus improbat: σκέπη γὰρ ἦν ὅπλων ἡ λεοντῆ. voluitne eam armis superindui? an dixit ἀντὶ ὅπλων? Mihi res ex eo declaranda videtur, quod exuuiae leonis erant pro strato cui incubabat vt Vlysses Od. Υ pr. corio bouino. Saltem apparet fuisse morem, vt, donec armis induendi se tempus esset, pelle tecti procederent. Simili de caussa mox Menelaus pardi pelle indutus prodit, et Diomedes leonina.

δαφοινὸν — δέρμα λέοντος. Sch. br. pro φόνιος. φονευτικός, adeoque pro δαφοινοῦ λέοντος. Sic et Ven. B. Melius apud hunc alii pro πυῤῥόν, *fuluus*. cf. ad B, 308.

δαφοινὸν ἕσσατο Barocc. vnde Barnes coni. δαφοινεὸν, vt Σ, 538 vel δαφοινὸν ἓ ἕσσατο. Supereſt tertium: omiſerat librarius alterum ε in ἑέσσατο. Fuit, quod Bentleius quoque monet olim ſcriptum εϝεσσατό. v. de Digammo. Fuit ϝεω. ϝεννυμι.

24. αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές. Leo αἴθων, nunc primum occurrit, ſeu fuluus ſeu violentus, animoſus, ferox. κατὰ ψυχὴν ἔμπυρος. Praefero prius: ad Λ, 547. Omnino de voce v. ad B, 839. vbi equi αἴθωνες erant.

ποδηνεκὲς grammaticis primo loco Apollonio Lex. h. v. et Heſych. notabile viſum, non niſi inf. 178 et O, 646 obuium. Sch. br. ipſa: „μέχρι ποδῶν διῆκον." Scilicet quaſi ποδηνεγκὲς, ab ἐνέγκω, vt διηνεκὲς, κεντρηνεκὲς, ſup. E, 752 vbi Obſſ. δουρηνεκὲς inf. 357.

25. ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος. ✠ quod ἔχε τρόμος refellit Zenodotum, qui ſup. 10 legebat φοβέοντο pro τρομέοντο. Mox οὐδὲ γὰρ αὐτῷ etiam Tyrannio legebat, Aſcalonita vero αὖ τῷ. vt ſolet dici τοῦ δ' αὖ. Nihil intereſſe fatetur ipſe Ven. A. — Grauius forte, ſi moneam, interpunctionem priſtinam — ἐφίζανε, μή τι πάθοιεν, inſtitui poſſe alio modo, eoque meliore, vt feci: ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε· μή τι πάθοιεν 'A. vt interpoſita ſint quae diſtinximus, et iungenda ſunt: τρόμος, μή τι πάθοιεν.

26. μή τι πάθοιεν. ἐν ἄλλῳ· μή τι πάθωσιν. Ven. A. vtrumque recte. v. Excurſ. II, ad VII, p. 405. 406.

27. πουλὺν ἐφ' ὑγρήν. ✠ propter figuram, πουλὺν ὑγρὴν pro πολλήν. Sch. br. volunt Attice eſſe dictum: Sane Homeri aetate Atticus ſermo nullus erat. Fuit duplici forma: πολύς, ὺ, et alterum πολλός, ή, όν. — Heſych. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν ex h. l. ἐπὶ πολλὴν θάλασσαν — *fluidam*, vi oppoſitae terrae, quae ξηρὰ eſt et τραφερά. Ξ, 308 ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Forte tamen nec θάλασσαν aut ἅλα, ſed πορείαν ſubintelligi voluit, cum etiam ὑγρὰ κέλευθα dixerit.

29. παρδαλέῃ vbique ſcriptum; cum alias variet πάρδαλις et πόρδαλις. v. ad Γ, 17. cf. ad N, 103. παρδαλέῃ — ποικίλῃ, primo caſu, Townlei.

30. αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας. ⸖ ὅτι στεφάνη εἶδος περικεφαλαίας. Sch. A. „Sit ita; et conſentiunt Sch. br. Etym. Heſych. et ipſe Apollon. h. v. proprie tamen eſt pars galeae, prominentior, ad tegendam frontem.

32. βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν· „ἀνστήσων. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν, ἀνστήσων. Ven. A." quid igitur putabimus aliud lectum fuiſſe? forte ἀμστήσων. Attamen et A, 305 ἀνστήτην. et inf. 176. —

33. Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ. ἤνασσε dictum Homero eſſe non potuiſſe docuit Bentl. apud Clark. ad Jl. Π, 172. quo loco prima digammi mentio ab eo facta eſt; ex eo Daweſ. p. 155. Nam ſi fuit ϝάναξ. ϝανάσσω. ergo ſcriptum eſſe non potuiſſe niſi εϝάνασσε. v. Exc. de digammo.

34. τιθέμενον Mori: pro τιθέμμενον putat Barnes.

35. ⸖ „quod νηῒ παρὰ πρύμνῃ dictum pro παρὰ νηὸς πρύμνην." At hoc iam H, 383.

37. ⸖ „quod τὸ ἠθεῖε reuerentiam iunioris erga maiorem natu inuoluit" Sch. A. v. ſup. ad Z, 518.

38. ⸖ „quod ὀτρυνέεις Ariſtarchus. vt 55. Pergit Ven. A. Ἀρίσταρχος κατάσκοπον. Νικίας δὲ ἀναστρέφει τὴν ἔπι, ἵν' ᾖ ἐπὶ Τρώεσσιν. Vix potuit Ariſtarchus legere κατάσκοπον. ſed interpretatur auctor Scholii vocem ἐπίσκοπον, quod nunc eſt pro κατάσκοπος, vt etiam Etymol. Heſych. Sch. br. Euſt. cum alii σκοπὸν ſine ἐπὶ dictum vellent; vt eſſet: Τρώεσσιν ἔπι σκοπόν. Scilicet male habuit, quod ἐπίσκοπος alibi eſt *inſpector* non ſpeculator. Hinc alii in ἐπίσκοπος nunc abundare ἐπὶ dixerunt, vt in ἐπικλυτόν. ἐπιβουκόλος. Poteſt vtrumque defendi. ἐπίσκοπος quidem alibi eſt *inſpector*, Ω, 729. X, 255. Od. Θ, 163. potuit tamen nunc alio ſenſu poni. Promiſcue poſuit et alibi σκοπὸς et ἐπίσκοπος. δμωάων σκοπός ἐσσι Od. X, 396. et ἐπίσκοπος ὁδαίων Od. Θ,

163. Sic et διασκοπιᾶσθαι inf. 388 quod v. 40 σκοπιάζειν. et 342 ἐπίσκοπος eſt idem quod σκοπός. Poteſt tamen et ibi fuiſſe νήεσσιν ἔπι σκοπός. Eſt enim σκοπὸς hoc ſenſu Homericum, vt inf. 526. 324.

40. σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθών. Heſychii σκοπιαζέμεναι. — κατασκέπτειν Bentleius huc aduocat.

41. νύκτα δι' ἀμβροσίην. Sch. br. ἀνὰ τὴν νύκτα, ἐν ᾗ οἱ βροτοὶ οὐ προΐασιν. ὅθεν καὶ ἀβρότη ἡ νύξ. Petita haec ex etymo. v. ad B, 57. Alienum quoque eſſet, de diis noctu per terras ambulantibus cogitare. Eſt nox θεία, — alma. μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται. „γρ. ἐστίν, καὶ ἐν ἄλλῳ· εἴη. Ven. A. alterum hoc eſt luculentius.

43. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. Etiam hic grammatici nugantur; Ven. A. cum Schol. br. Euſt. eſſe ſoloecum ait, pro ἐμῆς καὶ σῆς. Et Ven. B. χρεὼ aliis eſſe pro χρεία, aliis pro δεῖ. σὲ, pro εἰς σὲ, eſſe pro σοὶ, ait Sch. Eurip. ad illa: Ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ. Hec. 976. At v. ſup. ad I, 75 Not. et ad h. l. Clarke.

44. ἥτις κεν ἐρύσεται ἠδὲ σαώσει. — „quod κεν abvndat, niſi ſit pro ἥτις ἂν ἐρύσαιτο." Sch. A. Ita iterum haeret grammaticus in vſu τοῦ κε cum futuro, de quo v. ſup. ad A, 175. et Exc. II. ad lib. A. p. 176. Δ, 176. E, 212.

βουλῆς κερδαλέης. — Sch. A. locum referendum eſſe monet ad verſum, ἔνθα Σίσυφος ἔσκεν ὁ κέρδιστος Z, 153. ad quem vide: Monitum quoque ad e. l. κέρδος, κέρδεα, et cognata in bonam et in malam partem dici; ſaepe diſcrimine obſcuro aut parum definito. κερδαλέος autem obſeruatum gloſſographis et Schol. ad h. l. cum tamen iam A, 149 eſſet κερδαλεόφρων. Apollon. Lex. κερδαλέον (ad Od. Z, 148) πανοῦργον. περιποιοῦντα (κέρδη) καὶ ὠφέλειαν. Similia v. Heſych. Etymol. Schol. A. B. br. e quibus ad h. l. ſpectat, ἐπωφελοῦς, συνετῆς, ὠφελίμου. at alterum ἢ πανούργου. παρὰ τὴν κερδὼ, ὅ ἐστιν ἀλώπεκα, ad alia loca, et Pind. P. II, 142. 3.

ἐρύσεται. vno fibilo fcribendum; non, vt editur, ἐρύσσεται. Eft enim a ῥύω, ἐρύω, *feruo. cuftodio.* v. ad Δ, 138. Excurf. IV ad A.

45. Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. „quod aperte Iupiter Argiuis ftuduit ante Thetidis preces — et quod Zenodotus hemiftichium hinc transtulit in Hectoris verba κατὰ τὴν κόλον (non κῶλον) μάχην. h. e. in Θ, 501. Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. ibi enim Zenod. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν."

46. Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν. „ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων. εἶχ' ἱεροῖσιν." Ven. A. debuit effe εἶχ' pro ἐπεῖχε. vt, ἐπέχειν νοῦν. φρένα. At hiatus tum exfifteret; nifi legerunt: ἐπὶ φρένας εἶχ' ἱεροῖσι. dubito tamen dici ἐπέχειν φρένας· fed φρένα.

48. ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι. „ἐν ἤματι Ariftarchus legebat;" propius ad vfum communem, *vno die.* vt Od. Ω, 118 μηνὶ δ' ἐν οὔλῳ. Etiam Sch. br. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Barnef. edidit praefixum ἐν' ἤματι, atque etiam recepit in contextum: nulla alia auctoritate quam editionis Schrevel. At nec Aldina Scholia aliud habent praefixum quam Ariftarcheum ἐν ἤματι, nec in ceteris edd. Scholiorum. In edd. poetae ἐν ἤματι erat in Flor. Ald. 1. Rom. fucceffit in Ald. 2 ἐπ' ἤματι quod retinuere fequentes, etiam Turn. Steph. Clarke etfi Barnefium probat; at refellit Ernefti effe ἐπ' ἤματι idem atque ἐν ἑνὶ ἡμέρᾳ. Et hoc recte. Etiam ἐπ' ἤματι. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Hefych. habet et Suidas. Add. Euft. Codices feruant ἐπ' exceptis Cant. (in quo et Ἑκτορέης) Mori Lipf. Vrat. A. Mofc. 3.

μέρμερα. v. ad Θ, 453.

μητίσασθαι, vno fibilo non σσ. quia ex μητίω, non ex μητίζω. docet Clarke.

50. αὔτως, οὐδὲ θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο. αὔτως. per ὡσαύτως reddit Porphyr. ad K, 165. putare malim, effe, *fic, temere.* Porro fupplent hoc verfu ὑπάρχων Sch. A. ὤν Sch. br. — θεᾶς φίλος υἱὸς Barocc. male.

51—52. — Obelo signati sunt versus in Ven. A. in Scholiis tamen nil adiectum. Recte tamen vidisse censeo grammaticum, qui versus confodit; sunt enim mera repetitio superiorum 48. 49. In 52 *τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς*. Aliis locis tertius casus ponitur. Variat Ἀχαιοὺς et Ἀχαιοῖς Od. Ω, 425. At et alterum pro *εἰς* Ἀχαιοὺς defendas exemplo X, 395 *Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα*. Omnino synonyma poetae sunt *ἐργάζεσθαι, ῥέζειν, μήδεσθαι, μητίεσθαι, μηχανᾶσθαι τι* (*εἴς*) *τινα*. An et *βουλεύων ἐμὲ καί σε* in Hymn. in Merc. 167 eo sit referendum, nolim affirmare; nam sunt tam multa inepte consarcinata in eo hymno, vt nisi maiorem partem resectes, carmen vix sit tolerabile.

53. ⸏ excidit Scholion Ven. A. Nec tamen diuersa habere potuit ab iis quae ex Ven. B. apposita sunt: quod Menelaus, tanquam natu minor ad Aiacem et Idomeneum mittitur, qui remotiore loco tendebant; cf. 113 maior autem natu ad Nestorem procedit. Quae de his castrorum locis ex h. l. tuto constituere liceat, in ipsis Notis attigimus: plura quomodo probabiliter satis dici possint non habere me professus sum sup. Exc. I ad VII p. 396 sq. Lecheval. *Ebne von Troja* p. 253. vide tamen Lenz. p. 190 sqq.

54. *ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας. παρὰ νῆας* Barocc. et vn. Vindob.

55. *αἴ κ' ἐθέλησιν ἐλθεῖν. αἴκε πίθηται* Ven. cum vno Vindob. et pro Var. Lect. Vrat. et alter Vindob. at *αἴκ' ἐθέλησιν* Ven. B. Interpungi potest non vno modo: *ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλησιν ἐλθεῖν εἰς Φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι*, vt iungantur *ἀνστήμεναι ἠδ' ἐπιτεῖλαι*· aut *ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλησιν, ἐλθεῖν εἰς Φ.* vt sit pro *ὥστε ἐλθεῖν*. et absolute interpositum *αἴ κ' ἐθέλησιν*, vt interdum fit: v. c. Θ, 142. I, 429 et al.

56. *εἰς Φυλάκων ἱερὸν τέλος*. Primo *τέλος, τάγμα*. Sic *θεῶν ξυντέλειαν* hoc sensu dixisse Aeschylum S. in Th. 257. notat Schol. ad e. l. laudato hoc versu. Est nobile Scholion ad h. l. super *τέλος* eiusque variis significatibus repetitum in Sch. br. Ven. B. Etymol. Eustath.

et ex cod. Leid. ap. Valk. ad Ammon. p. 243. add. locum praeclarum de diuersis τοῦ τέλος significatibus ap. Stobaeum Ecl. physſ. lib. II, c. 3. p. 162. Cant. In Apollon. Lex. h. v. est tantum τέλος. τὸ τάγμα — Φυλάκων τέλος ἷξον ἰόντες inf. 470. sed Φυλάκων ex v. 56. — ἱερὸν, ἤτοι μέγα, ἤτοι ἀπηλλαγμένον τῶν λοιπῶν ἔργων Sch. br. et Ven. B. non male: quandoquidem selectus e ceteris copiis et eximius numerus seu τάγμα est; sed de hoc vsu dubitare licet. Iterum inf. Ω, 681 λαθὼν ἱεροὺς πυλαωροὺς occurrit. Et mansit similis vsus in ἱερὸς λόχος, *cohors sacra*, ap. Thebanos. Apud Eustath. τάγμα θεῖον. non tamen vt ille argutatur διὰ τὸ Φυλακτικὸν, sed simpl. *egregium. eximium*, vt toties in Homero. v. ad Θ, 66.

57. κείνου γάρ κε μάλιστα πυθοίατο. κείνῳ — πιθοίατο. Cant. Barocc. Mori, vn. Vindob. In Ven. expressum κείνου — πιθοίατο, sic et Lips. is tamen habuit ι in rasura. v. Ern. Enimuero dicendum πυθέσθαι τινος, at πιθέσθαι τινι. Recte adeo Wesseling. ad Herod. I, 126 nostro loco non vtebatur ad tuendum quod in illo loco est, βουλομένοισι ἐμέο πείθεσθαι. multo minus Od. Α, 414 auctoritatem addit: οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι. vera enim lectio est ἀγγελίῃς.

59. τοῖσι γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα. Barnes pro var. lect. τὰ μάλιστα. quam ipse excogitasse videtur.

61. πῶς γάρ μοι μύθῳ. In τῷ γὰρ iterum argutatur Clarke, et indignationem in eo quaerit Koeppen. Nihil aliud est quam quod alias δή. ἄρα. Est quoque proprie πῶς γε ἄρα. γ' ἄρ.

62. αὖθι μένω μετὰ τοῖσι. Schol. B. illustrat αὖθι (pro αὐτόθι) et αὖτις. *ibi* et *rursum*. cf. sup. ad Α, 492. Porro non dixit αὖθι μενῶ, nam sequitur ἠὲ θέω. Subintelligendum igitur visne ἵνα μένω ἢ ἵνα θέω. παρὰ τοῖσι Cant.

63. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω. ἐπὴν αὐτοῖς Mori. vn. Vindob. ἐπιτέλλω Barocc.

64. αὖτε προςέειπε. Ald. 2. cum seqq. αὖτις.

65. αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν. Excidit Scholion, quod spectare debuit ad ἀβροτάξομεν. de quo Schol. br. διαμαρτήσομεν. ἀλλήλων ἀποτύχωμεν. ὅ τινες διαμΦοδῆσαί Φασιν. Praeiuit Apollon. h. v. ἀβροτάξομεν. ἁμάρτωμεν ἀλλήλων. laudatis vſſ. 65. 66. et appoſitis mox aliis, quae modo memoratis ſimilia ſunt: quae et Etymol. et Heſych. afferunt. Aberratur in his ἀβροτάξωμεν. De etymo tamen et ſignificatu nihil habent, quod probes. ἄβροτος ἐρημία eſt apud Aeſchyl. Prometh. pr. νὺξ ἀβρότη inf. Ξ, 78 ad q. l. vide. Spectant haec ad ſolitudinem. Ergo ἀβροτεῖν et ἀμβροτεῖν eſt ἀποτυγχάνειν τοῦ βροτοῦ, aberrare ab homine in inferendo vulnere, vt E, 287 ἀβροτάζειν, aberrare ab eo, quem quaeſitum iuimus. Bene de his Koeppen. A nocte, ἀβρότη vocem ducit Euſtath.

μή πως — ἀβροτάξομεν. vſus futuri poſt μή πως de quo v. ſup. Exc. II ad VII p. 406. 7. ἀβροτάζομεν ap. Schol. Apollon. I, 1356.

66. ἐρχομένω. Euſtath. ἐρχομένω ἢ ἐρχόμενοι. Et hoc eſt in vno Vindob. Porro στρατὸς pro στράτευμα, obſeruantibus veteribus: v. Apollon. Lex. h. v.

67. Φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι. Schol. br. videntur legiſſe εἴ κεν, nam reddunt ἐὰν πορευθῇς.

ἐγρήγορθαι· ſcriptum in plerisque exemplaribus, et pro Aeolico habitum, pro vulgari ἐγρηγόρθαι, quod tamen et ipſum in codd. eſt, vt in Mori. Disputationes ſuper tono Apionis et Herodori memorat Euſtath. cf. Etymol. in ἐγρηγερμένος p. 312 l. 39.

Etiam in forma τοῦ ἄνωχθι trepidant grammatici. Simpliciſſimum erat ab ἄνωγμι ducere. ſunt enim formae plures: ἀνώγω. ἀνωγέω. ἀνώγημι. ἄνωγμι.

68. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. Scholion Porphyrii ſubiicitur quod varia comprehendit; ſed ad h. v. ſpectat tantum hoc, quod hinc cauſſa reddi poſſit, cur heroes ſe mutuo compellent patrum et gentis ſignificatione addita: quandoquidem id beneuolentiam declarare putabatur. v. c. Διογενὲς Λαερτιάδη

πολυμήχανε. Cauſſae tamen plures eſſe potuere; vt discernetur alter ab altero, etiam honoris cauſſa, cum pater eſſet clarus: v. ad Aelian. V. H. VI, 2. Etiam Thucyd. VII, 69 Nicias ἕνα ἕκαστον ἀνεκάλει, πατρόθεν ἐπονομάζων καὶ αὐτοὺς ὀνομαστὶ καὶ Φυλήν. — At in hoc argutari videntur, quod diuerſa eſſe volunt πατρόθεν et ἐκ γενεῆς.

69. πάντας κυδαίνων. Senſum attingit Heſych. κυδαίνει. τιμᾷ. ἀξιοῖ. θαυμάζει. ἐγκωμιάζει. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ· vltima vox accedit ex vſu Homerico. Ex Porphyrii Scholio haec teneri poſſunt: non eſſe, quod grammatici volunt: μὴ μέγα ἡγοῦ τὸ τοιοῦτο, καὶ ὅτι οὕτω προςφωνεῖς. ἀλλὰ σημαίνει· μὴ μεγαλύνε σεαυτὸν τῇ ψυχῇ. ἐξ οὗ σημαίνεται· μὴ ὑπερόπτης γίνου, μήδ' ἀνάξιον σαυτοῦ τὸ ἄλλον κυδαίνειν ἡγοῦ. hoc idem et alibi dixit: I, 255 σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν στήθεσσιν. *coerce. reprime.* φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων. Adhuc vno loco vox eadem occurrit: Od. Ψ, 174. Penelope οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὔτ' ἀθερίζω. οὐχ ὑπερηφανῶ. — τὸ μὲν οὖν μὴ μεγαλίζεσθαι θυμῷ, μὴ ὑπερηφανεῖν δι' ὑπεροψίαν. Etiam Apollon. Lex. h. v. μεγαλίζομαι· μεγαλύνομαι. μεγαλαυχῶ.

Spectat preſſe ad h. v. Heſychii gloſſa: μεγαλίζεο. μεγαλύνου. καυχοῦ, ἢ ὑπερυψωθῇς. Bentleius coni. „μ. μ. μύθῳ. Athen. XV." Sane μύθῳ et θυμῷ permutantur vt inf. 190. μὴ δὲ an μηδὲ ſcribas, nil intereſt. Barnes melius ſcribi μὴ δὴ putabat; improbante Clarkio.

69. Vtitur verſu Maxim. Tyr. Diſſ. XX, p. 368. vbi κυδαίνειν in codd. et edd. quod Dauiſ. relinquere debebat.

70. πονεώμεθα· ὧδε. Hiatus non fugit acumen Bentleii; nec emendatio, quae ſtatim ſe offert, viſio animaduerſo: ἀλλὰ καὶ αὐτώπερ πονεώμεθον. ὧδέ που.

71. ἐπιγεινομένοισιν iunctim Sch. br. et edd. ante Barneſ. cum codd. Vindob. male. Iungenda ſunt ἐπὶ — ἵει, ἐφίει.

72. ἀπέπεμψεν Lipſ. et vnus Vindob. pro ἀπέπεμπε. et vſ. 73. „γρ. ἴμεναι" Barnes pro ἰέναι.

74. τὸν δ' εὗρε, τόν ῥ' εὗρεν Cant.

75. ⊱ Excidit Scholion, quod forte ad εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ spectabat, molle pro ſenili aetate, vt Phoenici ſup. I, 655 ſq. at Diomedes in corio bouino cubabat. „γρ. εὐνῇ ἔνι" Barnes. εὐνῇ καὶ ἐνὶ Ald. 2. emendatum iam in Argentina. ποικίλα κεῖτο pro vulgari ἔκειτο, receptum e Cant. Harl. Vrat. b. a pr. m. et binis Vindob.

76. δύο δοῦρε. Cant. δοῦρα.

77. πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος; ῷ ῥ' ὁ γεραιός. ⊱ quod ſunt qui putent ζωστῆρα et ζῶμα eſſe idem; cum tamen ζῶμα ſit τὸ συναπτόμενον τῇ μίτρᾳ ὑπὸ τὸν στατὸν θώρηκα (h. e. lamina ſuperintexta faſciae laneae vel coriaceae, quae ilia ambiebat ſubter thorace) τὸ δὲ ἔξωθεν πάντα συνδέον, ζωστῆρα καλεῖ. Vide de his dicta ſup. ad Δ, 132. 186. vbi et dictum de voc. παναίολος. In fine „γρ. ὃν" Lipſ. non inſuauiter! ὃν — ζώννυτο.

78. ζώννυθ' etiam Ven. Nullus tamen dubito, veteres agnouiſſe ζώνυθ' quod et Euſt. ait, alios ſcripſiſſe, quodque habet Lipſ. Townlei. (in quo etiam θωρησοιτο, non σσ) et ed. Rom. Nulla enim eſt cauſſa geminandae litterae.

79. ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ. In Ven. expreſſum ἐπέτραπε. quod etiam habent Mori. Harl. Vrat. b. vn. Vindob. In Schol. A. adiicitur: Ἀρίσταρχος· ἐπέτρεπε. De vi vocis nil monent Veneti. At Schol. br. οὐδὲ ὑπὸ τοῦ γήρως ἐνικᾶτο. Eſt Lat. cedere, concedere. non ille victus aetate otioſe aut ſegniter egit. Similitudinem habet cum ἐπιχωρεῖν, vt et ap. Heſych. docent pro ὑπεχώρει, legendum eſſe ἐπέτρεπεν, ἐπεχώρει. Multo magis conuenit cum ἐνδοῦναι. εἴκειν vel εἶξαι. proprie eſt ἐπιτρέπειν ἑαυτὸν cum caſu tertio.

οὐ μὲν Townl. et Schol. ed. Ald. οὐ μιν. Adhibita tamen vox μὲν eo fere ſenſu quo μὴν, ſane quidem.

80. ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος. vnus Vindob. ὑπ' ἀ.

82. τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος. Scripſi οὗτος ſuadente vſu loquendi. Sicque codd. Cant.

Mori. Barocc. Vrat. b. Townl. Ven. etiam ed. Rom. cum Eustath. sicque legitur apud Apollon. de Synt. I, 37. p. 79. Vulgare οὕτω propagatum est inde a Flor. Aldd. In vno Vindob. et Vrat. A. οὕτως superadscripto ε.

ἔρχεαι. Apollon. Alex. l. c. et Mori ἔρχεται.

83. νύκτα δι' ὀρφναίην. ap. Apollon. Lex. h. v. per σκοτίαν redditur; v. ibid. Toll. p. 510. Vrat. b. „γρ. δι' ἀμβροσίην.

84. ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων; — ἀθετεῖται, quia οὐρήων dictum esse debet pro *custodibus* (Φυλάκων.) Atqui *custos* est οὖρος, οὐρεὺς autem est *mulus*." Ergo veteribus prorsus improbabile visum, *mulum* ruptis vinculis discurrentem quaeri. Sane οὐρῆας vidimus esse *mulos* A, 50. ad q. l. vide Obss. cf. Apollon. Lex. in οὐρεὺς et οὖρος. Nihil tamen impedire videtur, quo minus etiam οὐρεὺς ductum sit ab οὖρος. οὐρέω, Φυλάσσω, cum etiam sit ἐρεύω et οὐρεύω ap. Hesych. Certe ita statuerunt alii grammatici. Sch. br. οὐρήων. ἡμιόνων. νῦν δὲ Φυλάκων. Adde Eustath. et Hesych. οὐρῆας. οἱ δὲ οὐρήων, τῶν Φυλάκων. et οὐρεῖς, Φύλακες.

ἠέ τιν' ἑταίρων. cum vitio metri edd. omnes ante Barnes; tam parum de re metrica solliciti erant viri docti in Homero.

85. τίπτε δέ σε χρεώ; Hesych. χρεών. et addit: τίς δέ σε χρεία καταλαμβάνει; repetita glossa vitiose ibidem post τῇ. Conf. ad vs. 43.

86. τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα. Vrat. b. supra adscr. τὸν δ' αὖτε προσέειπεν.

88. εἴσεαι Ἀτρείδην erat vulgata lectio inde a Turnebo, qui intulerat ex ed. Rom. In Flor. Aldd. erat γνώσεαι, quod tuentur antiquiores codd. Cant. Barocc. Mori. Harlei. Vrat. c. cum A. et Vrat. b. pro var. lect. Mosc. 1. Vindobb. vn. ipse Venetus. Agnoscunt quoque Apollon. Alex. p. 79. Gregor. de Dial. p. 191. Plutarch. de tranquill. an. p. 466. E.

89. Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερὲς — ἐνέεικε Ven. c. Schol. A. Alteram formam iam Il. A, 48 vidimus μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. De formula ἐνιέναι πόνοις v. sup. ad I, 696.

διαμπερὲς interpretantur μέχρι τέλους Sch. A. et br. vt dicat per totam vitam sibi fore aerumnas, aut pro, penitus, prorsus. alte immersit me malis. Nam διαμπερὲς est quoque διόλου, τελείως.

Vss. 89. 90. legebantur iam sup. I, 605. 6.

90. μένῃ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. ὀρώρει Ald. 1. sed vitio operarum.

91. — πλάζομαι. πλανῶμαι κατὰ τὴν γνώμην. οἱονεὶ, ἀπορῶ, ὅπως χρήσομαι τοῖς παροῦσι πράγμασι. Sic Ven. A. cum Sch. br. Mirum, quomodo in hoc inciderint; cum de discursu Agamemnonis manifesto agatur. Melius Ven. B. ὧδε μόνος, ὡς ὁρᾷς, περιέρχομαι. — „γρ. ὄμμασιν ἥδυμος.“ Barnes.

Vss. 91—95. recitantur a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. IV, 15.

92. Respicit h. v. Hesych. ἰζάνει. ἐπικάθηται.

93. αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι δείδια. Praefert Schol. A. Δαναῶν πέρι, nec tamen damnat alterum περιδείδια: quod scribunt alii, etiam Vrat. c. Grauius est metricum ἁμάρτημα hiatus in δείδια οὐδέ. Animaduerterat Bentleius et coniiciebat δείδιά γ' οὐδέ. Melius idem coni. δείδιμεν. vel δείδιεν vt ad ἦτορ referatur. Lenius erit: δείδια, μηδέ.

Vss. 93 et 94. laudat Cic. ad Att. X, 6. et vss. 93. 94. 95 Athenaeus XV, p. 688 A. vbi de sede τοῦ θυμοῦ in pectore agitur: comparato versu H, 216 Ἕκτορι δ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. Etiam Arrian. Diss. III, 22, 3.

94. ἀλαλύκτημαι. Apoll. Lex. h. v. τεθορύβημαι. πλανῶμαι. ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ. adscriptis verss. Sch. br. τεθορύβημαι. ἠπόρημαι. et Suidas per ἀλάλημαι reddit: Hesych. exscripsit Apollonium. Super etymo vocis v. Etymol. h. v. et Eustath. Tenendum erat hoc, fuisse varias

formas: ἀλύω. ἀλύσσω. ἀλυκτέω. ἀλύκτημι. ἀλαλύκτημι. — In codd. Vrat. b. c. et al. edd. vitiose exaratum erat ἀλλ' ἀλύκτημαι, donec Turnebus ex Romana ἀλαλύκτημαι recepit. Quintus XIV, 24 περιτρομέεσκε δὲ γυῖα, καὶ κραδίη ἀλάλυκτο φόβῳ. Potest hic locus praesidio esse coniecturae Bentleii ἀλλ' ἀλαλύκτησαι sc. ἦτορ.

95. στηθέων ἐκθρώσκει. Nicias in Schol. A. στήθεων ἐκ iungebat; at grammaticus probat ἐκθρώσκει, vt ἐκτρέχειν. Idem Nicias τρομέει δ' ὕπο. quod improbare videtur Schol. A. nec tamen intelligo, quomodo possit accipi aliter. Inf. X, 451 sq. de Andromache: ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γυῖα πήγνυται.

96. εἴ τι δραίνεις. Sch. br. ἐπινοεῖς. δρῶσαι δύνασαι. Apollon. Lex. δραίνεις, ἰσχύεις. Hesych. δραστικῶς ἔχεις. add. Etymol. Verum ex alio grammatico ap. Eustath. p. 792, 27. patet ex analogia similium δραίνω nihil aliud esse quam δράω. Sic βῶ, βαίνω et alia. Fuisse quoque qui τὸ δραίνειν per ἀγρυπνεῖν exponerent, ἀπὸ τοῦ δρῶ, βλέπω. ex contexto scilicet.

97. δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν. Ven. εἰς minus bene ante τούς. καταβήομεν idem Ven. μεταβείομεν Towns. At καταβῆναι simpliciter accipi potest pro, procedere. Potest tamen nec minus cum respectu descensus a vallo versus fossam dictum esse, descendere.

98. μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. Sch. „Zenodotus ediderat, ἀδηκότες ἠδὲ ὕπνῳ." „Atqui, ait Schol. A. etiamnum μεστὸς ὕπνου dicitur, non, qui somno se exsatiat, sed qui somnolentia opprimitur." Zenodotus contra haec regerere poterat, grammaticum non vidisse, se verba ita accepisse, ἀδηκότες ἠδὲ ὕπνῳ, oppressi somno, καμάτῳ, διὰ καμάτου, propter defatigationem.

Laborant grammatici in constituendo etymo vocis ἀδηκότες, eiusque significatu et scriptione: quam disputationem in Excursum ad h. l. reieci: vnde patebit, ἀδδηκότες esse scribendum, et significatum esse satis constitu-

tum: ſunt labore confecti *καμάτῳ ἀδδηκότες*. At h. l. et Od. M, 281 alterum eſt adiectum, et ſunt *ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες*, nec videtur ſatis reſpondere: taedio affici, *fatigari, labore et ſomno*. *ὕπνῳ* per *ἀγρυπνίᾳ* iam veteres expoſuiſſe, paullo ante vidimus. Clarke hoc ait *inuenuſtum eſſe*. Quod tamen ipſe affert, multo minus venuſtum eſt, vt *ὕπνῳ δεδμημένοι* ſuppleatur. Vnde enim hoc peti poteſt? Enimuero plura in priſco ſermone occurrunt, in quibus *pro defectu et abſentia rei* ipſa *res* ponitur: cuius generis multa in Lyricis et Tragicis animaduerti poſſunt. Ipſe Euſtath. ſimile quid memorat: nauem dici interiiſſe propter gubernatorem; *διὰ κυβερνήτην ὄλλυσθαι*, ſc. quia ille aberat. Nec dubitauit Horatius hoc idem reddere: *ludo fatigatumque ſomno* etſi aliter feſſi ſumus ludo, aliter ſomno; ſi ſomno grauemur. Simile quoque alterum Od. Z, 2 *ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος*. *confectus*.

Eſt tandem in Ven. B. huic verſui appictum Scholion Porphyrii, quod inf. ad vſ. 198 ſpectat.

99. *μή τοι μὲν — κοιμήσωνται*. Flor. Ald. 1. cum codd. Cant. Moſc. 3. *κοιμήσονται*, per ſe et ipſum recte, v. Exc. ad VII, p. 405.

ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται. Exarant alii *ἐπίπαγχυ* vt Mori. male, nam eſt *ἐπιλάθωνται*.

100. 101. *οὐδέ τι ἴδμεν*. Schol. B. ait abundare *τι* et immutatam eſſe phraſin. Immo vero explendum eſt *οὐδὲ κατά τι ἴδμεν*, (*ἀλλὰ δεδοίκαμεν*) *μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι*. v. eand. Exc. ad VII, p. 407. Valde tamen veriſimile mihi eſt, veteres interpunxiſſe poſt *οὐδέ τι ἴδμεν*. Nam ſolet per ſe ſententia ita conſtitui, vt *δείδω, δέδοικα* ſubintelligatur: (*δείδω*,) *μή πως μενοινήσωσι*.

101. *διὰ νύκτα*, pro ſollenni *διὰ νυκτὸς* obſeruante auctore Vitae Hom. p. 311. ſic iam vidimus dictum ſup. Θ, 510.

104. *οὐ θὴν Ἕκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεύς*. Video vbique ſcriptum *οὔ θην*. Atqui *θὴν* eſt idem quod

δή. et iam occurrebat B, 276 οὐ θήν μιν, fique alibi. Videntur tamen fuiffe qui pro enclitica haberent; in Etymologico fcribitur οὔ θὴν μιν. p. 638, 15. et fimili modo exaratur tanquam enclitica in edd. inf. P, 29. Od. E, 211.

106. ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται. Vulgata erat ἐκτελέσει, inde a Flor. Aldd. At ἐκτελέει vfu Homerico pro futuro, Barocc. ed. Rom. tum Mori Harl. Lipf. Townl. Ven. ὅσα πού νυν ἐέλπεται. Mori. Harl. cum Cant. Mofc. 3. et vno Vindob. νῦν ἔλπεται. Et probat hoc Bentl. at edd. ante Barnes vitiofe νῦν ἐέλπεται. At νυν nunc effe encliticam, pro δὴ, monet Euftath. c. Schol. Lipf. Vide fup. ad A, 381. 382.

106. 7. αἴ κεν Ἀχιλλεὺς — μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ Barocc. et Mori μεταστρέψοι. Harlei. μεταστρέψει. Poffit hoc alterum ferri; fed fubiunctiuus conuenit Homerico vfui. v. Excurf. II ad E. εἰςόκεν Vrat. A. deberet faltem effe εἰςόκ' Ἀχιλλεύς.

Ceterum videri poffunt haec parum opportune a Neftore effe interpofita ad erigendum Agamemnonis animum, vt dicat: fi modo Achilles placandum fe daret, res mox reftitutum iri! Verum fententia potius fic eft accipienda. Non Hectori tam profpere cedent omnia vt ille putat; fed grauiora, quam tu ipfe, experietur, fi Achilles refipuerit et iram depofuerit; quod haud dubie eueniet, fi, quod ipfe profeffus eft, Hectorem in ipfa caftra prorumpentem propius ad fe aduentare viderit.

108. προτί τ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους. variat et h. l. προτὶ et ποτὶ, v. ad A, 245. ἐγείρομεν pro futuro, vel pro praefenti fubiunctiui: vt ἴομεν pro εἰσόμεθα, vel ἴωμεν, vt ftatim vf. 126.

109. Τυδείδην δουρικλυτόν. Ven. et Schol. A. δουρὶ κλυτὸς feiunctim h. l. Et hoc debebat feruari ftatim a principio; eft enim verius. Agit idem Schol. de tono pluribus; adde Etymol. in βροτολοιγέ.

110. ἠδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν. Є notatur, quod proxime ab Aiace Locro Meges naues

ſubduxerat; et quod a Telamonio diſtinxit hunc Aiacem per epitheton ταχύν. et ſpectare ad ναύσταθμον." Schol. A. atqui in Nauium Catalogo non proximi ſunt loco vſ. 527 et 625. Nec excitari videntur h. l. nomina ſecundum nauium ſtationes. Vide tamen Lenz. p. 253.

115. Μενέλαον νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι Edd. incuria metri νεικέσσω, correxit a Rom. Turnebus.

νεμεσήσεται Mori. vn. Vindob. quod defendi poteſt. νεμεσῆσαι Ald. 2. operarum vitio, ſublato in Argent.

116. ὡς εὕδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψε πονέεσθαι. ⟝ „quod πονέεσθαι pro ἐνεργεῖν." Monitum iam vſ. 70.

ὡς εὕδει! nonnulli per exclamationem extulere ap. Sch. A. alii, et recte cum ſeqq. iunxere. Porro ὡς εὕδοι Barocc. ὡς εὕδῃ Lipſ. ſed corr. ει.

117. νῦν ὄφελε κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι. ⟝ ſtigme ſine ſcholio: quod ad πονέεσθαι ſpectaſſe ſuſpicor. Forte et illud fuit obſeruatum, quod bini verſus parum iucunde auribus in eandem vocem exeunt. Valde dubito duo verſus 117. 118. Homero deberi.

118. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. ⟝ quod ἀνεκτὸς ἡ χρειώ. non, ἀνεκτή. Res ſaepe a grammaticis obſeruata. Vide Etymol. cum Euſtath. Atticum eſſe dicunt; dicere debebant, eſſe antiquum, et manſiſſe in vſu Atticorum.

120. ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα. Iterum legitur N, 775. Barocc. et vn. Ven. αἰτιάσασθαι perperam.

ἄνωγα, iubere ſoleo, iubeo, monente Clarkio.

121. πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε. Reſcripſi μεθιεῖ a μεθιέω. vulgatum μεθίει eſſet imperfectum, quod ab h. l. alienum eſt. v. ſup. ad Z, 523. Monuere idem alii alibi, vt Brunck. ad Oedip. R. 628.

122. οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο. „δύο ἐστί, δι' ὧν γίνεται ἡ ῥαθυμία· ἀμέλεια καὶ ἄνοια. νήπιος — ἦε χαλίφρων, ἦε ἑκὼν μεθίῃς. (Od. Δ, 371. 2.)" Schol. A. Spectant haec ad voc. ὄκνῳ, quod hoc quoque loco per φόβον redditur ap. Suidam h. v. cf. ſup. ad E, 255.

VII. 122. 123. adscripsit Plutarch. de fratr. amore p. 482. et vtitur versu 122. Artemidorus praef. pr.

124. νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο. Est haec Aristarchea lectio. Nam Ixion: μέγ' ἐπέγρετο. Hanc alteram Etymol. in sub habuerat: μέγα — τὸ πολύ. ὡς τὸ νῦν δ' ἐμεῖο μέγ' ἐπέγρετο. quae ex h. v. sunt emendanda. De ἐμέο v. Apollon. Lex. h. v. cum nota Tollii p. 258. 9. Versu seq. 125 καλήμεναι puta ducendum esse ab antiqua forma κάλημι.

127. ἐν Φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέσθαι. (÷) Zenodotus legerat: ἵνα γάρ μιν. At h. l. sunt plures; κείνους vs. 126. itaque σφίν, αὐτοῖς." Schol. A. Est autem ἵνα γὰρ pro ἐκεῖ. Schol. br. ἐκεῖ γὰρ αὐτοῖς. Notant quoque Etymol. in ἵνα versu hoc adscripto, Hesych. Suid. Eustath. praecessit auctoritas Apollonii Lex. ἵνα, ἐπὶ τοῦ τοπικοῦ· ἵνα γάρ σφιν ἐ. ἠγ. Obseruatio per se notissima; notabilis tamen, cum sexcentis aliis, quoniam ea primo ad Homerum facta est et loco Homerico nititur. Sup. Θ, 83 ἵνα τε in nonnullis erat pro ὅθι.

Barnes: „γρ. ἐν Φυλάκεσσιν, ἵνα ἐπέφραδον." haud dubie pro coniectura; at Bentley tentabat: ἵνα τ' ἄρ σφιν. Inf. X, 325 est ἵνα τε.

ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι. Schol. A. ἠγερέεσθαι. „διὰ τοῦ ϑ αἱ Ἀριστάρχου, ἠγερέσθαι." Non statim succurrit, quid aliud scriptum esse potuerit, pro hac vitiosa lectione. Legitur ἠγερέεσθαι vbique etiam in Apollon. Etymol. nec aliud Hesych. voluit in ἠγερέσθαι. ἠγερέεσθαι ἀθροίζεσθαι. Scilicet est ἀγείρω. ἀγερέω. ἠγερέομαι. Verum in Aristarcheis fuisse suspicor ἠγερέθεσθαι. quam formam iam B, 304. Γ, 231. vidimus, et saepius videbimus.

129. οὔτως οὔτις οἱ. οὔτις σοι Towal. cum vno Vindob. Barnes: „γρ. οὔτις ἑοῖ." dedit hoc de suo. nec norat per digamma fuisse scriptum. οὔτις ϝοι.

132. ποσσὶ δ' ὑπαὶ et h. l. editum erat; recte ὑπὸ Wolf. secundum ea, quae sup. ad 22 vidimus. Etiam

ὑπὸ h. l. codd. Ven. Mori. Vrat. b. a pr. m. vn. Vindob. Etiam ἐδύσατο iterum Cant. Vindob.

133. Φοινικόεσσαν per quatuor syllabas esse efferendum, quia ῑ producta est, satis monuit Clarke, quasi Φοινικοῦσαν. — πυῤῥὰν τῷ χρώματι exposuit Apollon. h. v.

134. διπλῆν, ἐκταδίην Apollon. Lex. διπλῆν ἐκταδίην: διπλῆν καὶ μεγάλην. et in ἐκταδίην. ἐκτεταμένην. μεγάλην. Hesych. addit, ὥςτε διπλῇ χρῆσθαι. Verbo ποδηνεκὴς est. De διπλῇ v. ad Γ, 126. Pollux respicit h. l. VII, 47 αἱ δὲ διπλαῖ. διπλῆ ἐκταδίη. Similia sunt in Sch. br. et in Etymol.

οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Scholion Ven. A. ad tonum spectat: esse οὔλη pronuntiandum, non οὐλή. Eadem fere apud Etymol. et Eustath. ex Apione et Herodoro. At in significatu vocis hi cum Sch. br. conueniunt esse ἁπαλὴν, ἢ τρυφεράν. quod ex contextu ductum est. οὖλος primo fuit τὸ συνεστραμμένον, ἀπὸ τοῦ εἱλεῖν. inde est *crispum*, vt οὖλαι χαῖται. hi iidem capilli solent esse *densi*, atque tales sunt villi in texto seu veste villosa, cuius generis erat gausapa apud Romanos.

De ἐπενήνοθε v. ad B, 219. Recte Sch. br. ἐπήνθει ἐπέκειτο. Eustath. ἐπῆν. Esse ex aoristo ἐπενήνοθον, non ex — θα recte monet Clarke.

135. ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. ἀκαχμένον primo nunc occurrit; saepe in seqq. De vi vocis consentiunt grammatici: Hesych. ἠκονημένον δόρυ, ἐστομωμένον. Sic quoque Etymol. qui vna cum Schol. A. ducit ab ἀκάζω, vt ex ἤκασμαι fiat ἄκαχμαι. Eustathius ἀκάχω vel ἀκαχέω fuisse ait; qui tamen aliis locis alia tradit. Valkenar. et Lennep. Obss. p. 72 Aeolicam formam ἀκάσσω fingunt. Quid ni simplicius sequeris et ipsum primitiuum ἄκω, ἤξω, ἦξα, ἦχα, ἦχμαι, adeoque ἄκαχμαι — fuisse credas? vnde ἀκαχμένος superstes est. Casus tertius ὀξέϊ χαλκῷ ita adiectus esse videtur, vt sit σὺν χ. vel διὰ χαλκοῦ ὀξέος, h. e. ἔγχος χαλκοῦν ὠξυμένον, vel ἔχον ἀκὴν χαλκῆν ὀξεῖαν. Passim vitiose scribitur hic et alibi ἀκαχημένος. de quo v. sup. ad E, 24.

erat ab hoste castra aggrediente. Coepere igitur hastas noctu reclinare humi. Videbis fere similia ap. Twining ad Aristot. l. l.

154. ὥς τε στεροπή. Harl. Vrat. b. et Ven. vt Λ, 66 pro vulgato ὡς ἀστεροπή. etsi parum refert. quo alludit Cant. ὥς τ' ἀστεροπή. et ed. Rom. ὥς τε ἀστεροπή.

155. εὗδ'· ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο. Schol. br. Aldi ὑπαιδέστρωτο. ὑπέστρωτο δέ. Scilicet videtur lectum esse εὗδεν, ὑπαὶ δ' ἔστρωτο vel ὑπαὶ δὲ στρῶτο. Vulgata est ap. Aelian. V. H. IX, 24 vbi vs. excitatur.

βοῦς ἄγραυλος, ὁ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενος. Sic Sch. br. etiam ad P, 521 vbi additur aliud: ἢ ὑπαιθρίου. ἀγρίου.

156. αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. τάπης proprie vestis stragula, quae substerni solet. Etiam grammaticis notabilis visa vox in Homero. De etymo Etymolog. et Eustath. nil memoratu dignum afferunt. Redditur h. l. vox per προσκεφάλαιον ex ipso loco: vestis capiti subiecta. Singulare est in Schol. B. τάπητα dici villosum ab vna parte: τάπης δέ ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλὸν ἔχων· ἀμφιτάπης δὲ, ὁ ἐξ ἀμφοτέρων. Alterum hoc etiam Hesych. habet. In Mori est τάπις, vt et alibi scribitur. Fuit quoque olim δάπις et δάπιδες· v. Hesych. h. v. et add. ad Π, 224 et Ω, 645.

ὑπὸ κράτεσφι. vnus Eustath. monet esse pluralem. Habendum ergo pro κράτεσφι. κρασὶ modo praecesserat vs. 152 contractum ex hoc. Sch. br. Aldi exhibent ὑπὸ κράτισφιν. ὑπὸ τῇ κεφαλῇ. putes forte voluisse eum scribere ὑπὸ κρατί σφιν. sed de solo Diomede agitur, et deberet esse οἱ. Cf. Excurs. II, ad lib. VIII (Θ) de φ paragogico.

157. τὸν παρστὰς ἀνέγειρε. Margo Stephani: πὰρ στάς. sic quoque Mori. Ita erit scribendum τόν παρ στάς.

158. λὰξ ποδὶ κινήσας. ※ „quod versus hinc migravit in Odysseam, vbi Pisistratum Telemachus excitat O, 45. idque praue; nam ibi manu attingere poterat, hoc

autem loco iacentem tangit. Hactenus bene Schol. At Sch. B. ineptit. Spectat ad h. l. glossa Apollonii: λὰξ ποδὶ κινήσας. πλατεῖ τῷ μέρει ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας. (quae et ap. Suidam sunt) οὐχὶ λακτίσας ὑβριστικῶς. (scilicet vt de Melanthio Od. P, 233) Nimis subtiliter Sch. br. pollice pedis tactam Diomedis plantam esse vult. Vnde et λὰξ ἀπὸ τοῦ λήγοντος ποδὸς ducunt. v. Eust. Etymol. In πυγμῇ occurrit alibi et in pugna ap. Apollon. II, 106. vbi Schol. nostrum locum laudat, simulque docet, interpretationem τοῦ λὰξ, vt sit proprie τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων, deberi Posidonio. Certe non semper de calce, sed saepe de pedum digitis est accipiendum vt sup. E, 620. Z, 65 et al. ὤτρυνε Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. A.

159. Ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Aristarchus binas lectiones protulerat: ἔγρεο et ὄρσεο. altera haec est in Ven. Vrat. b. et vn. Vindob. sed prior vera, de expergefacto vt Od. Ψ, 5. et O, 46. At ὄρσεο saepius occurrit, et de eo qui accingit se ad aliquam rem.

ὕπνον ἀωτεῖς h. l. et Od. K, 548 μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, occurrit; ad quod Apollon. Lex. ἀωτεῖτε, ἀπανθίζεσθε τὸν ὕπνον, — καὶ αἰωτεῖς, κοιμᾷ. Sch. Ven. A. ὕπνον ἀωτεῖς. ἀπανθίζεις. Etiam Sch. br. ἀπανθίζῃ τὸν ὕπνον. ἐκ δὲ τούτου, καθεύδεις. Sicque Etymol. et Eustath. Hesych. hinc emendandus. Ductum ab ὁ ἄωτος *flos.* de quo v. ad I, 657. vt *mollem ac suavem somnum* declaret, cuius tanquam florem decerpit quis. Virgilius videtur reddere voluisse: *molles carpere somnos.* Hactenus consentit Apollon. l. c. ἄωτον γὰρ πᾶν τὸ ἄνθος. sed additur ἢ παρὰ τὸ ἀέσαι, (non ἐᾶσαι.) ὅ ἐστι κοιμίσαι. vox postrema recte Villoisonum offendebat, cum sit dormire facere, sopire. Melius Sch. A. ἢ παρὰ τὸ ἀέσαι, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι.

160. οὐκ ἀΐεις. ἀΐειν non modo audire, sed et αἰσθάνεσθαι, φρονεῖν. notatum quoque veteribus. v. Toll. Exc. VIII, ad Apollon. Lex. h. v.

ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. Sch. br. cum Ven. B. ὀνομαστικῶς, eodem modo, vt Καλλικολώνη dictum esse volunt; vt sit nomen Θρωσμὸς πεδίοιο loci proprium. Saltem fuit h. l. locus in planitie camporum inter castra Achiuorum et Ilium editior, βουνοειδὴς τόπος. Apollon. Lex. addit: ἀφ' οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν. h. e. πηδᾷν. alii ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν. v. Hesych. in θρωσμὸς, θροσμὸς, et ἐπὶ θρ. π. Etymol. Eustath. et al. v. Villois. et Toll. ad e. l. Iterum memoratus Λ, 56. Υ, 3. — „γρ. ἐπὶ θρωσμοῦ." Barnes.

161. εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει. „ὀλίγος δέ τε Aristarcheae; (sicque Vrat. b.) scribitur etiam ὀλίγος δ' ἀπὸ χῶρος ἐέργει." Ven. A. quae sollennis vox. Itaque et Sch. br. ἐρύκει. διείργει. κωλύει. „γρ. ὀλίγος δέ τι" Barnes. Vitiose δέ τις non modo Flor. et Ald. 1. sed omnes edd. ante Turneb. qui e Romana emendauit; item Vrat. c. Mosc. 3. — ἐρύκοι Harl. et Vrat. c.

162. ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε. vn. Vindob. μάλα σφοδρῶς.

164. σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις. „quod σχέτλιος h. l. honorificum; iniurius in se ipsum (sc. plus laboris suscipiendo quam debebat aut poterat) et quod πόνος ἡ ἐργασία." Ven. A. At Sch. br. cumulant varios notatus e contexto, vt solent grammatici, et multo magis Eustath. p. 796. Hesych. Etymol. etiam in hac ipsa voce σχέτλιος. quae plures vtique sensus admittit vel h. l. Apponunt scilicet: δεινὸς, ἢ σχετλιασμοῦ ἄξιος, ἀγνώμων, καρτερικώτατος. Nec ita definias facile, quin alius aliter sentiat. Ad meum sensum optime Ernesti: aerumnosus, exercitus, *qui se nimis fatigat, atque exercet laboribus.* Hoc firmant sqq. Omnino est *qui tolerat*, adeóque *aerumnosus*, *miser* — inde *durus. asper. iniquus.*

166. οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν. ἀγείρειαν sollenni lapsu Lips.

167. „σὺ δ' ἀμήχανος ἐσσι, γεραιέ. quod ἀμήχανος duo significat: ἀνίκητος et πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴν

ἀὐρεῖν" A. B. — Atqui haec non diuersa sunt. Longum est Scholion Porphyrii in Ven. A. versui 165. quo primo ἀμήχανος est h. l. πρὸς ὃν οὐδὲ τὸ γῆρας τι ἐμηχανήσατο. ἐξ οὗ νοεῖται τὸ ἀνίκητος. vt et de Iunone Il. O, 14. Tum refertur hoc ad τὸν ἀπὸ κοινοῦ τόπον, h. e. figuram, qua propter paritatem seu aequalitatem ex antecedentibus aliquid est supplendum, vt A, 154 οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους sc. ἤλασαν. Y, 1. 2. 3. vbi θωρήσσοντο repetendum. Bona, sed vulgaris obseruatio magno exemplorum numero illustrata; quantum tamen video, prorsus ab h. l. aliena; nihil enim est, quod ad illam figuram in his vss. referri possit. Ipsa vero vox ἀμήχανος h. l. parum lucis ex Scholio accepit. Est, *senex nimis laboriosus, qui nullo labore fatigari nec hortatu adduci potest, vt contineat se et laborem aliis natu minoribus relinquat:* inter plura e Schol. br. huc spectat, ἀκοπίαστος et ex Eust. ἀνένδοτος. ἀμήχανος enim est et is, *qui in rebus desperatis nullam μηχανὴν reperit, consilii inops,* et *aduersus quem nulla est μηχανή, inuictus, indomitus, intractabilis,* hincque aliis locis *durus, peruicax, saeuus;* tum τὸ ἀμήχανον, de *discrimine arduo;* et simpl. *ingens.* quod iam vidimus ad Θ, 130.

168. τὸν δ' αὖτε προσέειπε. In alio: τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γ." Ven. A.

169. ταῦτά γε πάντα, φίλος. Pro hoc r. πάντα, γέρον Barocc. festinanter. ἔειπας vnus Vindob.

170. εἰσὶν μέν μοι παῖδες. „γρ. εἰσὶν ἐμοὶ μὲν et εἰσὶ μέν μοι." Barnes. hoc vltimum habet ed. Rom. quod antiquum fuisse statuo.

173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς "ὅτι ἀντὶ τοῦ· τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἤρτηται· (hoc sensu quidem conuenit, sed diuerso tropo dictum est) ὅ ἐστιν, ἐν ἐσχάτῳ." Ven. A. deficiunt in vltimis: — κινδύνῳ ἐστὶ, καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνου, quae Sch. br. habent. Veriora v. in Nota. Verba ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς passim excitantur prouerbiali vsu, vid. Schol.

Thucyd. I, 124. et V, 103. Praeiuit Herodot. VI, 11. v. Hesych. ἐπὶ ξυροῦ et ibi Intpp. Etymol. Deleui interpunctionem post ἀκμῆς; nam est ὄλεθρος ἢ βίος (pro quo βιῶναι) ἵσταται ἐπὶ ξ. Non bene pro sententia absoluta acceperat Eustath. supplendo τὰ πράγματα; nam sic seqq. iunctura egent. Aliter res se habet in loco Herodoteo VI, 11. Induxit hoc Barnesium vt ἦ μάλα scriberet. Ceterum ridiculum quidem est, quod ap. Plutarch. de Orac. def. p. 410 D. obseruatum legimus, nec tamen prorsus abiiciendum, ex h. l. intelligi, nouaculae vsum iam si non heroum, Homeri tamen aeuo notum esse debuisse.

175. Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱόν. „quod per epitheton ταχὺν discernit Locrum a Telamonio; (iam sup. 110.) et contra Zenodotum (ἐκεῖ) *ibi* scribentem: Φυλείδην τε Μέγην τε. quasi Φυλείδης esset alius quam ipse Meges.“ Schol. Ven. A. Ergo sup. 109 Zenodotus legebat: ἠδ' Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλείδην τε Μέγην τε. Nam vetat vox, ἐκεῖ, referre huc Il. T, 239 Φυλείδην τε Μέγητα, an forte ibi fuerit: Φυλείδην τε Μέγην τε.

176. ἄνστησον. „οὕτως διὰ τοῦ η, ἄνστησον, αἱ 'Αριστάρχου.“ Sic Schol. A. Dicas, quomodo autem aliter alii? Lege διὰ τοῦ ν. cum alii ἄμστησον haberent. cf. sup. ad 32.

177. ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο. vide sup. ad 23. ἑέσσατο. Barocc.

180. οἱ δ', ὅτε δὴ Φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο. Variat lectio: ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, Venetus; (etsi Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐν ἀγρομένοισι γένοντο) Eustath. Cant. Harl. Vrat. A. Schol. Lips. vn. Vindob. et alter in marg. et margo ed. Libert. Hactenus auctoritas librorum lectionem tueri posset; ne tamen praeferam vulgato, caussas habeo has: quod per se vtrumque bene se habet, alterum tamen ἐν ἀγρομένοισι γένοντο est rarius, in poeta saltem, tandem quod μιχθῆναι simpliciter hoc sensu dicitur, non ἐν: vt Γ, 209 ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθη. E, 134 Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν,

προμάχοισιν ἐμίχθη. et inf. 365 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι Φυλάκεσσι non dixit μιγήμεναι ἐν Φ. Bentlei. coni. Φυλάκεσσι συναγρομένοισι. vt Λ, 686 οἱ δὲ συναγρόμενοι. senserat ille, puto, insolentius dictum ἐν ἀγρ. μιχθῆναι.

182. ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσι. Barnes metro perperam metuens scripsit ἐγρηγορτὶ ξὺν et in Var. Lect. ἐγρηγορτεὶ, nescio vnde. Non meminerat, quaeri quidem de altera forma, ἀμαχεὶ an ἀμαχὶ sit verius, non vero de ἀμαχητὶ (v. c. Φ, 437) et similibus, quae non possunt per ει efferri.

183. ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυςωρήσονται ἐν αὐλῇ. Schol. B. τὸ δυςωρεῖσθαι δηλοῖ τὴν δυςχερῆ παραφυλακήν. ὠρεῖν pro Φροντίζειν apud Iones, etiam apud Hippocratem, ab ὥρα, Φροντίς. Ipse poeta mox interpretatur: νύκτα Φυλάσσεσθαι κακὴν vs. 188.

δυςωρήσονται constanter libri exhibent, nisi quod in vno Vindob. δυςωρήσοντες. Apollon. Lex. habet δυςωρήσωσι, δυςΦυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσι. Probabile inde fieri potest, lectum olim et hoc esse; apud Hesych. est δυςωρήσονται, subiectis iisdem verbis quae ducunt ad suspicionem alius lectionis δυςωρήσωνται. Etiam Schol. br. miscent: δυςΦυλακτήσουσι. κακὴν Φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι. Etymol. firmat tamen vulgatum: δυςωρήσονται. δυςΦυλακτήσουσι. κακὴν Φυλακὴν καὶ νύκτα διάξουσι. Videntur ergo haec omnia ad librariorum ludibria redire. Est quoque vulgata lectio ap. Plutarch. ad princip. inerudit. p. 781 C.

185. ὅς τε καθ' ὕλην ἔρχηται δι' ὄρεσφι. Eustath. habet ἐν ὄρεσφι. potest vtique statui, esse ὅς τε διέρχηται ἐν ὄρεσί φι. cf. modo ad 156. Praestat tamen δι' ὄρεός φι. Sic Λ, 493 torrens de monte se praecipitans κάτεισι κατ' ὄρεσφι.

πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ. ὀρυγμαδὸς, quod et codd. nonnulli habent, editum erat etiam h. l. excepta Romana et Turnebo. v. ad I, 248.

Thucyd. I, 124. et V, 103. Praeiuit Herodot. VI, 11. v. Hesych. ἐπὶ ξυροῦ et ibi Intpp. Etymol. Deleui interpunctionem post ἀκμῆς; nam est ὄλεθρος ἢ βίος (pro quo βιῶναι) ἵσταται ἐπὶ ξ. Non bene pro sententia absoluta acceperat Eustath. supplendo τὰ πράγματα; nam sic seqq. iunctura egent. Aliter res se habet in loco Herodoteo VI, 11. Induxit hoc Barnesium vt ἢ μάλα scriberet. Ceterum ridiculum quidem est, quod ap. Plutarch. de Orac. def. p. 410 D. obseruatum legimus, nec tamen prorsus abiiciendum, ex h. l. intelligi, nouaculae vsum iam si non heroum, Homeri tamen aeuo notum esse debuisse.

175. Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱόν. „quod per epitheton ταχὺν discernit Locrum a Telamonio; (iam sup. 110.) et contra Zenodotum (ἐκεῖ) ibi scribentem: Φυλείδην τε Μέγην τε. quasi Φυλείδης esset alius quam ipse Meges." Schol. Ven. A. Ergo sup. 109 Zenodotus legebat: ἠδ' Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλείδην τε Μέγην τε. Nam vetat vox, ἐκεῖ, referre huc Jl. T, 239 Φυλείδην τε Μέγητα, an forte ibi fuerit: Φυλείδην τε Μέγην τε.

176. ἄνστησον. „οὕτως διὰ τοῦ η, ἄνστησον, αἱ Ἀριστάρχου." Sic Schol. A. Dicas, quomodo autem aliter alii? Lege διὰ τοῦ ν. cum alii ἄμστησον haberent. cf. sup. ad 32.

177. ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο. vide sup. ad 23. ἑέσατο. Barocc.

180. οἱ δ', ὅτε δὴ Φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο. Variat lectio: ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, Venetus; (etsi Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐν ἀγρομένοισι γένοντο") Eustath. Cant. Harl. Vrat. A. Schol. Lips. vn. Vindob. et alter in marg. et margo ed. Libert. Hactenus auctoritas librorum lectionem tueri posset; ne tamen praeferam vulgato, caussas habeo has: quod per se vtrumque bene se habet, alterum tamen ἐν ἀγρομένοισι γένοντο est rarius, in poeta saltem, tandem quod μιχθῆναι simpliciter hoc sensu dicitur, non ἐν: vt Γ, 209 ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθη. E, 134 Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰών,

προμάχοισιν ἐμίχθη. et inf. 365 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι Φυλάκεσσι non dixit μιγήμεναι ἐν Φ. Bentlei. coni. Φυλάκεσσι συναγρομένοισι. vt Λ, 686 οἱ δὲ συναγρόμενοι. fenferat ille, puto, infolentius dictum ἐν ἀγρ. μιχθῆναι.

182. ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσι. Barnes metro perperam metuens fcripfit ἐγρηγορτὶ ξὺν et in Var. Lect. ἐγρηγορτεὶ, nefcio vnde. Non meminerat, quaeri quidem de altera forma, ἀμαχεὶ an ἀμαχὶ fit verius, non vero de ἀμαχητὶ (v. c. Φ, 437) et fimilibus, quae non poffunt per ει efferri.

183. ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυςωρήσονται ἐν αὐλῇ. Schol. B. τὸ δυςωρεῖσθαι δηλοῖ τὴν δυςχερῆ παραφυλακήν. ὠρεῖν pro Φροντίζειν apud Iones, etiam apud Hippocratem, ab ὤρα, Φροντίς. Ipfe poeta mox interpretatur: νύκτα Φυλάσσεσθαι κακὴν vf. 188.

δυςωρήσονται conftanter libri exhibent, nifi quod in vno Vindob. δυςωρήσοντες. Apollon. Lex. habet δυςωρήσωσι, δυςΦυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσι. Probabile inde fieri poteft, lectum olim et hoc effe; apud Hefych. eft δυςωρήσονται, fubiectis iisdem verbis quae ducunt ad fufpicionem alius lectionis δυςωρήσωνται. Etiam Schol. br. mifcent: δυςΦυλακτήσουσι. κακὴν Φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι. Etymol. firmat tamen vulgatum: δυςωρήσονται. δυςΦυλακτήσουσι. κακὴν Φυλακὴν καὶ νύκτα διάξουσι. Videntur ergo haec omnia ad librariorum ludibria redire. Eft quoque vulgata lectio ap. Plutarch. ad princip. inerudit. p. 781 C.

185. ὅς τε καθ' ὕλην ἔρχηται δι' ὄρεσφι. Euftath. habet ἐν ὄρεσφι. poteft vtique ftatui, effe ὅς τε διέρχηται ἐν ὄρεσί Φι. cf. modo ad 156. Praeftat tamen δι' ὄρεός Φι. Sic Λ, 493 torrens de monte fe praecipitans κάτεισι κατ' ὄρεςΦι.

πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ. ὀρυγμαδὸς, quod et codd. nonnulli habent, editum erat etiam h. l. excepta Romana et Turnebo. v. ad I, 248.

ἐσχατόωντα. tenendum ex pluribus, περὶ ἔσχατα μέρη διατρίβοντα. Schol. br.

207. ἤ τινά που καὶ Φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο. si forte audierit Troianos ipsos de consiliis suis inter se colloquentes. At veteres videntur accepisse de omine. Schol. br. cum Schol. A. B. reddunt κληδόνα. Eustathius tamen monet, Φῆμιν h. l. esse Φήμην. In Townl. adscriptum „γρ. Φήμην, sicque Vrat. b. c. ignorantia prosodiae. Addunt Schol. pro exemplo id quod narratum est, cum Alcibiades suaderet Spartanis Deceleam esse muniendam, tum missos Athenas exploratores audiisse hoc ipsum sermonibus agitari ab Atheniensibus, ne fieret. In Thucyd. VI, 91 res tam diserte non est exposita.

ἤ τινά που. Harl. Cant. Townl. εἴ τινά που. Enimvero εἰ in altero membro subintelligi solet.

208. ⁜ 209. ⁜ 210. ⁜ „quod hi versus male repetuntur inf. 409. 410. 411.

208. ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν. Monet Schol. A. σφίσιν nunc esse ὀρθοτονητέον. scilicet quia praepositioni subiicitur. v. ad A, 368.

208. ἢ μεμάασιν — ἠὲ πόλινδε. hic relictum est ἢ, cum requireretur εἰ. εἰ ἢ — ἠέ.

209. 210. αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἠὲ πόλινδε. Barnes „γρ. ἀπόπροθι“ vt in vno Vindob. At repetitur versus iisdem verbis inf. 410.

ἠὲ πόλινδε ἂψ ἀναχωρήσουσιν. Laudat versus Strabo XIII, p. 894 C. vbi de situ Jlii antiqui remotiore disputat; sequi enim id etiam ex h. l. παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, aliquantum abfuisse vrbem a munitionibus castrorum.

ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς. quis credat in edd. ante Turnebum legi δαμάσσαντό γ' et δάμασσαν τό γ'.

211. ταῦτά τε πάντα πύθοιτο. Erat editum κε, quod ab h. l. alienum; etsi emollias (εἰ) ταῦτα πύθοιτο κε. Clarke reddit vtique. At κε non est vtique, sed ἄν. Melius dant codd. ταῦτά τε, Barocc. Cant. Mori. Townl. Ven. Vrat. b. in litura.

ἡμέας ante ἔλθοι. de prosodia v. ad Θ, 529.

212. ἀσκηθὴς, vox Homerica, nunc primo obuia. Apollon. ἀσκηθής. ὑγιής. ἀσινής. vel ἀβλαβὴς, vt Schol. br. Hesych. in h. v. et in ἀγκηθὴς, vitioso. add. Eustath. qui pluribus locis de etymo mira tradit. Praestat Etymologus, a σχέθω ducens, proprie ὁ ἀκώλυτος τοῦ πράττειν, ideoque ἀβλαβής.

213. καί οἱ δόσις. Bentl. acute vidit latere haec in Hesychii glossa: οἴδοσις, αὐτόδοσις.

214. Versus idem Od. A, 245 sed νήσοισιν.

215. τῶν πάντων οἱ ἕκαστος. siue οἷ siue οἱ scribas in angustum includimur metri vitio: τῶν πάντων ϝοι ϝεκαστος. nec superest alia medendi ratio quam ea, in quam Bentleius iam incidit: τῶν πάντων γε ϝεκαστος. v. Exc. de Digammo in ἕκαστος, nisi concesseris versus hos a seriore rhapsodo profectos esse. Fuit quoque οϝιν. v. inf. ad Λ, 677.

216. θῆλυν, ὑπόῤῥηνον. Sch. „quod praemium definitum est; quid autem efficiendum sit, siletur." (Atqui id ex antecedentibus intelligitur: si quid de Troianorum consiliis resciuerit.) „Tum quaeritur: (ζήτησις καὶ λύσις) cur *nigra* et *feta* ouis promittatur; respondetur: *nigram* promitti, quia noctu profectio fit, *fetam*, vt pro bono omine fausti successus sit." Hoc tandem est ineptire! Eadem habent Sch. br. Eust. Immo feta opes auget, et nigra est praestantior sui generis.

θῆλυς est ὁ καὶ ἡ, adeoque h. l. ὄϊς θῆλυς eadem quae θήλεια, vt iam ad E, 269 vidimus. Proprium feminarum est τὸ θάειν nutrire, vnde θηλὴ, θῆλυς, h. l. proprie, lactans, cum sit adiectum alterum ὑπόῤῥηνος. — ὑπόῤῥηνον. Apollon. Lex. ὕπαρνον· οἷον ἄρνα ἔχουσαν ἐν τῇ γαστρί. Sch. br. ἔγκυον. ῥῆνες γὰρ οἱ ἄρνες. Sic quoque Etymol. — Expectabam *ouem quae agnum lactaret*. Ea enim maius lucrum faceret, et solet alibi quoque in praemiis commemorari vti serua cum puero. Sic quoque Graeci post Homerum vocem acceperunt, vt Eurip. Andromache 556 σὲ καὶ παῖδα — ὕπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι. Nec aliter in Callimachi loco Apoll. 53

post grauidas oues sequuntur *fetae* πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι. Eustath. ὑπόῤῥηνον. ὅ ἐστιν ἔγκυον, ἢ καὶ ἤδη γεννήσασαν.

τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὅμοιον. Flor. msc. Lips. cum Schol. τῆς μέν. Spectat τῇ ad proximum, ὄϊν, melius, quam quod Koeppen coniicit, vt ad δόσιν, 213 referatur. κτέρας. ne incidas forte in γέρας, est monendum τὸ κτέρας notari iam veteribus, Etymol. Schol. Hesych. pro κτῆμα. κτέαρ. Occurrit quoque ap. Apollon. III, 389. At τὰ κτέρεα *inferiae*, sunt a κτέω, κτένω. κτείνω.

217. αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Primo δαίτῃσιν εὐωχίαις Hesych. Alii δαιτῇ scripsere; vt Suid. h. v. Tum εἰλαπίνῃσι. εἰλαπίνη vox Homerica etiam hic primo obuia, ceterum satis nota, significatu quoque. Plenior interpretatio est per *epulas sollennes*, inprimis *in sacris;* indeque adeo *per sacra* et *sestos dies*. θυσία, ἑορτή, ap. Hesych. Itaque in Sch. br. Schol. A. et loco laudato ap. Etymol. est ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς ἑορταῖς. At εἰλαπίνη εὐωχία est ap. Apollon. Lex. Hesych. et ita al. vt simpliciter tandem pro conuiuio dicatur. cf. Eustath. De etymo multa apud eund. et Etymol. et Sch. br. Verum ab εἴλη. εἰλέω et cognatis duci nequit; tum esset ϝειλαπίνη. melius ab εἴλη, pro δείλη, de vespera.

220. recitatur a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

221. στρατὸν ἐγγὺς ἐόντα Τρώων. ἐγγὺς ἐόντων Harlei. Vrat. b. vn. Vindob. et ipse Ven. Porro Bentlei. hinc emendat Hesych. δυςμενεαίων πολέμων. — δυςμενέων, πολεμίων.

222. ἀλλ' εἴ τις μοὶ ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο. εἴ τις alii optandi modo, εὐκτικῶς, accipiebant, alii cum seqq. coniungebant." Ven. A. hoc vtique melius.

223. μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται. Nihil video monitum a grammaticis, quod h. l. θαρσαλεώτερον est pro substantiuo, τὸ θαρσαλέον, idque apparet esse dictum pro καὶ μᾶλλον ἔσται θάρσος. Ad h. l. re-

ſer Schol. ad Sophocl. Ai. 475. ad verba 478 ὅςτις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. Ait grammaticus: θερμαίνεται, ἤγουν θαῤῥεῖ. καθ' ὃ λέγεται θάλπον παρ' Ὁμήρῳ τὸ θάρσος. vt contra ψυχρὸν δέος Od. Ω, 632.

ἐστι Barocc. et Mori. Vrat. a m. pr. et, θαρσαλεώτερός ἐστι vn. Vindob.

Pro θαλπωρὴ Bentl. coniecerat δ' ἐλπωρὴ, mox tamen ipſe damnauit. vidimus vocem Z, 412. Apollon. Lex. θαλπωρή. χαρὰ, ὁ δὲ Ἀπίων· ἡδονή. hoc alterum etiam h. l. Sch. br. habent. At Apollon. adiicit ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς ὑγιῶς, et comparat τὸ ἰαίνεσθαι de laetitia. Conuenit vtrumque cum loco noſtro.

224. σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν. ⊱ „quod figura (σύν τε δύ ἐρχομένω) ſimilis eſt illi: ἄμφω δ' ἑζομένω Γ, 210 pro vulgari δυοῖν συνερχομένοιν. quo non intellecto nonnulli (in his Schol. Eurip. Phoen. 752 mſ.) ſcripſerant ἐρχομένων" — Atticorum σύνδυο obſeruat Euſt. (iidem σύντρεις dixere.) occurrit etiam ap. alios, vt Polyb. VIII, 6, 2. Aliud Scholion einsdem Ven. A. δυεῖν συνερχομένω (— οιν) ἕτερος πρὸ θατέρου πολλάκις ἐλογίσατο. ἢ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου. ὡς· πρό τε παίδων καί τε γυναικῶν" (ſup. Θ, 57) hoc alterum, *pro incolumitate* alterius, minus bene.

In vno Vindob. καί γε πρὸ ὁ. in altero καί τοι πρὸ ὁ. Ceterum hi verſus ſaepe apud veteres prouerbii loco frequentati ſunt, etiam primis tantum verbis laudatis: Σύν τε δύο. cf. Euſt. p. 800. vbi ſimile exemplum laudat e Iuliano: τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα. (e Sophocl. Ai. 1352. Br.) ita vt non adſcribantur reliqua. Plenius Plato Sympoſ. pr. vbi vulgo legebatur πρὸ ὁδοῦ. et in Protagora To. III p. 348 D. Ariſtot. Ethic. Nicomach. VIII, 1. vbi exponitur καὶ γὰρ νοῆσαι καὶ πρᾶξαι δυνατώτεροι. Add. Cic. ad Diu. IX, 7. ad Att. IX, 6. Notatur quoque ductum hinc Euripideum Phoen. 752 εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. vbi Schol. verſum laudat.

225. ⊱ Ariſtarchus cum ſchola (οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς) εἴπερ τι. vacat enim τε." Ven. A. Occurrit quoque τι

post grauidas oues sequuntur *fetae* πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι. Eustath. ὑπόῤῥηνον. ὅ ἐστιν ἔγκυον, ἢ καὶ ἤδη γεννήσασαν.

τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὅμοιον. Flor. mſ. Lipſ. cum Schol. τῆς μέν. Spectat τῇ ad proximum, ὄϊν, melius, quam quod Koeppen coniicit, vt ad δόσιν, 213 referatur. κτέρας. ne incidas forte in γέρας, est monendum τὸ κτέρας notari iam veteribus, Etymol. Schol. Hesych. pro κτῆμα. κτέαρ. Occurrit quoque ap. Apollon. III, 389. At τὰ κτέρεα *inferiae*, sunt a κτέω, κτένω. κτείνω.

217. αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Primo δαίτῃσιν εὐωχίαις Hesych. Alii δαιτῇ scripsere; vt Suid. h. v. Tum εἰλαπίνῃσι. εἰλαπίνη vox Homerica etiam hic primo obuia, ceterum satis nota, significatu quoque. Plenior interpretatio est per *epulas sollennes, inprimis in sacris;* indeque adeo *per sacra* et *festos dies*. θυσία, ἑορτή, ap. Hesych. Itaque in Sch. br. Schol. A. et loco laudato ap. Etymol. est ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς ἑορταῖς. At εἰλαπίνη εὐωχία est ap. Apollon. Lex. Hesych. et ita al. vt simpliciter tandem pro conuiuio dicatur. cf. Eustath. De etymo multa apud eund. et Etymol. et Sch. br. Verum ab εἴλη. εἰλέω et cognatis duci nequit; tum esset ϝειλαπίνη. melius ab εἴλη, pro δείλη, de vespera.

220. recitatur a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

221. στρατὸν ἐγγὺς ἐόντα Τρώων. ἐγγὺς ἐόντων Harlei. Vrat. b. vn. Vindob. et ipse Ven. Porro Bentlei. hinc emendat Hesych. δυςμενεαίων πολέμων. — δυςμενέων, πολεμίων.

222. ἀλλ' εἴ τις μοὶ ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο. εἴ τις alii optandi modo, εὐκτικῶς, accipiebant, alii cum seqq. coniungebant." Ven. A. hoc vtique melius.

223. μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται. Nihil video monitum a grammaticis, quod h. l. θαρσαλεώτερον est pro substantiuo, τὸ θαρσαλέον, idque apparet esse dictum pro καὶ μᾶλλον ἔσται θάρσος. Ad h. l. re-

fer Schol. ad Sophocl. Ai. 475. ad verba 478 ὅςτις κε-ναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. Ait grammaticus: θερμαίνεται, ἤγουν θαῤῥεῖ. καθ' ὃ λέγεται θάλπον παρ' Ὁμήρῳ τὸ θάρσος. vt contra ψυχρὸν δεός Od. Ω, 632.

ἐστι Barocc. et Mori. Vrat. a m. pr. et, θαρσαλεώτερός ἐστι vn. Vindob.

Pro θαλπωρὴ Bentl. coniecerat δ' ἐλπωρὴ, mox tamen ipse damnauit. vidimus vocem Z, 412. Apollon. Lex. θαλπωρή. χαρὰ, ὁ δὲ Ἀπίων· ἡδονή. hoc alterum etiam h. l. Sch. br. habent. At Apollon. adiicit ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς ὑγιῶς, et comparat τὸ ἰαίνεσθαι de laetitia. Conuenit vtrumque cum loco nostro.

224. σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν. ⊱ „quod figura (σύν τε δύ ἐρχομένω) similis est illi: ἄμφω δ' ἑζομένω Γ, 210 pro vulgari δυοῖν συνερχομένων, quo non intellecto nonnulli (in his Schol. Eurip. Phoen. 752 mſ.) scripserant ἐρχομένων" — Atticorum σύνδυο obseruat Eust. (iidem σύντρεις dixere.) occurrit etiam ap. alios, vt Polyb. VIII, 6, 2. Aliud Scholion einsdem Ven. A. δυεῖν συνερχομένω (— οιν) ἕτερος πρὸ θατέρου πολλάκις ἐλογίσατο. ἢ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου. ὡς· πρό τε παίδων καί τε γυναικῶν" (ſup. Θ, 57) hoc alterum, *pro incolumitate* alterius, minus bene.

In vno Vindob. καί γε πρὸ ὁ. in altero καί τοι πρὸ ὁ. Ceterum hi versus saepe apud veteres prouerbii loco frequentati sunt, etiam primis tantum verbis laudatis: Σύν τε δύο. cf. Eust. p. 800. vbi simile exemplum laudat e Iuliano: τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα. (e Sophocl. Ai. 1352. Br.) ita vt non adſcribantur reliqua. Plenius Plato Sympoſ. pr. vbi vulgo legebatur πρὸ ὁδοῦ. et in Protagora To. III p. 348 D. Aristot. Ethic. Nicomach. VIII, 1. vbi exponitur καὶ γὰρ νοῆσαι καὶ πρᾶξαι δυνατώτεροι. Add. Cic. ad Diu. IX, 7. ad Att. IX, 6. Notatur quoque ductum hinc Euripideum Phoen. 752 εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. vbi Schol. versum laudat.

225. ⊱ Aristarchus cum schola (οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς) εἴπερ τι. vacat enim τε." Ven. A. Occurrit quoque τι

in Barocc. et Mori, vnde receperat Barnes. Vacat ſane τε. ſed frequens hoc, etiam in εἴπερ τε. Et eſt h. l. νοήσῃ ὅπως.

ὅππως κέρδιον εἴη Mori. quod Barneſ. refingit ᾖ. Etiam Barocc. εἴη. At ὅπως ᾖ recte. v. Excurſ. III ad I. (lib. IX.)

εἴπερ τε νοήσῃ, ſollenni vſu, qui ſibi h. l. conſtat; nusquam legitur νοήσει' pro — ειε. at νοήσει eſt in vno Vindob. in altero νοήσοι.

226. ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος. „quod gloſſographi βράσσων' accipiunt pro ἐλάσσων. neutrum occurrit alibi in Homero. reddendum itaque eſt βρασσόμενος, ταρασσόμενος. διὰ τοῦ δέους οὐχ ἑστηκὼς, διὰ τὴν ἀγωνίαν." Ven. A. Quis tam inepta expectet a grammatico? Duxit tamen hinc Sch. br. βραδύτερος. ἐλάσσων. ταρασσόμενος καὶ ἀκαταστατῶν. μεταφορικῶς. manifeſtum ſit βράσσων eſſe pro βραδίων vel βραδύτερος. vt μάσσων pro μείζων. ἐλάσσων pro ἐλαχίων. πάσσων pro παχίων. Viderunt quoque hoc alii grammatici, at alii alia commenti ſunt. Apollon. βράσσων. οἱ μὲν ἐλάσσων. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ. ἄτακτος καὶ μὴ σταθερός. (a βράσσειν, ζέειν) Similia Heſych. adiectis tamen aliis aliorum, vt et Etymol. et Euſtathius.

λεπτὴ δέ τε μῆτις, ἀσθενὴς ἡ βουλὴ καὶ ἡ ἐπίνοια. μεταφορικῶς. Apollon. Lex. h. v. et ex eo Heſych. Opp. πυκνὴ μῆτις. Bene his vſſ. vtebatur Zeno praeferens in regibus τὴν εὐπείθειαν in bonis conſiliis admittendis, prae ἀγχινοίᾳ, ap. Themiſt. Or. XIII, p. 172. 3. adiunctis vſſ. I, 74. 5. et B, 372. 3.

In principio verſus de ἀλλά' τε nil moneri miror. Cur enim hoc ſolo loco eſt quod alibi vbique ἀλλά γε. Eſt tamen apud Heſych. ἀλλά τε. ἀλλὰ δή.

230. δουρίκλυτος ante Barneſ. vbique indocte. v. ad E, 55. δουρικλητὸς Sch. br. adiectum tamen ἔνδοξος πάνυ ἐν τῷ δόρατι. Ven. A. δουρὶ κλειτός. Verſus deerat Moſc. 3. incuria librarii.

Vnus Vindob. verſus ſic collocat: 230. 228. 229.

231. ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς. ⊱ „quod τλήμονα recentiores dixere τὸν ἀτυχῆ, at Homerus τὸν ὑπομενητικόν.“ Ven. A. Eadem Eustath. etiam sup. E, 670. Est et nunc ὁ εὔτολμος. vnde αἰεὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐτόλμα.

235. τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι. lectio vulgata et vbiuis obuia, excepto Cant. (adde Harlei. Vrat. A.) e quo τῶν μὲν, recepit Barn. recte reiecit Clark. In MS. Lipſ. superscr. τῶν erat. Sed recte τὸν probabat Ern. *quod ad socium attinet, eum elige pro lubitu.*

236. ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί. vn. Vindob. πάντες.

238. μηδὲ σύ γε — τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι. καλλιπέειν Cant. ὀπάσεαι Townl. cum vitio versus: ὀπάζεαι vn. Vindob. ὀπάσσεαι. πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀκόλουθον προςλαβοῦ. bene Eustathius: ἐστὶ δὲ νῦν ὀπάζεσθαι οὐ τὸ παρέχειν, ἀλλὰ τὸ προςλαμβάνεσθαι εἰς ὀπαδόν. Sic et inf. T, 238 Νέστορος υἷας ὀπάσσατε. add. Od. K, 59. agunt de hac voce grammatici ad E, 334. Obseruanda autem grammatico variatio καλλείπειν — ὀπάσσεαι — vtrumque pro imperatiuo frequenti vsu.

239. μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστι. βασιλεύτατος Mori. Barocc. altero adscripto. εἴη vn. Vindob.

240. — ⊱ versus ἀθετεῖται, quia otiosus est, nec cum ceteris cohaeret. Nec in Zenodotea erat. At σημεῖον appositum quod poeta e sua persona haec interposuit; vt illa Νήπιος· οὐδ' ἄρ ἔμελλε M, 113.“ Ven. A. Atqui sic versus nil habet, quod reprehendas. Quod ἔδδεισε περὶ Μενέλάῳ pro Μενελάου, defendi potest ex P, 242. De sententia v. Notam.

242. εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετ' ἔμ' αὐτὸν ἑλέσθαι. ⊱ „ad κελεύετε μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, vt olim legebatur in edd. et in ipso Veneto. Ita enim μ' encliticum non esse monuerunt, ideoque nec retrahi accentum, κελεύετέ μ', cum sit pro ἐμ' αὐτόν. Erat tamen ex antiquiorum sententia et vsu scribendum ita: ἔμ' αὐτὸν, non ἐμαυτόν. de quo multa disputat contra Tryphonem Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 170 sq. Confer supra ad vs. 204 sicque est in Townl. Vrat. c. Hocque in Schol. A.

contenderat faciendum esse Alexio. At κελεύετε μ' αὐτὸν scripserant, de tono in diuersa iterum euntes, cum alii κελεύετε μ' αὐτόν. Ascalonita vero et Aristarchus κελεύετέ μ' scripserant, ne posset pro eodem cum ἐμαυτὸν haberi, sed esset αὐτὸν, vt ego eligam αὐτός — Hoc ipsum videtur velle Apollon. de Syntaxi p. 144, 25.

243. πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην. Versus et repetitus Od. A, 65. et passim excitatus a veteribus, inprimis a Plutarcho, de adulat. p. 55 B. de aud. poët. et Praecept. polit. p. 808 C. alibi. Maxim. Tyr. Diss. XXXVIII, p. 233. vbi etiam vs. 245 a Minerva ad Iouem transfert. Attius in Nyctegersia ex h. l. *An ego Vlyxem obliuiscar vnquam, aut quenquam praeponi velim?*

244. οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη. Apud Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 scribitur οὗ πέρι μὲν, nec hoc male.

246. τούτου γ' ἑσπομένοιο. "Ascalonita obseruauerat, posse quoque esse: τούτου γε σπομένοιο. vt simile sit ei: ὁ δὲ σπόμενος περὶ δουρί. (Il. N, 570 vbi tamen vulg. δ' ἑσπόμενος etiam in Ven. et Schol. vti quoque altero loco M, 395) Cum tamen Aristarchus aspere efferat, εἰ δέ σοι, ὦ μέγ' ἀναιδὲς ἅμ' ἑσπόμεθ' (A, 158) necesse est et h. l. ἑσπομένοιο scribere" Schol. A. Parum interest, scribas ne sic an τούτου γε σπομένου, quod et Apollon. Lex. in σπεῖο legere debuit.

γ' reposui pro δ' auctoritate Lips. Townl. Ven. Apollonii Lex. l. c. p. 610. ed. Rom. cum Eustathio, edd. Flor. Aldd. Mutatum est in γ' in ed. Cephalaei Argent. hincque in ceteris.

Harlei. „γρ. ἑσπομένου τούτου γε." vnde malebat Bentl. refingere: τούτου δ' ἑσπομένου καί κ' ἐκ πυρός. Vulgata lectio est ap. Sueton. Tib. 21. vbi vss. 246. 247. vsus esse dicitur Augustus de Tiberio. Alludit ad vs. 246 Aristides in Apellam.

247. ἐπεὶ πέρι οἶδε νοῆσαι. Alii περίοιδε vt σύνοιδε. quod sublatum h. l. relictum est Od. Γ, 244. P, 317. ve-

rum πέρι est περισσῶς. Similis est varietas in περιϊδμεναι inf. N, 728. περίειδε est in Vindob. Alt. Posse tamen et περίειδε pro περισσῶς οἶδε accipi monet Schol. A. sicque sensisse Aristarchum." Sane περίοιδε Ven. vterque c. Schol. et Eustath. c. Rom.

249. μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μήτε-τι νείκει. Persuadere nobis volunt Sch. A. B. et Sch. br. et Plutarch. Conu. S. Sap. sub f. ductum hinc esse Pittaci illud: μηδὲν ἄγαν. Accipiunt adeo μάλα pro ἄγαν. Sic et Eustath. Atqui μάλα h. l. non est *nimium*, sed μὴ μάλα, *ne omnino*. vt sexcenties. μάλα, et ἦ μάλα. ἦ μάλα δή. sic et λίαν. μήτε τι νείκει. μήτε γε Vindob. Alt. μήδ' ἔτι Apollon. Dyscol. p. 292. Vtetur hoc versu auctore Plutarcho de adulat. p. 57. is, qui suae virtutis conscius ab externis iudiciis haud pendet.

250. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα vn. Vindob. τοιαῦτα.

251. μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Sch. br. ἀνύεται. τελειοῦται, et inde Eustath. Suidas. At Apollon. Lex. ἄνεται. καταλύεται. ἀναναιοῦται. recte Villois. ἀναλοῦται emendat laudato loco Od. B, 58 τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Excidit puto post ἄνεται interpretatio; tum subiiciebatur κατάνεται. ἄνειν ὁδὸν est Od. Γ, 495. 6. νέον ἤματος ἀνομένοιο, *die modo orto* Apollon. II, 496. Habetur prior pro longa: etsi ἀνύω hinc deducta priorem corripit; succinit Od. B, 58 πολλὰ κατάνεται. At repugnat Il. Σ, 473 — ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο. ad q. l. vide. Vindob. Alt. ἄνυται.

252. 253. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται. ξ— „διὰ τὸ πολυθρύλλητον ζήτημα καὶ τὰς γεγονυίας ἀποδόσεις." Ven. A. et subiicitur nubes Scholiorum, inprimisque Porphyrii Scholion, quod videtur exordium constituisse ζητημάτων καὶ λύσεων. Ipse fatetur se ea congessisse aliunde dilectu tamen facto et iudicio suo adhibito. Sed videndum est primo loco: quodnam τὸ ζητούμενον fuerit. Illata multa ex hoc Scholio Porphyrii seu aliorum quos ille exscripserat, in Schol. br. intermixtis

tamen aliis. Scilicet si *plus quam duae noctis partes* iam praeterierant, παρῴχηκε δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, *minus quam tertia pars* supererat; non vero τριτάτη ἔτι μοῖρα λέλειπται." Iam primo ita interpunxerunt et scripserunt: παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ. τῶν δύο μοιράων τριτάτη δέ τι μοῖρα λέλειπται. Alii παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων· τριτάτη δέ τι μοῖρα λέλειπται. quod si *plus quam* duae partes abierant, quomodo *vna* supererat? Itaque voluere legere: τριτάτης δέ τι μοίρας λέλειπται leg. μοῖρα, vt esset τῆς τρίτης μοίρας μοῖρα. At potius τριτάτη δέ τι μοῖρα legere debebant, vt τι esset κατά τι *supererat ex parte tertia pars.* *Metrodorus* sic rem expedierat: τὸ πλεῖον apud Homerum duo significare, primo *plus*, vt Od. Θ, 475 νώτου ἀποπροταμὼν, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, et Jl. A. 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολέμοιο etc. tum *plenum*. πλῆρες, vt Jl. Δ, 262. B, 226. (de his nemo dubitet: πλέος. πλεῖος.) Itaque h. l. πλήρης ἡ νὺξ δύο μοιρῶν γεγονυῖα παρῴχηκε. nocte scil. in tres partes diuisa." Obscurum est, vnde πλήρης ἡ νὺξ ita efficiatur; num πλέων pro πλέη dictum esse voluit? nec tamen hoc satis cum iis quae disputat conuenit. vt Sch. br. παρελήλυθε δὲ ἡ τῶν δύο μοιρῶν πλείων νύξ. Eadem interponunt ἔνιοι δὲ γράφουσι πλέη. an sic Metrodorus legebat? Probabile hoc, nisi forte πλεῶν τῶν δύω μοιράων h. πλειῶν secundo casu plurali acceperat: *duabus partibus expletis* processerat nox. Ducit eo quod Ven. B. habet: ἄλλως παρῆλθον τῆς νυκτὸς αἱ δύο πλήρεις μοῖραι. „*Chrysippus* non esse subtiliter accipiendum aiebat; sed tertiam partem superesse dici, etiamsi aliquid ei decesserit; vt si tertio die iam illucescente aut adulto aliquis dixerit tertium diem restare." hic sane sapientius aliis.

Alii ex sollenni poetarum more certum numerum memorandi pro quouis incerto numero dictum esse voluerant; quem morem, etsi eum nemo ignorat, copiose illustrat Porphyrius. Omnia haec spectant tantum ad rationem reddendam, quatenus τριτάτη μοῖρα dici potuerit,

etsi plus quam duae partes praeterierant. Videtur adeo et is legisse πλέον. (Nonnulla ex his etiam in Sch. br. habentur.)

Aristoteles mira cum subtilitate quaestionem soluerat, nocte in XII horas diuisa, dimidium esse sex; hoc praeterierat; iam alterius dimidii supererant v. c. tres horae: ergo et πλέον δύο μοιράων, maior pars duarum partium s. duorum dimidiorum, et restabat pars tertia, si iterum XII in tres partes diuideres. Incredibile est, Aristotelem ita delirare potuisse in poeta. Debuere haec locum habere in libris X προβλημάτων Ὁμηρικῶν. In Poetica c. 25 inter modos soluendi reprehensiones poetarum est: τὰ δὲ (λύεται) τῇ ἀμφιβολίᾳ· παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ. τὸ γὰρ πλέων ἀμφίβολόν ἐστι. nisi et hic πλέον scriptum fuit.

Autochthon, grammaticus quem ad Il. Υ, p. 1207 etiam Eustath. memorat, videtur πλέον accepisse pro κατὰ τὸ πλέον, παρῆλθεν ἡ νὺξ τῷ πλείονι καὶ μείζονι μέρει; atque ita tolli difficultatem quam alii mouent in πλέω, quod genere feminino nonnulli accipiunt; esse enim τῷ πλείῳ h. πλείονι μέρει." Ergo fuerant qui legerent παρῴχηκεν δὲ πλέω νὺξ, et πλέῳ νύξ. qui illud statuebant πλέω feminino genere accipiebant pro ἡ πλείων, ἡ πλήρης νύξ. parum grammatice, statuerunt tamen sic, vt iterum discas e Ven. A. ad I, 71.

Apion ita statuerat: abiisse iam τὸ πλέον τῶν δύο μοιρῶν (legerat adeo παρῴχηκεν δὲ πλέον νὺξ τῶν δύο μοιράων, vt esset τῶν δύο μοιρῶν τὸ πλέον l. πλεῖον) ita vt ex duabus iis partibus ipsis superesset adhuc *aliquid vna cum tertia parte noctis.* Conueniunt cum hac solutione reliqua quae noctis partem haud exiguam superfuisse arguant: media nocte expergefactum Agamemnonem surgere debuisse, cum tot res gestae eadem nocte adhuc memorentur, (per totum K) quae non potuissent extrema noctis parte peragi, nisi maturius agi coepissent. Quod si Vlysses ait ἐγγύθι δ' ἠώς, 251 hoc non proprie dictum esse, sed ad moram tollendam.

Supereſt ratio in Sch. A. et Sch. br. propoſita, vt per hyperbaton dicta eſſe cenſeantur et iungantur: ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε τῶν δύο μοιράων, παρῴχηκε δὲ πλέων νὺξ, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται. cui vt ſani aliquid inſit, ſtatuendum eſt, iſta: παρῴχηκε δὲ πλέον νὺξ, parentheſi interpoſita eſſe.

Euſtathius breuiter rem attigit. Ambiguitatem ad tria capita reuocat. Obſcurum eſſe, εἴτε τῶν δύο μοιρῶν τὴν πλέω μοῖραν παρῴχηκεν ἡ νὺξ, ὡς λείπεσθαί τι καὶ αὐτῶν τῶν δύο μοιρῶν, καὶ τὸ ὅλον τριτημόριον· (quam Apionis vidimus eſſe rationem) an εἰ αἱ δύο ὅλαι μοῖραι παρῴχοντο καὶ σὺν αὐταῖς μέρος τι καὶ τῆς τρίτης ὡς μὴ ὅλην αὐτὴν περιλείπεσθαι· (quae vulgaris eſt ratio) an tandem παρῴχηκε. τὰ πλέω (duabus noctis partibus elapſis) τὸ δὲ ἔλαττον, h. e. ἡ ὅλη τρίτη μερὶς, λέλειπται· Cauſſas tamen dubitationis ex Euſtathio nemo aſſequutus eſſet, niſi Porphyrii Scholion ſupereſſet.

Inter haec mirandum eſt, ipſam lectionem tam varie memorari, neque eam a quopiam ad rationem certam eſſe reuocatam.

παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων. fatendum eſt ineſſe ambiguitatem; ἡ πλέων vel πλείων νὺξ eſt proprie plenior, auctior, vlterius prouecta, idem quod τὸ πλέον τῆς νυκτός. Nunc autem eſſe poteſt vel τὸ πλέον (μέρος) τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς, ita vt harum duarum partium adhuc particula aliqua ſuperſit, cum tertia parte integra: τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται, vel, τὸ πλέον τῆς νυκτὸς ἢ δύο μοῖραι, ita tertia non integra ſupereſt. Pro altera hac interpretatione pugnat vſus loquendi communis non tam accurate haec definiens; pro priore temporis et rei gerendae ratio, quae plus quam aliquot horas requirere videri poteſt. Haec illa ſunt, quae grammaticus Schol. B. perſpexiſſe et expoſuiſſe videtur in Scholio extremo.

Alii πλέον ſcripſerunt; in his ipſe Ven. B. et Porphyr. ὅτι τὸ πλέον τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς παρῆλθε. Ita iungenda ſunt νὺξ παρῴχηκε πλέον τῶν etc. eodem

ſenſu, quem prior acceptio τοῦ πλέων reddebat, ſed propius ad vulgarem loquendi morem.

Alii ſcripſere πλέη νὺξ, alii πλέω pro πλείονι, alii, et ſic Vrat. b. a m. pr., πλέω neutro plurali: ſic Schol. br. ſub fin. vbi πλείων male excuſum: hoc eſt, νὺξ κατὰ τὰ πλείονα μέρη παρῆλθεν; et conuenit vſus loquendi, vt in eo ipſo loco, qui ex Thucydide laudatur, (ex lib. I, 3 ſub f.) θαλάσσῃ ἤδη τὰ πλείω χρώμενοι. Redditur apud Porphyr. τὰ πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρῆλθεν, (fere ad Apionis morem) aut, πλείονα παρὰ τὰς μοίρας τὰς δύο. Vides eandem ambiguitatem, quam in prioribus lectionibus, πλέων vel πλέον. Alii πλέω quarto caſu ſingulari accepere, ἡ νὺξ παρῆλθε (Schol. br. interponunt εἰς) τὴν πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. Sicque Euſtathius: τὸ δὲ πλέω, εἰ δίχα τοῦ ν γράφεται, δηλοῖ ἂν, ὡς ἡ νὺξ κατὰ πλείω μοῖραν τῶν δύο παρῆλθεν. ſubiungit aliam καθ' ὑπερβολὴν interpretationem valde abſurdam.

Apollonii Lexicon nihil ad h. v. exhibet; videtur haec particula ex eo excidiſſe; nec Heſych. lucem affundit in πλέων νὺξ, nec magis in ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, vbi πλέω per πλήρης exponitur; fuit haud dubie πλέων.

Appoſui veterum grammaticorum conatus, quibus ſimul conſtare poteſt, a vera interpretandi poetae ratione eos multum ſaepe abfuiſſe. Subtiles rationes inferebant in poetam antiquiſſimum ſimplicitate orationis et ſententiarum commendatum. Quis in eo requireret tam curioſe factam dispertitionem trium noctis partium, quam illi quaeſiuere! Licebat ipſi dicere e vulgari hominum vſu ad feſtinandas res: maiorem noctis partem eſſe exactam; properandum eſſe, *cum iam praeterierint plus quam duae noctis partes, nec niſi tertia pars adhuc ſuperſit?* E conſilio loquentis facile aſſequimur, e tertia parte iam demtum eſſe aliquid, *ſi plus quam binae partes* praeceſſerant; ſed in ſimili ſententia, multo minus in poeta, eoque antiquiſſimo, id non curare licet. Se-

cundum haec lectio expeditissima est *παρῴχηκε νὺξ πλέον τῶν δύο μοιράων. praeteriit nox plus quam binis partibus.* Et est haec lectio, praeter supra laudatos grammaticos, etiam in edd. Aristot. poet. l. c. iam inde ab Aldo. Enimuero, haec si antiquior fuisset, nemo facile aberrasset in πλέων vel πλέω. Doctius igitur dictum ac probabilius esset πλέων νὺξ eodem sensu, quo πλέον. Et hanc lectionem tuentur Venetus vterque cum Townl. etsi videri potest doctius simplicitate Homerica. Restat tertia lectio πλέω h. κατὰ τὰ πλείω, vel πλείονα (μέρη). Et lectio haec plurimum auctoritatis habere videtur: Nam praeterquam quod in Scholiis memoratur, legitur ea in Lips. (etsi additur γρ. δὲ καὶ πλέων) Cant. Mori. Harl. probaturque Bentleio, Ernestio; et in hac apparet corruptelae caussa, si scriptum cogites antiquiore vsu ΠΛΕΟ ΝΥΞ. verum ad omnem hanc disputationem conf. Obss. ad v. 253.

Superest alia variatio in voc. παρῴχηκε. quod et fuit παροίχωκε, teste Ven. A. Dorotheus in lib. XXXI τῆς Ἀττικῆς λέξεως (forte idem cuius περὶ τῶν ξένως εἰρημένων λέξεων liber fuit) contra Aristonem et Tryphonem multis disputauerat docendo οἴχωκεν esse Ionicum. Nec aliam scripturam Apollonius ὁ τεχνικὸς agnoscebat. In Etymol. etiam ὤχηκα παρῴχωκα occurrit p. 655 pr. In Hesychio nil video notatum. οἴχωκα *perii* e tragicis notum est.

Quid sit ἄστρα προβέβηκε, et quaenam sint haec astra: alia fuit, quae et Sch. br. inserta est, ζήτησις. Alii Vrsam, alii Pleiadas, Hyadas et Orionem intellexerunt, alii omnia sidera occidentem versus progressa caelo ad oculorum sensum circumacto. Conueniunt Od. M, 312 et Ξ, 483 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει. Fuere adeo (Sch. br.) qui hinc colligerent Homerum τὸν σφαιροειδῆ κόσμον tenuisse. Auctor Rhesi *sidera* definiit et nominauit Pleiades et Aquilam: de quibus v. Beckium docte disputantem Diatribe in Rhesum §. 8. p. 457. 8.

253. τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται. — ἀθετεῖται. quia poetae ſatis erat vniuerſe dicere; nec cadit in poetam ſubtilis temporis aſtronomo digna defi- nitio. Porro τῶν δύο (ſuper hoc δύο plura adſcripſit Euſtath. e Lexico rhetorico) nusquam apud Homerum reperitur. (Adde et vſum articuli τῶν ab Homero alie- num.) Verſum Zenódotus habebat; non autem Ariſtopha- nes." Ita eiecto verſu optime locus ſe habet: *maior noctis pars praeteriit.* παρῴχηκε δὲ πλέων νύξ. Adiecta reliqua rhapſodi opera παραφράζοντος iſta. Apparet quo- que ſic, cur lectio πλέων a me ſeruata fuerit. Vulgata tamen inde ab antiquioribus lectio verſum admiſit; lege- rat eum quoque Pollux I, 70 περὶ πρώτης φυλακῆς, ἢ κατ' Ὅμηρον, περὶ πρώτην μοῖραν.

Pro λέλειπται Vindob. vn. λέλειπτο.

254. ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην. Pronuntiatum ἐνιδ- δεινοισι. Tum ἐνδύειν cum tertio caſu, pro quarto. Si- militer inf. 272. Ξ, 377. Ψ, 131. Od. Ω, 495.

255. Τυδείδῃ μὲν δῶκε. „γρ. μὲν ἔδωκε." Barnes cum vn. Vindob. at vulgatum eſt Ionicum.

256. τὸ δ' ἑὸν παρὰ νηυσὶ λέλειπτο. παρὰ νηΐ Cant. Mori. Harl. Ven. Townl. Vrat. b. Euſt. et ed. Rom. Eſt tamen vulgatum ex vſu ſollenni, nec cauſſam mutandi iuſtam video, nec mutare refert.

258. κυνέην — ταυρείην, ἄφαλον τε καὶ ἄλοφον — quod κυνέην improprie dixit τὴν ἐκ ταυρείου δέρματος. (ſc. cum κυνὸς eſſe deberet) — cum dilectu autem galeam ἄφαλον et ἄλοφον ſumtam, ne proderetur." (quod nimis argutum puto. nam nullus dilectui faciendo nunc erat locus. Eadem Etymol. in ἄφαλος.) ἄλλοφον Ven. A. cum cod. Cant. at Schol. „Ἀρίσταρχος· ἄλοφον." Quod ſi h. l. tenemus, erunt quoque ἄληκτος, ἄμορος et ſimilia tenenda.

Iam quod ad voces illas attinet, ἄφαλος in varios ſenſus deflectitur, quia φάλοι non vno modo declarantur a viris doctis; aut enim ſcutula eſſe volunt, infixa fron- ti galeae, aut, ſi recte intelligo, marginem prominen-

tem, ſeu alam galeae, qua frons, ſcuti loco, tegitur ad modum marginum prominentium in pileis noſtris. Itaque et h. l. diuerſa traduntur in Schol. Ven. A. B. et Apollon. Lex. ἄφαλος. περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους. τοὺς δὲ φάλους οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δὲ ἀστερίσκια (clauos ſcutella referentes) ἐκάλουν. Ergo iam tum ignorabatur vera ratio. Itaque licebit tertium amplecti, quod aliis locis melius conuenit: φάλος eſt canalis coni, cui inſeritur λόφος. At φαληρὰ ſunt ſcutella in fronte galeae. cf. ad E, 743 vbi eſt ἀμφίφαλος κυνέη. et Not. ad Γ, 371. Itaque iunguntur h. l. ἄφαλος et ἄλοφος.

καταῖτυξ quae ſit ex h. l. optime diſcitur, etſi non ſatis liqueat, quaenam ex his attributis proprie hoc galeae genus conſtituant: vt ſit ταυρείη, *e corio bubulo*, vt ſit ἄφαλος et ἄλοφος; omniane ſimul, an haec vltima ſolum. Apparet *leuiorem* fuiſſe *galeam*. E grammaticis nihil amplius diſcas; quaerunt potius de etymo „ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι," et comparant ἄντυξ. v. Apollon. Lex. in vtraque voce. Etymol. Heſych. Suid. Euſtath. Sch. Ven. et br.

259. ῥύεται δὲ κάρη. Cum ῥύω priorem habeat productam: (cf. ad I, 396. Δ, 138) ῥύεται aut pronuntiandum eſt ῥῦται, binis ſyllabis, aut dicendum ſyllabam etiam corripi potuiſſe: quod ſecus ſtatuo: v. Excurſ. IV ad A. κάρην etiam h. l. duo Vindob.

262. κυνέην ῥινοῦ ποιητήν. ξ— „πρὸς τὸ λαθεῖν τὴν περικεφαλαίαν." Ven. A. Nimia ſubtilitas! quam et in ἄλοφος quaerebant. Erat galea leuior, nulla lamina munita; niſi dentibus aprinis ad excipiendos ictus extrorſum inſertis.

263. ἔκτοσθεν δὲ λ. incuria metri Vrat. b. c. edd. omnes ante Heruag. et Turneb. praeiuerat tamen ed. Rom. ἔκτοσθε.

264. ἔχον. Bentl. coni. τρέχον. vt ſit ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες 'A. ὑ. θαμέες τρέχον ἔνθα καὶ ἔνθα. eleganter quodque Alexandrino poeta dignum foret. Sic et

ἐπιτρέχειν. At pro Homeri aetate nimis argute! ἔχειν h. l. vt centies est συνέχειν. κατέχειν.

265. μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει. {— „πῖλος. quod hinc pictores et sculptores Vlyssi pileum imposuere.“ Ven. A. Hoc ineptum: nam πῖλος, *lana condensata*, h. l. erat *in medio* inter ἱμάντας, corrigias e corio bubulo, et corium, nec cerni poterat. *Pileus* contra tributus Vlyssi est respectu errorum maritimorum; quia in itinere eo caput muniri mos erat. Fuitque primus Nicomachus *qui Vlyssi addidit pileum:* Plin. XXXV, s. 36, 22. Apollodorum pictorem (σκιαγράφον) pro eo nominat Eustath., p. 804, 18. — Vt pilei notionem declararet, Hesiodus dixit πῖλον ἀσκητὸν Ἔργ. 546. cf. Etymol. h. v.

Quae mox in Ven. A. adiiciuntur, „ὀρώρει legendum esse vt antecedens:“ spectant puto ad vitiosam scripturam, emendandam, vt fiat ἀρήρει.

266. τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο. {— quod hic *Amyntor* Boeotus ὁμώνυμος Phoenicis patri; *Eleon* autem Boeotiae vrbs.“ Ven. A. Pro diuersis igitur eos habuere. Atqui etiam ille Amyntor, Phoenicis pater, Ormeni filius editur: sup. I, 448. φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο. Ormenus Cercaphi f. Aeoli n. traditur. Ex Ormeno natus Amyntor et Euaemon, Eurypyli pater: v. Strabo IX, p. 670. Difficultas inde oritur, quod Phoenicis pater *Ormenii*, quae Thessaliae fuit, vixisse fertur; idque probabile fit ex ipsis poetae verbis I, 447 sq. quia Hellade fugit Phthiam Phoenix. At Amyntor hoc loco *Eleonem* habitasse dicitur. Apud Apollodorum alius Amyntor editur Ormenii, in Magnesia Thessaliae, rex ab Hercule caesus. Prodeunt adeo tres Amyntores inter se diuersi. v. Apollodor. II, 7, 7. vbi v. Not. cf. Diodor. IV, 37. Ergo in hoc nomine fama prisca sibi non constitit; nisi malis statuere, aut ipsum patrem Phoenicis ab Hercule fuisse caesum, aut *Eleonem* dici *vrbem Amyntoris Ormeni f.* in quam se conferre potuit Ormenio relicto, (ita et iungere licet Ἀμύντορος δόμον ἀ. aut τήν ῥα (sc. καταῖτυγα ὑπάρχουσαν.

γεγονῖαν ποτε) Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο, iungas, vt galeam Amyntoris Autolycus praedatus ſit ex vrbe Eleone, ſiue ea direpta, cum domum aliquam expugnaſſet, ſiue latrocinio. Obtinuit enim fama de Autolyci furtis. Ita referre licet omnia ad vnum Amyntorem. Ex Strabone IX, p. 670 diſcas iam veteres in hoc loco laboraſſe: Crates Phoenicem *Phocenſem* fuiſſe coniecerat ex eo quod Eleon Parnaſſi vrbs fuerit, in quo eodem Parnaſſo Autolycus habitabat: (v. Od. T, 410) laudatis his duobus vſſ. 266. 267. Contra Scepſius (Demetrius) monuerat nullam fuiſſe Eleonem in Parnaſſo; ſed Neonem, ſerius conditam; Phoenicem contra fugiſſe *Ormenio* Theſſaliae. cf. ad I, 447. At mirum illud alterum, quod vbique nunc editum erat aſpirate Ὁρμενίδαο, cum eadem vox vbique Ὀρμ. ſcribatur etiam ſupra I, 448 et B, 734 ita ſcripta eſſet. Nouauit hoc Barneſ. laudato Cantabr. mſ.

Eleonem Boeotiae vrbem vidimus B, 500. In Ven. A. monetur Aſcalonitam ferri aſpiraſſe vocem ἐξ Ἑλεῶνος· quod et Strabo attigit lib. IX. l. c. extr. p. 670. niſi iſta ῥῆσις ex margine irrepſit. Ita tamen ſupra Οἵ τ' Ἐλεῶνα ſcribere debuere οἵ θ' Ἑλεῶνα. — Tandem τήν ῥα τότ' accipiunt ταύτην ἄρα ποτέ. Clarke *hanc vtique galeam.*

267. ἐξέλετο duplici modo acceptum video in Schol. br. et Euſt. ὡς ἐξαίρετόν τι ἔλαβεν. ὑφείλετο. Alterum hoc, contra quam Euſtath. putabat, verius: ſi quidem Autolycus τοιχωρυχήσας, *perfoſſa domo* ea galea eſt potitus. — ἀντιτορήσας. διατρήσας. διορύξας eſt iam in Apollon. Lex. Sch. br. Etymol.

268. Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι. Ε. quod Σκάνδειαν eſt pro εἰς Σκ. vt Λ, 21 Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε. In recentioribus Σκανδείᾳ repererat Euſtath. ex interpretatione, quae in Sch. br. quoque eſt, ſicque etiam Mori. vn. Vindob. eſt tamen proprie datam eſſe Amphidamanti, qui Scandiam cum ea abiit; vt hoſpitio ab Autolyco exceptus pro munere hoſpitali galeam ac-

ceperit secumque in patriam abstulerit. At dono missam putabat Koeppen, simili exemplo quo Agamemnoni miserat munus Cinyras inf. Λ, 20. Clarke suspicabatur excidisse versum; coniecturis tamen haud indulgendum esse, subiicit. Bentleius refingebat Σκάνδειάνδ' ἄρα δῶκε. (vt Τροίηνδε) et al. Κύπρονδε Λ, 21. Videtur tamen copula vix abesse posse. Nauale Scandia fuit insulae Cytherorum: (Pausan. III, 23 et Steph. Byz. Perperam ap. Apollon. Lex. p. 603 legitur Σκάνδεια πόλις ἢ χωρίον τι τῆς Κύπρου pro τῶν Κυθήρων) quiod cum ignorarent nonnulli, fecerunt genus galeae σκάνδειαν. Etiam hic *Amphidamas* diuersus ab aliis huius nominis. v. Ind. Apollod. Adde alium ap. Strab. VII, p. 510 A. qui *Iphidamas* inf. Λ, 221. At qui Ψ, 87 memoratur est Opuntius, cuius filium Clysonymum Patroclus occiderat, cf. Apollod. III, 13 fin. De *Molo* Cretensi v. Apollod. III, 3, 1. et Not. ad e. l.

271. δὴ τότ' Ὀδυσσῆος. Obseruant ad Vlyssem, Autolyci nepotem ex filia rediisse nunc galeam ab auo raptam. Sch. B. et Eust. — Ernesti desiderabat ἢ τότ' Ὀ; concedit tamen pronomen hoc omitti quoque solere. κάρῃν et h. l. duo Vindob.

273. λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους. Monet Ven. A. „alios iungere κατ' αὐτόθι. alios cum λιπέτην. At nec sic κάτ' esse scribendum: quia συνείληπται, et quia δὲ interponitur." Sufficit in κατὰ et μετὰ et similibus accentum non retrahi. παρ' αὐτόθι. Vindob. Alt. „γρ. βάν ῥ' ἴμεναι." Barn.

274. δεξιὸν ἐρωδιὸν ἧκε Παλλὰς Ἀθηναίη. Etiam hic locus pro exemplo esse potest mirae subtilitatis in rebus parum necessariis, et argutandi pruritus veterum grammaticorum. Quaesiuerunt anxie, quatenus *ardea* esse posset pro augurio, eoque fausto; et cur potissimum ardea, non noctua Athenes auis; tandemque quale ardearum genus hic intelligendum sit. Atqui simpliciter dici poterat: in locis paludosis (qualia erant circa Simoentem; male Ven. B. cum Eust. Scamandrum nominat) per no-

ctem ardeam audiri, nil adeo esse insoliti; omen fuisse quod iis incedentibus *a dextra* audiebatur. Contendere tamen maluere, ardeas per se augurium facere, et nunc τοῖς ἐπὶ λαθραίους πράξεις ἀπιοῦσιν αἴσιον.

Longa et docta est in Ven. B. seruata Porphyrii ad h. l. ζήτησις· e qua excerpserunt nonnulla Ven. A. B. et translata sunt nonnulla in Sch. B. ad Ω, 315. Commemorabo breuiter potiora e Porphyrio. Controuersiam mouisse videtur *Zoilus:* clangorem volucris auditae, non visae, mali potius ominis esse debuisse insidias parantibus et latere cupientibus. Responderat *Megaclides*, (qui τὰ εἰς Ὅμηρον scripserat) ex augurali disciplina recte hoc dictum esse; nam nec Vlyssem et Diomedem visos esse a Troianis; ipsos tamen e Dolone audiisse, quae vellent rescire.

Alexander Myndius lib. III, περὶ ζώων quaesiuerat, cur Athene non potius noctuam misisset. Ei responsum, quod locus ille ad Simoentem paludosus est, quem amant ardeae; non noctuae. (Haec fere repetunt Sch. br.) Subiiciuntur alia de augurii vi nimis subtilia.

Inde insertus, nescio a quo, locus de *ardea.* Ἐρωδιὸς in congressu cum femina perire creditus inter veteres: quod alii de vno genere, τῶν πυγαργῶν tradunt; sunt enim tria ἐρωδιῶν genera: οἱ πυγαργοὶ, οἱ ἀφροδίσιοι et οἱ πέλλοι. At apud Aristot. H. N. IX, 1. et 18 sunt ὁ πέλλος et ὁ λευκὸς et ὁ ἀστερίας, qui et ὀκνὸς dictus. Eum sequitur Plin. X, 60. f. 79. Conuenit quoque cum Aristotele fragmentum Callimachi ex libro περὶ ὀρνέων, addendum iis quae in Callimacho Ern. p. 468. congesta sunt. Fabulam de exitioso coitu repulere viri docti iam inde ab Alberto Magno, etsi probabile sit habuisse tamen veteres aliquid in eo quod sequerentur.

Insertus locus ex *Hermone Delio*, ita enim nomen scribendum esse, colligo, etiam ex Eustathio p. 804. l. 57. nam corrupte in Schol. est Ἔρων δὲ ὁ Δήλιος γράφει. Alius Hermon, qui ἱερογραμματεὺς fuit, a Galeno laudatur. Dolendum est versus tam corrupte scriptos et edi-

tos esse. Intelligitur tamen ardeam πέλλον in plano loco visam victoriam, visam in edito fugam et cladem portendere, at in insidiis subsidentibus faustum successum. vltimum hoc Hermone auctore memorat Eustath. l. l.

Quia genus ardearum erat τῶν πέλλων, (*ardea pellus*, a πελὸς et πελλὸς, *fusco* ac cineritio colore; etsi et is multis modis variat, vt vel apud Buffonum monitum videas) fuere, qui scriberent in Homero: πέλλον Ἀθηναίη, vt esset δεξιὸν ἐρωδιὸν πέλλον. Quae lectio frequentari debuit in libris, quandoquidem *Zopyrus* libro quarto Μιλήτου κτίσεως (de quo nihil mihi aliunde constat) scripserat: ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ τοῦ ποιητοῦ θέντος Πέλλον Ἀθηναίη, μεταγράφουσί τινες καί φασι· Παλλὰς Ἀθηναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι, ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. Memorat ex his nonnulla Eustath. minus tamen diligenter. Πελλὸν Ἀθ. etiam Ald. 2. receperat, deserta statim ab Ald. 3. Argent. Felician. et aliis.

Adiecerunt alii *noctuam* ab h. l. fuisse alienam, non modo, quia in locis paludosis illa non moratur, verum etiam quia non habebatur inter bona auguria; docet haec Aelian. H. A. X, 37 hunc ipsum locum respiciens.

De etymo v. Etymol. qui in ἕλος, ἑλωδιὸς, acquiescere saltem debebat. Ibidem Claudius Philosophus contendit ardeae genus aliquod Palladi sacrum esse debuisse, versu hoc laudato.

Restat monere de ἐγγὺς ὁδοῖο, quod est, *prope viam*, haud longe ab incedentibus, acceptum esse ἐγγὺς τῆς ἐξόδου, πρὸ τοῦ πόῤῥω αὐτοὺς ἀποβῆναι. Sic Ven. B.

277. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ. ⊱ signum nil habet quod in Scholiis respondeat. Forte de voce augurali ὄρνις aliquid monitum erat; aut notatum, quod Eustathius repetit, veteres scripsisse plene, ὄρνιθι Ὀδυσεύς, additis his: ὁποῖον καὶ τὸ· „ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον" vbi hic versus reperiatur, non memini; τεὸν putarunt iidem veteres grammatici, quasi τὸν, breui syllaba, esse adhibitum. Melius

erat laudare E, 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ. Elidi ab Homero τὸ ι finale, ne dubita.

278. κλῦθί μοι. Sic edd. ante Turnebum, accinentibus Schol. et codd. A. B. Vrat. vn. Vindob. cum Schol. Sophocl. Ai. 1. Parum interest; Turnebus κλῦθί μευ adsciuerat ex ed. Rom. et Eustath. vitiose tamen idem dederat κλῆθι.

280. οὐδέ σε λήθω κινύμενος. Schol. B. „ὑπερβολικῶς εἶπε, οἷον καὶ ἐπὶ μικράν τινα πρᾶξιν ὁρμῶν. ignorabat prisco sermone hoc ἐναργέστερον dictum esse. Contra nimis subtiliter pro ista aetate Eustath. κινύμενος. ὅ ἐστι, κατὰ νοῦν κινούμενος καὶ διαλογιζόμενος. οὕτω γὰρ οἱ ἀκριβέστεροι τῶν παλαιῶν λέγουσι. vix heroum aetate deos perspicere hominum cogitata suspicati sunt homines.

Duxit hinc initium Aiacis sui Sophocles: iam aliis et Clarkio laudatus vss. 16. 34. 35. et Eurip. Rhes. 608. Versum frequentant passim veteres, sic Themist. Or. XI, p. 147. et primo loco Socrates ap. Xenophon. in Sympos. c. 4, 49. (ex eo Arrian. in Diss. I, 12, 3. vbi v. Vpton. loco repetito ap. Stobaeum Ecl. I, 39. Heer. p. 100.) iam laudatus Barnesio: οὔποτε λήθω αὐτοὺς οὐδὲ νυκτὸς οὐδ' ἡμέρας cum verbis Psalmi CXXXIX. pr.

κιννύμενος. vn. Vind. At prior per se longa est: κινήθη δ' ἀγορά.

νῦν αὖτε μάλιστά με φῖλαι, Ἀθήνη. φῖλαι obtulerat iam edit. Rom. cum Eustathio, cum Etymol. et nunc Ven. Lips. omnesque meliores, vt iam sup. E, 117. Induxerant Flor. Aldd. et sequaces cum ipso Turnebo: φῖλε' Ἀθήνη. primus φῖλαι reuocauit Stephanus. Norat quidem Eustathius φῖλε', et habent hoc Cant. Mori. Harlei. Townl. Vrat. b. c. A. Mosc. 3. nec erat quod sperneretur, si modo pro φῖλεο, a φῖλομαι, ductum esse videbas; non vero a φιλέω, φῖλεε, in quo prior corripitur: quod recte docuit Clarke. At φῖλομαι habet priorem longam, vt Υ, 304 περὶ πάντων φῖλατο τέκνων. repugnante Knight p. 64. et contendente Homerica aetate fuisse ex breui φίλομαι, φίλατο. φῖλαι. De hoc ge-

nere verborum in quibus prior longa corripitur, forma ἑω substituta, vt μαρτῦρω, μαρτῦρεω. κρῖνομαι, κρινέομαι, καρτῦνω, καρτυνέω, quae ab aliis ad futurum secundum referuntur, passim dixi. De φίλω, φιλέω, v. ad E, 117.

Occurrit quoque φῖλαι scriptum; verum ex φίλομαι, et ἐφιλάμην, est φῖλαι imperandi modus.

281. δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι ⸖ „quod πάλιν est εἰς τουπίσω" obseruatiuncula saepe iterata; et „quod Ionum est in εὐκλείας et δυςκλέα vltimam corripere, cum Attici producant" (nam scribunt δυςκλεᾶ). Obseruant iidem grammatici" εὐκλεῖας scribendum esse, vltima breui, nam esse pro εὐκλεέας, εὐκλεῖας." cum contra εὐκλείας sit ex εὔκλεια. Est alter locus in quo vox occurrit, Od. Φ, 331. vbi editum est εὐκλεῖας ab ipsa Rom. et Eustathio. Neque dubitaui ita reponere hoc quoque loco e rationibus grammaticis, etsi εὐκλείας plerique libri habent, cum his etiam Etymologus, saltem vt editus est, agnoscit εὐκλείας vel ex εὐκλεέας factum, vel ex εὐκλέας inserto ι. Monitum iam est de his ad B, 115. H, 100. et I, 22. fuisse duas formas: δυςκλῆς et εὐκλῆς, έος, έας; tum εὐκλεὴς et δυςκλεὴς, εὐκλεέος, vnde fit εὐκλεέας, hocque contractum esse εὐκλεεῖς, non εὐκλεῖας, nec εὐκλείας. quod necesse est ductum esse ab εὐκλῆς, έας, vnde ε in ει mutari potuit.

ἀφικέσθαι Ven.

282. ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει ⸖ „quod καὶ abundat" Sch. A. Legerant igitur καὶ pro κεν, nec male id ipsum. Verum κεν futuris adiectum, vt subiunctiuum redhibeat, in Homericis obuium est. κε Cant. et Mori. si modo codicibus aliquid in hoc ν tribui posset.

μέγα ἔργον de Hectore caeso acceperunt multi. E Schol. br. constat, Aristarchum huius subtilitatis auctorem fuisse. Tam definite poeta loquutus non est.

284. κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο. Gregor. de Dial. p. 203 κέκλυθι δή καὶ ἐ. tum ἐμοῖο vitiose etiam h. l. Mori. cum aliis.

285. σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ. In illis: πατρὶ ἅμ' occurrit hiatus insolens prorsus in Homero. quem tamen iam vidimus Γ, 376. Suspicari possis, hunc de Tydeo locum cum altero Δ, 376 sqq. a seriore rhapsodo esse insertum. Verum hoc vnde firmari possit aduersus negantem, haud video. Redit forte res ad excusationem e caesura petitam. Bentleium video inseruisse γ'. πατρί γ' ἅμ'. Sic saltem coniiciam πατρὶ σύ γ' ἕσπεο.

σπεῖο. πορεύου. ἐπακολούθησον. Apollon. l. c. Τυδεῖ Townl.

286. ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἤει. Ex „quod πρὸ nunc est pro ὑπέρ" poterat tamen nec minus esse προήει. siue vt iungas cum Ἀχαιῶν seu ἄγγελος Ἀχαιῶν. quod etiam Eustath. sequitur. Monet porro Sch. A. „ἐς Θήβας posse iungi et cum ἕσπεο, et cum seqq. ἐς Θήβας ὁπότε." sed praestat prius.

Verum in πρὸ Ἀχαιῶν haereo, etiam propter hiatum. Barnes: „γρ. παρ' Ἀχαιῶν" pro coniectura scilicet, non ex libro. Bentl. πρὸς reponit, quod locum τοῦ παρὰ sustinet Od. Θ, 29 ξεῖνος ἵκετ' — ἐμὸν δῶ ἠὲ πρὸς ἠοίων.

τε post ὅτε, otiosum sane, abest a Lips. ed. Flor.

288. αὐτὰρ ὁ μειλίχιον. respicit versum Apollon. Lex. h. v. μειλίχιον. προσηνὴς ἢ προσηνῆ.

289. ἀτὰρ ἄψ ἀπιών. ἀνερχόμενος. ἐπιστρέφων. Sch. br. De eadem re sup. Δ, 392 legebamus ἄψ οἱ ἀνερχομένῳ.

290. σὺν σοὶ, δῖα θεὰ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης. Laborant grammatici in πρόφρασσα. Monet Schol. A. non esse adiectiuum femininum, sed vocem per se subsistentem ἀπὸ τοῦ προιέναι, καὶ προθυμεῖσθαι, ex προΐω, πρῶ, φρῶ, πρόφρασσα. Protulerat idem Scholion e Cod. Wetsten. Valkenarius ad Phoeniss. p. 643. Auctor proditur Orion ἐν τῷ περὶ ἐτυμολογιῶν qui eadem ex Philoxeno περὶ μονοσυλλάβων transscripserat. Similia habet Etymologus noster, qui addit: σημαίνει δὲ τὸ, προδιανο-

ἠθεῖσα πρὶν ἐκεῖνον προςκαλέσασθαι. αὐτεπάγγελτος, ἡ πρόθυμος. Apud Hesych. πρόφασσα (scrib. πρόφρασσα) redditur πρόθυμος. εὐνοοῦσα. διανοουμένη. scrib. προδιανοουμένη.

Docta forte haec, nugis tamen propiora. Si ab ἀποφράζω fieri potuit ἀποφρὰς, quid ni, etsi mutato accentu, ex προφράζομαι prouideo, πρόφρας, πρόφρασσα prouida. πρόφρων. Videtur ita sensisse Eustath. πρόφρασσα, τουτέστι, προμηθὴς, τὰ ὑπὲρ ἐκείνου φραζομένη καὶ ἐθέλουσα. conuenit alius grammaticus in Schol. br. Vox repetitis vicibus occurrit inf. Φ, 500 et Od. E, 161. K, 386. N, 391.

πρόφρασα scribitur in Townl. Vrat. c. al. et edd. ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom.

Pro ὅτε οἱ, Etymologus ὅτι οἱ scribit in πρόφρασσα. Sed ὅτε est ἐπειδὴ, quandoquidem.

291. ὥς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε, Schol. A. legerat παρίσταο, monetque esse eam lectionem Aristarcheam, sicque plures legere, Zenodotum autem etiam παρίσταο καὶ πορὲ κῦδος. Est vtique Ionicum, nec tamen in eam, quam manu terimus, recensionem admissum nec hic nec aliis locis.

Versum in suam rem vertit Themist. Or. XI. p. 148. Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασο καί με φύλασσε.

292. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω. Vrat. b. σοὶ δ' ἄρ' ἐγώ. Verum pronuntiatum fuit, et ex seriorum vsu scribi debuit σοὶ δ' αὖ 'γὼ ῥ.

βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον. Disertum est ad h. l. Scholion Ven. A. Ptolemaeus Oroandae f. scribebat ἧνιν. At Tyrannio ἦνιν, forte propter vltimam productam; malim apposuisset caussam, quae vltimam produxerit. De notatu vocis ἦνις, annuus, v. ad Z, (VI) 94.

293. ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. ἀδμήτην, ἄζυγον, ipse poeta definiit per adiecta: de quo eius more nota est Porphyrii ad Z, 201. Apollon. Lex. h. v. ἀδάμαστον reddit, versu adscripto.

τὴν οὔπω Cant.

294. χρυσὸν κέρασι περιχεύας. Cant. Vindob. Alt. Townl. περιχεύσας. Hesych. περιχεύας χρυσῷ. περιπάσας χρυσίῳ. a πάσσω.

298. ἀμφόνον, ἀννέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ⸓ (deb. esse ⁜) „quod hemistichium hinc traductum ad ludos funebres Patrocli Ψ, 806 (Legitur et inf. K, 469) — Dictum autem δι' ἔντεα pro δι' ἐντέων καὶ αἵματος — ad hunc vsum τοῦ διὰ c. quarto casu docendum vtuntur versû et alii, vt Schol. Eurip. Phoen. 1292 διὰ σάρκα. minus commode Schol. ad Or. 464 φιλήματ' ἐξέπλησε, pro διὰ φιλημάτων. tum aduersus Istrum aliter sentientem ex h. l. firmatur: non nisi vnam mortuorum sepulturam, τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν, fuisse: (scil. quae Il. H, 420 sq.)

ἀμφόνον pro ἀνφόνον. ἀνὰ φόνον. v. ad Θ, 441 ἀμβωμοῖσι.

ἀμφόνον ἂν νέκυας legebatur in Vrat. c. in Flor. et ἀμφόνον ἀννέκυας in Aldd. ac ceteris. At Turneb. ex Rom. intulerat ἂν φόνον ἂν νέκυας. Repetiit Barnesius ἀμφόνον ἀννέκυας. quod et codd. Ven. Vrat. A. et grammatici tuentur Sch. br. Ald. Eustath. Etymol. in ἀμφόνον. vn. Vindob. ἀνφόνον. Male Hesych. h. v. reddit περὶ τὸν φόνον, immo διὰ τοῦ φόνου vt Sch. br. Nullus tamen dubito antiquiorem scripturam αν φονον αν νεκυας fuisse; et sic in similibus quae Barnes congessit: siquidem simpliciora esse videntur antiquitati magis conuenientia.

Laudarunt, docente Eustathio, veteres versum propter viuidam rerum imaginem et compararunt eum cum nobili loco Xenophontis: in Agesl. 2. s. 14. ἐπεὶ δὲ ἔληξε μάχη, παρῆν ἰδεῖν τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυρμένην etc. loco per se luculento, rhetoricae tamen artis. Praeterea obseruarunt, in castris Troianorum ignes iam defecisse videri progressis Vlysse et Diomede; quippe versus diluculum diei nocte vergente.

299. οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασ' Ἕκτωρ ⸓ quod, etsi sub idem tempus Agamemnon et Hector spe-

ſpeculatores mittere decreuerant, (nam in media via ſibi obuiam factos videbimus) poeta tamen non niſi vnum poſt alterum, deinceps, narrat. Hinc argutantur in ſeqq. interpretes, inprimis Sch. B. et Euſtath. in comparatione vtrinque ſpeculandum miſſorum. Hectoris oratio ſatis declarat, hominem rebus ſecundis nimium fidentem.

εἶασ' Ἕκτωρ, ita legitur ex emendatione Clarkii, cum vulgo, rei metricae neglectu, vbique ſcriptum ſit εἴασεν. Vnus eſt Vrat. b. in quo εἶασ' ſcriptum video. Ἐάω tamen cum verbis aliis puris in αω mediam futuri et aoriſti producit: vt ille docuit ad Δ, 42. et ſaepe iterauit. A Bentleio res non minus erat obſeruata; legebat ille εἴασχ' Ἕκτωρ ex Λ, 125. Contra Clarkii rationem monere poſſis aoriſtum locum non habere ſequente imperfecto κικλήσκετο· promiſcue tamen haec poni, et res et vſus admittit v. c. X, 5. 97. 8. vel ſic tamen erant modi plures conſtituendi verſum: οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἔασεν ἀγήνορας Ἕκτωρ. vel ἔασκεν.

302. πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. apud Apollon. eſt ἀρτύνετο. παρεσκευάζετο. cf. ſup. ad B, 55.

304. δώρῳ ἔπι μεγάλῳ. Barnes intulerat ἐπί. ſequitur tamen epitheton.

μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. vt Heſiod. Ἔργ. 370 μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, quod Pitthei Athen. dictum fuiſſe narratur a Plutarcho in Theſeo p. 2.

305. δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. Schol. A. μεγαλοτραχήλους. τελείους. alterum corruptum. In Schol. br. eſt μ. στολίους. In Heſych. et Euſtath. ſunt γαῦροι. In Apollon. ſunt tantum μεγαλαύχενες et in Etymol. μεγαλοτράχηλοι. Redit notio ad alterum, ὑψαύχην. Pollux II, 136. οἱ δὲ ἐριαύχενες, σφόδρα ποιητικόν.

306. οἵ κεν ἀριστεύωσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. „Ariſtarchus legerat οἵ κεν ἄριστοι ἔωσι." quod et Euſtath. pro var. lect. memorat, et exhibet cod. Barocc. cum gl. οἱ μὲν, ἀριστεύσωσι, et Mosc. cum vno Vindob. in altero ἔωσι. „Zenodotus: αὐτοὺς, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πη-

λείωνα." vltima iterantur mox vſ. 322. 3. „Ariſtophanes καλοὺς, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. Quae antiquior ac verior ſit lectio, nemo affirmauerit; nec tamen refert. De Achillis equis locum accipiunt, etiam Schol. A. et br. Dolon quoque ſic inf. 391. Nihil ſane iis erat nobilius: B, 770. et inf. inpr. Π, 148 ſq. T, 392 ſq. Secundo ab iis loco inſignes erant equi Admeti et Eumeli B, 763.

311. οὐδ' ἐθέλουσιν. Cant. οὐδὲ θέλουσιν perperam, vt alibi, v. c. 398.

312. καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ. Sch. br. τεταλαιπωρηκότες. ἢ ἀηδῶς διακείμενοι, φυλάσσοντες. ἀδηκότες et h. l. Ven. Lipſ. Townl. Vrat. b. vide ſup. ad vſ. 98.

314. ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι. Argutantur Sch. A. B. in Dolonis forma et moribus, nec cogitant, nil niſi ingenii poetici inuenta haec eſſe; ſcilicet vt ad certam hominis ſpeciem animis exhibendam haec vim habeant. Turpe enim eſt poetae, infinite loqui.

315. Dolon πολύχρυσος, πολύχαλκος. Acute Bentl. coni. πολυχρύσου πολυχάλκου, ſcil. Εὐμήδεος. melius vtique de patre dictum erit, qui adhuc ſuperſtes erat; et inf. 380 pater eſt daturus ἄποινα.

316. ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης. Sch. br. ἀηδὴς ἦν τῷ προσώπῳ Euſtath. (f. ἀειδὴς, δυσειδής.) δύσμορφος. αἰσχρός. Deformitas corporis vix momentum habebat ad rem; accipiam potius de homine imbelli, exigui corporis, tenui: dignitatis tamen et roboris defectum compenſabat pedum celeritas. Videntur ſenſum neſcio quem moleſtum h. l. habuiſſe Sophiſtae, alieno tamen loco nodum in ſcirpo quaeſiiſſe; nam Ariſtot. Poet. 25. vbi ait ſoluenda eſſe nonnulla λέξει, ſeu gloſſa, dictione inſolita ac peregrina, addit: καὶ τὸν Δόλωνα· εἶδος μὲν ἔην κακός. οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰσχρόν. τὸ γὰρ εὐειδὲς οἱ Κρῆτες εὐπρόσωπον καλοῦσι. De poſtremis his dubito an ab Ariſtotele ſint? quorſum enim Cretica dialectus arceſſenda erat, in re e communi vſu nota: εἶδος et faciem, os, vultum,

declarare, nec modo totam corporis ſpeciem, habitum et adſpectum? Enimuero ipſa interpretatio Sophiſtarum rationem nullam habet: cur enim Dolon ore potius quam corpore eſſe debuit probandus vel improbandus? In cane quidem Vlyſſis P, 306. 7. alterutrum probari poterat; *καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν*, at non conſtabat, *εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε.* In milite aut robur aut celeritas cenſetur. haec adfuit Doloni. Etſi virtutem quoque Doloni tribuere haud dubitauit Virgilius; nam appellat eum virum fortem Aen. XII, 347. 348.

ποδώκυς Barocc. Mori. Cant.

317. *αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσι.* ⳨ „quod Zenodotus ſcripſerat *κασιγνήτοισι.* quod abſurdum eſt, quomodo enim inter quinque fratres poterat eſſe ſolus?

318. *καὶ Ἕκτορι εἶπε παραστάς. καὶ Ἕκτορι μῦθον ἔειπεν* Cant. Barocc. Mori. Harl. Ven. Townl. Vrat. b. In Flor. erat *καὶ Ἕκτωρ μῦθον εἶπε παραστὰς*, quod vitium foedum Ald. 1. et Iunt. 1. retinuere, ſuſtulit Ald. 2.

321. *ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον.* „*τὸ σκῆπτρον. ἀντὶ τοῦ· τοῦτο τὸ σκ.* nam gerebat haſtam Hector concilio quippe conuocato.“ Ven. A.

„*ἀνάσχεο διὰ τοῦ ο* Ariſtarcheae“ an alii *ἀνάσχευ*? „*γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί.*“ Barnes.

322. *ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε.* ⳨ „quod *τοὺς* pro *τούτους* eſt“ Ven. A. vt 321 *τὸ σκ.* et Scholion ap. Suidam in *τοὺς ἀντὶ τούτους.* ex h. l. facile emendandum. „*γρ. ἦ μὴν*“ Barn. *ἦ μὲν* eſſe idem quod *ἦ μὴν* h. *ἦ δὴ*, manifeſtum fit. In Cant. erat ſcriptum: *ἦ μὲν δὴ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα.*

323. *οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.* „*γρ. καὶ ποδώκεα καὶ ἀμύμονα*“ Sch. Ven. A.

324. *οὐδ' ἀπὸ δόξης.* „*ἤτοι, οὐδ' ὡς δοκεῖν μόνον, ἀλλ' ἀληθῶς.* (quod a re et vſu alienum eſt) *ἤ, οὐδὲ παρὰ τὴν δόξαν, ἣν περὶ ἐμοῦ ἔχεις.*“ Ven. A. Idem: „*ἄλλως. οὐκ ἀπὸ δοκήσεως καὶ εἰκασμοῦ.* (quod et Sch. br. et Etymol. habent: vtrumque Sch. B.) *καὶ οὕτως ἀεὶ*

κέχρηται τῇ λέξει · (quod vltimum eo ſpectat, quod δόξα apud Homerum nusquam eſt gloria: ſed, bis tantum obuium, hic et Od. Λ, 343 οὐ μὰν ὕμμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται βασίλεια, eſt δόκησις. ὑπόληψις.) Mirum eſt, dictum hoc antiquis tam memorabile viſum, vt omnes fere grammatici notauerint: primo loco Apollon. Lex. p. 152. ἀπὸ δόξης. ἀπὸ δοξασμοῦ, et p. 231. δόξης, δοκήσεως. Heſych. ἀπὸ δόξης. ἀπὸ δοξασμοῦ, ἀπὸ ὑπονοίας. Euſtath. οὐ πόῤῥω τῆς ἐμοῦ ὑπολήψεως. Rem ſic tenebis: dicitur aliquid eſſe κατὰ δόξαν, h. e. ita comparatum, vt expectationi noſtrae ſeu opinioni reſpondeat; contrarium eſt ἀπὸ δόξης, quod non reſpondet. Similiter aliquid dicitur κατὰ θυμὸν eſſe et ἀπὸ θυμοῦ, vnde et καταθύμιον vel ἀποθύμιον, gratum vel ingratum.

ἄπο δόξης editum erat inde a Flor. et Aldd. legitur quoque in Etymol. ex miro grammaticorum acumine. ἀπὸ ſeruant ceteri, in his Apollon. Lex. ſicque etiam ed. Rom. Turn. et quod mireris, ita editum in Od. Λ, 373. verum ſcriptura in Odyſſ. edd. paſſim variat ſi cum Iliade compares.

οὐδ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος recitat Apollon. p. 231. At vulgatam vides p. 606 in σκοπός. ἐπὶ μὲν τοῦ κατασκόπου. Add. Heſych. To. II. p. 1217 vbi vox σκοπός excidit.

Notatum porro ex antiquis ap. Euſtath. p. 809, 4: Herodorum ſcripſiſſe οὐχ' ἅλιον additque plura de hac ſubtilitate; de qua verbo monebo. Antiqua negationis formula erat οὐκὶ et οὐχὶ, vnde abiecto iota factum οὐκ' et οὐχ'. hoc alterum multi retinuere, etiam h. l.

325. τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι. Laudat locum Plutarch. de aud. poet. p. 29 E. reſpectu modeſtiae Diomedis et temeritatis Dolonis in promittendo. Eadem in grammaticis occurrunt.

ὄφρ' ἂν ἵκωμαι. non ἱκοίμην. v. Exc. III, ad lib. Δ.

326. νῆ' Ἀγαμεμνονέην ⊱ ſine Scholio, quod monuit forte, quod μέλλουσι eſt pro εἰώθασι.

328. ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε. In edd. vtriusque ſtirpis erat βάλε. quod et Vindob. Alt. habet. Bar-

nes intulit λάβε ex Cantabr. cui addes Harl. Vrat. b. Ven. A. Schol. A. iterum eiecit Clarke, neuter rationibus idoneis, repetiit Wolf. Sane ἐμβάλλειν τι χειρὶ et χερσὶν Homericum est; sed manibus alterius, vt H, 188. Ξ, 218. Od. B, 37. Altera ex parte λαβεῖν χειρὶ dicitur, non ἐν χειρὶ, sed vsus fert ἔχειν ἐν χειρί. Recte haec. Est tamen locus alter O, 229 ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα, et 310 τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων. Vnde apparet promiscue haec dicta esse.

329. ἴστω. μαρτυρείτω. vidimus iam sup. H. (VII) 411. testis esto, me hoc tibi promisisse.

330. μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν. ⸖ „quod τοῖς iterum est τούτοις." Miror hoc demum libro rem tam diligenter moneri.

331. ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι. Respicit versum Etymol. h. v. cui est τὸ καλλωπίσεσθαι, vt in Suida καλλωπίσασθαι est refingendum. Hesych. λαμπρύνεσθαι. καλλωπίζεσθαι.

332. καί ῥ ἐπίορκον ἀπώμοσεν. Venetus ἐπώμοσεν, Sch. A. ⸖ „οὕτως, διὰ του ε, ἐπώμοσεν, αἱ Ἀριστάρχου. et Excerptum Schol. Victor. γράφουσί τινες, ἐπώμοσεν, ἀστείως ποιοῦντες. At Ven. B. ἀπώμοσεν. et Sch. B. „γρ. καί ῥ' ἐπεὶ ὤμοσεν." Lectio haec tertia esse debuit: καί ῥ' ἐπεὶ ὅρκον ἀπώμοσε. quod et in Cant. erat et in Townl. Deteriorem lectionem amplexus erat Aristarchus. Nam sollenne est Homero in iureiurando apponere hoc, totam iurisiurandi formulam rite esse pronuntiatam: αὐτὰρ ἐπεὶ ὄμοσέ τε τελεύτησέ τε τὸν ὅρκον saepius repetuntur, vt Ξ, 280 et in Odyss. B, 378 etc. Atqui hoc est ἀπομόσαι. vide Od. O, 436. 437. non quod sequiores habent, pro ἀπαρνεῖσθαι, iurare quod non. etsi substituere hoc per contextum forte liceat, v. c. Od. K, 345. (at subiicitur: ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον.) 381. M, 303. Vim τοῦ ἀπὸ neglexit Schol. br. ἐπίορκον ἀπώμοσεν. ἐπιώρκησε. Ceterum ἀπώμοσε in vulgatam abiit lectionem; etiam Eustath. qui tamen alterum norat et cum κατένευσε 393 comparat. ἐπώμοσεν est in Mosc. 3.

Porro ἐπίορκον Sch. A. assumit ὅρκον. Quidni τὸ ἐπίορκον pro aduerbio ψευδῶς. ἐπὶ ὅρκον Vrat. b. quod defendi potest.

333. ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο vn. Vindob. ὤμοισιν.

334. ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Ex Schol. A. non satis integris, Sch. br. multo magis luxatis, et ex Etymol. apparet olim lectum quoque fuisse πελίοιο, vt color lupinae pellis *rauus*, *cinericius*, conueniret; ita Peliam aiunt dictum, quia equae vngula percussus ἐπελιώθη, *liuorem* cutis contraxerat. Aristophanes τεφρώδους h. l. explicuerat, aiebat enim μὴ εἶναι λευκὸν λύκον. Scilicet πολιοῖο h. l. per λευκοῖο reddiderunt alii in eodem Sch. A. Hesych. Quod in Etymol. defenditur, quia pilorum color in lupo est varius. λευκανθίζοντα et ὑπόλευκον, qui non longe absit a nigro, reddit Eust. qui plura sine iudicio cumulat. Fuere quoque qui πολιοῖο per τιμίου exponerent; an a senectutis honore? Etymologo consentanea legas in Schol. Apollonii II, 124 cui et ipsi πολιοὶ λύκοι dicti sunt; patetque hinc Philostephanum ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν iis praeiisse. — Ceterum inepta hinc ducta commenta auctoris Rhesi vide 207 sq.

ἔκτοσθι vn. Vindob.

335. κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην. ⟵ „quod ambiguum est, sitne ἐπὶ κτιδέην an ἐπ' ἰκτιδέην. Atqui res constituitur statim ex v. 458 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην." ἐπ' ἰκτιδέην est in Cant. Lips. Harl. Vrat. A. Etiam verum est, esse proprie ἰκτὶς, ἰκτίδος. vel ἴκτις, vt apud Nicandrum est" (Ther. 196. p. 15 vbi ichneumonis species est οἷον ἀμυδρῆς Ἴκτιδος, ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον μαίεται ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετεύρων — Vbi Schol. ἴκτις δὲ, ἡ λεγομένη ἀγρία γαλῆ. καὶ Ὅμηρος. κρατὶ δ' ἐπικτιδέην. ὡς ἀπὸ τῆς ἴκτιδος, τοῦ ζώου. ζῶον γαλῇ παραπλήσιον est in Suida.) Apud Apollon. Lex. p. 421. pugnatur pro κτιδέη a κτὶς, ita tamen vt appareat, vnum idemque nomen esse seu κτὶς seu ἴκτις pronuntietur. Ex eo deriuata sunt quae habent Hesych. Suid. Sch. br. et copiosius Eustath. Similia iis quae Ven. A. habet sunt in Sch. br. Excerpi-

tur quoque in vtrisque Aristotelis locus: H. A. IX, 6 extr. ἡ δὲ ἴκτις ἐστὶ μὲν τὸ μέγεθος ἡλίκον Μελιταῖον κυνίδιον τῶν μικρῶν τὴν δὲ δασύτητα καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὸ λευκὸν τὸ ὑποκάτω, καὶ τοῦ ἤθους τὴν κακουργίαν ὅμοιον γαλῇ. καὶ τιθασσὸν γίνεται σφόδρα. τὰ δὲ σμήνη κακουργεῖ. τῷ γὰρ μέλιτι χαίρει. ἔστι δὲ ὀρνιθοφάγον, ὥσπερ οἱ αἴλουροι. τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῖς ἔστι μὲν ὀστοῦν. *Viuerram* interpretantur recentiores dissentientibus aliis ipsoque Buffon et Camus: nostrum *Iltis* in eo agnosci putant.

Notabile quoque grammaticis visum, quod κυνέη h. l. improprie dicta quod iam sup. 257. 8. videramus. v. Apollon. Lex. h. v. p. 424.

336. προτὶ νῆας. variat ποτὶ et h. l. et inf. 347. 348. v. ad A, 245 ἐπὶ νῆας Vrat. c. et Venetus.

337. μῦθον ἀποίσειν. Mosc. 3. ἀποτίσειν. incuria librarii.

338. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον. ⊱ „quod ὅμιλος alias in Jliade de *pugna* et conflictu dicitur; in Odyssea de *multitudine* et coetu; vt nunc hoc quoque loco." Sch. A.

339. τὸν δὲ φράσατο προσιόντα. τὸν δ' ἐφράσατο Harlei. et, Φράζω — τὸ θεᾶσθαι καὶ βλέπειν. ὡς τὸ τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα. Etymol.

341. Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ. „Οὗτός τις Δ. Aristarchus, consentientibus pluribus." Sch. A. Elegans lectio, si vera est, nec mutata ad Atticorum morem.

342. ἐπίσκοπος. pro σκοπός. Et poterat esse νήεσσιν ἔπι σκοπὸς ᾖ. v. ad 38.

343. ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων. ※ quod versus hic recte positus est; minus bene infra 387.

Aristarchus τεθνηώτων. vt solebat: v. Z, 71 sicque Lips. a pr. m. Vrat. b. a m. sec. Vindob.

344. ἀλλ' ἐῶμεν. Vna syllaba efferendum εω. παρὲξ ἐλθεῖν alii. Nil interest h. l. *praetergredi*.

344. 5. adſcripſit Schol. Ariſtoph. Acharn. 238. vbi male ἀλλὰ δὲ κατ' αὐτὸν — debebat ſaltem ἔπειτα κατ' αὐτόν.

346. καρπαλίμως. εἰ δ' ἄμμι παραφθαίησι πόδεσσι. Ven. A. obſeruat, vt hic legitur, verſum legi prope in omnibus. „Quid igitur lectum in aliis? Fuit puto varietas in παραφθαίη. forte παραφθῄη. vt v. c. Π, 861 φθῄη et φθαίη variat. cf. ad E, 598. At regnat παραφθαίη. Sch. br. παραδράμοι. φθάσοι τῇ ταχύτητι τῶν ποδῶν. f. φθάσειε. Inf. X, 197 τοσσάκι μὶν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς πρὸς πεδίον γε Achilles Hectorem. adde Ψ, 515. Inf. 368 φθαίη. ſcilicet a φθῆμι. vt σταίην. Male edd. παραφθαίησι cum iota ſubſcripto. παραφθάνησι vn. Vindob. indocte.

347. αἰεί μιν προτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν. ⸓ quod infinito (προτιειλεῖν) pro imperante vtitur. ἐπὶ νῆας Ariſtarchus. προτιειλεῖν Heſych. ἐγκλίνειν proprie lat. aduoluere. Sch. br. συνελαύνειν. συνδιώκειν.
ἀποστρατόφιν Vrat. c.

348. προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ. Notauit Bentl. alterum hiatum, ſcripſitque ϝάστυ. de altero nil monuit. Scilicet υ non eliditur. Nec habet digamma locum, v. c. θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι, et ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν. Vitat tamen poeta talem concurſum duarum vocalium. Scriptum fuiſſe probabile ſit προτὶ ἄστυδ' ἀλύξῃ.

349. ὣς ἄρα φωνήσαντε, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. Offendit dualis, in φωνήσαντε, cum vnus Vlyſſes eſſet loquutus. (⸓) Ariſtophanea et aliae editiones habebant: ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. ἐλθόντες δ' ἑκάτερθε παρὲξ ὁδοῦ ἐν ν. (an vtrinque, ab vtraque viae parte? hinc Diomedes, illinc Vlyſſes?) Noſtra lectio eſt ab Ariſtarcho illata, (nec tamen conſtat, librisne an critico acumine) „Nec inſolens eſt, φωνήσαντε dici, et Diomedi nunc eadem tribui, quae Vlyſſes ſolus antea pronuntiauerat. Simile exemplum ἐν τῇ παραποταμίᾳ μάχῃ in verbis Neptuni: Φ, 287. 298. vbi

cum is solus verba fecisset, sequitur: τὼ μὲν ἄρ' ὥς αἰπόντε, Pallade assumta."

351. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων ἔτ· „οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον. μεταξὺ γὰρ πάλιν σύνδεσμος ἐφ' ὅρια." Scholion A. vix satis integrum. Iungine voluit ἐπὶ τὰ οὖρα? Videtur tamen manifestum esse, iungi ὅσον ἔπι, pro ἐφ' ὅσον. Mox duplex ratio confunditur in Schol. A. dum alii οὖρα τὰ ὅρια καὶ πέρατα τῆς αὔλακος esse voluere; alii τὸ ὅρμημα. (quod et Hesych. habet, cum Schol. ad Homeri loca et Eustath. ἀπὸ τοῦ ὅρω.) Apponitur a Ven. B. tanquam interpretatio: cum tantum abesset Dolon, *quantum mula arare potest*, hoc est, *plethrum:* ὅσον ἀροτριῶσαι ἡ ἡμίονος καὶ ὑπογράφειν δύναται. ὅ ἐστι πλέθρον. ita illa αἵ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ornatus tantum gratia adiecta esse censendum est. At vero subiectum in Ven. B. Porphyrii Scholion docet, Aristarchum exposuisse de binis iugis arantibus, altero boum, altero mularum: quantum spatium mulae, tanquam fortiores, anteuertant (sub finem sulci? sic puto, ἐν ἐπιστροφῇ) boues." Ita statuendum est poetam breuitatis studio id, quod maxime ad rem spectat, omisisse, ἡμιόνων, mularum, *quae binis sulcis parallelis agrum secant, vno tempore.*

Porro in Ven. B. et Sch. br. fuit ἐπίουρα quod et edd. exhibebant et quidem, quas vidi omnes, ipsa Romana. Sane ad ὅσον saepe ἐπὶ abest; interdum et adiungitur; v. c. Od. E, 249. 251 Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος — τόσσον ἔπ'. N, 114 ὅσον ἔπι ἥμισυ πάσης. cf. sup. Γ, 12. At ἔπι οὖρα vel ἐπὶ οὖρα olim obtinuisse videtur. Alterum hoc Ven. A. tueri vidimus; item Eustath. etsi etiam alterum ἐπίουρα norat. Scribitur quoque in Ven. in οὖρα, ἐπίουρα in hoc versu laudato; sed ex loco ipso apparet eum ἔπι οὖρα legisse. Est quoque in Hesych. ἐπίουρα, ὅρια; vt legendum esse apparet; at idem habet οὖρα. nec dubitaui hoc verius esse, locis ceteris Homericis comparatis.

Videmus plura in his occurrere de quibus controversitur: sitne ἐπίουρα vna voce scribendum, an seu ἔπι seu ἐπὶ οὖρα. tum de etymo, et significatu, sitne οὖρον ὅρμημα, an sit ab ὅρος *terminus*, τὸ διάστημα. tertio quid sit h. l. τὰ οὖρα ἡμιόνων. Nihil ex his est, quod pronuntiare possis ex tripode.

Quod ad prius attinet, occurrunt οὖρα duobus aliis locis Ψ, 431 et Od. Θ, 124. In priore est ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα πέλονται — τόσσον ἐπιδραμέτην. *quantus disci iactus est*, 523 sunt δίσκουρα eodem sensu. Alter locus similior nostro est de curriculo apud Phaeaces: ὅσσον δ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο. Solent eum ex nostro, tanquam pleniore illustrare et Aristarcheam interpretationem asciscere.

Iam si iudicium ferendum est, Aristarchea interpretatio de binis iugis duo diuersos sulcos iuxta arantibus et argutior videri potest, et difficultas suboritur, sitne tantum interuallum inter duo iuga, duo sulcos vno tractu arantia, quantum h. l. requiritur fuisse, quandoquidem mox subiicitur: cum accurrendo *non amplius* abessent *quam circiter hastae iactu.* Igitur antea multo longius abfuerunt. Doceant me hoc ii qui arationis peritiores me sunt; sed doceant humaniter non tanquam bubulci flagris inflictis. Conuenit sane locus Odysseae, vbi de eo, qui cursu alterum praeuertit, agitur: quod non nisi modico interuallo fieri potuit. Pronuntiare tamen, quid Homerus praetulerit, temerarium esset. Praeferam equidem ὅσον τ' ἔπι οὖρα πέλονται, pro ἐφ' ὅσον πέλονται τὰ οὖρα τὸ ὅρμημα, ἡμιόνων, sensu hoc: cum iugeri fere, quale muli arant, mensuram, seu spatium et tractum, abesset. Similis erat disputatio in ἦρα et ἐπίηρα ad A, 572.

352. 353. recitat Schol. Sophocl. Antig. 348. vbi aratio fit ἱππείῳ γένει πολεύων, quod ille ad mulos reuocare vult. Certe mulis arasse veteres satis constat. Vtitur versu quoque Artemid. II, 12 p. 97.

353. ἐλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον. ⟩ „quod deest διὰ νειοῖο." Sch. A. Accipiunt ea quoque νειὸς ex etymo de agro nouali, seu nunc prima vice, seu, vt Σ, 541 recens arato. Accipiam omnino pro agro quocunque.

πηκτὸν ἄροτρον, τὸ τὸν γύην προςπεπηγότα ἔχον. opponitur τὸ αὐτόγυον, (quae antiquissima forma fuit) ex Hesiodo." Sch. A. B. laudatur Hesiod. Ἔργ. 433 δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον, αὐτογυὸν καὶ πηκτόν. Adde Hesych. in πηκτὸν ἄροτρον.

354. τὼ μὲν ἐπιδραμέτην. ⟩ „quod ἐπιδραμεῖν apponit poeta, cum Dolon ignorat se peti; quando autem id intelligit, tum dicit illos διώκειν Dolonem.

ἐπεδραμέτην quae erat in edd. lectio Aristarcho debetur. At ἐπιδραμέτην quod est Ionicum edd. eaedem exhibent aliis in locis, vt Ψ, 418. 433. 447. reuocaui ergo hunc quoque in locum, auctoribus Harlei. et Veneto. Hesych. ἐπιδραμέτην. ἐπεδίωκον, ἐπήρχοντο.

355. 356. ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν, ἀποστρέψοντας ἑταίρους ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος. ⟩ „quod πάλιν iungendum cum ἀποστρέψοντας, vt sit, εἰς τοὐπίσω καλέσοντας" Sch. A. Ita interpunxit grammaticus post πάλιν, vt ἀποστρέψοντας πάλιν. In altero Scholio interpungere iubemur post ἐκ Τρώων, ita iungenda erunt: ἔλπετο ἑταίρους ἐκ Τρώων, ἀποστρέψοντας, Ἕκτορος ὀτρύναντος ἰέναι πάλιν. subintellexerunt, puto, ἔλπετο ἑταίρους ἐκ Τρώων ὑπάρχειν, εἶναι, ἀποστρέψοντας. Possis tamen sic participium pro infinito positum putare, ἔλπετο ἑταίρους ἐκ Τρώων ἀποστρέψειν αὐτόν. Mos tamen hic Atticis perpetuus Homero parum frequentatur. Nihil expeditius esse potest, quam ἑταίρους ἰέναι eum putasse ἀποστρέψαι πάλιν, vt eum retro a profectione vocarent. Mutaui itaque interpunctionem, quae vulgo fit, etiam in Veneto, post ἰέναι, vt inseratur post πάλιν. Nam importunum est, quocunque te vertas, Ἕκτορος ὀτρύναντος πάλιν.

ἀποστρέψαντας Vindob. Alt.

357. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς, — δουρηνεκὲς, δόρατος βολήν. ἐφ' ὅσον ἐνεχθείη ἂν δόρυ. Tenendum hoc e pluribus apud Apollon. Lex. (vbi cf. Nota) Schol. Hesych. Etymol. cf. sup. ad E, 752 vbi κεντρηνεκής. Interpres sui est ipse Homer. Il. O, 358. 9 γεφύρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἥσει.

ἀπέην Harlei. forte ex 351.

358. λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα. Barocc. λαιψηρά τε. αἰψηρὰ δὲ Apollon. in αἶψα p. 68. ἐνώμα, ἐκίνει v. ad Γ, 218.

359. τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν. ⊱ „quod nunc διώκειν proprie ponitur: insequi alterum fugientem (v. ad 354) „Scribitur quoque τοὶ δ' ὦκα, et ὁρμήθησαν (vt est leg.) Ἰακῶς.

τὸν δ' αἶψα Vindob. Alt.

360. ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε εἰδότε θήρης. καρχαρόδοντε restituendum Apollonio Lex. pro καρχορόδοντες. De voce v. Etymol. Recte Schol. br. τραχεῖς. κάρχαρον γὰρ τὸ τραχύ. καρχαρέος mutatum in καρχαλέος inf. Ψ, 541. a καρχαίρω.

κυνε ϝειδοτε. Male Barnes edidit κύνες.

361. ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον. ⊱ „quod ἐπείγετον et vs. seq. προθέῃ iunguntur, et prius illud est pro ἐπείγωσι (ἐπείγητον) Schol. A. At Apollon. p. 274. ἐπείγετον, δυϊκῶς, ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι. διώκουσι.

κεμὰς, Sch. B. ceruus dormiens, ἐκ τοῦ κέω, τὸ κοιμῶμαι. Apollonius autem Lex. κεμάς. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. οἱ μὲν ἐλάφου γένος. οἱ δὲ, δορκάδος. Similia Hesych. Disertior est Etymol. h. v. cum Schol. Apollon. IV, 12. 13.

362. ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς. Sch. A. obseruat, in Aristarcheis τε non esse. quid tum? ergo exciderat librarii vitio: aut ne isti quidem versum metiri norant.

προθέῃσι vbique scriptum video; post ἐπείγετον tamen minus accurate positum putes; antiquiore tamen more, et ex grammatica minus elaborata. Potuit tamen,

quod grammatici non viderunt, fuisse προθέησι, sine iota, ex προθέημι, pro προθέω.

μεμηκώς. Flor. ed. cum Mosc. 3. Vrat. c. vitiose μεμηλώς. Mori. μεμυκώς. μεμαὼς vel μεμυκὼς Harlei. At Hesych. μεμηκώς. κεκραυγώς. Multa in hac voce miscent grammatici. Praeter μηκάω, fuit μήκω, μέμηκα. v. ad Δ, 435. vnde factum μεμήκω Od. I, 439. porro ἔμακον. μακών Π, 469.

363. ἠδὲ πτολίπορθος 'Ο. Cant. Harl. Vrat. b. A. Lips. et Ven. ἠδ' ὁ πτ. contra morem Homericum.

364. διώκετον ἐμμενὲς αἰεί. In Schol. A. et Sch. br. obseruatio est subtilis: tria esse verba, quorum tempus praeteritum (imperfectum) in duali per τον efferatur: (cum deberet esse — ετην) διώκετον h. l. (pro ἐδιωκέτην) λαφύσσετον Il. Σ, 583 et τετεύχετον N, 346 (verum de his vide suis locis.) Attico more hoc fieri ait Etymol. in διώκετον. In Homero nondum mihi rem persuaserunt; statuere malim, esse vbique praesens pro imperfecto vel aoristo; τετεύχετον a noua forma τετεύχω ductum est. cf. ad Σ, 583.

368. ἵνα μή τις — Φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν. Ven. A. καυχήσεται (f. — ηται) προλαβών. Propius ad verba Sch. br. Φθάσειεν sc. ἐπευξάμενος ἑαυτὸν βαλεῖν.

ἔλθοι Cant. Barocc. Mori. vn. Vindob. potest post Φθαίη videri verius esse. At ἵνα μὴ cauendi et metuendi sensu vtroque modo dictum occurrit; et variare talia Homero sollenne est v. Exc. II. ad VII, (H) p. 405.

371. δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον. ἐμῆς ἀπὸ χ. legitur inde a Turnebo ex ed. Rom. et Eustath. antea erat ὑπὸ non modo in Flor. et Ald. 1. sed in omnibus.

372. ἦ ῥα καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός. — Obscurum est Scholion; fuisse videntur, qui legerent hunc versum: καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτεν· ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός. Vnde elicuerunt ζήτησιν, quam sic soluebant, vt subintelligerent: οὐδ' ἀφάμαρτεν ἄν. At, ait Ven. A. ignorabant βάλλειν esse Homero pro ἐπιτυχεῖν.

ſicque repugnare ſibi haec. Debuit tamen eſſe ea lectio diuerſa, forte ex interpretamento nata; in ea βάλλειν erat vulgari modo dictum de telo eminus miſſo.

373. ἐϋξόου δουρὸς ἀκωκή. εὔξου Ven. et Schol. A. At Ptolemaeus περισπᾷ (εὐξοῦ) tanquam ex εὐξόου. Ait Schol. A. „neceſſe id non eſſe, eſſe enim εὔξου vt εὔνου. et vtrumque procedere ex εὔνους. εὔξους." Eadem habet Etymol. Eſt quoque ἐΰξου in Cant. Vrat. b. Poteſt tamen et ἐϋξόου binis ſyllabis pronuntiari, vt Θεοὶ vna A, 18. et al.

374. ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε. Super etymo τοῦ ταρβῶ Scholion ex Herodiano Scholio B. inſertum habetur quoque in Etymol.

375. βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων. ξ. βαμβαίνων. Eſt τῶν ἅπαξ λεγομένων. Varia miſcent ſuper hac voce Scholia A. B. br. Etymol. Heſych. Euſtath. et primo loco Apollon. Lex. h. v. ſcilicet ex etymo, argutando, modo ad pedum tremorem referunt (ac ſi eſſet a βχίνω, βαβαίνω.) modo ad dentes frendentes, aut linguam balbutientem: et hoc melius. Nam eſt βαβάζειν ex βάζειν, ap. Heſych. *inarticulate loqui*, τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγειν. Sicque acceperunt alii poetae. Apud Bionem eſt Id. IV, 9 βαμβαίνει μὲν γλῶσσα. Ap. Heſych. βαμβαλεῖν occurrit, quod Toup. emendat βαμβαίνειν Emendatt. Vol. III, p. 297. At vindicatur illud Moſcho III, 7.

διὰ στόματος γένετ' ὀδόντων Lipſ. Vrat. b. editum quoque nulla cum cura metri, in omnibus ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom. Sana lectio erat quoque in Schol. br. Ven. Sunt autem ἄραβος — ὀδόντων in medio interpoſita, (Apollon. Lex. h. v. ἄραβος. ὁ διὰ τῶν ὀδόντων ψόφος ποιός.) et continuandum βαμβαίνων, χλωρός.

Bentl. totum verſum damnat, „nam nec alibi βαμβαίνων, nec ἄραβος." Senſit, puto, rhapſodi fetum eſſe.

376. χλωρὸς ὑπὸ δείους. Ita haud dubie ſcriptum fuit, et ſi nobis conſtare volumus, vt aliis locis factum,

etiam hic reponendum hoc erat; cum enim ignoraretur ὑποδδείους pronuntiatum esse, grammatici metro succurrere voluere per suum ὑπαὶ, quod toties interserunt, quodque h. l. omnes libros insidere videtur, etiam Ven. Sch. br. Suidam. Occurrit tamen ὑπὸ δείους in Etymol. in δείους. — „γρ. δείευς" Barnes. Townl. ὑπαιδδείους. Vrat. b. ὑπ' αἰδείους. (De his v. ad O, 4) — κιχήτην volunt esse factum ex κιχησάτην. nam quid est quod non fingunt grammatici! In Homero a κίχημι, ἐκιχέτην et κιχήτην factum esse potuit. In aliis (Eustath. Schol. Lipf.) et sic Vrat. b. a pr. m. scriptum erat κιχείτην, a κιχέω hocque verius: quod statim reciperem, si e nouatis lectionibus gloriolam appeterem.

377. χειρῶν δ' ἀψάσθην, ἐπελάβοντο. δακρύσας Apollon. Lex. h. v. et Hesych.

378. Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ⊱ „quod ἐμὲ dixit praeter morem pro ἐμαυτόν." Ven. A. Homerus saltem dixisset ἐμὲ αὐτόν. (vnde etiam acuitur: v. Apollon. p. 143, l. 21. non ἐγκλίνεται οὐδέ με. λύσομαι, curabo, efficiam (pretio dato) vt vos me liberetis. adeoque redimam me. Quod ex Jl. A, 20 statim innotuit. — ἐγὼν grammaticis deberi pro ἐγὼ iam monui.

De πολύκμητος v. 379. v. ad Z, 48. et de ζωγρεῖν ad Z, 46. Festiuum locum ex hoc et vll. Λ, 131 sq. coagmentauit Lucian. Reuiu. 3.

380. τῶν χ' ὕμμιν Mori. Townl. Vindob. Alt. Vrat. b. et eraso altero μ.

381. εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ'. ⊱ „quod Homerus semper ponit πεπύθοιτο pro ἀκοῦσαι, et quod pro πύθοιτο." Ven. A. Dicere praestat fuisse plures formas, πεύθομαι. πύθομαι. πεπύθομαι. πυνθάνομαι.

383. θάρσει, μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω. ⊰ „quod καταθύμιος, ἐνθύμιος non ponit vt serior vsus tulit" Ven. A. scilicet non est *gratus*, vt apud scriptores, sed *in animo haerens, quod cogitatione versamus.* adeoque: ne cogita de morte. Similiter inf. P, 201 A δείλ', οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἐστιν, ὃς δή τοι

σχεδόν ἐστι. Vocem iam notauit Apollon. Lex. καταθύμιος. κατὰ ψυχήν. ἐνθύμιος. add. Sch. br. et Suidam. Ex Hesych. huc spectat κατὰ νοῦν.

384. ἀλλ' ἄγε μοι. „γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί. Barnes. Porro vn. Vindob. „γρ. ἀγόρευσον."

385. πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας. „γρ. ποῦ δ' οὕτως." Ven. A. Alii πῆ vt Eust. et ed. Rom. v. ad Z, 377. ποῖ δ' Harlei. habet. τίφθ' οὕτως Cant.

386. νύκτα δι' ὀρφναίην. „γρ. ἀμβροσίην." Vrat. b. ὅτε εὕδουσι male intulit hiatum ed. Lips. incuria operarum omisso θ'.

387. ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων. —) ※ — tribus signis appictis. Scilicet eiectus fuit versus tanquam repetitus ex 343. Etiam Aristophanes pro spurio habuerat. At Ven. B. legerat et interpretatur.

388. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα. Aduersatur versus omni ysui et doctrinae de digammo, nam — σθαι ϝε — non potest ferri. In promtu est — θαι ἅπαντα; ex more Homeri, I, 442 τοὔνεκα μὲ προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα. et multi versus in ἅπαντα sic exeunt. Contra peccatum est Od. E, 262 καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα. Bentleius coni. διοπτεύσαντα ϝέκαστα. quae vox occurrit 451 et 562. Vitium idem occurrit P, 252. Bentleio notatum et simili modo emendandum.

389. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. ἤ σαυτὸν θυμὸς ἀνῆκε; νῆας ἀνὰ γλ. Vrat. b. in litura. σ' αὐτὸν scribendum esse (cum Veneto) ex veterum canone, non σαυτὸν, recte monuit Barnes. Conf. ad Jl. A, 271. et sup. K, 204. ἀνώγει vn. Vindob.

391. πολλῇσι μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. „Aristophanes: ἤπαφεν Ἕκτωρ" Sch. A. Ita erit: ἤπαφεν ἐμὲ σὺν πολλῇ ἄτῃ, magno cum malo meo me in fraudem induxit Hector. vt παρὲκ νόον absolute dictum sit, vt Jl. Y, 133 μὴ χαλέπαινε, παρὲκ νόον, h. e. ἀνοήτως. ἀγνωμόνως. Eustath. idem esse ait quod παρὲκ νόου h. e. ἐκτὸς λογισμοῦ. Certe est idem παρὰ νοῦν, vnde παράνοια. et h. l. ἐμὲ παρανοήσαντα.

Bonam tamen habet interpretationem παρὲκ νόον ἤγαγεν, a mente sana, a prudenti consilio, me abduxit; quod alias παράγειν simpliciter in errorem, in fraudem inducere. Eustath. παρεξήγαγέ με τοῦ λογισμοῦ. Hesych. παρὲκ νόον ἤγαγέ μου· τὸν νοῦν παρελογίσατό μου. At in poeta est με non μου. vt videri debeat alio spectare. Hymn. in Ven. 36 καί τε παρὰ Ζηνὸς νόον ἤγαγε. et iterum alio modo Od. E, 103. 4 οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἁλιῶσαι. hic est fallere, quod alias παρελθεῖν· quo loco irretitus Koeppen alia argutiora quam veriora intulit. Mira est glossa ap. Suidam: παρεκνόον. παρ' ἐλπίδα. παρεκνόον εἰλήλουθας. quod vnde petitum sit, haud reperio.

πολλῇσιν ἄτῃσιν. διὰ πολλῶν ἀτῶν. Miro modo Sch. B. reddunt ἄτας, τὰς ἐπὶ κακῷ ὑποσχέσεις. et Eustath. βλαπτικαῖς ὑποσχέσεσι. ἄτας per ἀπάτας reddunt Sch. br. Et Bentl. reponere volebat ἀπάτῃσι vel ἀρῇσι. Immo vero est pro εἰς πολλὰς ἄτας, εἰς μεγάλην βλάβην, induxit me. v. de hac vocis notione ad I, 116.

394. ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. Argutantur in epitheto θοὴν νύκτα Hesych. Eustath. et Schol. B. item Schol. br. ad M, 463 et multo magis Heraclid. Alleg. c. 45. 46. qui modo ad rotundam caeli terraeque formam refert, quo fit vt celerrime nox solem occidentem insequatur; modo ad vmbram in acutum conum desinentem, sub extremo horizonte in solis occasu. Sunt ea inserta Schol. ad Σ, 473 et Ω, 366. Add. Plutarch. de def. orac. p. 410 D. Esse eam ταχεῖαν non dubito. Certo enim respectu nox, vt dies, potest esse tarda et eadem celeriter aduenire, praeterire, et exire. Nota res quoque vsu Latinorum poetarum.

397. ἢ ἤδη χείρεσσιν. — 398. — 399. — Tres versus damnandi, iudice Ammonio, et damnati ab Aristophane. De Aristarchi iudicio non conueniunt inter se duo loca e grammaticis in Schol. A. adscripta; alter locus ex Didymo, in quo Ammonius tradit: ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγέγραπτο· εἰ ἤδη. ergo ab Aristarcho scriptus erat vs.

σχεδόν ἐστι. Vocem iam notau... Alter lo-
μιος. κατὰ ψυχήν. ἐνθύμι...
Hesych. huc spectat ... tradebat: „ap-
384. ἀλλ' ἅ ... itur in Aristarcheis
ro vn. Vindob. ... Aristarcheus primum
385. πῆ ... appo[s]uisse, mox omnino sustulis-
A. Alii πῆ ... forte propter σφίσιν se-
Harlei. ha' ... vsurpatum (pro μεθ' ὑμῖν) et quod trans-
386 ... 510 sq.
ὅτε αὖ ... iudicium Ammonius, qui in
rum ... Seruauerat Aristarchi, in libro, quo docebat, non plures
eius schola successit ... recensionis editiones: ἐν τῷ, μὴ γεγονέ-
tri ... esse Aristarcheae ... ἐκδόσεις τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως. Non
... πλείονες ... effugit locus doctrinam Wolfii in Proleg. p. CCXXXVII
et iam ante Villoison. Proleg. p. XXVII. Erant scilicet
in exemplaribus Aristarcheae sectae discrepantiae, qua
adducti alii statuerant, duplicem recensionem ab Aristar-
cho fuisse curatam.

In his vero non apparet, si vs. 397 tollitur, quomo-
do 396 ἠὲ φυλασσέμεναι seruari potuerit; nec, si vs. 397
seruatur, quomodo 398. 9 abesse possint. Iugulandi
erant omnes inde a 396 ad 399 male huc repetiti ex
vss. 309—312.

398. φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν οὐδ' ἐθέλοιτε. Per
se intelligitur σφίσιν insolenti more pro μεθ' ὑμῖν poni;
idque offenderat veteres grammaticos. Aristonicus pro-
pterea διπλῆν apposuerat versui, aut scribendum esse βου-
λεύουσι et ἐθέλουσι, quae cum σφίσιν conuentura forent.
Improbasse totum locum propter vsum τοῦ σφίσιν Aristar-
chum, crediderat, vt modo vidimus, Ammonius.

Emendatiorem lectionem exhibent codd. Mori. Har-
lei. cum binis Vindob. Reciperem eam, nisi totum lo-
cum a rhapsodis illatum esse probabile fieret.

399. καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ. Iterum ἀδηκότες Ven.
Lips. Townl. Vrat. b. vide ad vs. 98.

401. ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. ἦ
μάλα τοι μ. Schol. Thucyd. VI. 8. ad verba: μεγάλου
ἔργου ἐφίεσθαι. ἐπεμαίετο, ἐπεθύμει Apollon. Lex.

im aliis. Est vox petita a motu corporis (v. ad E, 8) translata ad animum cupiditate flagrantem, qua im-..let rei, vt sit ἐφίεσθαι, ἐπιθυμεῖν.

402. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι. Apollon. Lex. δυςχερεῖς. Etymol. δυςχείρωτοι recte. Est autem graeca ratio nota, pro: ἀλεγεινόν ἐστι, αὐτοὺς δαμῆναι.

δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι. Alias ὀχεῖται, ἐποχεῖται, is, qui vehitur curru vel equo; nunc ipsi equi ὀχοῦνταί τινι, ἡνιοχοῦνται ὑπό τινος. de insidente vix aetate heroica accipere licet, sed de curru vecto.

Repetuntur vss. tres hi inf. P, 76. 77. 78.

404. ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ." „quod debebat esse, ἄλλοις γε." Sch. A. nimis ieiune.

405. ἀλλ' ἄγε μοι, τόδε εἰπέ. „γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί. Barnes.

406. Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν. communi heroum nomine; non modo regum; vt Thrasymedes sup. I, 83. apud Apollon. de Syntaxi p. 26, 29. leg. ποιμένα δῖον.

407. ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι. Schol. B. „ἵπποι scil. ἵστανται, ex κεῖται, κατὰ τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον" de quo egit Porphyr. sup. ad 165. Vtitur versu de Alexandro puero legatos Persarum sciscitante Plutarch. de Alex. fort. T. II, p. 341 F.

408. πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί. Venetus habet πῶς δαί, et Schol. A. „Syntaxis requirit: πῶς δ' αἱ. Aristarchus tamen duo posuit tanquam Homero propria; primo, quod Articulum omittit, tum quod δαὶ adhibet in interrogatione, laudatis binis versibus: ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε (Od. Ω, 298.) et τίς δαὶ ὅμιλος" (Od. A, 225). Exposuit hanc Aristarchi doctrinam Apollon. de Syntaxi p. 12 et p. 83. e quo Bergler. in praef. Homeri sui hoc attulit, et ex eo Barnes ad h. l. Memorant quoque Aristarcheum δαὶ Apollon. Lex. p. 215. 6. Hesych. p. 877. et Ammon. in δαί, p. 39. Offensus Aristarchus articulo in πῶς δ' αἱ τῶν ἄ. quem Homerus non admittit, in illud δαὶ incidit, Atticis vsitatum, idque

397. an vero omissis 398. 399? non additur. Alter locus ex Nemesione ἐν τῇ τετραλογίᾳ haec tradebat: „appositorum obelorum caussa non reperitur in Aristarcheis Commentariis. Ammonius autem Aristarcheus primum Aristarchum ait stigmen apposuisse, mox omnino sustulisse (εἶτα δὲ καὶ τέλεων ἐξελεῖν) forte propter σφίσιν secunda persona vsurpatum (pro μεθ' ὑμῖν) et quod translati sunt ex super. 310 sq."

Seruauerat Aristarchi iudicium Ammonius, qui in eius schola successit, in libro, quo docebat, non plures esse Aristarcheae recensionis editiones: ἐν τῷ, μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως. Non effugit locus doctrinam Wolfii in Proleg. p. CCXXXVII et iam ante Villoison. Proleg. p. XXVII. Erant scilicet in exemplaribus Aristarcheae sectae discrepantiae, qua adducti alii statuerant, duplicem recensionem ab Aristarcho fuisse curatam.

In his vero non apparet, si vs. 397 tollitur, quomodo 396 ἠὲ φυλασσέμεναι seruari potuerit; nec, si vs. 397 seruatur, quomodo 398. 9 abesse possint. Iugulandi erant omnes inde a 396 ad 399 male huc repetiti ex vss. 309—312.

398. φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν οὐδ' ἐθέλοιτε. Per se intelligitur σφίσιν insolenti more pro μεθ' ὑμῖν poni; idque offenderat veteres grammaticos. Aristonicus propterea διπλῆν apposuerat versui, aut scribendum esse βουλεύουσι et ἐθέλουσι, quae cum σφίσιν conuentura forent. Improbasse totum locum propter vsum τοῦ σφίσιν Aristarchum, crediderat, vt modo vidimus, Ammonius.

Emendatiorem lectionem exhibent codd. Mori. Harlei. cum binis Vindob. Reciperem eam, nisi totum locum a rhapsodis illatum esse probabile fieret.

399. καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ. Iterum ἀδηκότες Ven. Lips. Townl. Vrat. b. vide ad vs. 98.

401. ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. ἦ μάλα τοι μ. Schol. Thucyd. VI. 8. ad verba: μεγάλου ἔργου : ἐφίεσθαι. ἐπεμαίετο, ἐπεθύμει Apollon. Lex.

cum aliis. Est vox petita a motu corporis (v. ad E, 748) translata ad animum cupiditate flagrantem, qua imminet rei, vt sit ἐφίεσθαι, ἐπιθυμεῖν.

402. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι. Apollon. Lex. δυςχερεῖς. Etymol. δυςχείρωτοι recte. Est autem graeca ratio nota, pro: ἀλεγεινόν ἐστι, αὐτοὺς δαμῆναι.

δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι. Alias ὀχεῖται, ἐποχεῖται, is, qui vehitur curru vel equo; nunc ipsi equi ὀχοῦνταί τινι, ἡνιοχοῦνται ὑπό τινος. de insidente vix aetate heroica accipere licet, sed de curru vecto.

Repetuntur vss. tres hi inf. P, 76. 77. 78.

404. ἄλλῳ γ' ἢ 'Αχιλῆϊ." „quod debebat esse, ἄλλοις γε." Sch. A. nimis ieiune.

405. ἀλλ' ἄγε μοι, τόδε εἰπέ. „γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί. Barnes.

406. Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν. communi heroum nomine, non modo regum; vt Thrasymedes sup. I, 83. apud Apollon. de Syntaxi p. 26, 29. leg. ποιμένα δίον.

407. ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι. Schol. B. „ἵπποι scil. ἱστᾶσι, ex κεῖται, κατὰ τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον" de quo egit Porphyr. sup. ad 165. Vtitur versu de Alexandro puero legatos Persarum sciscitante Plutarch. de Alex. fort. T. II, p. 341 F.

408. πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί. Venetus habet πῶς δαί, et Schol. A. „Syntaxis requirit: πῶς δ' αἱ. Aristarchus tamen duo posuit tanquam Homero propria; primo, quod Articulum omittit, tum quod δαί adhibet in interrogatione, laudatis binis versibus: ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε (Od. Ω, 298.) et τίς δαὶ ὅμιλος" (Od. A, 225). Exposuit hanc Aristarchi doctrinam Apollon. de Syntaxi p. 12 et p. 83. e quo Bergler. in praef. Homeri sui hoc attulit, et ex eo Barnes ad h. l. Memorant quoque Aristarcheum δαί Apollon. Lex. p. 215. 6. Hesych. p. 877. et Ammon. in δαί, p. 39. Offensus Aristarchus articulo in πῶς δ' αἱ τῶν ἄ. quem Homerus non admittit, in illud δαί incidit, Atticis vsitatum, idque

in Homerum intulit. Poteſt tamen *αἱ* h. l. teneri et accipi pro *ἐκεῖναι νῆες*. Intulerant vocem *δαὶ* in Apollon. Arg. I, 267 *οἱ δαὶ σῖγα*. recte eam expulit Brunck. Volebat eandem in Orph. Arg. 782 inferre Geſner. loco felicius emendato a Ruhnkenio.

Omiſſio autem verbi dura in his ineſt: *πῶς ἔχουσι*, Apollon. l. c. p. 83 ſupplet *φυλάσσονται*. In Codd. *δαὶ* et *δ' αἱ* occurrit, *πῶς δέ τε* em. vn. Vindob.

409. 410. 411. ※ — „Obelo figuntur hi tres verſus, quia *ἀθετοῦνται*. Aſteriſcus apponitur, quia vſſ. ex Neſtoris oratione repetiti ſunt. Nec nunc locum habent: ridiculum enim, inquit Schol. A., eſſet, nocte iam exeunte quaerere: an maneant; nec Dolon ad haec reſpondet.“ Saltem, dicam, inutiliter repetuntur hi verſus.

Ven. A. quoque *ἄσσα* exhibet; et Schol. A. cauſſam apponit, eſſe enim pro *τίνα*, interrogatiue. Eadem Euſtath. vnde et *ἄσσα* ed. Rom. habet. Poteſt tamen etiam teneri *ἄσσα*, eloquere, *ἅ τινα*. *ἅσσα*. vt 209.

410. *αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν*. *ἀπόπροθεν* Barneſ. intulit ex 209. vbi idem verſus, et recte; alioqui hiatus foret in *ἀπόπροθι*. Habent quoque *ἀπόπροθεν* Cant. Townl. Ven. et al. Similis varietas in Apollon. I, 39. vbi *ἀπόπροθεν* praeferam.

413. *τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω*. *καταλέξω* eſt Ariſtarchi lectio; alii, in his Townl. *ἀγορεύσω*. Excerpt. Schol. Victor. *τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἁπλῶς. ἐρῶ. ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι. τοιγὰρ ἐγώ σοὶ* Harl.

415. *παρὰ σήματι Ἴλου*. In Sch. br. ed. Ald. *Ἴλλου* vt plures Λ, 166 ſcribunt.

416. *νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου*. h. l. ſimpl. *θορύβου*. De voce v. ad E, 322. *βλοίσφου* Rom. et Ald. 1.

417. *οὔτις* (*φυλακὴ*) *κεκριμένη ῥύεται στρατὸν* — *κεκριμένη, ἐπιλελεγμένη* Sch. br. add. alia in Heſych. h. v. *ῥύεται* cum prior longa ſit, debuit binis ſyllabis eſſe pronuntiatum: v. ad I, 396. *οὔτι* Vrat. b. a pr. m.

418. ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη, οἵ δ' ἐγρηγόρθασι. Mira est trepidatio Porphyrii in Scholio ad h. l. et iam sup. ad Θ, 507 appicto, et in Quaest. Hom. 2. cum supra iam Θ, 558 de ignibus Troianorum multis numero diserte dictum sit, non apparere, quomodo nunc Dolon dicere possit: ὅσσαι γὰρ Τρώων (Rationem colligendi non satis validam perspicio). Itaque eo descendit, vt dicat πυρὸς ἐσχάρας nunc non ad ignes, sed ad *focos*, *ἑστίας in vrbe*, *domos*, Troianorum referendas esse; vt sint Troes ὅσοι εἰσὶν ἐφέστιοι καὶ πολῖται. B, 125." Et hoc sequuntur ceteri, etiam Eustath. et recentiores; Pope ad ipsam vrbem refert. Est sane vocis ἐσχάρα inter plures notiones, quas recitant Sch. A. B. br. Eustathius, haec, vt pro *foco* sit; quam durum autem hoc: ὅσαι Τρώων πυρὸς ἐσχάραι εἰσὶ pro ὅσοι ἔχουσιν ἐσχάρας, h. οἶκον, οἰκήτορες Τροίης. at πυρὸς ἐσχάραι manifeste sunt ipsa πυρὰ, sup. Θ, 550. 556 sq. ad hos ignes sedebant qui vellent, saltem ad eos alendos et ad obseruandos Achiuos, si fugam essent molituri: Non vero cum cura et consilio dispositae erant excubiae. Videntur adeo veteres non aduertisse difficiliorem structuram: (κατὰ τόσας γὰρ πυρὸς ἐσχάρας,) ὅσαι (εἰσὶ) Τρώων, (h. ἐπὶ τοῖς πυροῖς τῶν Τρώων) οἵδε, (h. ἐκεῖνοι) οἷσιν ἀνάγκη ἐστὶν, ἐγρηγόρθασι καὶ κέλονταί ἀλλήλοις φυλάσσειν. *ii, quibus necesse est hoc facere*, sc. vt assideant ignibus alendis et prospiciant. Saepius hoc in Homero fit, vt τόσος omittatur ante et post ὅσος.

Ὅσσαι μὲν Barocc. Mori. Cant. Harlei. Vrat. A. Venetus vterque. Lips. add. Porphyr. Qu. 2. et est haud dubie accommodatius vulgari γὰρ, itaque reposui. — οἷσιν, superscr. εἶσιν Lips. si saltem esset εἰσὶν, sic possis iungere: Ὅσσαι γὰρ — ἐσχάραι εἰσὶν, ἀνάγκη οἵδ' ἐγρηγόρθασιν, (pro ἐγρηγόρασι.)

419. οἵ δ' ἐγρηγόρθασι Barocc. οἵ γ' ἐγρ. quod praeferrem; nisi obseruassem hac voce Homerum non tam valde delectari quam seriores. Porro scribi potest οἵδ', οὗτοι, et οἵ δ', illi vero, Homerico vsu, si reddideris οἷ-

σιν ἀνάγκη quod autem ad illos attinet qui iussi sunt. οἵτ' Vrat. b.

Φυλασσέμεναι τε κέλονται. cum metri iniuria κελεύονται edd. Flor. Ald. 1. ms. Lips.

420. πολύκλητοι ἐπίκουροι. Cant. Mori. Harlei. interponunt τ'. forte πολύκλητοί γ' ἐ. In Porphyr. est πολυκλειτοί τ'. vitio notato in τηλέκλητος sup. ad E, 491. Enimuero sunt ἐκ πολλῶν πόλεων κλητοί, συνηγερμένοι. cf. ad Λ, 220.

422. οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴαται. Sch. br. εἴαται, εἰσί.

424. πῶς γὰρ δὴ Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν εὕδουσ' ἢ ἀπάνευθε; vulgata lectio erat πῶς γὰρ νῦν. Sensere veteres in τῷ νῦν, *nunc*, esse aliquid molesti. Schol. A. explicat duplici modo, vt aut sit: πῶς γὰρ νῦν; (ἢ) μεμιγμένοι Τρώεσσιν εὕδουσιν ἢ ἀπάνευθεν; aut, vt sint πῶς γὰρ νῦν εὕδουσι iungenda; adiecto (ἢ) μεμιγμένοι ἢ ἀπάνευθεν." vel sic tamen τὸ νῦν non potest esse *nunc* de tempore; saltem sic scribendum esse dicam πῶς γάρ νυν. *quomodo tandem hoc? dormiuntne, permixti cum Troianis an seorsum?* πῶς τ' ἄρ νῦν Flor. Ald. 1. Iunt. cum ms. Lips. (cui adde Mosc. 3) „non male, ait Ern. At veriorem lectionem suppeditant Harlei. et Venetus: πῶς γὰρ δὴ, vt Od. Π, 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼ ὑποδέξομαι.

425. δίειπέ μοι. sollicitum habet δίειπε Bentleium cum debuerit esse διαϝειπε. Itaque tentat: ἀπάνευθ' ἄγε ϝειπὲ, vel ἄποθεν, διαϝειπέ μοι, vel ἀπάνευθ' ἐπιϝειπέ μοι. Verum in Excursu de Digammo declarare studui, in compositione verborum cum coniunctione digamma plerumque excidisse. Idem Hesychii glossam huc refert δαείων, μαθών. em. δαείω et μάθω. Et δαΐω.

427. τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα. Barocc. τοὶ γὰρ ἐγώ τοι τ.

428. πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες. ⊱ „quod hos memorat, tanquam qui serius aduenere; non enim in catalogo memorantur." Ven. A. Potest hoc tantum ad Leleges, Caucones et Rhesum spectare. Nam memo-

rantur Cares B, 867. Paeones B, 848. Pelasgi B, 840. Lycii 876. Myſi 858. Phryges 862 et Maeones 864. Ieiune autem omnino grammatici populorum notitias tractárunt. *Paeones* per Pannonios aut Macedones expoſuere Sch. A. et Sch. br. prius male; alterum ferri poteſt, ſi feriora tempora cogites. v. Not.

VII. 428. 429. laudat, vbi de Lelegibus agit, Strabo XIII. p. 909 B. et 920 C.

429. *Leleges* eſſe e Caribus: τοὺς ἐν Πιδαίῳ πόλει Καρίας οἰκοῦντας Sch. A. lege ἐν Πηδάσῳ quod et Sch. br. (in quibus ἐν Πηγάσῳ Ald.) nunc habent. v. Not. *Caucones* Paphlagoniae populus; hoc bene. οἱ δὲ Σκυθίας, οἱ δὲ τοὺς λεγομένους Καυνίους (ab vrbe Cariae maritima, Cauno.) Indocte! v. Not. De Pelasgis haec in Schol. appoſita ſunt; eos Cariae maritima loca tenuiſſe; (non male, ſi antiquiora tempora animo teneas) ab aliis melius exiſtimari eos habitaſſe prope Troadem in locis, vbi nunc Tralles ſunt (Lydiae, quomodo tandem in has inciderunt?) v. Not.

430. Μύσοι τ' ἀγέρωχοι. ⊱ „quod non modo Rhodii ἀγέρωχοι (B, 654.) ἕνεκα τοῦ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν τροφὴν, (ſc. ex agris continentis, cum ipſi ſint inſulani. mirum hoc ſup. ad B, 654 non fuiſſe allatum; extat tamen quoque apud Heſych. h. v. et in Sch. br. ad h. l. corrupte) ſed et de Myſis h. l. et (Γ, 36) Troianis, οἷον γεραόχων καὶ ἐντίμων. „(quo ſenſu haud dubie et Rhodii dicti erant ἀγέρωχοι, *honorati*, *ſplendidi*.) De voce v. ad B, 684 Poſſunt h. l. ſimpl. eſſe θρασεῖς. ἀνδρεῖοι.

Θύμβρα eſt ap. Heſych. et h. l. Sch. Euſt. et Etymol. qui verſum laudat turbate.

431. καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι. ⊱ „quod Phryges diverſos facit a Troianis poeta: (ſcil. contra quam ſolent recentiores, Tragici) et quod Maeones, non Lydos novit. Obſeruata haec πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας Ἡσιόδου.“ reſpectu habito ad ea quae Heſiodus de Cilicia tradidit.

σχεδόν ἐστι. Vocem iam notauit Apollon. Lex. καταθύμιος. κατὰ ψυχήν. ἐνθύμιος. add. Sch. br. et Suidam. Ex Hesych. huc spectat κατὰ νοῦν.

384. ἀλλ' ἄγε μοι. „γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί. Barnes. Porro vn. Vindob. „γρ. ἀγόρευσον."

385. πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας. „γρ. ποῦ δ' οὕτως." Ven. A. Alii πῇ vt Eust. et ed. Rom. v. ad Z, 377. ποῖ δ' Harlei. habet. τίφθ' οὕτως Cant.

386. νύκτα δι' ὀρφναίην. „γρ. ἀμβροσίην." Vrat. b. ὅτε εὕδουσι male intulit hiatum ed. Lips. incuria operarum omisso θ'.

387. ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων. —⁾ ⋇ — tribus signis appictis. Scilicet eiectus fuit versus tanquam repetitus ex 343. Etiam Aristophanes pro spurio habuerat. At Ven. B. legerat et interpretatur.

388. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα. Aduersatur versus omni vsui et doctrinae de digammo, nam — σθαι ϝε — non potest ferri. In promtu est — θαι ἅπαντα; ex more Homeri, I, 442 τοὔνεκα μὲ προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα. et multi versus in ἅπαντα sic exeunt. Contra peccatum est Od. E, 262 καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα. Bentleius coni. διοπτεύσαντα ϝέκαστα. quae vox occurrit 451 et 562. Vitium idem occurrit P, 252. Bentleio notatum et simili modo emendandum.

389. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. ἦ σαυτὸν θυμὸς ἀνῆκε; νῆας ἀνὰ γλ. Vrat. b. in litura. σ' αὐτὸν scribendum esse (cum Veneto) ex veterum canone, non σαυτὸν, recte monuit Barnes. Conf. ad Il. A, 271. et sup. K, 204. ἀνώγει vn. Vindob.

391. πολλῇσι μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. „Aristophanes: ἤπαφεν Ἕκτωρ" Sch. A. Ita erit: ἤπαφεν ἐμὲ σὺν πολλῇ ἄτῃ, magno cum malo meo me in fraudem induxit Hector. vt παρὲκ νόον absolute dictum sit, vt Il. Υ, 133 μὴ χαλέπαινε, παρὲκ νόον, h. e. ἀνοήτως. ἀγνωμόνως. Eustath. idem esse ait quod παρὲκ νόου h. e. ἐκτὸς λογισμοῦ. Certe est idem παρὰ νοῦν, vnde παράνοια. et h. l. ἐμὲ παρανοήσαντα.

Bonam tamen habet interpretationem παρὲκ νόον ἤγαγεν, a mente sana, a prudenti consilio, me abduxit; quod alias παράγειν simpliciter in errorem, in fraudem inducere. Eustath. παρεξήγαγέ με τοῦ λογισμοῦ. Hesych. παρὲκ νόον ἤγαγέ μου· τὸν νοῦν παρελογίσατό μου. At in poeta est με non μου. vt videri debeat alio spectare. Hymn. in Ven. 36 καί τε παρὰ Ζηνὸς νόον ἤγαγε. et iterum alio modo Od. E, 103. 4 οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἁλιῶσαι. hic est fallere, quod alias παρελθεῖν· quo loco irretitus Koeppen alia argutior quam veriora intulit. Mira est glossa ap. Suidam: παρεκνόον. παρ' ἐλπίδα. παρεκνόον εἰλήλουθας. quod vnde petitum sit, haud reperio.

πολλῇσιν ἄτῃσιν. διὰ πολλῶν ἀτῶν. Miro modo Sch. B. reddunt ἄτας, τὰς ἐπὶ κακῷ ὑποσχέσεις. et Eustath. βλαπτικαῖς ὑποσχέσεσι. ἄτας per ἀπάτας reddunt Sch. br. Et Bentl. reponere volebat ἀπάτῃσι vel ἀρῇσι. Immo vero est pro εἰς πολλὰς ἄτας, εἰς μεγάλην βλάβην, induxit me. v. de hac vocis notione ad I, 116.

394. ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. Argutantur in epitheto θοὴν νύκτα Hesych. Eustath. et Schol. B. item Schol. br. ad M, 463 et multo magis Heraclid. Alleg. c. 45. 46. qui modo ad rotundam caeli terraeque formam refert, quo fit vt celerrime nox solem occidentem insequatur; modo ad vmbram in acutum conum desinentem, sub extremo horizonte in solis occasu. Sunt ea inserta Schol. ad Σ, 473 et Ω, 366. Add. Plutarch. de def. orac. p. 410 D. Esse eam ταχεῖαν non dubito. Certo enim respectu nox, vt dies, potest esse tarda et eadem celeriter aduenire, praeterire, et exire. Nota res quoque vsu Latinorum poetarum.

397. ἢ ἤδη χείρεσσιν. — 398. — 399. — Tres versus damnandi, iudice Ammonio, et damnati ab Aristophane. De Aristarchi iudicio non conueniunt inter se duo loca e grammaticis in Schol. A. adscripta; alter locus ex Didymo, in quo Ammonius tradit: ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγέγραπτο· εἰ ἤδη. ergo ab Aristarcho scriptus erat vs.

397. an vero omissis 398. 399? non additur. Alter locus ex Nemesione ἐν τῇ τετραλογίᾳ haec tradebat: „appositorum obelorum caussa non reperitur in Aristarcheis Commentariis. Ammonius autem Aristarcheus primum Aristarchum ait stigmen apposuisse, mox omnino sustulisse (εἶτα δὲ καὶ τέλεον ἐξελεῖν) forte propter σφίσιν secunda persona vsurpatum (pro μεθ' ὑμῖν) et quod translati sunt ex super. 310 sq."

Seruauerat Aristarchi iudicium Ammonius, qui in eius schola successit, in libro, quo docebat, non plures esse Aristarcheae recensionis editiones: ἐν τῷ, μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως. Non effugit locus doctrinam Wolfii in Proleg. p. CCXXXVII et iam ante Villoison. Proleg. p. XXVII. Erant scilicet in exemplaribus Aristarcheae sectae discrepantiae, qua adducti alii statuerant, duplicem recensionem ab Aristarcho fuisse curatam.

In his vero non apparet, si vs. 397 tollitur, quomodo 396 ἠὲ φυλασσέμεναι seruari potuerit; nec, si vs. 397 seruatur, quomodo 398. 9 abesse possint. Iugulandi erant omnes inde a 396 ad 399 male huc repetiti ex vss. 309—312.

398. φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν οὐδ' ἐθέλοιτε. Per se intelligitur σφίσιν insolenti more pro μεθ' ὑμῖν poni; idque offenderat veteres grammaticos. Aristonicus propterea διπλῆν apposuerat versui, aut scribendum esse βουλεύουσι et ἐθέλουσι, quae cum σφίσιν conuentura forent. Improbasse totum locum propter vsum τοῦ σφίσιν Aristarchum, crediderat, vt modo vidimus, Ammonius.

Emendatiorem lectionem exhibent codd. Mori. Harlei. cum binis Vindob. Reciperem eam, nisi totum locum a rhapsodis illatum esse probabile fieret.

399. καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ. Iterum ἀδηκότες Ven. Lips. Townl. Vrat. b. vide ad vs. 98.

401. ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. ἦ μάλα τοι μ. Schol. Thucyd. VI. 8. ad verba: μεγάλου ἔργου ἐφίεσθαι. ἐπεμαίετο, ἐπεθύμει Apollon. Lex.

cum aliis. Est vox petita a motu corporis (v. ad E, 748) translata ad animum cupiditate flagrantem, qua imminet rei, vt sit ἐφίεσθαι, ἐπιθυμεῖν.

402. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι. Apollon. Lex. δυςχερεῖς. Etymol. δυςχείρωτοι recte. Est autem graeca ratio nota, pro: ἀλεγεινόν ἐστιν, αὐτοὺς δαμῆναι.

δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι. Alias ὀχεῖται, ἐποχεῖται, is, qui vehitur curru vel equo; nunc ipsi equi ὀχοῦνταί τινι, ἡνιοχοῦνται ὑπό τινος. de insidente vix aetate heroica accipere licet, sed de curru vecto.

Repetuntur vss. tres hi inf. P, 76. 77. 78.

404. ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ." „quod debebat esse, ἄλλοις γε." Sch. A. nimis ieiune.

405. ἀλλ' ἄγε μοι, τόδε εἰπέ. „γρ. ἀλλ' ἄγ' ἐμοί. Barnes.

406. Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν. communi heroum nomine, non modo regum; vt Thrasymedes sup. I, 83. apud Apollon. de Syntaxi p. 26, 29. leg. ποιμένα δῖον.

407. ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι. Schol. B. „ἵπποι scil. ἱστᾶσι, ex κεῖται, κατὰ τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον" de quo egit Porphyr. sup. ad 165. Vtitur versu de Alexandro puero legatos Persarum sciscitante Plutarch. de Alex. fort. T. II, p. 341 F.

408. πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί. Venetus habet πῶς δαί, et Schol. A. „Syntaxis requirit: πῶς δ' αἱ. Aristarchus tamen duo posuit tanquam Homero propria; primo, quod Articulum omittit, tum quod δαὶ adhibet in interrogatione, laudatis binis versibus: ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε (Od. Ω, 298.) et τίς δαὶ ὅμιλος" (Od. A, 225). Exposuit hanc Aristarchi doctrinam Apollon. de Syntaxi p. 12 et p. 83. e quo Bergler. in praef. Homeri sui hoc attulit, et ex eo Barnes ad h. l. Memorant quoque Aristarcheum δαὶ Apollon. Lex. p. 215. 6. Hesych. p. 877. et Ammon. in δαί, p. 39. Offensus Aristarchus articulo in πῶς δ' αἱ τῶν ἄ. quem Homerus non admittit, in illud δαὶ incidit, Atticis vsitatum, idque

in Homerum intulit. Poteſt tamen αἰ h. l. teneri et accipi pro ἐκεῖναι νῆες. Intulerant vocem δαὶ in Apollon. Arg. I, 267 οἱ δαὶ σῖγα. recte eam expulit Brunck. Volebat eandem in Orph. Arg. 782 inferre Geſner. loco felicius emendato a Ruhnkenio.

Omiſſio autem verbi dura in his ineſt: πῶς ἔχουσι, Apollon. l. c. p. 83 ſupplet φυλάσσονται. In Codd. δαὶ et δ᾽ αἰ occurrit, πῶς δέ τε em. vn. Vindob.

409. 410. 411. ※ — „Obelo figuntur hi tres verſus, quia ἀθετοῦνται. Aſteriſcus apponitur, quia vſſ. ex Neſtoris oratione repetiti ſunt. Nec nunc locum habent: ridiculum enim, inquit Schol. A., eſſet, nocte iam exeunte quaerere: an maneant; nec Dolon ad haec reſpondet.“ Saltem, dicam, inutiliter repetuntur hi verſus.

Ven. A. quoque ἄσσα exhibet; et Schol. A. cauſſam apponit, eſſe enim pro τίνα, interrogatiue. Eadem Euſtath. vnde et ἄσσα ed. Rom. habet. Poteſt tamen etiam teneri ἄσσα, eloquere, ἅ τινα. ἄσσα. vt 209.

410. αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν. ἀπόπροθεν Barneſ. intulit ex 209. vbi idem verſus, et recte; alioqui hiatus foret in ἀπόπροθι. Habent quoque ἀπόπροθεν Cant. Townl. Ven. et al. Similis varietas in Apollon. I, 39. vbi ἀπόπροθεν praeferam.

413. τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ᾽ ἀτρεκέως καταλέξω. καταλέξω eſt Ariſtarchi lectio; alii, in his Townl. ἀγορεύσω. Excerpt. Schol. Victor. τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἁπλῶς. ἐρῶ. ἀλλ᾽ εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι. τοιγὰρ ἐγώ σοι Harl.

415. παρὰ σήματι Ἴλου. In Sch. br. ed. Ald. Ἴλλου vt plures Λ, 166 ſcribunt.

416. νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου. h. l. ſimpl. θορύβου. De voce v. ad E, 322. βλοίσφου Rom. et Ald. 1.

417. οὔτις (φυλακὴ) κεκριμένη ῥύεται στρατὸν — κεκριμένη, ἐπιλελεγμένη Sch. br. add. alia in Heſych. h. v. ῥύεται cum prior longa ſit, debuit binis ſyllabis eſſe pronuntiatum: v. ad I, 396. οὔτι Vrat. b. a pr. m.

418. ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη, οἵ δ' ἐγρηγόρθασι. Mira est trepidatio Porphyrii in Scholio ad h. l. et iam sup. ad Θ, 507 appicto, et in Quaest. Hom. 2. cum supra iam Θ, 558 de ignibus Troianorum multis numero diserte dictum sit, non apparere, quomodo nunc Dolon dicere possit: ὅσσαι γὰρ Τρώων (Rationem colligendi non satis validam perspicio). Itaque eo descendit, vt dicat πυρὸς ἐσχάρας nunc non ad ignes, sed ad *focos*, ἑστίας *in vrbe*, *domos*, Troianorum referendas esse; vt sint Troes ὅσοι εἰσὶν ἐφέστιοι καὶ πολῖται. B, 125." Et hoc sequuntur ceteri, etiam Eustath. et recentiores; Pope ad ipsam vrbem refert. Est sane vocis ἐσχάρα inter plures notiones, quas recitant Sch. A. B. br. Eustathius, haec, vt pro *foco* sit; quam durum autem hoc: ὅσαι Τρώων πυρὸς ἐσχάραι εἰσὶ pro ὅσοι ἔχουσιν ἐσχάρας, h. οἶκον, οἰκήτορες Τροίης. at πυρὸς ἐσχάραι manifeste sunt ipsa πυρὰ, sup. Θ, 550. 556 sq. ad hos ignes sedebant qui vellent, saltem ad eos alendos et ad obseruandos Achiuos, si fugam essent molituri: Non vero cum cura et consilio dispositae erant excubiae. Videntur adeo veteres non aduertisse difficiliorem structuram: (κατὰ τόσας γὰρ πυρὸς ἐσχάρας,) ὅσαι (εἰσὶ) Τρώων, (h. ἐπὶ τοῖς πυροῖς τῶν Τρώων) οἵδε, (h. ἐκεῖνοι) οἷσιν ἀνάγκη ἐστὶν, ἐγρηγόρθασι καὶ κέλονταί ἀλλήλοις φυλάσσειν. *ii, quibus necesse est hoc facere*, sc. vt assideant ignibus alendis et prospiciant. Saepius hoc in Homero fit, vt τόσος omittatur ante et post ὅσος.

Ὅσσαι μὲν Barocc. Mori. Cant. Harlei. Vrat. A. Venetus vterque. Lips. add. Porphyr. Qu. 2. et est haud dubie accommodatius vulgari γὰρ, itaque reposui. — οἷσιν, superscr. εἶσιν Lips. si saltem esset εἰσὶν, sic possis iungere: Ὅσσαι γὰρ — ἐσχάραι εἰσὶν, ἀνάγκη οἵδ' ἐγρηγόρθασιν, (pro ἐγρηγόρασι.)

419. οἵ δ' ἐγρηγόρθασι Barocc. οἵ γ' ἐγρ. quod praeferrem; nisi obseruassem hac voce Homerum non tam valde delectari quam seriores. Porro scribi potest οἵδ', οὗτοι, et οἵ δ', illi vero, Homerico vsu, si reddideris οἷ-

σιν ἀνάγκη quod autem ad illos attinet qui iussi sunt. οἵτ' Vrat. b.

Φυλασσέμεναι τε κέλονται. cum metri iniuria κελεύονται edd. Flor. Ald. 1. mſ. Lipſ.

420. πολύκλητοι ἐπίκουροι. Cant. Mori. Harlei. interponunt τ'. forte πολύκλητοί γ' ἐ. In Porphyr. eſt πολυκλειτοί τ'. vitio notato in τηλέκλητος ſup. ad E, 491. Enimuero ſunt ἐκ πολλῶν πόλεων κλητοί, συνηγερμένοι. cf. ad Λ, 220.

422. οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται. Sch. br. εἵαται, εἰσί.

424. πῶς γὰρ δὴ Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν εὕδουσ' ἦ ἀπάνευθε; vulgata lectio erat πῶς γὰρ νῦν. Senſere veteres in τῷ νῦν, *nunc*, eſſe aliquid moleſti. Schol. A. explicat duplici modo, vt aut ſit: πῶς γὰρ νῦν; (ἢ) μεμιγμένοι Τρώεσσιν εὕδουσιν ἢ ἀπάνευθεν; aut, vt ſint πῶς γὰρ νῦν εὕδουσι iungenda; adiecto (ἢ) μεμιγμένοι ἢ ἀπάνευθεν." vel ſic tamen τὸ νῦν non poteſt eſſe *nunc* de tempore; ſaltem ſic ſcribendum eſſe dicam πῶς γάρ νυν. *quomodo tandem hoc? dormiuntne, permixti cum Troianis an ſeorſum?* πῶς τ' ἄρ νῦν Flor. Ald. 1. Iunt. cum mſ. Lipſ. (cui adde Moſc. 3) „non male, ait Ern. At veriorem lectionem ſuppeditant Harlei. et Venetus: πῶς γὰρ δὴ, vt Od. Π, 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼ ὑποδέξομαι.

425. δίειπέ μοι. ſollicitum habet διειπε Bentleium cum debuerit eſſe διαϝειπε. Itaque tentat: ἀπάνευθ' ἄγε ϝειπὲ, vel ἄποθεν, διαϝειπέ μοι, vel ἀπάνευθ' ἐπιϝειπέ μοι. Verum in Excurſu de Digammo declarare ſtudui, in compoſitione verborum cum coniunctione digamma plerumque excidiſſe. Idem Heſychii gloſſam huc refert δαείων, μαθών. em. δαείω et μάθω. Et δαΐω.

427. τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα. Barocc. τοὶ γὰρ ἐγώ τοι τ.

428. πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες. — „quod hos memorat, tanquam qui ſerius aduenere; non enim in catalogo memorantur." Ven. A. Poteſt hoc tantum ad Leleges, Caucones et Rheſum ſpectare. Nam memo-

rantur Cares B, 867. Paeones B, 848. Pelasgi B, 840. Lycii 876. Myſi 858. Phryges 862 et Maeones 864. Ieiune autem omnino grammatici populorum notitias tractarunt. *Paeones* per Pannonios aut Macedones expoſuere Sch. A. et Sch. br. prius male; alterum ferri poteſt, ſi feriora tempora cogites. v. Not.

VII. 428. 429. laudat, vbi de Lelegibus agit, Strabo XIII. p. 909 B. et 920 C.

429. *Leleges* eſſe e Caribus: τοὺς ἐν Πιθαίῳ πόλει Καρίας οἰκοῦντας Sch. A. lege ἐν Πηδάσῳ quod et Sch. br. (in quibus ἐν Πηγάσῳ Ald.) nunc habent. v. Not. *Caucones* Paphlagoniae populus; hoc bene. οἱ δὲ Σκυθίας, οἱ δὲ τοὺς λεγομένους Καυνίους (ab vrbe Cariae maritima, Cauno.) Indocte! v. Not. De Pelasgis haec in Schol. appoſita ſunt; eos Cariae maritima loca tenuiſſe; (non male, ſi antiquiora tempora animo teneas) ab aliis melius exiſtimari eos habitaſſe prope Troadem in locis, vbi nunc Tralles ſunt (Lydiae, quomodo tandem in has inciderunt?) v. Not.

430. Μύσοι τ' ἀγέρωχοι. ⟝ „quod non modo Rhodii ἀγέρωχοι (B, 654.) ἕνεκα τοῦ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν τροφὴν, (ſc. ex agris continentis, cum ipſi ſint inſulani. mirum hoc ſup. ad B, 654 non fuiſſe allatum; extat tamen quoque apud Heſych. h. v. et in Sch. br. ad h. l. corrupte) ſed et de Myſis h. l. et (Γ, 36) Troianis, οἷον γεραόχων καὶ ἐντίμων. „(quo ſenſu haud dubie et Rhodii dicti erant ἀγέρωχοι, *honorati, ſplendidi.*) De voce v. ad B, 684 Poſſunt h. l. ſimpl. eſſe θρασεῖς. ἀνδρεῖοι.

Θύμβρα eſt ap. Heſych. et h. l. Sch. Euſt. et Etymol. qui verſum laudat turbate.

431. καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι. ⟝ „quod Phryges diverſos facit a Troianis poeta: (ſcil. contra quam ſolent recentiores, Tragici) et quod Maeones, non Lydos novit. Obſeruata haec πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας Ἡσιόδου." reſpectu habito ad ea quae Heſiodus de Cilicia tradidit.

fuit ergo aliquid de Cilicia traditum ab Hesiodo? idque ad Lydiam spectauerat.

Porro Aristarchus legebat Φρύγες ἱππόμαχοι.

432. ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα; τινή γε με vn. Vindob. τίη με vitiose Apollon. in ἦ p. 323 vbi ἦ vacare ait; quod Villoison exponit *cur tandem*, τίη μευ vn. Vindob. ἀλλὰ τίη μὲ διεξερέεσθαι ταῦτα ἕκαστα Barocc. et Mori. Versus hic cum sqq. suspectus est Lenzio (p. 218.) caussa non adiecta: Dolon intelligit ex se haec quaeri, vt opportunitatem ad aliquid audendum inde capessat Vlysses; suppeditat homo nequissimus ipse expeditissimam rationem, vt Rhesum aggrediantur; fore quoque hic praedae eximiae copiam, si equos Rhesi abigant.

433. Τρώων καταδῦναι ὅμιλον. ὅμιλον. iterum vt 231. 338 *turba*.

434. ἔσχατοι ἄλλων. Sch. B. ἔσχατοι δὲ Τρώων, ἀπὸ δὲ νεῶν πρῶτοι." Recte. Venerant enim a septentrione, Hellesponto traiecto, ab oris Strymonis fl. cum ergo sub noctem aduenissent, (νεήλυδες) in extremo cornu sinistro Troianorum consederant. Koeppen haerebat in νεήλυδες qui etiam sunt qui nuper consederunt aliqua in terra, esse forte Thynos Thracas qui nuper in Asia consederant. Sed recte ipse mox damnat.

435. ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἠϊονῆος. De hoc homine luculentum est Scholion A. et Schol. br. (male exscriptum ab Eustathio) add. Apollod. I, 3, 4. et ibi Not. p. 36. Homerus patrem eius memorat Eioneum, quod antiquum Strymonis fluuii nomen fuit. Discas hoc ex Conone, vbi c. 4 Strymon rex, οὗ καὶ ὁ πάλαι Ἰωνεὺς (leg. Ἠϊονεὺς) ποταμός. Fuisse quoque ad eum fluuium vrbem Eionem, Ἠϊονήν conditam, e Thucydide constat. Itaque Strymonis fl. filium edunt Rhesum sequiores poetae. Ab his Thracibus, qui Rheso caeso dispersi erant, repetiere nonnulli inter veteres Bebryces, qui ad Ponti ostium consederant. Si tamen mythos de Argonauticis sequaris, Bebryces, quorum rex tum

erat Amycus, iam ante Troiana tempora Ponti oram insederant. Ceterum poetas apparet fabulam de Rheso non vno modo tractasse; fuit in iis Pindarus in carmine, quod interiit, quo inprimis narratum erat hoc, quod Rhesus, pugna iam facta, multos Achiuorum ceciderat; quo facto nocte subeunte, Minerua eius exitium per Vlyssem et Diomedem erat machinata. Alii qui Homero adhaeserant, et Rhesum ante commissas cum Achiuis manus occisum tradiderant, adiecerunt hoc: fatale fuisse ex oraculo dato, vt inuictus esset Rhesus eiusque equi, si Scamandrum potassent et gramen soli Troiani depauissent. Hoc sequutus est Virgil. Aen. I, 472. 3 *prius quam Pabula gustassent Troiae Xanthumque bibissent.* — Matrem Homerus non edidit, alii poetae *Musam*: v. ad Apollod. l. c. quia Musa ἐγχώριος θεὰ Pieriae, quae Thracum fuit. *Musam* auctor Rhesi tragoediae inter Euripideas insertae haud nomine impertit; suscepti tamen e Strymone Rhesi tempus designat a certamine cum Thamyride 914 sqq. alii Euterpen nominant.

437. Λευκότεροι. sc. εἰσι. sententia seiuncta a superioribus; cum posset λευκοτέρους addere. Similiter inf. 545. 547. ad quos vide. Hoc vnum est quod tollas ex pluribus importunis argutiis Schol. ad h. l. adde Clarke.

θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. Contra θύελλαι ἅμιπποι ap. Sophocl. Antig. 996. (985) verum de hoc loquendi modo v. ad M, 207.

438. ἅρμα δέ οἱ — εὖ ἤσκηται. ἅρματα Lips. vn. Vindob. ἤσκηνται alter. εὖ ἤσκηται. *Arte et studio elaboratus*, cf. ad Δ, 110.

439. τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι, Ister, teste Veneto tradiderat, (ductum puto ex antiquo poeta) „arma ista a Cyclopibus fabricata fuisse apud Eutenchium ex Euboea.“ Vt in hoc incideret aliquis, locum dedisse suspicor hoc, quod inter antiquissimas aeris fodinas fuere eae, quas Euboea habuit teste Stephano in Chalcis. Adde Strabo X, p. 686.

πελώρια Sch. br. notant non h. l. de magnitudine accipienda esse, sed *pulcritudine mirabilia*. Recte reiecit Koeppen. Nam ingenti viri corpori *ingentia* quoque arma conueniebant; nec πελώριος aliter dicitur.

442. ἀλλ' ἐμὲ νῦν μὲν νηυσὶ πελάσσετον. Exciderat μὲν codd. Lips. Mosc. 3. in edd. inde a Flor. Rom. et Aldd. Metro succurrere voluit Ald. 1. ἀλλ' ἐμὲ νῦν νηυσὶ, Turnebus et Steph. ἀλλὰ ἐμὲ νῦν νηυσὶ π. Barnes. restituit ἀλλ' ἐμὲ νῦν μὲν, cum tamen eius libri suppeditarent μὲν νῦν· sic Barocc. Harl. Ven. Lips. Vrat. b. In Cant. νῦν exciderat et μὲν erat (Bentl. laudat ex eo ἀλλ' ἐμὲ νηυσὶ). Potuit iam a rhapsodis multis modis pronuntiari; et tentant varie. Barnes ἀλλ' ἐμὲ νῦν νήεσσι. Bentl. ἀλλὰ μὲν ἢ νήεσσι, vel ἀλλ' ἐμὲ νῦν ἢ νηυσί. Apostolius in Vrat. A. ἀλλ' ἐμὲ μὲν νηυσὶν πελλάσσετον. In Mosc. 3. erat πελάσσατον.

445. ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν ἠὲ καὶ οὐκί. ⸖ „quod ἠὲ κατ' αἶσαν Aristarchus legit. At Venetus ἤ ῥα κατ'. cum Cant. Mori. Harlei. Lips. Townl. Vrat. b. A. et ed. Flor. — etiam notatur τὸ οὐκὶ, recte positum, non οὐχί. v. ad 324.

447. μή δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ. ⸖ „quod quaeritur, vnde Vlysses Dolonis nomen resciverit.“ Inde ζήτησις orta, quae sollicitos habuit grammaticos, in his Porphyrium, multis modis, quos adeat qui volet, in Schol. A. B. Dicendum erat, esse haec ἐκτὸς τοῦ ἔπους, et inepte de his quaeri; tacite enim iam in hoc conuentum esse, homines etiam aduenas aliis e populis inter se sermones miscere; nec quisquam prudens quaeret, quomodo Aeneas Troianus cum Didone e Phoenicia, et cum Latino, Euandro, Mezentio, aut quomodo Vlysses cum Polyphemo et aliis loqui potuerit.

VII. 447. 448. suauiter Lucian. Reuiuisc. 3. in iocum vertit.

448. χεῖρας ἐς ἁμάς. ἁμὰς, ἡμετέρας. Eustath. legerat quoque χεῖρας ἐμεῖο. In Townl. ἐμὰς in rasura. v. sup. ad Z, 414.

449. εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. Schol. br. ἀπολύσομεν, λύτρα λαβόντες ἀποπέμψομεν. ἠὲ μεθῶμεν, ἢ ἐάσομεν ἄνευ δώρων (λύτρων, ob meritum indicii de Rheso). In Barocc. ἀπολύσομαι. Vindob. Alt. ἀπολύσομαι ἠὲ μεθῶμαι.

εἰ ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. et mox 452 εἰ δέ κε — ὀλέσσῃς. Videmus et h. l. futurum indicatiuum cum aoristo subiunctiuo in Homericis eodem loco haberi; Λ, 433 ἢ ἐπεύξεαι ἤ κεν ὀλέσσῃς. Od. K, 328 ὅς κε πίῃ καὶ ἀμείψεται. Dicta de his satis multa Exc. II, ad lib. V, p. 175. et Exc. III, ad lib. I, p. 174. cf. ad B, 258.

450. ἢ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Schol. A. εἶσθα, vt ἦσθα." Disertius Etymol. εἶς, εἶσθα, ἀντὶ τοῦ ἥξεις, παραγενήσῃ, ἐλεύσῃ, versu apposito. Hoc idem Schol. br. Apollon. Lex. h. v. εἶσθα, πορεύσῃ. etiam versu adiecto, in quo εἶ τε scribitur. Quid ni pronuntiabant verbo: εἶς et h. l. esse pro futuro εἴσῃ. ἦσθα est in binis Vindob.

451. ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίξων. Vrat. b. a pr. m. διοπτεύσειν. ἠὲ ἐναντιβ. cum Vrat. A. non modo Flor. Ald. 1. sed omnes ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom.

πολεμίξων. Erat πολεμίζων. In Clark. appositum: „al. πολεμίξων" quod receperat Wolf. firmantque hoc Cant. Harl. Vrat. A. vn. Vindob. et Eustath. nec res tanti erat vt iterum mutaret: etsi et alterum recte se habet. Perpetua in hac voce est varietas τῶν ζ et ξ.

452. εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς — Vrat. b. et Vindob. „γρ. τυπείς."

457. Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη. Fuisse tam ineptos, qui h. l. φθεγγομένη — κάρη legerent, cum tamen Homero ἡ κάρη nusquam dicatur, non modo Eustathius notauit, verum etiam Aristoteles de part. animant. III, 10. vbi ridet asseuerantes caput recisum loqui posse. Scilicet eo tempore nondum Acta Sanctorum et Martyrum extabant. Ouidius tamen aliquoties in Metamorphosesin in hoc prodigio sibi placuit, et-

iam in Orphei capite in Hebrum deuoluto. Nicander notatur a Schol. ad Alexiph. 216. toxico insaniens interdum vociferatur, ἅ τις ἐμπελάδην φῶς ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέεσσιν ἀμηθείς. Adnotat Schol. προΐεται φωνὴν, ὡς ἀποκεφαλιζόμενος. τοῦτο δὲ εἴρηκε πλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, καὶ κακῶς νοήσας· φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη. Atqui poeta non ait caput recisum loquutum esse, sed eius loquentis, dum loquebatur, caput resciſſum esse. Versu vtitur Plutarchus commode in narratione de garrulo, se regem Seleucum in fuga agnouisse profitente. De Garrul. p. 508 E.

458. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην. ⊱ „quod κτιδέην aperte nunc legitur, non ἰκτιδέην" respicit vs. 335.

460. καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι. Hesych. λαφυραγωγῷ. quae ἀγελείη sup. Δ, 128 et al. Addunt Schol. br. cum Schol. A. πολεμικῇ. ληῗτις alio sensu captiua ap. Apollon. I, 818. Lycophr. 105.

καὶ τά δ' Vindob. Alt.

461. ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. ⊱ „quod nunc εὐχόμενος vulgari more dictum" (sc. precatus, non, glorians) et „γρ. ἀνέσχετο." Cant. ἀνέσχεν. ὑψόθ', vnus Vindob. et χερσὶ Townl. pro var. lect. Eustath. De τοῖςδεσσιν vs. 462. v. Eustath. τοῖς δή γε Vindob. Alt. πρῶτον alter.

463. σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'. ἐπιδωσόμεθα fuit Aristarchea lectio, quam etiam Ven. B. et Lipſ. a pr. m. habuerat; memorant eam pro varia lectione Sch. br. et Etymol. (ignorat Eust.) additur pro interpretatione δώροις τιμήσομεν. Ven. B. ἐπιδέσεων καὶ δώρων ἀξιώσομεν. Mira loquendi ratio ἐπιδίδοσθαι τινὰ, quasi *muneribus afficere*. Aliud est ἐπιδιδόναι, *increscere*. Occurrit vox noto loco Il. X, 254 ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. sed ibi est θεοὺς μάρτυρας ἐπιδίδοσθαι, h. δοῦναι; vulgari vsu τοῦ ἐπιδοῦναι. vt Hesiod. Ἔργ. 396 ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, οὐδ' ἐπιμετρώσω.

Dubitari nequit praeferendum esse ἐπιβωσόμεθα, pro ἐπιβοησόμεθα. formam hanc contractam et alibi offendimus Od. M, 337. et ipsum ἐπιβώσομαι Od. A, 378. B, 143 ἐπιβοᾶσθαι est ἐπικαλεῖσθαι. ἱκετεύειν. In Apollonii Lex. est vtraque lectio notata: ἐπιδωσόμεθα, ἐπιδόσει τιμήσομεν. ἐπιβωσόμεθα ἀντὶ τοῦ ἐπιβοησόμεθα. alteram tamen hanc e glossemate illatam esse suspicari licet. In Hesychio est ἐπιβώσομαι ad Od. A, 378 et ἐπιδώμεθα ad Jl. X, 254 sed ad h. l. nihil.

464. πέμψον ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς. „In alio πέμψον ἐπὶ Θ. ἀ. ἄγυρίν τε καὶ εὐνάς." Ven. A. quod equidem praeferam.

465. καὶ ἀπὸ ἕθεν. Scriptum erat απο ϝεθεν. vt iam alibi notatum: primo A, 114.

466. θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελόν τ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθηκε. — „quod δέελον pro δῆλον," — porro „σὺν τῷ ν μυρίκην." Fuit adeo lectum quoque θῆκεν ἀνὰ μυρίκῃ. Quod ad prius attinet, cum δῆλος non nisi bis legatur, et altero loco Od. Υ, 333 vbique δῆλον sit, supra autem E, 2 ἔκδηλος, et saepe ἀρίζηλος memorabile est, nunc vbique scribi δέελον, et notari in Schol. Hesych. Eustath. Scilicet superest hoc ex antiqua scriptura per ε vel εε pro η. Cum illud in h. l. fuisset primo neglectum, nec repositum η, mox pro singulari Homerico vsu fuit habitum. Est tamen δῆλον Cant. (sec. Bentleium δεῖλον.) „γρ. σῆμά τέθηκε pro τέθεικα." Barnes. male, iudice quoque Clarkio. In Lips. aberat δ' post δέελον. addit Ernesti: „non displicet." Bentl. coni. σῆμ' ἐπέθηκε. sic saltem δέελον δέ τε σῆμ' ἐπέθηκε esse debebit. Vix tamen abesse potest; iungenda: δέ τε.

467. συμμάρψας δόνακας. Hesych. respicit h. l. συλλαλαβών. δήσας. pro hoc κλάσας Sch. br. *confringens* tuebatur Ern. verum etiam Apollon. Lex. h. v. συλλαβών, laudato hemistichio. cf. ad O, 137. — δόνακας. καλάμους. idem Apollon. Lex. Hesych. etc. debuit adeo grammaticorum aeuo esse vox antiquata. — μυρίκης τ' ὄζους. tamaricis seu tamarisci v. Z, 39. Not. Dioscor. mat. med.

I, 116. Media h. l. breuis, quae producitur Φ, 350. et in μυρίκινος Z, 39. Versum laudat Etymol. in δόνακες. sed vitiose ἐριθηλοῦς ὄζους. At Apollon. Lex. h. v. ἐριθηλέας. μεγάλως θάλλοντας.

469. τὼ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. „quod προτέρω, ἔμπροσθεν, h. l. τοπικῶς dictum est; et quod cadauera insepulta iacebant; et quod διὰ ἔντεα est pro δι' ἐντέων." Ven. A. Quid sibi haec velint: v. sup. ad 298.

470. αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες. — „quod τέλος est, quod postea τάγμα." Notant idem ceteri, vid. ad 56. et primo loco Apollon. Lex. h. v. τέλος. τὸ τάγμα. Φυλάκων τέλος ἷξον ἰόντες. pro Θρηκῶν, memoriae vitio. ἷξαν ap. Stobaeum Ecl. phys. II, 3. p. 162. Cant. et ἷξαν in vn. Vindob. Mox v. 471. καμάτῳ ἀδηκότες scribunt et hic Barocc. Ven. Townl. Vrat. b. v. sup. ad vs. 98.

472. ἔντεα δέ σφι — κέκλιτο εὖ κατὰ κόσμον τριστοιχεί· Ita praestat haec cum κέκλιτο iungi, vt ad τὰ ἔντεα referatur; nam εὖδον εὖ κατὰ κόσμον vix feras. Iam ingratus hiatus κέκλιτο εὖ versui insidet, facile sanandus cum Bentleio: χθονὶ κεκλίατ' εὖ κατὰ κόσμον. nota ratione Ionica vt et ipsum κεκλίαται Il. Π, 68.

473. τριστοιχεί· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι. — „quod bigis vsi sunt Thraces (συνωρίσιν), vnde δίζυγες." Ven. A. τριστοιχεὶ, ἐπὶ τρεῖς στίχας ἢ τάξεις. v. Notam ad 479. τριστοιχὶ Vrat. b. vt inf. Ψ, 358 μεταστοιχὶ in Veneto.

474. 'P. δ' ἐν μέσσῳ εὗδεσκε. Mori. Totus versus excidit ex ed. Rom.

475. ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο. — „Primo ἐξ legendum, non ἒξ, vt male nonnulli." — Porro paullo turbatius: τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν ἐκ πυμάτης, ἐκ τῆς ἄντυγος, ἐδέδεντο τοῦ δίφρου, ἐξ ἄκρας τῆς ἐπιδιφριάδος." Accepere scilicet, quod et Eustath. facit, ἐπιδιφριάδα de parte ἄντυγος. debuerant adeo supplere μερίδος, γραμμῆς, aut simile quid. Atqui ἐπιδιφριὰς sc. ἄντυξ, est ipsa ἄντυξ τοῦ δίφρου, ex cuius summa ora religati

erant equi. Recte sic et Ernesti censuit. Praeterea πυμάτης per ἄκρας interpretatur Ven. A. ac si esset ora ἄντυγος superior; si modo πύματος vnquam ita dictum fuit. Alii acceperant de ornamentis ἄντυγος. (Sic et Ven. B.) At de postica currus parte, cui insisterent ascensuri alii in iisdem Ven. A. sicque Sch. br. ἄντυξ quae sit, et δίφρος, v. ad E, 262. Per περιφέρειαν τοῦ ἅρματος reddit vocem Etymol. item in ἐπιδιφριάδος Hesychius, qui alterum Scholion exscripsit in ἐξ ἐπιδιφριάδος.

In metro turbat prior syllaba in ἱμάς, nunc producta, quae vulgo corripitur etiam in Homero, vt mox 499 σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Scilicet pronuntiandum est ἱμμᾶσι. cf. sup. ad Θ, (VIII) 544.

476. τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξε. ⊱ „quod nunc quoque refellitur obseruatio nonnullorum, προπάροιθε de tempore tantum in Odyssea dici, at in Iliade de loco." Sch. A. In Odyssea locus est P, 277. ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, quem pro exemplo adscribunt Etymol. Hesych. Praeter versum nostrum est alter Iliadis locus Λ, 733 ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.

τοὺς δ' Ὀδυσεὺς Cant.

478. οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς. ⊱ „quod Dolonis nomen et hic nouit Vlysses" Sch. A. Importuna obseruatio, repetita ex Schol. ad vs. 447.

Debebat grammaticus potius monere, versum esse inertem; et orationem plus virium habituram esse, si versus resciſſus esset.

πίφασκε Vrat. b. vn. Vindob. vt alibi alii.

479. ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος. Sch. B. ὡς εἰ ἔλεγε, τὸ ὅπλον· καὶ μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης." Hic versus ex Γ, 64 valde alienus ab h. l. ibi est προφέρειν exprobrare; at h. l. φανεροῦν, φανερὸν, διάδηλον ποιεῖν.

οὐδέ τί σε χρὴ „γρ. οὐδ' ἔτι. Barnes. Nec vero Diomedem, virum acerrimum, obiurgare putandus est Vlysses, quod otiosus stet, sed est mera exhortatio et

auctoritas: agedum, nunc tempus est, nunc exsere vires, nunc alacriter res gere.

480. ἱστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσι. ⟝ „quod recentiores dixere μέλεον, ἀτυχῆ, Homerus autem pro ματαίως." Sch. A. forte μάταιος vel μάταιον. Emendandum inde in Schol. br. et Hesych. μελαίως. Adde Etymol. et Suidas. Repetitur obseruatio inf. Π, 336. Ψ, 795. Proxime ad sensum e contexto et etymo Schol. Lips. βραδὺν, μελλητὴν, ἐκλελυμένον τὰ μέλη. Od. E, 416 μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή, vanus, inanis.

ἑστᾶναι Lips.

481. μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. Harlei. δ' ἐμοί.

482. τῷ δ' ἔμπνευσε μένος. Iterum sic inf. O, 262. Creditur h. v. respicere Plato Sympos. p. 179 B.

483. κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην. Alii acceperunt: conversis prudenter quaquauersus oculis, circumspiciendo; alii circumferendo ensem et dextrorsum sinistrorsum caedendo. Sch. B. Alterum hoc recte, et hoc Apollon. Lex. voluit: μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος. quem sequuntur Etymol. Hesych. Sch. br. Hi duo tamen cum Eustathio subiiciunt tertiam nimis laxam interpretationem ἐνεργῶς, σπουδαίως.

ἀεικῆς, argutantur Etymol. Hesych. Schol. Eustath. passim in hac voce, ex etymo: quod miro modo ducunt ἀπὸ τοῦ εἴκειν cedere, vnde reddunt σκληρός. At, si reputes ἀεικέλιος et similia, apparet, esse proprie τὸ ἀεικὲς quod abhorret forma, indecorum, *indignum*, ἀπρεπὲς, hinc *foedum*, *auersandum*; tandem simpl. *ingens* vt h. l.

Duo hi versus 483. 4. iterum leguntur paucis mutatis Φ, 19. 20. Od. X, 308. Ω, 183. Vbique ἄρνυτο legitur. At Dionys. de structura Orat. 5. s. 35. vbi verborum iuncturam laudat, legit ὄρνυτο. Ionice.

485. ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν. ⟝ „quod μῆλα recentioribus sunt omnia armenta, τετράποδα. at Homero oues et caprae; vt Od. I, 184. et 486 ⟝ quod ipse μῆλα interpretatur αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι.

ἀσημάντοισι. ἀφυλάκτοισι Apollon. Lex. recte; et in hoc alii accedunt. At idem addit: ἀπὸ τῶν σφραγίδων, ἃ σήμαντρα λέγομεν. Hoc excidisse grammatico miror; nam hunc vocis vsum et ipsam σφραγῖδα Homerus ignorat. Est tamen hoc idem apud alios, etiam Suidam h. v. σημαίνειν ipsi est *signo dato praecipere, imperare.* vt sup. 58. A, 289. 295. 6. B, 806. vnde et σημάντωρ. v. Apollon. h. v. Adeoque ἀσήμαντος, ὁ οὐκ ἔχων τὸν σημαίνοντα, praefecto, duce, h. l. pastore destitutus. Recte Sch. br. ἀφυλάκτοις. ἀφροντίστοις. μὴ ἔχουσι ποιμένα· ex iis Etymol. p. 153, 10. Hesych. ἀφυλάκτοις. ἀδιδάκτοις cum nemo διδάσκει, quod factu opus sit, σημαίνει. Eustathius ἀπροστάτευτα καὶ ἀποίμαντα reddit.

ἐπ' ἐλθὼν ed. Rom. Aldd. et reliquae ante Turneb. qui ad ed. Flor. rediit.

ἐνορούσῃ. ἀνορούσῃ est vitium operarum Ald. 1. propagatum vsque ad Turnebum, qui emendauit ex Rom. ἐνορούσει. Vrat. A. Mosc. 3. vn. Vindob. ἐνορούσοι alter.

488. ⟝ „quod XII interfecit sine Rheso, non cum Rheso, vt nonnulli.“ de hoc v. inf. ad 561.

489. ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς. πλήξειε sic Aristarchus. Alii πλήξασκε. Sch. A.

490. ⟝ quod voc. Ὀδυσσεὺς iterat quae iam erat 488 ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς. — et quod δὲ abundat.“ Scilicet habuerat scriptum τὸν δὲ in apodosi: quod et Homericum est, et a Turnebo aliisque frequentatum. At nunc scribitur et editur τόνδ', pro τοῦτον.

493. ἀήθεσσον γὰρ ἔτ'. αὐτῶν sc. τῶν νεκρῶν. Schol. Ven. A. ad E, 231 legit αὐτόν. quod ferri possit ad Vlyssem si retuleris. sed nil ei immorandum vt nec Vindob. αὐτοῖς. In Sch. br. Aldi, Harlei. et vn. Vindob. melius est ἀήθεσσαν ab ἀηθέω, vnde est ap. Apollon. I, 1171 χεῖρες γὰρ ἀήθεσαν ἠρεμέουσαι. Apud Hesych. est ἀήθεσκον. ἀσυνήθεις ἦσαν. Adde eundem in ἤθεσαι cum nota. Nunc ἀήθεσσον est ab ἀηθέσσω. ἀηθεῖς vel ἀσυνηθεῖς ἦσαν. vt Sch. br. Et Apollon. IV, 38 ἀηθέσσουσα δύῃς.

Add. Etymol. p. 23 f. Rem ipſam declarat et exemplo illuſtrat Aelian. H. An. XVI, 25.

495. τὸν τριςκαιδέκατον. ∑— „quod nunc, ſuper XII Thracas Rheſus eſt decimus tertius. et quod ἐν σχήματι extulit τὸν τριςκαιδέκατον θυμὸν ἀπηύρα. binis accuſatiuis.“ Ven. A.

497. τὴν νύκτ' Οἰνείδαο παῖς. (—) Male me habebat verſus iam ante lecta Scholia Veneta; nam et per ſe eſt iners, et iugulat metrum. Nam Οἰνεὺς fuit Ϝοινευς, adeoque Ϝοινειδης fuit; non habebam igitur quid facerem τοῖς την νυκτ' Ϝοινειδης. Mox vidi Bentleium quoque haeſiſſe et ſcripſiſſe νυκτϜοινειδης, de verſu vero non dubitaſſe. At Scholion me firmauit in ea opinione; deprehendi in Homero interdum verſus a rhapſodis aſſutos etiam ex neglectu τοῦ Digamma. Cuius rei luculentum exemplum hic verſus, et ad ſententiam dilatandam et euoluendam aſſutus. In Schol. A. notatur: verſus ἀθετεῖται, quod oratio eſt ieiuna, et otioſus, nam intelligitur per ſe, τὸ κακὸν ὄναρ eſſe *Diomedem;* et offendit διὰ μῆτιν Ἀθήνης, nam Dolonis potius proditione aggreſſus eſt Rheſum.“ Et ad hunc verſum, non ad ſequentem retrahendum eſſe cenſeo, quod huic 498 adſcriptum video: οὔτε ἐν Ζηνοδότῳ, οὔτε ἐν τῇ Ἀριστοφάνους ἐφέρετο. — Euſtathius Scholion totum aut non habuit, aut neglexit; nihil enim de verſu monet. Interpretantur quoque verſum Sch. br.

498. ὁ τλήμων Ὀδυσεύς. ὀτλήμων ſcribebat Bentl.

499. σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου. ∑— „quod ὅμιλος et h. l. de coetu et turba: v. ad 138. — et quod *nudis* equis inſident: de quo v. ad 513:“ At σὺν δ' ἤειρεν Schol. B. συνέζευξεν αὐτοὺς τοῖς ἱμᾶσι — hoc idem voluit Schol. A. inſident, inquit, nudis equis heroes. συναντήσαντες αὐτοῖς τοῖς ἱμᾶσι. leg. συναρτήσαντες αὐτοὺς τοῖς ἱ. Scilicet fuit εἴρω et ἀείρω, h. συμπλέκω, forte ex ἅμα εἴρω, vnde παρήορος. Recte et Sch. br. συνέδησε δέ. et Heſych. in σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. At ap. eund. ἤειρεν, ἐβάστιζεν, (ἀπὸ τοῦ ἀείρειν pro αἴρειν, vt

mox 505) ad h. l. ſpectare haud poteſt nec bene verſum, v. c. in Barnes. *ſimulque tulit cum phaleris.* Fueritne ſcriptum ϝηειρε, v. Excurſ. de digammo.

500. μάστιγα Φαεινήν. στιλπνήν, ἢ τὴν Φανερῶς κειμένην Sch. br. prius verum; flagrum nitet ſeu loris recentibus et candentibus, ſeu manubrio ex aere facto. Hoc analogia praeferre iubet. Ap. Euſtath. veteres etiam per λεπτὴν reddidiſſe feruntur; quod vix aſſequaris, niſi ad Od. Z, 74 diſcas, ἐσθῆτα Φαεινὴν per λεπτὴν redditam eſſe.

502. ῥοίζησε. ῥοιζεῖν, quod nunc συρίζειν. Ven. A. vt Od. I, 315 πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα. at de barbaro ſono accipit Ven. B. ne prodatur Vlyſſes, ſi quis Thracum expergefactus vocem Graecam audiret; nimis argute. Apollon. ῥοίζησεν. ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. — ῥοίζεσκεν Barocc.

503. ὅ τι κύντατον ἕρδοι. Legebatur κύντερον, nec male, pro θρασύτερον. Eſt tamen κύντατον in libris; idque Barocc. Mori. Venet. Townl. Vrat. b. A. Moſc. 3. codd. Vindob. Par. item edd. Flor. Ald. 1. exhibent. Schol. br. κύντατον, χαλεπώτατον, δεινότατον. Vide de voc. ad Θ, 483. In Harlei. vtrumque erat. Eſt et ὅ τοι et μερμήριξε paſſim. vt in Vrat. A. b. Moſc. 3. et ipſo Veneto.

504. τεύχεα κεῖτο. Vindob. et al. Vulg. τεύχε' ἔκειτο.

505. ξ— „quod non tria, ſed duo ſunt, quae diſpertitionem faciant, praeſtetne currum auferre ſimul cum equis, an plures Thracas caedere; alterum autem iterum ad duo reuocatur: fieri enim poterat prius illud aut manu temoni iniecta, vt educeretur currus; aut vt ſublatum humeris currum aufetret." Scilicet humiles fuere currus bellici: vt ſatis conſtat. Mirum autem omnes edd. ante Barnes. inſidere ἠὲ ἐκΦέροι. quod tamen nec codd. agnoſcunt excepto Moſc. 3. recentiſſimo.

506. ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρῃκῶν. Videtur articulus praeter Homericum vſum praefixus eſſe; nec prodeſt, ſi

ex Koeppenii indicio πλέονες sunt vulgus, turba, vt post necatos principes dubitet an etiam turbam adoriatur, vti E, 673. Verum dicendum τῶν esse ἐκείνων, ἤ ἀφέλοιτο θυμὸν πλεόνων ἔτι (sc. ἐκ) τῶν h. ἐκείνων, adiectum pleonastice Θρῃκῶν.

ἢ ὅγε τῶν. vn. Vindob.

507. ἕως ὁ ταῦτ'. Pronuntiatum ὡς ὅτταυτ'. v. ad A, 193. Bentlei. coni. ὣς ὅγε.

510. Bene monet Ven. A. νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, posse et antecedentibus et sequentibus iungi." At praestat prius: νόστου ἐπὶ νῆας. Et alterum μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι θεὸς ἄλλος, potest per se sententiam constituere subintellecto δέδοικα. vel, mora interposita, superioribus annecti.

μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς. h. e. εἰς φυγὴν τραπεὶς, Homerico more.

511. θεὸς ἄλλος. ὁ ἡμῖν ἐναντίος. Sch. br. Inde Romani poetae *alius deus* pro aduerso. *alius* pro alienus. Ductum tamen h. l. potius e contexto.

513. καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο. κόπτε δ' Ὀδυσσεύς. ἐπεβήσετο, Ven. et Sch. vterque Cant. Harl. Mosc. 3. Vrat. b. A. vn. Vindobon. idque editum inde a Flor. et Aldd. (non ἐπιβήσετο). Lectio Aristarchea. Alii ἐπεβήσατο. quod obtinuit inde a Turnebo praeeunte ed. Rom. et, ex ea, Argent. Iterum mox 529 simile κατεδύσετο 517. Conf. dicta ad B, 35. Γ, 262.

κόψε Cant. Mori. Harlei. Ven. Vrat. b.

515. οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων. ξ„ quod Zenodotus scripsit οὐδ' ἀλαὸν σκοπιήν. In Ven. est οὐδ' ἀλαὸς σκοπιὴν εἶχ', quod Schol. A. etsi ἀλαοσκοπίην praefixum habet, interpretari videtur, οὐ τυφλὸς ἐς σκοπιὰς, ἀλλὰ τουναντίον δεδορκώς. caussam addit, nusquam poetam dixisse σκοπιὴν *oculos*." Sane quidem, nec h. l. sed in ista lectione σκοπιὴ, quae alias speculam denotat, foret ipsa σκοπὴ, speculandi actus, vti Od. Θ, 302 Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχε. Quod mireris, ἀλαὸς σκοπιὴν Venetus N, 10 et Ξ, 135. vbi hic versus repetitur, seruat.

In ceteris omnibus, etiam in ceteris locis, οὐδ' ἀλαοσκοπίην legitur: Etiam Od. Θ, 285 et ap. Hesiod. Theog. 466 τῷ ὅγε οὐκ (leg. τῷ δ' ἄρ' ὅγ' οὐκ) ἀλαοσκοπίην ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων παῖδας ἑοὺς (παῖδας Ϝους) κατέπινεν. Agnoscunt porro eam Eustath. Etymol. Suidas. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. τὴν κατασκόπευσιν. (sc. ἀλαὰν, τυφλήν) adiecto versu, οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδ' ὡς ἀλαὸς ἐσκόπευσεν, οὐδὲ τυφλὴν εἶχε σκοπιάν. vltima otiose sunt adiecta. Scholia br. reddunt: μάταιον σκοπὸν (pro τὴν κατασκοπὴν) ὅ ἐστιν· οὐκ ἔλαθεν αὐτόν. Similiter in Etymol. h. v. Methodius. Hesych. ἀλαοσκοπίη, τύφλωσις τῶν ὀφθαλμῶν. Vocem ἀλαὸς a λάω, βλέπω, ductam melius tradunt, quam qui ab ἄλη. v. Schol. ad N, 10. et Eustath.

Seruanda igitur lectio vulgaris ἀλαοσκοπίην, etsi pronum esset duplicatum sibilum in ἀλαὸς σκοπιὴν, non esse ab aliis librariis obseruatum. Vtrum ex his Virgilius ante oculos habuerit, non apparet; etsi is vertit verba Aen. XI, 725 *At non haec nullis obseruans oculis summo sedet altus Olympo.* videtur tamen *non sedet nullis oculis obseruans* idem esse ac οὐδ' ἀλαοσκοπίην ἔχων.

Acuitur vox ἀλαοσκοπίην ab aliis in vltima ἀλαοσκοπιὴν, quia a σκοπιὴ ducta est.

Pro εἶχ' Mosc. 3. ἔχεν.

515. 516. 517. Ambigua est interpunctio horum versuum; pariter atque in simili loco Odyss. Θ, 285. 6. et habet aliquid impediti quamcunque tentes rationem. Praestat tamen antiquorum modus interpungendi post Ἀπόλλων. et 517 post ὅμιλον. Sic Schol. A. cum Lips. Vrat. A. Vt vidit Apollo Mineruam — ei irascens κατεδύσατο, ὦρσέ τε.

Argutantur veteres ap. Schol. B. cur Apollo, si vidit, non interuenit caedi? Scilicet, aiunt, vetitus erat a Ioue. argute! Immo vero, ficta haec sunt ad vsum et morem hominum; ad quem omnia attemperat poeta: ipse deus rebus nondum interuenit.

516. ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν. Male ὣς Barnes. et ex eo al. Est, *cum videt* Athenen μεθέπουσαν. Apollon. Lex. ad h. l. p. 294 ἕπουσαν, ἀπὸ τοῦ ἕπειν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι. μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν. οἷον πονουμένην. vltima haec ab aliena manu accessere. Scilicet quaestio agitata est, dicatur ne ἕπειν sic, vt sit idem quod ἕπεσθαι. de quo v. ad Hesych. in ἕπουσιν. Certe in h. l. μεθέπειν est vna incedere, adesse, παρεῖναι.

517. τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσετο πουλὺν ὅμιλον. κατεδύσσατο e Romana receperat Turnebus; emendauit Barnes κατεδύσατο. idque malim h. l. propter sequens ὦρσεν δέ. Est tamen optimorum libb. lectio κατεδύσετο, quod iam in Flor. Aldd. et rel. ante Turnebum erat. Vide modo ad 513 ἀπεβήσετο.

518. ὦρσεν δὲ Θρηκῶν Flor. Ald. 1. Θρηΐκων. recte si maiusculis litteris scriptum est.

520. ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον. ☞ „quod Zenodotus versus transpositos ediderat: — ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας

ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι.

At, aiunt Schol. A. debuit ante cernere facta, quam flere.

ἐρῆμον. Ita scripsit Barnes, cum antea editum esset ἔρημον, excepta ed. Rom. in qua ἐρῆμον. quod et cod. Mori exhibet. Nititur res obseruatione grammaticorum: Etymol. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ προπερισπᾶται. Etiam Eustath. testatur h. l. ita scribi, vt ἑτοῖμος. v. sup. ad E, 140. Scribitur tamen ἔρημον in Lips. Townl. Mosc. 3. Hesych. in ὡς.

ὅθ' ἔστασαν. Ex grammaticorum doctrina erit ἕστασαν. v. ad M, 55. 56. —

521. ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι. τοῖς τόποις, ἐν οἷς ἔκειντο νεκροί. Sch. br. et Sch. B. infra O, 633 ad alterum locum in quo occurrit ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσι. Etymol. in φονᾶν et in ἄποινα. Add. Hesych. Eust. Schol. Pindari ad P. XI, 57. vbi Homericum laudat; si modo hi homines non argutati sunt. Nam Homerico vsu φοναί sunt

pro φονῇ, et hoc idem quod φόνος et ἀσπαίρειν ἐν φονῇ est idem quod ἐκ φόνου. Apud Pindarum l. c. θῆκε τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς est idem pro ἐφόνευσεν, ἔθηκεν, ἐν φόνῳ. Idem vsus in Tragicis obuius est. Ita et de ἐν φόνῳ disputatur Il. Ω, 610 et alio modo de φόνον αἵματος Π, 162. Apud Sophocl. Trach. 558 ἐκ φόνων nil amplius est quam ἐκ φόνου. argutatur tamen Schol. loco nostro laudato. — ἀργαλέοισι φ. Cant.

524. θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα. θηεῦντο, ἐθαύμαζον. ἐθάμβησαν. v. ad X, 370. μέρμερα ἔργα. v. ad I, 453.

526. ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν. σκοπὸν pro κατάσκοπον monent Ven. A. vide ad 342 et ad 38. Reliqua Scholii sunt retrahenda ad v. 561.

οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο. ἵκοντο Barocc. vn. Vindob.

527. ἔνθ' Ὀδυσεὺς μὲν ἔρυξε. Vrat. b. ἔρυκε.

528. Τυδεΐδης δὲ, χαμᾶζε θορὼν, ἔναρα βροτόεντα. ἔναρα „quod ἔναρα dixit συνεκτικῶς arcum et hastam cum ceteris (sc. galea et pelle lupina. sup. 458. 9. et 333 sq.) Ven. A. Referunt inter ἔναρα (nec tamen huius loci) etiam κνημῖδας Sch. br. et ad 570. Ven. B.

529. ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει. in alio ἐν χ. Ὀ. δίδου." Ven. A.

ἐπεβήσετο δ' ἵππων. Primo ἐπεβήσετο etiam h. l. Ven. Barocc. Lipf. Vrat. b. A. Mosc. 3. edd. Flor. Aldd. At ἐπεβήσατο, Rom. et ex ea Argent. Turn. Steph. et rel. v. ad 513.

ἵππων. De hoc nil monent alii: cum de solo Diomede dictum sit ἵππων non ἵππου. Vlysses equum alterum conscenderat, eique insidenti arma humi sublata porrigit Diomedes. Eustathius p. 820, 58 pluralem tuetur ex 499 quod Vlysses *equos loris iunxerat*, quibus nunc vterque insident. At vsu vulgari ἵππων pro ἵππου dictum esse potest.

530. μάστιξεν δ' ἵππους. „in alio: μάστιξεν δ' Ὀδυσσεὺς" Ven. A. nec male. Etiam Barocc. Mori. Townl. vn. Vindob. At Ern. e glossa ortum esse suspicabatur. Bentl. em. μάστιξεν δ' ἐλάαν. Scilicet sic, omisso ἵππους

absolute ἐλάαν alibi versus scribitur Il. E, 366. Θ, 45. N, 27. X, 400 et aliquoties in Odyssea. at vbique subint. tell. δίφρος, ἅρμα, currum quem equi ducunt. Tandem ἀέκοντε scribendum erat, vsu Homerico, non ἄκοντε.

531. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. Versus omissus in Veneto, et Townl. et bene eo carere possumus; est enim otiosus, et τῇ γὰρ φ. ἔ. θ. prorsus ieiunum. Scilicet aut ad Diomedem spectat; ita iners est versus; aut ad equos refertur: τῇ γὰρ φ. Iam equi ad loca, in quibus stabulantur, alacres redire solere novimus. At h. l. equi Thracum abiguntur ad castra Achivorum: quae sane non erant loca solita, ad quae lubenter redirent. Est adeo versus absurde interpositus. Etiam Eustath. cuius sensus alioqui non est acerrimus ait: περιττὸν καὶ εἰς οὐδὲν χρειῶδες. adde, quod prior versus saepe sine hoc altero repetitur; repetitur tamen et inf. Λ, 520. verum de equis qui ad loca solita se recipiunt.

532. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. ζήτησις, cur πρῶτος Nestor senserit? vel quia maxime anxius et sollicitus erat, tanquam auctor consilii, vel quia intentiore erat animo et aure. Sch. A. B. br.

Porro in ἄϊε nunc prima producitur, alibi corripi solita, vt sup. 160 οὐκ ἀΐεις. v. Excurs. de digammo.

534. ψεύσομαι, ἦ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. ἐτυμόν τοι ἐρέω (vt hoc sit legendum ἐρῶ) Mori. Barocc. ἔτυμόν τι Vindob. ἦ ἐτήτυμον sphalma ed. Flor. et Ald. 1. correctum in Ald. 2. habet id quoque Townl. Vrat. A. Porro recte huc refert et emendat Barnes glossam Hesychii κέλεται δέ με θυμός. παρακελεύεται ἡ ψυχή. Repetitur versus Od. Δ, 140.

535. ἵππων ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει. est Latinorum impellere, ferire, aures. Vsurpauit versum inter extrema Nero ap. Sueton. 49. et de Polemonis voce grandi et altisona Philostr. Vit. Soph. I, 25, 7. Aliter Heroic. II. p. 695. de eo qui alterum auguratur orationem grauem et gratam esse exorsurum.

536. καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης. et ille ὁ κρ.

537. ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους. ἄφαρ h. l. esse ἐκ τοῦ αἰφνιδίου docet Apollon. Lex. h. v. et Etymol. etsi laudant vitiose ὡς δ' ἄφαρ. Nota quoque fuit obseruatio Eustathio. Eandem habet Porphyr. ad K, 165 vbi illustrat τὰ ἀπὸ κοινοῦ interpretanda: vbi ὦδ' ἄφαρ. — δῆλον οὐ τὸ ταχέως. debuit scriptum esse, δῆλον ὅτι ταχέως. praemiserat locum N, 814 aitque forte ductum esse hinc morem loquendi Alexandrinorum, quibus ἄφαρ est pro ἐσπευσμένως καὶ τεθορυβημένως.

538. ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα. „μετὰ φρένα, Aristarchus“ Ven. A. μή τι πάθειεν, em. πάθοιεν vn. Vindob.

539. Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. „ὤριστοι Aristarchus sine Iota“ Ven. A. Debebat esse ὤριστοι, vel ᾦριστοι ex οἱ ἄριστοι. At Iones emolliisse feruntur: vt in ὤλλοι, v. ad B, 1. et ὡυτὸς, de quo v. ad E, 396. De ὤριστοι mox ad Λ, 288.

ὀρυγμάδου vitiose et h. l. Aldd. vt I, 248 vbi vide, et alibi.

οἱ ἄριστοι. illi.

542. τοὶ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο. Apud Eust. alii δεξιῇ τ' (nisi δεξιῇς fuit) ἠσπάζοντο, vt binis syllabis efferretur. δεξιῇς Cant. Vrat. b. A. Mosc. 3. sicque edd. ante Turnebum, qui δεξιῇ ἠσπ. ex Romana recepit; quod et firmant codd. vt Ven. Schol. Aristoph. Plut. 753.

544. εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ. — „πολύαινε. Ἀρίσταρχος, πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε. οἱ δὲ πολύμυθε.“ Apollon. Lex. h. v. Sch. br. et inde Hesych. scilicet pro duplici vocis αἶνος significatu. Praestat tamen prior ad h. l.

545. ξ— quod Zenodotus λαβέτην scripserat; atqui hoc tertiae personae foret. Porro cum alii continuent: ὅππως τούς δ' ἵππους λάβετον καταδύντες ὁ. vti Eustath. ed. Rom. et reliquae edd. forte vsque ad Turnebum, interpungendum esse monet Ven. A. post λάβετον, vt noua interrogatio succedat; sic et *Telephus* statuit ἐν τῷ

ἢ τῶν γραμματικῶν." scilicet supplendum ἢ καταδύντες ὁ. Τ. ἤ τις σ.

καταδύντε Cant. ita hiatus infertur. καταδύντ' ἐς vn. Vindob.

Tandem πῶς δὴ τούσδ' ἵππους λάβετον laudat Plutarch. Sympos. II. Problem. I. p. 630. D.

546. ἤ τις σφῶε πόρε θεὸς ἀντιβολήσας. "ὅτι quod Zenodotus σφῶϊ scripserat, quod esset ὑμεῖς vel ὑμᾶς. At σφῶε per ε et πόρεν Ionice" (scil. ne esset σφὼ ἔπορεν). Sic Aristarchus et Herodianus. (Sequuntur eos Sch. br. ἤ τίς ὑμῖν αὐτοὺς παρέσχεν;) Docetur hinc diserte a Sch. A. σφῶε esse tertiae personae pro τοὺς αὐτούς, (sc. τοὺς δύο ἵππους) σφὼ autem esse personae secundae, ὑμεῖς vel ὑμᾶς. (quod et σφῶϊ vt mox 552.) Vnde etiam grammatici statuerunt εἰ μὴ σφὼ Αἴαντε διέκρινον, P, 531 esse elisionem σφῶ'. add. Apollon. de Syntaxi, II, 22 p. 167. et sup. ad A, 8. In Mori erat σφῶ ἔπορεν. Saltem scribendum erit σφῶ' ἔπορεν. vn. Vind. ἤ τις σφῶε θεῶν πόρε.

547. αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες. Mutat poëta casum, et ab obliquo ad rectum procedit (vt sup. 437. et al.) Ven. B. mirantis hoc esse statuit. Erat tamen ἐοικότας in Vrat. b. A.

548. Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι. „γρ. Τρώεσσ' ἔπι μίσγομαι" Barnes.

550. οὐδ' ἐνόησα, ἐξ ἀκοῆς δηλαδὴ μαθών. vt bene Eustath.

552. σφῶϊ male σφῶε Vindob.

556. ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων. θεός γε θέλων Cant. Lips. Townl. contra Homeri vsum. Mox δωρήσεται Townl. peccat. ἤεπερ εἴην Mosc. 3. oscitantia librarii.

557. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν, sc. οἱ θεοὶ, non οἱ ἵπποι vt alii ap. Eust. et eliciendum illud ex θεός. Simile de diis epiphonema et alibi obuium, vti Od. X, 288. 289. Barnes receperat ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν. quod Cant. habet; ex interpolatione scilicet. Mira est

allucinatio in Apollon. Lex. ἄφαρ. — καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. — ἄφαρ δέ τε φέρτεροι. cf. Villoiſ.

558. ἵπποι δ' οἵδε. vnus Vindob. οἵγε.

559. ⟝ quod σφὶν, αὐτοῖς, pro τὸν ἄνακτα σφῶν. Townl. τῶν δέ σ. male. Excitat verſſ. tres Plutarch. Praecept. polit. p. 808 C. pro exemplo communicatae laudis.

560. πὰρ δ' ἑταίρους propagatum in edd. Flor. Aldd. nec correctum niſi in Heruag. tum ex Rom. in Turn.

δυοκαίδεκα πάντας iungere iubet Clarke. et illuſtrat hanc formulam, cum numero apponitur πᾶς, vt Latini *decem ipſos dies* pro *omnino*: vt numerum plenum et exactum declarent. Non tamen video, quidni h. l. poſſint *omnes* fuiſſe *viri principes* πάντας ἀρίστους. δύω καὶ δέκα puto antiquos ſcripſiſſe, vt habent codd. in his Vrat. b.

561. τὸν τρισκαιδέκατον, σκοπόν. ⟝ „quod Dolonem XII Thracibus accenſet, Rheſum autem eorum regem ſeparat; vnde et fuere qui ſcriberent, τὸν τετρακαιδέκατον.“ Similia in Sch. br. Eſt longa et inanis quaeſtio Porphyrii in Ven. B. cuius pars adhaeſerat Scholio ad 526.

563. Τρῶες ἀγαυοί. eſſe hoc ironice dictum ſtatuit Ven. A. et Sch. br. Male. Eſt epitheton ornans perpetuum.

565. καγχαλόων. γελῶν. χαίρων. gloſſa Heſychii ad h. v. ſpectat; Etiam Sch. br. χαίρων. adde Euſtath. h. l. cf. ad Γ, 43. et ad Z, 514.

566. κλισίην ἐΰτυκτον. εὔκτητον Moſc. 3. nil niſi ſtupor librarii.

569. ἕστασαν ὠκύποδες μελιηδέα. totus verſus ſuſpectus erat Bentleio: forte quia eo carere poſſumus, aut quia μελιηδέα οἶνον ſtatim 579 ſequitur. μελίφρονα πυρὸν dixit ſup. Θ, 188.

570. νηΐ δ' ἐνὶ πρύμνῃ. ⟝ „quod pro νειὸς πρύμνῃ dicit ἐν νηΐ πρύμνῃ“ (Hoc et Sch. br.) et „quod ἔναρα nunc communi vſu poſuit pro armis quibusuis; cum pro-

prie non sint nisi ὅσα συνήρμοσε καὶ συνήρμοσε, thorax, galea et ocreae." Argutiae ex etymo, quas iam supra vidimus ad 528.

„γρ. νηῒ δ' ἔνι πρ." Barnes.

571. θῆκ' Ὀδυσεὺς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ. ⌐ „quod de sacrificio diserte loquitur, de consecratione nil addit." Sic Ven. A. et Sch. br. mirum acumen! scilicet veteres sic acceperunt: reposita fuisse spolia in puppi, *donec facultas esset faciendi sacrum Mineruae*; vnde et Ven. B. ait, ὄφρα esse pro ἕως. et Sch. br. ἱρὸν, ἱερεῖον. σφάγιον. Nec aliter Eustath. Insederat animis, quod sup. 292 Diomedes vouet victimam βοῦν ἦνιν — Atqui ἱρὸν h. l. est res consecrata, ἀνάθημα. Accipio itaque: *vt facerent* (Vlysses et Diomedes) *eas exuuias donarium Mineruae*.

ἱερὸν, Lips. quod ad idem redit; pronuntiatur enim binis syllabis.

572. ἀπενίζοντο. pronuntiandum ἀπεννιζ. At si h. l. non geminatur littera, cur geminatur aliis locis? De hac ablutione disputatur ap. Athen. I. p. 24 D.

573. ἐςβάντες κνήμας τ' ἠδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς. ⌐ „quod λόφον poeta nunc dixit τὸν τένοντα, (tendinem ceruicis pro ipsa ceruice) vnde et Od. K, 169 τὰ καταλοφάδεια (male scriptum — δειαν) dixit, κατὰ τὸν τένοντα." Ven. A. Disertius Eustath. ὁ ἄνω τένων, ἤτοι ὁ περὶ τὸν τράχηλον. ὅθεν καὶ τὸ καταλοφάδια ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ· ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν (in Antigone est 297 οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον) ὡς λόφου ἐν τοῖς ζώοις ὄντος τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον μέρους, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός." De εὔλοφος, δύςλοφος, v. Hesych. Suid. cum notatis ad e. λόφον, τράχηλον agnoscunt quoque ex h. l. Etymol. et Hesych. primoque loco Apollon. h. v. cf. inf. Ψ, 508. et ibi Eustath.

Porro Ven. A. obseruat, ἀμφὶ (absolute positum) communiter ad κνήμας et ad λόφον μηρούς τε spectare." Meliora haec quam in Sch. br. ἀμφί τε. καὶ ἀμφοτέρους τοὺς μηρούς.

Superest aliud, quod vulgo lectum est metro corrupto κνήμας τε ἰδὲ, turpi hiatu. Correxi monente quoque Bentleio τ' ἠδὲ, quod et in Etymol. l. c. reperitur. τε ἰδ' αὖ λόφον Harlei. cum vno Vindob. τε ἠδὲ in altero. quod et ipsum vitiosum.

Pro ἐςβάντες erat ἐμβάντες in Barocc. Mosc. Vrat. A. binis Vindob. edd. Ald. 1. et Rom.

574. ἔπει quod σφὶν pro σφῶϊν. et quod scribendum est ἐπεί σφιν.

575. καὶ ἀνέψυχθεν. ἀνέψυχε Townl. vn. Vindob.

576. ἀσαμίνθους. Notauit vocem tanquam Homericam Pollux X, 64 cum ipso versu. λεκάνας. παρὰ τὸ τὴν ἄσην (immo ἄσιν. v. Φ, 321) ἤγουν τὸν ῥυπὸν, μινύθειν. ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν καὶ μειοῦν. Ven. B. Similia Apollon. Lex. h. v. Sch. br. et Eustath. ad Od. Δ, 48 qui et ipse male haeret inter ἄσιν et ἄσην. Disertiora haec, quam quae sunt ap. Hesych. et Etymol.

577. λίπ' ἐλαίῳ primo nunc occurrit. In quo declarando mira commenti sunt grammatici: Sch. br. λίπα· λιπαρῶς ἢ συνεκτῶς. Etymol. ἀπὸ δὲ τοῦ λιπαρὸν γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν λίπα, (quod et Eustath. et alii statuunt) οἷον λίπ' ἐλαίῳ· ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς ἐπίῤῥημα, ἢ ἐκτενῶς. (Confunduntur duo diuersa, λιπαρὸν *pingue* et λιπαρὴς assiduus.) Apponuntur plura in Hesychio, et videntur λίπ' accepisse λίπα. Herodianus ap. Eust. ad Od. Z, 220. a λίπος putabat factum esse λίπας et inde τὸ λίπα. Mihi semper persuasi esse antiquam vocem λὶψ, λιπὸς, *pinguedo*, et, *antiquo sermone*, substantiuum pro adiectiuo poni, et esse adeo λίπα ἔλαιον *oleum nitorem* pro *oleo nitenti*; et ex hoc nunc λιπὶ ἐλαίῳ, s. pingui, s. nitido oleo. Non conuenire putes Thucydideum IV, 68 λίπα γὰρ ἀλείψεσθαι. at est forma loquendi Attica (κατὰ) λίπα pro λιπί. Rem conficit vsus vocis ap. Hippocratem. v. Foesii Lexic. Hippocr. h. v.

λούσαντο. „γρ. λοέσαντο." Barnes.

578. δείπνῳ ἐφιζανέτην. ἔπει „quod de omnibus hoc intelligendum, non de solo Vlysse et Diomede; et quod

ἠριστοποιοῦντο· mane enim erat:" sc. tempus τοῦ ἀρίστου. Parum grauis animaduersio Schol. A. At B. κατὰ τὸ σιωπώμενον victima caesa puta, inquit, dedicata esse spolia et sumtum esse cibum. Vanum et hoc. Aliud est quod Koeppen obseruat: tertia iam vice sumere hos heroes cibum: primum vesperi, sup. I, 90. tum apud Achillem 221. nunc tertio h. l.

679. ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ πλείου ἀφυσσάμενοι. ζ-„ὅτι ἀντὶ τοῦ πλῆρες. Ven. A. Legit ergo πλεῖον, non πλείου. Nisi scripserat πλήρεις. quod et in Apollon. Lex. est p. 556.

ἀφυσσόμενοι Ven. A. οὕτως Ἀρίσταρχος. (Idque habet Harlei.) ἄλλοι δὲ, ἀφυσσάμενοι." Hoc et Sch. br. agnoscunt.

Wood mira cum subtilitate obseruat (p. 225. *On the Orig. Genius of Homer*) poetam, qui in minutissimis quoque diligens sit, probabilitatem nunc in eo etiam sequi, quod Vlyssi et Diomedi tempus quiescendi et se reficiendi concedat; non enim nisi Jl. Λ, 312 iterum memorantur. Probo acumen; sed ipsa obseruatio concidit, si cogites mane exiisse Achiuos in aciem; necesse adeo fuisse, vt cum iis Vlysses et Diomedes exirent, cum mox in pugna et ipsi virtutis suae dent experimenta.

EXCVRSVS AD K (LIBRVM X)

de voc. ἀδέω, ἀδδέω.

K, 98 μή τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ κοιμήσωνται. Cum ἀδδηκότες iungatur cum binis vocibus καμάτῳ et ὕπνῳ, quae non videntur ad notionem eandem communem adigi posse: grammatici in etymo eius constituendo operam posuere, vt inde significatum constituerent. Errant autem potissimum inter duas sententias, vt aut ab ἀηδέω ducant, aut ab ἄδω. ἀδέω.

Schol. br. ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, ὀκνήσαντες. ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, τῇ ἀγρυπνίᾳ. Schol. A. nihil apposuit de etymo et significatu, ὕπνον tamen et ipse accepit de somno quo quis opprimitur. Schol. B. ἀηδισθέντες. ὕπνῳ δὲ τῇ ἀγρυπνίᾳ λέγει. „ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένοι·" (Od. Z, 2.) Hoc, cum Etymologo, Eustathius quoque sequitur; etsi et alterum habet: ἀντὶ τοῦ, κορεσθέντες. ἐπεὶ καὶ ἄδος ὁ κόρος, κατὰ τοὺς παλαιούς. Apponit quoque vtrumque prior his Apollon. in Lex. ἀδηκότες, ἄδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι· „ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδηκότες." ἀηδῶς διατεθειμένοι. τὸ δὲ παραπλήσιον ἐπὶ τοῦ· „δείπνου ἀδήσειεν" (Od. A, 134.) ἀντὶ τοῦ, ἀηδεσθείη. Ex Apollonio sua habet Hesych. in ἀδηκότες.

Iam in hac grammaticorum doctrina primo caret analogia, αη mutari in α, vt ex ἀηδέω fiat ἀδέω, et ex ἀηδὴν, ἀδήν. ex ἄδη, κατ' ἄδην. Tum vero, si ἀδέω ex contractione necessario habet priorem longam, necesse est etiam id, vnde ducitur, ἄδην priorem productam ha-

bere. Iam autem Il. N, 315 videbimus οἵ μιν ἄδην et T, 423 Τρῶας ἄδην quod et ad Tragicos migrauit, v. c. Eurip. Hel. 626 ἡμᾶς τόδ' αὖθις ὡς ἄδην ἐν Ἰλίῳ. Manifestum ex his fit, primam in ἄδην esse breuem, ergo et in ἀδέω. vt omnino omnis haec etymologia sit abiicienda.

Si constaret, ἀηδεῖν esse vocem Homericam (et possit comparari cum ἀηθέω, v. inf. ad K, 493 ἀήθεσσον) dicerem in loco ex Od. A, 134 laudato scriptum fuisse non ἀδήσειεν, sed ἀηδήσειεν. μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, δείπνῳ ἀηδήσειεν. ne inter conuiuandum molestiam ex clamoribus sentiat. At nec codd. nec grammatici vllam in loco eo suspicionem mouent, et recte ἀδεῖν eo loco ad sollennem vsum redit, dummodo scribatur ἀδδήσειεν.

Scilicet ad disputationem, quae supra ad E, 203 Excursu I. instituta est, referenda est tota quaestio: vbi erant equi εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην. Iam autem, vti ad e. l. comparatione multarum rerum similium apparuit, erat nomen ἄδη priore breui, *satietas*, et quoties syllaba producenda esset, ἄδδη, ergo κατ' ἄδδην, et ἄδδην simpliciter, abunde. Etiam Hesych. ἄδδην, εἰς κόρον καὶ εἰς πλησμονὴν, τοῦ ἑνὸς δ πλεονάζοντος. Inde ἀδέω *satio*, et *satietate fastidium creo et molestiam*, et idem ἀδδέω, quoties prior syllaba producitur. Deferendum itaque veterum grammaticorum acumen, ac si ex ἀηδέω contractum sit ἀδέω. cuius rei neque analogia est.

De scriptura ex codicibus iudicium haud facile faciam: veteres litteras geminasse pronuntiando, non scribendo, satis constat, et imperitos prosodiae grammaticos et librarios modo recte modo perperam geminasse infinitis exemplis in propatulo est. ἀδδηκότες editum est inde a Flor. Aldd. Rom. Etiam alibi, vt inf. 312. 399. 471. M, 281. Contra ἀδηκότες Ven. vterque, Barocc.

Townl. Vrat. A. Schol. br. ed. Ald. Euſtath. Etymol. Heſych. at hi ſequuti ſunt opinatam etymologiam ex ἀηδέω.

Nec tamen negare auſim, fuiſſe fundum aliquem iudicii grammatici; potuit enim eſſe et fuiſſe videtur tale verbum: ἀηδέω. quód etiam factum eſt ἀαδέω. Ap. Heſych. ἀαδεῖν. ὀχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν, ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν (Emendandus hinc eſt, etiam litterarum ordine iubente, Apollon. Lex. p. 6. qui eadem habet in ἀδεῖν.) Et ἀαδές. ἀηδές. Ex adiecto ἀσιτεῖν poſſis tertium vocis vſum ſtatuere, ex ἄδη ſatietas, vt eſſet ἀαδεῖν, vt Laconibus fuit ἄαδα, ἔνδεια. Diuerſa tamen vel ſic ſunt τὸ ἄδος. ἄδω priore longa. Vnde ἄδει, ἀνιᾶται ap. Heſych. et ἀδεῖ, λυπεῖ. ἄδεται, πίμπλαται. κοπιᾶται.

IN LIBRVM XI. (Λ) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

1. Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυθ'. De Tithono τὰ μεμυθευμένα exponunt A. B. hic de Tithono in cicadam mutato narrare se ait ex *Hieronymo*. Eustathius, qui ea repetit, Ἱερώνυμόν τινα memorat. Potuit tamen esse Rhodius, Aristotelis discipulus cuius ἱστορικὰ ὑπομνήματα ab Athenaeo laudantur. Hieronymus et Epaphroditus ἐν ὑπομνήματι ἀσπίδος Ἡσιόδου in Etymol. MS. laudantur: alterum fuisse locum ex istis ὑπομνήμασι suspicor.

Τιθωνοῦ ἀγαυοῦ. Sch. br. ἄγαν ἐνδόξου. καλοῦ. Ex Apollon. Lex. καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ apposito hoc versu. De ἠὼς v. ad Θ, 1. ὄρνυθ' Townl. Ceterum libri huius exordium ita est comparatum, vt nouum prorsus carmen exordiri voluisse videatur poeta; vt adeo et ipsa haec rhapsodia singulare olim carmen constituisse videatur. Sensit ac vidit quoque Wolf. proleg. p. 126. 94.

2. ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι. ἵνα — φέρῃ Lips. Harlei. perpetua variatione, etiam inf. T, 2 vbi hic vs. repetitur. Ap. Lesbonactem p. 186 ἵνα θανάτοισι (corr. ἵν' ἀθ.) φαείνοι. memoriae vitio ex Od. M, 385. Ἠέλι' ἤτοι μέν συ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε. v. Excurs. II ad Lib. VII, (H.)

3. Apollon. Lex. in προΐηλε. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξέπεμψε· Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε.

4. Ἔριδα — πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν. Ex quo Πόλεμος in personam mutatus memoratur; vt E,

592 Ἔνθα — ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος" (At ibi manum prehensam ducit; h. l. autem τέρας Πολέμοιο μετὰ χερσὶν ἔχει, aliquid quod manu tenet, eleuat.) Hoc idem est quod Schol. br. velle videntur: πολέμοιο τέρας, περιφραστικῶς τὸν πόλεμον. Et Suidas: Πολέμοιο τέρας. τὸν εἰδωλοποιούμενον Πόλεμον. τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐναργητικοῦ πολέμου. Bene haec: modo in poeta esset exhibita Eris ἄγουσα, ducens Πόλεμον manu. At illa est tenens manu Πολέμοιο τέρας. „Alii, in quibus Aristophanes, Eridem fulmen manu tenere putabant; quia poeta ait: ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ sq. K, 5—8." est sane ibi fulgur signum, quod inter alia portendere bellum fertur; at nouum nunc esset, Eridem fulmine esse armatam. „Apollonius etiam Κυδοιμὸν intelligebat;" ex Jl. E, 592 vt paullo ante vidimus.

In Apollonii Lex. nihil est quod huc spectet, nisi quod ad vocem ἀργαλέην adscribitur hemistichium, nulla adiecta interpretatione. „Alii ensem, alii facem intellexerunt." Paria sunt apud Eustathium. De hasta videtur accepisse Quintus qui locum expressit lib. X, 53 sqq. vbi Eris — πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα — μέγα δ' αἰὲν ἄϋτεεν ὀτρύνουσα αἰζηούς· οἱ δ' αἶψα συνήϊον ὀτρύνοντες ὑσμίνην, δεινὴ γὰρ ἄγεν θεὸς ἐς μέγα ἔργον. (nam δεινὴ in δειζῆν latere nullus dubito.) Facem vtique praeferam. Potest pro interpretatione esse locus Statii iam a Koeppen laudatus Theb. IV, 5. 6. *Prima manu rutilam de vertice Larissaeo Ostendit Bellona facem.* Sequitur ibidem: *dextraque trabalem Hastam intorsit agens.* In Schol. B. occurrit quoque hoc: alios hastam, alios Iridem ipsam, seu Arcum caelestem intellexisse. De flagello cogitabat Koeppen, inductus flagello Bellonae apud Virgilium Aen. VIII, 708. Quicquid est, liberum esse voluit poeta vnicuique substituere quod liberet; ipse nihil aliud memorauit, quam, deam *manu signum pugnae committendae tenuisse;* quale illud fuerit, non adiecit. Supra Θ, 220. 221 Agamemnon purpuream vestem eleuabat. Nostra enim vexilla aliaque signa mi-

litaria ignorarunt homines ista aetate; neque tubae, σάλπιγγος, vsus militaris erat. Ducis vel Praeconis voce pleraque expediebantur.

6. ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε. ⊱ „quod hinc ordo nauium subductarum, τοῦ ναυσταθμοῦ, intelligitur." Schol. A. De Vlyssis μεγακήτεϊ νηΐ v. ad Θ, 222.

Versus hi 5—9 iam supra Θ, 222—226. legebantur, ex hoc loco translati: v. ibi ad vs. 224. 5. 6. Nunc enim debitum ac proprium habent locum. Versibus 7. 8. ludicro modo vtitur Plutarch. Sympos. V, 5. p. 679 B.

8. τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας εἴρυσαν. Nunc ἔσχατα constanter legitur; non ἔσχατοι, vt Θ, 225.

9. ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Townl. πίσυνοι κάρτεϊ τε χειρῶν. An fuit πίσυνοι κράτεϊ δέ τε χειρῶν?

11. ὄρθι', Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ. ⊱ „quod nunc amor pugnae iniicitur animis per cladem κατὰ τὴν κόλον μάχην (Jl. Θ.) acceptam fractis; non cupido redeundi domum" Sch. A. respiciens vss. 13. 14.

ἤϋσεν — ὄρθια. ὀρθῶς, ἀνατεταμένως. μεγάλως. Schol. br. Pro ὀρθῶς quis non credat ὀρθίως esse scribendum? Verum et Vrat. A. gl. ὀρθῶς. ὀρθή. Et videntur grammatici nonnulli accepisse sic; stetisse deam *erectam*. Nam ap. Apollon. Lex. h. v. versu laudato: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, ἀνατεταμένως. ὁ δὲ Ἀρχιγένης μᾶλλον, ὀρθά. Debuit saltem ὀρθή legere. Enimuero ὄρθιος de voce intenta et elata recte dictum accipitur; de quo sensu cf. Hesych. h. v. Duxerat hinc ὀρθιάζειν Andocides. v. Harpocration h. v. vbi vss. 10. 11. 12 adscripti sunt. At νόμος ὄρθιος prorsus alienus est ab Homero eiusque aetate; etsi Eustathio obtemperant Clarke et Ernesti, et concinit Suidas, versu hoc adscripto, in voc. Χαιριδαῖς. add. ὄρθιον νόμον.

Porro legebatur ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθ. Verum consentiunt in ordinem repositum ὄρθι', Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθ. codd. Cant. Mori. Eustath. Schol. Pindari Ol. IX, 163. Schol. Aristoph. Acharn. 16. Adde Townl.

Vrat. b. et Venetum. Etiam Harpocrat. in Notis Valesf. p. 9.

σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ. peccat in metricam regulam propter digamma in ϝεκαστῳ. Nec tamen aliter legitur in locis laudatis, nec alibi. Emendat percommode Bentleius: σθένος ὦρσε ϝεκαστου καρδίῃ, ex B, 451. vbi hi iidem vſſ. 11—14 leguntur: ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ, ά. Enimuero hoc ipſum peccatum in digamma arguit interpolatorem ſeriorem rhapſodum, qui digamma ignorabat et orationem variabat. Nec videntur plura antiquiori poetae deberi, quam haec: ἔνθα στᾶσ', ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε. Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν — Videbimus hanc ipſam interpolationem iteratam inf. Ξ, 151. 152.

12. ἄλληκτον πολεμίζειν. „fuerunt qui iungerent σθένος ἄλληκτον" Schol. A. ἄληκτον et hic codd. vt Lipſ. Sic B, 452. I, 632. Alibi eſt πολεμιζέμεν ἠδὲ μ.

13. τοῖσι δ' ἄφαρ ※ — 14. ἐν νηυσὶ ※ — „hi duo verſus delentur: οὗτος καὶ ὁ ἑξῆς (ita legendum) ἀθετοῦνται — καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἠθέτηντο, παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἦσαν." Et tamen vſus eos probauit! Agnoſcunt eos omnes et interpretantur Schol. B. Euſtath. „Aſteriſcus autem appoſitus eſt, ὅτι κατὰ τὴν Ω ῥαψῳδίαν ὀρθῶς κεῖνται, ἔτι ἐλπίδας ἀνακομιδῆς ἔσχον εἰς τὴν πατρίδα" Sch. A. Pro Ω ῥαψῳδίαν haud dubie leg. B. ſunt vſſ. 453. 454. libri II.

15. Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν. Ionicum δὲ βόησε nusquam ſcriptum video. Barocc. ἐβόησ' ἠδὲ. ζώννυσθαι. Apollon. Lex. ἀπὸ μέρους, καθοπλίζεσθαι. ἄνωγε eſſe ab ἀνώγω Clarke notat, v. ad Θ, 322.

16. ἐδύσατο νώροπα χαλκόν. Recte ἐδύσατο codd. et edd. Flor. Ald. 1. Intulerat Ald. 2. ἐδύσσατο, male, cum υα per ſe producta ſit. Reuocauit ἐδύσατο Barnes. v. ad Γ, 328. ἐδύσετο Cant. perpetua variatione; vt eod. loco et B, 578. et K, 517. De voc. νώροπα χ. vid. ibid. ad B, 578 vbi hoc idem hemiſtichion legebatur.

17. Κνημῖδας μὲν πρῶτα. ξ— „quod poeta curiosius describit armaturam Agamemnonis, cum eius ἀριστεία sit exponenda“ Sch. A. recte.

Lecti iam sunt vss. 17. 18. 19. supra Γ, 330. 331. 332. vbi v.

20. τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε. Laudat versum Schol. Pind. Nem. XIII, 29. et P. II, 27. Plures de Cinyra fabulae esse debuere; vide vel Eustath. puto in Antehomericis, forte in ipso Cyprio Carmine, tum in Νόστοις. Sequiores pertexuere eas, vt de appulsu Agamemnonis ad Cyprum et attexuere alias. Videtur omnino fuisse auctor aliquis, qui fabulas Cyprias exposuerat: vt vel ex Apollodoro III, 14, 3. colligo. Magnum in his fuit nomen Cinyrae: v. Notas ad e. l. vt statuas omnino plures fuisse Cinyras fabulis celebratos. Cinyram Biantis filium edit h. l. Schol. B. Forte Θείαντος fuit, quod est nomen in mythis Cypriis memoratum; et legitur quoque ap. Eustath. p. 827, 33. Inuenta h. l. est a grammaticis caussa munerum mittendorum, quod societatem belli detrectando placare voluit Agamemnonem Cinyras: Sic Schol. B. At vide simpliciora in Nota. Nunc autem, vt in aliis, exoritur quaestio: cum hanc narrationem attingat tantum Homerus, fuerintne iam tum carmina alia, in quibus haec copiosius exposita fuerant, ita vt poetae satis esset, leuiter tantum ea perstringere. Et, si iam tum extitere carmina, num Cyclici poetae ex iis hauserint an transscripserint?

21. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος. ξ— „Κύπρονδε, quod sic dixit εἰς Κύπρον ἠκούετο, (hoc et Sch. br.) similiter ac Σκάνδειανδ' ἄρα δῶκε K, 268. Recte, quod ad prius: at ἐπεύθετο non passiue Homero dicitur, sed est, Cinyras audierat ἐπύθετο, ἤκουε, Κύπρονδε, famam quae vsque ad Cyprum manauerat. Sic statim 498 οὐδέ πω Ἕκτωρ πεύθετο. P, 408 πολλάκι γὰρ τόδε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων. cf. inf. Π, 515. πεύθεσθαι esse αἰσθέσθαι, docet ex Homero Schol. Aristoph. Eq. 1299.

22. ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον.] quod πλοῦν, nauigationem e Peloponneso versus Troiam, ἀνάπλουν appellat. „Ven. A. et Eusthath. ἀναπλέεσθαι Flor. statim emendatum in Ald. 1. ἀναπλεύσασθαι Cant.

24. τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο. οἶμοι. alias viae. nunc ῥάβδοι. virgae. striae. (Streiffe) ζῶναι sunt ap. Eusthath. Erat igitur θώραξ ῥαβδωτός. rectae an obliquae fuerint, quis dixerit? Haec A. et B. qui prius illud, recte puto, probat, At Apollon. Lex. h. v. οἶμος, ὁδός. ὅθεν καὶ τοὺς κύκλους τῆς ἀσπίδος — οἴμους εἶπεν. laudato hoc versu. Idem B. ordinem virgarum talem edit: fuisse vnam virgam (potius duas) κασσιτέρου, tum vnam auream, vnam κυάνου; inde iterum κασσιτέρου, et sic porro; ad ceruicem autem duas fuisse aureas. Similia Eust. adde virum doctum, qui nuper praeclare de thorace egit, Boettiger ad Pictur. Vasor. I, 2. p. 77.

μέλανος κυάνοιο. κύανος qui sit, a grammaticis quaesitum esse aut disputatum frustra expectes. Illud modo ex Hesychio et Eustathio teneas, κύανος εἶδός τι χρώματος μέλανος, seu, quod in Hesychio est οὐρανοειδές. Est igitur color seu pigmentum: qualis color fuerit cyaneus, ex nubibus et mari intelligimus, quibus color ille tribuitur. Iam autem quaeritur, quanam ex materia pigmentum illud constiterit? Beckmann. Collega honoratiss. (ad Auscultat. mirab. p. 123 et *in Beyträgen zur Geschichte der Erfindungen* IV B. 3. St. p. 356.) cyanum veteribus ex diserta Theophrasti de lapid. f. 71. 90. auctoritate docuit fuisse ochram aeream caeruleam, aut mineram eadem tinctam. Cum tamen h. l. κύανος in thorace memoretur, aliis ille pro stanno aliis pro chalybe habitus fuit. Non alienus erat Beckmann. ab ea sententia, vt ferrum seu chalybem caeruleo pigmento induere iam tum tenuisse veteres videri possint; etsi, an chalybis tractandi et conficiendi ratio iam Homerico aeuo nota fuerit, non constat. Κύανον et plumbi et stanni nomen fuisse autumat Mellin, elegantis doctrinae laude clariss. qui de *mineralogia Homerica* nuper scripsit. Est certe

h. l. κύανος μέλας vs. 24 et vs. 35 opponitur κασσίτερος λευκός. Quod si probabile fieri mox videbimus, eum esse *plumbum candidum*, non improbabile videri potest, fascias illas caeruleas in thorace factas fuisse ex *plumbo nigro*, etiamsi κύανος per se non plumbum nigrum, sed tantum colorem cyaneum designet. Nam veteribus duo plumbi genera, alterum nobilius, alterum deterius, nota fuisse dubitari nequit. Verbo necesse est, fuisse aliquod metallum, quod fusione iungi posset aeri: ita quoque in Achillis clipeo est fossa cyanea et septum plumbo candido circumductum, ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε κασσιτέρου. Il. Σ, 564. memoratur quoque in clipeo Herculis ap. Hesiod.

Pro τοῦ δ' ἤτοι, Harlei. τοῦ δή τοι. nec male.

δέκα οἶμοι facit turpem hiatum. Bentl. explet: δέκ' ἄρ' οἶμοι. Potuit etiam esse: τοῦ δή τοι δέκα τ' οἶμοι ἔσαν — δώδεκά τε χρ.

25. δώδεκα δὲ χρυσοῖο καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο. Iterum corruptum metrum; est enim vbique in Homero ϝείκοσι vel ἐϝείκοσι. restituit iam Bentl. χρυσοῦ καὶ ἐείκοσι.

κάσσιτέροιο. Apud Homerum κασσίτερος primo loco occurrit; *plumbum candidum* a Plinio redditur XXXIV, 16, s. 47. album colorem ipse poeta h. l. declarat vss. 34. 35. Ad stannum nostrum, quod dicitur, male vulgo retulerunt; hoc veteribus omnino haud notum, aut, si notum, a scriptoribus vtique non accurate satis ab aliis metallis discretum esse docuere viri docti, et nuper diserte Beckmann. l. l. Contra esse *stannum veterum* id, quod homines nostri appellant *Werk*, metallum argenti et plumbi nondum satis eliquati, varie ac diuersis plumbi portionibus mixti; et hactenus id ipsum, quod sub nomine *plumbi candidi* intelligendum est, opposito plumbo nigro, quod nostrum proprie dictum plumbum est. Neque alium Graecorum κασσίτερον fuisse, cuius seu praestantius seu frequentius genus ex Cassiteridibus aduehebatur. Cum serius stannum verum innotesceret, antiquo nomine stanni hoc ipsum fuit in-

lignitum. Plumbum illud candidum, *κασσίτερον* magno honore fuiſſe, ex locis, in quibus memoratur, apparet. Il. Ψ, 561 eſt thorax ex aere, extremis oris e plumbo candido fuſis: *ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.* Ocreae ex eo metallo factae memorantur Σ, 612 et Φ, 592. Ornamentum ex eo fuſum memoratur in clipeo Achillis Σ, 564. 574.

26. *κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν.* „In Ariſtophanis editione ſcriptum erat *σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἐλελιχμῶντο.*" Sch. A. Praeſtat tamen vulgata lectio, cum et color in ceteris memoretur, et *ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν* ſit *ἐμφανέστερον.*

ὀρωρέχατο dignum viſum grammaticis, quod diligenter obſeruarent. Schol. A. reddit *ἐξετέταντο. διεγηγερμένοι ἦσαν.* Apollon. Lex. *ὡρμημένοι ἦσαν* f. *ὠρεγμένοι.* Verum tamen etiam Heſych. *ὀρωρέχαται* (quod eſt Π, 835) interpretatur *ὡρμημένοι εἰσὶν ἢ ἐκτεταμένοι.* Et *ὀρῶ, διεγείρω,* alibi. adde Schol. br. Apud Heſych. eſt quoque *ὠρωρέχατο* et *ἐπωρορέχατο.*

προτὶ quod etiam Flor. exhibebat, Barnes reuocauit pro *ποτί.* Variat enim ſcriptura et h. l. vt alibi.

Serpentes ſex diſtribuit nimis ſubtiliter Schol. B. *δειρὴν,* ceruicem, autem intelligo Agamemnonis, qui thorace indutus erat. Nam, vt ſerpentes ipſi pectore ſublato ceruice tenus prominuerint, graeca vix admittunt.

27. *τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν ἐοικότες.* ⸖ „quod Zenodotus *ἐρίδεσσιν* ſcripſerat; quaſi idem eſſet *ἶρις* et *ἔρις*" Schol. A. De quo ſtatim plura dicemus.

Porro Schol. B. „*ἐοικότες,* inquit, ſeu flexu ſinuoſo, ſeu colore, ſeu *πρὸς τὴν διάστασιν,* quod diſtabant a ſe inuicem. Aduocat idem verſum Xenophanis: *ἥν δ' Ἶριν καλέουσι νέφος δέ τε τοῦτο πέφυκε πορφύρεον καὶ φοινίκεον καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι.* Ita lego verſus, quos et Euſtath. habet. Apud Apollon. Lex. p. 369. *Ἴρεσσιν ἐοικότες οὐ τῷ χρώματι, ἀλλὰ τῷ σχήματι· οἱ γὰρ ὄφεις, ἐφ' ὧν τέτακται, ὅλοι συνεστραμμένοι, πλὴν τῶν τραχήλων.* Haeſere veteres, quidnam conſtituerent, in quo

comparatio versetur: num in colore serpentis, an in corpore sinuato. Hesych. qui Scholion Apollonii exscripsit, contrarium ei habet: τῷ χρώματι, ἀλλ' οὐ τῷ σχήματι. v. ibi Not. Eustath. p. 827, l. 57. et p. 828, l. 23. κυρτώματι. δηλαδὴ, ἴσως δὲ τῷ χρώματι. Confirmare hoc possis cum Koeppenio versibus Aen. V, 87—89. vbi serpentis pellis comparatur cum iride: *Caeruleae cui terga notae maculosus et auro Squamam incendebat fulgor: ceu nubibus arcus Mille iacit varios aduerso sole colores.* Ex adspectu viri armati in vase picto Boettiger l. l. p. 82 draconibus his aliam formam et vsum excogitauit; an vero in tanta armorum varietate omnia ad vnum exemplum vasis picti reuocari possint ac debeant, amplius deliberandum esse arbitror.

Interpunxi τρεῖς ἑκάτερθ', quod sententia docet, non: τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες.

Post haec omnia hic versus molestiam facit, si artem metricam consulueris. Ἶρις vbique est in Homero Ϝιρις. vt in noto illo: ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις. Hoc autem versu: τρεῖς ἑκάτερθ' ἰρεσσιν vsui illi aduersatur ἑκάτερθ' Ϝιρεσσιν. Si Xenophanis versus modo laudatus recte se habet, nec fuit ἣν Ἶριν, digamma mature exoleuit; in Homero tamen constanter illud est seruatum.

Iam autem in hac voce mira est lectionis varietas. Vidimus paullo ante ad h. v. Zenodotum legisse ἐρίδεσσιν. In Apollon. et Hesych. est ἴρεσσιν, quod et in Townl. legitur. Fuitne duplex aliquando forma: ἶρ, ἰρὸς et ἶρις, ἴριος? Ducta vox creditur ab εἴρω, dico, nuntio, vnde factum εἶρις, ἶρις, et ἶρις, auctoribus Etymologo et Hesychio. In Ven. Lips. et aliis legitur vno sibilo ἴρισιν, seu antiquo scribendi more, seu vitio; Eustathius autem τρεῖς ἑκάτερθεν ἴρισιν vel ἴρισσιν. Offendisse Bentleium ad hunc versum peruideo; nullam tamen medelam adscripsit; quae si omnino non suppetit, de interpolatione loci persuasum mihi habeo. Attamen suspicor vitium et hic ex ignorato digammo se insinuasse, cum versus antiquus ita se haberet: δράκοντες ὀρωρέχατο περὶ

δειρὴν τρεῖς, ἑκάθεν Ἴρισσιν ἐοικότες, verſus collum aſſurgebant tres ſerpentes, eminus ſi videres, ſimiles erant iridibus. quod ſcriptura antiqua fuit τρεις ϝεκαθεν ϝιρισι ϝεϝοικοτες.

28. ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε. οὕτως Ἰακῶς τὸ στήριξε." Ven. A, Scilicet fuere qui ſcriberent ἐν νέφει ἐστήριξε. quod et Euſtath. exhibet. — στήριξε pro στηρίζει — ἐν νέφεσι Vrat. b.

29. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι. Verſus ſaepe repetitur, vt iam B, 45.

30. ἐν δέ οἱ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον. ⊱ quod (τὸ ξίφος) nunc χρυσόηλον eſt; alias ἀργυρόηλον. (hoc vtique ſaepius B, 45. Γ, 334. 361 et al.)

31. ἀορτήρεσσιν. Apollon. Lex. ἀφ' ὧν ἤρτηται τὰ δόρατα. immo vero τὰ ξίφη.

32. ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον, ἀσπίδα θοῦριν. ⊱ quod ἀνδρομήκεις ἀσπίδες erant — hinc ἀμφιβρότη. — Sumit autem clipeum ante galeam, quia clipeo vtendum erat δι' ἀναφορέων (h. διὰ τελαμώνων, per lora quibus clipeus humeris erat iniiciendus). Immutaverat ordinem Zenodotus in Paridis armatura p. 334, 5.

ἀσπίδα θοῦριν. Sch. br. interpretatur εὐκίνητον καὶ κούφην τῷ φοροῦντι. θοῦρος eſt ὁρμητικὸς, ἀπὸ τοῦ θόρω, πηδῶ, eſt itaque θοῦρον, quocum aliquis ὁρμᾷ et ἀσπὶς θοῦρις eſſe debet, quae cum impetu mouetur. θοροποιὸν eſt in Etymol. qui aliud etymon addit ἀπὸ τοῦ θύω, θύρις, θοῦρις.

33. καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν. Cant. δεινὴν, ἣν π. Pro ἣν πέρι, alii περὶ — ἦσαν. Etiam ἦσαν pro ἤισαν ſcripſerunt Ven. A. ad 30. Quid v. 35 κύανος ſit, ne nunc quidem docent. Indocte ſerioris artis inuenta, encauſtam et laminae obductionem, infert Euſtath. p. 828, 13. 19. v. paullo ante ad vſ. 24. In circulorum numero argutati ſunt veteres, dum ad mundi imitationem retulerunt. Euſtath. Cratetem memorat. Similiter etiam in balteo clipei ineptierant.

35. ὀμφαλοὶ — κασσιτέροιο λευκοί. ἐν δὲ μέσσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο. Ita λευκοὶ ὀμφαλοὶ iunguntur (ἵνα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κέηται leg. ὀμφαλῶν.) At fuére, ait Schol. A. qui λευκοῖ scriberent, vt ad κασσιτέροιο referatur; improbante tamen Herodiano; caussam, quam addit, si recte assequor, est, quod, si hoc voluisset, poeta scripsisset λευκοῦ.

ἔην. Bentl. coni. ἕεις pro εἷς, et laudat Hesiod. Theog. 145 ὀφθαλμὸς ἕεις. In Homero tamen hoc non occurrit; et h. l. *vnus* facile intelligitur.

Ceterum in toto hoc loco obseruare licet sensum et iudicium priscorum hominum de pulcritudine et elegantia. Colorum varietas ipsis omnibus aliis rebus potior visa est; more barbarorum; etiam in metallis; nec modo auri et argenti et aeris, vt in curru Iunonis E, 722 sq. verum etiam plumbi, et quidem in ipsis armis, vt h. l. et in armis Achillis aliorumque, vbi plumbi seu albi seu nigri ne quidem vsus esse videri potest. Nec minus mira res, paries aere inductus et in eo superne limbus ex cyano Od. H, 86 sqq. aut aurum inclusum argento, ebore, buxo.

36. τῇ δ' ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο. Scribere ἐπὶ iubet Schol. A. quia ad ἐστεφάνωτο refertur; et hoc probo. Explicant quoque Schol. br. περιεῖχε. περιέκειτο. „γρ. τῇδ' ἔνι." Barnes.

Gorgonis mythum ab Hesiodo esse inuentum, ait Sch. B. nescio quo auctore, et vereor, ne multo antiquior Hesiodo sit Gorgon. Γοργὼ per γοργότης reddit Apollon. Lex. an immemor erat mythicae personae in quam ipse animi affectus est mutatus? Hoc est, in quo praeiuere antiquiores poetae et mythorum magnam partem per hoc ipsum procreauere, quod pro voce nostra vulgari ex rei natura, effectu et adiunctis numen aliquod effinxerunt, sermone vulgari enuntiatum; est: clipeus terribilis erat; fulgore suo terrorem intuentibus inficiebat. Redit eo, quod Eustath. ex veteribus affert: γοργότητος καὶ φόβου πεπληρῶσθαι τὴν ἀσπίδα. Ornata

res per vſ. 37. vbi Δεῖμος et Φόβος circumſtant: habiti illi Martis filii: ap. Heſiod. Theog. 933. 934. Add. inf. O, 119.

βλοσυρῶπις. Φοβερὰ καὶ καταπληκτικὴ τὴν πρόσοψιν. Schol. br. hoc idem voluit Apollon. Lex. h. v. Adde Etymol. in βλοσυρός. et ſup. ad H, 212. Proprie eſſe debet, ἔχουσα ὄψιν βλοσυρὰν, ὄμματα φοβερά. et explicatur mox per δεινὸν δερκομένη. Porro vltima in βλοσυρῶπις h. l. extra caeſuram producitur; quod ita interpretatur Clarke, vt ipſe verſus quaſi diriguiſſe videatur. Sane perquam acute! Tam molles aures non habebat Bentleius, qui emendat βλοσυρῶπις ἄμ' ἐστεφάνωτο. Idem tentauerat βλοσυρόππατος, quandoquidem ὄππατα Aeolice dicuntur, quae ὄμματα ſunt: v. Gregor. de Dialect. p. 272 et ibi Lennep. aut βλοσυρώπατις, ex τὰ προσώπατα. vt ſup. H, 212 erat: μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. Eſt verſus vnus ex iis, de quibus eſt diſputatum ad Γ, 348. Terrorem etiam per aſperos ſonos expreſſum in vſſ. 36. 37. notauerat iam Dionyſ. Hal. de compoſit. 16. Add. Euſtath.

ἐστεφάνωται recitat Philoſtr. Heroic. II, 19. p. 693. quod ſuum locum habebat ſup. E, 739.

τῇδ' in capite verſus poſſis reddere, hac parte in medio vmbone, ἐπεστεφάνωτο. Vſus tamen accepit ἐπὶ τῇδε ἀσπίδι. antea vſ. 34. eodem modo erat ἐν δέ οἱ. Pro ἦν ἐπ' αὐτῇ, ἐπῆν, eſt ἐπεστεφάνωτο, circumdata erat; idem etiam dici poterat: ἐστεφάνωσεν, ἔστεφε, circumdabat, vmbonem; nam eodem redeunt ἐπιστεφανοῦσθαί τινι, et ἐπιστεφανοῦν vel ἐπιστέφειν τι. cf. Θ, 153. Od. K, 195.

37. δεινὸν δερκομένη. περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε. Si περὶ ſcribimus, iungenda ſunt περιεστεφάνωτο. ſin abſolute ponitur, πέρι eſt exarandum. Similis locus erat E, 739 ſq.

De Δεῖμος v. Etymol. p. 261, 40 vbi hic vſ. laudatur. Splendidum eſt hoc, quod a poeta adiectum eſt, *Terrorem* et *Pauorem* Gorgonem circumdediſſe: Δεῖμός

τε Φόβος τε περιῆν, vel περιεπεστεφάνωτο. Vidimus iam E, 739 in clipeo Mineruae ἣν περὶ μὲν πάντη Φόβος ἐστεφάνωται, et ornatius per vſſ. 740. 1. 2.

38. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ: τῷ τελαμῶνι Barocc. Mori ἐπ' αὐτοῦ.

39. κυάνεος ἐλέλικτο δράκων. — Reſpicit locum Heſych. in κυάνεος. Doctrinam de digammo in voce ἐλέλικτο in diverſa ferri iam expoſui ad A, 530. Bentl. adſcripſerat ϝελελικτο. Dawes praeter ϝελισσειν, nil relinquit, ex eius mente adeo refingendum eſſet εϝελικτο; Knight p. 91. ϝεϝελικτο. Cur digammum abfuiſſe putem, dixi ad A, 530.

40. κεφαλαὶ — τρεῖς ἀμφιστρεφέες ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι. Vulgata lectio erat ἀμφιστεφέες. In Harlei. Ven. et Schol. A. eſt ἀμφιστρεφέες; eſſe hanc lectionem Ariſtarcheam, firmatam in eius Commentariis; eſſe enim capita ſerpentis tria perplexa et implicita ſibi invicem; περιπεπλεγμένας ἀλλήλαις; ortum eſſe errorem in ἀμφιστεφεῖς ex vſ. 36 ἐστεφάνωτο. Similia leguntur in Sch. br. Recte dicta ea; nam περιστεφεῖς eſſent circumcinctae; quod alienum eſt; requiritur: circumcirca flexae. Sic εὐστρεφής, tortus, flexus. Etiam Schol. B. interpretatur ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι — ἢ εἰς ἀλλήλας ἀπεστραμμέναι. Nec aliter legerat Apollon. Lex. h. v. cui ſunt ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι. Vtrumque habet Euſtath. et in Heſychio ambae voces confuſae ſunt. In Suida: πάντοθεν πλήρεις (ac ſi de poculo pleno dictum eſſet) περιπεπλεγμέναι ἀλλήλαις.

41. κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον — ⊱ Scholion excidit. Rem et verſum iam vidimus E, 743. Etiam vſ. 42 vidimus Γ, 337. „γρ. κρατὶ δ' ἐπ'" Barnes. vſ. K. 570.

42. καθύπερθεν ἔνευεν. Vrat. b. καθ' ὕπερθεν. Ita iunges: κατένευεν ὕπερθεν.

43. εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω. ⊱ „quod et in Alexandri pugna duas haſtas memorauit" Sch. A. v. Γ, 18. 19.

δοῦρα δύω. et Rom. Vrat. A. Verum vſus dualis cum plurali iuncti ſaepe eſt obuius in Homero.

44. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω λάμπ'. ⟋ „quod οὐρανὸν εἴσω pro εἰς οὐρανόν." atqui hoc et alibi occurrit, vt Θ, 548. Π, 364. et al. „et quod, vbi de Achille hoc idem dictum eſt, ad haſtam id ſpectat; nam arma eius fuerunt aurea" Schol. A. Reſpicit grammaticus locum X, 32.

ἀπ' αὐτόσφιν eſt ſphalma Turnebi emendatum a Criſpino. ἀπ' αὐτόφιν eſt ἀπ' αὐτῶν. vn. Vindob. ἀπ' αὐτόθι.

45. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. ⟋ „quod metri cauſſa in ἐγδούπησαν interpoſitum eſt γ. non enim dicitur γδοῦπος." Sch. A. Fallitur in hoc grammaticus; fuit olim γδοῦπος et γδουπέω, vt νῶ et γνῶ, ſicque alia. cf. Euſtath. ad Od. M, p. 1722 et ad Il. p. 145 et al.

ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν intulerat Wolf. (damnatum nunc video in altera edit.) e Toupii emendatione Cur. nouiſſ. ad Suidam p. 42. quia apud Suidam eſt ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν. ἐπεκτύπησε. Immo emendandus eſt Suidas; quidni enim pluralem ſeu poſtulent ſeu admittant ſubiectae duae Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη? Nec vllus eſt diſſenſus librorum vel grammaticorum. Quod autem etiam in Etymol. eſt ἐγδούπησεν, quis miretur? potuit aliis poetarum locis hoc legi. Apud Heſych. eſt γδούπησεν, ἐψόφησεν. Etiam hoc in ἐγδούπησεν mutare volebat Toup. l. c. at in ἐριγδούπησεν, in Emendatt. in Heſych. To. IV, p. 278. Hoc eſt ingenioſe ludere, non ſerio rem criticam tractare.

ἐκδούπησαν indocti librarii ſcripſere, vt in Vrat. A. Apoſtolii manu ſcripto, alii ἐνδούπησαν, vt ipſe Harlei. in quo poſſis argutari et dicere fuiſſe ἐνδουπέω, ἐνεδούπησαν. Antiqua Ionica ſcriptio eſſe debuit ἐπι δε γδούπησαν.

46. τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. ⟋ „quod Μυκήνη in ſingulari dicitur; et quod Mycenis, non Argis, vt recentiores aiunt, regnauit Agamemnon." Schol. A.

47. ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος. In επειτα εῳ vitium eſt metricum hiatu inducto; niſi in caeſura vocem legentis quieſcere dicas. Si tamen interpolationes huius vocabuli in tot aliis locis reputes, vix huic loco ſatis confidas. Aut enim dicendum eſt fuiſſe quoque ϝεος pronuntiatum: ἔπειτα ϝεῷ, vt Bentl. quoque emendauit, aut ſcribendum ἔπειτ' ἄρα ϝῷ. v. Excurſ. de Digammo.

48. ἵππους — ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ. „γρ. ἐπὶ τάφρον" Barnes. Scilicet ſic edd. ante Turnebum, qui τάφρῳ repoſuit ex ed. Rom. cum qua conſpirant codices. Sic et mox vſ. 51. Vtrobique τάφρον Moſc. 3. cum vno Vindob.

49. αὐτοὶ δὲ πρυλέες. ⟝ „quod πρυλέες manifeſte nunc ſunt οἱ πεζοί." Sch. A. Similiter inf. M, 77. de Troianis. v. ſup. ad E, 744.

50. ῥώοντ', ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό. Primò nunc occurrit ῥώοντο; quod ἐῤῥώοντο eſt Ψ, 367. et ἐῤῥώσαντο. Ω, 616. Miſcent etiam in hac voce diuerſa grammatici. Reddunt quidem recte ὁρμὴν ἐλάμβανον, Sch. br. Apollon. Lex. et Heſych. At in hoc additur ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο. Scilicet ſeriores adiecere notionem roboris, ῥώμης. v. Sch. B. ad Π, 166. Σ, 411. Enimvero ῥώω eſt idem Homero quod ῥέω, de motu concitato. ῥῶ, ῥώω, τὸ ὁρμῶ. κινῶ. σείω. Etiam Heſiod. Sc. Herc. 230 Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐῤῥώοντο. Vidimus iam ἐπεῤῥώσαντο A, 529. vbi cf. Obſſ.

βοὴ γένετ ἠῶθι πρό. Sch. br. πρὸ τῆς ἀνατολῆς, πρὸ ἡμέρας. πρὸ ἠοῦς. Melius dices, ἐκ πρωΐας, cum Euſtathio; nam πρὸ continuationem notat, vt in οὐρανόθι πρό. pro ἐξ οὐρανοῦ πόῤῥω. Aut iunges προὲξ ἠοῦς. certe ἠῶθι eſt ἐξ ἠοῦς vel ἐν ἠοῖ.

51. φθὰν δὲ μεθ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες. ⟝ „quod (in φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ſic enim in Ven. legitur vt mox dicetur,) pugna ineſſe videtur; εἰ γὰρ μεγάλως ἔφθασαν, πῶς οἱ ἱππεῖς ὀλίγον μετεκίαθον αὐτῶν; reſpondetur: λέγει δὲ, φθὰν δὲ μέγα χρονικῶς.

ſc. vt diu ante egreſſi ſint, *ὀλίγον δὲ τοπικῶς*, quod *brevi intervallo* (*μετ' ὀλίγον ἐκεῖ ἐπορεύοντο* Sch. br.) ſequuti ſunt. „Haec Ven. A. et paullo poſt iterum; vbi pro *οἱ δὲ ταχέως ἀπεδίωξαν, ὡς ἂν ἐφαμαρτῶν*, leg. *ἐφ' ἁρμάτων*. et *ἐπεδίωξαν*. monet idem *ἐπὶ τάφρῳ* rectius iungi cum ſeq. *κοσμηθέντες*. Aliud in eodem Scholion: *ὁ Ἀρίσταρχος βαρύνει. καὶ δῆλον, ὅτι ὑγιῶς. κοιμίζεται γὰρ ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ συνεπείᾳ. Ζεύς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε.*" Itane Ariſtarchus ſcripſerat *φθάν δε?* (pro *φθάν τε?*) habetque adeo rationem, quod ita editur in ed. Flor. et Aldd.? pro quo *φθὰν δὲ μεθ'* recepit Turnebus e Romana. Cur tamen ſic non *φθάν τε* ſcribitur? *φθὰν* a *φθῆμι*. vt *στὰν* pro *ἔστησαν, ἔσταν*. I, 193. *βὰν* Δ, 209.

Iam magna contentio oritur de lectione *μεθ'* pro qua *μέγ'* omnes fere veteres legerant: non modo Ven. A. et Schol. A. ſed et Sch. br. Mori. Cant. Barocc. Harlei. Vrat. vt *μέγα* ſit *μεγάλως*, iunguntque, etiam Sch. br. modo cum *κοσμηθέντες*, modo, idque haud dubie melius, cum *φθὰν*, vt Ven. A. *ἔφθασαν δὲ κατὰ τὸ πολὺ οἱ πεζοὶ τοὺς ἱππεῖς προδιαταγέντες ἐπὶ τάφρου*. Hoc idem ante oculos habuit Apollon. Lex. p. 687. vt animaduertit Tollius, etiam Heſych. in *φθάν*. Recepit hoc Barnes, iungens *φθὰν ἱππήων μέγα*, *priores longe quam equites* ad foſſam inſtructi ſunt. Ait enim *φθάνειν ἱππήων μέγα* dici ſane, at *φθάνειν μετὰ ἱππήων* nullo ſenſu dici poſſe. Contra haec docte diſputat Clarke, *μέγα φθάνειν* inſolenter eſſe dictum, (hoc magni momenti non eſt: *φθὰν δὲ μέγα* eſſet dictum vt *μέγα προθορὼν* Ξ, 363 et ſexcenta alia) et *ὀλίγον μετεκίαθον* parum commode ſubiici; (et vidimus ſane miram Ven. A. rationem qua hoc expedit. Omnino aliena eſt temporis notatio: Exierunt pedites heroes, quia via inter foſſas facta inceſſum curruum coarctabat.) Porro *φθάνειν ἱππήων* non eſt Homericum, nam poeta aut abſolute aut cum quarto caſu ponit: Φ, 262 *φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα*. aut cum participio iungit, vt plerumque

facit, vt h. l. φθὰν δὲ κοσμηθέντες. vt Π, 322 ἔφθη ὀρεξάμενος. Dubitari adeo nequit Homerum scripturum fuisse φθὰν δὲ μέγ' ἱππῆας. An omnino φθάνω vsquam cum secundo casu dictum sit, dicent me peritiores. Saltem ἱππήων cum κοσμηθέντες iungere debebant subintellecto πρὸ ἱππήων quae tamen dura foret ellipsis.

ἐπὶ τάφρου etiam hic edd. ante Turneb.; vt v. 48. Restat igitur, vt videamus de altera lectione μεθ' ἱππήων. quam et Ven. B. habet, et habere videntur Townl. et alii: nil enim enotatum video. Habent certe eam omnes quas vidi edd. ante Barnes, et erroneum est quod Barnes ait Ald. ed. et reliquas omnes μέγ' habere; non enim nisi Scholia br. hoc offerunt. Ait ille, φθάνειν μεθ' ἱππήων dici non posse. Debebat vero meliorem verborum iuncturam facere: φθὰν κοσμηθέντες. Erit verborum sensus: ἔφθασαν δὲ κοσμηθέντες ἐπὶ τάφρῳ μεθ' ἱππήων. igitur *anteuerterunt currus ad fossam*, h. e. *prius instructi sunt vna cum curribus ad fossam*. At quinam? omninone Achiui? an potius *principes*, qui πρυλέες, *pedites*, incedebant? hoc haud dubie; ergo adiectum esse putabimus pro accuratiori notatione: ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. *sed ita, vt aurigae paullulum pone eos incederent.*

Hactenus praeferam receptam a Clarkio et defensam lectionem. Superest tamen vel sic aliud, quod totos hos versus suspectos facit et serioris rhapsodi fetum arguit: Versus φθὰν δὲ et Ἱππῆες sunt prorsus tautologi post ista 48. 49 Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ. Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό. nam vltima primum sensu sunt eadem cum ἐν δὲ κυδοιμὸν etc. tum ἠῶθι πρὸ prorsus otiosum h. l. est.

Suspicor itaque antiquitus aut totum locum, etsi in postremis praeclarum, nondum in carmine fuisse, aut nihil aliud fuisse lectum quam haec: Ἡνιόχῳ μὲν — Ἵππους εὖ — Αὐτοὶ δὲ πρυλέες — Ῥώοντ', ἄσβεστος δὲ βοὴ

γένετ', ἐν δὲ Κυδοιμὸν ὦρσε κακὸν Κρονίδης. κατὰ δ' ὑψόθεν etc. Certe verſus 51 φθὰν δὲ μέθ' inter rhapſodorum commenta eſt remouendus.

52. ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον ― „ὅτι τῷ τόπῳ καὶ τῇ τάξει, οὐ τῷ χρόνῳ„ ſic Sch. A. οἱ γὰρ ἱππεῖς μετ' ὀλίγον ἐπορεύοντο καὶ σχολαίως μετὰ τῶν πεζῶν. Heſych. in ἱππεύς. quae quo ſpectent, dictum eſt ad vſ. praec. μετεκείαθον Townl. At Apollon. Lex. μετεκίαθον, μετ' αὐτοὺς ἦλθον, et ex eo Heſych. Suidas.

53. κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας. Lipſ. mſ. ἀέρσας, quod videri poteſt rationem aliquam habere, nam apud Heſych. eſt ἀέρσαν, τὴν δρόσον. οἱ Κρῆτες. Et Etymol. παρὰ τὸ ἄρδω, ἄρσω, ἄρση, καὶ ἔρση. Verum tam doctum fuiſſe iſtum librarium vix credam. De etymo alii ſtatuerunt alia ap. Etymol. et Euſtath. nec magis conſenſerunt veteres in ſpiritu. ἑέρσας legitur in ed. Rom. et hoc Homericum eſſe videri poteſt, probante quoque Etymologo; nam ſcriptum videbimus Ξ, 348 λωτόν θ' ἑρσήεντα, et in voce inde ducta ἕρσαι, agni tenelli, Od. I, 222 χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. Editur quoque Jl. Ω, 757 νῦν δέ μοι ἑρσήεις. Etiam Euſtath. ita ſcribendum eſſe docet; alio loco, p. 1546, 46 Atticum id eſſe ait. Attamen probabilius fit, τῷ ἔρση adſpirato lene ε praefixum fuiſſe, vt ſcriberetur εϝερση, ἑέρση, quod et Knight ſcribit. Itaque credere licet ſcripſiſſe veteres in verſu noſtro ἧκεν ἐέρσας et Od. N, 245 τεθαλυῖα τ' ἐέρση, vbi nunc eſt τεθαλυῖα τε ἕρση. attamen aſperum in media voce haud ſolemus adſcribere. Sufficit non vno modo fuiſſe ſcriptum: ἕρση, ἔρση, vt tot alia; ὅλμος, ὄλμος. ἠθμός, in marmore Sigeo ἡθμός.

Spectat ad h. v. Apollon. Lex. ἐέρσας, δρόσους. In eodem eſt et in Heſych. μυδαλέον, δίυγρον. Verum gloſſa haec non ad Homerum ſed ad Archilochum ſpectat, vt ex Suida patet; vbi eſt: καὶ μυδαλέον δίυγρον παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Contra in Apollonio excidit. μυδαλέας, βεβρεγμένας, quod Heſych. ſeruauit. Schol. br. reddunt

διαβρόχους, διύγρους. Pro his αἱματοέσσαι ψιάδες Patrocli mortem portendentes, inf. Π, 459.

54. ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε. ζ— „quod prodigium est, si guttatim cadit imber; non si pluit." plumbea obseruatio! „et quod ἐξ αἰθέρος pro ἐξ ἀέρος, et quod ἔμελλε iterum pro ἐῴκει." Haec Schol. A. Subiicitur mox ζήτησις, quam etiam Schol. B. br. et Eustath. memorant, vna cum disertiore ζητήσει Porphyrii de caussa imbris sanguinei, quem ille hinc repetit, quod omnibus e pugna hesterna sanguine infectis humores a sole sublati mox cruentum pluisse debent. Nostris hominibus in promtu est dicere, pluuias rubras interdum obseruari ex argilla et solo rubro a procellis in altum sublato et cum pluuia descendente in terram. At poëta rem ad prodigium retulit, et magnam hoc die edendam stragem imbris sanguinei ostento portendi narrat. De hoc ostento bene egit Koeppen: cf. Opusc. nostra To. III. p. 212.

In Scholio Porphyrii vnum praeterea est enotatu dignum, quod aquam salsam in dulcem vertere vsus rerum docuerat: τὰ ἄλλα τοῦ ὕδατος, ἐὰν ᾖ ἁλμυρὰ, τὸ παρ' ἡμῖν πῦρ γλυκέα ἀπεργάζεται.

55. πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν. ζ— „quod hic recte κεφαλὰς scribitur, quia periphrasis est; at A, 3 male, (pro ἰφθίμους ψυχὰς) quia ibi opponitur αὐτούς. v. ad e. l. Apollonius Lex. h. l. respicit, ἰφθίμους, ἰσχυροψύχους. Townl. πολλὰς δ' ἰφθίμους. perperam, ex A, 3.

57. *Polydamas*, Panthoi f. consilio et prudentia non minus quam virtute clarus M, 60. 111. N, 725 sq. cuius tamen consiliis raro paruit Hector, (M, 210 sq. Σ, 249. 284. 314.) sero resipiscens X, 100.

58. Aeneas a Troianis honore habitus, a Priamo autem neglectus; vnde irae Aeneae N, 460. 1. cf. Excurs. I*. ad Aen. IX. θεὸς ὣς τίετο. Acui h. l. ὣς Barnes iam monuit, quia postponitur; cum alias ὡς θεὸς ἐτίετο scribatur. Alias ὣς est pro οὕτως.

61. ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. Substituerat πάντοσε ἴσην Ald. 2. Prius illud tuentur codd. Mori. Harl. Ven. cum al. v. ad Γ, 347.

62. οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ. ξ- „quod nonnulli αὔλιος scripsere, vt sit ἑσπέριος ἀστὴρ, πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῶα. vt Callimachus: — ὃς δυσμὴν εἶσι μετ' ἠελίου." Legitur αὔλιος ἀστὴρ apud Apollon. IV, 1629 ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνὰ δ' ἤλυθεν ἀστὴρ αὔλιος, ὅς τ' ἀνέπαυσεν ὀϊζυροὺς ἀροτῆρας. *Caniculam* tamen esse designatam, docet alter locus X, 26 sqq. est is οὔλιος ἀστὴρ, φθοροποιὸς, propter febres aestiuas: ibid. vs. 31. Sic et Schol. br. οὔλιος, ὀλέθριος. λέγει δὲ τὸν κύνα sq. Eadem leguntur in Apollon. Lex. Cum Schol. A. conuenit Etymol. item Eustathius, hactenus οὔλιος item est quod οὐλοὸς, pro ὀλοὸς vt ap. Apollon. II, 85. Est eadem stella fulgentissima, vt sup. E, 5. 6. Schol. Ven. B. pronus est in cometen. Koeppen interpretabatur οὔλιος dictum pro οὖλος, ὅλος. vix bene.

63. τότε δ' αὖθις ἔδυ νέφεα σκιόεντα. Ita legitur τότε δ' ex Romana a Turnebo: cum in Flor. Ald. 1 et 2. cum reliquis Aldd. et inde ductis legeretur ὅτε δ' αὖτις. Recte sic scribi ὅτε Ernesti ait; nec quisquam neget, modo ὁτὲ exaretur, vt plena oratio sit: ὁτὲ μὲν παμφαίνων, ὁτὲ δέ. Nec minus tamen recte scribi puto alterum, quod et Venetus cum Mori, Mosc. 3. et al. habet; nec necesse est scribere ποτὲ μὲν ποτὲ δὲ, vt est v. c. Odyss. Ω. 446. 7. nam poeta non procedit eodem tenore, cum esse deberet ποτὲ μὲν παμφαίνων, ποτὲ δὲ δύων· sed participio nunc substituit ἔδυ. Nil adeo mutare ausim. Iterum alio modo variatur mox: ὁτὲ μέν τε — ἄλλοτε δέ. vulgare esset ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Aliter A, 493. 4 ἀλλ' ὅτε δὴ — καὶ τότε δή. quae diuersa a nostro loco.

αὖθις, quod vbique variat, et σκοτόεντα. Vrat. b.

64. ὁτὲ μέν τε. Vrat. A. ὁτὲ μέν γε. Sed τε seruant alii, et sic quoque ap. Plutarch. editur, vbi vss.

64. 65 recitantur, Quaest. Plat. p. 1008 F. ὀτὲ scribi pro ποτὲ monet Eustath.

Φάνεσκε. Quod Ernesti memorat, *Φάνασκε*, non reperio vnde petitum sit.

65. *πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμφ'.* — „notant nonnulli, quod πᾶς pro ὅλως (seu ὅλος) dictum est" Sch. A.

66. *ὥςτε στεροπή,* „γρ. ὥςτ' ἀστεροπή." Barnes. sic vn. Vindob. ὡς ἀστεροπῇ Mori.

67. *οἱ δ' ὥςτ' ἀμητῆρες, ἐναντίοι ἀλλήλοισιν* — Mirum in modum versus hos sex Alexandro placuisse, notatum est a Dione Or. II. p. 76. ed. R. Comparatio aciei et pugnae caedisque cum segete et messe, frequentissima in poetis, v. c. ap. Horat. IV, Carm. 14, 31. 32. abiit tandem in vulgarem orationem.

ἐναντίοι. „γρ. ἐναντίον" Barnes. Saltem aliis locis.

66. *ὄγμον ἐλαύνωσιν.* — „ὅτι τὸ ἐλαύνωσι, τύπτωσι καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι." Schol. A. Scholion exscripsit Suidas, sed cum ἐλαύνουσι. Sane ἐλᾶν et τύπτειν sunt synonyma; vt Od. P, 279 μή τίς σ' ἔκτοσθε νοήσας ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ. Schol. B. τὸ δὲ ἐλαύνοντες, πρὸς τὴν σύντομον ἀναίρεσιν. Schol. br. θερίζωσι σπουδαίως. Et Apollon. Lex. ἐλαύνωσι. θερίζωσι. ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις ἔλασις μεταφορικῶς. ἐλάσαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι.

Nunc autem, si ἐλαύνειν est τύπτειν, necesse est ὄγμους esse ipsas aristas, ipsam segetem, quae falce percutitur ac caeditur, stipulis recisis. Conueniret Hesych. ὄγμον ἐλαύνουσι τὴν ἐπὶ στίχον Φυτείαν. Ipse tamen Apollon. Lex. ὄγμους reddit τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους καὶ τοὺς αὔλακας. et Schol. br. ὄγμον. τὸ ἐπίστιχον ἔργον τῶν θεριζόντων. quae quomodo conueniant, non video. Est tamen haec propria vocis notio, vt ὄγμος sit series, cum metentium, tum messae frugis et sulci, non autem ipsius agri et aristarum metendarum. At grammatici aberrarunt ad etymologiam ab οἴγω, et ex eo commenti sunt plura, putaruntque ὄγμον esse proprie sulcum agri,

qui vomere ducitur, vt possit esse quoque frumentum, quod in eo nascitur. v. Schol. Theocr. X, 2.

Attamen de tota ratione hac grammaticorum dubito. Primo ἐλαύνω in Homero nusquam est percutio. ferire, percutere, ei est ἐλᾷν. At dicitur ei aliquis ἐλαύνειν ἵππους. νῆας agitare. et inde ἐλαύνειν ὁδὸν, πορείαν, per ellipsin, τοὺς ἵππους καθ' ὁδόν. Ita ὄγμον ἐλαύνειν erit ἐλαύνειν τοὺς βόας κατ' ὄγμον. Recte sic Eustathius: ὅτι ἐπὶ βαδίσεως τῶν θεριζόντων τὸ ἐλαύνειν τέθειται. Si tamen hoc sequi nolis, saltem ἐλαύνειν ὄγμον videtur esse debere, quod Theocrito est ἄγειν ὄγμον, Id. X, 2 metendo agere, facere, seriem resectorum et stratorum culmorum; ita conuenit quoque comparatum, primis ordinibus caesis pergunt victores ad vlteriores. Et inf. Σ, 551 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε. vbi v. plura ad vs. 546.

Monet tandem Schol. A. non ὀγμὸν scribi, sed ὄγμον, ex analogia; vt ὄκνος, ὄρφνος (non ὀρφεύς) firmatque id Etymologus. ὀγμὸν occupauerat edd. recentiores ante Cantabr. et Oxon. ὄγμον est in anterioribus.

ἐλαύνουσιν scribitur ap. Eustath. Hesych. Suid. et vii. Vindob. Sane ὥστε ἐλαύνουσιν et πίπτει melius sic convenire videntur; est tamen Homerica ratio ὡς, ὥστε, cum subiunctiuo iungi. v. Excurs. I. ad Il. I (IX) et potest τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει tanquam interpositum et absolute dictum accipi, manipulis cadentibus, s. manipuli autem ita spissi sternuntur in agro. In Townl. est ἐλαύνωσιν et πίπτῃ.

70. ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες. ita emendatum video a Turnebo; ex Eustathio; antea vbique editum θορῶντες. quod et codd. partem obsidet.

71. δήϊουν· οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. ξ— quod Φόβος Homero est fuga; δέος autem ipsi est, qui postea dictus Φόβος, terror. Sch. A. sexcenties repetita obseruatiuncula.

δήϊον. οἱ δ' ἕτεροι recitat Schol. T, 221. Verum est δηιόω. et redit formula alibi, vt Π, 770. 771.

72. ⊱ ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον. ⊱ „quod Aristarchea lectio est ὑσμίνη et ἔχεν. ἡ γὰρ ὑσμίνη ἴσας τὰς κεφαλὰς εἶχεν, vt ipsa pugna vtriusque aciei esset ἰσοκέφαλος." Sch. A. et erat ea lectio in Veneto. At vulgatum in Ven. B. Schol. br. et ap. Suidam, idque praefero, tanquam verius et potentius et simplicius. Fuere inter veteres, qui κεφαλὰς per ψυχὰς declararent et frequentatum illud, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, aduocabant. Enimuero ipsa res, et oppositum, cum *terga vertuntur fuga*, docet, esse: aduersis *frontibus pugnantes*.

73. εἰσορόωσα — Ἔρις. Mosc. 3. εἰσορόωντα. vitiose. πολύστονος. e grammaticorum canone, cum actiue sit, *quae gemitus facit, creat*, deberet esse scriptum πολυστόνος. Sed saepe vineta illi sua caedunt. Sic et ὠκύμορος scribunt. cf. inf. 270 ad μογιστόκος.

75. ⊱ notatur versus respectu sex sequentium 78—83. qui improbantur.

76. οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι. Ven. et Schol. A. σφοῖσιν. etsi hic pro var. lect. οἷσιν memorat. Est quoque σφοῖσιν in Harl. Lipf. Mosc. 3. vn. Vindob. et probatur Bentleio. Nec tamen video, quid intersit; occurrit vtrumque in Homero et in Apollonio. Cum ϝοισιν scriptum esset, facile subnasci potuit alterum.

καθείατο, ἧχι ἑκάστῳ. Erat editum καθήατο. Barnes addebat: „καθείατο Barocc. Mori. bene." vnde receptum est a Wolfio. Nil refert; vtrumque bene dicitur et scribitur; ex ἕω, ἑέμην, εἷντο, fit εἵατο, et ex ἧμαι, ἧντο, fit ἥατο. Iterum occurrit Il. Υ, 153 et Ω, 473 vbi eadem forma erit retinenda, quam semel amplexi sumus, firmatam ab Harl. Vrat. b. a m. sec. Mosc. 3. Eustath. cum ed. Rom.

Grauius est aliud in hoc versu, quod hiatus, quem Homeri aetas refugit, est illatus καθείατο ἧχι. Bentleius emendat καθήατ' ἄρ' ἧχι. vel καθέζονθ' ἧχι. vt statim v. 81 καθέζετο. Videndum tamen, an res excusationem habeat in exitu pedis voce quiescente. Verum versamur in loco interpolato. v. ad vss. seqq.

78 ad 83. — ἀθετοῦνται sex versus (indicio Aristarchi puta) quos Aristophanes quoque improbauerat, Zenodotus antem nec scripserat. Caussae memorantur in Schol. A. non, quas velles: rhapsodorum pannum esse; ab aliis ignorari; nec in bonis exemplaribus esse scriptos; sed hae: primo, quod falsum est, *omnes deos* incusasse Iouem; poterant id facere tantum ii, qui ab Achiuorum partibus stabant; porro, falsum esse, quod τῶν ἄλλων ἀπάνευθε sedere dicitur, quasi hi vno loco sederent omnes; atqui vs. 76 dispersim οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, sua quisque in aede; tertio Iouem non ab Olympo prospicere pugnantes, sed ab Ida." Possunt ad ista reponi haec: Prospicit sane pugnantes Iupiter ab Ida Θ, 47 sq. et inf. 183 iterum eo se confert; at nunc in Olympo sedebat, quo redierat Θ, 438. quidni inde nunc prospiceret? Sedet porro seorsum a ceteris etiam A, 498. 499. Grauius est argumentum id, quod primo loco paullo ante fuit appositum. Grauissimum tamen censeo esse hoc, quod in exemplaribus antiquis non fuerunt lecti hi versus. Tum totus eorum habitus ita est comparatus, vt rhapsodum interpolatorem subodoreris, nam sententiam antea breuiter appositam dilatant et amplificant; tum conficti versus sunt ex aliis locis Homericis; vss. 81. 82 iam supra legebantur Θ, (VIII) 51. 52 et vs. 83. hemistichium Δ, 451. et ipsa sententia loci aliunde est concepta.

80. Poterat iungi et iunxere veteres: νόσφι λιασθεὶς τῶν ἄλλων ἀπάνευθε, καθέζετο. At Schol. A. probat eam rationem, quae vulgata est.

84. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. „quia ante meridiem sacra fiunt" ait Schol. B. (e Porphyrio id petitum esse, disco ex Eustathio) nimis acute! immo vero est, almus dies. v. sup. ad Θ, (VIII) 66. 67 vbi duo hi versus iam erant lecti; forte inde huc repositi. Ibi tamen medius dies, qui nunc vss. 86—89 tam ornate enuntiatur, simpliciter erat redditus vs. 68 ἦμος

δ᾽ ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. Ibidem dicta vide de hiatu in ἀέξετο ἱερὸν.

86. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον. — „quod Zenodotus ſcripſerat δόρπον.“ Transierat tamen lectio haec in codd. partem et in edd. vulgatas, etſi improbata a grammaticis, Ariſtarcheis ſcilicet. Seruata tamen lectio δεῖπνον in Cant. Harl. Townl. Moſc. 3. Venetis. Euſtath. et in Plutarch. Sympoſ. VIII, 6. Nimirum δεῖπνον eſt, τὸ ἑωθινὸν ἄριστον, contra δόρπος ἐστὶν ὁ ἑσπερινός. vt aiunt Schol. A. B. atque ita plus quam vicies vox occurrit apud Homerum. Adde Etymolog. Schol. Il. B, 381. et Apollon. Lex. h. v. qui et etymon afferunt ſatis ineptum. Ad veſperam etiam Apollon. I, 1172 δόρπον adhibuit: ἦμος δ᾽ ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος, ἤ τις ἀροτρεὺς ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἑὴν, δόρποιο χατίζων. Seriores tamen vſu immutato δεῖπνον de cibo veſpertino dixere; vnde Apollon. Lex. δόρπον, τὸν καθ᾽ ἡμᾶς δεῖπνον. et Heſych. hinc ductus: δόρπον. δεῖπνον. antiquioribus vero aetatibus δεῖπνον generalius fuiſſe nomen videtur, ad deſignandas omnes diei partes, itaque etiam pro ἄριστον, cibo mane ſumto, dici potuit. Morem in cibo ſumendo non per omnia tempora eundem eſſe ſeruatum, vt nec vocum vſum, facile aſſequimur; vanam itaque eſſe cenſeo omnem hanc disputationem de temporibus cibi ſumendi.

Ceterum recte Schol. „cum nondum tempus per horas definiretur, neceſſe fuit, ſimiles notationes adſciſcere.“

δρυτόμος ἀνήρ. mox tamen δένδρεα memorantur. Scilicet δρῦς fuit antiquioribus omnis arbor, vt paſſim notatum: Schol. A. δρυτόμος, ἤγουν ὁ ὑλοτόμος. ξυλοτόμος. δρῦν γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον. add. Euſtath.

περ interpoſitum in δρυτόμος περ ἀνὴρ abeſt a Vrat. A. Moſc. 3. ab edd. Flor. Ald. nec modo Ald. 1. ſed omnibus Aldd. vsque ad Turnebum, qui περ adſciuit e Romana, quam ille primus inſpexerat. Abeſſe malebat

Ernesti, posse enim metrum sic quoque constare; in quo vix ei accedent metrici. περ est accipiendum vt γε. In pedestri oratione erat δρυτόμος τις.

ὠπλίσσατο recte emendauit Barnes, cum codd. melioribus. Erat ὡπλίσατο in edd. excepta Romana.

87. ἐν βήσσῃσιν. Townl. ἐν βήσῃσιν. vt et alibi scribunt. — ἐπεί τ' ἐκορέσσατο Ionicum esset ἐπεί τε κορέσσατο. ἐπεί κε Vindob.

88. τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. Schol. A. contendit, asperandam esse vocem ἅδος. Eustathius monet, memorabile esse, quod ἅδος scribatur, et quod prior breuis sit, cum ἀδηκότες priore longa occurrat (K, 98). Verum, quod grauius est, de hiatu monet nemo. Digammum appositum fuisse censuere iam Bentleius et Knight, μακρα ϝαδος. Tenet tamen me hoc, quod in ceteris ex hac voce ductis digammum non occurrit. cf. Excurs. I. ad E, 203. p. 174. ἄδος est in Vrat. b. A. Mosc. 3. vnde probabile fieri potest: τάμνων δένδρεα μάκρ' ἅδος — etsi versu sic duriore. In Cant. erat κόρος, ex interpretatione.

ἅδος τέ μιν εἵλετο Townl. per se haud male. θυμῷ pro θυμὸν vn. Vindob.

89. σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. περὶ φρένας ad ἵμερος spectat, quatenus omne desiderium ad praecordia, φρένας, referunt veteres; non ad famem, quae cum φρεσὶ nil habet commune.

90. τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ. Plutarch. de aud. poet. p. 24 D. recitat Τῆμός σφιν Δαναοὶ ἀρετῇ ῥήξαντο φάλαγγας.

91. ἐκ δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ'. ἀν δ' Ἀγαμ. πρ. ὄρουσ'. Ven. A. Scholia tamen „γρ. ἐκ δ' Ἀ." ἐν δ' Harl. Mori probante Bentleio, vt inf. 216. add. 149. Sic et vn. Vindob, alter ἀν δ' Ἀ.

92. Βιήνορα. Βιάνορα Aristarchus.

93. αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον — & quod ἔπειτα pro μετὰ ταῦτα respectu versus (I, 169.) αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας. (ad quem loc. vide.)

94. ἢ τοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη. ξ—„quod κατεπάλμενος duas praepositiones habet *idem* significantes, κατὰ, ἀπό." Necesse est legisse Schol. A. καταπάλμενος, ex κατὰ et ἀπό. At Suidas, qui eadem recitat, in κατεπάλμενος, ἐφορμήσας, habet κατὰ et ἐπί. Est idem quod καθαλλόμενος ἐπὶ τὸν Ἀ.

ἀντίον Zenodotus et Aristophanes.

95. τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα. sc. currui insistentem, (Bianorem) cum alter ὅγε. (Oileus) desiluisset: obseruat Ven. B. — (κατὰ τὸ) μετώπιον. τὸ μέσον τῶν ὀφρύων. ἀπὸ τοῦ μεταξὺ τῶν ὠπῶν εἶναι. Apollon. Lex. sicque alii: cf. Sch. B. ad Π, 735.

96. ξ— 97. ξ— Ad priorem versum nil notatum invenio. At in altero Apollonius legerat ἐγκέφαλόν δε, deleto versu sequente." Ven. A. scilicet vt esset pro ἦλθε δόρυ εἰς ἐγκέφαλον. Sane vss. 97. 98. ἐγκέφαλος δὲ et ἔνδον ἅπας π. aliquoties leguntur: M, 185. 6. Υ, 399. 400. vt facile translati esse possint — στεφάνη γένος περικεφαλαίας Apollon. Lex. p. 390. hoc versu laudato.

δόρυ οἱ σχέθε. Townl. δόρυ ἔσχεθε. Pro νύξ' vn. Vindob. ῥῆξ' a m. pr.

98. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. „διεβρέχετο. ὡς τὸ· παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. (E, 100) καὶ· λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας (Il. Υ, 503). Φησὶ δὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐμπεπλῆσθαι τοῦ αἵματος." Haec et alia Ven. A. B. Videntur tamen argute magis quam vere dicta. Etiam Sch. br. ἐφύρετο. ἐμολύνετο. non video quam conuenienter. quid enim est *cerebrum foedatum est?* nullo alio adiuncto. Aliter se habet Virgilianum: *et sparso late rigat arma cerebro* Aen. XII, 308. Nam παλάσσειν ἀπὸ τοῦ πάλλειν, σείειν, est *quatere, concutere:* ictu hastae in os frontis penetrantis cerebrum turbari, misceri necesse erat. A quatiendo processit notio, *spargere, adspergere, foedare:* vti moto luto aqua. Conf. ad Z, 268. H, 171. Non ergo fuit primaria significatio διαβρέχειν. quod et Apollon. Lex. volebat: „παλάξαι (fuit παλαξέμεν Od. N, 395) μαλάξαι, Ἀπίων. καὶ συνθραῦσαι.

ἔστι δὲ μᾶλλον βρέξαι (ſane iſto in loco) ἀφ' οὗ καὶ πηλὸς, ἡ βεβρεγμένη γῆ." Etiam in Callim. in Del. 78. Aſopus fluuius, tardus incedit, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ, *turbatus erat*, vertit Erneſti, qui et h. l. *cerebrum intus totum confuſum eſt* accipit. Ceterum locus hic iisdem fere verbis iteratur inf. Υ, 398. 9. 400.

99. αὖθι ἄναξ. „γρ. αὐτόθ' ἄναξ. Barnes. male.

100. ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας. „quod in nonnullis legitur ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα. Iam porro diſſenſus fuit grammaticorum, in iunctura verborum: τοὺς μὲν λίπεν — στήθεσι παμφαίνοντας ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας. ſintne παμφαίνοντες ipſi iuuenes, an οἱ χιτῶνες. hoc videtur amplecti Ven. A. „At prius Nicanor, vt iuuenilis aetas exprimeretur; vt noſtris quoque edd. interpungitur: στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ π. Sic quoque Sch. br. acceperant. et recte, arbitror. Pius autem, grammaticus, pergit Schol. A. τὰ στήθη περιφαίνοντας" Ven. A. B. Ergo Pius στήθη π. legerat.

Iam περίδυσε, ἀφείλετο, Sch. br. Scilicet, ſpoliauerat Agamemnon iuuenes caeſos thorace; χιτὼν ἐπὶ τοῦ θώρακος, et περιδύειν pro περιεκδύειν. Huc ſpectat gloſſa Heſychii περίδυσε. ἀπέδυσε. vt emendat Alberti. περιδύειν δὲ τὸ ὅλον ἐκδύειν δηλοῖ. Euſt. περιδῦσαι ex Hyperide tanquam notabile quid memorauit Pollux VII, 44. Vocem tamen non per ſe eſſe Atticam, ſed ſerius Atticis frequentatam bene monet Erneſti.

περίδυσσε male etiam Sch. br. περίδησε vn. Vindob.

101. αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσον καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων. Zenodotus ediderat βῆ Ἶσον, ſine ῥ. Adiiciuntur in Ven. A. „μὴ ἐμφέρεσθαι δὲ, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν βῆ ῥ' Ἶσον· ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῷ εὑρεῖν. εὔλογον δέ, φασιν, ἐλεγχόμενόν αὐτὸν ἀπαλεῖψαι." Non ſatis expedita haec mihi ſunt. Poſidippus eſſe videtur is ipſe, cuius epigrammata nonnulla adhuc ſuperſunt. Debuit eius eſſe luſus Σωρὸς, ſimilis aliis huius generis, vt Simmiae; is in collectione eius Epigrammatum habitus poſtea fuiſſe videtur ſublatus. Si

recte ſuſpicor, fuit ab eo lectum: *αὐτὰρ ὁ Βήρισσόν τε.* Lucem his afferam ex Apollonio de Syntaxi lib. I. ſ. 32 p. 72. vnde patet, lectum olim quoque eſſe *αὐτὰρ ὁ Βήρησσόν τε.* v. paullo poſt. — Sequitur in Scholiis A. „*Ἄλλως. κατὰ διάστασίν ἐστι· βῆ ῥ. εἶτ· Ἶσόν τε καὶ Ἀ.*" Sic interpungenda iſta ſunt: non enim ita lectum eſt, *βῆ ῥ' εἶτ' Ἶσον τε,* ſed non in vnam vocem contrahenda eſſe monet grammaticus, et poſt *βῆ ῥ', εἶτα, poſtea,* ait, *ſequi* *Ἶσόν τε.* Etiam Sch. br. legerant *βῆ Ῥῆσόν τε. ἔβη ἐπὶ τὸν Ῥῆσον.* Super *ῥ'* interpoſitum ad grauiorem ſonum argute diſputant grammatici ap. Euſtath. At enim probabile fit, quod et Bentleio viſum, olim fuiſſe *ὁ βῆ ϝισον.* Non mirum adeo, Zenodotum in libris ſuis, *ῥ* non reperiſſe.

Tandem Ven. A. in fine *ἐξεναρίζων* requiri ait; etenim ſyntaxin poſtulare participium: „*ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ συντάξεων.*" His lux petenda eſt ex loco laudato Apollonii de Syntaxi p. 72 (eſt adeo leg. *περὶ συντάξεως*). cum enim legeretur ab aliis *αὐτὰρ ὁ Βήρησσόν τε,* non conueniebat *ἐξεναρίζων,* ſed *ἐξενάριξεν.* At ſi *βῆ* legitur, patet legendum eſſe *ἐξεναρίζων.* Egiſſe ſe de his addit Apollonius *ἐν τῷ περὶ μετοχῶν.*

102. *νόθον καὶ γνήσιον ἄμφω* ſine virgula interpoſita multi et codd. et editi. Diſtinguere tamen iubebant iam Sch. Ven. A.

103. *εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁ μὲν — ἐόντε,* quod et in vno Vindob. legitur, Ariſtophanes legerat." (Ergo nec is ſollicitus fuit de metro et hiatu!) — Ven. B. notandum ait, quod in *ὁ μὲν νόθος* ad prius redit, et Iſum deſignat. *ἐν ἑνὶ* Lipſ.

104. *Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός. ὥ ποτ' Ἀχιλλεύς.* „Zenodotus *ὅν ποτ' Ἀ.*" (ita ad vnum Antiphum hoc ſpectat, quod mox narratur, et erit *ποιμαίνοντα*) Ven. A. monet, videri illum in errorem inductum, quia antiqua ſcriptura erat ο pro ω. De duobus tamen Homerum narrare etiam in ſeqq. et v. 111 eſſe

σφέ. Lucem hinc habet Apollon. Lex. in ὤ p. 722. vbi tamen in versu est ὅν ποτ'.

105. δίδη μόσχοισι λύγοισι. „ἐδέσμευσε ταῖς νέαις καὶ ἁπαλαῖς λύγοις, καὶ βλαστήμασι. λύγος δὲ ἱμαντῶδές τι φυτὸν, (sic et Suidas) καὶ ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν" — (scil. οἶσος, vel οἰσὸς, pro οἰσύα) Etiam Apollon. Lex. μόσχοισι. ἁπαλαῖς καὶ νέαις. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἁπαλὸς μόσχος ἐστί. (exciditne βοῦς ante μόσχος? an ὁ ἁπαλὸς redditur per μόσχος. vt etiam fit in Suida). Totum Scholion A. extat quoque in Etymologo. Excerpta inde sunt in Hesychio, et similia ex Apione et Herodoro affert Eustathius; vt hoc quoque exemplo constet, seriores exscripsisse grammaticos superiorum temporum, et habere nos repetita ex antiquioribus plura quam vulgo creditur, nec tam multa interiisse. Adde Schol. Nicandri ad Alexiph. 357. vbi Homerica memorantur. Accipiunt autem modo μόσχος modo λύγος pro adiectiuo; cum tamen dictum sit per appositionem λύγος, μόσχος. *vimen, frons tenera.*

δίδη. Ex δέω, δῆμι, δίδημι, est ἐδίδην. v. Etymol. in δίδη, vbi hic versus recitatur, et Schol. Aristoph. Nub. 644. vbi tamen δίδει perperam est exaratum, et ad Ran. 787. Schol. Theocr. I, 97. At in Schol. br. est δείδη. ἔδησε. ex δείδημι. Legere ille debuit: ἐν κνημοῖς δείδη.

ἐν κνήμησι Harlei. vn. Vindob.

106. ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών. „quod ποιμαίνοντε est accipiendum. At Zenodotus expleuerat ποιμαίνοντα, quia ὃν legerat. v. ad vs. 104.

107. δὴ τότε γ' Ἀτρείδης. Barnes e Cod. Cant. intulerat τῶν τότε. quem retudit Clarke hic et ad K, 235. In Flor. Aldd. et hinc ductis erat δὴ τό τ' Ἀτρείδης. editum erat, vitiose. donec δὴ τότε γ' e Rom. ed. dedit Turnebus, quod codd. exhibent.

108. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί. Vrat. b. et A. βάλε χαλκήρεϊ δουρί. quae alibi leguntur, vt E, 145.

109. Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασεν. ⟩ „quod nomen (Ἄντιφον) repetiit, vt constaret, vter e duobus esset."

παρὰ οὖς insuauis auribus hiatus! Bentleius legebat αὖθι παρ' οὖς. aut παρ' ἄρ οὖς. melius prius. Sensus tamen requirit αὖ. scilicet scriptum erat αὖτε παρ' οὖς. In Townl. erat αὖ παρ' οὖς cum metri vitio.

111. γιγνώσκων, καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν. ⟩ „quod σφὲ est αὐτοὺς, adeoque refellitur Zenodotus, vs. 104 ὄν ποτ'" Schol. A. Quid tamen si Zenodotus tuitus esset lectionem exemplis tragicorum in quibus σφὲ pro αὐτὸν et ἑαυτὸν adhibetur? vt Sophocl. Oed. R. 780 ἀγρούς σφε πέμψαι, vernam. — γινώσκων Ven. et al. vide ad B, 468.

114. ῥηϊδίως συνέαξε. Ita ex optimis Codd. Mori Cant. Lips. Ven. cum aliis dedi: nec locus hic τῷ ξ, cum longa syllaba antecedat. In Schol. B. est: ἀδύνατον δὲ τοῖς Τρωσὶν ὑπάρχειν. leg. ἐπαρκεῖν.

115. ἁπαλόν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα. Adscripsit Schol. A. „Aristotelem et Antipatrum medicum docuisse, cor cum corpore crescere et decrescere." Eadem repetiere Eustath. et Suidas, leguntur quoque in Schol. Leid. ap. Valk. Diatr. p. 129. Non viderunt homines esse h. l. animam, vitam, tenelli hinnuli. In iisdem per σφίσιν ἀπηύρα redditur; et in Suida ita scribitur in voc. ἦτορ. at in poeta est σφὲ, pro αὐτῷ. ἀπαυρᾶν τινά τι.

116. ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν — ⟩ quod vtroque modo legi potest, et τε τύχῃσι et τετύχῃσι, quemadmodum λελάχωσι.

121. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. ⟩ „quod ὑπ' Ἀργείοισι pro ὑπ' Ἀργείων. et φέβοντο iterum pro ἔφυγον" Sch. A. Prius spectat ad doctiorem vsum casus tertii, denotans rem agi sub alterius imperio, nutu, vi.

Schol. br. in ed. pr. Φεύοντο scribitur, quod Barnes pro Φεύγοντο et Φύγοντο habebat. Immo υ est pro β.

122. Ἱππόλοχον μενεχάρμην. vt μενεπτόλεμον. ὑπομένοντα τὴν μάχην. πολεμικόν. Schol. br. add. Hesych.

123. υἷας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος. Zenodotus κακόφρονος ediderat: quod pro var. lect. etiam Schol. Lipſ. memorat, cum Schol. A. ieiune, ait Schol. A. εὐτελῶς. Addit Schol. B. δαΐφρονα non eſſe bellicoſum, ſed prudentem, τῇ βουλῇ τοὺς πολεμίους (Troianos) διεγείροντος. Alios quoque in hoc epitheto eſſe argutatos, et ironice dictum accepiſſe videas in Euſtath. Atqui eſt epitheton ornans, nec refert vtrum praeferas et vtro ſenſu. κακόφρονος etiam Tzetza reddidit in Antehom. 158. Obſtiterat autem homo Antenori, memorante Aeliano Hiſt. Anim. XIV, 8. verſu laudato.

124. χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα. „quod χρυσὸν, δῶρα, dictum eſt pro χρυσᾶ δῶρα. δεδεγμένος, λαβών. vt Α, 23 ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. vt non aſſequar, quid virum doctum induxerit, vt putaret eſſe, expectans.

126. τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε. παῖδ᾽ ἔλαβε Vrat. b. τοῦπερ δὴ καὶ mſ. Ammon. de diff. voc. p. 119. τοῦπερ δὴ λάβε παῖδε δύο Lipſ. ſuauiore ordine, quod magis placebat Erneſtio; in nullo tamen libro ita ſcriptum accepi.

127. εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁμοῦ δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους. „ὁμοῦ ἐνεχείρουν κρατεῖν τοὺς ἵππους“ Schol. A. vterque ſimul anniſi ſunt regere equos, ſcilicet, vt effugerent Agamemnonem; ſed fruſtra. At Sch. B. ὁμοῦ, τῷ Ἀγαμέμνονι, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, vel ad congrediendum cum Agamemnone; fere vt Od. Λ, 572 θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα; vel quod caſu eodem in loco, quo Agamemnon ſtabat, et ipſi inuecti erant. Nam ὁμοῦ, ἐν αὐτῷ τόπῳ Homericum vſum eſſe, diſerte docet Schol. Apollonii I, 1079. verſu quoque laudato: de tempore apud ſeriores adhiberi. Eſſe tamen obſeruationem vanam, docent loca multa Homerica, in quibus non modo de loco, ſed et de tempore vſurpatur. v. ad Α, 61. ἔχον ἵππους, ἤλαυνον, ſimpliciter exponit Euſtathius, qui mox per ſyllepſin de duobus dici contendit, quod tantum ad vnum ſpectabat. Ceterum ad vulgarem ſtructuram erat ἐόντας καὶ ὁμοῦ ἔχοντας.

128. ἐκ γάρ σφέας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. ⸖ „quod σφέας χειρῶν dictum est pro αὐτῶν χεῖρας.“ Schol. A. σφῶν χειρῶν Mosc. 3. vn. Vindob. σφέων edd. Flor. Ald. 1. σφέον Ald. 2. sed σφέων retinuere ceterae edd. vsque ad Turnebum, qui σφέας ex ed. Rom. induxit. Consentiunt in hac lectione Eustath. Mori, Ven. et al. Dictum scilicet ἐκφεύγει ἐμέ τι ἐκ χειρῶν.

φύγον Aristarchea est lectio, alii φύγεν. In Harlei. scriptum est vtrumque.

129. τὼ δὲ κυκηθήτην. ἐταράχθησαν, v. Schol. br. Eustath. et Hesych.

ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο. Schol. A. „ἐναντίον. οὕτως.“ scilicet aut respectu aliorum locorum, in quibus variat lectio ἐναντίος et ἐναντίον, aut quia et h. l. ἐναντίος legebatur.

130. Ἀτρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουνάζοντο. ⸖ quod versus duodecim syllabis constat; similis alteri: (Od. Φ, 15) τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ συμβλήτην ἀλλήλοιϊν — quod tales versus habentur *tenues*, εὐτελεῖς. Putes vero tales versus esse graues, propter spondeos. Verum pronuntiatum hoc respectu dactylorum, quos putarunt versum μεγαλοπρεπέστερον reddere: quod discas ex Eustathio.

γουναζέσθην. obseruat Schol. A. non esse proprie dictum, sed pro ἱκέτευον. Sic quoque Eustath. et Schol. br. ἐλιτάνευον Hesych. protentis scilicet manibus.

131 — 135. Iidem versus legebantur sup. Z, 46 — 50. ad quos vide Obss.

Ἀτρέος υἱὲ, Barocc. Harlei. Ἀτρέως.

132. πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται. Eustathius: γράφεται καὶ, πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῖο πατρὸς κειμήλια κεῖται. Versus repetitus est ex altero loco Z, 47. nisi quod ibi minus suauiter vbique legebatur ἀφνειοῦ πατρός. legitur hoc ipsum in Mosc. 3. sicque lectum erat in edd. non modo Flor. Ald. 1. sed et in Ald. 2. et ceteris omnibus ante Turnebum, qui ed. Rom. euoluit, et lectionem nunc receptam et a codd. firmatam intulit.

Poterat tamen abesse δόμοις, et praeferri πατρός. Etiam Bentl. e dissensu colligebat fuisse ἐν Ἀντιμάχοιο πατρὸς κ.

134. τῶν κέν τοι χαρίσαιτ'. Lipſ. τῶν κέν τι.

135. εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ'. Ariſtarchus εἰ νῶϊ ζώω ediderat; nec id male.

137. ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν. Apollon. Lex. „ἀμείλικτον, πικρὰν καὶ οὐ προςηνῆ· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν." hemiſtichion adſcriptum eſt non ex h. l. ſed ex Φ. 98. Etiam Schol. A. per Synonyma declarat ἀπηνῆ καὶ σκληράν. Add. Schol. br. Euſtath. praeterea Etymol. Heſych. Suid. Hoc eſt, quod ſaepe miratus ſum, voces, nobis tam apertas et expeditas tam ſtudioſe a grammaticis illuſtrari: alias multo difficiliores et obſcuriores praetermitti.

138. Aut ſcriptum aut pronuntiatum fuit εἰ μὲν δὴ 'ντιμάχοιο. Sequentia Tzetza Antehom. 158 ſq. ſic exponit: καί νύ κεν Ἀντιμάχοιο κακόφρονος ἔκταθεν (ſic eſt leg.) ἔργοις Ἀργείων οἱ ἄριστοι πρεσβείης ἀλεγεινῆς, χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένον εἵνεκα τοῖο. Ἀλλ' Ἀντήνωρ ξείνισεν ἐκ θανάτοιο σαώσας. — Τῆμος δ' Ἀντιμάχοιο ἀτάσθαλα ἔργα Φυγόντες Ἀργείοις ἐρέεινον ὅσα πάθον ἄλγεα Τροίῃ. (ſic lego) Attigi haec iam ſup. ad Γ, 205.

Mox v. 139. ἄνωγεν eſt ex ἄνωγον, non ex ἄνωγα, monuit Clarke.

140. ἀγγελίην ἐλθόντα. ξ— ἀγγελίην, εἰς πρεσβείαν recte primo loco Schol. A. mox autem ſubiicitur: duo ſignificatus habere apud Homerum ἀγγελίαν, primo τὸ ἄγγελμα — vt Od. O, 313. tum vt ſit ὁ ἄγγελος. Eadem habent Sch. br. Etymol. et Apollon. Lex. h. v. alterum hoc, ἀγγελίαν pro ἄγγελος dici, refutauit docte Tollius. Excurſu ad Apollon. Lex. p. 737. ſubintelligendum enim εἰς ἀγγελίην, quod ipſa res docet. cf. ad Γ, 206 et Δ, 384.

141. μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς. Ven. et Sch. ἐξ ἕμεν (niſi fuit ἑξέμεν), vna voce, vt ſolebant veteres. Ita ἐξέσίην ſcribebat Ariſtarchus. v. inf. ad Ω, 235.: cum aſpero. τὸ γὰρ εἶναι καὶ ἀφεῖναι παραγώγως γέγονεν ἕμε-

ναι. ὡς τὸ θεῖναι, θέμεναι." Sic vulgo grammatici, v. Euſtath. Immo vero, o boni, erat primo ἕμεναι, hinc ἕεναι et εἶναι. θέμεναι, θέεναι, θεῖναι. Sed vtilius erat ſenſum conſtituere; Sch. br. ἐξεῶσαι. ἐκπέμψαι. Heſych. ἐξαφεῖναι. Apollon. Lex. h. v. ad h. vſ. ἄξειν (f. fuit ἐξεῖναι aut quod in Heſychio eſt, ἐξαφεῖναι.) Etymol. p. 347, 47. adſcripto hemiſtichio: ἀντὶ τοῦ ἐκπέμψαι καὶ ἀπολῦσαι. σημαίνει δὲ τὸ κρατῆσαι καὶ φυλάξαι" (ita reddit τὸ μήδ' ἐξέμεν, iunctim ſumtum.)

142. νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. ⸖ quod Zenodotus legerat οὗ πατρός; atqui, ait Ven. A. hoc eſſet ἑαυτοῦ· quod alienum." Scilicet hoc ad quaeſtionem inter grammaticos Alexandrinos agitatam ſpectat, rectene ἑὸς et ὅς, quod *ſuus* eſt, de prima et altera perſona, quod poſtea ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ fuit, adhibeantur: de quo v. ad Od. I, 28. deberet h. l. dictum eſſe pro σφωϊτέρου πατρός. quod fieri poſſe negarunt. Contra quae dici poteſt: antiquiſſimum pronominum vſum potuiſſe nondum ſatis grammatice conſtitutum eſſe. Certe τοῦ πατρὸς, pro ἐκείνου τοῦ πατρὸς, vt eſt Homerico more accipiendum, vix vere Homericum eſt; etſi Schol. A. quoque ita cenſuit; nam ille pergit: „deeſt praepoſitio, et eſt ἀντὶ τοῦ· περὶ τοῦ πατρός. — (rem melius ſic declaraſſet: τοῦ eſſe τούτου τοῦ πατρὸς, *iſtius*, de quo 138 et 132 dictum.) τιμᾶς μέν τοι φησὶν Ἀρίσταρχος σφοῦ πατρός. αὐτὸς δὲ, τοῦ πατρός." Obſcura haec ſunt et vix ſana. σφοῦ πατρὸς eſſet idem quod οὗ, ἑαυτοῦ, vt eſt v. c. A, 534 σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. Verum, vt dixi, retinenda erat lectio Zenodotea οὗ, vt nunc dictum ſit pro, *veſtri patris*. Scriptum autem erat olim ϝου.

144. δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. ⸖ quod haſta percuſſus κατὰ στῆθος non tamen in vulnus proruit, ſed ſuperius cadit." Ergo hoc mirum viſum? an potius alia loca reſpexit, in quibus ſimile quid narratur? vt E 585 αὐτὰρ ὅγ' — Κύμβαχος etc. H, 145 ſq.

οὖδας ἔρεισεν vn. Vindob.

146. Interpunctionem Bentlei. mutabat: τμήξας. ἀπό τ' αὐχένα κόψας Ὄλμον δϝως ἔσσευε. non accedam.

147. ὅλμον δ' ὥς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι. ⸗ „quod ὅλμος hoc vno loco legitur, et quod tenuibus voculis Homerus non minus in Iliade vtitur quam in Odyssea χοίνικος (Od. T, 28) et λύχνου (Od. T, 34) aduersus eos qui discrimen faciunt: (πρὸς τοὺς χωρίζοντας) sc. inter Iliadem et Odysseam, quod ad dicendi genus attinet." Sch. A. Est autem ὅλμος lapis cylindricus, cuiusmodi erat is, qui excauatus recipiebat legumina tundenda. Sch. A. B. Sch. br. Eust. Etymol. in ψαλμός. Aliis verbis περιφερὴς λίθος μάρμαρος Hesych. explicat. Translata vox ad alia similem cylindri formam habentia, vt tripodis operculum. Inde etiam pro *ipso trunco* corporis, sine brachiis et pedibus, adhibitum. v. Etymol. Pollux — θώραξ καὶ ὅλμος. II, 162. Virgil. Aen. X, 555 *truncumque tepentem prouoluens.* κυλινδόμενος, et ex correct. voc. Townlei.

148. τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' — Pro ἔασ' male Barnes ἔασσ' etiam hic. et pro var. lect. ἔασχ'.

149. Post Ἀχαιοὶ interpungit quoque Ven. A.

151. ἱππεῖς δ' ἱππῆας. ἱππεῖς insolens prorsus forma in poeta Ionico; debebat esse ἱππῆες, vel ἱππέες. Notata res quoque doctissimo Knight p. 38. vbi suspicatur fuisse digamma in ἱππεϝες Bentleius tanquam suauius malebat ἱππῆας δ' ἱππεῖς. malim ἱππῆας δ' ἱππῆες ὑπό. Ita quoque δηϊόωντες melius subsequitur. Ad ἱππεῖς autem ille non offendisse videtur. Equidem mihi persuadeo, fuisse scriptum ἱππέες ἱππῆας.

152. ἐκ πεδίου sequentibus iungi posse, melius tamen ad superiora referri monet Ven. A. iungi porro ἱππεῖς ἱππῆας δηϊόωντες. ὦσαν Eustath. legerat; τὸ δ' ὦσαν κυριολεκτεῖται νῦν· ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὰ, λᾶαν ἄνω ὤθεσκεν. At ὦρσαν, διήγειραν Sch. br.

153. χαλκῷ δηϊόωντες. Ven. A. „ἤτοι τοῖς ἐπισσώτροις κόπτοντες τὴν γῆν. *rotis aere munitis:* mira interpretatio!" ἢ ὅτι συντακτέον τοῦτο τῷ· πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὀλε-

κον, ἱππεῖς δ' ἱππῆας. (sc. vt addatur δηϊόωντες χαλκῷ. quae et addunt Sch. br.) οἱ γὰρ τῶν ἵππων πόδες χάλκῳ ἐπίτρωσκον. (leg. οὐ γὰρ τ. quod et Sch. br. habent). Ita tamen ipse Eustath. haec exposuit; etsi obuia rés sit, χαλκῷ de armis pugnantium esse dictum. δηϊόωντας ed. Flor. Emendate — τες dedit statim Ald. 1.

155. ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ. ἐ- „quod ἄξυλος multis modis exponitur: aliis est θρυώδης (an f. δρυώδης?) aliis πολύξυλος. (vt et in Suida.) aliis est silva, e qua nemo lignatus est, adeoque arboribus abundans. vt ap. Hesiodum: τῆλε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν (sequi debuit aliquid: ξύλα στηρίγματα)." Hactenus Ven. A. Similia habet Apollon. Lex. in ἀξύλῳ. Sequitur posteriorem rationem Ven. B. tum subiicitur Porphyrii scholion, quod habebatur iam in Quaest. Hom. 26. qui contendit esse ἄξυλον ὕλην, ἐξ ἧς οὐδείς πω ἐξυλεύσατο. Si tamen propius adspicias, arguta magis, quam probabilis est ratio: quandoquidem α toties in compositis auget, ex ἅμα vel ὁμοῦ. cf. Harpocration in ἄβιος. Hesych. p. 2. Ceterum comparatio haec est ex nobilioribus; iterum ea occurrit inf. O, 605 item Υ, 490 sq. et profecit inde Apollon. I, 1027 σύν τ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν Ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρὸς, ἥτ' ἐνὶ θάμνοις αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται. Et Virgil. Aen. A, 405 sq. πῦρ ἀΐδηλον. De voce vidimus iam ad B, 455. Agit de ea Porphyr. Quaest. Hom. 26. quae translata est in Schol. B. ad h. v. Inepte de hac voce argutatur Eustath. Super ἄξυλον veteres exscripsit.

156. πάντῃ δ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσι. εἰλυφόων ἄνεμος. Sch. br. εἰλῶν. ταράσσων. Apollon. Lex. h. v. συνειλῶν· τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν. Viuidius res expressa inf. Υ, 492 πάντῃ δὲ κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. Ad ipsum ignem se voluentem translatum est in Sc. Herc. 275 τῆλε δ' ὑπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε (se) χερσὶν ἐνὶ δμώων. etsi versus a primo poeta non sunt. In etymo argutantur grammatici (ap. Hesych. Etymol. Eust. h. l.

et ad Il. Υ, 492) quasi φάος insit voci; atqui ἔλω, εἴλω, εἰλύω et εἰλύω, εἰλύφω, εἰλυφάω, εἰλυφῶ, et Ionice εἰλυφέω, nihil aliud quam εἰλέω, *inuoluo*, *contorqueo* et sic porro. Scriptum ἠλυφόων in Lips. φέρει. Mosc. 3 φέροι. Verum ex more Homeri absoluta sententia sine regimine interponitur φέρει. etsi sic pro τε praestaret δὲ, πάντη δ' εἰλυφόων ἄ. Iam φέρει nimis tenue videri potest, vt cum Eustathio facile amplectaris στρέφει. Conuenit hoc cum ipsa voce εἰλυφόων. qui ap. Hesych. συστρέφων ἄνεμος. Praeferebat quoque στρέφει Bentl. At φέρει non minus habet vim grauiorem pro *rapit*, rapide aufert. Ita ἄελλαι φέρουσιν inf. Τ, 377. 378. Ceterum in voc. εἰλυφόων difficultas metrica occurrit. media in εἰλύω vbique est longa. cf. ad M, 286; etiam in εἰλυφάζω, ex εἰλυφάω ducto, inf. Υ, 492 πάντη δὲ κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. Necesse adeo est εἰλυφόων tribus syllabis efferri; ac si scriptum esset εἰλυφῶν. quod vereor vt Homericum sit. Mediam tamen et corripi et produci potuisse, quod Eustath. ad Υ, p. 1218, 12 asserit, haud credo; verbum υω, ειλυω, productam habuit et habere debuit. Suppetit vero ratio melior: Primo digammum desiderat vocabulum: Ex modo laudato versu Υ, 492 φλόγα ϝειλυφαζει apparet fuisse ϝειλυφαω. Qua de re v. in Excursu de Digammo et sup. ad Z, 424. Exterendum itaque esse videtur τὸ τ' in πάντη τ' εἰλυφέων, nam esse debuit antiqua scriptura πάντη ϝειλυφοων. Porro εἰλύω fuit antiquitus ϝειλυϝω. Suspicor igitur fuisse scripturam priscam et veriorem ϝειλυϝων quod nunc est εἰλύων. comparatio autem ita procedit: ὡς, ὅτε πῦρ ἐμπέσῃ ὕλῃ, πάντη εἰλύων ἄνεμος φέρει (sc. αὐτό.) Bentleius ita constituerat: πάντη ὁ ϝειλυφοϝων ἄνεμος στρέφει.

Super etymo voc. θάμνος satagunt Sch. br. Eustath. cf. Hesych. Etymol. Ad Homerum haec non spectant. Sufficit esse arbusta. Apollon. Lex. θάμνοι, οἱ ὑλώδεις τόποι adscripto hoc versu.

157. οἱ δὲ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. ἐπειγόμενοι. Aristarcheam esse lectionem prodit

Schol. Ven. A. Quid igitur aliis fuit lectum? Suſpicor ἐπειγομένου vel ἐπειγομένῃ πυρὸς ὁρμῇ. minus docte. ὁρμὴν vn. Vindob. πρόῤῥιζοι eſſe μέχρι τῶν ῥιζῶν monent Sch. br. Scilicet alias eſt σὺν ταῖς ῥίζαις. v. Heſych.

158. πίπτε κάρηνα. κάρηνα duplici modo acceperant ſeu proprie ceruicibus recifis ſeu pro ipſis hominibus. Sch. br.

160. κείν' ὄχεα. Schol. A. ait τὸν Τεχνικὸν (Dionyſium Thracem) ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ (immo εἰς τὰ) περὶ παθῶν Διδύμου (fuit ſcilicet Didymi libellus περὶ παθῶν grammatico ſenſu) κεῖν' ſcribi voluiſſe, at ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προςῳδίᾳ contrarium ſtatuiſſe. Spectat hoc Scholion proprie ad P, 201 ἆ δείλ'. vbi v. Obſſ. corrigendum quoque hinc Scholion in extrema parte: περισπᾷ γοῦν τὸ δῆλον. Vt verbo dicam, Dionyſius altero loco dixerat, in κενὰ, ſi eliſione vltimae fiat κεν', ſcribendum eſſe κέν', ſi ex κεινὰ fiat κειν', ſcribendum eſſe κεῖν', altero autem loco ſtatuiſſe ſcribendum eſſe κείν'. hocque alterum vulgo probari videmus.

κροτάλιζον. Dictum transitiue: vt aliquis *ſonat currum*, pro, ſonare, ſtrepere, facit currum. ἕλκοντες ἠχὴν ἐποίουν. Sch. br. Inter ὀνοματοποιηθέντα refert Euſtath. Inf. O, 453 eſt κείν' ὄχεα κροτέοντες eodem modo, vt κροταλίζειν ſit quod κροτεῖν, ſonitum mouere. Proverbium hinc ductum κενὰ κροταλίζεις ὄχη. ap. Apoſtol. XI, 31.

ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. v. ad Δ, 371.

162. κεῖντο γύπεσσι πολὺ φίλτεροι, ἢ ἀλόχοισι. miro modo Ven. B. τοῖς γυψὶ, ὅτε ἀπέθανον, ἢ ταῖς γυναιξὶν, ὅτε ἔζων. (repetit hoc Euſtath.) ἤ, τοῖς μὲν γυψὶν ἔμελον, ταῖς δὲ γυναιξὶν οὔ. Reſtat tertium. v. Notam. κείατο. emendatum hinc Heſychii Scholion κείαντο. ἔκειντο. immo κείατο.

163. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς. — „quod ἐκ in his vſſ. omnino eſt pro ἐκτός." — ὕπαγε pro ὑπεξήγε. ὑπεξέφερε. Sch. br. Euſtath.

Versus 163 164. Lucian. Nigrin. 18 in suam rem vertit; eosdem fini historiae suae subscripsit Dio Cassius. Apud Gell. N. A. XIII, 24 sunt inter exempla cumulatorum magna cum vi synonymorum. vt Od. Λ, 611 ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.

165. σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. σφεδανόν; diserti in illustranda hac glossa sunt omnes Sch. A. B. Sch. br. Eustath. Apollon. Hesych. Etymol. Migrauit quoque vox inter Platonicas glossas Timaei. Apponam tantum antiquiora. Ven. A. exponit ἐπεικτικὸν καὶ ἀπεστραμμένον. οἷον σφενδονηδὸν, ἀπὸ τῆς σφενδόνης. οὕτως Ἀρίσταρχος." Fatendum est, Aristarchum iudicium suum parum in hoc etymo approbasse; melius alii repetierunt a σπεύδω, (Etymol. παρὰ τοῦ σπεύδειν σπευδανὸς καὶ σφεδανός) et vocem declarant per σφοδρόν. Apollonius: σφεδανόν. ὁ μὲν Ἀπίων σκληρόν. ἔτι δὲ μᾶλλον, ἐπιτεταμένον. atque hoc maxime accommodatum, intente. acriter. Adde Π, 372. vbi idem fere versus, et Φ, 542. ad quem vide.

166. οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα. ⁓ „πρὸς τὸ περὶ τοῦ ναυστάθμου διάγραμμα. ait enim Ili monumentum esse medio in campo." Fuit quoque ζήτημα super locorum situ, quod Ven. A. exponit, orta dubitatione ex eo, quod nonnulli non interpunxerant post κὰπ πεδίον, sed cum παρ' ἐρινεὸν iunxerant; ea tamen arbor prope vrbem erat. At Ili sepulcrum erat in planitie campi: inde, vbi ad vrbem porro tenderes, perueniebatur ad *caprificum*, ἐρινεόν, ab ea ad *portam Scaeam*, a qua haud longe abfuit *quercus*. cf. Excurs. ad lib. VI. p. 303. et al.

παρ' Ἴλου σῆμα. σήματι ϝίλου vidimus K, 415. vt vbique est ϝίλιον, ab eo appellatum. Bentleius itaque mutabat οἳ παρὰ ϝίλου σῆμα. At δὲ abesse nequit; sunt enim *Troiani*. Saltem esse posset Ἴλου δ' οἳ παρὰ σῆμα. Sic ϝίλου locum haberet. Inest omnino scabrities aliqua hisce versibus. — Ἴλλου Harlei. et Vrat. A. Mosc. 3. et al. h. l. edd. Flor. Aldd. et Rom. excepta Argentina vsque ad Turnebum. Supra K, 415 Sch. br. praefixum erat Ἴλλου. Versus 166. 167. excitat Strabo XIII; p. 886.

B. vbi de Ilo memorat, qui poſt vrbem Dardaniam, a Dardano in radicibus Idae conditam, auſus erat vrbem condere *in campis*, ἐν πεδίῳ. cf. Il. Υ, 216 ſq. non adeo mirum, Ilum in medio quoque campo ſepultum fuiſſe.

167. μέσσον κακπεδίον variauit 172. καμμέσσον πεδίον alibi πεδίον κατά.

169. λύθρῳ δὲ παλάσσετο quod Ionicum et auribus gratum repono ex Harlei. et Vrat. b. De voce παλάσσεσθαι v. ad Z, 268. χεῖρας ἀάπτους vidimus iam A, 567.

170. Σκαιάς τε πύλας. In etymo argutantur grammatici, vt alibi alii, ita h. l. Schol. B. pro ἵκοντο vn. Vindob. ἵκανον.

171. ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο. vix dignum memoratu eſt, mirandum tamen, cum Aldina ſphalmate ἔνθα ἄρα verſum iugulaſſet, id ſeruatum eſſe ab editoribus, etiam a Turnebo, vsque ad Criſpinum; attamen ed. Rom. emendate verſum exhibuerat.

173. ὥς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. „quod ἐφόβησεν, εἰς φυγὴν ἔτρεψε“ Sch. A. ſaepe iam monitum! ὡς δὲ λέων excitat Aelian. H. A. V, 39.

ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. vox a grammaticis vexata, duplici quoque etymo; vt ſit modo pro veſpere, ἐν ᾗ ὥρα ἀμέλγουσιν, et de media nocte, ἐν ᾗ τις οὐ μολίσκει. h. e. πρόεισι. Schol. A. et Apollon. Lex. verſu ipſo adſcripto. Poſterius a μολεῖν ductum, etſi ineptum, laudat ex Oriane Etymologus. cf. Heſych. et Suidas. Res tamen h. l. narrata videtur non veſperem, ſed altam quietem poſcere, qua leones armenta inuadere poſſint intra ſeptum ſtabulantia. Ita etiam ſtatuere licet de Il. O, 324. Forte hoc, cum obſeruatum eſſet, grammaticos adduxit, vt ἀμολγὸν de media nocte acciperent. Quid tamen ſi inclinata iam nox deſignata eſt per ἀμολγὸν, cum ſub diluculum vaccae mulgerentur? Ad tale tempus ſpectare videtur ſomnium Penelopes Od. Δ, 841. Verum vſu loquendi ipſo, probabile ſit omnino, νυκτὸς

ἀμολγῷ pro διὰ νυκτὸς positum esse, de quauis noctis parte. De vespere, cum Hesperus procedit, dictum est Il. X, 28. 317. Argutias captat laudatus a Barnesio Martinus Var. Lect. I, 23. ex Eustathio, quem vide et ad h. l. et ad O, 324.

174. αἰπὺς ὄλεθρος. haec iam vidimus Z, 57. Corrigendus in hoc Suidas: αἰπὺς ὁ ὀλέθριος. leg. αἰπὺς ὄλεθρος.

175. τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν, κρατεροῖσιν ὀδοῦσι. ἔαξεν ὀδοῦσιν iungenda, vt sup. vs. 114. τῆς δὲ, pro ταύτης δέ. Vix enim Homericum esset accipere pro ἧς, vt sit: τῇ δέ τ' ἔῃ — ἧς ἐξέαξε.

176. αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Sch. A. λαφύσσει, μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει. Hoc idem Apollon. Lex. h. v. et Hesych. apponunt. σκύλλειν est fatigare, vexare, verum reuocanda huc est alia significatio ex Hesychio, σκυλλεῖν, s. potius σκύλλειν, τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν. Lambit leo ita, vt lingua aspera et aculeata carnes auellendo hauriat cum sanguine; atque hoc est, cum laniatione, μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίειν. Vocem λαφύσσειν eiusdem stirpis esse cum λάπτειν et ἀφύσσειν, apertum est. (v. Schol. Aristoph: Nub. 52. qui h. v. laudat) hoc a φῦμι ducit Etymologus. λάπτει, καταπίνει est in Hesych. In Apollon. Lex. in λαφύσσει adiectum est: τῶν πεποιημένων ἡ λέξις, et Schol. br. μετὰ ποιοῦ ἤχου ἀναῤῥοφεῖ. assuto Scholio inepto, in quo ἀπὸ τοῦ γλάπτω, excauo, vox ducitur. Latiore significatu inde λαφύσσειν, λαφυγμὸς, pro ἀδηφαγεῖν; de quo v. Suidas, qui versum excitat aliena in re. Ceterum hoc hemistichium de leone iterum occurrit Σ, 583. et P, 63. 64 repetiti sunt vss. 175. 176.

178. οἱ δὲ φέβοντο, Ionicum, seruauit Townlei. Apposita est in Veneto stigme ⸖ respectu τοῦ φέβεσθαι, v. ad 173 et 121.

179. ※ 180. ※ — „quod hi duo versus sedem habent ἐν τῇ Πατρόκλου ἀριστείᾳ, non autem hic, vbi praecesserat iam 159. 160 πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι

Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον. Zenodotus nec ſcripſit hos duo verſus, Ariſtophanes reprobauerat alterum Ἀτρείδεω." Schol. A. Scilicet alter hic verſus de Patroclo legitur: Π, 699 Πατρόκλου ὑπὸ χερσί. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. prior nec ibi nec alibi legitur. At ferri poteſt, etiamſi ſerioris rhapſodi fetus ille ſit.

181. ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν. ἔμελλον Lipſ. cum Harlei. Vrat. a m. ſec. tribus Vindob. ſc. Troiani. poſſet et ipſum ferri.

183. Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης. — „quod per haec poeta docet, Iouem Olympo ad Idam ſe contuliſſe." Ven. A. Scilicet ad Olympum redierat Θ, 438. vnde nunc iterum deſcendit.

πιδηέσσης. vox grammaticis notabilis viſa. Schol. h. l. Etymol. Heſych. et iam Apollon. Lex. h. v. καθύγρου. πιθακώδους. πολυπιδάκου. Scilicet fuit aliquando ἡ πίδη, πίδαξ.

184. ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν. ἔχε δ' ἀστεροπὴν Ariſtarchus. (quod et ſcriptum in Cantabr.) Eſt autem h. l. non fulmen miſſum, ſed inſtrumentum, ait Ven. A. quo fulmen mittitur: vt N, 242. 3 ἀστεροπῇ — ἥν τε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξε.

185. Ἶριν δ' ὤτρυνε. ſic codd. et edd. vsque ad Steph. qui, forte caſu, expreſſerat ὄτρυνε. Parum refert.

186. βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. — quod ταχεῖα eſt pro ταχέως." Vidimus iam Θ, 399. Noluerunt ergo epitheton Iridis eſſe. Φάσκ' ἴθ' Lipſ. ἴθ' Ald. 1. vitio operarum, quod ſeruarunt indocte Ald. 2. cum toto grege, etiam Turnebus, cum tamen Flor. et Rom. exhiberent ἴθι. Nec primo nunc occurrit, ſed ſup. B, 8 et inde ſaepius.

ἔνισπες expreſſum eſt in Veneta edit. operarum puto vitio.

187. ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ. et iterum ſic vſ. 202. Notabile, non inſuaue ad aures eſſe viſum ἂν μέν κεν. Ita tamen et alibi; vt Od. E, 361 ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' — Z, 259 ὄφρ' ἂν μέν κ' ἀγροὺς — Tam incertum eſt

aurium iudicium! inprimis si cogites cumulari quoque ἄν et κέν, eodem sensu.

189. τόφρ' ἀναχωρείτω. ἀναχωρήτω Townl.

191. ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ. ⸺ „ad obseruandum discrimen (iam saepius monitum) inter τύψαι et βαλεῖν, *cominus* et *eminus*."

192. αὐτὰρ ἐπεί κ' — εἰς ἵππους ἅλεται. ⸺ „quod ἅλεται pro ἅληται." Sch. A. hactenus bene; (Eadem Eust. et alii) nec exemplo haec carent in Homero, videnturque, ex mea sententia, ad sermonem nondum grammatica subtilitate constitutum pertinere. Etsi potuit quoque esse ἅλομαι et praesens poni pro futuro. ἁλεῖται. At grammatici mira ad h. l. notarunt in Sch. Ven. A. ψιλοῦται (h. e. ἄλεται scribitur, vt est in Townl. hic et 207.) siue sit pro ἐκκλίνειν, vt Ascalonita ait, siue pro συστραφῆναι, vt Tyrannio. vnde ἐάλη N, 408. ἆλεν (non vt editur ἅλεν), X, 12. ἀλῆναι, Π, 714. ἀλείς, X, 308. ἀλὲν ὕδωρ, Ψ, 420. ἀλέντες, Φ, 534. 607. inde ἅλωμαι, ἅληται, pro quo h. l. ἅλεται vt I, 409 ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων pro ἀμείψηται. Od. Ξ, 400 ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, pro ἀλεύηται. Il. Υ, 173 ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ pro φθίηται." Bene obseruata postrema: etsi de singulis erit quod moneri possit. At miror grammaticos permutasse inter se plura, et duxisse ἅλεται ab ἅλημι, quod idem est atque ἄλημι. ἀλέω. εἰλέω. idque fuit haud dubie ϝαλεω. v. ad E, 823. Alienum autem id ab h. l. εἰς ἵππους nemo ἀλῆναι solet, συστρέφεσθαι. Aliud est Π, 402 ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ ἧστο ἀλείς. sedit contractus. Deterius est quod in Ven. A. subiicitur in fine: τὸ δὲ ὅλον γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, πλανῶ, ὅπερ ψιλοῦται. vnde est ἄλημι, ἀλάλημαι. Etiam diuersum ab hoc est ἁλῶναι, ἁλούς, ab antiquo ἅλωμι, ex ἀλῶ, ἁλόω, quod nunc est ἁλίσκω. At, praeter haec omnia, in vsu Homerico habitum est ἅλλομαι pro ἅλλομαι, vnde est ἐπᾶλτο. ἐπάλμενος, vt monitum ad H, (VII) 260. Θ, (VIII) 86. Φ, 536. Nil adeo refert h. l. ἅλεται an ἅλεται scribas. ἅλλεσθαι ἀφ' ἵππων,

ἐξ ἵππων, ἐξ ὀχέων, saepe occurrit; quidni et h. l. et 207 εἰς ἵππους! vt H, 15 ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων.

194. (εἴζοκε) — ἐπὶ κνίφας ἱερὸν ἔλθῃ. Mosc. 3. et vn. Vindob. ἔλθοι. etiam vs. 209.

196. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν. ⊱ „quod est ἡ Ἴλιος. et quod nunc est κατ' Ἰδαίων ὀρέων· vbi vero in Olympum redit, est ἐξ Ἰδαίων ὀρέων, quippe ἐξ ἴσου ἐπὶ ἴσον, *ex monte in montem*." Argutiae eaeque falsae. Nam sup. Θ, 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς μακρὸν Ὄλυμπον. Adde O, 79. 169.

203. ἐναίροντα. ἀναίροντα Lips. vitio. Est locus quoque ap. Iulian. Or. II, p. 68 A.

204. τόφρ' ὑπόεικε. Vrat. A. ἀπόεικε.

207. τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει. τότε σοι Mori, Harl. Vrat. A. τότε οἱ Lips. Townl. ex 192.

210. ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις. Pro postremis legitur ἀπεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον in Barocc. Mori, vn. Vindob. Porro qui ὣς putet scriptum fuisse ϝὼς, possit huic loco succurrere corrigendo ἡ μὲν ϝὼς εἰποῦσ'. At de ἄρ' ὣς vide ad Γ, 196.

211. versus iam lectus sup. Γ, 29. Pro ἆλτο est ἅλτο Townl.

212. πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα. δοῦρε Harlei. nam duas hastas gestant.

213. ὀτρύνων μαχέσασθαι. μαχέεσθαι Harl. vn. Vindobon.

214. οἱ δ' ἐλελίχθησαν. ἔν τισιν· οὗτοι ἐλελίχθησαν" Schol. Ven. A. Forte fuit οὗτοι ἐλίχθησαν. etsi Dawes reponeret οἱ δε ϝελιχθησαν (v. Excurs. de Digammo, et supra Obss. ad A, 530.)

216. ἀρτύνθη δὲ μάχη. ἀρτύνθη. κατηρτίσθη. Apollon. Lex. ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ' Townl. Vrat. ἐκ δ', etiam bene, cum b. duob. Vindob.

217. ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων. ⊱ „ἐθέλειν esse apud Homerum, non, θέλειν; et cum respectu ad illud: μήτε σὺ, Πηλείδη θέλ'" Schol. A. Scilicet ait,

debere hoc esse ἔθελε, vnde scribitur: Πηλείδη 'θέλ'. Il. A, 277. ad quem locum v. Obss.

218. ἔσπετε. Totus versus sup. B, 484 lectus.

219. ὅς τις δὴ πρῶτος 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἦλθε. „ἀντίος Zenodotus et Aristophanes. ἀντίον Aristarchus." Ven. A. hoc et habet Cant. Vrat. b. a m. sec. vn. Vindob. „γρ. πρῶτός ὁ 'A." Barnes; puto de suo dedit. Bentl. em. πρώτιστ' 'A.

220. κλειτῶν ἐπικούρων. κλητῶν Townl. quod per se praeferam: sunt *socii aliunde arcessiti*. Ita etiam codd. Z, 227. P, 14. et receptum τηλέκλητοι E. 491 ad q. v. vide. πολύκλητοι, K, 420. At alibi sine varietate legitur κλειτοὶ, vt Γ, 451. Δ, 379. et solet quoque hoc vocabulum pro epitheto simpliciter ornante adhiberi: *praeclari socii*.

221. &c. quod tanquam numine afflatus reponit: 'Ιφιδάμας 'Αντηνορίδης etc. vt lib. I. τίς δ' ἄρα σφῶϊ θεῶν — respondet Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. Ven. B. monet, iungenda esse 231. 'Ιφιδάμας — μέγας τε. ὅς τότε. (pro οὗτος) *hic, inquam, tum*. Pro Iphidamante apud Strabon. (lib. VII. Epit. p. 510. A.) laudatur 'Αμφιδάμας.

222. ὃς τράφη ἐν Θρῄκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων. „μητέρι θηρῶν Zenodotus." at, ait Ven. A. recte, ἐριβώλακι postulat multos *greges*, non *feras*. Vidimus μητέρα μήλων de aliis quoque terris B, 696. I, 475.

ἐν Θρῄκῃ recte scripsit Barnes cum Cant. Ven. Lips. ex vsu Homerico. Edebatur Θράκῃ, et Θρᾴκῃ.

τράφη ἐνὶ erat in Lips. Ernesti putabat eum voluisse dare: τράφ' ἐνὶ, atqui sic Homerus nec scripsit, nec scribere potuit. v. sup. ad B, 661.

223. Κισσῆς, τόν γ' ἔθρεψε. Κισσεὺς legebatur, manifeste interpolatum, in edd. Flor. Aldd. At Rom. Κισσῆς, quod Turn. Steph. recte receperant; iterum reuocavit Κισσεὺς Barnes. Est sane hoc vulgare. At alterum antiquius: ductum vtrumque ab antiqua scriptura et pronuntiatione: Κισσες· vt syllaba longa declararetur, scriptum Κισσεες et ΚισσεϜς. Ex hoc factum Κισσεὺς, ex

illo Κισσῆς. Hoc habent Ven. vterque cum Sch. tum Sch. br. Euſt. (qui male a Κισσεὰς ducit) Townl. In Scholiis ſeriorum commenta habentur. Indoctum Scholion erat in mſ. Lipſ. Κισσῆς, ἡ τοῦ Κισσέως θυγάτηρ quod et ap. Euſt. reperitur: quaſi eſſet Κισσῆς ex Κισσηὶς, alienum ab h. l. — ἔνθρεψε Mori. Malim τόν γε θρέψε.

224. ὅς τίκτε. „γρ. ὅς ἔτικτε“ Barnes.

225. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον. ἥβης μέτρον antiqua loquendi ratio, ad quam grammatici nil obſeruarunt; eſt tempus iuſtum, aetas iuuentae, pro pubertate et iuuenta ipſa. Sequiores εἰς ἡλικίαν ἔρχεσθαι.

ἐρικυδέος· ſup. Γ, 65 ait Erneſti: „ἐρικυδὴς eſt iuuentus, quia appetentiſſima eſt gloriae, et gloriae quaerendae aptiſſima.“ Atqui nihil amplius eſt quam *praeclara, eximia, decora*, vt Latona Ξ, 327. δαῖς Ω, 802 et al. idem quod κυδαλέος, κύδιστος. Bene Koeppen laudat e Mimnermo τιμήεσσα ἥβη.

226. δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν. — quod Iphidamas matris ſororem duxit, vt Diomedes Aegialeam (matris Deipyles ſororem). cf. Apollod. I, 8, 5. 6. Repetit eadem ex veteribus Euſtath. — αὐτοῦ μὲν Flor.

227. μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν. μετὰ κλέος. Φήμην ἀκούσας ὅτι ἐπεστράτευσαν οἱ Ἀχαιοὶ τῇ Τροίᾳ Sch. br. Similia Heſych. in μετὰ κλέος. *poſt* nuntium acceptum. *audita re.* μετὰ τὴν ἀκοὴν τῆς ἐπιστρατείας τῶν Ἑλλήνων. Similiter N, 364 πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει. vbi v. Obſſ. Bene autem compoſita narratio in ſingulis: quod et Ven. A. vidit.

228. νηυσὶ κορωνίσιν. De epitheto, quod inflexam puppium partem extremam denotat, v. ad B, 392. cum loco claſſico Arati Phaen. 342—347.

229. ἐν Περκώτῃ. Reduxi lectionem e Flor. et codd. optimis Veneto, Lipſ. Sch. br. Mori, Cant. Harlei. accedunt alii minoris momenti, vt Moſc. 3. duo Vindob. cui ſubſtituerat alteram Περκώτη Ald. 1. 2. et reliquae; mutaui id ea de cauſſa, quod Περκώτῃ legitur O, 548 et

ſup. B, 835 vbi v. diſputata; tum quia Homerus hinc duxit Περκώσιος, quod ex Περκώπη ductum eſſe nequit. Eſſe hoc *antiquius* vrbis nomen fruſtra pronuntiatur: Stephanus Byz. tantum ait Περκώτη, ἡ πάλαι Περκώπη h. *quae olim etiam Percope fuit pronuntiata.* Non igitur erat, quod Περκώπη defenderent viri docti inque his Erneſti. Variant codd. quoque ap. Herodot. V, 117.

233. *παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.* non dubito etiam h. l. fuiſſe: *παρὰ δέ οἱ,* quod olim pronuntiatum eſt *παραιδὲ Ϝοι·* obtinet tamen *παραὶ* grammaticorum commentum omnes libros. Obſeruat Clarke vim vocis mediae *ἐτράπετο, auertit ſe.*

234. *κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε.* ⟶ „quod *θώρηκος ἔνερθε* non eſt, intus, ſub, thorace; ſed in inferiore zonae, qua thorax cingitur, parte." Bonum Scholion A. B. *ὅτι οὐ λέγει, διὰ τοῦ θώρακος ἔνερθεν, ἐντὸς θώρακος,* (hoc dixerat *ὑπένερθε* Δ, 186) *ἀλλὰ κατὰ ζώνην θώρακος, τὴν θωρακοζώνην λεγομένην. τὸ δὲ ἔνερθεν, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θωρακοζώνης.* ſimile illi quod inf. 252 *νύξε δέ μιν — ἀγκῶνος ἔνερθε,* h. e. *κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος.* Suſtuli itaque importunam interpunctionem *κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε, νύξε.* Sunt enim iungenda *κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε,* h. *κατὰ τὸ ἔνερθε τῆς ζώνης τοῦ θώρακος.*

236. *οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον.* *ἔτορε, διέτρωσε.* Apollon. Lex. ad h. l. reſpiciens. *παναίολον,* variis ſeu figuris ſeu coloribus ornatum; dictum ad Δ, 186.

237. *ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.* *μόλιβδος* non modo Flor. et Ald. 1. ſed omnes edd. ante Turnebum, excepta Romana, e qua ille repoſuit *μόλιβος,* vt quoque codd. Townl. Ven. cum duobus Vindob. legunt. Alii *μόλυβδος,* vt Vrat. A. Actum eſt de huius vocis ſcriptura ad faſtidium a viris doctis ad Thucyd. Eurip. Lucian. poſt H. Stephanum. v. inprimis Pierſ. ad Moer. Att. p. 257. De permutatione ι et υ vide Euſtath. h. l. et ad Ω, 80. Etymol. h. v. Bernard ad

Theoph. Nonn. T. I. p. 34. Praeferam equidem μόλυβος, consentiente Brunckio ad Apollon. IV, 1680.

ἐτράπετ' αἰχμή. ἐτράπετο, ἐκάμφθη, αἰχμή. — τῆς ἐπιδορατίδος ἡ ἀκμή. Apollon. Lex. p. 74. adscripto hoc versu et altero E, 293.

239. ἕλκ' ἐπί οἱ, μεμαὼς, ὥστε λῖς. Schol. A. B. scribere iubent ἕλκ' ἔπι οἵ. ὀρθοτονητέον τὴν οἱ, pro ἑαυτῷ, et iungenda ἐφεῖλκε." At alii οἷ scripserant ap. Eustath. potest etiam scribi ἕλκ' ἔπι οἱ. „γρ. εἷλκ'" Barnes.

λίς scribebat Aristarchus, λῖς Aeschrion, docente Schol. A. vti est μῦς, ναῦς, et inf. 480 λῖν. ἐπὶ δὲ λῖν ἤγαγε δαίμων. At Aristarchus ad analogiam prouocabat in κίς, θίς, ῥίς, καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις. Similia fere ex Apione et Herodoro sunt apud Eustath. et Etymol. Poterat tamen nec minus de his quaeri an recte scribantur; nam et ex ῥίς fit ῥῖνα, ex θις, θῖνα. Certe ex λις fit λῖν, vt inf. 480. ad quem vs. vide. Probabile fit, primitus fuisse λιίς, contracte λῖς. Nisi placeat cum R. Payne Knight suspicari, fuisse λιϝς. quod suspicari licet de omnibus similibus syllabis productis. Apud Theocr. X, 6 λῖν in carmine, λὶν in Scholiis editur, versu nostro laudato. Esse hoc productum, patet quoque ex Jl. P, 109 ὥςπερ λὶς ἠϋγένειος. Accedit, quod grammatici, et ipse Aristarchus, plura confundunt: diuersum enim est λὶς πέτρη, λεῖα Od. M, 64. iterum aliud λὶς textum, sup. Θ, 441. vbi λῖτα καταπετάσας. vt taceam etymologias absurdas in Schol. A. B. ad O, 275. In edd. est λίς, praeter edit. Lips. in qua erat λῖς, quod repetii, vt consentiret scriptura cum O, 275. P, 109.

240. σπάσσατο. recte edidit Barnes pro vulgato σπάσατο, cuius prima breuis est, vt Δ, 530.

241. κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Laudatur in Schol. Sophocl. Ai. 843 (831) εὖ με κοιμίσαι, vbi et, perpetua permutatione edd. κοιμίσσατο exhibebant; emendatum a Brunckio.

242. ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου. scribitur et ἀπὸ, et ἄπο, pro ἄποθεν. nec refert. Interpunctionem accurate constituerunt Schol. A. B. cum Eustath.

243. κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε. h. e. εἶχε. „παρ' ἧς οὐδὲν αὐτῷ χαρίεν, οὐδὲ ἡδὺ, ἐγένετο." Sch. br. At haec rem parum illustrant. Melius Sch. B. et alii ap. Eustath. οὐκ ἐχάρη ἐπὶ τῇ συμβιώσει αὐτῆς, οὐδ' ἐπὶ τῇ τεκνοποιήσει. Similia sunt in Hesych. in ἧς οὔ τοι χάριν οἶδε. quod Scholion ad h. v. spectat. Koeppen nimis argute ἀνακαλυπτήρια huc aduocabat. Verbo: aut ad liberos nondum ex ea susceptos aut ad maritalem eius vsum haec spectant.

244. πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν. — „quod pecudibus pararunt sibi vxores; vt inde intelligatur, quae sint ἀλφεσίβοιαι παρθένοι, (inf. Σ, 593. vbi v.) quod sunt αἱ ἀλφαίνουσαι, εὑρίσκουσαι, βόας. Sch. A. Eadem fere Etymol. in ἀλφεσίβοιαι. res nunc nota. Conf. Schol. Pind. P. II, 32, qui locum hunc laudat, et Pausan. IV, 36. p. 372 ad h. v. prouocat, vbi docet, armenta ea aetate diuitias hominum constituisse. Sunt autem munera parentibus data pro pretio filiae, quae sane et ipsa interdum ἕδνα appellantur, proprie tamen diuersa sunt.

248. Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν. ἀριδείκετος (κατ') ἀνδρῶν, vox grammaticis notata. Apollon. Lex. h. v. ὁ ἄγαν ἀσπαστός, παρὰ τὸ δεικανάασθαι, ὅ ἐστι, δεξιοῦσθαι. Adde eundem in δείδεκτο. Habent quoque eadem Hesych. et Etymol. Nec tamen video, cur non a δέκω, δείκω, vnde δεικνύω formatum, duxerint, et amplexi sint alterum ὁ ἄγαν ἐμφανής. Schol. br. πάνυ ἔνδοξος, εὐπρεπέστατος. hoc enim sensu occurrit et h. l. et inf. Ξ, 320 et de Alcinoo Od. Θ, 401. Nihil ad h. v. notant Schol. A. at inf. ad T, 83. ἐνδείξομαι. ὅθεν, aiunt, καὶ ἀριδείκετος, πρὸς ὅν τις δι' ἀξίωμα τὸν λόγον ἀπερείδει. similia sunt ad. e. l. in Eustath. sensu admodum angusto.

251. στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρί. εὐρὰξ, πλαγίως. Apollon. Lex. h. v. ἐκ πλαγίου Schol. Eustath. et al.

252. νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. ξ— quod ἀγκῶνος ἔνερθε non est, sub cubito, sed, in ima cubiti parte; cf. sup. ad 234 κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε. Eustathius: „ἀγκῶνος ἔνερθε. κατὰ δέ τινας, ὕπερθε. est in his Townlei. Brachium sinistrum fuisse vulneratum, apud Eustath. colligunt ex Jl. Ψ, 887. quod ibi iterum hasta certare audet Agamemnon. Vulneratus ille videtur quoque exhibitus esse in Polygnoti tabula ap. Pausan. X, 30 p. 872. etsi ibi pictor potius ad caedem eius respexisse videri potest; versatur enim in inferis.

κατὰ χεῖρα esse pro εἰς, obseruat Apollon. Lex. p. 386. apud eundem p. 478 νύξεν. ἐκ χειρὸς ἔπληξεν etiam huc spectare videtur, et Hesych. νύξεν. ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν. νύξε δ' ἐμὴν χεῖρα μέσην, corrupte. ἐκ χειρὸς est cominus, manu hastam regente, οὐτάναι.

253. ἀντικρὺ δὲ διέσχε. Bentl. et h. l. ἀντικρὺς malebat. cf. ad E, 100 vbi et διέσχε, διεξῆλθε.

255. ἀλλ' οὐδ' ὧς — Bentl. οὐδϝως. sed v. Excurs. de digammo in ὡς.

256. ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος. diserti sunt in epitheto grammatici Schol. A. B. Lips. breu. Etymol. in ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, quod ad O, 625 spectat, vbi in Schol. A. idem hoc Scholion legitur; porro Suid. Eustath. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Exponitur τὸ εὔτονον, στεῤῥὸν, ἰσχυρόν; et solent ea, quae a vento agitata crescunt, validiora esse. Est quod inf. P, 55 ἔρνος — καλὸν τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων. Patet ex iisdem, Apollonio et Ven. B. lectum quoque fuisse ἀνεμοτρεπὲς, τὸ διὰ κουφότητος τῷ ἀνέμῳ τρεπόμενον. Et ἀνεμοστρεφὲς alicubi fuisse colligas ex Schol. A. et Hesych. h. v. Iterum occurrit de fluctu inf. O, 625 vbi κῦμα ἀνεμοτρεφὲς, alii ἀνεμοτραφές. quod et h. l. est in Barocc. Eustathius ad e. l. laudat Simonidis πύλας ἀνεμοτρεφέας h. validas. Nisi is postes ex *validis arboribus* sic appellauit.

In Κόωνι ἔχων hiatus est, quem Bentl. explet vel per τ' vel Κόωνά δ'.

257. ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον — ὄπατρον. Iterum M, 371: ὁμόπατρον, esse consentiunt grammatici, at dissident in spiritu, alii ὄπατρος, alii ὅπατρος· Ven. A. br. Etymol. Apollon. Lex. Hesych. Eustath. Verum in his non moramur. ἤτοι ὅγ' Ἰφιδ. mallit Ernesti; non norat esse ὁ ϝιφιδ. E Lips. ὁ exciderat.

258. ἕλκε ποδός, μεμαώς. „γρ. εἷλκε" Barnes. Expressa erat res in Arca Cypseli ap. Pausan. V, 19. p. 425. vbi adscriptum Iphidamantis cadaueri: Ἰφιδάμας οὗτός τε· (f. οὗτός γε) Κόων περιμάρναται αὐτοῦ· Agamemnoni autem supra clipeum; οὗτος μὲν Φόβος ἐστὶ βροτῶν· ὁ δ' ἔχων Ἀγαμέμνων. In ipso enim clipeo exhibitus erat Φόβος, Terror, et is quidem, quod memorabile est, *leonis caput habens.*

ἀΰτει πάντας ἀρίστους in vno Vindob. πάντας ἑταίρους.

260. οὔτησε esse ex οὐτάω; ex οὐτάζω esset οὔτασε media correpta notabat Clarke.

261. Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφ. Corruptum hoc, quod iam Bentl. viderat; fuit enim τοῦ δ' ἐπὶ ϝιφιδάμαντι.

Pro κάρη vn. Vindob. κάρην.

262. ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ πότμον ἀναπλήσαντες. ξ- „quod ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ est pro ὑπ' Ἀτρείδου." obseruatio passim appicta.

263. ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω. ἔβαν. Cant. Lips. Townl. vn. Vindob.

265. Versu hoc de obducto vulneribus Alexandri corpore vtitur Plutarch. de virt. Alex. II. p. 341 A.

266. ξ- quod ὠτειλὴν proprie dixit ἀπὸ τοῦ οὐτάσαι, vulnus hasta cominus inflictum.

ἀνήνοθεν. vox antiquata, sensu aperto, ἀνεφέρετο, *exiluit, emicuit.* Od. P, 270 κνίσση μὲν ἀνήνοθεν. De etymo v. Obss. supra ad B, 219. ἀνηκόντιζε dixerat E, 113. alibi ἀνήϊξε. ἀνεκήκιε. ἀνέσσυτο inf. 458.

268. ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον· interferto δ', ὀξεῖαι δ' ὀδύναι, Cant. Mori. Harl. Townl. et ipfe Venetus, etiam Euft. vt folet in apodofi δὲ apud Homerum occurrere. At lenior effet oratio, fi cum Bentl. fcriberemus Ὀξεῖαί δ' ὀδύναι.

269. ὡς δ', ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα. Locus nobilis propter ἐνάργειαν doloris defcripti. Cumulauit fynonyma ὀξὺ, δριμὺ, πικρὸν, quod notatum Sch. A. B. Hermog. de Eloqu. methodo c. 4. Dionyf. Hal. in Arte f. 12. Porro declaratio ipfa doloris parturientium tam vera ad fenfum effe vifa eft, vt feminae apud Plutarchum de Amore prolis p. 496 D. non Homerum fed feminam Ὁμηρίδα haec fcripfiffe videri cenferent. Apud Apollon. I, 262 ὀξὺ δ' ἑκάστην Δῦνεν ἄχος cum h. vf. comparatur. Poffit quoque hinc defendi apud Pindar. Nem. I, 71 ἐκ δ' ἄρ' ἄπλατον βέλος πλᾶξε γυναῖκας, quae lectio eft, aut felix cafus, vnius, nec optimi cod. Bodlei. pro δέος. Enimuero *dolori*, *non* autem *metui* feu *terrori*, βέλος conuenit, inprimis cum nude, fine alio adiecto, pofitum fit. Schol. Pindari Ol. VIII, 111. dum ὀξείας νόσους explicat, διὰ τὰς ἀλγηδόνας, hunc verfum apponit.

βέλος memorabile e prifco fermone pro dolore quod inter plura et Hefychius habet cum Schol. br. et Tho. Mag. in βέλος, quatenus acutus effe et alte penetrare ad fenfum videtur.

Nam an Ilithyias fagittis inftructas, et puellae parturienti fagittam immittentes, poeta ante oculos habuerit, mihi nondum liquet. Quod Diana vel Hecate inftructa eft fagittis, ad antiquiorem poetam non aufim retrahere. Ipfa mentis et fermonis natura docet, in lingua rudi fuiffe multa per rerum fenfus et imagines expreffa, ita quoque dolorem alte defcendentem per fagittam; arripuit hoc poetica vis et exornauit; ferius id in artem fingendi migrauit.

Eft in Ven. B. infertum longum Scholion Porphyrii e Quaeft. Homer. f. 6. fuper compofitionibus apud Ho-

narum; dicta in eo, ad certum ordinem redacta, fere huc redeunt: primo: esse eas modo explicitas ac diserte tas, modo vno verbo comprehensas, vt inf. 347 κυλίνδεται, quod plenius N, 137 sq. et Φ, 551. πόρφυρε plenius Ξ, 16 sq. secundo: audaciorem tropum molliri interdum comparatione apposita: vt κραδίη ὑλάκτει, dum subiicitur: ὡς δὲ κύων Od. Υ, 13. κλαγγῇ Il. Γ, 2 sqq. H, 62. πεφρικυῖαι sequitur οἵη etc. tandem, vocabula propria inferri in comparationem, et ex hac impropria verba ad comparandum transferri, vti ἔθνεα μελισσάων B, 87. item N, 137. Δ, 422 sq. Σ, 219 sq. P, 424: 5. Nihil in his est, quod non in recentiorum quoque libris traditum sit; iuuat tamen haec etiam a vetere scriptore obseruata cognoscere.

ἔχῃ βέλος. Schol. Pind. Ol. VIII, 111 ἔχοι, male post ἧτεν.

270. τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι. „quod Εἰλείθυιαι Homero modo singulari, modo plurali dicuntur, vt Musae, nec nominibus, nec numero vnquam apposito.“ De etymo ex ἐλεύθειν multa cumulat Eustath. Enimuero de hac et de omnibus iis, quae de Ilithyia disputari possunt, maxima cum doctrinae copia actum est a Boettiger, viro doctissimo, in singulari libello. Itaque nec monebo de numero Ilithyiarum, cum alias vna tantum memoretur; qua ex re non magis aliquid certi colligi posse video, quod diuersitatem auctoris arguat, quam ex eo, quod modo vna Musa, modo plures, in Homericis carminibus memorantur.

τό τε προιεῖσι. Harl. Vrat. A. τό γε. nec hoc male.

προϊεῖσι Ionice, pro vulgari προϊέασι, quod et editur ap. Plutarch. l. l. p. 496. D. Vidimus iam Γ, 152 δένδρει λειριόεσσαν ἱεῖσι. Declarant id grammatici in Schol. A. Eustath. Etymol. sic, vt Iones assimulasse illud dicant tertio casui participii plurali: τιθεὶς, τιθέντες, τιθεῖσι. Melius constare rem putem, si sic natam vocem dixeris: quod τίθημι est, fuit primitus τιθέεμι, τιθέενσι, et sine ν τιθέασι, τιθεῖσι. sic et ἵημι fuit, ἵεεμι, ἵεενσι, ἵεσι,

ἰσῖσι. Pro dialecto potius habenda erat altera forma *ἴᾱσι*.

μογοστόκοι ſcribere iuſſit Ariſtarchus, non *μογόστοκοι*, eſſe enim actiue dictum: *οὐ γὰρ αἱ Εἰλείθυιαι πάσχουσιν, ἀλλ' ἐνεργοῦσι κατὰ τῶν τικτουσῶν*, h. e. non ipſae tolerant partus dolores, ſed operam praeſtant, opitulantur parientibus. Voluit ille accentu discernere vim diuerſam in compoſitis: vt eſſet *ἀτόκος*, quae nondum peperit, *ἀωρότοκος*, qui immaturo partu eſt editus: etſi grammatici accentu haec confundunt. Conuenit adeo, quod Apollon. Lex. h. v. *μογοστόκος* (laudantur loca Il. Π, 187. et Τ, 103.) *ἡ μογοῦσα καὶ πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους*. Paria in Heſych. et Euſtath. leguntur. Minus grammatice in Schol. B. et Lipſ. etymon conſtituitur: *αἱ ἐπὶ τῶν μόγις τικτουσῶν τεταγμέναι*. melius alterum: *αἱ μογοῦσαι ἐπὶ τοῖς τῶν γυναικῶν τόκοις*. Remotius eſt, quod in Schol. br. eſt, *αἱ τοὺς μόγους κουφίζουσαι τῶν τικτουσῶν* (fere vt Schol. B. ad Il. Τ, 103 *ἡ παραιρουμένη τὸν μόγον τῶν τικτῶν*.) „Male, ait Erneſti; non enim ſunt partuum praeſides, ſed dolorum creatrices, vt etymologia et h. l. contextus docent“ ſcilicet, quia ſequitur: *πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι*· at hoc non eſt, praebentes, ſed habentes, in ſua poteſtate, regentes, quatenus praeſunt partubus. Schol. B. ipſe ait: *ἔχουσαι*, aut *ἐπιμελείας ἀξιοῦσαι*, vt, *καί μοι κῆπον ἔχει*. Od. Δ, 736. aut *αἱ ἐπέχουσαι τὰς ὠδῖνας καὶ εἴργουσαι*. Tueri tamen poteſt Erneſtium Apollon. Dyſc. de Syntaxi lib. I. p. 11, vbi is ait *ἔχουσαι* eſſe in h. v. pro *παρέχουσαι*. Dicas, ſi immittunt deae dolores, quorſum a parientibus inuocantur? Refelli tamen videtur haec argumentatio per id quod vſ. 270 legitur *βέλος, τό τε*, h. e. *ὃ προιεῖσι μ*. immittunt Ilithyiae.

Secundum haec difficile eſt notionem vocis huius ex compoſitione accurate ſatis conſtituere; cum voces a *τόκος* ductas tam variis modis vſus hominum notauerit: *ἀριστοτόκος* eſt, quae fortiſſimum peperit, et ſimili modo *διδυμοτόκος*, *θεοτόκος*, *θηλυτόκος*. Diſpar eſt *μογοστόκος*, quae non eſſe poteſt: quae dolores peperit. Ergo *μο-*

γοςτόκος (pro μογοτόκος) erit femina, quae σὺν μόγῳ, μογοῦσα, τέτοκε. vt δυςτόκος, quae difficulter parit, εὐτόκος. ὀξυτόκος. At enim in poeta, non puella, sed ipsa Ilithyia est μογοςτόκος. Itaque praestare videtur antiquiorum interpretatio: αἱ μογοῦσαι περὶ τοὺς τόκους. Iam illae ἔχουσιν ὠδῖνας, in potestate habent dolores, quatenus partui praesunt, ideoque dolores leuant vel augent, προιεῖσι βέλος. Epitheton μογοςτόκος hinc traductum in Hymn. in Apoll. 97. 115.

272. ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. In repetitione hac, cum vs. 268 eadem dicta sint, magnam vim inesse censebat Dionys. Hal. Art. rhet. cap. 11, 9. p. 120. Oxon. (p. 411. Reisk.) Melius Hermogenes de Eloqu. meth. 4. poetam laudat vocabulum proprium repetentem, cum aliud non haberet. In ὀξεῖ' elisio diphthongi male habebat Bentleium, qui refingebat: ὣς ὀξεῖ' ὀδύνη δῦνεν μένος. Sane inf. 398 ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. Noli tamen turbari. Multis exemplis de ista elisione diphthongi liquet. v. Exc. ad Il. P, 164.

274. νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. Ven. et al. ἐλαύνειν.

275. ἤϋσε δὲ διαπρύσιον. saepe repetitur, vt sup. Θ, 227. et totus versus inf. 400.

277. νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν φύλοπιν ἀργαλέην. praestat haec iungere; solenne enim est ἀμύνειν λοιγὸν, πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, vt Υ, 124 propulsare; quam interpungere ποντοπόροισι, φ. vt expleatur κατὰ φύλοπιν.

281. τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. Vulgo ἄκοντε. „quod οὐκ ἄκοντε est pro ἑκόντε per contrarium" Schol. A. Atqui hoc iam aliquoties vidimus, vt E, 366. 768. Θ, 45. K, 330. cur nunc demum de eo monetur! ἄκοντε est in ipso Veneto, cum tamen Homero sit αϝεκων. vt aliquoties monitum est, vt Δ, 43. et est ἀέκοντε in Harlei. Lips.

282. ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ Apollon. Lex. ἄφρεον, ἤφριζον. pronuntiatum ἄφρουν δὲ στήθη. Spectat ad h. v. glossa Hesychii: ῥαίνοντο,

ἀβάλλοντο. κατηῤῥάσαντο. (α ῥάζω.) δ' ἔνερθε Cant. Townl.

283. Φέροντε ad ἵππω. at Φέροντες Barocc. Mori. Harl. Townl. Lipf. Ven.

287. ἀνέρες ἐστὲ, Φ. verfus repetitus ex Θ, 174.

288. οἴχετ' ἀνὴρ ὥριστος. οἴχετ' explent οἴχεται Schol. br. et Euftath. „γρ. ὤχετ'" Barnes. Idem bene docet Ionicum effe ὥριστος pro ὦ 'ριστος. ὁ ἄριστος. Sic iam vidimus ὡυτὸς E, 396. ὦλλοι B, 1. vbi v.

290. ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρεσθε. ὑπέρτεροι Ariftarchus ap. Schol A.

291. καὶ θυμὸν ἑκάστου, etfi aliquoties in Iliade repetitur, laborat metro. Parata eft medicina iam a Bentleio θυμον τε ϝεκαστου.

293. σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ. qui σύκπρος apud Comicum. Sch. br. συῒ καπρίῳ ex Rom. intulit Turneb. addicentibus codd. antea erat συῒ κάπρῳ. quod et codd. habent, Vrat. A. Moft. 3. Verum eft et ὁ κάπρος, et adiectiue κάπριος ὁ σῦς etiam ap. Apollon. Rhod.

σεύει vn. Vindob.

297. ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ. ἔ— quod ὑπεραεῖ eft ex ὑπεραής, ὀξυτόνως. tum quod eft ventus defuper ingruens. cf. Euftath. et fequitur καθαλλομένη. Apollon. Lex. ὑπεραεῖ, ὑπεραΐσσοντι κατὰ τὴν πνοὴν, fic et Hefych. fed puto fuiffe ὑπεράωντι.

298. ἥ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Townl. ὀρίνοι. fcriptum fuit ϝιοϝειδεα. Monuit quoque Dawes p. 183. μελανώδη Etymol. h. l. laudato reddit. Eft μέλας a viola nigra: τὸ μέλαν ἴον vel μελάνιον, fi modo vna voce pronuntiatum fuit. Seniores multa inde duxere, quae nigra funt: ἰοβόστρυχος Pindarus. Euftath. ineptit ἀπὸ τοῦ ἰέναι. Alias πορφύρεον. κυάνεον.

300. In Ven. eft Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ. repetitum ex v. 295.

301. Ἀσαῖον Euft. Harl. Townl. Ven. A. qui etiam Ἀσαῖον non Ἄσαιον fcribendum effe, docet.

302. καὶ Δόλοπα Κλυτίδην — ἠδ' Ἀγέλαον. ⌐ „quod alius *Dolops* inter Troianos (O, 525.) et alius *Agelaus* inter procos. (Od. Υ, 231.) Ex h. v. Hesychium κλυτίδηται emendat Bentl. Κλυτίδην, Κλυτοῦ παῖδα. a Clyto hoc diuersus Clytius sup. Γ, 147 et al.

305. πληθὺν, ὡς ὁπότε Ζέφυρος — τύπτων. Sic interpungunt Sch. Ven. B. et A. et Eustath. et comparationem quaerunt in eo quod Zephyrus nubes a noto coactas agitat ac dispellit, ita Hector multitudinem sternit. ὡς γὰρ νέφη, φησὶ, διώκει ζέφυρος ἄνεμος ὑπὸ νότου συνηγμένα, οὕτως διώκων ἀγρεῖ τὸ πλῆθος ὁ Ἕκτωρ. Hancque rationem sequi video interpretes: in qua nonnulla memorantur: πληθὺν ἕλεν, ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ *multitudinis stragem edit ut ventus nubes agitat;* tumque iterum in fine otiose adiicitur et diuersum est ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν, *tam multi homines ab Hectore caedebantur*. Eustath. comparationem collocat in spissa multitudine qualis nubium est p. 845, 58. Si quis aliis haud consultis verba legerit, vix aliter, puto, ea iunget quam sic: αὐτὰρ ἔπειτα πληθύν. Ὡς, ὁπότε ζ. — τύπτων, πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, — ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. *tam multa caedebantur ab Hectore, quam multi fluctus excitantur vento Zephyro agitante nubes a noto constipatas.* Nec aliter sensisse videtur Bentleius, qui malit 305 ὡς δ', ὁπότε. qui sollennis Homeri mos est. Atque in eum sensum interpunctionem constitui. Fieri sane aliter nequit in modo Homerico ornandi comparanda, quem vt interdum ambiguum sit, quidnam illud sit cui maxime innitatur comparatio.

Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ. διασείσῃ. πλήξῃ Sch. br. διώκῃ Ven. B. recte. v. de h. v. ad Α, 581. ventus *agit, proturbat, fugat nubes* etiam apud poetas Romanos.

νέφεα Ζέφυρος Barocc. Mori. Ven. vn. Vindob. alias στυφελίξαι.

306. ἀργέσταο Νότοιο. ⌐ ἀργεστᾶο scriptum esse vult Ven. A. Distinguit Ven. B. inter duo diuersa; Si Eu-

rum designat, esse ἀργέστης, ἀργέσταο, sin Noti sit epitheton, ἀργεστᾶο (ex ἀργεστὴς) et esse sic idem quod λευκὸν vel ταχύν. Explicant quoque sic Sch. br. Priora quoque Eustath. habet. Partim iam sunt apud Apollon. Lex. h. v. ἀργέσταο νότοιο. τινὲς, τοῦ λεγομένου λευκονότου. (ita et in Sch. br. pro λευκοτάτου leg.) ἔστι δὲ, ταχέος. (non ταχέως) τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους. ideoque improbat *leuconotum* h. l. inferri. Exscripta haec ab Hesychio; Et similia leguntur iam ap. Strabonem. Scilicet de ventis apud Homerum olim quaesitum fuit, vt vel ex Strabonis disputatione contra Eratosthenem discas lib. 1. p. 50. sq. vbi et p. 52. vss. 306. 7. adscripsit. Eurum, Notum, Zephyrum et Boream ipse recitat Od. E, 295. Iam binis locis ἀργέστην Νότον si appellat, dubitatur, sitne merum epitheton Noti, an venti genus: quemadmodum Argesten postea constituerunt ventum ab occasu hiberno, inter Zephyrum et Boream, flantem, quem Caurum vel Corum, appellant, Euro ex aduerso flantem (v. Strabo l. c. Gell. II, 22. et diserte de his agentem Salmas. ad Solinum. p. 876. sq.) Atque hoc damnandum videtur, quia recedit a simplicitate antiquiorum aetatum. Est ergo probabilius, ἀργέστην esse epitheton Noti qui *candidum* reddit caelum h. serenat nubibus dispulsis. Potest per *leuconotum* reddi, quandoquidem hoc est synonymum noti, inprimis certis anni partibus constanter flantis; vti Horatius expressit; *albus vt obscuro deterget nubila caelo notus.* In accentu non obtemperatum est antiquis; nam praeter ed. Rom. in quo ἀργεστᾶο legitur, vbique editum h. l. et inf. Φ, 334 ἀργέσταο. Etymol. ἀργεστάο νότοιο scriptum habet. at Ἀργέστης ais δηλοῖ τὸν ἀπηλιώτην ἄνεμον. ἀργεστὴς pro ἀργὸς, λευκὸς, notatum est ex Aeschyl. VII in Th. 60. Vt *argesten* pro singulari vento haberent, eumque Euro substituerent, permouit forte Hesiodus Θ. 379 Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέαν — καὶ Νότον. sed et ibi epitheton Zephyri est, quod apparet si conferas v. 870. et tres tantum ventos Hesiodus memorat ex

Aſtraeo et Eo editos, reliquos, tanquam inconſtantes et vehementiores, (quod forte pro Boeotiae ſitu dixit) ex Typhone natos: *νόσφι Νότου, Βορέω τε καὶ ἀργέσταω Ζεφύροιο.* Accurate ergo dixit Apollon. IV, 1628 *αὐτίκα δὲ Ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἤλυθε δ' αὔρη ἀργέσταο Νότου.* At II, 963 *ἀργέσταο Νότου.* Schol. *τοῦ Ζεφύρου οὕτω λεγομένου. ἄρχεται δὲ πνεῖν ἀπὸ θερινῆς δύσεως.*

307. *πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται.* „— quod *τρόφι* ex *τρόφιμος* factum eſſe voluit Herodianus." Schol. A. perindocte: repetunt tamen Heſych. Etymol. Euſt. Suidas. nam fuit antiqua forma, etiam ex Herodoto nota. adiectiuum *τρόφις, ι.* cf. Notam Heſych. In Etymol. Scholion alterum adiectum hoc ipſum firmat. In Apollonii Lex. Scholion turbatum eſt: *τρόφι, τὸ εὔαξὲς,* (*εὐαυξὲς* emendat Villoiſon) *πολλὸν δὲ τρόφι κ. κ.* Tum ſubiicitur aliud, puto alterius, Scholion, qui *τροφί* accepiſſe videtur pro tertio caſu, vt *ὀπὶ*, ab *ὄψ*, ſic *τρὸψ, τροφὸς, τροφί.* Habet autem *τρέφειν* notionem incrementi; itaque de fluctibus bene: *κύματα τροφόεντα* Od. Γ, 290 et inf. Il. O, 621 h. e. *εὐτραφῆ.* Alibi *τρέφειν* cum deriuatis notionem habet *τοῦ πηγνύειν.* in quem ſenſum ap. Suidam redditur *τεθραμμένον, συνιστάμενον.*

πολλὸν Ven. B. ait eſſe non de numero, ſed de magnitudine; fere vt Euſtath. per *μέγα* reddit. poteſt etiam pro aduerbio eſſe.

308. *σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς.* Eſt *ἰωὴ ἀνέμου* *ἰωὴν τὴν πνοὴν* dixit: Porphyr. Qu. Hom. 29. cf. ſup. ad Δ, 276. *πολύπλαγκτος, ὁ πολὺ πλανώμενος,* vt Od. P, 511. 425. Spectat ad h. l. forte Scholion Heſychii: *πολυπλάγκτου. πολυπλανήτου. πανταχοῦ περιφερομένου.* Accommodatius Ven. A. *τοῦ τὰ κύματα πανταχοῦ περιάγοντος.*

310. *καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο.* Ait Sch. B. cum Sch. br. *ἀρχαϊκῶς* pluralem verbi iungi, cum ſollenne ſit neutri plurali verbum numero ſingulari iungere." Verſum iam vidimus Θ, 130. vbi ſimilia a grammaticis monita.

313. *Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς.* Est *λελάσμεθα* pro *λελήσμεθα.* Vnde in Ionico poeta *τὸ α* veniat, v. ad E, 834. Pro exemplo prudentis reprehensionis, dum culpam amici communicamus, versum laudat Plutarch. de adulat. p. 71 F.

314. *ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον* — „Notant nonnulli, quod Vlyssis *ἀριστείαν* hic in medium producit (*παράγει*)" Schol. A. „Fuit in his Comanus apud Eustath. p. 846, 49. Scilicet vt Iliadis pars Diomedis *ἀριστεία* erat, (Il. E.) sic laudari solebat locus qui sequitur: *ἡ Ὀδυσσέως ἀριστεία.* *πέπον.* o bone. sup. ad B, 235.

315. *δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται* sc. *ἡμῖν.* Ven. A. B. *ἔλεγχος* etiam h. l. *αἰσχύνη. ὄνειδος.* Mox *αἴ κεν* an *εἴ κε νῆας ἕλῃ* scriptum fuerit, pronuntiare haud ausim; vt nec 319 *Τρωσὶν* an *Τρωσί.* et sic sexcenties, extra caesuram. *ἤ κεν* edd. Plutarchi de aud. poet. p. 30 D. vbi vss. 313. 4. 5 excitantur; sed in codd. *εἴγε. εἴκεν.* In vno Vindob. *ἕλοι.* De subiunctiuo addito: *εἴ κεν ἕλῃ* v. Excurs. H. ad lib. V. p. 176. Mox pro *τλήσομαι,* in vno Vindob. *στήσομαι.*

318. *ἀλλὰ μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἦδος. ἦδος. ὠφέλεια.* Sch. br. quod alibi *ὄφελος.* Et Hesych. *ἡδονὴ καὶ ὄφελος.* Praeiuit Apollon. Lex. h. v. *ὠφέλημα.* laudato hoc versu. Ab *ἥδω* ductum fuit *ἦδος* et *ἧδος* vt *ἄδος*, de quo v. Excurs. I. ad E, 203. de illo autem v. ad A, 576. cf. Scholion MS. S. German. apud Villois. ad Apollon. Lex. l. c. p. 316. — Tum vero olim fuit *ϝηδος, ϝηδομαι* et sic porro. Bene Bentl. emendat: *εσται ϝηδος.*

319. *Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος.* pro *ἐθέλει,* quod edd. habebant, *βόλεται* diserte legit Ven. A. cum diple: „*ὅτι βόλεται ἀντὶ τοῦ βούλεται.*" Hoc *βούλεται,* nulla metri ratione habita, exhibent Harl. Townl. Lips. Vrat. A. b. adde Eustath. p. 846, 59. p. 847, 14. 15. Qui vitium animaduerterant, corrigere voluerunt, non vna ratione; nam *Τρωσὶ δὲ βούλεταί ἂν δ.* Mori. Barocc. Substituebat *ἄρ* pro *ἂν* Bentleius. Alii intulere *Τρωσὶν δὴ ἐθέλει.* hoc Sch. br. agnoscunt, et extat in edd. In

Homero tamen τὸ βόλεσθαι occurrit alio loco, de quo controuersia esse nequit, nisi ense vulnus recidere placeat. Od. Π, 386 εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε. Conuenit autem cum antiquo sermone, qui vocales et diphthongos interdum promiscue adhibuit; siue interposito ϝ siue υ. Quod antiqua scriptura, quae nota res est, vel ex Athen. XI, 5. pro ου scripsit ο, minus ad rem facit; nam id, quod nunc quaeritur, prosodicum est. Ceterum ne ἐθέλει quidem bene locum hic haberet, nam obseruaui quidem formam loquendi βούλεσθαι, omisso μᾶλλον ἤ, non autem ἐθέλειν μᾶλλον ἤ.

322. τοῖο ἄνακτος pro αὐτοῦ, τοῦ ἄνακτος.

323. τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν. Lips. εἴασεν.

325. ἐν κυσὶ θυρευτῇσι. Dupliciter θηρευτῇσι et θηρευτῆρσι olim lectum fuit: notante Schol. Ven. A. πέσητον. vn. Vindob. πέσοιτον. Sed post ὡς ὅτε Subiunctiuus vsu Homerico firmatur; etsi cum perpetua lectionis varietate.

326. ὣς ὄλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμένω· — quod παλινορμένω est ὄπισθεν ὁρμῶντες, vt παλιμπλαγχθέντες. (Α, 59. ad quem loc. v. Obss.) Sic quoque Eustath. Voluerunt scilicet πάλιν esse εἰς τοὐπίσω (v. ad Ν, 3) vt a fuga iterum reuersi sint: Etsi loco magis conuenire videtur notio, vicissim; iterum adorti; antea enim ipsi Achiui retrocesserant. Etiam sic Schol. br. ἐκ τῆς φυγῆς ἐπιστραφέντες. Subiicitur tamen in iisdem etiam alterum. Porro Schol. B. memorat Tyrannionem binis vocibus scripsisse, et, puto, recte: πάλιν ὀρμένω. sic quoque Vrat. b. A. Eustath. et ed. Rom. At Hermapias et Aristarchus iunctim παλινορμένω, vt παλιμπλαγχθέντας. Eadem Etymol. in παλινορμένω. Quid de his polysyndetis statuam, exposui Excursu V. ad lib. I.

Ceterum hic iterum ambiguum est, vt sup. 305 sitne comparatio instituenda sic: τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον. ὡς, ὅτε — πέσητον, ὣς ὄλεκον Τρῶας. an, vt vulgo interpungitur: τὼ — κυδοίμεον, ὡς ὅτε — πέσητον. ὣς ὄλεκον Τρῶας. ita supplendum κυδοίμεον, ὡς κάπρω κυδοί-

μεον vel κυδοιμοῦσιν, ὅτε. tumque repetitur ſententia alio modo ὡς ὄλεκον Τρῶας. Poſteriorem rationem hic probo.

327. ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον. Schol A. B. obſeruant hyperbaton φεύγοντες Ἕκτορα. Erneſti illuſtrat ἀσπασίως ex Heſychio: ἡδέως. περιχαρῶς, laudatque Apollon. Rh. II, 730 ἀσπασίως ὅρμον ἵκοντο. apud quem aliquoties hoc occurrit.

328. ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω. ξ— „quod ἑλέτην, tanquam de duobus dixit, cum tamen vnum Diomedem mox narret vtrumque interfeciſſe vſ. 333.“ Schol. A. obſeruatio et ab aliis allata: v. c. a Schol. Sophocl. Electr. 182. Scilicet primo vniuerſe inſit: *vterque;* Diomedes quidem duo fratres, et 335 Vlyſſes duo alios.

ἀνέρε δήμου, ἀρίστω. et ἀνέρε, δήμου ἀρίστω iungi poſſe, notat Euſtath. Prius eſſe dictum, vt B, 198 ὃν τ' ἂν δήμου ἄνδρα ἴδοι. et M, 213 δῆμον ἐόντα.

329. υἷε δύω. ed. Steph. δύο.

330. οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε — Erat metro claudicante οὐδ' ἑοὺς in Flor. Aldd. At in Rom. et ex ea Turnebus; οὐδὲ ἑοὺς, quod Henr. Steph. et alii ſequuti ſunt; idque, etſi metro infeſtum, Barnes ita defendit, vt anapaeſto poetam vſum eſſe pronuntiet. Recte Clarke repetiit ex B, 832 vnde hic locus traductus eſt, οὐδὲ οὕς. et ſic Cantabr. h. l. „οὐδὲ σφοὺς alii“ ait Barnes, neſcio qui. exemplum eſſet Δ, 302 σφοὺς ἵππους. In vitioſum οὐδ' ἑοὺς conſentiunt optimi codd. Harl. Townl. Vrat. A. Moſc. 3. Ven. et οὐδὲ ἑοὺς Mori. Vrat. b. Orta omnia ex ignorato digammo: ουδε ϝους. de quo v. ad B, 832. et Excurſ. VII ad lib. I. p. 186. De ceteris v. ad B, 831—834. ſunt quoque ibi nomina hominum, Adraſtus et Amphius.

331. ἐς πόλεμον. ita vbique ſcriptum et editum. εἰς intulit Turnebi editio, etſi ſequente conſona.

332. Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Barocc. μέλανες. At alterum erat quoque B, 834 et legitur ſaepius.

333. τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης apposita stigme respectu ad vs. 328. vbi dualis erat. δουρικλυτὸς contaminato metro editum erat ante Barnes, vt saepe peccatum, v. c. E, 55. In Ven. Vrat. b. et aliis est δουρὶ κλυτός. Cur hoc non in primis statim locis monuere grammatici! nam diuisim has voces melius scribi haud dubito.

334. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών. Apollon. Lex. h. v. κεκαδὼν, χωρίσας καὶ στερήσας. Sic quoque Hesych. Etymol. Schol. br. στερήσας, μᾶλλον δὲ, ὑποχωρῆσαι (χάζειν) ποιήσας Eustath. addens: ex χάζω esse χαδὼν, et Ionice κεκαδών. In Apollonio autem male adiectum est: ἐστὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεδάσαι καὶ κεδασθῆναι. At enim simplicissima ratio est ducere a χάζω, κέχαδα, et κέκαδα, nouam formam κεκάδω et κεκαδέω, ὑποχωρίζω, seiungo, separo, tum etiam dispergo. Od, Φ, 153. ἐ πολλοὺς κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς. cf. ad Δ, 497. Θ, 353. Potuit hinc duci διακεδᾶν et διασκεδᾶν. Conuenit Hesych. κεκαδεῖν, χωρίσαι. στερῆσαι. σκεδάσαι.

336. ἔνθα σφι κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων. Potest forte iungi κατατανύσαι ἶσα, ἴσως, verum etiam κατὰ ἶσα, pro ἴσως. τανύειν μάχην petitum esse arbitror a fune, qui vtrinque intenditur, vt patet e N, 359. vbi v. Obss. τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν. vnde saepe dictum occurrit τανύσαι μάχην, ἔριδα, πόνον. vt Ξ, 389. Π, 662. P, 401. 543. et ἴσον τείνειν πολέμου τέλος. et Υ, 101 ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πόλεμός τε. Adde M, 436. O, 413. Simili modo hinc petitus est tropus in πολέμου πεῖραρ ἐπαλλάξαι v. inf. N, 359. cf. Σ, 501. et in versu Horatii: *ne currente rota funis eat retro:* si nimium intenditur vtrinque funis, rumpi eum necesse est. Ductum forte hinc, quod omnino ea, quae maiora fieri, inualescere, dicenda erant, dicuntur τείνεσθαι, ἐντείνεσθαι, ἐντανύεσθαι, ἐπιτείνεσθαι, et sic porro. Apud Pindar. P. IV, 230 Iason epulis excepit cognatos et πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν, pro

ἐποιήσατο εἶναι μεγίστην, hilaritatem conuiuii, quam maximam poterat, creauit. Koeppen ad libram, qua Iupiter fata pendere dicitur, reuocabat; verum ταΰειν τὰ τάλαντα vix dicit Homerus, sed τιταίνειν. nec reliqua conueniunt. In Scholiis nil monitum est. At Eustath. bene: τὸ δὲ ἐτάνυσεν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται σχοινίου, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅπου πεῖραρ πολέμου ἐπαλλάσσεται κατά τινα πολέμου πέρατα.

337. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον. Vrat. b. a m. sec. τοὶ δ'.

339. οὐδὲ γὰρ ἵπποι. Vulgatum erat οὐ γὰρ οἱ ἵπποι. Laborabant haec: nam, articulus non habet locum; si οἱ est αὐτῷ, aduersatur metro οὐ γάρ ϝοι ἵπποι. Bentlei. emendabat οὐ δέ ϝοι ἵπποι. Sed succurrit Schol. A. qui ait: in alio legi οὐδὲ γὰρ ἵπποι.

340. ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ. erat geminato sibilo scribendum ἀάσσατο pro ἀάσατο secundum ea, quae sunt disputata in Excursu II. ad I. (IX) cf. ad I, 116. et 533.

„δὴ μέγα" alii, ait Clarke. nescio qui.

341. ἀπάνευθ' ἔχεν. Lips. ἔχει. Mox 343. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς est pro αὐτῷ.

345. τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε. „γρ. ἐνόησε" Schol. A. Vrat. b. et Eustath. sicque legitur in Lips. et Townl. quod inhaeserat forte animo recitantis ex vs. 343. τὸν δ' ἰδὼν ex Turnebo Ernesti memorat, sed nusquam reperitur.

347. νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται. Schol. B. ἐπιπέμπεται. Schol. br. ἐπιφέρεται, ἐπέρχεται. Scilicet petitum est a fluctibus vento commotis; sup. 307 πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, et Od. E, 296 boreas μέγα κῦμα κυλίνδων. in Latinis volui sic sollenne. Inde malum dicitur κυλίνδεσθαι saepe: vt inf. 347. P, 688. Od. B, 163. Θ. 81. et inf. M, 99 τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Aliter interpretatur Sennachirim, cuius Scholion e Leid. ms. Valkenaer adscripsit in diss. de Scholiis p. 132. qui ἀπὸ τῶν ἀφ' ὕψους καταφερομένων σωμάτων ducit. Con-

venit Schol. Victor. Iterum alio modo dicitur κυλινδεῖν κακότητα, vt Virgil. Aen. I, 9 *tot voluere casus.*

ὄβριμος Ἕκτωρ. „ γρ. ὄμβριμος“ Barnes. Cur alterum praeferam, dixi sup. ad Γ, 357. In Townl. erat ὄβριμος ἄρης, cum var. lect. Ἕκτωρ.

348. ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες. στέομεν est in Mosc. 3. et erat in edd. ante Barnes, qui edidit στέωμεν, binis syllabis pronuntiandum, vt est in versu repetito X, 431. et exhibent hoc codd. Cant. Barocc. Mori. Ven. Lipſ. Vrat. Etymol. in στήλη, adde Schol. A. ad O, 497. vbi στείομεν videbimus. Vrat. A. σταίωμεν. Secundum haec putes fuisse formam verbi στέω, vnde στέομεν et στέωμεν, pro στήσομεν.

ἀλεξώμεσθα vi media dictum puta, propulſemus nobis, a nobis impetum, κῦμα. I, 251 Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.

μένοντε. Ven. μένοντες. Schol. A. „Zenodotus μένοντε“ hocque obtinuit locum in libris. Etymol. in στήλη ait τὸ στῶ esse ὑπομένω in h. l. ſcilicet cum adiuncto μένοντε.

350. καὶ βάλεν, οὐδ' — ξ— deest Scholion, ad βάλεν haud dubie; esse hoc; eminus petere. Mutaui interpunctionem, quae erat: καὶ βάλεν· οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφι contra grammaticam rationem. Etsi sic iam Apollon. Lex. p. 343 peccauit: ὅτε δέ φησι· τιτυσκόμενος κεφαλῆφι, γενική· θέλει γὰρ εἰπεῖν, καταστοχαζόμενος τῆς κεφαλῆς. Enimuero, o bone, est, ἔβαλεν αὐτὸν ἐν κεφαλῇ κατὰ κόρυθα ἄκρην. Et ad ἔβαλε spectat ἔβαλε τιτυσκόμενος, οὐδ' ἀφάμαρτε. Suidas: τιτυσκόμενος, στοχαζόμενος.

351. ἄκρην κὰκ κόρυθα diuiſim melius ſcribi, notatum ad VIII, 441.

πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. Schol. A. ἀπεκρούσθη τὸ δόρυ. πλάχθη Lipſ. vt ſolent librarii.

352. 3. τρυφάλεια τρίπτυχος, αὐλῶπις. τρίπτυχος per τριπλῆ etiam ab Hesychio redditur, vt ἀσπὶς δίπτυχος est διπλῆ. Necesse adeo est, fuisse galeam *trinis*

coriis seu laminis munitam. Eustathio est quasi τριθέλυμνος, comparatque is ἀσπίδα τετραθέλυμνον Il. O, 479. Posset quoque crista seu seta esse τρίπτυχος. at de ea nil adiectum.

αὐλῶπις. iam E, 182. memorata. In galeae vertice erat λόφος insertus φάλῳ, h. e. cono, qui, quatenus excauatus erat ad cristam recipiendam, erat quasi canalis, αὐλίσκος, αὐλὸς, vt adeo galea αὐλῶπις sit, ἔχουσα αὐλὸν, cuiusmodi esse debuit omnis galea cristata. v. ad Γ, 371. Videmus tamen in monimentis antiquis etiam galeas sine crista, cum vertice tamen in conum assurgente. Potuit et talis galea αὐλῶπις dici. Et hoc forte melius. Videtur etiam similem Eustathius speciem animo habuisse. Virgilius tamen et ipse prius sequutus esse videtur, si modo ex h. l. expressit: *apicem tamen incita summum Hasta tulit summasque excussit vertice cristas*, Aen. XII, 492. Audiamus nunc Schol A. ἡ τὸν ἐπ' αὐτῇ λόφον ἀνατεταμένον ἔχουσα (sc. in cono, αὐλῷ) ἢ αὐλοὺς ἔχουσα, εἰς οὓς οἱ λόφοι κατακλείονται. αὐλοὶ δέ εἰσι περόναι (canaliculi, quibus quid inseritur, h. l. crista) Apollon. Lex. h. v. etiam hemistichio laudato: εἶδος περικεφαλαίας τὸν ἀπ' (ἐπ') αὐτῆς λόφον ἀνατεταμένον ἔχουσα. Similia habet Hesych. adiicitur tamen aliud: παραμήκεις ἔχουσα τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ὀπάς. plura admiscet Etymologus. maneamus in priore.

354. "Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε. — vult dicere, quod metu Hector resiluit, ἀπὸ δέους μέγα ἥλατο. „Sch. A. et Sch. br. errat grammaticus. Hector non metu, sed graui capitis ictu vertigine arripiebatur. ἀπέλεθρον, ἀμέτρητον, ὃ οὐκ ἔστι μέτρῳ, οὐδὲ πελέθρῳ μετρῆσαι — Sch. B. ex Scholio Porphyrii ad h. l. in Victor. adde Hesych. Ita dicendum, πλέθρον pro quacunque mensura dictum esse. v. ad E, 245. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. h. v. ἀπέλεθρον, ἀμέτρητον, πολύ. πέλεθρον γὰρ εἶδος μέτρου. Eustath. alia ineptit. — In Schol. br. est a Barnes. adiectum Excerptum MS.

ἄκω πέλεθρον, et esse per hyperbolen dictum. ἄχα πέλεθρον etiam Vrat b. inepte.

355. στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών. Mirum est Scholion Ven. Sch. A. mentiri contendit poetam incredibilia. Melius Sch. B. σκότωσις αὐτῷ ἐγένετο. quod alter grammaticus non perceperat factum esse. Vidit quoque hoc Eustath. Scilicet graui ictu accepto resiluit, et saltu facto se recepit in suos ordines, tumque vertigine correptus in genua subsedit.

356. γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν. ※ — Versus h. l. reiectus, et alibi melius positus (sc. Jl. E, 309. 310 vbi de Aenea saxo a Diomede percusso) nec enim graue vulnus vt Aiacis (Αἴαντος, immo Αἰνείου) nec ipsi iunctura femoris et coxae fracta (vt in Aenea), vnde igitur vertigo! „Ita argumentatur Schol. A. additque, iam Aristophanem versum damnasse, Zenodotum autem nec scriptum habuisse." Debuit ergo et antecedens versus 355 haud scriptus esse. Concedam versum esse ex Jl. E. translatum; at si grammaticus tali ictu capitis percussus fuisset, facile sensurus fuisset, quomodo vertigo inde nasci posset.

Adiecta in Sch. B. Porphyrii disputatio super voc. ὄσσε, dualis numeri. Perhibet ipse esse pro ὄσσεε ex τὸ ὄσσος, ὄσσεα, ὄσσεε et per aphaeresin ὄσσε, quod sequuntur plerumque grammatici, etiam Etymol. Eustath. pluribus locis: it. Sch. Ven. ad A, 104. multo minus cum analogia, quam alterum, quod damnat, esse ὄσσε ductum ab ὄσς, vt a δμώς, δμῶε. nusquam enim hoc legi." Atqui antiquata non leguntur. Sed ex analogia repetuntur. ἀμφὶ δ' ἕ ὄσσε, et ἀμφὶ δ' οἱ ὄσσε tentat Barnes. Perperam. v. ad E, 310. At hiat metrum: ἀμφὶ δὲ ὄσσε. Bentl. inserit ἄρ', ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄσσε. malim ἀμφὶ δέ τ' ὄσσε. Potuit quoque esse ἀμφὶς δ' ὄσσε.

357. μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν. Schol. B. et br. τὴν ὁρμήν. Proprie erat μετῴχετο τὸ δόρυ, quo illud pervenerat iactu et impetu suo; hinc dixit μετὰ δούρατος ἐρωήν.

358. ὄθι οἱ κατεείσατο γαίης. Schol A. κατεείσατο ψιλωτέον. (fuit ergo ſcriptum ab aliis κατεεἴσατο.) ἀπὸ γὰρ τοῦ εἴδω βαρυτόνου ὁ σχηματισμός. ἤ, κατήχθη, παρὰ τὸ ἔω, τὸ δηλοῦν τὸ πορεύομαι. Etiam Schol. br. κατηνέχθη. Etymol. ἀντὶ τοῦ καθώρμησε, κατῆλθε. Heſych. κατέδυ καὶ κατεπλήγη ἐς τὴν γῆν. ἢ κατεφάνη. Vides erraſſe grammaticos inter duo verba: εἴσατο ab εἴδω, εἴδομαι et εἴσατο ab εἶμι. prius alienum eſt a loci ſententia, etſi hactenus conueniret, quod ſic hiatus tollitur, nam eſſet καταϝεισατο, quod etiam adſcripſerat Bentlei. Verum ſententia requirit: haſta defixa eſt in ſolo, κατεστηρίχθη, vel, vt in Suida, κατηνέχθη. Recte igitur alterum ab ἔω, εἶμι. At hoc nunquam fuit ϝεω. ϝεισατο. contra formata inde ſunt ἄπειμι, ἔπειμι, κάτειμι. Jl. N, 90 ῥεῖα μετεισάμενος. conf. P, 285. Ω, 462. Od. O, 213 δεῦρ' εἴσεται. Haeremus itaque in hiatu κατεείσατο, qui forte ferri poſſet in compoſitis cum praepoſitione: qua de re dictum eſt in Excurſu de Digammo. Sic ſtatim vſ. 367 occurrit ἐπιείσομαι. In Vrat. A. et in Veneto eſt κατὰ εἴσατο. ſic poſſit eſſe κατ' ἂρ εἴσατο. Verum eſt vitium in ſcriptura: ſcriptum fuit κατεείσατο. ſic enim ab εἶμι eſt εἴσατο, et ἐείσατο. v. ad Δ, 138.

Qui κατεείσατο ſcribebant, habebant et ipſi quod ſequerentur; nam ab ἕω, ſedeo, et ἕζω fuit εἱσάμην et ἑσσάμην.

γαίης. Heſych. κατεείσατο γαίῃ. Et praefixum hoc habet Schol. B. hic, et ad M, 103 κατεπορεύθη καὶ ἐν τῇ γῇ ἐπάγη, κατεστηρίχθη. ſicque videtur legiſſe Lipſ. e quo notatum eſt γαίῃ. At γαίης etiam Etymol. l. c. et Venetus cum aliis codd.

359. τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο. De voc. vid. ad E, 697. vbi Ariſtarchus ἔμπνυτο repoſuerat. At noſtro in loco nulla nota eſt diuerſitas.

362 — 367. Iidem vſſ. inf. Υ, 449 ſq. leguntur ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες. Schol. ad Θ, 299 ἐξ οὗ νῦν. aperto

lapſu. ἦ τέ τοι ἄγχι. Mori ἦτε τίον ἄγχος. voluitne ἔναγχος? quae tamen vox Homerica non eſt.

363. νῦν αὖτε σ' ἐρύσατο. Ita editum erat ante Barnes, qui mutauit in ἐρύσσατο ab ἐρύω, cuius media breuis eſt. Atqui ſic verbum eſt digammum ϝερυω, et ſcribendum eſſet νῦν αὖ σε ϝερυσσατο. Enimuero nec ſenſus vocis eſt accommodatus; ϝερυειν eſt trahere; at h. l. requiritur ſeruare, hoc eſt ῥύεσθαι et ἐρύεσθαι, ſyllaba producta. 'Scribendum igitur cum edd. et codd. σ' ἐρύσατο, vel, quod malim, Ionice σὲ ῥύσατο. cf. N, 450. Vide Excurſ. IV ad lib. I. p. 178.

365. ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον. Monet Schol. A. non eſſe ſcribendum ἐξανυῶ (cf. ad Ω, 351) eſſe enim praeſens pro futuro; (Etiam Suid. ἐξανύω, κατεργάζομαι) et eſſe ſententiam, κατεργάσομαι δῆσαι (leg. δή σε.) καὶ ἀνελῶ, καὶ τέλος τῇ πράξει ἐπιθήσω (haec aliena a re) ἐξ ὑστέρου ἀπαντήσας. Apollon. h. v. et Heſych. ἐξανύω, ἐξανύσω. Schol. br. ἐπὶ τέλος ἄξω. Φονεύσω. Laudat verſum Schol. Sophocl. ad Oed. Tyr. 164 ἠνύσατε, ἐφθείρατε. ἀνύειν et Lat. conficere hoc ſenſu ſatis obuia ſunt.

καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. Barnes; „γρ. ἀντιβολήσων" Apollon. Lex. ἀντιβολῆσαι adſcripſit verſu hoc laudato, et reddit συναντῆσαι, συντυχεῖν. καὶ ἔστιν οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν, ὅ ἐστι, παραγίνεσθαι.

366. εἴπου τις Harlei. ἤ που. non male ſi ἤ που. ἐπιτάῤῥοθος. v. ad E, 808.

367. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι. Apollon. Lex. ἐπελεύσομαι. Et hoc voluit Heſych. in ἐπίσομαι. cf. Υ, 454 in iisdem vſſ.

In ἐπιείσομαι redit eadem moleſtia, quae ſupra tenebat, v. 458 in κατεείσατο, ingrato hiatu. Bentl. appinxerat επιϝεισομαι. At ἔω. εἶμι non admittit digamma. Verſus per ſe eſt iners, et ſapit rhapſodi facundiam. Verſus idem Υ, 454 mouere nos non poteſt, nam eſt ille ex h. l. tranſcriptus. Φ, 424 καί ῥ' ἐπιεισαμένη eſt corruptum ex ἐπεεισαμένη. Itaque h. l. aut eſt ferendum, aut refingendum ἐπ' ἄρ εἴσομαι.

368. ἢ καὶ Παιονίδην — ἐξενάριξεν. „quod Zenodotus scribit ἐξενάριξε tanquam de re praeterita. Atqui in eo erat, vt spoliaret; nam mox in hoc ipso faciendo vulneratur 373." Sch. A. Nec tamen aliter legitur in Cod. Ven. nec Schollis aliud praefixum. Obseruatio tamen docta est; nam grammatice haud dubie emendandum est ἐξενάριζε.

370. Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο. Ait Ven. A. „οἱ ἀκριβέστερον ἀναγινώσκοντες scribunt ἔπι." praestat ad verbum referre, nam est ἐπιτιταίνετο Τυδείδῃ. Alias deb. esse Τυδείδην ἔπι.

371. στήλῃ κεκλιμένος. τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου στήλην (hoc quoque Apollon. Lex. in στήλη) προβεβλημένος ἀντὶ ἀσπίδος. Ven. A. Schol. br. scilicet latuisse eum post columnam tumulo impositam volunt. Vnde et reddunt περιεχόμενος. καλυπτόμενος. κρυπτόμενος, vt ap. Eustathium. Quod vero multo magis mireris, est quod hoc ipsum κεκλιμένος dictum esse voluere pro κεκλεισμένος. Hoc aperte traditum in Etymol. in κέκλιαται. De hoc cf. sup. ad E, 356. Atqui κλίνεσθαι (ἐπὶ, πρὸς) στήλῃ est simpl. *acclinatum esse columnae*, siue tergo, siue latere. Sic Φ, 549 φηγῷ κεκλιμένος et Od. P, 340 Vlysses sedet in limine κλινάμενος σταθμῷ. In ἀνδροκμήτῳ miris modis argutantur Sch. br. Sch. A. ipse Apollonius Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eust. cum sit simpl. *elaboratus*, ὑπ' ἀνδρῶν κατεσκευασμένος. καμεῖν pro ποιεῖσθαι saepe iam dixerat; v. c. E, 735 ὅν ποιήσατο καὶ κάμε χερσί.

372. Ἴλλου, vt 166. Cant. et alii; et edd. ante Turnebum excepta ed. Rom.

373. ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου. hiatum explebat Bentl. θώρηκ' ἄρ' Ἀγ. Equidem lenius putem θώρηκά τ' — et sequitur ἀσπίδα τ'.

374. αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι. potest esse et στήθεος et στήθεσι. v. Excurs. II. ad VIII (Θ) p. 522.

375. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε. pro τόξον dictum notant Schol. A. B. br. aiuntque duas arcus esse partes,

cornua, κέρατα, quibus ille conſtat, etiam πήχεις dictos. In Homero tamen πῆχυς media arcus pars eſſe videtur, quae vtrinque in duo cornua curuatur. Ita Vlyſſes arcum apprehendit, haud dubie media parte, et intendit neruum: Od. Φ, 419 τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν, εἷλκε νευρὴν γλυφίδας τε. Alia argutantur grammatici ad N, 583 vbi hoc hemiſtichium iteratur. Debuere autem cornua appellari proprie τόξα, cum poeta pluralem frequentet.

ἀνεῖλε praefixum Schol. A. puto caſu.

376. καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. ξ— „quod βάλεν pro ἐπέτυχεν, et quod per figuram (ἐν σχήματι) dictum eſt" Sch. A. quidnam? quod dictum eſt μὶν χειρὸς pro τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Bentl. tentabat οὐδ' ἄρα Ϝοι. Enimuero μιν nec caſu nec vſu inſolens eſt. ἔκπεσε vn. Vindob.

377. βάλε. — ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. Ad h. l. ſpectat ταρσὸς, τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς ap. Apoll. Lex. h. v. vbi v. Not.

378. κατέπηκτο. ὁ δὲ — hiatus, quem Homericus vſus refugit. Bentl. emendabat κατεπήγνυτ'. ὁ δὲ, voluit ſcribere κατεπήγνυθ'. ὁ δὲ. Et conuenit O, 315 ἐν χροΐ πήγνυντ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Forte non minus conueniret κατέπηκθ'. ὁ δὲ δὴ μ.

μάλα ἡδὺ (Ϝηδὺ) γελάσσας. Ita conſtanter hic ſcriptum nec γελάσας eſt niſi in vno Barocc. Supra B, 290 οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.

380. βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. poteſt ferri βέβληαι et η corripi, vt in ἐπεὶ ἡ et aliis, probante Barneſio. Equidem cum Bentleio malim ſcribere: βεβλῇ', aut antiquo more in vnam ſyllabam contracto ηαι οὐδ' pronuntiatum βεβληαι ουδ' binis ſyllabis. Quicquid eſt, forma primitiua fuit βέβλησαι (ex βλῆμι vel βλάω) et hinc βέβληαι.

ὡς ὄφελόν τοι. Vrat. A. ὡς ὄφελόν γε.

381. ἐς κενεῶνα. Barocc. εἰς perperam. ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι. pro var. lect. Euſtath. laudat ἐκ θυμὸν ὀλέσσαι,

et laudat Euripideum: "Ἔντορός τ' ἀπόλλυται ψυχή." (Hecuba 21.) Sane nec minus Homero haec forma multis locis frequentata est, v. c. E, 250 vbi v. Obſſ. Θ, 358. 90. 270. et al. et est ὀλέσσαι quoque in vno Vindob.

383. οἵ τε σε πεφρίκασι „poteſt et iunctim cum antecedentibus, et abſolute dictum, accipi. Prius Alexion volebat" Schol. A. ſi recte percipio. οἵ γε σε vn. Vindob.

385. τοξότα, λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα, ἔ- „quod κέρᾳ non ſimpliciter pro crine, ſed pro certo cincinni genere poſitum eſt: οὐ τῇ τριχὶ ψιλῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος. εἰς κέρατος (adde γὰρ) τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι. Sophron: κορώνας ἀνδούμενοι. (puto a notatione, quod κορῶναι dicuntur τὰ κέρατα τοῦ τόξου) et Athenienſes τέττιγας ἀνεπλέκοντο (quae et apud Euſtath. leguntur) et apud Homerum: πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. P, 52." Haec Schol. A. in quo plura Scholia confuſa ſunt. In ipſo contexto Veneti legitur κέρᾳ. hoc vterque Schol. A. B. Lipſ. Vrat. A. et Sch. br. Apollon. Euſtath. agnoſcunt, vt γήρᾳ. δέπᾳ. Ita quoque Ariſtarchus, et ἐκ παραδόσεως ita ſcribi, ſicque Alexionem praecipere, in Ven. A. narratur. κέρᾳ autem per τριχὶ vel τριχώσει iidem accepere omnes; etiam Apollonius p. 394. etſi ibi, vt in libris paſſim, etiam in Townl., ſcribitur vitioſe κέρ' ἀγλαέ. ſed voluit κέρᾳ, nam ſubiicitur: οἱ μὲν γλωσσογράφοι· ταῖς θριξὶν ἀγαλλόμενε. ſequitur: κέρα γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι. emenda κέρας. Etiam de crine κέρᾳ interpretantur Sch. br. cum Suida, altero tamen adiecto: καλλωπιζόμενε τῇ τοξικῇ ἢ τῇ τριχώσει. Mirum vtique videtur, veteres eo deueniſſe, vt contra vſum loquendi et contorte κέρας abſolute pro *coma* aut *comae ornatu* dictum acciperent. Ita tamen res ſe habet, vt ex Scholiis, Apollonio, Etymol. Euſtathio, qui praeter Herodianum, cuius Scholion in Ven. A. contineri ſuſpicor, etiam Herodorum et Apionem laudat, Apollonii fere veſtigia ſequentes, diſcas. Sic Pollux quoque lib. II, 31. vbi de comae artificibus:

οἱ δὲ κεροπλάστας αὐτοὺς ἐκάλεσαν, cornuum fictores: ὅτι κέρας ἡ κόμη. ὃ καὶ Ὅμηρον δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριν κέρ' ἀγλαόν.

Extitit tamen Ariſtarchus, qui haec impugnaret, et contenderet, κέρας Homero non niſi de cornu dici: proprie quidem Ω, 81 vbi in piſcatione κέρας βοὸς, cui inditur funiculus, ἄγκιστρον. (etſi ibi quoque per τρίχα expoſuere nonnulli.) Interpretatur adeo Ariſtarchus κέρᾳ ἀγλαὲ, h. l. τόξῳ ἀγαλλόμενε. Expoſuit Ariſtarchi doctrinam Apollon. Lex. vbi ſub fin. Scholii vitioſe legitur κέρ' ἀγλαὲ, τόξῳ ἀγαλλόμενε, pro κέρᾳ. At quis non miretur, quod porro narrat Euſtathius Ariſtotelem, vt aiunt, κέρᾳ ἀγλαὸν accepiſſe ἀντὶ τοῦ· αἰδοίῳ σεμνυνόμενον. — καὶ ἔοικεν ὁ σκορπιώδης τὴν γλῶσσαν Ἀρχίλοχος „ἀπαλὸν κέρας" τὸ αἰδοῖον εἰπὼν, ἐντεῦθεν τὴν λέξιν πορίσασθαι. Ariſtotelis nimis ſubtile in interpretando acumen cum alias ſaepe miratus ſum; tum maxime in h. l. In Heſychio hinc profectum: κέρας, θρὶξ, τόξον καὶ αἰδοῖον.

Interea edd. inſederat κέρα ἀγλαὲ, quod cur minus probatum ſit, difficile eſt dicere. nam etiam pluralis de coma accipi poſſet; etſi multo melius de arcu: cuius ſunt τὰ κέρα, ita vt pro ipſo arcu dicantur Od. Φ, 395 et ἀγλαός τι eſt Homericum. Dicas ita hiatum oriri: κέρα ἀγλαὲ, enimuero ſcribendum eſt κέρα' pro κέραα. Obtinuit tamen inter antiquos κέρᾳ ἀγλαὲ, vt ſit ἀγαλλόμενος, ἀγλαϊζόμενος τῷ τόξῳ. Eſtque ideo iis aſſentiendum.

Iam τοξότα. quomodo hoc opprobrio eſſe poſſit, quaeritur in Sch. B. et Euſtath. cum Apollo, Diana, Hercules, Eurytus, et ad Ilium Meriones, Philoctetes, Teucer, celebrentur arte ſagittandi. Scilicet, ait, non dedecori eſt, „ὅτι τοξότης, ἀλλ' ὅτι φαῦλος." At malus ſagittandi artifex Paris non fuit. Melius dixeris, conuicium hic quaerendum eſſe in oppoſito ὁπλίτῃ, qualis Diomedes erat; quomodo Menelaus conuiciatus Teucrum ap. Sophocl. Ai. 1120. (Br.) Et ſequitur:

εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης. At alii iunxerunt τοξότα λωβητὴρ, quod iam veteres fecere: ap. Sch. A. et Eust. sicque Sch. br. et ex iis Hesych. Monuit quoque grammaticus in Sch. A. varie locum distingui et verba iungi posse.

λωβητὴρ quo sensu dictum sit, quaeri potest. Haud dubie est ὑβριστής, vt intelligas aliis locis B, 275. adeoque spectat ad h. l. glossa Hesychii h. v. Sic saepe λώβη, λωβᾶσθαι pro ὕβρις.

Restat παρθενοπῖπα. pro quo nonnulli παρθενοπῖπα legerunt, teste Sch. Ven. A. παρθένοις ἐοικώς. per se non male: ὁ παρθενίας, esset *muliebris*. Memorat quoque Eustath. et eo referas Sch. br. γυναικιζόμενε, ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενε. Habet tamen γυναικοπῖπα auctoritatem antiquam: ipsius Apollonii Lex. h. v. παρθένους ὀπιπεύων. οἷον περισκοπῶν. Similia repetit Hesych. in quo etiam ὀπίπας, ἀπατεών. add. Etymol. Suidas, Sch. br. et Eustath. qui γυναικοπίπης et ex Comico πυῤῥοπίπης laudat. — Sane equidem in Comico ferrem de *speculatore puellarum* dictum. At in epico, si ita Homerus scripsit, vix puto aliter accipi posse, quam omnino pro *homine mulieroso*. Aliter res se habet Od. T, 67 ὀπιπτεύσεις τε γυναῖκας. At γυναιμανὴς erat Paris supra Γ, 39. Omnino totum versum sic interpungam et accipiam: τοξότα λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα. *Sagittator improbe, arcu exultans effeminate homo!*

386. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης pronuntiandum esse δή ντιβιον patet. πειρηθείεις Venetus, nescio an operarum vitio.

387. οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. — ad diplen Scholion excidit. Notatum forte χραίσμειν pro βοηθεῖν, vel ταρφέες ἰοὶ, quod sunt πυκνοί, crebro aut continuo et sine intermissione emissae sagittae. Iuncta βιὸς καὶ ταρφέες ἰοὶ iterum inf. O, 472.

388. νῦν δὲ, μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι οὕτως. νῦν δ' ἐμ' Mosc. 3 quod malim. Interpungo post νῦν δὲ, — porro ἐπιγράψας, ἐπιξέσας, ἐμὲ κατὰ ταρσόν.

Sup. Δ, 139 ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Laudat Apollon. Lex. in verſu excitato, ταρσῷ. αὔτως Cant. vt aliis in locis alii.

389. ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι. ὡς εἰ ex Lipſ. petitum; ſic quoque Vrat. A. Moſc. 3. Apollon. Lex. vbi ἀλέγω, φροντίζω excidit, verſus tamen eſt adſcriptus p. 89. Suidas in ἀλέγω, φροντίζω; recitat ὡς εἴ με γυνὴ βάλῃ. Vulgo ſcribitur ὡσεί. Vellem alterum per totum Homerum ſeruari.

390. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο. ξ— „quod in κωφὸν βέλος a ſenſu aurium ad tactum notio eſt traducta: τὸ ἀνεπαίσθητον. Heſych. ἀναίσθητον, quod et in Apollon. Lex. eſſe potuit, ſed mutilum eſt Scholion. Suidas: ἄηχον. ἀσθενές. ἀμβλύ. De voce paſſim egerunt viri docti, in his Valken. ad Ammon. Poſſet κωφὸν βέλος proprie dictum accipi, et referri ad nerui ſtrepitum non auditum; vt contra Δ, 125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχε. Sed ſenſus requirit, eſſe telum imbelle, ſine viribus emiſſum. Euſtath. comparat quod ἵπποι dicuntur ἀΐειν πληγῆς pro αἰσθάνεσθαι. ἀμβλὺ eſt redditum in Schol. br. κουφὸν eſt vitium edit. Barnes. Ap. Apollon. Arg. IV, 1238 κωφὴ — ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη. de mari in Syrti ſabuloſa fluctus ſurdos agente, vt κῦμα κωφὸν in ipſo Homero Ξ, 16. et Orph. Arg. 1101. mutatum nunc in κούφη, quod cum ἄχνη conuenire viſum.

Recitat vſſ. 389. 390 Dio Or. LXVI, p. 357. R. Expreſſiſſe vſ. 390 videri poteſt Ariſtoph. Acharn. 681 γέροντας ἄνδρας — οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους. (de quo v. Heſych.)

391. καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ. Schol. A. „ἐλλείπει τὸ πρόςθεν. οὕτως καὶ διὰ τῶν ὑπομνημάτων" (h. e. ita traditum eſt etiam in Commentariis ab Ariſtarcho) non aſſequor, vbinam πρόςθεν ſubſtituendum ſit. Suſpicor Scholion ad alium locum ſpectaſſe, v. c. inf. 572 πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν. Pergit Schol. A. ἔν τισι δὲ γρ. ἐπαύρω. ſcil. vt ipſe Diomedes ſubiectum ſit, non τὸ βέλος. De voc. ἐπαυρεῖν v. ad A, 356. alibi adiicitur

χρόα, vt inf. 572. N, 649. ἐπαύροι vn. Vindob. Verum recte post εἴ κεν — ἐπαύρῃ.

392. ἤ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο — ὀξὺ βέλος πέλεται. Apud Eustath. p. 852, 34 πέτεται occurrit, etsi idem paullo ante πέλεται interpretabatur; et potest placere, tanquam significantius, et occurrit alibi: τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται Υ, 99. cf. E, 282. N, 592. M, 287. cum alterum sit nimis tenue. Potest tamen merus casus aut lusus esse; et tenue illud πέλεται alibi quoque sic occurrit, vt aliud ornantius verbum desideres: vt Γ, 3 κλαγγὴ γεράνων πέλεται, exoritur. Et h. l. Schol. br. ἄλλως ὑπ' ἐμοῦ πέμπεται. aliter, hoc est, fortius, maiore vi, iactus teli, fit a me.

καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι. ἄψυχον. v. ad E, 812. „γρ. ἄνδρα pro αἶψα" Barnes. dubito an alibi hoc occurrat.

393. τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ'. Barnes edidit et h. l. τοῦδε.

394. παῖδες δ' ὀρφανικοί. Townl. παῖδές τ'.

395. „οἰωνοὶ δὲ πέρι πλέες ἠὲ γυναῖκες." Tyrannio περιπλέες vna voce. Ascalonita dirimebat supplendo περὶ αὐτὸν πλέες. sic et Alexion; inueniri enim simplicem vocem πλέες et alibi; vt, τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι, pro πλέονας" (B, 129) Sic A. B. Puta fuisse olim πλῆς, πλεὸς, vnde πλέες. et πλέων. πλεῖστος. At Schol. br. Etymol. et al. contendunt πλέας esse contractum ex πλέονας. Verum in πλέες est supplendum μᾶλλον. In edd. feiunxit primus, si recte video, H. Stephanus.

397. βέλος ὠκύ. „ὀξὺ ἢ ὠκύ." Eustath.

399. ἡνιόχῳ ἐπέτελλε. ἐπέτελλε et ἐκέλευσε Harlei.

401. οὐδέ τις αὐτῶν. Turneb. ed. vitiose τι.

402. Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ Φόβος ἔλλαβε πάντας. — quod Φόβος manifesto est fuga. „Aristarchea obseruatiuncula sexcenties repetita. cf. Apollon. Lex. p. 693. cum Nota. — „γρ. παρέμιμνεν" Eustath. ἔλαβε plerique, metri scilicet incuriosi; etsi antiquiores nec ipsi geminarunt.

403. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. πρὸς ὃν μ. esset προς ϝὸν iugulato metro. Bentl. tentabat ϝεῖπεν ἑὸν μ. (potius ϝεῖπε ϝεὸν omisso πρὸς, vt solet in similibus: M, 60. 210 et al. Υ, 375 καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστάς.) vel Ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη ποτὶ ϝὸν μ. Dicas hunc versum aliquoties recurrere, vt P, 90. Σ, 5. Υ, 343. Φ, 53. 552 et al. Sed in simili versu intercalari, toties iterato, vt ita dicam, rhapsodi sibi tanto plus permittere potuere. In Od. E, 285 est κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν. at paullo post ibid. 298 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μ. θ. Alibi tamen ἔλπετο ὃν κατὰ θυμὸν pro ϝὸν.

404. ὤμοι ἐγὼ τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἴ κε φέβωμαι. ⊱ Excidit Scholion, forte ad αἴ κε φέβωμαι pro ἐὰν φύγω, vel ad τὸ, τί πάθω; quid mihi eueniet? quid de me fiet? Contra in Sch. B. alieno loco inserta est disputatio Philoponi ad Aristot. de anima super τὸ παθεῖν et de πάθεσιν animi argutiis plena, quae etiam ap. Suidam extat in πάθος et διάθεσις, vna cum loco ex Diogene Laertio in Aristippo f. 86.

μέγα μὲν, et supra scripto κὲν Harl.

405. πληθὺν ταρβήσας. τὸ δὲ ῥίγιον, αἴ κεν ἁλώω μοῦνος. ⊱ „ἡ διπλῆ, ὅτι ἔξωθεν ἡ εἰς πρόθεσις· εἰς πληθύν." Sch. A. Voluitne iungi: φέβωμαι (εἰς) πληθύν? vt fugiat sic vt in turbam pugnantium se recipiat, cum adhuc inter promachos pugnasset. Tum Sch. B. dubitat, sitne ἁλῶναι h. l. ἀποθανεῖν an ζωγρηθῆναι." Immo μοῦνος adiectum declarat esse: *si solus, derelictus ab Achiuis, deprehensus, oppressus fuero ab Troianis.* Recte Sch. br. ληφθῶ, συσχεθῶ. Scriptum olim fuit αἰ κε ϝαλωω. pro εἰ ἁλῶ ἄν.

406. λαοὺς, et pro var. lect. Δαναοὺς Harl.

407. Ἀλλὰ τίη. Aliquoties hoc versu vtitur poeta: P, 97. Φ, 562. X, 122. 385. vbique cum virtute aliqua, et subiecta graui sententia.

408. οἶδα γὰρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο. Vbique legitur; nec assequor, quid Barnesium induxerit,

vt tacite, ſine auctoritate et neceſſitate, reponeret ἀποίχοντο πτολέμοιο. in nota autem ſubiiceret: γρ. ἀποίχονται πτολέμοιο. Hoc eſt interpolare poetam, non emendare. — ὅτι vna litera et veteres vſu ſcripſere, et ſeriores metri ignari. —

409. ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι. ⟝ „quod καὶ abundat (in ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι) et quod incerta eſt interpunctio: ſitne interpungendum poſt ἀριστεύῃσι, an iungenda ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνί." Acumen grammaticum! Nicanoris ſuſpicor περὶ στιγμῆς. Senſus vnumquemque docet, vulgatam interpunctionem eſſe probandam. At καὶ omnino non habet locum; eſt enim κε, ὅς ἀριστεύῃ ἂν pro ἄν. — ὅς δὲ μὲν ἀρ. Lipſ. vitioſe.

τόνδε μάλα χρεώ. τόνδε Alexion iungi volebat pro τοῦτον. at Tyrannio τὸν δὲ vt ſit τοῦτον δὲ per ἀναφοράν. Et acquieſcit Schol. A. in hoc altero." Scilicet perpetua in Homero haec eſt ambiguitas, quae tamen in multis ad idem fere redit, ſiue τὸν δὲ ſiue τόνδε ſcripſeris, vt h. l.

410. ἤτ' ἔβλητ' ἤτ' ἔβαλ' ἄλλον. Schol. A. haeret in iunctura verborum. Si iungenda ſunt omnia, ait, (vt editur) eſſe ſubſtituendam particulam εἰ loco τοῦ ἤτε· εἴτ' ἔβλητο εἴτε ἔβαλε. h. e. εἴτε βληθείη, εἴτε βάλλοι τινά. (Et εἴτ' — εἴτ' — erat in Harlei. et vno Vindob.) ſin ἤτε ſit ſeruandum: eſſe propoſitionem abſolutam, quod et ipſe probat: ἰσχυρῶς ἑστάναι δεῖ. ἢ γὰρ ἐβλήθη, ἢ ἔβαλεν ἄλλον." Bonus grammaticus non meminit, tertium ſuppetere modum ex Homerico more, quo plerumque εἰ omittitur: εἰ ἢ — ἢ — Quo ignorato etiam Euſtathio durum viſum ἤτε — ἤτε dici pro ἢ — ἤτε.

411. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε. ἕως ὁ ταῦτ' pronuntiatum ὡς ὅτταυτ'. vt monitum A, 193. De τέῳρα δ' v. ad A, 67. Bentl. em. ἕως ὅ γε. In Mori ſcriptum ὅρμαινε.

413. εἷλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες. ⟝ „quod Zenodotus ſcripſerat: μετὰ σφίσι, πῆμα δὲ ἔλσαν. (ſcripſerat, puto: ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα δὲ ἔλσαν) Eſt tamen ſic εὐτελὴς ἡ σύνθεσις,

vt recte iudicat Schol. A. at idem perperam interpungit ἔλσαν δ' ἐν μ. μετὰ σφίσιν, et ſtatuit, „non ſibi ſed Vlyſſi malum eſſe, πῆμα τιθέντες τῷ 'Οδυσσεῖ." Melius Sch. br. ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κακῷ τοῦτο πράξαντες. Euſtath. ambiguam ait eſſe iuncturam.

ἔλσαι, aeolicum eſſe, ſine adſpiratione poſitum, notat idem Ven. A. et ſcribendum eſſe μετὰ σφίσι, non μετά σφισι. Quod ad prius attinet, nullam video neceſſitatem, qua ad aeolicam pronuntiationem confugiendum ſit, ſiquidem ſollenne fuit ϝελω. ϝειλω. ϝειλυω et hinc deducta. ϝελσαι vidimus Α, 409. At grammatici, cum ignorarent digamma, cumque vel ab εἰλέω, vel, quod multo etiam deterius, ab ἐλάσαι, vocem deducerent, (vt quoque h. l. Euſtath. ἔλσαν, τουτέστιν ἤλασαν ἢ εἴλησαν συνέκλεισαν.) inciderunt in moleſtias, vt modo ἔλσαι, modo ἕλσαι ſcribendum eſſe dicerent. De his v. Excurſ. de digammo. Abiecto digammo ex ϝελω, voluo, factum eſt ἔλω, etſi paſſim ἕλω occurrat; aliud verbum eſt ἕλω, vnde ἑλεῖν. ἑλών. capere. At ἕλω pro ἐλάω fuiſſe, veſtigium non extat. Edd. quarum vix vlla in his eſt auctoritas, variant; ἕλσαι erat in Flor. Aldd. et hinc profectis. ἔλσαι e Rom. adſciuit Turnebus.

415. ὡς δ' ὅτε — σεύωνται. In edd. vulgatum σεύονται. nec hoc cum vitio ſit; ſed alterum, cum ſubiunctiuo in hac comparandi formula frequentius occurrit, et exhibent σεύωνται Cant. Townl. Vrat. b. vn. Vindob. Ven. cum Euſtath. et ed. Rom. Ita ſententiae ſequentes ὁ δέ τ' εἶσι — ſunt ſine regimine interpoſitae. v. de hoc vſu Homerico Exc. I. ad lib. I. (IX.)

416. θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν. λευκὸν ὀδόντα. Illuſtrat hinc ἀργιόδοντα Apollon. h. v. p. 161. etſi Scholion turbatum eſt. Porro ſcribendum γένυσσιν nam media breuis eſt, ex γένυς, nec obſtat Od. Λ, 319 γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ. Editum erat vbique, etiam in Euſtath. γένυσι, vel γένυσιν, vno ſibilo, vsque ad Barnes, qui recte mutauit, eique ſuffragatur Ven. A. Cant. Barocc. Mori. Harl. Nota Erneſti turbata eſt. Barnes ar-

gutatur tentando, posse etiam scribi μετὰ γναμπτῇς γενύεσσι. vt νεκύεσσι.

γναπτῇσι Townl. et γναπτοῖσι Barocc. perpetua varietate scripturae in hac voce. γναμπτοῖσι Mori Harl. a pr. m. Lipf. vn. Vindob. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. γναμπτῇσι. κεκαμμέναις. At Etymol. p. 226, 1. γένυς. σημαίνει δὲ καὶ σιαγόνα. μετὰ γναπτῇσι γένυσιν. Contra κναμπτῇσι Aelian. H. An. V, 45 vbi multis docet, Homerum naturam aprorum bene tenuisse et pluribus locis accurate declarasse.

Exornata est comparatio in Sc. Herc. 386 sq. Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι Κάπρος χαυλιόδων Φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι Ἀνδράσι θηρευτῇς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα, Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι (saltem esset μαστιόωντι scribendum; vt in Il. Υ. 171. at hoc de leone dicitur, non de apro: cui conueniret μαστάζοντι *dentibus frendenti* eoque *mandibulis mandenti.*) Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν.

417. ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται. Vitiose ἀμφί τε ἀΐσσονται Barocc. et alii, et ipse Venetus. ὑπαὶ etiam h. l. legitur vbique; commento puto grammatico pro ὑπό.

418. γίγνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα. γίνεται et γίγνεται etiam h. l. variat. Notio τοῦ ἄφαρ h. l. obscura mihi est; nam vulgaris significatio, *continuo statim*, (v. sup. ad K, 537) vix locum habet. Ex pluribus notionibus apud Apollon. et Etymol. conueniret: ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. Verum expectabam, *e longinquo.*

420. Δηϊοπίτην. Δηϊοπήτην. Barocc. Mori. Vrat. b. Δηϊοπίστην Suidas.

421. οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί. Ambigitur de interpunctione: vtrum sit ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί, an οὔτασεν ὀξέϊ δουρί. tum, num οὔτασεν ὦμον, ὕπερθεν ἐπάλμενος, an οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί. Ven. A. „Lectum quoque ὕπερθε μετάλμενος." ibid. Hoc in Harlei. Vrat. b. Mosc. 3. vn. Vindob. et in ed. Ald. ac sequacibus. Ad ὕπερθεν ἐπάλμενος, quod Flor.

Ald. 1. Rom. exhibuerant, rediit Turnebus et hinc seqq. Ἐπάλμενος iam vidimus H, 260.

422. ⊱ quod hic Ἔννομος idem nomen habet cum altero Ennomo ἐν τῷ διακόσμῳ (Jl. B, 858). Pro eo Ὄρμενον habet Lips. cum vno Vindob.

423. καθ' ἵππων ἀΐξαντα. „Legitur et ἀΐσσοντα" Sch. A. Sicque Barocc. Lips. Mori. Townl. Vrat. b. A. Mosc. 2. vn. Vindob. vt inf. 484. At Mosc. 3. μεταλάξοντα (ex glossa μεταΐξαντα.)

424. δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος. ⊱ „quod hoc vno loco πρότμησις memoratur, ideoque varie ad etymum exponitur." Omnia recensere alienum esset a poeta; colligenda sunt in Lexicis; sufficit probabiliter de *vmbilico* in recens nato praecidi solito vocem esse accipiendam: in quo etiam Sch. br. acquiescunt, et Hesych. in πρότμησιν. πρότμησις. et κατὰ πρότμησιν. κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Docta sunt super hac voce sed plus quam arguta, Scholia A. B. Apollonii h. v. adde Etymologum, Suidam et Eustath. προτμησιν et πρότμηστιν Townl.

425. ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. per ἀγκῶνι reddunt Sch. br. Ita ἕλε, ἔπληξε. Hanc interpretationem puta sequutum esse Ennium in fragm. ap. Varron. de L. L. IV, p. 10, *x cubitis pinsibant humum.* Virgilius contra *fronte, calcibus*, tundere terram dixit cadentes. melius τῇ δρακὶ, *cauo manus*, Ven. B. et Victor. Plura ex etymo argutati sunt veteres apud hunc ipsum et Apollon. h. v. vbi v. Not. in qua ceteri laudantur. Rem alibi poeta sic expressit: κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. Jl. N, 393. Π, 486. de spasmo letifero.

427. εὐηγενέος Σώκοιο. Nihil amplius est εὐηγενὴς quam εὐγενὴς, agnoscit quoque id Apollon. Lex. h. v. et reliqui; in Ven. B. τοῦ τῷ σώματι εὐφυοῦς. Vsu itaque mutata et deprauata est vox. Mihi tamen valde probabile fit, grammaticis hoc deberi, et fuisse veram scripturam: αὐτοκασίγνητον ἐϋγενέος Σώκοιο. quidni enim υ produci tono potuerit?

cile elicienda. Τέλος abſolute pro vita non dicitur, ſed τέλος βιότοιο vel θανάτοιο et ſimilia. Ergo τέλος accepere pro loco, in quo haſta ſubſtiterat in vulnere.

Zenodoti lectio fuit, quae, recte puto, vulgo legitur, βέλος, quam propterea reiecerunt grammatici, quia οὐ βέβληται, ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἐπλήγη (non πέπληγε, vt Sch. A.). Atqui βέλος eſt generale vocabulum, eoque nunc pro ἔγχος, οὔτι ἦλθέν οἱ κατακαίριον, οὐκ ἐγένετο αὐτῷ καίριον. (Sch. B. reddit οὐκ ἐτελεύτησεν εἰς καίριον ἡ βολή.) quod Δ, 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος quod interpretatur Etymol. καίριον, ἀντὶ τοῦ· οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ τόπῳ, οὐδ' ἐν τῷ πρὸς ἀναίρεσιν ἐπιτηδείῳ τόπῳ τοῦ σώματος. fere vt Sch. br. Et Θ, 84 vulneratur in capite equus, ὅθι — μάλιστα τε καίριόν ἐστι. Sch. br. ἐπικίνδυνον. Poteſt ideo κατὰ καίριον ἦλθε ſcribi, vt eſt in ed. Rom. et Euſtath. at βέλος κατακαίριον ἦλθε eſt doctius.

Obſeruatur etiam h. l. quanta ſit animi virtus in Vlyſſe, quod ipſe vulneratus tamen pugnare pergit: v. Euſtath. cf. Iortin To. II, p. 73.

441. ἆ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε — Sch. A. contendit, ἆ δειλὲ plene eſſe pronuntiandum et ſcribendum, quandoquidem in compellatione poſitum eſt; ſicque Ariſtarchum ſcripſiſſe, teſte Didymo. Nec metro id officere, quia ſcanſione aufertur iterum: vt in βουκόλε, ἐπεὶ (Od. Υ, 227.) et (Il. Ο, 18) ἦ οὐ μέμνῃ. ὦ δεῖλ' duo Vindob. De ἆ diſputat Euſtath. ad h. l.

442. ἤτοι μέν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας. In Lipſ. deeſt ῥ' ante ἐμ', et abeſſe poſſe aiebat Erneſti. deficit quoque in Townl. Moſc. 2. 3. Veneto. Enimuero tuetur id vſus Homericus.

444. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα εὖχος ἐμοὶ δώσειν. Lipſ. δαμέντι. vt ad antecedens σοὶ referatur.

445. Ἄϊδι κλυτοπώλῳ. Commenta grammaticorum ſuper h. v. nolo repetere. Vide ad E, 654.

446. ὁ μὲν Φύγαδ' αὖτις — „Φύγκδε, ὡς οἴκαδε, εἰς φυγὴν" — Ven. A. Dictum de hoc ad Θ, 157.

448. ὅιιαν μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε. διὰ στήθεος. v. ſup. Exc. II ad VIII. μεσσηγὺ Townl.

451. φθῆ σε τέλος θανάτοιο. Etiam hic Zenodotus legerat: βέλος, vt ſup. 439 βέλος καταιχαίριον, et obſervatur h. l. a Sch. A. refelli hoc quoque verſu Zenodotum." Immo dixeris, ex h. l. voc. τέλος illatum eſſe in v. 439. Alienum tamen βέλος ab h. l. eſt. Etſi enim βέλος κιχήμενόν τινα dicitur, vt E, 187 non tamen βέλος θανάτου frequentatur; at τέλος θανάτου ſaepe.

452. Plutarch. in Conſolat. ad Apollon. p. 445, T. VI. R. recitat: Δύςμορος, οὐ μὲν σοίγε.

453. ὄσσε καθαιρήσουσι. Diſertum Scholion eſt in Heſych. καμμύσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συγκλείσουσιν. ὑπὲρ τοῖς νεκροῖς γίνεται ὑπὸ τῶν οἰκείων περὶ τὸν τοῦ θανάτου καιρόν. Sch. br. τοὺς ὀφθαλμοὺς κατακαλύψουσι.

454. ἀλλ' οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι. ὠμησταί. Digladiantur grammatici ſuper accentu. Ariſtarchus vt ἀθληταί. Tyrannio vt κομῆται, ὠμῆσται. Apio quoque voluit eſſe ὠμοέσται, ὠμοφάγοι, ab ἔδω. Alii pro vna voce, ab ὠμὸς, vt ὀρχηστὴς, ἑρπηστής. haud dubie vere. Argutias non repetam: v. h. l. Sch. A. Apollon. Lex. h. v. Etymol. Euſtath. add. Schol. ad Il. X, 67.

(ξ—) ὠμησταὶ ἐρύουσι ſcribit Ven. et Sch. A. addit, ita ſcribendum eſſe, ſicque ſcripſiſſe Ariſtarchum; eſſe enim praeſens pro futuro. Alexion ſcribebat ἐρυοῦσι, forma Attica, vt v. ſeq. κτεριοῦσι. Contra monet, formam hanc locum habere tantum in verbis Iota habentibus, vt κομιῶ." Repetitur hoc Scholion ad O, 351. X, 67. Etiam Apollonius Lex. ἐρύουσι. ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσι (corr. ἐρύσουσι) σημαίνει δὲ τὸ ἕλκουσι, δι' οὗ δηλοῦται τὸ κατέδονται. ex natura vulturum; Add. Heſych. in ἐρύουσι. Multum ſibi in hoc verſu arrogauerat Barnes, ſcripſerat enim: ὠμησταί σ' ἐρύσουσι. quae iterum eiecta ſunt. Primo σ' de ſuo inſeruit, cum ignoraret digamma in Ϝερυω et cognatis. Tum vbique ſcriptum et editum eſt ſine σ'. Porro ἐρύσουσι intulit, cum ἐρύουσι omnes fere vetuſtiores cum grammaticis, in quibus Ety-

mologus, legant, et editum ſit vbique: ὠμησταὶ ἐρύουσι. Prouocat quidem ad Cant. et Barocc. Addas Mori. Harlei. vnum Vindob. ſed ratio critica facile docet hoc grammaticum emendatorem ſapere. Verſus aliquoties repetitur, vt Il. O, 351. X, 67. vbique ὠμησταὶ ἐρύουσι.

455. αὐτὰρ, ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί. „Ariſtarchus: αὐτὰρ ἔμ' εἴ κε θάνω." Additur: „εἰ δὲ διὰ τοῦ π, ἐπεί κε θάνω, γραμματιστῶν." mancum videtur eſſe Scholion. Sed lectio Ariſtarchea notata quoque eſt ex Barocc. et vno Vindob. nec inelegans; eiiciendum tum erit altero loco με et ſcribendum κτεριοῦσι (— σιν) δῖοι Ἀ. — Mirum eſt, vocem κτερίζειν praeterire fere grammaticos, ſi excipias Heſych. et Euſtath. ad Odyſſ. Atqui τὰ κτέρεα debuere ducta eſſe a κτέρος, pro quo etiam κτέρας, κτέαρ, fuit, h. e. κτῆμα, h. e. omnino χρῆμα. Mirum itaque, vnde ſingularis vſus venerit, vt ſint τὰ ἐντάφια.

456. Σώκοιο — ἔγχος — ἔξω τε χροὸς εἷλκε — „propter ambiguitatem, ex Soci ne corpore, an ex ſuo, traxerit haſtam." Haud dubie alterum hoc; nam educta haſta ipſe doluit, et, quod rem facit apertam, Soci haſta per Vlyſſis *clipeum* penetrauerat, vnde ἔξω χροὸς καὶ ἀσπίδος. Haſtam autem in Soci tergum emiſſam in eius corpore reliquiſſe putandus eſt Vlyſſes.

457. ἔξω τε χροὸς εἷλκε καὶ ἀσπίδος. ἕλκε Ariſtarchus, vt alibi, Ionica forma; ſic ſup. 258. Si ſemel hoc ſequebantur, debuiſſent ii qui Ariſtarcheam lectionem reſtituere voluere, vbique ἕλκε edere. At nec Ariſtarchus vbique nec in hoc nec in aliis, ſibi conſtitiſſe videtur. Euſtathius dilectum in vſu imperfecti temporis quaerebat, vt difficultatem extrahendi deſignaret poeta. At Homerus εἷλξε non nouit, adeoque nec hic eo vti potuit. — Porro ἔξω δ' ἐκ χροὸς εἷλκε Ven. B.

458. αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν. ÷ Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος. Sch. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, οἱ. αἷμα δέ οἱ, τῷ Ὀδυσσεῖ. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· αἷμα δὲ αὐτῷ, οὗ σπασθέντος. γίνεται δὲ τὸ ἑαυτοῦ. ὃ οὐχ

ἁρμόζει.“ Turbata ſunt poſtrema. Zenodotus legerat: αἷμα δὲ οὗ σπασθέντος, vt eſſet pro αὐτοῦ ſc. τοῦ ἔγχους σπασθέντος. mirum, eum non maluiſſe τοῦ ſcribere. Praeſtat vtique οἱ quod ſcriptum fuit αἷμα δὲ ϝοι. ἀπεσσυτο Barocc. male.

κῆδε δὲ θυμόν. v. ad E, 400. Male et h. l. Barnes interpolauit δ' ἕ.

459. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος. Barnes: „γρ. Τρῶες δή. Harlei. Vrat. b. Moſc. 3. Τρῶες δ' αὖ. hoc probem.

ὅπως ἴδον Mori, et pro var. lect. Vrat. b. item vn. Vindob. cum Veneto: at Schol. A. „γρ. καὶ, ἐπεὶ ἴδον. Nouare quid in his ac ſimilibus nolim. Barocc. ὅταν ἴδον, hoc male.

460. κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. Iungi mauult Sch. A. κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον.“ Sequitur tamen mox quoque 469 ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον.

461. ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους. Sch. A. monet, αὖε ſcribi: eſſe enim φωνεῖν. At ſi ſit ξηραίνειν vel ἅπτειν, ſcribi αὕειν· ἐστὶ γὰρ σύνθετον.“ Scilicet alterum hoc factum putarunt ex ὕειν, ἀΰειν, αὕειν. Res ipſa occurrit ap. Euſtath. Etymol. et Heſych. in αὖε. cf. Sch. ad Il. Υ, 51. Suboritur moleſtia ex hiatu: ἀνεχάζετο αὖε. Commode Bentl. emendabat: ἀνεχάζετ', αὖσε δ' ἑ. vel ἀνεχάζετό τ', αὖε θ' ἑταίρους. Dubitari nequit αὔω. αὔτω. ἀὐτέω leni aſpiratione fuiſſe perpetuo vſu ex ἄω, vnde factum αϝω, hinc αὔω. Verum et alterum, ſiue αὔω ſiue αὔω ſcriptum, ſicco, nullum digamma admittit. v. c. Ψ, 327 Ἕστηκε ξύλον αὖον. ἀναχάζετο Venetus; librarii an operarum vitio.

462. ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. φωτὸς pro αὐτοῦ. Schol. B. Sic ſaepe v. c. Od. Ζ, 129. ὅσον κεφαλὴ χάδε proprie τὸ στόμα. ſed alterum plus phantaſmatis habet. Ductum autem a vaſe, quantum illud capit, χανδάνει, χάζει, h. χωρεῖ, continere poteſt; vociferatur quantum poteſt. Apollon. p. 704 ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυσε χωρῆσαι μέγεθος φωνῆς.

463. τρὶς δ' ἀΐεν ἰάχοντος. Fuit αἶε ϝιαχοντος. Itaque concidit nota Ernesti, poetam dedisse ἀΐεν pro ἄϊε ne nimis multae vocales concurrerent.

466. ἵκετο Φωνὴ Lipſ. Cant. Mori. Barocc. Harl. Townl. Vrat. b. A. Moſc. 2. vn. Vindob. cum Veneto, etiam Euſtath. Tum ed. Flor. Mutauit in ἵκετ' αὐτὴ ſtatim Ald. 1. cum ed. Rom. Parendum hic erat codicum conſenſui.

467. τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῷατο. βιώσατε Vrat. b. Moſc. 3.

468. ἀποτμήξαντες. ἀποτεμνόμενοι. ἀποχωρίσαντες. Apollon. Lex. h. v.

470. μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς. Schol. A. cum Euſtath. „γρ. πάθῃσι μετὰ Τρώεσσι" ſicque Barocc. Harl. Townl. Moſc. 3. vnus Vindob.

471. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται. ποθὴ haud dubie αὐτοῦ. vt Ξ, 368 et alibi; etiam P, 690. Vt ipſe Vlyſſes ſit deſiderium, ποθή, lyricum puto eſſet.

474. δαφοινοὶ θῶες, *fului:* vt aliis locis: v. ad B, 308. Alioqui poſſet eſſe φόνιοι, *cruenti.* Qui θῶες ſint ex grammaticis haud diſces; niſi quod narrant hyaenae ſimiles eſſe et per ſaltus incedere. cf. Euſt. ad N, 103.

ἕπονθ', ὥς εἴ τε (nunc ὡςεῖτε ſcriptum). Videtur Euſtathius laudare ἕπον pro var. lect. ſed is haec cum v. 483 comparat: τὸ δὲ, ἀμφὶ αὐτὸν ἕποντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀμφηκολούθουν, ἤ, αὐτὸν ἀμφεῖπον, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἀμφεπένοντο. διόπερ ὑποκαταβὰς ἔφη· ἀμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἕπον, ἤγουν ἀμφεῖπον ἐκεῖνον. Enimuero in Homero ſatis diſcreta vis eſt τοῦ ἕπειν et τοῦ ἕπεσθαι. hoc eſt *ſequi*, ἕπεσθαί (ἅμα σύν) τινι· illud, ἕπειν τι, τινά, *tractare, agitare.*

475. ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ. ὅν ῥ' ἔβαλ' Barocc. Mori. vn. Vindob.

476. ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. vbique legitur. Mutauerat in ἀπαὶ Barnes, quia inf. 665 ita legebatur in edd. Perperam. Dictum iam ſaepe de ἀπαί, παραί.

ἤλυξεν. ἐξέκλινεν. ἐξέφυγεν. Apollon. Lex. h. v.

477. Comparatio pluribus momentis instructa, et ad numerum adorientium, et ad superuenientem Aiacem. Haec sola tenenda ex Sch. A. B. — αἷμα λιαρὸν, χλιαρὸν, θερμὸν, recte Sch. br. et Hesych. ad quem v. Not. ff. inf. ad 829. et ad X, 149. Durius autem omissum ὄφρα ἐστίν. ἔνεστι. μένει.

καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. Ap. Athen. II, p. 41 D. legitur ὀρώρει. De vsu subiunctiui cum ὄφρα v. Exc. III, ad lib. IV. Vidimus iam sup. I, 605. 6 εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ moueant se.

χλιαρὸν malebat Bentl. post αἷμα· vt sit αἷμα χλιαρόν. τόν γε δαμάσσεται.

478. ἐπειδή. In ed. Lips. erat ἐπειή. ἐπειδὰν vn. Vindob. male.

479. δαρδάπτουσι. κατεσθίουσι cum notione laniandi, vt Apollon. Lex. h. v. monet.

480. ἐν νέμεϊ σκιερῷ. ⸓ Zenodotus γλαφυρῷ. Verum hoc antro, non siluae conuenit, haec est σκιερά. Vox h. l. non variat, sed in fragmento Pindarico e Threnis ap. Plutarch. Consolat. ad Apoll. (Fragm. Pind. p. 31. 32.) variat σκιαρόν. nil tamen interest. Vocabulum τὸ νέμος minus vsitatum esse debuit, quandoquidem Apollon. Lex. explicat ὁ σύνδενδρος τόπος, καὶ νομὴν ἔχων. ἐν νέμεϊ σκιερῷ, σκιὰν μεγάλην ἔχοντι.

ἐπὶ δὲ λῖν ἤγαγε δαίμων. λῖν circumflecti (vt scriptum quoque in Apollon. Lex. h. v.) docet Ven. A. vt omne monosyllabum in casu quarto; sicque tradere Herodianum libro XV τῆς καθόλου· at vulgo scribi λὶν ait Aristarcho auctore (Ἀριστάρχῳ δὲ ἐπείσθη ἡ παράδοσις ὀξύνοντι.) etsi vel sic λὶς producitur, vt vidimus sup. 239. Male autem Schol. br. Etymol. et Eustath. qui grammaticorum disputata recoxit, aiunt esse pro λῖνα, nam fuit λῖς, λιός, λιΐ, λῖν, vnde λίεσσι laudatur e Callimacho: αἱ μὲν ἄρα λίεσσι.

481. Aristoteles ἐν τῷ περὶ ζώων notauit inter thoes et leones odia intercedere, cum eodem cibo vtantur. Te-

nuit adeo hoc Homerus ante Aristotelem. Sch. A. Eustath. Est locus Hist. Anim. IX, 44.

λιν σίντην. Male scribitur σίντιν ap. Etymol. Dictus ὁ σίντης ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι, βλαπτικὸς, κακοῦργος, βλαβερός. Est eadem vox, vnde Sinis vel Sinnis dictus ὁ πιτυοκάμπτης a Theseo occisus.

διέτρεσαν, pro διατρέουσι. μετὰ δέους φεύγουσι. ἡ γὰρ σκιὰ καὶ σκεδασμὸν δηλοῖ τῶν φυγόντων Sch. c. Eust.

482. Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην. „γρ. ποικιλόμητιν." margo edd. sicque Mosc. 3.

483. ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα — Τρῶες ἕπον πολλοί τε — Aliter legitur in edd. quam Barnes ad h. v. tradit. Nam Τρῶες ἕποντο πολλοί τε, metro violato, habent edd. inde a Flor. Aldd. etiam Turneb. Steph. nec sola Cantabrig. vt ille putabat. in Rom. ed. ἕποντο πολλοί τε est emendatum. At ἕπον πολλοί τε sola dederat ante Barnes ed. Schrevel. ex Schol. br. Idemque Barnes profert ex Cod. Cantabr. et ex Eustath. p. 857, 9. (in verbis sup. ad vs. 474 adscriptis) accedunt alii codd. cum Veneto. Vitiosam tamen lectionem, ἕποντο πολλοί, multi alii, in his etiam boni codd. sequuntur, vti Mori. Towni. Debebant saltem refingere Τρῶες ἕποντο πολεῖς τε. vt 474 — πολεῖς autem occurrit inf. 707 αὐτοί τε πολεῖς, et alibi, vt Apollon. Rh. I, 261. II, 900. Sic quoque emendabat Bentleius; nec dubitarem in ipso poeta reponere, nisi ἕπον codicum auctoritatem haberet, et sensu suo acceptum defendi posset, et nisi suspicarer etiam priore loco 473. 474 fuisse ἕπον, cum pronuntiatum esset: ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτὸν Τρῶες ἕπον θ'. ita vt δέ τε vsu sollenni iuncta esse vellent. Nam ἕπειν et ἕπεσθαι notatione diuersa esse, constat. Primitiua vtriusque notio est, πονεῖσθαι, ἐνεργεῖν· ἕπειν τι cum actu, vel περί τι. ἀμφί τι, agere aliquid, tractare: quod docent lexica: v. sup. Z, 321. O, 555. Sic quoque ἀμφιέπειν, περιέπειν τι. tractare aliquam rem, curare, in ea occupatum esse. Atque ita h. l. Τρῶες ἀμφιεῖπον Ὀδυσῆα, vel ἕπον ἀμφὶ Ὀ. est ἐπόνουν περὶ αὐτὸν (vt inf. 775. B, 525. E, 667.

ſane cum notatione infeſtandi, malum inferendi. Praeclare ap. Euſtath. p. 859, 4. Φέρεται οὖν ἐν παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον Λεξικῷ ὅτι ἕπειν Ἴωνές φασι τὸ κακοῦν καὶ περιελαύνειν, ὡς τό· Τρῶες ἕπον πολλοί τε. Vſitatius ita eſt ἐφέπειν vt ſup. 177. et mox 496. Redditum adeo nunc aliter, quod paullo ante 473. 474 ἀμφὶ αὐτὸν Τρῶες ἕποντο enuntiauerat: inſequuti eum ſunt, circa eum ſequentes. Niſi et ibi ἕπον ſcribas, vt paullo ante dixi. De ἕπεσθαι cf. ad N, 492. Similis disputatio erat ſup. ad Δ, 202 λαῶν οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης et ἕπον Τρίκης.

484. ἀλύσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο — „ᾧ ἔγχει et antecedentibus et ſequentibus poteſt adiungi. Sch. A. alterum ſolum probat B. Male ſcribi ἔγχεϊ notant Barn. et Clarke.

Poſt 485. Baroccianus cum vno Vindob. inſeruerat verſum: χάλκεον ἑπταβόειον, ὅ οἱ κάμε Τύχιος ἀνήρ repetitus ex Θ, 220.

486. στῆ δὲ παρὲξ „pro παρέστη et abundat ἐξ" ait Sch. A. At per ſe conſtare ſibi παρὲξ, παρεκτὸς, docet Apollon. Lex. h. v. add. Etymol. qui et πάρεξ et παρὲξ diuerſa eſſe tradit, et multa multis locis Euſtathius. Verbo: Aiax παρέστη, ſed ad latus, adeoque exterior Vlyſſi, ἐκτός.

488. χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους. „θεράπων Menelai, non Vlyſſis: quippe qui ex inſula profectus nullum currum habuit." Sch. B. χειρὸς ἑλὼν malebat Bentl. vt 645. 777. ſicque Townl.

490. Πριαμίδην, νόθον υἱόν. Monent Sch. A. B. Πριαμίδην eſſe diſtinctione ſeparandum ab υἱόν· et hoc abundare, aiunt Sch. br. Quidni tamen Πριαμίδης υἱὸς pro Πριάμου υἱὸς, h. l. plenior eſſe poſſit oratio quam alibi? nam Πριαμίδης eſt proprie adiectiuum.

492. ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. — „quod πεδίονδε δίηται Zenodotus ſcripſerat." Sed, ait Sch. A. κάτεισι melius, quia de alto. Etiam Sch. B. ὁρμῇν agnoſcit, et vſ. 493 ὀπαζόμενος, ἐπειγόμενος.

Schol. Cant. ἐλαυνόμενος. Per καταφέρεσθαι declarat hoc verſu laudato Etymol. et πληρούμενος Schol. br. ex contexto, vti Demetrius ὁ πύκτης vocabulum interpretatus erat, improbante Apollonio Lex. h. v. p. 504. Sup. E, 91 in ſimili comparatione: ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Mox κατ' ὄρεσφι, v. K, 185 et Exc. II. ad VIII.

494. πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας ℓ— „dubitatur, ſintne arbores arefactae, certo anni tempore, nuncque radicitus erutae; an ligna a lignatoribus caeſa et in amnem miſſa, vt ab eo imbribus aucto deferantur.“ Haec Ven. A. et B. cum Euſtath. cuius ἀδολεσχία intolerabilis eſt et hic et vbique. Quis hic dubitari potuiſſe credat! Impetus fluminis erat declarandus per ſtirpes ipſas erutas non per ligna auctis ſuper ripam aquis auecta. Virgil. Aen. II, 307 in loco hinc expreſſo: *praecipitesque trahit ſiluas.* Bentleius vocem σαρωνίδας recordatus, δρῦς παλαιὰς, emendabat Heſychii ἀρχωνίδας vt et alii viri docti fecerunt.

495. πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. ἀφυσγετὸν acuit Ariſtarchus. at Tyrannio ἀφύσγετος. disputata habet Sch. A. repetit Euſtath. apud eund. et Etymol. eſt ductum ἀπὸ τοῦ ἀφύω, ἀφύσσω. At ap. Apollon. Lex. h. v. ab ἄγαν φευκτός. vbi cf. Not. Redditur vbique per συρφετὸς, iam in Apollon. h. v. et Heſych. vbi v. Not. τὸ ἰλυῶδες addit Etymol. et Sch. br. coeno limoque e molliore ſolo eruto, hauſto. Fuit itaque vox Alexandrinorum aetate iam antiquata; vtitur tamen ea praeter Oppianum Nicander Alexiph. 342. vbi v. Schol.

496. ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας. πεδίον τότε. „γρ. πεδίον κάτα.“ Barnes. Eſt eius haec emendatio; ita ſcribere mallet, cum κλονεῖν πεδίον non ſit Homericum. Vir doctus non meminerat Homericum eſſe, omitti κατὰ et eſſe idem ac κατὰ πεδίον, διὰ πεδίου κλονέων τοὺς Τρῶας, qui inf. 525. 6 ὀρινόμενοι ſunt. ἔφεπε eſt infeſtabat, male habebat, vrgebat: vt modo vidimus ad vſ. 483.

497. δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. In δαΐζων prima producitur, quae alias corripi solet. Scriptum dicas esse debuisse δαϝίζω. In ἵππους (qui ipsi currus sunt) καὶ ἀνέρας nolim argutari: quasi sint copiae pedestres oppositae.

498. οὐδέ πω Ἕκτωρ πεύθετο. Accurate temporum ratio postulasset: ἐπέπυστο. — μάχης πάσης, non nunc παντοίης, vt B, 823 sed totius aciei.

499. ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου. Harlei. Καμάνδρου. vt sup. B, 465 et al.

502. Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὅμιλει μέρμερα ῥέζων. — „quod ὁμίλει pro ἐμάχετο." Schol. A. quasi nunc primo occurreret hoc, quod iam vidimus E, 86 et 834. — Ἕκτωρ γὰρ vnus Vindob. — quae sint μέρμερα, vide ad Θ, 453. — „γρ ὁμίλει." Barnes.

503. ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε · νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. νέων plerique, ait Sch. A. At Aristarchus (teste quoque Apollonio Lex. p. 474. Alexio et Ascalonita) νεῶν, ἵνα ἀπὸ τούτων νέες ᾠκεῖαι (leg. ἵνα sc. εἴῃ, vt ductum sit, ἀπὸ τοῦ· „τῶν νέες ὠκεῖαι." Od. H, 36) vt sit: τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις. „Intulit glossam Hesychius in Lexicon. Videntur haec argute dicta, non vere, vt φάλαγγες νεῶν sint ordines *eorum qui pro nauibus pugnabant.* At φάλαγγες νέων de viris militaribus dicitur et alibi. Legit quoque sic Sch. br. et Apollon. Lex. l. c. ἔνιοι δὲ βαρυτονοῦσι, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας, τὰς τῶν νέων ἀνδρῶν τάξεις. ἀλάπαξε vel ἀλάπαζε Harlei. ἀλάπαξε — πορθῶν ἐκένου. Suidas in λάπαθον — λαπάξαι. κενῶσαι. In principio versus ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε. h. τῇ ἐμπειρίᾳ ἱππικῇ vt Etymol. τῇ τοῦ ἱππεύειν ἀρετῇ Eustath. et ἱπποσύνη, τὸ ἱππεύειν Hesych. ἱππασίαν interpretatur Apollon. Lex. scil. curru irruendo, prosternendo, prostratos obterendo.

504. οὐ δ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου. potest esse illud interuallum quo pugnatur inter vtramque aciem, quod alias γεφύρας πολέμοιο appellat. At Sch. B: κελεύθου, τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ὁρμῆς de impetu irruentium.

Sane κέλευθος etiam pro ipso incessu et itinere dictum occurrit. Est tamen per se locus quo inceditur, qua iter patet, vnde M, 399 τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον, vt propius subire possent vallum; item vs. 411. 418. add. O, 260 et 357.

χάζοντο κέλοντες δῖοι Ἀχαιοί. laudat verba Sch. A. inf. ad Υ, 234. At Homero semper est κέλεσθαι. deberet esse κέλοντο δέ. sic tamen nihil proficitur.

506. παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα. ― „quod παῦσεν absolute dixit: παῦσεν ἀριστεύοντα.“ (Scilicet, quia alias adiicitur μάχης, πολέμοιο aut simile) Referendum autem hoc (ἀριστεύοντα puta) ad B, 553. 4 τῷ οὔπω τις ὁμοῖος.„ (quid haec inter se communia habeant, non perspicies, nisi inspexeris Schol. v. Obss. ad eum locum p. 319.)

507. ἰῷ τριγλώχινι vidimus iam E, 303.

508. τῷ ῥα περίδδεισαν hic scripsere grammatici, quod alibi relictum erat pronuntiationi. Cur non aeque nunc scripsere: πέρι δεῖσαν.

509. μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἕλοιεν. πολέμοιο μετακλινθέντος. ἀντὶ τοῦ μεταβληθέντος (Sch. br. κλίσιν καὶ προτροπὴν λαβόντος) καὶ ἐπικρατεστέρων γενομένων τῶν Τρώων. Sch. A. et Sch. br. „ ἐπὶ θάτερον μέρος τῆς ῥιπῆς γενομένης“ Sch. B. Videtur glossa ap. Hesych. μετακληθέντες hinc mutanda esse μετακλινθέντος μετατραπέντος ἢ μεταβαλλομένου. μετακλιθέντος Lips. et al. vitiose, ex more in h. v.

512. ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω. Praestruit poeta id, quod futurum erat, vt Achilles curru praeteruectum Machaonem e longinquo prospiceret, cumque eum non agnosceret, Patroclum mitteret Λ, 598 sq. ἄγρει, ἄγε. Sch. B.

ἐπιβήσεο ex ἐπιβήσομαι. v. ad 517. Mox ἔχε ἵππους, ἔπεχε. ἔλαυνε. Sic saepe.

514. ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Versus nobilissimus et in laudem medicorum, cum a medicis, v. c. a Galeno, vtrum hygiene c. 32. tum ab aliis (in his iam a Platone Sympos. p. 214 B.) centies repetitus;

vna cum altero *ἰούς τ' ἐκτάμνειν* apud Stobaeum Serm. C. p. 551. e medicis adhuc in Paullo Aegineta *περὶ βελῶν ἐξαιρέσεως* (lib. VI. c. 88.) etsi poeta vix *γνωμικῶς* dixit, sed de suo Machaone sigillatim: *est enim ille* Machaon *medicus praestantissimus.* cf. Eustath. qui etiam ex Athenaeo alterum memorat non aeque medicis honorificum: *εἰ μὴ ἰατροὶ ἦσαν, οὐδὲν ἂν ἦν τῶν γραμματικῶν μωρότερον.*

ἰατρὸς passim scribunt, qui versum memorant, ex vulgari vsu.

πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. non vno sensu accipi video: *multis aliis aequiparandus. prae multis aliis honore habendus.* Sch. br. *τοῦ σώζεσθαι ἄξιος ἀντὶ πολλῶν ἄλλων.* Atqui *τὸ ἀντάξιον* (v. c. I, 401 *οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον*) est quod pretio suo rependit aliud quid, vt aequae aestimationis sit; est adeo, *qui vnus pretio aequat multos*, vt adeo eum seruare idem sit ac multos seruare.

515. *ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.* — „*ἀθετεῖται* versus, quod non necessaria est enumeratio; tum vero, quod etiam detrahit medici laudi, si haec duo tantum nouit, exsecare sagittas et inspergere herbarum succos vel puluerem. Aristophanes iam ante Aristarchum damnauerat, Zenodotus autem nec scripserat: (iudicione, an, quod in suo archetypo non repererat?)" Haec Sch. A. paria exscripsit Eustath. At Sch. B. multa affert, quibus alii grammatici locum defenderant. Locum habet saltem vnum hoc: quod heroum aeuo nulla alia fuit *ἰατρική*, quam *τῆς χειρουργίας*, adeoque non detraxit poeta; sed enumeratione ampliauit: multis ille vnus aequiparandus est *ἐν τῷ* s. *διὰ τὸ ἐκτάμνειν* etc. Hactenus omne iudicium paullo calidius refrigescet etiam in hoc. *Ἰούς τε τάμνειν* erat in edd. Maximi Tyr. diss. X p. 169. nunc correctum.

517. *αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο.* Antiquitus esse debuit *αὐτίκα ϝῶν ὀχέων.* Pro *ἐπεβήσετο* rescripserat Clarke sine codd. *ἐπεβήσατο* perperam: v. ad B, 55. E,

Sane κέλευθος etiam pro ipſo inceſſu et itinere dictum occurrit. Eſt tamen per ſe locus quo inceditur, qua iter patet, vnde M, 399 τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον, vt propius ſubire poſſent vallum; item vſ. 411. 418. add. O, 260 et 357.

χάζοντο κέλοντες ὅθι Ἀχαιοί. laudat verba Sch. A. inf. ad Υ, 234. At Homero ſemper eſt κέλεσθαι. deberet eſſe κέλοντο δέ. ſic tamen nihil proficitur.

506. παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα. — „quod παῦσεν abſolute dixit: παῦσεν ἀριστεύοντα." (Scilicet, quia alias adiicitur μάχης, πολέμοιο aut ſimile) Referendum autem hoc (ἀριστεύοντα puta) ad B, 553. 4 τῷ οὔπω τις ὁμοῖος.„ (quid haec inter ſe communia habeant, non perſpicies, niſi inſpexeris Schol. v. Obſſ. ad eum locum p. 319.)

507. ἰῷ τριγλώχινι vidimus iam E, 303.

508. τῷ ῥα περίδδεισαν hic ſcripſere grammatici, quod alibi relictum erat pronuntiationi. Cur non aeque nunc ſcripſere: πέρι δεῖσαν.

509. μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἕλοιεν. πολέμοιο μετακλινθέντος. ἀντὶ τοῦ μεταβληθέντος (Sch. br. κλίσιν καὶ προτροπὴν λαβόντος) καὶ ἐπικρατεστέρων γενομένων τῶν Τρώων. Sch. A. et Sch. br. „ ἐπὶ θάτερον μέρος τῆς ῥιπῆς γενομένης" Sch. B. Videtur gloſſa ap. Heſych. μετακληθέντες hinc mutanda eſſe μετακλινθέντος μετατραπέντος ἢ μεταβαλλομένου. μετακλιθέντος Lipſ. et al. vitioſe, ex more in h. v.

512. ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω. Praeſtruit poeta id, quod futurum erat, vt Achilles curru praeteruectum Machaonem e longinquo proſpiceret, cumque eum non agnoſceret, Patroclum mitteret Λ, 598 ſq. ἄγρει, ἄγε. Sch. B.

ἐπιβήσεο ex ἐπιβήσομαι. v. ad 517. Mox ἔχε ἵππους, ἔπεχε. ἔλαυνε. Sic ſaepe.

514. ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Verſus nobiliſſimus et in laudem medicorum, cum a medicis, v. c. a Galeno, vtrum hygiene c. 32. tum ab aliis (in his iam a Platone Sympoſ. p. 214 B.) centies repetitus;

vna cum altero *ἰούς τ' ἐκτάμνειν* apud Stobaeum Serm. C. p. 551. e medicis adhuc in Paullo Aegineta *περὶ βελῶν ἐξαιρέσεως* (lib. VI. c. 88.) etſi poeta vix *γνωμικῶς* dixit, ſed de ſuo Machaone ſigillatim: *eſt enim ille* Machaon *medicus praeſtantiſſimus.*' cf. Euſtath. qui etiam ex Athenaeo alterum memorat non aeque medicis honorificum: *εἰ μὴ ἰατροὶ ἦσαν, οὐδὲν ἂν ἦν τῶν γραμματικῶν μωρότερον.*

ἰατρὸς paſſim ſcribunt, qui verſum memorant, ex vulgari vſu.

πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. non vno ſenſu accipi video: *multis aliis aequiparandus. prae multis aliis honore habendus.* Sch. br. *τοῦ σώζεσθαι ἄξιος ἀντὶ πολλῶν ἄλλων.* Atqui *τὸ ἀντάξιον* (v. c. I, 401 *οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον*) eſt quod pretio ſuo rependit aliud quid, vt aequae aeſtimationis ſit; eſt adeo, *qui vnus pretio aequat multos,* vt adeo eum ſeruare idem ſit ac multos ſeruare.

515. *ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.* — „*ἀθετεῖται* verſus, quod non neceſſaria eſt enumeratio; tum vero, quod etiam detrahit medici laudi, ſi haec duo tantum nouit, exſecare ſagittas et inſpergere herbarum ſuccos vel puluerem. Ariſtophanes iam ante Ariſtarchum damnauerat, Zenodotus autem nec ſcripſerat: (iudicione, an, quod in ſuo archetypo non repererat?)“ Haec Sch. A. paria exſcripſit Euſtath. At Sch. B. multa affert, quibus alii grammatici locum defenderant. Locum habet ſaltem vnum hoc: quod heroum aeuo nulla alia fuit *ἰατρικὴ,* quam *τῆς χειρουργίας,* adeoque non detraxit poeta; ſed enumeratione ampliauit: multis ille vnus aequiparandus eſt *ἐν τῷ* ſ. *διὰ τὸ ἐκτάμνειν* etc. Hactenus omne iudicium paullo calidius refrigeſcet etiam in hoc. *Ἰούς τε τάμνειν* erat in edd. Maximi Tyr. diſſ. X p. 169. nunc correctum.

517. *αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο.* Antiquitus eſſe debuit *αὐτίκα ϝων ἐχέων.* Pro *ἐπεβήσετο* reſcripſerat Clarke ſine codd. *ἐπεβήσατο* perperam: v. ad B, 55. E,

109. Eſſe formam verbi ἐπιβήσομαι, conſtare poterat ex v. 512 τῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. et tempus imperfectum locum habere, intelligere poterat ex adiecto πὰρ δὲ Μαχάων βαῖνε. Eſt quoque ἐπεβήσετο vbique ſcriptum et editum, excepta vna Argentina, vt quoque K, 513.

519. μάστιξε δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. „γρ. μάστιξεν δ' ἐλάαν“ Sch. A. Et hoc in ſuo habebat Sch. B. ſicque Cant. Barocc. Townl. Vrat. b. Moſc. 2. Par. et codd. Vindob.

ἵππους iam aliis locis vidimus, E, 768. Θ, 117. K, 530 et al. at nec minus ἐλάαν E, 366. Θ, 45 et al. Nil refert, vtrum legatur. ἀέκοντε repoſui: vt alibi. h. l. habet mſ. Lipſ. cf. ad 281.

520. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. Barnes ἔπι ſcripſit, contra morem et vſum.

τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. proxime videtur ad equos ſpectare; poteſt tamen et ad Machaonem referri; vt fere plerumque in hoc verſu toties repetito res ſe habet.

523. νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσι. ⸖ „quod ὁμιλέομεν nunc proprie dixit, ὁμοῦ τὰς ἴλας, turmas, συμβάλλομεν.“ Sch. A. Scilicet haec eſt etymologia vocis in grammaticis obuia. Mox 524. δυσηχέος propter οἰμωγὰς vulneratorum. v. ad B, 688.

526. ἐπιμὶξ, ἐπιμεμιγμένως. tanquam vocem notabilem, habet Apollon. Lex. h. v. quid mirum, ſi inde alii?

ἵπποι τε καὶ αὐτοί. vn. Vindob. καὶ ἄνδρες. alter καὶ ἄλλοι.

528. κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν. ⸖ „quod Zenodotus κεῖθ'. at κεῖθι eſſet, *eo in loco*, ἐκεῖσε *eum in locum*, *eo*.“ Sch. A. Etiam in Cod. Lipſ. legitur κεῖθ', etſi Ern. inde recitat καθ'. ἰθύνομεν iterum praeſens pro futuro, vel pro coniunctiuo, vt Sch. br. ἐπ' εὐθείας ἐλαύνωμεν.

ἅρματ' ἰθύνομεν vitiato metro Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. alter ἅρμα.

529. κακὴν ἔριδα προβαλόντες. hoc vno loco occurrit. Sch. br. φιλονείκως ἐρίσαντες. Propius ad verbum Eusiath. ἀντὶ τοῦ προῤῥίψαντες, προθέμενοι, ἐκφήναντες, καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν. At vsum loquendi melius illustres si memineris ἔριδα προφέρεσθαι sup. Γ, 7. Od. Θ, 210. alias μάχην, πόλεμον εἰςφέρειν.

530. βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν. ὀρώρει Lipf. cum Townl. recte ait Ernesti. Immo, male. nam h. l. praesens perfectum requiritur; ipse quoque Ernesti sententiam mutasse videtur.

532. τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες. „quod in πληγῆς ἀΐοντες specie pro genere vsus est; *audientes* pro *sentientes*, ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς." Sch. A. cf. sup. ad K, 160. et Toll. ad Apollon. Lex. Exc. VIII. add. Schol. Pind. P. III, 48. Nem. II, 22. Suidas in ἀκουάζεσθε. In ipso Apollonio alieno loco est insertus versus in Κλύειν et Suidas in ἀκουάζεσθε, vterque οἱ δὲ laudant. Attamen poeta ad ipsum auditum rem retulisse videtur adiiciendo λιγυρῆς, quod a voce aut sono petitum est; μάστιξ λιγὺ κλάζουσα. vt bene Eustath. h. ὀξέως· vnde et Virgilius petiit: *insonuitque flagello. verbera insonuit.* In Ven. est expressum λιγρῇ, operarum puto vitio; non pro λυγρῇ.

534. στείβοντες νέκυάς τε. Sch. B. obseruat magnam rerum speciem obiici animo dum effectus declaratur; quantus caesorum numerus adeoque quanta caedes facta esse debuerit, patere ex incessu per cadauera, sanguine curru et equis adspersis. Bene hoc! et melius, quam quod Eustath. habet σχῆμά ἐστι συλλογισμός. Simile est, cum vulnus alte adactum declarat per verba πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος. Π, 333. Υ, 476. — Comparandus autem locus Jl. Υ, 498 sq. vbi versus 534 — 7 repetuntur.

535. αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπαξ πεπάλακτο. De voce παλάσσειν v. sup. ad 98. De voc. ἄντυξ ad E, 262. 728. ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον. αἱ παρὰ δίφρον Mori.

536. ὥς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον Monent Sch. A. B. iungenda esse αἱ ῥαθάμιγγες, ῥανίδες, αἱ ἀπό τε τῶν ὁπλῶν ἱππείων, καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐπισώτρων. At nihil monent de vsu vocis βάλλειν. αἱ ῥαθάμιγγες ἔβαλλον τὰς ἄντυγας, pro προσέβαλον quod sup. H, 421 erat de solis radiis et ἐπιβάλλειν ap. Apollon. Rh. I, 365 de mari alluente; ita est idem quod ἔῤῥαινον. Etiam sic inf. Ψ, 502 αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. quibus locis defenditur a viris doctis Hymn. in Cer. 50 οὐδὲ χρόα βάλλετο λουτροῖς. Ordo autem: ὧς ἄρα ἄντυγας ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, (αἵ τε) ἀφ' ἱππείων ὁπλέων, αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. Ita nec desideres αἱ δ' ἀπ' ἐ. Est autem αἵ τε quod vulgari modo per ἠδὲ, καὶ, efferretur. ῥαθάμιγγες, σταγόνες. Apollon. Lex. fuit ergo iam tum vox antiquata. Ducta esse debuit vox (contra quam Etymol. statuit) ἀπὸ τοῦ ῥάζω, ῥαίνω et scripta ῥαδάμιγξ.

„537. αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. οὕτως κατὰ συναλοιφὴν ἐν τοῖς 'Αριστάρχου." Sch. A. Quaeres: quomodo ergo alii legerunt? Scilicet ἐπισσοότρων. Nam volunt hoc vocabulum esse ductum ab σοῶ, moueo. Apollon. Lex. ad h. v. ἐπισσώτρων. τῶν τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον, τῶν ἐπὶ τὴν γῆν σοουμένων. De voc. v. sup. ad E, 725.

„538. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀδρόμεον ῥῆξαι τε. ῥῆξαί τε. sic per τε Aristarchus." Ergo alii ῥῆξαι δέ. An fuit ῥῆξεν δὲ μετάλμενος?

539. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός. Grammatici, etiam Hesych. apud quem μίνυνθα δ' ἐχάζ. scriptum, interpretati per ὀλίγον sententiam loco contrariam constituerant: Hectorem paullulum cessasse a pugna, aut paullulum euitasse hastam Aiacis: quae aliena ab h. l. esse, monuit iam Clarke. Manifestum est esse h. l. *omnino non cessauit*, sine intermissione pugnauit hasta, οὐδ' ὅλως. Recte Schol. A. οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀεὶ ἐμάχετο. Sic saepe *parum. raro.* pro, *omnino non.*

540. αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων simpliciter est καὶ τῶν ἀ. nam est idem Aiax. ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. nunc in-

festo animo, vt experiretur qua parte irruere posset. Aliter ac sup. Γ, 196 et Δ, 231. Wasse, virum doctissimum, vss. 541. 542 otiosos esse putasse video; Ita vero nec minus vs. 540 erat damnandus. Possunt tamen ferri, si modo animaduerteris *αὐτὰρ ὁ* nihil aliud esse quam *καί*.

542. Post hunc vs. Αἴαντος δ' ἀ. recitatum Aristot. Rhet. II, 9. vbi *νεμεσητὸν* esse docet, si deterior cum praestantiore contendere ausit, alium subiicit: *Ζεὺς γάρ οἱ νεμέσασχ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.* Versum in codd. lectum esse ab Aristotele dubitare nolim; memorat quoque eum Plutarchus, binis quidem locis, de aud. poet. p. 24 C. vbi deo recte ait tribui ea, quae fiant cum ratione, *ὅπου κατὰ λόγον καὶ εἰκός ἐστι*, quod fit; tum recitat vss. 540 et 542 (medio omisso) et subiungit istum: *Ζεὺς γάρ οἱ νεμέσα, ἂν ἀνείμονι φωτὶ μάχοιτο.* In eodem libello p. 36 A. inter bonas poetarum sententias refertur: *Ζεὺς γάρ τοι νεμεσᾷ, ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιο.* A Wyttenbachio nihil video notatum. Vtroque loco versus saltem est interpolatus; posteriore loco in sententiam versus; in priore contra grammaticam Homericam, quae postulabat *ἂν* (pro *ἐὰν*) *μάχηται.* Recitantur quoque duo versus in Vita et poesi Homeri Plutarcho tributa s. 15 sub f. *Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο, Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.* Ex Aristotele itaque verior lectio est petenda; enimuero vel sic versus sententia a loco est aliena; si enim Hector *euitauit* Aiacis occursum, quomodo subiungas: Iouem *noluisse* Hectorem in Aiacem incidere, ne cum fortiore pugnaret? Ita contrarium debebat antecedere, Hectorem cupiisse hoc, vt occurreret Aiaci, sed Iouem hoc vetuisse. Barnes tamen versum hunc hoc quidem loco non admisit, sed inf. P, 99 inseruit post *ὅν κε θεὸς τιμᾷ*, — *Ζεὺς γάρ οἱ νεμέσησ', ὃς ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.* Atqui hoc est ludere, non, criticam serio exercere.

543. *Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε.* excidit Scholion, quod ad *φόβον* spectasse suspicor, quia iterum est pro *φυγή*.

ὑψίζυγος idem quod ὑψίθρονος· v. ad Δ, 166 quandoquidem τὰ ζυγὰ nauium vniuerſe pro ſedibus dicta ſunt. Male a lancibus repetitur ab aliis, vt ab Euſtath.

ἐν Φόβον ὦρσε. vn. Vindob. ἐς. indocte.

Verſus 543. 4. 5. ad Pompeium ſcite transtulit Plutarchus in Pompeio p. 657 D. poſt pugnam ad Pharſalum; mutuatus hoc ex Appiano Ciu. II, 81.

544. στῆ δὲ ταφὼν, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον. „quod clipeos loro ſeu balteo ſuſpenſos fuiſſe e colſo hinc apparet; alias non potuiſſent in tergum reiici." Schol. A. quaſi rem nouam narraret!

βάλεν σάκος vulgatus eſt ordo. Concinniorem poſitum quem repoſui, exhibent Euſtath. Harlei. Mori. Vrat. b. Moſc. 3. Townl. Venetus. De ταφὼν v. ad I, 193.

545. τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου θηρὶ ἐοικώς. „τὸ ἐφ' ὁμίλου βέλτιον τοῖς ἐπάνω προςδιδόναι." Schol. A. vix aſſequaris, quomodo aliter iungi potuerit. Additur: Ariſtophanem legere δι' ὁμίλου· quod vtique pro interpretatione haberi poteſt. Alias dicitur παπταίνειν κατὰ, vt P, 84 vel ἀνὰ, ἀνὰ πύργον. et nudo accuſatiuo P, 115 παπταίνων Αἴαντα. Apud Plutarch. in Pompeio l. c. vitioſe vulgatum ἀφ' ὁμίλου. Ex ſphalmate ed. Barnes ἐφ' ὁμίλῳ illatum erat in edd. recentiores.

τρέσσε. τρέειν h. l. ſimiliter vt Il. O, 586. 589. P, 603. proprie eſt trepidare, animo perturbato; tum avertere ſe, retrocedere; tandem fugere. Quae omnia cum ad metum ſpectent, coeptum eſt haberi idem quod τρέμειν, τρομεῖν. Haec fere teneri poſſunt ex virorum doctorum disputatione qui in etymo nimis haererent, et ex Euſtathio; cf. ad N, 515.

546. ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. De ἐντροπαλίζεσθαι v. ad Z, 496. Dictum quoque ſuaviter de Andromache in diſceſſu a marito. cf. P, 109. De leone notus eſt Plinii locus VIII, 16 ſ. 19. vbi *contemtim reſtitansque* cedit. Schol. B. et Victor. „εἰς ἑκάτερα μεταστρεφόμενος, καὶ τὸ φεύγειν καὶ τὸ ὁρμᾶν." hoc tamen ſubiicitur non niſi vſ. 565. 566. nunc eſt ſim-

pliciter, conuertens se retro; κατ' ὀλίγον καὶ συνεχῶς ἐπιστρεφόμενος, vt Etymol.

Ad alteram versus partem spectat Hesychii Scholion: ὀλίγον γόνυ — ἠρέμα ἀναποδίζων, (προϊὼν) καὶ οὐ προτροπάδην φεύγων. cf. Eustath. Imitatus est locum Eurip. Phoen. 1409. 1410. vbi v. Schol. et eo vtitur, ad declarandam diuersam metus naturam in fortis et in ignaui hominis pectore, Plutarch. de virt. mor. p. 449 D. E.

547. ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο. ἐξ οὗ quod Zenodotus ἀθετεῖ versus 547 — 556. numero decem; „forte, ait Schol. A. quia duas, alteram post alteram, comparationes damnauit." Inest subtilitas aliqua iudicii. Malebam tamen audire, an Zenodotus libris aliis locum abesse viderit, qui a rhapsodis huc reuocari potuit ex P, 657 sq. vbi iidem versus habentur, etsi nonnullis mutatis. Mireris vtique duas comparationes, easque tam diuersas, etsi per se pulcerrimas, continuo se excipere: quarum altera infringit speciem animo obiectam per alteram. Etsi concedendum est, diuersis comparationibus diuersas res declarari; primo loco discessum inuito factum, altero a vs. 557 hostium insequentium incursationem. Duplex haec comparatio a diuersis rerum generibus petita exponitur quoque in Scholio Porphyrii Schol. A. B. adsuto, et in Schol. br. excerpto: vix tamen digno quod repeteretur. Ceterum comparatio nobilitata quoque est imitatione Virgiliana Aen. IX, 792 sp.

αἴθωνα λέοντα. De voce αἴθων dictum est ad B, 839. Schol. B. „πρὸς τὴν τόλμην ὁ λόγος. αἴθωνα δὲ, ὅτι μόνος ὁρᾷ καὶ γεννώμενος καὶ κοιμώμενος." haec nemo intelliget, nisi comparet Eustathium p. 862, 29. nam sunt male ex antiquiore excerpta. Apollon. Lex. αἴθων ποτὲ μὲν τὸν πυρώδη καὶ ὀξὺν, versu hoc adscripto. Est hoc etiam inter plures notationes ap. Etymol. h. v. et veteres id sequi, αἴθων, διάπυρος, testatur Eustathius. Mira haec; cum de colore id accipiendum esse in promtu sit,

et Latini *fuluum leonem* reddant, et satis constet qualis is color sit; vt in *aquila fulua*, et αἰετὸς αἴθων. O, 690. vnde et epitheton πυρσὸς occurrit. Probat quoque Gesner de Quadrup. p. 665 cf. sup. ad K, 23.

ἀπὸ μεσσαύλοιο. vox iterum P, 112. 657. Ω, 29. Od. K, 435 obuia, notata iam Apollonio in Lex. ἡ ἐπ' ἀγρῶν οἴκησις, et inde ap. Hesych. idem quod alias Homero σταθμός. Eadem est αὖλις. μάνδρα. v. Eustath. Est quoque αὐλή, sub aedium ingressum, apud Apollon. III, 234. vbi Schol. μέσσαυλος. τὸ μέσον τῆς αὐλῆς ὅπου τῶν βοῶν αἱ στάσεις. μέσαυλον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν Φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν. quae eadem leguntur in Schol. A. ad P, 112. At Apollon. Lex. κυρίως δὲ ἡ μέση θύρα τῆς αὐλῆς. Add. Eustath. et Porphyr. ad E, 137. Nec mirum verba in vita vulgo frequentata cum ipsa rerum vicissitudine nouos significatus accepisse.

549. οἵ τε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι. Veteres haec ita accipiunt, ac si τὸ πῖαρ sit ἡ βοῦς ἡ πιοτάτη. et ἐξελέσθαι sit ἐκλέξεσθαι. Ita Schol. B. et Schol. br. ἐξαρπάσαι τὴν λιπαρωτάτην καὶ καλλίστην τῶν βοῶν. Aiunt enim leones pinguissimum bouem oculis designare et abducere. Eo spectat, quod in Hesychio est, πῖαρ, τὸ κράτιστον, et in Apollon. Lex. πῖαρ, τὸ λιπαρὸν καὶ πιότατον. Consentit in id Eustath. Idem ad τὸ, ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, excitat ex alio loco: μήλων αἱρούμενος. Locus est Π, 353 ὡς λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον — ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι. surripientes; et consentit P, 62 ὡς ὅτε τίς τε λέων — βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥτις ἀρίστη. Grammatica tamen, ratio, vsus et res, non alio ducunt, quam vt τὸ πῖαρ sit ipsum pingue carnis, adeps, ἡ πιμελή, τὸ λίπος, quod leo lambere solet cum visceribus, quae adipe sunt obducta, vt ille αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει sup. Λ, 176 et Σ, 583 vbi similis comparatio a leone ducta. ἐξελέσθαι πῖαρ autem non aliter dictum esse potest, quam ἐξελέσθαι θυμόν. ψυχήν.

550. πάννυχοι ἐγρήσσοντες. Mori. πάννυχον· fed πάννυχοι etiam P, 660. Ad h. v. fpectat Hefychii gloffa ἐγρήσσοντες, ἐγρηγορότες.

ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων. ἐπιθυμῶν. notauit iam Apollon. Lex. in ἐρατίζων, Hefych. Etymol. Schol. br. idem quod πεινῶν.

551. οὔ τι πρήσσει. Vrat. b. πρήσει, erafo fibilo altero.

552. ἀντίοι ἀΐσσουσι. „Ariftarchus ἀντίον." Schol. A. ficque Schol. br. Mori. Harl. Vrat. b. vn. Vindob. edd. Flor. Aldd. et hinc deductae. Intulit ἀντίοι Turneb. ex ed. Rom.

553. καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ. Ariftot. H. An. IX, 44 recitat memoriter καιόμεναι δᾷδες τάς τε τρομεῖ. et δαιόμεναι Schol. Ariftoph. Vefp. 1352. δεταὶ, λαμπάδες Hefych. et δαιταὶ corrupte. Euftath. ex antiquioribus accurate δεταὶ, δεσμοὶ δᾴδων — συνδεδεμέναι φρυγανίδες. fere vt Schol. B. ad P, 663 δεταὶ, αἱ συνδεδεμέναι ἐκ δᾴδων λαμπάδες. Notata quoque vox δεταὶ tanquam Homerica, pro λαμπάδες ab Athenaeo XV, p. 701 A.

Clarke in numeris verfus deprehendere fibi videtur curfum leonis impeditum.

τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ. Homericum erat τάς τε τρέει.

Leonem ignibus terreri paffim narratur ab Ariftot. l. c. Plin. VIII, 16. et a multis recentioribus, qui loca Africae peragrarunt. Etiam vociferatione magna et ftrepitu infolito ac repentino eum extimefcere aiunt. Et eft antiqua narratio de leone Galli tympano et clamore territo et fugato, expofita quoque carmine quod Simonidi tribuitur num. CXII. p. 147. Analector. To. I. inde ab aliis: v. Iacobs Animaduerff. I, p. 271.

554. ἦῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ. Schol. br. λελυπημένῳ, quod iam vidimus I, 13. In codd. deterioribus et in edd. Flor. Aldd. et hinc ductis erat τετιηκότι. emendauit Turnebus ex ed. Rom.

556. ⊱ excidit Scholion, quod ſuſpicor ſpectaſſe ad περὶ γὰρ δίε, vt notaretur πέρι eſſe περισσῶς etiam h. l.

557. ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας. Multa molitur Schol. B. ſuper comparationis cardine; fruſtra. Verſatur res in cunctatione et tarditate Aiacis in recedendo a pugna; vt aſellus a ſegete, quam depaſcit, aegre ſe abstrahi patitur. At poeta, more ſuo, ipſo ornatu comparationis abreptus, mox ad rem adiunctam deflectit; comparatque inanem Troianorum operam in Aiace perſequendo cum puerorum ſtudio abigendi aſinum e ſegete. Hoc eſt illud, quod Koeppen quoque ſenſerat; ſubiungitur enim vſ. 565 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν ſq. Commendat quoque comparationem auctor libri de Homerica poeſi ſ. 10.

558. νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη. ⊱ „quod nunc] non de puerorum, quibus tantae vires non ſunt, fuſtibus agi poteſt, ſed de ſuperiore tempore, quo multa ei verbera inflicta erant, ὥςτε ἐκτριβῆ αὐτὸν εἶναι πληγῶν.“ Schol. A. et B.

νωθὴς Apollon. Lex. ὁ νωθρός, κατὰ στέρησιν τοῦ θέειν. quod et Heſych. habet et Etymol. Verbo, eſt βραδύς.

ἀμφὶς ἐάγη. Bentl. ἀμφὶ ϝεαγη vel ἀμφὶς εϝαγη. hoc verius v. ad Γ, 367.

559. βαθὺ λήϊον iam vidimus B, 147. In fine οἱ δέ τε παῖδες τύπτουσι. Moſc. 3. παῖδας, dignus librarius qui et ipſe vapulet!

560. βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν. Scripſiſſem ſic, etiamſi nullus codex hoc praebuiſſet, pro vulgato δέ τι. verum ſubueniunt codices Mori. Harlei. Moſc. 3. vn. Vindob. Lipſ. Ven. cum Euſtathio. Nam etſi τι pro κατά τι dictum putes, aliquantum, moleſtum tamen eſt. Saltem ſcribendum erat βίη δ' ἔτι.

561. σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς. ⊱ „quod σπουδῇ eſt μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας.“ Schol. A. Vidimus tamen vocem iam B, 99. E, 893. add. Erotian. Lex. Hippocrat. h. v. Pergit Schol. A. „et

quod ἐκορέσσατο ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη" quod vulgari vſu frequentatur. Malim Ionicum: ἐπεί τε κορέσσατο.

563. τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. Legitur τηλέκλειτοι inde a Turnebo e Romana, cum optimis codd. etiam Veneto. Eſſent hi celebres ſocii: quod alienum; etſi ſupra iam vſ. 220 κλειτοὺς ἐπικούρους vidimus, quod me nimis timidum reliquiſſe piget, cum κλητοὺς et ibi et alibi ſcribendum eſſet. τηλέκλητοι, quod iam E, 491. Z, 111. vidimus, firmatur noſtro loco a Cant. Mori. Townl. a m. ſec. nec aliter ed. Flor. Ald. 1. At Ald. 2. aberrauit in aliud vitium τηλέκλυτοι.

564. μέσον σάκος. Flor. ed. μέγας pro μέγα.

566. αὖτις ὑποστρεφθείς. Lipſ. et alii αὖθις perpetua varietate. ὑποστρεφθεὶς pro μεταστρεφθεὶς dictum; obſeruat quoque Euſtath. ὑποστραφεὶς indocte vn. Vindob. Alteri, ex infimo codd. ordine.

567. ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν. „πρὸς τὸ τρωπάσκετο." Schol. A. ſcil. quod noua forma eſt τρωπᾶσθαι, τρωπάσκεσθαι. Etiam Apollon. in Lex. notauit eam: ἀντὶ τοῦ ἐτρέπετο καὶ μετεβάλλετο. Barnes ait: „γρ. τροπαάσκετο φεύγων apud Euſtathium." In eo tamen p. 863, 6 eſt tantum hoc: τρωπάσκετο φεύγειν ἢ φεύγων, Nec eſt apud Homerum niſi τρωπᾶσθαι, vt Il. Π, 95. At φεύγων eſt in Townl. idque placere poteſt.

568. πάντας δὲ προέεργε Schol. A. „ἤτοι ἐκώλυε τοὺς Τρῶας ἐμπίπτειν ταῖς ναυσίν." Haec bene, etiam Schol. br. at mox in Schol. A. ſubiicitur alia interpretatio, vt ſubiectum ſit πάντας Achiuos, ἢ προετρέπετο τοὺς Ἕλληνας ἀναχωρεῖν. hoc minus bene. Saltem deberet eſſe μὴ ἀναχωρεῖν.

571. δοῦρα — ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω. „quod verſus facit ad interpretationem verborum: ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. Δ, 535 et al. iniectis ſcilicet in clipeum telis percuſſus de ſtatu mouetur, labat." Vide ea de re ad ipſum locum.

ὄρμενα. Barnes repoſuit, cum in edd. eſſet ὅρμενα. quod et expreſſum ex Veneto. Sed ὄρμενα recte, vt ali-

bi P, 738. Φ, 14. Eſt ductum ab ὄρω, ὀρόμενος; aut, quod malim, ab ὄρμι. ὄρμαι, ὄρμενος.

572. πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν. Apud Euſtath. „γρ. πάρος χρόα χαλκὸν ἐπαυρεῖν. cum in vulgato ſubintelligendum ſit, πάρος αὐτὰ, τὰ δοῦρα, ἐπαυρεῖν. Inf. N, 649 notante quoque Bentleio, eſt: μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. Nec tamen videtur quicquam intereſſe, vtro modo efferatur. ἐπαυρεῖν eſt idem quod γεύσασθαι ſimilibus locis. Apollon. Lex. ἀπόνασθαι, ἀπολαύειν reddit. Reſpondent inter ſe ἐπαυρεῖν et ἆσαι. Tropo abiecto eſt ἐπιτυχεῖν, aut, vt Schol. br. ἐφάψασθαι, ἐπιθίγειν. Structura autem eſt proprie ἐπαυρεῖν χρόα et ἐπαυρεῖσθαι χροός. vt A, 410 ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. add. O, 17. Itaque Od. Σ, 106 μήπου τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς leg. ἐπαύρῃ. Occurrit quoque ἐπαυρεῖν cum ſecundo caſu, vt Ψ, 340. λίθου. Σ, 302. Niſi dixeris hoc vnum recte fieri, vt ἐπαυρεῖν τινος dicatur, ſuppleri autem ἐπαυρεῖν (αὐτοῦ κατὰ) χρόα.

χρόα λευκὸν, etiam in Schol. Pind. legitur ad Nem. VI, 85. Inf. O, 316 hic verſus cum binis ceteris repetitur, ſed legitur χρόα καλόν. et ſic Moſc. 3. vn. Vindob. et pro var. lect. Harlei. Bentl. obſeruat, Homerum ſic ſaepe dicere, nusquam χρόα λευκόν.

573. λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. — „quod ab animatis translata ſunt vocabula." Schol. A. Addit Schol. B. ἆσαι eſſe pro ἄσασθαι. Ponitur vtrumque, etiam in tropico vſu, pro κορέσαι et κορέσασθαι, ſeu κορεσθῆναι, de telis humanum corpus quaſi appetentibus: ſic O, 317 vbi v. Sch. br. A. B. Φ, 168 et 70. Similia paſſim, vt E, 661 αἰχμὴ μαιμώωσα. et iam Δ, 126. Obſervatio iam ap. Ariſtot. Rhetor. lib. III, 11 reperitur; add. Plutarch. Sympoſ. IX, probl. 15.

574. Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός. Εὐδαίμονος Lipſ.

575. πυκινοῖσι. πυκνοῖσι Cant.

577. Φαυσιάδην. Φασιάδην vn. Vindob. Barocc. Townl.

578. ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. Ad h. l. Scholion bonum antiquum habemus in Veneto A. excerptum in Sch. B. et in Sch. br. auctum in Eustath. Nam in Apollon. Lex. hoc solum notatum est: πραπίδες, Φρένες. καὶ τὸν τόπον (ὅπου αἱ Φρένες, ex Hesych. explet Villois.) ἔοικεν ὁμωνύμως σημαίνειν· διό Φησι· ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. At ex Scholio isto laudato intelliges esse πραπίδας idem quod postea διάΦραγμα, *septum transuersum*, dictum est: νευρώδης ὑμὴν διεζωκὼς τὰ σπλάγχνα — ἔχον συμπάσχοντα τὸν ἐγκέΦαλον. Latinis etiam sunt *praecordia*. Nomen τὸ διάΦραγμα Platonem primum protulisse Eustath. ex veteribus notauit. In Timaei Lex. Plat. nihil de hoc aut similibus occurrit. — ὑπογούνατ' Vrat. b. adeo procliues sunt librarii ad verba composita procudenda.

579. Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε. Townl. ἀπόρουσε.

582. τόξον — εἷλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ. ⊱ „quod καί μιν βάλεν, ἀντὶ τοῦ· καὶ αὐτοῦ τὸν μηρὸν ἔτρωσε." Sch. A.

In Ven. erat ἕλκε ἐπ' Εὐρυπύλῳ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· εἷλκεν ἐπ' E." sed suspicor olim fuisse ἕλκε τ' ἐπ' E. καί μιν βάλε. vt esset ἕλκε τε καί. et iam supra ἕλκε pro εἷλκε vidimus Λ, 258 et alibi. εἷλκε τ' ἐπ' Vrat. b. Mosc. 3. Legit tamen et Eustath. εἷλκετ' ἐπ'. et Cant. Vrat. A. vn. Vindob. ἕλκετ' ἐπ'.

583. ἐκλάσθη δὲ δόναξ. ⊱ „ὅτι δόναξ ὁ τοῦ βέλους κάλαμος" Sch. A. ἄτρακτος. κῆλον. v. Eustath.

587. στῆτ' ἐλελιχθέντες. Apollon. Lex. συστραΦέντες, μεταβαλλόμενοι. Dawes et Bentl. στητε ϝελιχθ. v. ad A, 530.

καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. ἀμύνατε Harl.

588. Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται. ⊱ „quod Zenodotus ediderat: Αἴαντος βελέεσσι. Subiicit grammaticus A. casum secundum ita non addi, sed tertium, nec recte eum fecisse, si voluerit per synaloephen legi: Αἴαντ' ὅς. (Enimuero Zenodotus interpungi voluit: καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ Αἴαντος. βελέεσσι βιάζεται, (sc. ille) οὐδέ ἑ Φ. Ceterum ex Schol. apparet, quod per se nobis con-

ſtare poteſt, litteris et vocibus continuis Zenodoteum librum exaratum fuiſſe.)

589. οὐδέ ἑ φημὶ φεύξεσθ᾽ ἐκ πολέμοιο δυςηχέος. Lipſ. Moſc. 3. φεύξασθ᾽. πόλεμον δυςηχῆ modo vidimus vſ. 524.

592. πλησίοι ἔστησαν, σάκε᾽ ὤμοισι κλίναντες. Primo, ἔστησαν. recte hoc Barnes e Cant. add. Ven. Euſt. Lipſ. Harl. et rationem grammaticam: at ea aduerſante ἔστασαν, edd. Flor. Aldd. etiam Townl. Moſc. 3. ἔστασαν Turn. Steph. media breui.

Porro σάκε᾽ ὤμοισι κλίναντες. κλίναντες ἀντὶ τοῦ ἐγκλίναντες. ἐρείσαντες et ἀνασχόμενοι pro ἀνασχόντες, ἀνατείναντες. vt bene Euſtath. ἐρείσαντες τοὺς ὤμους τοῖς ἀσπίσι Sch. br. At Apollon. Lex. p. 593 exponit τὸ λεγόμενον κεραμιδῶσαι. Eſt ſcilicet συνασπισμοῦ genus. Apud Suid. κεραμωτὸν, τακτικὴ διάταξις. Quod tamen addit Romanos per ludum id feciſſe vix verum: videtur eſſe quae teſtudo dicebatur. Idem verſus inf. N, 488 add. X, 4. cum Nota.

593. τῶν δ᾽ ἀντίος ἤλυθεν Αἴας. „ἐν ἄλλῳ· τῶν δὲ σχεδὸν ἤλυθεν Αἴας" Sch. A.

595. δέμας πυρὸς αἰθ. Apollon. Lex. ἐλέλειπτο, ὡς τρόπον (pro ὡς εἰς, κατὰ, τρόπον) πυρὸς καιομένου, διὰ τὴν ἀγωνίαν. cf. ibi Notas. Conſentiunt Sch. br. ad P, 366. Σ, 1. Heſych. ex Apollonio. Primo hic vſus τοῦ δέμας nunc occurrit, deinceps aliquoties. Caſus quartus abſolute poſitus, vt δίκην, τρόπον ſc. κατὰ δ. Ponitur autem δέμας pro εἶδος, corporis *ſpecies*, hinc ad inſtar. Male grammatici h. l. et inf. ad Σ, 1. etiam Euſtath. ſic accipiunt, vt δέμας πυρὸς ſit pro πῦρ. Sic quoque Suidas: λείπει τὸ ὡς. ἵν᾽ ᾖ, ὡς πῦρ. κατὰ τὸ πῦρ, ὡς πῦρ, reddit Gregor. Cor. p. 11. Comparationem pugnae cum flamma plene inſtruxerat ſup. Λ, 155 ſq. Comparationis autem vis, de qua multa moliuntur Sch. A. et B., ſpectanda eſt in ſtrage circumcirca facta, et a progreſſu facto ab vno caeſo ad alterum caedendum.

596. Νέστορα φέρον Νηλήϊαι ἵπποι. Sch. A. annos computat et monet, non fupereffe potuiffe tum Nelei equos; fed effe prognatos ex patris armentis. Fuit Scholion Porphyrii ad h. v. quod eft in Victor. ex eoque aut aliis Euftath. fua habet. Sic Τρώϊοι ἵπποι fup. E, 222. e ftirpe earum, quas Tros aluerat. Νηλήϊοι. Townl. a pr. m.

597. ἱδρῶσαι. pro ἱδρόουσαι, ἱδροῦσαι. Doricum effe aiunt; etiam Etymol. Praeftat dicere, antiquum fermonem admififfe plures formas: ἱδρόοσα. ἱδροῦσα. ἱδρώοσα. ἱδρῶσα. ἱδρώωσα. ἱδρώουσα. (hoc fup. 119). Sicque in aliis verbis in οω.

ἦγον δὲ Μαχάονα. Sch. B. bene dictum ait ἔφερον de Neftore, ἦγον de Machaone propter graue vulnus. Immo vero, vel hinc apparet ἄγειν et φέρειν effe vnum idemque; fic et Euftath. obferuat.

599. ἑστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ. ≻ „quod cafu mutato ἐπὶ πρύμνῃ νηΐ dixit pro ἐπὶ πρύμνης τῆς νηός.“ εἱστήκει erat vulgatum. Ionica forma eft ἑστήκει. v. ad Δ, 329. „Ariftarchus ἑστήκει.“ Sch. A. ἐνὶ πρ. Townl.

μεγακήτεϊ. de voce v. ad Θ, 222.

600. εἰςορόων πόνον αἰπὺν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν. ≻ quod nonnulli fcribunt ἰῶ καταδακρυόεσσαν. (an potius ἰῶ κατὰ δακρυόεσσαν?) At, inquit Sch. A. Homerus ἰῶκα dixit τὴν ἰωκὴν, δίωξιν, vt Hefiodus κρόκα τὴν κρόκην.“ (Ἔργ. 538) Ita emendandum Scholion A. Alia addit Euftath. Eadem habet Etymol. quibus facile adftipuleris, ἰὼξ, ἰωκὸς, ἰῶκα. vnde ἰωκὴ E, 521. 740. ἴωξις. pro quo dici coeptum διώκω. δίωξις. Haec eadem innuere voluit Apollon. Lex. in ἰωκή, emendatus a Tollio. Add. Suidas h. v. Suboritur alia moleftia: Iam E, 521 vidimus ουτε ϝιωκας et 740 εν δε κρυοεσσα ϝιωκη. debebat ergo et h. l. effe ϝιωκα. at antecedit πονον αιπυν ϝιωκα! Bene hoc vidit Bentleius, qui etiam tentabat εἰςορόων πόλεμον τε ϝιωκήν τε κρυόεσσαν. Lenior, puto, foret medicina: εἰςορόων πόλεμόν τε ϝιωκα τε δακρυόεσσαν. Equidem fufpicor

versum esse antiqui rhapsodi quem digamma fugiebat. δακρυόεσσαν v. ad E, 737.

602. παρὰ νηός. ἀντὶ τοῦ· παρὰ νηΐ, (ἢ) ἀπὸ τῆς νηός. Sch. A. alterum hoc recte: v. 599 εἱστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ. quod et ibi Sch. br. male reddunt παρὰ τῇ πρύμνῃ.

603. ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. „Obseruant (ad verba κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχὴ) nonnulli, ὅτι οὐ πόῤῥωθεν ἡ προαναφώνησις. (h. quod non multo ante ipsum euentum sit denuntiatio, praedictio.) Subiicit Schol. A. „itaque nec illa ad valde remotum tempus spectabant: Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. „Melius Sch. B. inter cetera: ἀναπτεροῖ τὸν ἀκροατὴν ἡ ἀναφώνησις ἐπειγόμενον μαθεῖν, τί τὸ κακόν. Alia philosophatur Eustath. satis acute p. 865, 33 sq. — ἔκμολεν. ἐξέδραμεν. ἐξεπήδησεν Apollon. Lex. — Pro ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ „γρ. ἐξέμολ' ἶσος." ait Barnes. At Homericum erat εκμολε ϝισος. Etiam ἴσος et ἶσος variat.

605. τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο. „casu permutato, σὲ positum est pro σοὶ" ait Sch. A. Ita non vidit, quae sit ratio explendae formulae. v. ad I, 75.

Versus in spondeos exiisse videtur, τί δέ σε χρειὼ 'μεῖο potius quam vt χρεὼ sit correptum. Etsi comparari possunt alia nonnulla vt inf. 620 ἱδρῶ ἀπεψύχοντο.

606. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος. Mori. Barocc. vn. Vindob. τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.

607. τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ. „γρ. τῷ ἐμῷ" verum τῷ 'μῷ, vt I, 650 τῇ 'μῇ probat Apollon. de Syntaxi p. 131.

608. νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιούς. De ἱκετείᾳ cogitandum esse, manifestum fit. Cum autem in ea sollenne sit τὸ ἕζεσθαι, haerent viri docti in voce στήσεσθαι, etiam Damm. et Koeppen, qui etiam suspicatur locum esse corruptum. Laudo acumen. Res tamen minus impedita est, si memineris, primo, vocem ἱκετείας latius patere, ad preces quascunque translatam; tum, morem et gestum ἱκετείας fuisse varium, vt etiam

precantes ſtarent et e longinquo manus protenderent, ſic etiam ad genua eius, cui ſupplicabant, manus extendebant ſubmiſſi in terram. Denique in voce *στήσεσθαι* non eſt haerendum; ita etiam in Oedipi Regis princ. de ſupplicibus ſedentibus verba ſunt: *τίνι τρόπῳ καθέστατε.*

609. *χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.* Verſus iam eſt lectus K, 118. *ἀνεκτὸς* et *ἀνεκτὴ*, Townl. *ἀνεκτὴ* a m. ſec. Vrat. b. cum duobus Vindob. Vocem iam vidimus A, 573.

610. *ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε.* Fuit olim *ζήτησις*, repetita in Schol. A. et B. cur Achilles Patroclum mittat. Parata reſponſio, fieri *κατ' οἰκονομίαν* carminis; cum enim legatio ad Achillem ſucceſſum non habuiſſet, machinandum erat poetae aliquid, quo Achilles adduceretur, vt partes belli iterum ſuſciperet. Erat quoque per ſe probabile, Achillem e caſtris ſuis proſpicere pugnam ante caſtra habitam. Verum grammatici addunt aliud quid auctius: Legatione Jl. I. quae conſilio Neſtoris decreta erat, ſpreta ab Achille, nunc eiusdem Neſtoris facundia Patroclus paullo poſt adducitur, vt Achillis flectendi primas molitiones recipiat.

Νέστορ' ἔρειο. Lipſ. Vrat. A. cum al. et edd. ante Stephan. *ἐρεῖο.* ita ab *ἐρέομαι* erit ductum, ex *ἐρέεο*, *ἐρέεο* et *ἐροῦ.* At ex Rom. ed. et Euſtath. Stephanus *ἔρειο* induxit, ex *ἔρομαι*, *ἔρεο*, poſtea *ἔρου.* interroga, vt *εἴρομαι*, *εἴρεο* Od. A, 284. Apud Ammon. in *ἐρωτᾷν* eſt *ἔροιο.*

611. *ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.* ⊱ „quod *βεβλημένον* omnino dixit pro *τετρωμένον.* Nam eminus miſſo telo vulneratum eſſe Eurypylum Achilles noſſe non poterat“ Schol. A. et Euſtath.

614. *ἵπποι γάρ με.* Verſus abeſt a Townl. a pr. m.

616. *βῆ δὲ θέειν.* Schol. A. „*ἐν ἄλλῳ· βῆ δ' ἰέναι.*“

καὶ νῆας 'Αχαιῶν. Lipſ. et Ven. B. *νῆας ἐΐσας.*

619. *ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε.* ⊱ „quod Eurymedon fuit Agamemnonis auriga (Jl. Δ, 227. 8.) nunc eodem nomine alius Neſtoris.“ Neceſſe autem eſſe,

ait Schol. B. hunc peditem iuxta currum incessisse, cui Nestor et Machaon insistebant; nam tres eodem curru inuehi haud potuere." Restat, censeo, tertium, potuit relictus esse Eurymedon in castris et nunc accurrere.

τοῖο γέροντος. αὐτοῦ τοῦ γέροντος.

620. οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων. ⁓ „quod ψύχειν vento, τέρσεσθαι sole dicit poeta: εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ Od. Z, 98." Sch. A. et Eustath. Hesych. ἀπεψύχοντο, ἐξήραινον τὸν ἱδρῶτα ἀνέμῳ. quod iterum videbimus X, 2 ἱδρῶ ἀπεψύχοντο· vbi v. — τοὶ δ' Harlei. Mosc. 3 et ipse Venetus.

621. στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. ⁓ „ὅτι σαφῶς οὗτοι πρὸς τῇ θαλάσσῃ νενεωλκήσασι." Sch. A. Quorsum hoc monitum dices? en, priore ad mare ordine Nestoris naues stetisse, cum aliae paullo altius in littore starent? στάν τε Ven. et addit Sch. A. „οὕτως διὰ τοῦ τε, στὰν τε." vt sit pro ἔστησάν τε. στὰν δὲ alii, vt duo Vindob. nec male.

623. τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη. Longum est Scholion B. et ζήτημα Porphyrii (alia de suo acumine adsuere videtur Eustath. p. 872, 22 sq.) super hac potione, ex vino rubro austero et adstringente, caseo et farina parata, quae contra artis medicae praecepta vulnerato apponi videtur. „Scilicet non ad medendum ea apponitur; sed ad recreandum et ad vires reficiendas; itaque apponitur quoque mola cum melle et cepa. Nec mirum esse potest, viribus pugnando exhaustis ita prospectum esse. Sic quoque Jl. X, 2 ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες — ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. Etiam Plato de Rep. III, p. 405 D. 7. 8. non ex diaetetices dictatis haec esse adhibita monet, verum corporibus mollitie nondum fractis haud nocuisse; quippe vbi temperantia adest, morbis minus obnoxia sunt corpora; itaque nec ante Asclepiadas fuit medicina. Alius vsus κυκεῶνος fuit medicus, haud dubie etiam cum certa ratione miscendi: de quo v. Coray ad Theophrast. Charact. IV, 1. ex Hippocrate. Ab eo diuer-

ſus κυκεῶν ruſticorum et tenuioris ſortis hominum, cuiusmodi eſt ille, qui in ipſo Theophraſto memoratur, cui thymum intritum fuiſſe bene vidit Schneider. et in Ariſtoph. Pac. 1169. haud dubie plus quam vna ratio miſcendi eſſe potuit.

Illuſtrant τὸν κυκεῶ Apollon. h. v. Heſych. Etymol. et quis non? Aiunt per apocopen dictum eſſe κυκεῶ pro κυκεῶνα. Verum forma ex more variat, κυκεῶνα, κυκεῶα, κυκεῶ, κυκειῶ.

Ἐκαμίδη Lipſ. Bentl. ſuſpicatur fuiſſe Ϝεκαμηδη. Nam fuit Ϝεκας.

623. Totus locus vsque ad 640. extat per particulas ap. Athenaeum lib. XI, p. 492. 3. 485 F. ſine memorabili tamen varietate.

624. ὅτε πέρσεν Harl. Moſc. 3. ὅτ' ἔπερσεν.

627. ἥ σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν. Duplici modo ſcriptum fuit ἐπιπροΐηλε et ἐπὶ προΐηλε. Inde ap. Apollon. Lex. p. 569 προΐηλε, ἐπὶ μὲν τοῦ, προςέφερε, καὶ προεξέτεινε, verſu noſtro appoſito. Eum exſcripſit cum Etymologo Heſychius hinc emendandus: προΐηλε, προετιμήθη. (leg. προετίθη) καὶ προεξέτεινε. Schol. br. ἐπ' αὐτῷ παρέθηκε. quod Barnes corrigit αὐτοῖς. forte ἐπ' αὐτὼ vel αὐτοῖν, ante vtrumque. Apud Heſychium tamen eſt quoque alterum, ἐπιπροΐηλε, etſi corrupte ſcriptum: ἐπιπροῆλθεν, ἐξέτεινε. παρέτεινε. v. ad Apollon. Lex. l. c. Scilicet tenendum eſt, ἰάλλειν eſſe idem quod βάλλειν, πέμπειν, τιθέναι. Itaque pro παραθεῖναι eſt ἐπιάλλειν, et πρὸ eſt ἔμπροςθεν.

628. τράπεζαν — κυανόπεζαν. non ad pedes menſae reuocandum eſſe, ſed πέζαν oram quoque, τὸ ἄκρον declarare; eſſe ergo menſam τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τὸν ἔξωθεν κύκλον, orbe orae nigro notant veteres in Schol. B. Victor. et Euſtath. Hoc vero eſt argutari in minutiis. πέζα eſt πούς, et κυανόπεζα eſt μελάμπους. vt recte Heſych. κυανόπεζον vn. Vindob. ſed eſt quoque ἀργυρόπεζα Θέτις.

αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ. Lipſ. et Ven. cum duob. Vindob. ἐπ' αὐτῆς. Schol. A. tamen addit „γρ. ἐπ' αὐτῇ."

629. ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. — „quod πᾶν τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιέμενον ὄψον καλεῖται. Schol. A. προςφάγιον Schol. br. Contra Apionem id eſt monitum, qui ὄψον per κρέας reddiderat: Apollon. Lex. in ὄψον. Alia affert Euſtath. De cepae vſu ad vini hauſtum v. Heſych. in κρόμμυον et ibi Not.

ἐπὶ δὲ. Plato l. c. recitat παρὰ δὲ —

ποτοῦ ὄψον eſt ap. Plutarch. Sympoſ. Qu. IV, 4. p. 669.

630. ἠδὲ μέλι χλωρόν. „πρόςφατον, νέον, vt etiamnum χλωρὸς τυρὸς dicitur. Schol. B. et ἤτοι νέον, ἢ ἀπὸ τοῦ χρώματος Apollon. Lex. p. 712.

πάρα δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. primo nunc loco hoc occurrit; parum tamen diſerte exponitur a grammaticis, praeterquam quod Sch. br. et Apollon. Lex. ἀλφίτου ἀκτὴν dictum aiunt pro ἄλφιτα atque haec pro ἄλευρον — ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι καὶ ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον, ſcilicet frangendo grana et pinſendo in mola manuaria. At idem Apollon. et ex eo Heſych. cum Sch. br. addunt, ἀλφίτου ἀκτὴν eſſe quoque τὸ βέλτιστον — τῆς κριθῆς; hoc autem ſeriorum eſt aetatum, vt ſit ſarina λεπτοτέρα. Ap. Etymol. p. 73, 26 τὸ ἔσχατον τοῦ ἀλεύρου, et τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα, neſcio an eodem referendum ſit. Alia cumulat Euſtath. hic, et aliis locis, inprimis ad N, 322. inepta alia Sch. B. ad Φ, 76. quae rem multo minus expediunt.

Tenendum eſt ante omnia hordei vſum memorari in Graecia antiquiſſimum; hordea autem toſta, tum fractis pinſendo granis aqua mollita, nulla furfuris facta ſecretione, *pultis* more apponi ſolita fuiſſe. Eadem puls, vbi exſiccata induruerat, placentae ſpeciem prae ſe ferens, quoties prandendi tempus erat, iterum aqua mollita aut ſorbebatur aut manducabatur. Itaque ἄλφιτα modo ſunt hordei *grana tuſa*, modo *puls*, modo *panis ſiccus*, vt h. l. et paſſim in Odyſſea. Plerumque tamen ἄλφιτον

est puls hordacea. (v. Opusc. nostra To. I. p. 371. et, si auctoritatem desideras, Etymol. in *ἄλφιτον*.)

At quid dicemus esse *ἀκτὴν ἀλφίτου*? Eustathius per *κλάσμα fragmentum panis* reddit: quasi esset *ἀκτὴ μερὶς, fracta pars.* nam ab *ἄγω* h. e. *καταγνύω*, *κατάγνυμι* est *ἀκτὸς, ή, ὸν*, quod frangitur, pinsitur, minuitur. Neque de etymo dubitare licet; sed *frangi* videri possunt fruges et triturando et molendo: Etymol. in *Δημήτερος ἀκτὴ, διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἅλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σῖτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι.* In hoc altero subsistit communis opinio. Cum aliquoties legamus *Δημήτερος ἀκτὴν*, vt N, 322. Φ, 76. bene licet substituere, *κριθήν*. Vulgo *δωρεὰν* supplent; at in *ἀλφίτου ἀκτὴν* locum hoc vix habet; supplent *τροφὴν*, quod Homerus non nouit, itaque saltem *ἐδωδὴν* vel *ἐδητὺν* substituere licebit. Forte tamen *ἀκτὴ* a primo significatu (cum esset *κριθὴ ἀκτὴ*) postea in generalem significatum transiit, vt esset omnino quod Latinorum *fruges*, vel *frumentum*, adeo vt diceretur *ἀκτὴ ἀλφίτου*, vt fruges hordei.

Apud Eustath. alii legebant *ἱερὸν ἀκτὴν*, (quod alii *τὴν*, alii *τὸν ἀκτὴν* interpretabantur, hi male, illi recte) et est *ἱερὸν ἀκτὴν* in Harlei. quod ipse praeferam, vt est quoque ap. Hesiod. Ἔργ. 466 *Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν*, *almam Cereris frugem.*

πάρα δ' ἀλφ. edd. vsque ad Turnebum, in quem casu et sphalmate irrepserat *πὰρ δ'*, atqui apocopes nulla caussa adest. Itaque hoc eieci, et reposui *παρὰ*, quod codd. Mori. Cant. Ven. Lips. Vrat. b. Mosc. 3. et Eustath. habent.

631. *πὰρ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός.* — Scholion A. apponit Aristarchi descriptionem poculi; fere eo modo quo in Nota ad h. l. apposui. Lectum ab eo duplici modo: *ἦγ' ὁ γ.* et *εἶχ' ὁ γεραιός.*

Vss. 631—636. recitat Athen. XI, p. 487 F. vbi est *πὰρ δέπας ἦν.* quaeritur ibi accurate, qui sint *ἧλοι, ὦτα, πυθμένες.*

632. *χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον.* non, clauis infixis, et adactis; sed eminentibus, *προέχουσιν* in superficie: vt in ipso Athenaeo declaratur. An *ϝήλοισι* scriptum fuerit, v. in Excursu de Digammo.

οὔατα δ' αὐτοῦ τέσσαρ' ἔσαν. Aurium, seu ansarum, formam similem fuisse litterae ω duplici, notat Schol. B. Aliter Eustath. p. 869, 29 „*οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον αὐτὸ τὸ ποτήριον ῶ μέγα εἶναί φασιν*" (Ω). Copiose de his auribus et de tota poculi forma egerat Asclepiades Myrleanus *ἐν τῷ περὶ Νεστορίδος* ap. Athen. XI, p. 488 D. Ibidem mox de duplici fundo, et p. 491 F. de columbis, ex eodem Asclepiade. Ex Athenaeo multa transscripsit Eustathius. Magnitudinem poculi his ansis declarari docet Toup. ad Theocr. II. p. 340.

633. *δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον.* Apud Apollon. Lex. l. c. est *δύο.* *ἀμφὶς* ante *ϝέκαστον* est corruptum; leg. *ἀμφὶ ἕκαστον.*

634. *χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.* — „propter et fabricam poculi quodque duplicata in eo, duo *πυθμένες* et quatuor aures. Aristarchus autem iungebat, *ὑπῆσαν.* Ita quoque Alexio." Schol. A. et Apollon. Lex. in *ὑπό.* p. 680. Scilicet, vt e Schol. B. et Eustath. discas, fuere qui *ὑποπυθμένες* iungerent, vt esset epitheton *τῶν πελειάδων.* quod scribi debuisse *ὑποπύθμενες*, et pro eo locum habuisse *ὑπὸ πυθμένεσ'* (pro *ὑπὸ πυθμένεσι*) notat Eustathius. Ad duplicem *πυθμένα*, seu fundum seu basin offenderunt multi, et multa argutati sunt, quae v. ap. Athenaeum ex Asclepiade l. c. p. 487. quod maxime probabile sit, apposui in nota. Schol. B. qualem formam ante oculos habuerit, non assequor: *διπλοῦς ἦν ὁ πυθμὴν, ἥσσων ὑπὸ μείζονος περιεχόμενος.* Etiam recentiores varia amplexi sunt. Dammius cum aliis ex Eustathio adsciuit hoc, quod columbae *ὑποπυθμένες* erant, h. e. vt duae columbae pro pedibus fuerint, quibus poculum insisterent. Ita tamen parum firmus status poculi fuisse videtur. Cum *πυθμὴν* botanicis sit palmes, (ap. Dioscor. et Theophrastum) W. Clarke

(on Coins p. 218. 242) contendebat, palmites duo ſub columbis exſculptos fuiſſe. Contra eum disputaſſe ſuſpicor Wartonum ad Schol. Theocr. VI, 69. To. I. p. 202. Sane πυθμὴν/ἐλαίης eſt in ipſo Homero Od. N, 122. Ψ, 204. non vero abſolute πυθμήν. Etiam πελειάδας non columbas fuiſſe, ſed declaratas Pleiades, Πλειάδας cenſuere, ap. Athen. l. c. p. 489 F. vbi quoque ead. pag. B. narratur Capuae in Dianae aede oſtentatum eſſe Neſtoris poculum Homericis verſibus inſcriptum.

νεμέθοντο. Heſych. ἐνέμοντο, ἀπὸ τῆς νεμήσεως. quod eſt obſcurum per obſcurius reddere. De paſtione νεμέθειν et alibi occurrit, itidem vt νέμειν. nec video cur, eo damnato, vir doctus contendat eſſe: aſſignatae erant.

635. ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης. Ὁ Aſcalonita, et ante eum, Ariſtarchus, acceperant ἄλλος, ἄλλος τις. ἄλλοι. vt oppoſitum ſit Neſtori. Et recte. Paria memorantur ap. Athen. p. 493 B. At grammatici ineptierunt mirum in modum, referendo ἄλλος ad Machaonem, vt eſſet pro ἕτερος. Itaque alii ſcripſere ἄλλος pro ὁ ἄλλος. quod refellit Schol. A. talem enim craſin apud Homerum haud occurrere; debere quoque hoc ipſum ſcribi ὥλλος, vel ὦλλος, vt ſup. B, 1. cf. Λ, 288. Pergit idem narrare, alios ſcripſiſſe, „ἀλλ' ὥς“ an, vt ſit: verum vel ſic? niſi legerant alii ἀλλ' ὅς, vt eſſet pro ἀλλ' οὗτος ſcil. Machaon; quod ferri poſſet; repugnat tamen alius grammaticus ibid. ap. Athen. p. 493 A. Alias argutias videre licet et ibi, et inde in Euſtath. p. 870, 31. alia in Schol. B. quod e Cod. Leid. iam vulgauit Valken. ad Ammon. p. 244. add. Diſſ. de Scholiis p. 145. 6. ex quibus, qui ſeuera ſtudia tractat, parum frugis tollere poteſt. Ita Soſibius ὁ λυτικὸς ad ἄλλος μὲν retraxerat γέρων, vt comparatio inter ſenes fiat: alius quilibet ſenex mouere non poterat; at Neſtor ille ſenex ſuſtulit facile. Porro ad vim ac vigorem ſenis, et recte quidem, Steſimbrotus hoc retulit, quod Neſtor nullo negotio poculum tollebat; at dexteritatem Neſtoris Glaucus in hoc perſpexerat, quod mediis anſis poculum capere,

ac docte et callide tenere norat. Quis neget hos homines saepe multumque de poculo tollendo cogitasse! Amplexus quoque haec est Schol. Victor.

ἄλλος μὲν Bentl. mutat in ἄλλος κεν, nec inscite.

636. ἀμογητὶ ἄειρεν. plus quam probabile fit, Bentleio quoque iudice, fuisse ἀμογητεὶ ἄειρεν. sine hiatu. In Vrat. b. τ' interpositum erat a m. sec. docti vtique hominis.

Color orationis est, qualis Il. Ω, 454. 5. 6.

638. οἴνῳ Πραμνείῳ. Iterum hoc vinum memoratur Od. K, 235. Varia etyma afferunt grammatici in Sch. A. B. br. Eustath. Etymol. et primo loco, in Apollon. Lex. h. v. et Hesychio, apud quem in altero loco, παραμνείσω., nihil aliud latere quam corruptum πραμνείῳ vidit Bentlei. acquiesco equidem in hoc, quod collis Pramneus alicubi vino fertilis fuit. Schol. A. „Πράμνη δὲ ὄρος ἐν τῇ Καρίᾳ οἰνοφόρον“ leg. Ἰκαρίᾳ νήσῳ, vt est quoque in Schol. br. et Eustath. Etsi fuere (ap. Eustath. p. 871, 24) qui vicum apud Ephesum hoc vinum generasse dicerent, alii agrum Thraciae. Plinius adhuc sua aetate vinum Pramneum in agro Smyrnae natum narrat XIV, 4 f. 6. Quod igitur in aliis vitibus factum esse constat, vt non vno loco sererentur, aut vt nomina communicarentur aliis similem laudem habentibus, idem in Pramneo euenire potuit. Euenit itaque, vt nomen commune fieret vinorum generosiorum austeri quidem gustus. Hactenus forte recte contendere potuit Perizon. ad Aelian. H. V. XII, 31. non loci, sed generis, fuisse nomen; serius tamen hoc, et post Homerum. Vini Pramnei vsum medicum, cum φλεγμοναῖς ἐναντιώτον sit, praedicat Athen. in epitome lib. I, p. 10 A. B.

ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν. Nonnullas ex Aristarcheis editionibus κνέε habuisse, ex Heraclide Alexandrino notat Eustath. p. 872, 28. κνεῖ est ap. Hesych. ex ἔκνει. nisi scriptum fuit et ibi κνῆ. hoc vtique Etymol. exhibet, et duci docet a κνῆμι, vnde ἔκνην. Harpocration in

γναφεὺς· — τὸ κνῶ, ἃ σημαίνει τὸ ξύω, adſcriptis his verſibus.

639. κνήστι χαλκείῃ. Schol. A. κνήστει χαλκείῳ, τουτέστι μαχαιριδίῳ τυροτόμῳ. v. Apollon. Lex. Heſych. Etymol. in quo eſt κνήστει. quod in κνήστιι mutat Barnes. vt ex hoc contracte ſit κνήστι. ſed κνήστει etiam vn. Vindob. κνήστῃ vn. Vindob. et ſic laudat Schol. Ariſtoph. Plut. 166. κνῆστιν eſſe vocem Atticam, (Athenis vſu ſeruatam) Laconum ξυήλην, ſeu potius ξυάλην, docet Suidas in h. v. add. in κνῆ. κνῆστις. κναφεύς.

ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε. Venetus cum vno Vindob. λεύκ' ἐπάλυνε. δὲ excidit in ed. Turnebi. Plato in Ione p. 538 C. memoriter laudat: κνήστι χαλκείῃ, παρὰ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον ex vſ. 629.

640. πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν. Nusquam Ionicum video: δὲ κέλευσεν.

641. τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. Schol. B. πολλὴν ἔχουσαν ξηρότητα. ὅθεν καὶ κάγκανα ξύλα. Schol. br. ξηραντικὴν, cum Heſych. Euſtath. et Etymol. vbi acuitur πολυκάγκης, ex καίω. κάω. κάγχω. καγχάνω. vnde κάγκανος.

ἀφέτην δίψαν. eſt Latinorum *depellere ſitim.* Ap. Heſych. ἀφέτην, ἀφήκασι huc ſpectat. ἀφίημι, puta ex ἕω; quod vim habuit τοῦ ἕλω, vt vidimus in ἐξ ἔρον ἕντο. ἐξέντο. ἀφέντο. v. ad A, 469. cf. Euſtath. p. 871, 5.

De δίψα v. ad T, 166.

642. μύθοισι τέρποντο. verſus recitatur a Plutarcho de adulat. p. 54 F.

647. οὐχ ἕδος ἐστὶ, γεραιέ. ἕδος. Apollon. Lex. ἕδος, ἕδρα — (hoc vnum adiicit Etymol.) ποτὲ δὲ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ἑδραστέον (h. e. poteſt per aduerbium commode reddi) οὐχ ἕδος. εἶμι γὰρ αὖθις etc. Il. Ψ, 205. Sch. br. et Heſych. οὐχ ἕδος. οὐ καιρὸς τοῦ καθέζεσθαι. οὐ καθέδρας φροντίς. alia dat Barnes. Vno verbo, ἕδος eſt non modo, *ſedes* et *ſedendi actus*, ſed et *ſedendi tempus* et otium. Ex Schol. Pindari Nem. 114 intelligo fuiſſe qui οὐχ ἕδος dorice dictum acciperent pro οὐχ ἥδους,

non sedendi locus vel tempus est. In fragmento Bacchylidis ap. Dionys. Hal. de Composit. verb. 25. p. 55 Huds. est, οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐτ' ἀμβολᾶς.

οὐδέ με πείσεις. Townl. πείσῃς.

648. αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι. νεμεσητός. (vitiose edd. νεμεσσητὸς vsque ad Turnebum, excepta Romana) ex communi vsu est μεμπτὸς, vt Γ, 410 νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη. *indignandum, reprehendendum.* quod ab h. l. alienum. Iam Sch. br. φιλομεμφὴς, μεμψίμοιρος. ἀκριβαστὴς ἐν τῷ κολάζειν. quod firmatur v. 652. 653. Sic et Eustath. qui et monet, νεμεσητὴς potius scriptum esse debere, ὁ νεμεσῶν. Est ideo actiue dictum, ὁ νεμεσῶν. Damm. malit esse *reuerendus;* quia iungitur cum αἰδοῖος. modo docuisset, qua analogia id fieret. Eam forte hoc modo elicias: νέμεσις est non modo indignatio; sed et reuerentia, αἰδὼς καὶ νέμεσις iungitur N, 122. ita et νέμεσις θεῶν. potuit itaque etiam νεμεσᾷν esse αἰδεῖσθαι, ideoque νεμεσητὸς idem qui αἰδοῖος. Sic accipiam νεμεσσηθείς. Jl. O, 211 νεμεσσηθεὶς ὑποείξω. Simili modo νεμεσίζεσθαι, reuereri, deos Od. A, 263 et de pudore, Jl. P, 254. 255.

649. ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον. ⊱ Scholion excidit quod tamen Eustath. ante oculos habuit; spectavit ad frequentatum illud βεβλημένον, quod differt ab οὐτάμενος. alter eminus, hic cominus: vt mox 659. 660.

651. Νῦν δὲ, ἔπος ἐρέων, πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ. Sch. A. „κατ' ἰδίαν τὸ πάλιν. Sic Aristarchus, Alexio et Ascalonita.“ Scil. fuere qui ἐρέων πάλιν iungerent, vt facit quoque Ed. Rom. et al. νῦν δ' ἔπος ἐξερέων vn. Vindob. interpolate.

653. δεινὸς ἀνήρ· siue metuendus et *verendus.* v. ad Γ, 172. Od. Δ, 22. siue vehemens, asper, irae impatiens. Iungenda autem οἷος ἐστὶν ἀνὴρ ἐκεῖνος δεινὸς, non οἷος δεινὸς, quasi esset οἷον, ὡς δεινός. etsi ad iracundiam Achillis referendum est. Vtitur hoc versu Cicero ad Att. XIII, 25 et Plutarch. de adulat. p. 67 A.

656. Ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται. οὐδέ τι οἶδε, πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. „Varia interpungendi eſt ratio. Poteſt ὅσσοι δὴ nouam ſententiam facere, cum exclamatione, et poſſunt ſeqq. interpungi: οὐδέ τι οἶδε, πένθεος ὅσσον et οἶδε, πένθεος, h. περὶ πένθεος, vt Ἕκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνος." Haec Sch. B. Poteſt etiam haec ſententia per exclamationem vel interrogationem efferri.

Iam οὐδέ τι οἶδε repoſui ex Euſtath. Cant. Mori. Harlei. Townl. Vrat. b. Moſc. 3. Ven. A. B. vulgo τοι legitur, quod metro repugnat. ουδε τι ϝοιδε eſſe neceſſe eſt.

„γρ. βέλεσιν βεβλήαται." Barnes. forte de ſuo. Eſt tamen βέλεσιν in Harlei.

658. ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. ξ— quod ſylleptice dictum βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. nam non iidem vtrumque experti ſunt. Sch. A. quam nugax obſervatio! Sexcenties iunguntur quae ſunt accipienda ἢ — ἤ. Porro haerent grammatici in οὐτάμενοι, inprimis cum mox 660 οὔτασται ſubiiciatur; debebat adeo eſſe οὐτασμένοι, vt eſt quoque Od. Λ, 535 αὐτοσχεδίην οὐτασμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Ariſtarchus οὐτάμενοι, vt ἱστάμενοι ſcribebat; at Pamphilus οὐταμένοι." Sch. A. Non norant homines, varias eſſe formas οὐτάω, οὐτάζω, οὔτημι, vnde οὔταμαι. Idem in ἀκαχήμενος ab ἀκάχημι ex Herodiano bene docuit Etymol. p. 45. 46.

660. οὔτασται. ϙύταται Vrat. b. male. v. modo ad 658.

Ad docendum discrimen inter βάλλειν et οὐτᾷν his vſſ. vti ſolent. Sic Schol. Eurip. Androm. 616.

661. Aberat verſus Veneto; dicas forte propter ſimilitudinem ſuperioris verſus primae vocis. Aberat tamen etiam ab Euſtathii libro, et a Lipſ. mſ. Quod vero manifeſto docet ſpurium eſſe, hoc eſt, quod Neſtor nondum noſſe poterat, Eurypylum vulneratum eſſe; euenerat enim hoc poſt eius diſceſſum. 516 ſq. 574 ſq. Bene haec vidit Erneſti. Eſt autem verſus huc traductus ex Π, 27. vbi ſuum locum recte habet.

663. τῷ ἀπὸ νευρῆς. quod codd. habent, quantum video, omnes (Ven. Lipſ. Euſt. Mori. Cant. Vrat. A. b.) corruptum in ἀπαὶ in edd. recte reſtituit Wolf. Saepe iam monitum eſt. cf. ſup. 476. Θ, 300.

665. ἢ μένει, εἰςόκε δὴ — „γρ. ἢ μενεῖ." Barnes. ἠ μένει Townl. ſed hic vt alii perpetuo ἠ ſcribit, nusquam ἤ.

666. Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται. excidit Scholion: forte ad Ἀργείων ἀέκητι, quod eſt, non modo inuitis, ſed *fruſtra repugnantibus*. de ἀέκητι v. ad M, 8. tum πυρὸς pro διὰ πυρὸς, πυρὶ, καίωνται. δηείο Lipſ. et δηοῖο Moſc. 3.

667. αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ. ἐφεξῆς ἅπαντες Schol. B. et inf. Schol. A. B. ad Σ, 68. Apollon. Lex. h. v. et Heſych. apud quem etiam ἰσχερῶ occurrit, corrupte ex ἐπισχερώ. Fuit σχερὸς continuus; vnde vera et antiqua ſcriptura fuit ἐπὶ σχερῷ. vt ἐν σχερῷ adhuc legitur in Pindaro Nem. XI, 50. Iſthm. VI, 32. ἐπὶ σχερῶ Vrat. B.

668. οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν. Barocc. et Mori cum vno Vindob. οὐ γὰρ ἐμοὶ ἴς. haud male! placebat quoque Waſſio.

ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. γναπτοῖσι Vrat. cum al. ex more in hac voce.

669. εἴθ' ὣς ἡβώοιμι. Eadem formula iteratur ſup. H, 132. 133. et inf. Ψ, 629.

670. ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι. Narrat ex h. l. rem inter Pylios et Epeos geſtam Strabo VIII, p. 540. vt inde efficiat, Pylum Neſtoris non eſſe Meſſeniae, ſed Triphyliae. Narrationem ex Pherecyde repetunt Schol. br. et Schol. A.

671. ἀμφὶ βοηλασίην erat in Flor. et Ald. 1. Correxit hoc Ald. 2. ἀμφὶ βοηλασίην. et hanc correctionem pro lectione vulgata in edd. habuimus. At in codd. eſt ἀμφὶ βοηλασίῃ. Sic quoque ed. Rom. et Euſtathius, eſtque is vſus Homericus pro διά. v. c. N, 382 ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ. h. e. περὶ γάμου. Ψ,

88 ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς, et sup. I, 544 exorta iurgia ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι. Hoc loco laudato firmabat Bentleius lectionem e Cantabrigiensi memoratam. Ait Schol. A. „βοηλασίῃ· οὕτως ἐνικῶς Ἀρίσταρχος, βοηλασίῃ." lectum itaque esse debuit ab aliis βοηλασίης, quod habet quoque vn. Vindob. At βοηλασίης erat in Schol. br. (non in Cantabrig. vt Barnes memorat) Vrat. b. et A. Praeferebat hoc Wasse. Eustath. ἀμφὶ βοηλασίῃ, ἀντὶ τοῦ, περὶ βοηλασίης.

672. ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην. Lips. Ὑπεροχίδην. Et sic veteres haud dubie scripsere, syllabamque produxere geminando ρρ. et debetur grammaticis quod scribimus ει.

673. ῥύσι' ἐλαυνόμενος ad Nestorem spectat. Schol. br. ἀντὶ τοῦ ῥυσιάζων, ἐνέχυρα λαμβάνων. Schol. A. ἀντενεχυραζόμενος. Schol. B. τὰ ἀντί τινων ἑλκόμενα, οἱονεὶ ἃ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἡρπάζομεν. primoque loco Apollon. Lex. ῥύσια, τὰ ἐνεχυράσματα. Similia Hesych. in ῥύσια et ῥύσιον, vbi. v. Notas, et Wesseling ad Diodor. To. II, p. 549. ab Ernestio laudatum. Proprio sensu pro pignore dixit Apollon. Arg. I, 1351. firmandi promissi caussa. At h. l. est, abigere praedas ad redimenda ea quae nobis erepta sunt; genus ληλασίας. Omnino inde est pro ἀμοιβή, compensatio, τίμημα· vt in Sophocle Philoct. 959. (982) Φόνου φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας. vbi Schol. Homerico versu laudato, ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. vnde sunt τὰ ῥύσια, τὰ δῶρα σωτήρια diis apposita ap. Dionys. Perieg. 527. vbi cf. Eustath. In Etymologo ambigitur, vt et in Eustathio, apponitur τὸ ἑλκυστὸν (vt ab ἐρύω ductum sit) et τὸ κατεχόμενον (παρὰ τὸ ῥύεσθαι, seruare, custodire.) Enimuero prima in ῥύσιον producta satis docet, non nisi alteram hanc rationem locum habere; in ἐρύω media est breuis. v. Excurs. IV. ad A, 141.

ῥύσσι' sola Ald. 2. cum vno Vindob.

ἀμύνων ἧσι βόεσσι Mori οἷσι β.

675. κὰδ δ' ἔπεσε, λαοὶ δὲ περίτρεσαν. Alii κάδδ' ἔπεσεν. Nisi fuit Ionicum: κὰδ δὲ πέσε.

περίτρεσαν. τρέειν nunc manifeste, fugam circumspicere, fugam capere, et περιτρέειν, quaquauersum. cf. sup. ad vs. 545. Schol. br. οἱ περὶ αὐτὸν διὰ δέος ἔφυγον. Legerat ergo λαοὶ δὲ πέρι τρέσαν.

676. ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλήν. Acuebat ληΐδα Aristarchus. λήϊδα Menecrates. Schol. A. vbi ex Analogia haec declarantur. Obtinuit Aristarchea praeceptio. In Hesychio ἀήδα esse corrigendum ληΐδα, λείαν, λάφυρον, viderat quoque Bentl.

ἐκ πεδίου. „γρ. πολέμου." Vrat. b. In Schol. Sophol. Ai. 26 scriptum erat ἐκ Πελίου. docet ibi ex h. v. λείαν esse τὰ βοσκήματα. Sic et Suidas in λείας.

ἤλιθα πολλήν. Schol. A. B. λίαν ἠθροισμένην — παρὰ τὸ ἀλίσαι, ἀθροῖσαι. Apollon. Lex. ἀθρόως καὶ χύδην. μάλα, πάνυ, πολλή. Schol. br. et Etymol. qui ab ἅλις ducit et scribit ἧλιθα ex ἅλισθα. Ita digamma ab eo exulasse dicendum est, si a ϝαλις ductum est: de quo v. ad I, 137. Serius ἤλιθα fuit idem quod μάτην, cf. Hesych. vt apud Apollon. Arg. II, 283 ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν. cf. Etymol. Hactenus videri potest vox ducta esse ab eadem stirpe, e qua prouenerunt ἀλᾶσθαι. ἠλεός. ἠλίθιος.

677. τόσα πώεα οἰῶν. Duo sunt quae hic offendunt; primo hiatus; tum quod antiquum fuit οϝιων, vt sup. 245 αἶγες ὁμοῦ καὶ ὄϊς, οϝις. Hoc tamen alterum facile expeditur exemplis aliis, quibus patet, οιων, quod alibi οϝιων est trinis syllabis, v. c. Γ, 198 ὅς τ' ὀΐων μέγα πῶϋ διέρχεται, etiam binis syllabis pronuntiatum fuisse, et πῶϋ μέγ' οἰῶν aliquoties occurrit, vt inf. 697. O, 323 et in Odyss. saepe. Etiam πόκον ἄρσενος οἰὸς vidimus M, 451. Erit ergo et h. l. οἰῶν dissyllabum. Manet tamen alterum, hiatus in πώεα οἰῶν quae et ap. Strabon. VIII, p. 540 B. leguntur, et Od. Ξ, 100 vbi hi duo versus quoque extant. At Strabo, qui alterum hunc locum excitat lib. X p. 695 πώεα μήλων recitat. Sicque legendum arbitror etiam hoc Jliadis loco: est etiam πώεα μήλων in Vrat. b. cum gl. γρ. οἰῶν, et in vno Vindob.

οἰῶν est scriptura Aristarchi et Ascalonitae, quasi a contracto οἶς οἰός, contra rationem grammaticam; ex ὄϊς, ὀΐων, debebat esse οἰῶν. sicque Etymologus scribendum esse censuit quem v. in οἴων p. 620, 23.

678. τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Etiam ap Apollon. Lex. scriptum συβόσια, τὰ συφόρβια, laudato Od. Ξ, 101. vbi Barnes edidit συβόσεια, sine auctoritate; at h. l. reliquit alterum. Fit tamen probabile, grammaticos metri peritiores συβόσεια praetulisse, et exhibet id h. l. Townl.

τόσ' αἰπόλια. ita scriptum inde ab Ald. 2. Antea in Flor. et Ald. 1. τόσσ' quod repetierat Clarke et Glasg. vt in συβόσια in vnam syllabam contraheretur — σια. dura ratio! recte eiecit Ernesti; praestat enim aut ι in συβόσια producere, aut, quod melius erat, συβόσεια scribere.

680. πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν. ἐπῆσαν Edd. non modo Flor. et Ald. 1. sed Ald. 2 et omnes, donec Turnebus emendauit ὑπῆσαν ex ed. Rom. quod sollenne de lactentibus.

681. καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω. Recitat Strabo l. l. VIII, p. 540 B. Et est locus, e quo clarissime apparet, si expeditionis ordinem consideres, Pylum Nestoris non esse posse Messeniae, sed Triphyliae: quae est praeclara eo loco disputatio Strabonis. v. sup. ad B, 591. p. 332.

682. γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς. ☉— „quod recentiores Neleum ab Hercule caesum tradunt; apud Homerum autem ille superstes fuit filiorum stragi.“ Schol. A. Recte haec: discesserunt vtique poetae ab Homero, et Neleum ab Hercule irato, quod se lustrare recusauerat, cum filiis XI caesum, tradiderunt, vno Nestore natu minimo seruato, qui Gerenis nutriebatur: v. Apollod. I, 9, 9. II, 6, 2. II, 7, 3. et Not. ad ea loca. Videntur haec diuersis modis tractata in Heracliis. Discesserat ab Homero iam Hesiodus ἐν Καταλόγοις, quod intelligo ex auctore Schol. br. ad Il. B, 336, et E, 395.

Ad eundem locum Hesiodeum spectarunt fragmenta in Schol. Apollonii I, 156 de Periclymeno, tum locus ex Hesiodo ἐν πρώτῳ Καταλόγων ap. Stephan. Byz. in Γερηνία, item ap. Eustath. ad Il. B. p. 231.

προτὶ ϝάστυ. Etiam h. l. variat ποτὶ et προτί.

683. νέῳ πόλεμόνδε κιόντι. Si v. 718 conferas, videntur haec ad prima rei militaris tirocinia Nestoris esse referenda; serius itaque gesta esse debuere ea, quae etiam a se adolescente gesta esse narrabat sup. VII, (H) 132 de interemto a se Ereuthalione in pugna inter Pylios et Arcades facta. Maturiore autem aetate esse debuit, cum ad pugnam cum Centauris euocatus fuit a Lapithis A, 688. sq.

684. κήρυκες δὲ λίγαινον, legerant Schol. br. λίγαινον, ἐβόων, ὀξέως ἐκήρυσσον. sic quoque Eustath. et Hesych. λίγαινον, ἐκήρυσσον. At edd. et codd. deserta Ionica ratione δ᾽ ἐλίγαινον. Vidimus κήρυκας λιγυφθόγγους B, 50 et al.

ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι. posse haec et cum antecedentibus et cum sequentibus recte iungi, obseruat Schol. A.

685. τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ᾽ ἐν Ἤλιδι δίῃ. Est haec Aristophanea lectio, quam et Ven. B. exhibuerat; at Ven. A. οἷσι χρεὼς ὠφείλετο. quam Aristarcheam lectionem esse, docet Sch. A. Conuenit fere cum hoc χρέος ὠφείλετ᾽ in Mosc. 3 et edd. Flor. Ald. 1. 2. Ad aurem hoc suauius esse bene monet Ernesti. Quod nunc legitur, induxit Turnebus e Romana. Favet quod mox sequitur χρεῖος ὄφειλον et 697 χρεῖος μέγ᾽ ὀφείλετο At in Od. Γ, 367 est ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται pro quo Strabo p. 526. habet ὀφείλεται.

Grauius est, quod χρέος τὸ δάνειον h. l. designat ea, quae vi capta et abducta sunt, quaeque ideo aut reddi aut pretio aequo redimi debent. Non igitur satisfaciunt grammatici, qui, vt Apollon. Lex. et Hesych. ex eo reddunt χρεῖος, ὀφείλημα· vel vt Sch. br. Sch. B. δάνειον. Sed sunt res repetendae seu repetitae, vt antiquo Romanorum verbo vtar.

ἐν Ἤλιδι δίῃ. propter Iouis honorem, aiunt Sch. A. B. in quibus etiam male bis fcribitur: τριετῆ γὰρ χρόνον ἦγετο τὰ Ὀλύμπια. leg. τετραετῆ, quod et Sch. br. habent. Melius tamen δῖα dicetur fimpliciter effe, praeclara.

687. 688. πόλεσι γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον. ξ-χρεῖος ὄφειλον, Ariftarchea eft lectio. Alii ὄφελλον, quod et Ven. B. et Barocc. in fuo habebat et Euftath. etiam norat. — Porro alii verfum hunc a fequente diftinguebant, vt illa: ὡς ἡμεῖς παῦροι, effent θαυμαστικῶς dicta, h. e. per exclamationem. Alii iunxere vtrumque verfum, vt fit: ὄφειλον, ὡς pro ὅτι, ἐπειδή.

689. ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη. Male hoc ἐλθὼν — βίη, ab Euftathio proditur effe Atticum. Eft antiquum, et ad fenfum dictum, non grammatice; vt in Od. Λ, 90. 91 ψυχὴ Τειρεσίου σκῆπτρον ἔχων. et fic paffim alia.

Erat γάρ ῥ' ἐκάκωσε editum, inde a Turnebo ex Rom. Aberat enim ab edd. antiquioribus, abeft quoque a Lipf. Cant. Ven. B. Vrat. b. A. Malebam legi ἐλθὼν γὰρ ῥα κάκωσε.

Res h. l. narrata de expeditione Herculis in Neleum et Pylios in Heracliis copiofe expofita et multis modis variata effe debuit, alia in Tragoediis. Eo fpectant auxilium Neleo ferentes Neptunus, Pluto et Iuno, de quibus E, 395 fqq. ad quem loc. v. Obff. Cauffa autem inferendi arma vulgo narratur fuiffe negata expiatio ab Iphiti caede, (v. Od. Φ, 25 fqq.) quam Hercules a Neleo petierat. v. Apollod. II, 6, 2. II, 7, 3. Similia narrant Schol. br. et Schol. A. Diuerfa narratio eft in Schol. B. Herculem aggreffum effe Pylios, quia arma iunxerant cum Orchomeniis aduerfus Thebanos. Alia addit Euftath. p. 879, 12 — 24. qui Agiam et Telefarchum laudat, fcriptores rerum Argolicarum: Priorem etiam Athenaeus memorat cum Dercyllo ἐν Ἀργολικοῖς lib. III, 10 p. 86 F.

690. κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι. „κατὰ δ' ἔκταθεν, ἢ ἔκτανεν" Eustath. et ἔκτανεν diserte ed. Rom. Vrat. A duo Vindob. Clarke eodem redire ait; sensu quidem; verum ἔκτανεν est Hercules *interfecit*, at Pyliorum ἄριστοι ἐκτάθησαν, Od. Δ, 537 ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισι· Alio modo M, 13 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι. — κατὰ δὲ κτάθεν Harlei. Ionice.

691. δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν. ⸖ „πρὸς τοὺς χωρίζοντας." Sch. A. h. e. spectat stigme ad eos, qui diuersa hic ab iis, quae in Odyssea, tradi putant; in Od. Λ, 295 enim tres filios e Chloride susceptos a Neleo memoratos legimus, Nestorem, Chromium et Periclymenum. Respondetur potuisse reliquos nouem filios ex aliis mulieribus susceptos esse. Apponuntur in Schol. B. nomina filiorum, quae recitantur diuersa ab Apollod. I, 9, 9 Add. Schol. Apollonii I, 156.

Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες. Sic repositum e codd. consensu, Mori. Cant. Barocc. Ven. accedentibus Schol. br. et Schol. Apollonii I, 156. pro vulgato ἀμύμονες υἱέες. quod minus bene e Nestoris persona dictum esset.

692. τῶν οἶος λιπόμην. de Nestore solo seruato, praeter Schol. ad h. v. etiam Sch. B. et Victor. v. Apollod. II, 7, 3 et ib. Not.

693. ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ — ⸖ „quod nonnulli legunt Ἀχαιοὶ pro Ἐπειοὶ, (vt et inf. 736) male." Sch. A. Quaeres caussam. Scilicet, quia sollenne est Pylios appellare Ἀχαιοὺς, vt inf. 758. At Epei sunt, qui Elidem proprie dictam inhabitarunt, diuersa origine, Pelasgica et Aeolica. v. Obss. sup ad B, 615.

ὑπερηφανέοντες. vox iam in Homero obuia, improbata tamen Polluci IX, 146. (scil. tanquam orationi pedestri elegantiori haud vsitata) vindicata nuper a L. B. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 144.

694. ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Clarke vltimam in ἡμέας esse productam contendit; vix recta ita statuens: fit vltima longa, quoties contracta est ἡμᾶς.

μηχανόωνται recitatur a Porphyr. in Schol. ad K, 67. memoriae vitio, puto.

695. ἐκ δ' ὁ γέρων. Articuli vſus h. l. non eſt Homericus; debuit eſſe ἐκ δὲ γέρων.

πᾶν μέγ' οἰῶν. v. modo ad v. 677.

696. εἵλετο, κρινάμενός γε τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας. ⚹ Excidit Scholion; quod dolendum. Nam verſus, qualem ex codd. habemus, non proficiſci potuit ab Homero: κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας, vt vbique legitur, in Euſtath. in edd. et codd. etiam Ven. Townl. Vrat. b. claudicante verſu. Ad metrum fulciendum Barnes interpoſuerat γε, melius quam τὰ τριηκόσια, quod etiam in mentem ei venerat. Clarke ſubſtituit κε, quod alieniſſimum ab h. l. nam Od. N, 390 ad quem locum prouocat, alia ratio eſt: καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην, vbi eſt μαχοίμην κεν. Melius feciſſet ſi ῥα, in quod etiam inciderat, ſubſtituiſſet. Bentleius acute coniectauerat: εἵλετο κρίνας μῆλα τριηκόσι' — idque ad ductum Od. Φ, 18. 19 μῆλα γὰρ — τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας. Memorauerat hanc emendationem iam olim Clarke, loco quidem alieno, ad Il. Σ, 524. Poteſt error videri natus ex eo, quod in aliquo apographo vox μῆλα exciderat, tum librarius lacunam per κρινάμενος expleuerat, nec animaduerterat verſum ſic laborare. Wolf. in praef. p. XXVII bene monet, verſus numeros non eſſe ſatis Homericos; fatendum eſt, eſſe eos minus ſuaues; haud pauci tamen eius generis interſperſi ſunt; vt 764. 794. Certe omni alia medela praeſtat Bentleiana.

Verſus 697 — 701. recitat Strabo l. l. VIII, p. 541 B. In 697. ἐν Ἤλιδι γαίῃ vn. Vindob. pro δίῃ.

698. τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι — ⚹ „quod ex h. l. videri poſſunt heroes vſi eſſe quadrigis; quod repugnat vſui et mori. Immo vero, aiunt Sch. A. et B. fuere duae συνωρίδες et duo aurigae: et 701 τὸν δ' ἐλατῆρα eſſe intelligendum ſylleptice, vtriusque curRus aurigam. Duae autem bigae erant, vt, alteris forte debilitatis, alterae ſupereſſent.“ Exſcripſit Scholion Euſtath. quoque. Vera

haec sunt, quod ad pugnas spectat. At h. l. de certamine per ludos agitur; potuit iam tum Olympiae certatum esse quadrigis. Concinit Od. N, 81 de certamine: ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες —

699. ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι. Nobilis locus ad memoriam certaminum aetatis heroicae. Augeae aetate, an ab ipso Augea ex Homero non liquet, certamina in Elide habita esse videmus, proposito praemio, tripode. Miserat eo quadrigas Neleus Pylo. Traxerunt hoc scriptores ad certamen Olympicum, quod traditum est in poetis ab Hercule habitum Augea victo et Phyleo reddito regno paterno. v. Apollod. II, 7, 2. et Not. p. 453. E Callimacho rem exponit Schol. A. et Schol. br. Enimuero Olympicos ludos Homerus omnino ignorauit; nec certamina his verss. memorata sunt eadem cum iis quae Hercules habuit caeso Augea; neque Olympiae fuere habita, quandoquidem Olympia cum Pisatide illo tempore non sub Augea, Elidis rege, fuit: quod bene monet Strabo VIII p. 544. 545 ex quo sua hausit Eustath. Alii apud Eleos ludi funebres in honorem Amaryncei habiti memorantur, quibus Nestor interfuerat Jl. Ψ, 630 sqq. Ceterum certamina habendi mos in Peloponneso maxime viguisse videtur. Memorabile quoque hoc, quod in Elide iam tum certamina curulia fuere, forte quia regio illa equis alendis antiquam laudem habuit.

περὶ τρίποδος tripode ex aere proposito; fuit ἀγὼν χρηματίτης, non στεφανίτης, qui postea fuit institutus Olympiae, tandemque factus periodicus.

700. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι. δραμεῖσθαι. Schol. br. et ipse Apollon. Lex. adscripto versu, et inde Hesych. et Etymol. Suidas Schol. Aristoph. Equ. 483. Porro puta θεω pronuntiatum fuisse θεϝω. vnde θεϝσω. θευσω. θεύσομαι. Laudat Schol. Aristoph. Equ. 483 ἔμελλε θεύσεσθαι.

αὖθι ἄναξ. Male Barnes „γρ. αὖθις ἄναξ." Idem: „Αὐγείας γρ. Αὐγείης."

701. κάσχεθε. Notârunt iidem grammatici, pro κατέσχεθε, κατέσχε.

τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀΦίει ἀκαχήμενον ἵππων. Supplent ἵππων, ἕνεκα, aut ὑπὲρ Schol. br. Praeſtat, cenſeo, ἐλατῆρα ἵππων. Verba dura et minas adiectas eſſe, patet e ſeqq.

702. ἠδὲ καὶ ἔργων. peccat και Ϝεργων. Fuit, quod et Bentl. monuit, ἠδέ τε Ϝεργων.

704. δαιτρεύειν, μή τις μοὶ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. ※ — „quod verſus hic eſt delendus, omnino non ſcriptus a Zenodoto, male repetitus ex Od. I, 42. 549 vbi praeda diuiditur iuſtis et aequis portionibus; quod h. l. fieri non potuit.“ Schol. A. Poteſt tamen ἴση accipi pro iuſta omnino, aequa et par ei portioni, quam quisque amiſerat, par damno: vt Sch. B. et Sch. br. ἴσης, τὸ ἴσον καὶ δίκαιον ἐχούσης. Etſi vero haec ita ſe haberent: verſus tamen laborat in extremo: μη τις Ϝοι ατεμβομενος κιοι Ϝισης. Hoc exemplo manifeſtum fieri arbitror, me non temere ſtatuere paſſim, verſus hos exornandi, amplificandi, explanandi, continuandi cauſſa appoſitos, rhapſodorum ſtudiis deberi, et argui interpolationem plerumque neglectu digammi. Medelam quidem reperit Bentl. qui meminerat αἴσης ex Od. N, 138 λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. Attamen vel ſic, verſus redolet acumen rhapſodi ſupplentis iſta: τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε. Recitat eum Schol. Thucyd. IV, 59. p. 272, 74.

ἀτεμβόμενος. στερισκόμενος Sch. br. Euſtath. Heſych. Etymol. et iam Apollon. Lex. h. v. At ſeriores pro μέμΦεσθαι poſuere: Apollon. Rh. II, 1203. III, 99 et II, 56. vbi v. Schol. Proprie tamen ἀτέμβειν eſt βλάπτειν iniuria facta, praecipue auferendo aliquid et priuando. cf. Od. Υ, 293. 4. itaque ἀτέμβεσθαι contriſtari ex ea iniuria.

705. ἀμΦί τε ἄστυ. In Harl. et Veneto ἀμΦὶ δὲ ἄστυ, melius vſu Homerico.

707. ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι. Schol. A. diſtinguit ἦλθον, ὁμῶς αὐτοί τε. At Schol. B. ἦλθον ὁμῶς, αὐτοί τε.

αὐτοί τε πολεῖς καὶ μ. Bentleius, vt oppoſita tanto melius eluceſcerent, coniicit: αὐτοὶ πρυλέες καὶ μώνυχες ἵπποι vt eſt M, 77. ingenioſe, etſi non neceſſe.

708. πασσυδίῃ, μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο. ſ. „quod Μολίονε a matre appellati eſſe non poſſunt; nusquam enim, ait Sch. A. e binis laciniis compoſitus, a matre ducit nomina Homerus." Hoc aliis quoque locis decantatur, vt in Schol. B. ad A, 72. Euſtath. ad v. 749. et al. „Forte ergo addit Schol. A. ab auo Molo appellauit; alter malit μολίονε pro πολεμικοὺς dictum putare; inepte, ſiue ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην μολύνσεως, ſiue a μῶλος." Fuere quoque, qui patrem duplex nomen et Actorem et Molum habuiſſe dicerent: ap. Euſtath. p. 882, 15. Sed videamus de hominibus his accuratius.

Cteatus et Eurytus, Actoris, ſecundum alios Martis, et Moliones filii, duo fratres, coniuncta virtute pugnantes, corpore et robore inter ſe ſimillimi, antiqua fortitudinis fama inclaruerant, quae mythice expreſſa fuit variis modis; vt et corporibus coniuncti, συμφυεῖς, διφυεῖς, et ambo vno ouo nati, eſſe narrarentur; v. Apollod. II, 7, 2 et Notas p. 450 Schol. br. ad h. v. e Pherecyde, loco claſſico. Add. Euſtath. p. 879 extr. p. 882. ex Ibyco p. 1321. et p. 1686, 15 ex Athenaeo II, 19. p. 57. 58. Nomen eorum celebratum fuit in Heracliis. Venerant enim auxilio Augeae, contra Herculem. Inde aſſequi licet, vnde tam variis mirisque modis narratio ornata ſit. Cyclici, e quibus Pherecydes ſua hauſerat, et Pindarus Ol. X, 32 ſqq. vbi v. Schol. ab Homero disceſſere in hoc, quod ab Hercule eos tum caeſos eſſe tradiderunt; cum Homerus eos Herculi ſuperſtites et quidem iuuenili aetate, παῖδ' ἔτ' ἐόντε v. 709 et Neſtori aequales, 708. 749. Ψ, 638 memoret. Filii eorum, Amphimachus et Thalpius, erant inter duces Achiuorum: Jl. B, 620 ſq.

Iam quod ad nomen attinet, Μολίονε, negant quidem grammatici ductum esse a matre Μολιόνη, et iure suo, si de ratione grammatica quaeritur: quid tamen si vsu id factum?. Est simile exemplum Chironis, quem a matre Φιλυρίδην dictum esse constat. Nec differunt epitheta a matre ducta: *Semeleius heros. Danaeius* Perseus. Seruatum quoque nomen, vt Μολιονίδαι isti fratres nominarentur, vt ap. Apollod. II, 7, 2. Si tamen placet, a Molo auo materno dictos esse *Moliones*, (occurrit nomen etiam ap. Pindar. Ol. X, 42.) res sic erit expedienda: Si Molus filium habuit, dictus ille est Μολίων, vt filia Μολιόνη. Potuere itaque nepotes quoque, vt in aliis factum reperimus, Μολίονες vel Μολιονίδαι appellari. Omnino in patronymicis plura contra grammaticam rationem vsu probata occurrunt; vt in exemplis ad Δ, 488 allatis patet. Sic M, 117 Δευκαλίδης ex Δευκαλίων, O, 526 Λαμπετίδης ex Λάμπος ducti. Nisi fuit Λάμπος et Λάμπετος, Δευκαλίων et Δεύκαλος. Infra Ψ, 638 sollenni more dicti sunt Ἀκτορίωνε, et in hoc libro v. 749 Ἀκτορίωνε Μολίονε. Supra B, 621 Εὐρύτου Ἀκτορίωνος filii erant.

Μολίον' ἐθωρήσσοντο Lipſ.

πασσυδίῃ in capite versus habent edd. et Apollon. Lex. h. v. de quo v. dicta ad B, 12. At πανσυδίῃ est in Cant, Lipſ. Ven. sicque edd, scripserant B, 12. 19. 66. vt scriptura sibi constaret, hoc quoque loco id reuocaui; etsi per se nil refert vtrum sequaris.

710. ἔστι quod Θρυόεσσαν dixit nunc eandem, quam Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον dixerat B, 592. Erat oppidum in ipsis finibus Pyliorum et Eleorum ad Alpheum fl. mox Epitalium dictum. Strabo VIII, p. 537 A. vbi h. v. laudat. Difficultatem geographicam huius versus pugnantis cum E, 545 v. Obſſ. ad istum versum: p. 105. Versus structura sua simillimus est alteri B, 811 ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος, αἰπεῖα κολώνη, aut, vt rotundius effertur ab Apollonio Lex. p. 409 ἔστι δέ τις πόλιος προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη. de quo v. Obſſ. ad e. l.

711. τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος. Barocc. vn. Vindob. ἐπ' Ἀλφειοῦ.

νεάτη. ἐσχάτη. Hesych. ad h. l. qua de voce cf. ad I, 153. νεατῇ Harlei. Pylus ἠμαθόεις· v. sup. ad B, 77. 591.

712. τὴν ἀμφεστρατόωντο. „γρ. τὴν ἄμφ' ἐστρατόωντο“ Barnes. Sicque Vrat. b. me vtique probante.

713. ἀλλ', ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη — Interpungo post μετεκίαθον. Ab hoc enim apodosis sequitur, quam Homerus suo more per δὲ orditur. Nisi poeta maluit, quod Bentl. coni. ἄμμιν Ἀθήνη. Alii opodosin constituunt inde ab οὐδέ με Νηλεύς — Notata quoque res h. l. a Ven. A. — μέτεκίαθον. διεληλύθεισαν. aliter dictum nunc ac sup, Γ, 52 μετ' αὐτοὺς ἦλθον.

ἄμμι δ' Ἀθήνη ἄγγελος ἦλθε. Patet vel ex h. l. quod saepe monui, deorum hunc interuentum et apparitionem, seu operam apparitoriam, inprimis Mineruae non esse pro Homeri inuento habendam, sed in mythis et carminibus antiquis omnino frequentatam fuisse ante Jliadem; nec omnino habendam esse rem pro poetarum commento, sed fuisse vetustiorum hominum famam et opinionem deos praesentes interuenire rebus humanis; felix persuasio! quis neget! Ita et h. l. Mineruа famam de hostium aduentu vere affert, ipsa vulgat et expeditionem in eos suadet. cf. 720. 757.

715. Πύλον κάτα. vt sit κατὰ Πύλον. „γρ. Πύλον κατὰ. non bene.“ Barnes. saltem καταγείρειν exemplo caret; nec tamen analogia.

716. ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. Cant. ἐσσυμένως. quo alludit vn. Vindob. ἐσσωμένω.

718. ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα. Atqui, ait Sch. B. iam ante pugnauerat Nestor 671. Scilicet tum in tumultu agrestium; nunc autem acie pugnandum erat.“ Porro noluit pater eum pugnare curru, itaque nec inter promachos.

719. ὣς. ſcripſere veteres ὥς, quia eſt pro ὅμως. Sch. A. qua de re v. ad X, 116.

720. ἐπεὶ οὐ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη. „γρ. νῖκος, probabiliter, ait Barnes. male, addit Clarke. v. ad M, 276.

721. ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος — Laudat vſſ. 721. 723. Strabo VIII, p. 533 A, vbi de amne Minyeo agit, quem pro Anigro habet, et de Arene, vrbe circa Samicum ſita, in plaga littorali, et Pauſanias V, 6. pr. p. 387. qui cum eo conſentit. cf. ſup. ad B, 591. p. 532. 533.

εἰς ἅλα βάλλων. h. e. εἰςβάλλων τὸν ῥόον, τὸ ὕδωρ.

723. τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν. Aberrant in ἐπέῤῥεον Mori. Barocc. Illuſtrat hinc Schol. Ariſtoph. Acharn. 26 ἀθρόοι καταῤῥέοντες, ἀθρόως ἐπερχόμενοι. exſcriptum a Suida in ἄθροι.

ἔθνεα πολλὰ Mori. Barocc. Cant.

724. ἔνθεν πανσυδίῃ. Alii etiam h. l. πασσυδίῃ v. ad vſ. 708. ἐνθάδε Mori. Barocc. σὺν τεύχεσι, θωρηχθέντες vidimus iam Θ, 530. vbi v. Obſſ.

725. ἔνδιοι ἱκόμεσθ' — Strabo VIII, p. 540 C. vbi de h. l. agit, ἔνδιοι, τοῦτο δέ ἐστι, κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Sic quoque redditur vox per μεσημβρινὸς ab Heſych. vbi v. Not. et ab Apollon. Lex. qui reſpiciunt alterum locum Od. Δ, 450 ἔνδιος δὲ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός. Euſtath. qui Strabonem exſcripſit, addit, fuiſſe veteres, qui ἔνδιοι redderent ἱδροῦντες, ab ἰδίω, ſudo, tanquam pro ἐνίδιοι dictum. Scriptum ἔνδειοι ap. Strabon. Euſtath. Schol. br. Apollon. Lex. l. c. in codd. Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. A. Townl. et in edd. etiam Rom. ante Turnebum, qui ſeu caſu ſeu ratione ἔνδιοι appoſuit; nam codices ille non inſpexit; firmant tamen hoc ἔνδιοι ceteri codd. etiam Venetus. In vno Vindob. erat ἔνδειοι, et in altero adſcriptum: γρ. ἐνδ' ἠοῖ, καὶ ἔνδειοι, ἐνδεὶ (an ἐνδειὸν?) τὸ δειλινὸν ἀπὸ τοῦ ἐνδεῖν τὴν ἡμέραν. inſcite.

726. ἔνθα Διῒ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά. ὑπερμενεῖ, cum diaereſi, appicta quoque in Veneto et aliis codd. et edd. ignorantia metri, emendatum erat a Turnebo:

rediit ad antiquum H. Stephanus. Suaserat Barnes ὑπερμενέ' vel ὑπερμενεῖ. prius illud structuram facit ambiguam; alterum vtique verum, et legitur in Vrat. b. A. Townl. probaturque Bentleio.

727. ταῦρον δ' Ἀλφειῷ. Townl. ταῦρόν τ'.

728. βοῦν ἀγελαίην. Apollon. Lex. ἄφετον. ἀδάμαστον. Hesych. ἄφετον νεμομένην. quae adhuc in grege pascitur, nondum iugo submissa. ἀδμήτη. Eustath. qualis descripta est sup. K, 292. In Mosc. Barocc. vno Vindob. est ἀγελείην. at hoc aliud est: Δ, 128 Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη, praedatrix. Ferri posset quod Townl. habet, ἀγελείῃ scil. Ἀθηναίῃ.

729. δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι — „δόρπον. Zenodotus δεῖπνον. At, ait Schol. A. δόρπον λέγει (Homerus) τὴν ἑσπερινὴν τροφήν. εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται. scil. post δόρπον. vt H, 466 coll. 482. Contra sup. v. 86 Zenodotus δόρπον legebat, vbi alii δεῖπνον, ad quem locum v. Obss.

ἐν τελέεσσιν. ἐν τάγμασι Schol. B. Apollon. Lex. hoc versu adscripto. v. sup. ad K, 56. 470.

731. ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ — illatus hiatus indocte, etsi etiam Venetus cum aliis eum habet. In edd. ante Turnebum erat ποταμοῖο. αὐτάρ. At ille vulgatum ex ed. Rom. reposuit. apparet fuisse ποταμοῦ. αὐτάρ. Hoc iam Bentl. viderat.

732. ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ. ferri nequit δὴ ϝάστυ. Emendatum iam manu Bentleii ἀμφίσταντο ϝάστυ. Est quoque δὴ otiosum, quod Ernesti iam monuit, sed τὸ ἄστυ substituere volebat. Vrat. b. et Townl. δι' ἄστυ. Si aures consulas, malueris forte ἀμφίσταντ' ἄρα ἄστυ. Male quoque interpungebatur post δή.

διαπραθέειν μεμαῶτες. Harl. et Ven. διαῤῥαῖσαι. addit tamen Schol. A. „γρ. καὶ διαπραθέειν.

733. ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος. — „quod προπάροιθε h. l. de tempore, non de loco dictum. πρινὴ πορθῆσαι τὸ ἄστυ, ἐφάνη αὐτοῖς μέγας ὁ ἐσόμενος πόλεμος. *pugna incidit*; res non praeuisa dicitur φανῆναι."

Sch. A. Notatio similis sup. K, 476 τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδών. ad q. l. vide Obss.

734. εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης. ⸖ „quod poeta nunc ex heroica persona ortum solis declarat supra terram; at ipse (v. c. H, 421. 2) ex oceano educit solem. Sch. A. Repetiit Eustath. Retulit haec in suam farraginem Suidas in ὑπερέσχεθε γαίης. (idem φαέθων, λάμπων ad h. v.) Exciderunt in Hesychio, vbi tantum ὑπερέσχεθε γαῖαν· sic enim editur. Vulgare est: Sol ὑπερανέχει, ἀνατέλλει.

735. συμφερόμεσθα μάχῃ. ἐμφερόμεσθα Vrat. A.

736. ⸖ quod nonnulli καὶ Ἀχαιῶν scribunt vt sup. 693. male, et quod νεῖκος pro pugna" Sch. A. Atqui hoc iam 670 et 720 occurrebat; et saepe alibi.

737. πρῶτος ἐγὼ ἕλον ἄνδρα. Barocc. πρῶτον. κόμισσα pro ἐκομισάμην.

Excitantur versus 737—740 a Strabone VIII, p. 521 B. C. vbi de Ephyra ad Selleentem Elidis agit.

739. Ἀγαμήδην. Esse eandem quae Περιμήδη est ap. Theocr. Id. II, 16, docet Schol. ad e. l. De ea nihil praeterea constat. At Schol. br. et Schol. A. ex Cratete de Medeae aduentu in vicinam Ephyren narrant, vnde herbarum notitia in ea loca venerit; nec tamen haec Ephyra est Corinthus, sed alia ad Selleentem fl. Elidis, de qua v. docte disputantem Strabon. VIII, p. 521.

740. φάρμακα ᾔδη. ᾔδει Cant. Vrat. b. v. ad A, 70.

743. μεγάθυμοι Ἐπειοί. Iterum Ἀχαιοὶ Mori. Barocc. Vide ad 756 et 693.

746. ⸖ quod in poeticam orationem euagatur heros, qui loquens inducitur a poeta.

αὐτὰρ ἐγὼ ἐνόρουσα. ἐπόρουσα Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. A. vn. Vindob. Ven. Eustath. et ed. Flor. At ἐνόρουσα statim Ald. 1. intulit. Vtrumque bene dictum et frequenter; ἐνόρουσα hoc ipso libro 146. 217.

747. ἀμφὶς ἕκαστον, immo αμφι ϝεκαστον. Et est quoque in Eustath. varietas lectionis notata: δύο ἀμφὶς ἕκαστον, ἤγουν, ἀμφὶ ἕκαστον. p. 882, 10.

749. καί νύ κεν 'Ακτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. ⊱ „quod ex h. l. Hesiodus cognomine Actoris et Moliones filios eos tradidit, cum e Neptuno nati essent." Haud dubie in Catalogo mulierum. Ita tamen grammaticus sumit duo, de quibus ambiguitur: primum, Hesiodum ex Homero profecisse; alterum, Hesiodum fuisse auctorem Catalogi. De 'Ακτορίωνε Μολίονε v. sup. ad 708.

750. ⊱ quod de eorum (Cteati et Euryti) corpore quaeritur: fuerintne συμφυεῖς, an vterque διφυής." Sch. A. Vt intelligas, quorsum hoc spectet, ex antiquis fabulis haec tenebis: cum apud Homerum Ψ, 641 δίδυμοι dicti sint, qui aurigando Nestorem vincerent πλήθει v. 639. cumque iidem, ab alio forte poeta, appellati essent συμφυέες, quod et Apollodor. seruauit lib. II, 7, 2. probabiliter, quia coniunctis viribus pugnabant, (addunt paullo argutius, et tam concordes et vnanimes, vt aut duo corpora vna anima regi aut duae animae in vno corpore esse viderentur, φιλάδελφοι, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δυσὶ σώμασι διοικούμενοι ap. Eustath. p. 882, 29.) in miraculum res aucta est, vt vtriusque corpus in vnum coaluisse, ab aliis, praeeunte Pherecyde (v. Sch. br. ad Λ, 708) vterque binis corporibus diceretur fuisse: in his fuit Ibycus cuius seruauit versus Athen. II, p. 57 F. 58 A. vnde sua petiit Eustath. p. 1321, 19. p. 1686, 45. cf. Notam ad Apollod. p. 450. 1. quae supplenda est ex supra dictis. Nolo enim ea exscripta h. l. redhibere.

752. ἔνθα Ζεύς. Eustath. recitat ἔνθα θεός.

753. τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. ⊱ πρὸς τὸ σημαινόμενον τῆς λέξεως· διὰ σπιδέος πεδίοιο. h. e. respectu significatus voc. διὰ σπιδέος. Scilicet ita legitur in Ven. idque probat ipse auctor Scholii, in quo praeterea apponuntur fere haec: Dissensus fuit grammaticorum primum in lectione tum in vi et significatu. διὰ σπιδέος legerat Aristarchus, e quo haec repetita video: „nonnullos legere δι' ἀσπιδέος, quia non incommode poeta videtur dicere ἀσπιδὲς πεδίον, campum magnum, latum et quaquauersus, circumcirca, in orbem paten-

tem et hactenus clipeo ſimilem; at alios accipere ἀσπιδέος, τοῦ πολλὰς ἀσπίδας ἔχοντος, quandoquidem ſubiicit: ἀνὰ δ' ἔντεα καλὰ λέγοντες. (hoc Ptolemaeum Aſcalonitam ſequutum eſſe neceſſe eſt, initio Scholii, quod emendandum.) At, pergit Ariſtarchus, alii plene διὰ σπιδέος legunt et reddunt πολλοῦ καὶ μακροῦ. Aeſchylus enim ſaepe hac voce vſus eſt, (in deperditis puta fabulis) dum dicit σπίδιον μῆκος ὁδοῦ. et Antimachus: — οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι, h. e. οὐδὲ μακρόθεν. (quod Antimachi fragmentum non latuit Schellenbergium in Comment. de Antimacho p. 108.) Et haec quidem Ariſtarchus, quem exſcripſit Etymologus, et ſequuntur Sch. br. Suidas et Heſychius in δι' ἀσπιδέος π. et in ἀσπιδὲς πεδίον. Idem tamen et alterum habet in σπιδὲς, σπίδιον, et σπιδέος. vid. ad ea loca viri docti. Dilucidauerat quoque vtramque lectionem Alexio grammaticus. Etiam Zenodotus διὰ σπιδέος ediderat, ſed explicuerat τοῦ ἀπόρου (leg. ἀσπόρου) καὶ τραχέος (καὶ μεγάλου haec deleo). At Amerias διὰ σπιδέος, τοῦ πολλοῦ καὶ εὐρέος καὶ μεγάλου, quibus, vt dixi, Sch. A. aſſentitur; eſſe enim frequentem talem vſum apud veteres. διὰ σπιδέος etiam Herodianus, et qui aetate antecellit Apollonius Lex. διὰ σπιδέος. μεγάλου. laudato hemiſtichio, vbi cf. Not. Villoiſ. et Tollii: quorum hic in lectionem διὰ σπιδέος pronior eſt. Etymon vocis σπιδὴς eſt ap. Euſtath. p. 882, 54. ex σπίζω, τὸ ἐκτείνω. et p. 996, 22 ipſa vox ἀσπὶς inde ducta eſſe pronuntiatur.

Iam δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, quod vulgo legitur, agnoſcitur a Ven. B. cuius Schol. diuerſos quoque ſignificatus apponit: aut eſſe κυκλοτερῆ, alios reddere τοῦ ἀσπίδας (excidit πολλὰς) ἔχοντος διὰ τὸ πλῆθος, alios, in quo multi clipei caeſorum iacent; alios reddere, τοῦ ἐπιμήκους. Legerat quoque δι' ἀσπιδέος in ſuo Sch. br. auctor et Euſtath. etſi et alterum norat atque explicat. Praetulit lectionem Crates et Aſcalonita. In Cratete tamen fides vacillat: nam in Sch. A. quidem eſt: Κράτης δὲ προκρίνει τὴν διὰ τοῦ α γραφὴν (ἀσπιδέος) καὶ Ζηνόδοτός δὲ

συναινεῖ τῇ δίχα τοῦ α γραφῇ: poteſt enim videri et prio-re loco *τὴν δίχα τοῦ α γραφὴν* legendum eſſe; atque ſic legitur ap. Etymol. in *δι' ἀσπιδέος* p. 271 l. 21. Sed illud ſcholion eſt mendoſum: quae ibi laudantur ab initio, non ſunt Cratetis, ſed Ariſtarchi: exſcriptum enim eſt totum Scholion, quod in Ven. A. legitur. Iam, vt ex tricis his tandem emergamus, ſi, omni auctoritate, quippe quae in vtramque partem fertur, ſepoſita, criticis argumentis vtimur, facile patet, vetere ſcriptura continua cum exaratum accepiſſent, grammaticos ignoraſſe vocem antiquatam *σπιδής*, et effeciſſe vocem *ἀσπιδής*, cui notionem ex contextu ſubiecere, nulla cum auctoritate vel analogia grammatica. Itaque non tam Veneti aut Ariſtarchi auctoritate quam ex criticis rationibus tanquam verum praeferendum arbitratus ſum *διὰ σπιδέος*. Etſi alioqui et *ἀσπιδὴς* eodem ſenſu quo *σπιδὴς* dictum eſſe potuit; verum eius vſus auctoritatem nullam habemus. Recepiſſeque Wolfium, V. C. e Veneto Ariſtarcheam lectionem in altera editione video.

755. 6 et 9. recitat Strabo VIII, p. 541 A. et p. 525 C. cf. ſup. B, 615—7.

756. *Ἀλεισίου*. *Ἀλισίου* legit Ven. et Sch. A. quae ſcriptura eſt Ariſtarchi: *τὸ Ἀλίσιον*. Mirum tamen quod idem Venetus ſup. B, 617 *Ἀλεισίου* exhibuerat. At vero peccatum ſimiliter in edd. vt cum vno Vindob. *Ἀλησίου* nunc exhiberent, cum *Ἀλείσιον* ſupra habuiſſent; factum vitio Aldinae ſec. cui tamen Euſtath. concinit, et ed. Rom. *Ἀλησείου*. Recte mutauit Wolf. Eſt quoque *Ἀλεισίου* in codd. Cant. Mori. Barocc. Harl. Lipſ. Townl. Vrat. b. A. et in Sch. br. Vid. ad B, 617. Porro alii cum eodem iungunt: *Ἀλισίου ἔνθα κολώνη*. Sic Demetrius Scepſius, qui de tumulo Aliſii accipiebat. Addiderat Ariſtarchus, Aliſium fuiſſe vnum e procis Hippodamiae. Atque etiam Strabo ſic accepit vt ſit *ἔνθα Ἀλεισίου κολώνη κέκληται* lib. VIII, p. 525 C. Idem iterum alio loco laudat verſus 755. 6. 9. vbi docet non Meſſeniae Pylum eſſe poſſe hunc Neſtoris p. 541 A. vbi male

editur Ἀλησίου. At alii seiungunt, vt sit Ἀλίσιος vrbs, et Κολώνη locus alius ita appellatus. Etiam Eustath. p. 883, 8. Adoptaui prius.

757. ἔνθα Κολώνη κέκληται. Legitur κέκλιται, ὅπου ἡ Κολώνη παράκειται ap. Etymol. in Ἀλείσιον. cum metri vitio: quod etiam est in vno Vindob.

758. ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον. — quod ἔνθα est ibi. et quod Ἀχαιοὶ sunt Pylii: non autem Elei (v. sup. 693.)

ἔνθ' ἄνδρας κτ. ed. Steph. vitio puto operarum. Obseruatur quoque ambiguitas: potest esse πύματον ἄνδρα eorum, quos occiderat, et, extremo in ordine Eleorum. Tum iungenda ἄνδρα κτείνας, non ἄνδρα ἔλιπον; et λιπεῖν absolute, λίπον *discessi*, vt saepe; siue suppleas αὐτὸν; quod damnabat Koeppen; siue αὐτούς.

759. ἂψ ἀπὸ Βουπρασίου. vn. Vindob. ἐπί.

761. ὣς ἔον, εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσι. ὣς ἔην Mori. Sed ἔον hic et Ψ, 643 vbi ὥς ποτ' ἔον. cum alias semper sit ἔην. Mirum autem variari ἔον. ἔην. etsi εἴποτ', ἔον Lips. duo Vindob. De forma vocis cf. Eustath. p. 883, 17.

762. οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται. — τῆς erit ταύτης. non satis commode. Requirebatur: *suae* virtutis fructum solus capit, *sibi* soli eam seruat: atqui hoc est ἧς, ἑῆς, ἀρετῆς. Emendauit Bentl. Οἶος ἧς ἀρετῆς.

763. μετακλαύσεσθαι. Lips. et vn. Vindob. μετακλαύσασθαι.

764. ἦ κεν vitium ed. Ernest. Idem fere versus erat I, 252 in Vlyssis oratione. De re in sqq. exposita v. in Nota ad vs. 764.

765. 9. Laudat locum Schol. Lycophr. 278. sed parum diligenter.

766. vsque ad 784. — versus XIX ἀθετοῦνται. Idque iam olim Aristophanes fecit. Non adiicitur, fueritne varietas in codicibus; verum caussae petuntur ex ipsis rebus et verbis: Scilicet exposita iam erant haec ἐν Λιταῖς, h. libro XI. (Jl. J.) ab Vlysse apud Achillem; nec tamen conueniunt satis inter se; nam ibi Peleus praecipit:

Achilli, vt animum ad manſuetudinem et facilitatem componat I, 254—258. at nunc 782. 3 αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Porro, quod adeuntes excipit nunc Achilles, Peleus autem ſedet otioſus: 776. 7. 8 et 771—4. Atque hoc Peleum facere par erat, tanquam patremfamilias, et aduenientibus viris principibus, amicis, Vlyſſe quidem cum Neſtore magno iam natu. Tandem orationem eſſe exilem in illis: ἦρχον ἐγὼ μύθοιο ſqq. 780. Haec fere habentur in Sch. A. Ponit nonnulla Sch. B. ita vt videatur verſus tueri velle; ſed ſunt ea admodum ieiuna. Vix aliquis auſit arbitrium ferre. Cauſſae memoratae ineptae ſunt; potuere enim plura monita a Peleo dari; adeoque altero loco memorari alia. Peleo cum maxime in re ſacra facienda occupato, et libationem faciente, Achilles, foribus aulae obuerſus aut propior, adeuntibus ſe offerre potuit. Sic Od. Δ, 20 Telemacho ad fores aulae adſtanti occurrit Neſtoris θεράπων vt Od. A, 103. 118 Telemachus Mentorem excipit in foribus ſtantem. Verborum tenuitatem eleuare velle, quam in tot aliis locis ferimus et probamus, nolim. Nec vero indigna Neſtore oratio ad res parum neceſſarias memorandas aberrans. Altera tamen ex parte fatendum, poſſe nos bene carere toto loco, quo oratio impedita ſit; et adſutum hoc videri a rhapſodo qui Neſtoris ingenium aemulari vellet.

766. νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες ξ— „quod νῶϊ ſine ν pro ἡμεῖς vel ἡμᾶς." At haec ex grammatica erant tenenda: v. ad Θ, 352. 377. δὲ ἔνδον Venetus vterque.

767. ὡς ἐπέτελλε. vn. Vindob. ὡς ἐκέλευε.

768. Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα. δὲ pro γὰρ, Schol. B. δόμους εὖ ναιετάοντας, domum bene ſitam, iam ſup. B, 648.

769. λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν. Schol. A. „in alio καλλιγύναικα." et hoc pro var. lect. Euſtath. p. 875, 52 et Vrat. b. habent, recitatque Schol. Lycophr. 276. idque vidimus iam ſup. B, 683. Γ, 258. I, 447. Obſeruat Euſtathius, l. c. epitheto hoc ab He-

ſiodo etiam Chalcidem Euboeae, a Nymphodoro autem Tenedon inſulam, ornari. Praefert h. l. καλλιγύναικα, quod et Townl. c. vno Vindob. exhibet. Bentleius, quia πουλυβότειρα γαῖα quidem occurrit, non autem regionis nomen proprium, vt h. l. Achaia.

ἀγείροντες. Erat ἀγείραντες in edd. excepta ed. Rom. e qua alterum intulit Stephanus, ἀγείροντες. firmaturque hoc per codd. Vrat. b. duo Vindob. Townl. Ven. Schol. Lycophr. 276.

770. ἐνθάδ' ἔπειτ'. ἔνθα δ' edd. ante Barnes.

772. πίονα μηρία καῖε βοὸς — est Ariſtarchea lectio et Ionica. Erat ἔκαιε in Flor. et Ald. 1. Vulgo μηρί' ἔκηε inde ab Ald. 2. et in codd.

μυρί' vitium ed. Steph. βοῶν Barocc. Mori. vn. Vindob. et pro var. lect. Harlei.

773. αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Apollon. Lex. h. v. ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. Repetit eadem Heſych. h. v. et χόρτος, ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς. Schol. A. cum Schol. br. „ἐν τῷ περιΦράγματι τῆς αὐλῆς. χόρτοι δὲ οἱ τρόχαλοι.“ Sic et Euſtath. cuius bona nota ex antiquis excerpta eſt. Sunt autem τρόχαλοι vel τροχαλοί, iidem, qui τρόχμαλοι, parietes ex lapillis ſeu caementis coagmentati. Etymologus: τρόχμαλος, ἡ ἐκ λίθων στρογγύλων αἱμασιά, ἡ περιῳκοδομημένη τοῖς χωρίοις. τρόχμαλα γὰρ κυρίως λέγονται οἱ μικροὶ λίθοι, οἱ κάχληκες, παρὰ Λυκόφρονι“ ſcil. v. 1064 vbi metro reddenda eſt ea vox pro τροχαλῷ. στήσουσι χωστῷ τροχμαλῷ κατηρεφεῖς. Apud Nicandr. Ther. 142 ſunt τρόχμαλα. ἀνιχνεύουσι δὲ πάντα τρόχμαλά θ' αἱμασιάς τε. κάχληκες autem ſunt iidem qui alias χάλικες, nec vox eſt mutanda: quod cenſebat vir doctus in Miſcell. Obſſ. Vol. III, p. 269. Simile quid declarare voluit Etymol. in χόρτος. χόρτῳ γὰρ, inquit, ἀντὶ τειχέων ἐχρῶντο, vt etiamnum ait more haberi in Lycia, et Schol. Eurip. ad Androm. 17 ἐν χόρτοις, lapillis deinceps humi ſparſis, διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες· (leg. οἱ ἀρχαῖοι) Ἀλέξανδρος δὲ ὀσπρίοις ἢ ἀλεύροις· reſpicit Alexandriae moenia. v. Arrian. III, 2. et al. Alia

voce vsus est Schol. A. in quo haec leguntur: χόρτοι δὲ οἱ τριγχοί. Hesych. autem: τριγχὸς, περίφραγμα. Idem quod θριγκὸς Od. H, 87. P, 267. et quod communi nomine ἕρκος. Generali notione de aula omnino ac septo accipiunt plerique alii: cf. Schol. br. ad Ω, 640 αὐλῆς ἐν χόρτοισιν. Apud Athen. V, 3. p. 189 F. est locus ὑπαίθριος, ἔνθα ἦν ὁ τοῦ Ἑρκείου Ζηνὸς βωμός. ita vt videatur conuenire *cors* Romanorum! quod arbitrantur Clarke et Ernesti ad Ω, l. c. add. Gesner. ad Orph. Argonaut. 191. Si a veterum auctoritate est standum, ὁ χόρτος post Homerum alium significatum nactus est, vt esset pabulum, foenum, cibus: quo sensu illustrata est vox ad scriptores noui Foederis. Putes inuerse vocem primo designasse herbam, tum locum herbosum, tandem cortem. Est quoque χόρτος pro pabulo apud Hesiodum Ἔργ. 606 χόρτον δ' ἐσκομίσαι. si modo versus est Hesiodeus. Latius χόρτον omnino de habitatione, terra, dixere poetae. Ap. Eurip. in Andromache 17 σύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυνῴκει Θέτις. cui similem versum alterum ex Schol. Ven. A. addes Fragmentis ex Antiope a Valken. congestis: σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθεραῖς.

ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον. De voce ἄλεισον multa apud grammaticos leguntur, nullo cum fructu, et apud ipsum Apollon. Lex. h. v. qui poculi tornati genus fuisse ait, ἀπὸ τοῦ λείος. Bentleius Scholion Hesychii ἀλίχρυσον emendabat: ἀλείσιον χρυσοῦν, ποτήριον περιφερές.

775. σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον. Barocc. ἀμφὶ βοῶν.

776. στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς. Primo: προθύρῃσι Vrat. b. idem δῖος ante Ἀχιλλεὺς metro inuito inserit. ταφὼν dictum iam vidimus de Achille I, 193. adeuntibus Vlysse et Aiace.

780. ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι. Eustathius habet: ὔμμ' ἄμμιν ἕπεσθαι. Vnde Bentl. coni. — μύθου, κελόμην τ' ὔμμ' ἄμμιν ἕπεσθαι. Est tamen ἅμα ἕπεσθαι vsitatum; κελεύων ὑμᾶς ἅμα σὺν ἡμῖν ἕπε-

σθαι. Nec quicquam mutat Sch. Lycophr. 276 qui locum recitat.

781. σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον. σφῶ fcripfi, pro σφῷ fecundum ea, quae aliis locis disputata funt: v. ad A, 574 et de νῶ ad E, 219. Ex σφῶϊ, *vos duo*, quod modo 775 occurrebat, debebat effe σφῷ non σφῷ, fed vfus obtinuit vt fcriberetur σφώ. Scilicet omnino dualis in ι formabatur τωϊ τωϊν, et tamen hinc mos fuit fcribere τώ, ficque alia. σφῷ Euftath.

ἠθελέτην Zenodotus. quae effet tertia perfona. In Mori erat οἱ δ' ἄμφω.

782. Πηλεὺς μὲν ῷ παιδί. „γρ. μὴν." Barnes. At fuit μεν ϝῷ παιδι.

783. verfus iam fup. Z, 208 lectus ex ore Glauci.

784. σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε. αὖ pro αὖθ' Mori.

785. τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς. ⊱ „quod Archilochus τὴν ὑπερτέραν dixit τὴν νεωτέραν· — οἵην Λυκάμβεος παῖδα τὴν ὑπερτέρην. ἀντὶ τοῦ, τὴν νεωτέρην." Sch. A. quod intelligas, fi Sch. br. infpexeris: — ἢ νεώτερος. Ἴωνες γὰρ ὑπέρτερον, τὸν νεώτερον. et Sch. B. ad 784 et Euftath. Scilicet haec eo fpectant, quod fuere, qui ὑπέρτερον h. l. acciperent *minorem natu*: e contexto puto; quia fequitur: πρεσβύτερος δέ σύ ἐσσι. Recte in eodem Scholio monetur id repugnare etymo; effe enim ὑπέρτερος ὁ ὑπερέχων, et h. l. quidem γένει, τῇ γένους ἀξίᾳ, τῇ εὐγενείᾳ. Probat hoc quoque Sch. B. monens tamen, Tragicos nonnullos ὑπέρτερον accepiffe *maiorem natu*, et Achillem appellaffe πρεσβύτερον; id quod verfui fequenti repugnat. Etymol. in γενεὰ — ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας· γενεῇ μὲν ὑπέρτατός ἐστιν Ἀχιλλεύς.

Ceterum ex h. l. maxime ducti effe videntur poetarum lufus de Achillis et Patrocli amoribus, etfi diuerfis modis conftituti, modo vt Patroclus effet Achillis, modo vt Achilles Patrocli effet amafius. Cum Patroclus natu maior fuerit, videtur confentaneum effe, vt effet

ille ὁ ἐραστὴς, Achilles ὁ ἐρώμενος. Ita quoque proditur in noto loco Platonis Sympos. p. 180. (ed. Bip. p. 181) vbi Achillis propter hoc ipsum dicitur eo maior esse laus, quod Patroclum morte certa proposita vltus est, vtpote ἐρώμενος, quam si ὁ ἐραστὴς illud ipsum fecisset: διὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἀχιλλέα (τῆς Ἀλκήστιδος ex interpolatione manifesta profectum eiiciendum est) μᾶλλον ἐτίμησαν, εἰς μακάρων νήσους ἀποπέμψαντες. Tragicis tamen et primo quidem loco Aeschylo in Myrmidonibus (ap. Athen. XIII, p. 601 coll. 602 E.) placuit contrarium statuere et Achillem amatorem Patrocli prodere: forte dramatum argumento, vt ab ipsis erat constitutum, id suadente aut postulante; reprehensum fuit id iam a Platone laudato in loco; neque enim, si recte sententias iunxeris, locum Platonis cum Valkenario ex interpolatione profectum arbitraberis. Ab Aeschylo id acceperat Sophocles in dramate Satyrico, in Ἀχιλλέως ἐρασταῖς. Potuit eo ducere locus, quo Achilles patri Menoetio pollicitum se esse profitetur reductum a se iri Patroclum in patriam (Il. Σ, 324 sqq.) quod vtique amatori magis consentaneum esse videtur; ipse Homerus diserte nihil tradidit obseruante id quoque Aeschine in Timarchum p. 149. ed. R. ἐκεῖνος γὰρ, πολλαχοῦ μεμνημένος περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, τὸν μὲν ἔρωτα, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν τῆς φιλίας, ὑποκρύπτεται. Sequuti tamen hoc sunt alii scriptores, vt Achillem amatorem et Patroclum amasium ederent, Tragicis potiore loco habitis. Ita Apollod. III, 13, 8 extr. et Lucian. Amor. sub f. etiam Sextus Pyrrhon. Hypotyp. III, 24 p. 176. vbi Fabric. laudat Politian. Miscellan. c. 45 et Drelincurt. Achill. Homer. p. 13. Plura haud dubie teneremus, si Phanoclis Elegi, Ἔρωτες ἢ Καλοὶ ad nos perueniissent. Similem amorem inter Achillem ἐραστὴν et Antilochum Nestoris f. constituerunt seriores, vt ex Philostrati Imagg. II, 7. apparet; cuius commenti caussas ex tumulo Antilochi, proximo apud Achillis et Patrocli tumulum loco facto, Od. Ω, 78. ductas esse suspicor.

786. πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσί. (non σύ ἐσσι) πρεσβύτερος h. l. καθ' ἡλικίαν ait Apollon. Lex. h. v. σὺ ἐσσί. hiatum explet Bentl. σύ γ' ἐσσί. recte.

787. ἀλλ' εὖ οἱ φᾶσθαι πυκινὸν ἔπος ἠ' ὑποθέσθαι. Pro var. lect. ἠδ' ὑπακοῦσαι est ap. Eustath. p. 875, 60: quae alienum sensum praebet. Barnes sibi placet in φᾶσθαι. Atqui a φημὶ, φάμαι, ἐφάμην, est φάσθαι, vt scriptum quoque est in ed. Rom. φᾶσθαι aut est pro πεφᾶσθαι, aut a φάω, φάεσθαι.

789. Idem versus erat I, 259.

790. ταῦτ' εἴποις 'Αχιλῆϊ δαΐφρονι, αἴ κε πίθηται. Hiatum in δαΐφρονι αἴ κε non notauit Bentl. ferri tamen ille h. l. potest propter vocem quiescentem. Forma αἴ κε πίθηται aliquoties occurrit: A, 420 et al. At ταῦτ' εἴποις, quod repugnat Homericae rationi: ταῦτ' ϝείποις. Bentl. em. ϝείποις ταῦτ' 'Αχιλῆϊ. Potuit tamen simpliciter scriptum esse τὰ ϝείποις.

791. τίς δ' οἶδ'. nec hoc Homericum: etsi iterum Π, 860 occurrit. Fuit τις ϝοιδ' αἴ κεν ϝοι vel κε ϝοι. In vno Vindob. ὀρίναις. Versus 791. 2 repetit Patroclus O, 403. 4.

792. παρειπών. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. Barnes: „γρ. παῤῥειπών." At hoc non necesse. v. ad Z, 62. ipsum enim ρ pronuntiando geminatur. Alio loco vidimus μή σε παρείπῃ A, 555 vbi v. Obss. De παραίφασις v. Hesych. h. v. Spectat vtraque vox παρειπεῖν et παραφάσθαι, a παράφημι, ad suasionem et hortatum, quo quis a sententia deducitur: v. M, 249 et al. Inde est simpl. monere, vt H, 121 αἴσιμα παρειπών. et παράφημι, παραμυθοῦμαι Apollon. Lex. Alius vsus vocis est de frande, de qua quis fallit alterum, vt Ξ, 217, vbi v. Obss. Od. T, 6.

Pro ἀγαθὴ δὲ quod vbique legitur, etiam ap. Apollon. Lex. est ἀγαθοῦ ap. Porphyr. ad K, 166. At ἀγαθοῦ subintelligi vult Eustath. p. 884, 50 cum Schol. br.

793. 794. ÷ Zenodotus vtrumque versum sustulerat: cum tamen, quod Sch. A. subiicit, necessarii sint ad

Achillem pungendum et prouocandum, εἰς ἐρεθισμὸν Ἀχιλλέως." Atqui is non audiebat Nestorem. Equidem nec minus rhapsodi acumen in his et sequentibus subodoror. v. ad 797. — ἐπέφραδεν a πεφράδω.

795. ἀλλά σέ περ προέτω. Cant. σὲ μέν.

796. αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. vn: Vindob. cum Barocc. ἤν πού τι. Mori. γένηται. Eustath. γένεσθε ἢ γένηαι.

797. Vix bene hoc consilium Nestori iam tum in animum inducere poeta potuit, vt Patroclus armis Achillis indutus terreret Troianos; hoc potius ex ipsa re, nec praeuisum, euenire debuit. Saltem poeta sic melius suae caussae consuluisset. Saltem tolerabiliores sunt infra, Π, 36 – 45. vbi a Patroclo recitantur iidem versus qui hic sunt 793 εἰ δέ τινα — 802. Rhapsodi foetum puto esse antiquioris tamen versus 793 — 802. qui ex eo, quod inf. Π, 36 sqq. a Patroclo vere factum narratur, in hunc locum retraxit. Substitit, vt probabile fit, Nestoris oratio in v. 792. nihil tamen de iis monitum video vsquam.

798. αἴ κε σε τῷ ἴσκοντες. Aristarchus scribere iubebat εἴσκοντες, cum aliis locis sit ἐΐσκοντες. At Alexio ἴσκοντες, cui adstipulatur Schol. A. cf. Etymol. vbi hic versus laudatur, in ἴσκομεν et in διδάσκω. Aristarchea lectio εἴσκοντες est in cod. Lips. et in Apollon. Lex. εἴσκοντες est reponendum pro ἐΐσκοντες, ὁμοιοῦντες. Iterum inf. Π, 41 αἴ κ' ἐμέ σοι ἴσκοντες. e quo loco hos versus nostros 798. 9. 800 suspicor ab interpolatore esse sublectos. De voce ἴσκειν v. ad Od. T, 203.

800. τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. Multa cumulant Schol. A. B. sed a verbis et loquendi vsu aliena. Si sensum habet versus, subintelligendum est γένηται. vt plena oratio est T, 201 ὁππότε τις μετὰ παυσωλὴ πολέμοιο γένηται. At totus versus ineptum est commentum rhapsodi antecedentem versum alio modo eloquentis; etsi ille repetitur infra quoque Π, 43. cum ceteris; et iterum intempestiue inserti sunt duo versus Π,

42. 43 alio loco, Σ, 200. 201. Tantopere fibi homines his pannis affuendis placuere.

ἀνάπνευσις. Lipf. ἀνάπαυσις ex interpretatione.

801. 802. — ※ „ἀθετοῦνται vterque et asteriscis notantur; quia opportuniorem locum habent infra fub Patrocli egressum ad pugnam Π, 44. 45. cum fere defessi erant pugnando" Schol. A. Recte sane, quandoquidem totus locus 793—802 adumbratus est, vt opinor, ex Π, 36 sq.

Versus Ven. B. quoque habuit; sed Schol. B. cuius studium plerumque in frigidis disputationibus, ethicis imprimis, subsistit, αὐτῇ vult esse pro αὐτῇ μόνῃ ἡ βοῇ. atqui αὐτῇ manifeste est, pugna. Monet quoque Schol. A. iungenda esse κεκμηότας αὐτῇ, non αὐτῇ ὤσαισθε.

ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες. Ita e Rom. ed. emendauit Turnebus, cum edd. Flor. Aldd. exhiberent ῥεῖα δ' ἀκμῆτες. cum vitio metri. Sed sana lectio est in codd. etiam in Veneto, et Apollon. Lex. ἀκμῆτες, ἀκοπίαστοι. versu hoc adscripto, et iterum in αὐτῇ.

802. ὤσαισθε προτὶ ἄστυ. Alii ap. Eustath. cum Mori. Barocc. Vrat. b. A. duob. Vindob. Harl. Lipf. ὤσεσθε. forte quia in codd. δέ κ' in antec. vf. exciderat.

804. βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας. vn. Vindob. βῆ δ' ἰέναι. Townl. ἐπὶ νῆας.

806. ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε. — πρὸς τὸ τοῦ στρατοπέδου διάγραμμα, quod in mediis castris nauticis (ἐν τῷ ναυστάθμῳ) locus erat θεατροειδής ad concionem copiarum. v. Not. Ad ἀγορὰν declarandam τὰ ὤνια Sch. br. cum Sch. A. τὰ δικαστήρια perperam memorant; cum sit simpliciter locus, in quo ius dicebatur a regibus.

807. ἦην, τῇ δὴ καί σφι θεῶν, ἐτετεύχατο βωμοί. Pro ἦην, εἶεν Barocc. ἦην plusquamperfectum esse contendit Knight p. 95 pro ἤειν. ita h. l. esset pro ἦει, ἤη. Nil refert; pro imperfecto an pro plusquamperf. habeas: fuit ἔην tertia persona et ἦην. Occurrit vox in Inscript. in Regillam 38.

θεῶν βωμοί. θεῶν πατρῴων cuiusque exponit Sch. A. cum Sch. br. βωμὸς vn. Vindob.

808. ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησε. Laudat Sch. B. oeconomiam carminis, quod hoc occursu Eurypyli vulnerati animum Patrocli tanto magis commoueri necesse fuit.

ἀντιβόλησε. Pro hoc ἀντεβόλησε Ven. Townl. et Sch. br. ἀντεβόλησε. συνέτυχε. Alterum tamen alibi quoque legitur.

810. σκάζων ἐκ πολέμου iungunt; praestat ἐκ πολέμου (ἐρχόμενος) ἀντιβόλησε σκάζων.

κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς. In νότιος argutantur Sch. A. et B. Sch. br. Eustath. ὑγρὸς, ἢ πολὺς, ἢ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γενόμενος. Etymol. p. 607 f. his addit, esse pro νώτιος ἀπὸ τοῦ νώτου, κατὰ νώτου φερόμενος. Atqui est ὑγρὸς, ἀπὸ τῆς νοτίδος, ὑγρασίας.

812. αἷμα μέλαν κελάρυζε. De hac voce v. ad Φ, 261.

813. Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. ἄλκιμος. „γρ. ἀγλαὸς" Vrat. b.

815. ἆ δειλοί. ὦ δειλοὶ Mori. Barocc. at ἆ δειλοὶ Hesych. p. 2.

816. ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε Φ. — „quod dictum pro: ὡς ἄρα εἰκὸς ἦν, ὡς ὑποκείμενον ἦν ὑμῖν τὸ παθεῖν!" Apollon. Lex. ἐμέλλετε. ἐοίκατε. versu hoc adscripto.

817. ἄσειν — κύνας ἀργέτι δημῷ. Sch. br. τῷ λευκῷ λίπει. et Apollon. Lex. h. v. τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι. add. Hesych. in ἀργέτι δημῷ. Scilicet pro ἀργὸς est alia forma ἀργὴς, ῆτος, vt Γ, 419 ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, et ἀργέτος. cf. Etymol. ἄσσειν Barocc. male. ἄδω. ἄσω. κορέω. v. sup. ad E, 203 et K, 98. Iunctum est h. l. cum tertio casu, alias αἵματος vt E, 289. Ab ἄω ducit ἄσω Etymologus in voc. ἄδην ex Orione. cf. inf. ad N, 315.

819. ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιοί. σχήσωσιν. ἐπίσχωσι. κωλύσωσι. Sch. br. possit similibus exemplis defendi sed opus non est. Et Apollon. quoque σχήσουσιν. ἐφέξουσιν. vnus Vindob. ἦ ῥά τί που.

821. Εὐρύπυλος πεπνυμένος. Ven. βεβλημένος, (Sch. A. tamen alterum agnoscit) item Mori, Barocc. Vrat. b. cum πεπνυμένος pro variante. forte ex 808.

822. οὐκέτ' Ἀχαιῶν ἔσσεται ἄλκαρ. ἀλέξημα, versu hoc recitato, interpretatur Apollon. Lex. Comparant cum seqq. versus incerti Tragici: *O Patrocle, ad vos* — apud Cic. Tusc. Qu. II, 16.

823. ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέονται. ξ— „quod hoc, ἐν νηυσὶ πεσέονται, de Troianis dicit, quasi ἐνσείσωσιν, ἐμπρήσωσι." Sch. A. At vero Sch. B. et ad Graecos et ad Troianos hoc referri posse, monet, Epaphrodito quoque sic tradente." Similia Eustath. memorat, qui etiam πεσεῖσθαι ἐν νηυσὶ exponit πρὸς αὐταῖς ἀναιρεθήσονται ταῖς ναυσίν. Minus recte. Scilicet ἐμπεσεῖν et ἐμπεσεῖσθαι νηυσὶ, est irruere in castra quod per se fieri potest seu fugiendo seu fugando: priore tamen modo apud Homerum est sollemne: vt B, 174. 5 οὕτω δὴ οἶκόν δε — φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες; Il. O, 63 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πέσωσιν Ἀχιλῆος. M, 125 ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσ' ἐμπεσέεσθαι. Erit ergo de Achiuis quoque accipiendum ibid. paullo ante M, 106. 7. Sic quoque P, 637. 8. 9. et sup. I, 234. 5.

824. πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι. Bentl. malit εἰσὶν ex vs. 657. cf. ad Π, 23. In vno Vindob. οἱ μὲν γὰρ δὴ ὅσοι πάντες π.

827. ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ εὖ σάωσον Vrat. a. et Flor. Ald. 1. non modo, sed et Ald. 2. et hinc exscriptae. Eiectum εὖ in Rom. et hinc in Heruag. Turneb. Stephan.

829. αἷμα νίζ' ὕδατι λιαρῷ. „γρ. χλιαρῷ" Barnes. sicque a m. sec. legit Lips. Vrat. A. et iterum 845.

ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε. Vidimus hoc iam E, 401 proprie de herbis aut radicibus tritis dici; et h. l. iterum videbimus vs. 845. 6.

830. τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι. Zenodotus: δεδάασθαι. Respicit h. l. Aelian. H. An. II, 18 ἀναβαίνει μὲν καὶ ἡ τέχνη εἰς τριγονίαν διδασκαλίας παρὰ

τῷ Ὁμήρῳ ἡ περὶ τῶν τετρωμένων τε καὶ φαρμάκων δεομένων. Scilicet artem medicam Patroclus ab Achille, Achilles a Chirone acceperat.

831. ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων. — „quod edoctum artem medicam a Chirone Achillem narrat Homerus; at omnino ab eo nutritum haud dicit, quia a Phoenice eum educatum esse diserte (sc. I, 481 sq.) memorauit." Sch. A. Scilicet a Tragicis et ab aliis haec sunt multis modis variata: vt monitum ad Apollod. p. 800. cf. sup. ad I, 482. Adde quos laudat h. l. Barnes. Plin. XXV, 4. Dauis. ad Maxim. Tyr. p. 18. Horat. Epod. 13, 11. Sed potior his est Statius Achill. II. f.

Porro δικαιότατος Κενταύρων eidem Sch. A. et Sch. br. est ὁ μόνος δίκαιος κατὰ τῶν Κενταύρων." Scilicet Centauri erant ὑβρισταὶ, et in omne genus ὕβρεως procliues. Reuocat tamen laudem ad τὸ φιλόξενον Sch. B. quia δίκαια τὰ ξένια, additur ap. Eustath. nimis anguste; sollennis enim laus Chironis a iustitia petita legitur. Loca dabit Koeppen.

δικαιότερος Mori. et Barocc. cum vno Vindob. ex interpolatione. Chironem multis carminibus, Heraclia inprimis et Theseide, celebrauerant poetae veteres.

833. τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν. — „quod de eo, quem altero loco memorauerat, (de Machaone) nunc primo loco narrare pergit." Obseruatio, in qua sibi placent grammatici Homerici.

834. χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος. „χρηΐζοντα. χρείαν ἔχοντα. ἐνδεόμενον" Apollon. Lex. h. v.

837. πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα. πῶς γὰρ ἔοι Venetus. ἔῃν Zenodotus.

840. ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω. — „σεῖο μεθήσω. quod Zenodotus, σεῖ' ἀμελήσω. at alterum magis poeticum" Sch. A. Hoc ipsum interpretationis loco habent Schol. br.

842. θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευεν. pro vulgari ὑπέβαλεν. ὑπέστρωσε, Sch. br. Apollon. Lex.

843. ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ. — „quod μάχαιραν appellat cultrum chirurgicum ad dilatanda vulnera" Sch. A. Spectat hoc πρὸς τὸ βελουλκεῖν.

844. ὀξὺ βέλος περιπευκὲς, περισσῶς πικρόν. Apollon. Lex. h. v. et Sch. br. Hesych. Idem quod ἐχεπευκὲς A, 51.

845. νίζ' ὕδατι λιαρῷ. Iterum χλιαρῷ Cant. et Lipſ. ex interpolatione vt vſ. 829.

ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν. Laborant Schol. A. B. Sch. br. Euſtath. in exquirendo, vnde radicem nactus ſit Patroclus. Atqui poetae ſatis erat, ipſa re innuere, eam ad manus fuiſſe. Tum vero quaeritur: quaenam herba haec fuerit? nonnulli Achilleam eam appellant; alii Ariſtolochiam, quam et ἴσχαιμον vocant." Gentianam eſſe ſtatuebat Wedel. Exercitat. medico-philol. Dec. VI. Exerc. 6. p. 32. Vſum ῥιζῶν in medicina verſu hoc adſcripto illuſtrat Schol. Pindari Pyth. IV, 393.

846. ὀδυνήφατον. ῥίζαν ὀδυνῶν παυστικήν. Iam vidimus ad E, 401 et h. l. interpretatur ipſe poeta, ἥ οἱ ἁπάσας ἔσχ' ὀδύνας. ἔσχεν, ἐπέσχε. κατέσχεν. ἔπαυσε.

847. τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα. Lipſ. παύσετο. ferrem παύετο poſt ἐτέρσετο. Vulgata etiam legitur ap. Plutarch. Sympoſ. I, 6. p. 624 E. vbi vſſ. 845. 6. 7. adſcripti ſunt.

EXCVRSVS AD LIBRVM XI (Λ)

A.

De praelio tertium facto, post alterum lib. Θ. (VIII) vna cum Achiuorum fuga in castra, quae exinde oppugnantur.

De *prima* pugna eiusque fortuna vidimus ad lib. IV. Exc. II. *altera* pugna exposita est lib. VIII (Θ) vſ. 53—488. Facta et illa erat in medio inter vrbem et naualia campo, Troianis ex vrbe, Achiuis e castris, procurrentibus: VIII, 55 ſq. Confligitur ſtatim cominus (60—63). Sub meridiem perterrefacti repente Achiui fugiunt, (v. 68 ſq.) reſtituta autem a Diomede pugna, fugiunt Troiani (v. 130 ſq.). Receptis tamen animis hi Achiuos iterum in fugam verſos intra vallum compulſos incluſerant, (v. 230 ſq.) cum nox pugnandi finem faceret (485).

Succedit nunc pugna *tertia*, quae incredibili rerum geſtarum et euentorum numero et varietate laborat, et a libro hoc XI vsque ad lib. XVIII (Σ) 242 continuatur: cum contra *ſecundae* illius *pugnae* narratio ſit breviſſima; in qua porro omnia fiunt *ἐκ τοῦ θείου*, adminiſtrantur interuentu Iouis ex Ida proſpicientis, modo per terrorem fulmine iacto immiſſum, (VIII, (Θ) 75 ſq. 132 ſq. 169 ſq.) modo per auguria, (v. 247 ſq.) modo imperio in deos et coercitione eorum, qui Achiuis ſuppetias ferre conati erant. Verbo, habet hic narrandi ordo, et rerum narratarum ſpecies aliquid ſingulare et ſibi proprium. Facto ſub noctem pugnandi fine Iupiter ab Ida

in Olympum redierat, (ibid. 438) nuntiabat tamen diis aliud praelium in crastinum diem multo acrius et pertinacius (470) futurum.

Non magno acumine opus est ad suspicandum, fuisse ab initio carmen istud (lib. VIII. Θ) singulare et seorsum conditum; quod postea ceterorum compagi fuerit insertum et scite coagmentatum. Aliud tamen huius ariolationis fundamentum quod afferri possit haud video. Coniecturis autem, quibus nihil aliud pronuntiatur, quam fieri aliquid *potuisse*, cum nihil tamen aliud subiiciatur, quo probabile fiat etiam illud *factum esse* aut *factum videri*, parum aut nihil tribuendum esse statuo.

Reuocato a pugna exercitu etiam Hector pugnam in alterum diem iterandam edixerat (Θ, 497 sq.) nec redeundi in vrbem copiam fecerat Troianis, sed, sub dio pernoctare iussos, cibo potuque ex vrbe apportato recreauit; ignibus multis incensis, vigiliisque indictis, ne Achiui nauibus in altum eductis fugerent. Locus, in quo exercitus pernoctauit, accurate declaratur: νόσφι νεῶν, — ποταμῷ ἐπὶ δινήεντι, ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος (Θ, 490. 1. ad Scamandrum puta) ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ (interuallo inter vtramque aciem, quo pugnatum erat, vs. 549) μεσσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων, Ἰλιόθι πρό (vs. 556. 7.) ἐν πεδίῳ (558) verbo: inter vallum et Scamandrum, qui castra praeterlabitur, saltem citra et vltra amnem, vt tamen cornu eorum dextrum vltra Simoentem protenderetur. Troiani pernoctantes Achiuorum discessum speculabantur.

Insequuta est nox, (IX, X. libb.) qua legatio ad Achillem facta est speculatumque missi Vlysses et Diomedes Dolonem et Rhesum occiderant. Inde die orto Achivi, hostem anteuertendum esse rati, in pugnam exeunt, curribus intra fossam relictis; lib. XI, (Λ) 48. Pelluntur Troiani fuganturque per medium campum praeteruectique Ili sepulcrum et caprificum, ante portas Scaeas (vs. 166—171) consistunt animosque confirmant, dum

fugientes insequutus erat Agamemnon magna eorum strage facta; cui imparem se esse videns Hector congressum cum eo vitat, copias ad pugnandum concitare contentus. Multis virtutis speciminibus editis Agamemnon vulnere accepto pugna excedit; nunc Hector iterum inter promachos pugnat, 284 sq.

Pugna quae nunc fit, et acies, vix diserte satis exponi potest: tam varia enim et multiplex, et diuersis locis ea commissa est, vt, si scriptoris modo ac more exponatur, parum fidei et iucunditatis narratio sit habitura. Locus pugnae priore diei parte fuit in Campo Scamandrio; fortuna vsque ad medium diem in neutram partem inclinata: 67—85. Tum vero perrumpunt Achivi Troianorum aciem: elucescente ante omnes Agamemnonis virtute, qui ante ordines prosiluerat: 86—149. Effusa fuga Troiani vrbem petunt, praetergressi Ili tumulum et versus caprificum medio campo tendentes vs. 166. 7. 8. ante vrbem (170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκοντο) consistunt, ac se recipiunt. Ordinibus mox restitutis ab Hectore pugna instauratur: v. 210 sqq. eminente etiamnum Agamemnonis virtute, donec ille vulnere accepto e pugna subducitur: —283. Nunc Hector iterum procurrit, et Achiuos recedere cogit. Pugnatur inde circa Ili sepulcrum; nam ex eo loco Paris sagitta Diomedem vulnerat: 369 sq. quo pugna excedere coacto Vlysses solus relictus fortiter pugnans, vulnus et ipse accipit, quo inclamante Menelaus cum Aiace accurrit, Vlyssem pugna educit, Aiax vero Troianos fugat et dissipat: —497.

Interea Hector qui antea Diomedem cum Vlysse eodem curru inuectum aggressus, hasta ab eo emissa galea percussa, recesserat et in mediam pugnantium turbam se immiscuerat (343—360), ad laeuam pugnat iuxta ripas Scamandri (μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης ὄχθαις πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου (498. 9.) Nestore in aduersa ei acie stante cum Idomeneo. Mox Machaonem vulneratum Ne-

ſtor in caſtra reuehit — 520. monitus a Cebrione Hector, dum ipſe in extrema acie pugnet (ἐσχατιῇ πολέμοιο vſ. 524), fugari interea alio loco Troianos ab Aiace, eo accurrit, pugnaque reſtituta Aiacem loco cedere cogit — 542. Neceſſe eſt a ſiniſtra extrema ad dextram Hectorem eſſe digreſſum: hoc eſt, ſi in Troianorum acie te verſari fingas, a Scamandro verſus Simoentem; ergo illa, quae ſupra vsque ad vſ. 497 geſta ſunt, ad eandem dextram ſpectant, quae ſiniſtrae Achiuorum aciei ad Simoentem ex aduerſo ſtetit. Aiax tandem fugientibus Achiuorum turmis circa ſe collectis, Eurypylo quoque vulnerato verſus caſtra ſe recipit 543—595. Inſequuntur Troiani et ipſa caſtra aggrediuntur, XII, 1—34. Oritur τειχομαχία, de qua v. Excurſum ad lib. XII. pr. in quo reliqua huius diei acta ſubiiciuntur.

IN LIBRVM XII. (M) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Τειχομαχία liber inſcriptus in codd. parte; conſtat quoque ex Euſtathio idem tradente.

1. Quae de Patroclo h. l. in Schol. A. et br. exponuntur, memorata ſunt in annotat. ad Il. Λ, 764.

2. οἱ δὲ μάχοντο. ἔ— „quod, quae vno tempore geſta ſunt, cum non poſſint vna et ſimul narrari, deinceps alterum poſt alterum narrantur" Schol. A. Aliquoties hoc repetunt Schol. forte ad refellendum aliquem grammaticum. οἱ δὲ μάχοντο Harl. Moſc. 2 Ven. Ionicum pro vulgato οἱ δ' ἐμάχοντο.

3. ὁμιλαδὸν — ἐμάχοντο. Huc ſpectat Apollon. Lex. ὅμιλος. μάχη. — καὶ ὁμιλαδὸν ſc. μάχεσθαι, τὸ ἐν συστροφῇ μάχεσθαι. Alia addit Heſych. Scilicet non recta acie et ordinibus pugnarunt, ſed ſparſim et cateruatim.

4. Magna ſuſpicio eſt, ab hoc inde verſu quae ſequuntur vsque ad v. 40 a diuerſis rhapſodis eſſe inſerta. Verſus quidem 5 idem, quod v. 4 dictum erat, repetit, et interpolatorem alia de ſuo adiicientem prodit; porro 7 ὄφρα σφι cauſſam haud veram memorat muniendorum caſtrorum; ducebantur foſſa et vallum ad ſuſtinendam Troianorum incurſationem, H, 342. Inde iterum alia manus a v. 10 — 33. Ceterum ſuſpicari haec licet, demonſtrari ea nequeunt; ad ſenſum ſuum vnusquisque de his ſtatuat. Popius iam hunc ſenſum habuerat, qui v. 5 — 35 ſecundis curis inſertos eſſe putabat. — Ceterum quod Sch. A. cum Sch. br. ait, poetam his verſibus

occurrere velle monentibus, talis valli veſtigia nullà extare, hoc iam vidimus ad Jl. VII (H) 337 Obſſ. p. 366.

5. νεῶν ὕπερ. Ambiguum eſſe ait Sch. A. (attigit quoque Euſtath.) ſitne iungendum ὕπερθεν εὐρὺ, *vallum latum ſuperiore ſui parte*, an ὕπερθε τῆς τάφρου. ταύτης γὰρ ὑπέρκειται. et hoc melius." νεῶν ὕπερ, ἀντὶ τοῦ, πρὸ τῶν νεῶν. ἤ, ὑπὲρ νεῶν ἀσφαλείας Sch. br. prius recte. Sic ſaepe ὑπὲρ, vltra, trans, de ſpatio et intervallo; cum ſit ὑπὲρ ποταμοῖο Ψ, 73. Add. Heſych. in νεῶν ὕπερ quae gloſſa ſpectat ad H, 449 vbi confer. Male alii interpungunt poſt ὕπερ.

6. 7. Sch. A. obſeruant, iterum ambiguum eſſe, ſintne illa ὄφρα σφι — ῥύοιτο iungenda cum proximis οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κ. ἑκατόμβας, an cum antecedentibus: ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν, ὄφρα σφι. in medio interiectis ceteris." Poſterior ratio haud dubie praeferenda; et ſic erat interpungendum. Porro Apollon. Lex. ἤλασαν, ἔσκαψαν. ἐπὶ δὲ τοῦ· τάφρον ἤλασαν, ἀντὶ τοῦ ὤρυξαν.

8. ὄφρα σφι — ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο. De hac voce v. Obſſ. ad I, 396. θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο. Apollon. Lex. ἀέκητι, ἀκουσιότητι. ἀέκητι θεῶν ἐτέτυκτο. Heſych. ἀέκητι, ἀβουλίᾳ, παρὰ γνώμην. vbi v. Not. Apud eundem tamen mox ἀεκητὶ, ἀκουσιότητι, tanquam aduerbium eſſet. Videramus vocem iam ſup. Λ, 666 Ἀργείων ἀέκητι.

9. τὸ καὶ οὔ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν. Anxie quaerunt Sch. B. et Porphyrius, cuius ζήτησις inſerta eſt, praeter ζήτημα et λύσιν alterius grammatici, quomodo vsque ad Troiae excidium ἔμπεδον, h. e. integrum, firmum, inconcuſſum, dici poſſit vallum, cum Hectore et Achille ſuperſtite primo Sarpedon, tum Hector irruperint et partem valli deiecerint: M, 397 ſq. 453 ſq. 467 ſq. Quod et Neſtor diſerte ait: τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν Ξ, 55 ſq. et iterum altera Achiuorum fuga, O, 360 ſq. Facile intelligas ἔμπεδον v. 12 non eſſe tam ſubtiliter exigendum; eſt vallum *ſuperſtes*, etſi paſſim perruptum: fore, vt non diu *ſtaret* murus; opponitur, quod mox ne veſtigia quidem eius ſuperfuere. At veteres, vt

rem expediant, volunt ἔμπεδον esse h. l. τὸ ἐν πεδίῳ κεί-μενον, τὸ ἐν πεδίῳ τὰ θεμέλια ἔχον. Sch. B. et ἀμαλδῦναι exponunt ἀφανίσαι ἐκ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἔμπεδον h. ἐν τῷ πέδῳ ἦν. Quam contorte! Ita tamen, addunt, Aratum dixisse: — „ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται pro: ἐν τῷ πέδῳ καὶ τῇ γῇ κείμενα." Phaen. 13. atqui et ibi ἔμπεδα est pro ἔμπεδον, *stabili ordine, certo.* — Porphyrius addit opponi ἁλίπλοον v. 26 submersa esse, *quae antea erant super solo:* scil. *ruinas et fundamenta.* Est sane ἔμπεδον proprie quod stat in solo; sed vbique subest notio firmitatis et stabilitatis; vt in ipso loco de toro Vlyssis Ψ, 203. 4. 5, et inde ad tempus transfertur, vt durationem declaret et sit continuum, perpetuum; aut cum respectu motus, virium, roboris, animi, ponitur. —

τὸ καὶ οὔ τι rescripsi: quod Homericus vsus, auris iudicium et meliorum codicum consensus postulat. Sic enim Venetus vterque, Lips. Cant. Barocc. Mori. Harl. Mosc. 2. Sic quoque recitat Apollon. Lex. in τὸ p. 652. vt sit pro δι' ὅ. In Townl. τό κεν οὔτι. Similem errorem librarii videbis inf. T, 213. Irrepserat statim in edd. pr. (quod Vrat. b. et A. e recentissimis, habet) τῷ καὶ οὔτι. quod aut contrahendum aut scribendum τῷ κ' οὔτι quod fecerat Clarke ex Barnesii auctoritate: „Scribitur et alias τῷ κ' οὔτι quod arridet." At non in libris h. l. nec habet κε pro ἂν locum. Idem οὔτε profert sine libris.

11. ἔπλεν. Sch. A. et B. „οὕτως Ἀρίσταρχος." Quid ergo alii? Suspicor ἦεν vel ἦε. quod et est in vno Vindob. mutatum forte, ne trini versus in eandem vocem exirent. Et occurrit ἔπλε hoc vno loco; alibi vbique est ἔπλετο. Contra potest dici, saepe quoque occurrit πέλε nec solum πέλετο.

12. τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος. iterum τοφρά δε Barnes perperam emendat. δὲ in apodosi sexcenties occurrit. Versum recitat Apollon. Lex. in ἔμπεδον — ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τὸ ἐδάφει. vide modo ad v. 9.

14. οἱ δὲ λίποντο Lipſ. cum Ven. Euſtath. Moſc. 2. Vulg. οἱ δ' ἐλίποντο.

15. Verſum recitat Strabo XIII, p. 897 B. inter argumenta excidii Troiae antiquae; cui ſucceſſit Ilium nouum alio loco.

18. τεῖχος ἀμαλδῦναι, ἀφανίσαι. Vidimus iam ad H, 463. ἀμαλδύναι, ἀφανίσαι laudato verſu hoc Apollon. Lex. h. v. ποταμῶν μένος εἰςαγάγοντες. de multitudine et copia accipere iubet Koeppen contra vſum Homericum. Eſt vis *amnium*, pro amnibus, proprie, de amnibus violentis.

19. ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. ſiue vt ἄκρας intelligamus, Lectum, Gargarum, Phalacram, ſiue vt pluralis pro ſingulari ſit. Sch. B. Euſtathius addit Sigeum. De trinis his promontoriis ſaepe monent grammatici. Congeſſit quoque loca Lennep. Animadv. ad Coluth. I, 6. Non itaque mirum Idam πολυπίδακα vel πολυπίδακον dici, cum tot amnes ab eo procedant; etſi nec vno loco omnes, nec ex ſummo vertice, ſed ex inferioribus quoque iugis ac collibus. De his amnibus accurate egit Strabo XIII, p. 898. 899. Demetrio Scepſio laudato. Reſpicit quoque locum et recitat verſum p. 874 B. Ex Strabone petita ſunt quae Euſtath. affert p. 889. 890. nonnullis aliunde aſſutis. Pleroſque hos amnes *nec veſtigia habere*, Plinius afferit lib. V, 30 ſ. 33.

20. Κάρησος. Sch. A. „Tyrannio Καρησσὸς, vt Παρνασσὸς, ſic enim a Cyzicenis ait pronuntiari. Ariſtarchus autem Κάρησος vt Κάνωβος. At, pergit Schol. A. Homerica lectio non vbique ex vſu vulgari eſt diiudicanda: vt in Γλισᾶς Demetrius factum narrat (v. ſup. ad B, 504.) et Λυκαστὸν pronuntiari, qui legitur Λύκαστος. (B, 647.) Videtur ergo Ariſtarchus, cum ea, quae acuuntur in extrema, duplex σσ habere videret, vti eſt Ἁλικαρνασσὸς, Λυκαβησσὸς, Ταρτησσὸς, cum Κάρησος vnum haberet ſibilum, acutum in antepenultimam tranſtuliſſe." Exſcripſit haec quoque Euſtath. p. 890, 1. Apud Strabon. XIII, p. 899 B. vbi hic verſus laudatur, eſt Καρησὸς, a

qua dicta regio Carefene, at alio loco Κάρησόν τε p. 832 A. et 889 B.

Ῥοδίος non ῥόδιος, quia nomen proprium eſt. De eo v. Strabo XIII, p. 899. C et p. 889 B. et Euſtath. p. 890, 8. vbi Apion et Herodorus a ῥόος duxiſſe narrantur.

21. Αἴσηπος inter Myſiae fluuios numeratus etiam ab Apollon. Rh. I, 1115 vbi Schol. ad h. l. prouocat. Omnino nobilior eſt ceteris; at *Granicus* pugna Macedonum et Perſarum innotuit. — δῖός τε Σκάμανδρος. Κάμανδρος, quod Bentl. praefert, etiam h. l. nonnulli, vt Mori, Barocc. Ald. 1. Vidimus B, 467.

22. καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι. ἐπ ὅθι. „quod ambiguum eſt, ſitne vterque fluuius, Scamander et Simois, an hic ſolus, ad quem clipei et galeae per ſolum ſparſae erant. De hoc tamen potius videtur accipiendum." (Sic et Virgil. Aen. I, 100 *vbi tot Simois correpta ſub vndis Scuta virum galeasque et fortia corpora voluit*, loco hinc expreſſo, ad quem v. Not. Eſt tamen omnino campus inter Simoentem et Scamandrum.) „Heſiodum, pergit, hos verſus tanquam *Homero iuniorem* legiſſe apparet; alias non enumeraturus fuiſſet fluuios obſcuros, (Θ. 340. 2.) niſi ex Homero illi iam tum innotuiſſent; vnde et Simoenti epitheton appoſuit: θεῖόν τε Σίμοῦντα 342."

βοάγρια. Vocem Homericam varie verſarunt grammatici. Sch. A. B. τὰ εἰς τὴν βοὴν (pugnam) ἀγειρόμενα (inepte! Fuit Apionis acumen, vt ex Apollon. Lex. conſtat h. v. etſi aliter etymon eſt interpretatus τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα — τὰ λάφυρα. Sequitur hoc etiam Etymol.) ἢ βόεια γέῤῥα ὅ ἐστι δέῤῥα, ἐξ ἀγρίων βοῶν γενόμενα — ἄλλως· — αἱ ἀπὸ βοείων βυρσῶν κατασκευασθεῖσαι ἀσπίδες." hoc vltimum ſane erat ſimpliciſſimum: τὰ τῶν βοῶν ἀγρεύματα addunt Sch. br. ſunt clipei (ἀσπίδες ſimpliciter Heſych.) e corio bouino facti: quaſi boum ſpolia. Coaceruat haec tam diuerſa, vt ſolet, Euſtath. ad h. l. Vox iterum occurrit Π, 296. Τρυφάλειαι quae ſint, dictum ad Γ, 372.

23. ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. hoc vno in loco occurrit. Hoc est, quod Schol. B. et, quod e Bentl. colligo, Lipf. obferuat: „nunquam, inquit, eos qui cum Agamemnone erant, ἡμιθέους appellat; an ergo eos denotat, qui cum Hercule (ad Troiam) fuerunt? (at hoc alienum) nisi dictum πρὸς αὔξησιν τοῦ πάθους." Scilicet pro voc. ἥρωες nunc funt dicti ἡμίθεοι. Notabile, haud dubie, vt facile posfit inter caussas fuspicionis referri, an totus hic locus non a feriore rhapfodo processerit? Classicus de iis locus est ap. Hesiod. Ἔργ. 160. quarta γενεὰ, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Subiicit inde verfus (e quibus 162 τοὺς μὲν ἐφ' fpurius est) quibus declaratur, intelligi eos qui ad Thebas et ad Troiam fuere, quique partim mortem obierunt, partim in infulis beatorum habitant. Bentleius, quem Scholion pupugerat, verfum fuspectum habuit, atque refinxit κάππεσον ἐν δίνῃσι καὶ ἰφθίμων μένε' ἀνδρῶν. Sunt fane verba Homerica. Sup. Δ, 447. Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. vbi Eustath. τοὺς ἄνδρας, κατὰ περίφρασιν. et Od. Z, 116 βαθείῃ δ' ἔμπεσε δίνῃ. et Φ, 11 ἔνγεον ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας. Quo tamen potisfimum nititur coniectura Bentleii, est memorata paullo ante imitatio Virgiliana: *vbi tot Simois correpta* fub vndis *Scuta virum galeasque et* fortia corpora *voluit*. Ingenium in his facile agnofcas. Norat emendationem et memorat Clarke ad Φ, 11. vbi contra priorem partem, ἐν δίνῃσι recte monet Ernesti, inutilem eam esfe, cum ὅθι fit, *ad, prope quae flumina:* in campo, de quo centies κονίη dicta.

24. τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε. ὁμόσε. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον adfcripto verfu Apollon. Lex. h. v.

25. Laborant Sch. A. B. et Porphyrion, cuius ζήτημα appofitum est, nec non Sch. br. in eo, quod, cum Achiui vno in die vallum ftruxerunt, nunc nouem dierum interuallo a diis illud destruendum fuit. Nec vident non in historico, fed in poeta nos verfari, qui id tan-

tum agit, vt caussam idoneam reddat euersi funditus valli, eamque mirabilem. Si aquarum eluuies per portentosam pluuiarum copiam erat comparanda, non vno die amnes tanta incrementa capere poterant. Tum poeta tenet animum in re praesenti; nec ad anteacta reuocat. Est adeo omnis res ἔξω τῆς πραγματείας. Tandem nouem dies ad pluuias spectant et aquarum eluuiem; qua facta Neptunus demum operam adhibuit v. 27. At Grammatici alii ἓν ἦμαρ scribere voluere, praeeunte Callistrato. Praeiuerat iam Crates Mallotes vt ex Eustath. disco p. 899, 33. Alii alia multo minus opportune. Porphyrius IX dies non deiiciendo vallo consumtos fuisse, verum inundandis agris et egerendis in mare lignis et saxis, quibus constructum erat vallum, tum ad planitiem arenis obducendam.

ὗε δ' ἄρα Ζεὺς ὗε. Leue est: scriptum ab aliis ὗε. Sed grammatica sibi non constat in hoc. Scribunt tamen φῦε. πλῶε. χρῖε. — In ἄρα argutatur Clarke. Est idem quod δή. *vtique*.

26. συννεχές. Sic Ven. (vt et Harlei.) „At vno ν, συνεχὲς. Aristophanes et Aristarchus." In hoc igitur recesserunt a more suo geminandi litteras, quoties id relinquendum erat pronuntiationi. Eadem prosodia aliquoties συνεχὲς occurrit ap. Homer. Apollon. Callimach. vt mirum sit Clarkium ad h. l. argutari; reprehensus iam ab Ernestio in Corrigendis.

ἁλίπλοα, non ἁλιπλόα. sic Alexio et alii, sicque Sch. A. quia sic deducta a πλέω acuuntur." Eadem Eustath. Variant quoque grammatici in significatu. Apollon. Lex. τὰ ἐπιπλέοντα τῇ θαλάσσῃ. Melius alii τὰ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπιπλεόμενα, *aqua superfusa mersa*. nam composita modo actiue modo passiue dicuntur; sic ἄπλοος, εὔπλοος passiue. Vtramque interpretationem habent Sch. br. Etymol. et Hesych. at hic praeterea docet, priorem esse Apollodori, posteriorem Comani.

27. αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος. Sch. B. et Porphyrius (adde Eustath.) volunt poetam de terrae motu cogitare. Hic

plura alia argutatur; vt Eustath. super τρίαινα, quae nihil aliud est quam iaculum cetarium. Apud Quintum XIV, 633 mare exaestuans simul in subsidium vocatum est a Neptuno. Verum omnino ibi omnia aucta sunt εἰς ἔγχεον· vsque ad 653. Versus nostris similes habet Tryphiod. sed alio loco: vss. 557. 567.

28. ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε. apud Phurnut. 23 legitur: ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμέθλια θῆκε θύραζε memoriter. Inf. Φ, 237 νεκροὺς — τοὺς ἔκβαλλε θύραζε — χέρσονδε.

29. φιτρῶν. hic et Φ, 314. Vox antiquata pro κορμῶν *de truncis, stipitibus.* Monent Apollon. Lex. h. v. Sch. br. Eustath. Etymol. Hesych. Aiunt a φύω ductum; immo ἀπὸ τοῦ φίτυς. Voce vtitur quoque Apollon. Arg. I, 405.

30. λεῖα δ' iunxi cum antecedentibus ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια. et sustuli interpunctionem post Ἀχαιοί, monentibus quoque grammaticis. Sch. A.

ἀγάρροον Ἑλλήσποντον. epitheton e natura Hellesponti quem constat σφοδρὰ ῥεύματα habere: vt Sch. br. Vidimus iam B, 845.

ἐποίησεν Ven. et Sch. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐποίησεν. Scilicet fuit quoque ἐποίησαν, quod et Vrat. b. a pr. m.

33. κὰρ ῥόον ᾗ περ πρόσθεν ἴεν καλλίρροον ὕδωρ. ἴεν Venetus; at Sch. „γρ. καὶ ἴεν. quod recte interpretati sunt dictum pro ἴεσαν, vti ἐτίθεν, vt sint ποταμοὶ, *qui emittunt aquas.*" Recte Sch. br. ἴεν. ἀφίεσαν. et Apollon. Lex. in ἴεν. Pergit grammaticus: „possit etiam esse pro ἐπορεύετο (at sic est ἴεν) vt Od. Ω, 221 ἄσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς. quod non probabile. At si ἴει (vt imperfectum ex ἴεον; idem quod ᾔη ex ᾔην) conueniret cum ceteris, et ad deum referendum esset." Paria sunt ap. Eustath. et Etymol. quae iam videbis ad Apollon. l. c. p. 359. Haud dubie ἴεν pro ἴεσαν praestat: cum, vt modo dictum, ipsi fluuii aquas ἱέναι dicantur. Φ, 58 ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, vt B, 752 Titaresius, ὅς ῥ' ἐς

Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ. Alibi ὕδωρ subintelligitur, vt Od. H, 130 ἡ δ' ἑτέρωθεν — ἧησι. et Λ, 238.

καλλίροον Lipſ. recte; modo vbique ita ſcriberetur! Duplex ρ omnino grammaticorum eſt commentum. Cur tamen non aeque vna littera καρέον initio verſus? cur non καρέζουσα E, 424? cur ſexcenta alia non pari modo ſcribuntur? At mutare haec omnia velle, vt ſibi conſtet ratio, operoſum eſſet, et parum frugiferum. Scilicet non magis orthographia veterum ſibi conſtitit, quam noſtratium. Etiam καῤῥόον iungunt multi, Harlei. Lipſ. Moſc. 2. Heſych. et edd. Flor. Aldd. et ſequaces; excepta Rom. e qua κὰρ ῥόον recepit Steph. hinc Cantabrig. Oxon. Et Apollon. Lex. Καῤῥόον (vt leg.) — ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥόον. Ita καπΦάλαρ' Π, 106. καδδὲ et alia.

34. ὥς ἄρ' ἔμελλεν ὄπισθεν — ⊱ „quod Zenodotus ſcripſerat ἤμελλον. quod barbarum eſt.“ (Non quidem eſt Ionicum; nec tamen barbarum, ſed Atticum ἤμελλον, vt ἠβουλόμην, ἠδυνάμην et ſimilia, quod ſatis notum. v. vel Moeris. p. 175) — et quod ἔμελλον eſt ἐῴκεσαν.“ hoc vix ſatis commode. Sed eſt vulgari modo dictum de re aliquando euentura: *Sic olim rem erant peracturi.*

35. τότε δ' ἀμΦὶ μάχη τ' ἐνοπή τε δεδήει. Schol. br. δεδήει. ἐξῆπτο. διεγήγερτο. Vidimus iam B, 93 ἔσσε δεδήει. a flamma traducta vox ad pugnam. Similiter P, 253. N, 736. Υ, 18. μάχῃ τ' ἐνοπῇ τε fuiſſe lectum, ſed a grammaticis improbatum, diſco ex Euſtathio; ex eo tamen tenebo τ', μάχη τ' ἐνοπή τ' quod et Bentl. malebat, ne hiatus eſſet inter vocales.

36. ⊱ καναχίζε δὲ δούρατα πύργων βαλλόμεν'. quod πύργων pro ἐπὶ πύργους βαλλόμενα.“ Sic Sch. A. et B. Prior addit: οὐ τὰ ἐπῳκοδομημένα τῷ τείχει ξύλα, adeoque refellit eos qui δούρατα per ξύλα interpretabantur, quae haſtis et ſaxis percuſſa reſonabant. Atqui vallum ex lapidibus et *ſtipitibus* erat conſtructum: vt 29 apparet. et eſt ſollenne Homero ſonum adſcribi iis quae percutiuntur, non quae percutiunt. Hoc docent exempla a Clarkio allata ſup. I, 569 δοῦπος ὀρώρει πύργων βαλλομένων.

add. Π, 105 et inf. 151. 331. Vbique quoque βάλλεσθαι dicuntur res percussae, non vero tela emissa: Sic I, 584 θάλαμος πύκα βάλλετο. Vnice vera igitur altera ratio. Vtramque Sch. br. et Eustath. quoque memorant. Dionysius Sidonius in Sch. A. priori rationi inhaerebat, reddendo ἐπὶ πύργων (non ἐπὶ πύργους.)

37. Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες. per κεραυνὸν reddunt Sch. A. et B. br. et iterum N, 812. At nihil est quod ad fulmen ducat. Ex antiqua vita et sermone Iupiter est μαστιγοφόρος, qui flagro, verbere agit, instat, in fugam agit. Hactenus quidem flagellum Iouis potest dici terror, metus, terror panicus, φυγή. habetque locum Eustath. „τὴν θεομηνίαν Διὸς λέγει μάστιγα ὁ ποιητής. etsi idem Sophoclis Aiacem μαστιγοφόρον eodem modo perperam mauult interpretari. — Comparant viri docti laqueum fulminis Arabum et Hebraeorum: v. Lowth. de poesi Hebr. p. 167. 8.

38. νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. in litura ἐεργμένοι eadem vi. Vtrumque norat Eustath. ἐεργμένοι, ἢ ἐελμένοι. Vulgatum firmat Apollon. Lex. ἐελμένοι, συγκεκλεισμένοι. tum subiectum hemistichium nostrum. Similiter Sch. br. et Hesych. Etymolog.

ἰσχανόωντο· κατείχοντο, ἐκωλύοντο, idem Apollon. Lex. cf. inf. ad Ψ, 300. At Sch. br. κατείχοντο. ἐπείθοντο. pro quo ex Hesch. κατείχοντο, ἐκωλύοντο reponit Barnes. Male. nam πείθεσθαι est etiam *retineri*, vnde πεῖσμα.

39. μήστωρα φόβοιο. Vidimus ad Δ, 328.

40. ἐμάρνατο. Aristophanes: ἐμαίνετο.

41. ὡς δ' ὅταν — κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται. Nemo animaduertit contra sollennem rationem grammaticam ὅταν h. l. cum indicatiuo iungi. Memorari potest alter locus O, 170 ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφάς. At ibi πτῆται nec minus est subiunctiuus. Possis putare iungenda esse ὡς δ' ὅταν — ἀντίοι ἵστανται, vt scribatur ἱστῶνται. at intercedit στρέφεται. Restat vt iungantur: ὡς δὲ κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, in medio autem inter-

posita sint ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι, scil. γένωνται, ὦσι. De formula ὡς δ' ὅταν v. Excurs. I. ad lib. K.

42. σθένεϊ βλεμεαίνων. de his iam dictum ad H, 337.

43. οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. πυργηδὸν, πύργου δίκην, ἐν τάξει. bene Sch. br. At alienum ab Homero genus aciei in turris modum factum, de quo Eustath. cogitabat; πύργος pro *muro* dicitur. Nec damnabo Hesychianum: πυργηδὸν, κατὰ τάξιν τείχους. Probabile tamen sit fuisse κατὰ τάξιν, δίκην τείχους quod et habent Sch. br. O, 618. ἀρτύναντες. παρασκευάσαντες. ἑτοιμάσαντες. Schol. br. melius Hesych. adiicit συντάξαντες. vt legendum pro συνάξαντες, docente quoque Eustathio p. 892, 8. σφέας αὐτούς. hic et vs. 86. v. ad N, 152.

44. ἀντίοι. „γρ. ἀντίον" Sch. A. ἀντίοι ἢ ἀντίον Eustath.

46. τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται ς— quod diuersa sunt ταρβεῖ, h. e. δέδιεν, et φοβεῖται h. e. φεύγει Sch. A. et Eustath. Porro Sch. B. etymologiam voc. ταρβεῖν ex Herodiano affert.

ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα. Sch. A. „ἀγηνορίη. οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι." Ergo fuere qui ἀγηνορίῃ legerent: vt subiectum sit κυδάλιμον κῆρ. ἀγηνορίη tamen primo casu Apollon. Lex. h. v. agnoscit, cum Hesych. et Sch. br. ἡ ἄγαν προθυμία, ἀνδρεία. Inf. Π, 753 ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή. sup. Z, 407 φθίσει σε τὸ σὸν μένος.

ἔκτα. pro κτεῖνε. κτῆμι, ἔκτην, et forte κτᾶμι, ἔκτα. v. sup. ad B, 662. Δ, 319.

48. ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν. ὅππῃ τ' ἰθύσει editum erat ante Barnes, qui recepit ἰθύσῃ, quod coniunctiuus hic sit aptior. „Dicendum erat, quia ita fert vsus Homericus. Ex vulgari vsu, qui tamen nec minus ab Homero frequentatur, optatiuus requirebatur: v. c. πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ', ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς. Od. X, 341 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Atque hoc ipsum videri potest h. l. quoque sedem habuisse, scriptum ὅππῃ τ' ἰθύσει' pro ἰθύσειε. Et occurrit hoc ipsum Od. Λ, 590 quod alio modo Ernesti ait Bar-

nesio fauere, τῶν ὁπότ' ἰθύσει ὁ γέρων — nisi ibi fuit ὁπότ' ἰθύσεις γέρων. Verum ἰθύσῃ legitur non modo in Mori, verum etiam in Ven. Townl. Lipſ. Vrat. A. et Sch. br. vbi additur: ὅπου δ' ἂν ἐνορμήσῃ. vnde notatum ſuſpicor in marg. Steph. Per ſe ſane nec minus locum haberet ἰθύει. ſed hoc auctoritatem non habet. Subiunctiuus additur Od. Θ, 45. vbi habet Demodocus facultatem canendi, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. et Od. O, 452 ὅπῃ περάσητε.

τῇ τ' εἴκουσι, quod eſſe debere τῇ ϝείκουσι non bene ſtatuebat Bentl. At idem vidit inficetum eſſe quod ſequitur στίχες ἀνδρῶν poſt στίχας ἀνδρῶν. Equidem ferendum dicerem, ſi oppoſitio aliqua ineſſet. At omnino nulla eſt vis huius verſus; et otioſum hoc *cedere venatores qua irruerit.* Itaque nullus dubito hunc verſum eſſe ſpurium. In Harleiano erat ſuperſcriptus verſui antec. 47. Bentleius vtrumque verſum tollebat.

49. ὡς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἑταίρους — Pro εἰλίσσεθ' Ven. ἐλλίςσεθ' (cum Lipſ.) et Sch. A. eſſe ait vel παρεκάλει τοὺς ἑταίρους, vel pro ἐστρέφετο, παρὰ τὸ ἑλίσσω. Euſtath. vtrumque ita apponit, quaſi nihil interſit. Vtrumque etiam Sch. B. memorat, praefert tamen eſſe ἀντὶ τοῦ εἰλεῖτο. ipſe habet praefixum εἰλλίσσεθ' minus bene pro εἰλίσσεθ'· alii εἰλισσεθ'. ἑλίσσεθ' Barocc. ἐλίσεθ' Townl. ἐλίσσεθ' Cant. Mori. Quod ad edd. attinet, in Flor. et Ald. 1. erat ἑλίσσεθ', quod corrupit Ald. 2. ἐλίσσεθ' nec aliter Rom. Euſtath. ἑλίσσετο, ἀμφεβλήθη. Correctum ἑλίσσεθ' a Turnebo et hinc in aliis, praeeuntibus puto Scholiis brev. in quibus legitur: εἰλίσσετο, ἐστρέφετο.

A v. 49 — 54 recitat Aelian. H. Anim. VI, 6 de equorum natura facile expaueſcentium.

50. τάφρον — διαβαινέμεν. διαβήμεναι Townl. et Aelian. l. c.

52. χείλει ἐφεσταότες. Euſtath. habuerat χεῖλει vel χείλει ἑσταότες cum Mediceo ap. Aelian. l. l. et cum

vno Vindob. Inf. 200 ἐφεστaότες παρὰ τάφρῳ. τὸ χεῖλος, ὄχθη. ἐφεσταῶτες Townl. perperam.

53. οὐ γὰρ Townl. et pro περῆσαι erat περᾶσαι in codd. Aeliani.

54. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν. Ariſtophanes διὰ πᾶσαν. ſcribitur vbique, κρημνοὶ ἐπηρεφέες. vt κατηρεφὴς, ἀμφηρεφὴς, ὑψηρεφὴς et ὑψερεφής. ita ἐπηρεφὴς, ἀπὸ τοῦ ἐρέφω. et eſt proprie *deſuper tectus;* nec tamen vbique plane opertus, (etſi ita eſt v. c. ap. Apollon. IV, 144. vbi draconis ſpiras *ſquamis opertas* dixit: ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσιν. et de vellere laneis villis obſito IV, 177. et Nymphae βρέτας ſub arboribus poſitum φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν.) ſed etiam de *prominentiore aliqua deſuper parte.* vnde πέτραι ἐπηρεφεῖς Od. K, 131. M, 59 non poſſunt reddi ἐσκεπασμέναι vel ἐπεσκεπασμέναι, potius ἐπιστεγάζουσαι. Ita h. l. ſunt ὄχθαι, *margines foſſae prominentiores.* Quod Sch. br. reddunt ὑψηλοὶ, μεγάλοι, late dictum eſt, non proprie et accurate. Nec cogitare licet de proiectura aliqua aut praecinctione (*Glacis*) quae in Graecis non eſt, ſed in verſionibus. Barnes, qui tantum notionem ἐπηρεφὴς, *tectus, cameratus,* tenebat, putabat legendum eſſe ἐπιῤῥιφέες, vel ἐπιῤῥεπέες, *declines, proiectae,* et erat ἐπιῤῥεφέες in Barocc. Adde Cant. Mori Harl. In Apollon. Lex. gloſſa eſt luxata: ἐπηρεφὲς, ἐπεστεγασμένον. καὶ ἐπηρεφεῖς. Tollius eam in priore parte ſpectare coniecit ad Od. N, 349 vbi nunc eſt σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ſed obſtat puto hiatus. Aliter ſe habet Apollon. Arg. II, 739 σπέος εὐρὺ — ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές. Fuit, puto, in Apollonii Lex. ἐπηρεφέες, ἐπεστεγασμένοι, καὶ ἐπηρεφεῖς. Nam in Odyſſ. M, 59 ita exponitur, etſi male; vt et fit in ἐπηρεφέας, ἐπεστεγασμένας ap. Heſych. ad Od. K, 131. Melius explicatur apud Suidam: ἐπηρεφέες, ἐπηρεφεῖς, ἐπὶ τὰ κάτω ἐστραμμένοι, κατωφερεῖς. Hoc etiam Euſtath. voluit: ὀφρύες τινὲς ἐς τὰ ἔσω κοιλαινόμεναι, ὡς οἷον ἠρέμα σπηλοειδεῖς ἢ ὀροφωταί. ῥηΐδιη. vn. Vindob. ῥηΐδιον.

55. et 56. κρημνοὶ γὰρ — ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν et τοὺς ἕστασαν υἷες Ἀχαιῶν. — „quod altero loco ἕστασαν pro ἔστησαν dictum est; at antea ἕστασαν. κρημνοὶ γὰρ — ἕστασαν. est enim idem quod ἑστήκεισαν. at alterum ἕστασαν est idem quod ἔστησαν. Sic Aristarchus; adstipulatur Ascalonita" et ipse grammaticus Sch. A. Adeoque hi homines contrarium statuerunt eius quod nunc habemus, cum ἵστημι et ἵστημι est statuo, ἕστημι sto. E codd. et edd. nihil conficias. Grammaticorum acumen modo memoratum sequitur ed. Rom. At ἕστασαν vtroque loco ed. Flor. Aldd. ἕστασαν vtroque loco Turneb. ἕστασαν — ἕστασαν, vt nunc habemus, induxit Stephanus. Conuenit, puto, nunc inter viros doctos, plures formas a grammaticis esse confusas; fuit enim στάω, στήσω, ἔστησα. — στῆμι, ἔστην. στᾶμι, ἔσταν, ἕστασαν *stabant*. ἕσταμι, ἕσταν, ἕστασαν *statuebant*, *statuerant*. Multis modis variata haec fuisse apparet: ἵστημι, ἵστην. ἵσταμι, vnde ἵσταμαι, item ἕστημι, ἕσταμαι ἑστάθην. ἱστάω. ἱστῶμαι. ἑστάω, ἕστηκα. vnde ἑστήκω. ἑστάκω. quae omnia in vnum contulere grammatici. Iam h. l. priore loco ἕστασαν recte, altero loco ἕστασαν scribitur. At grammatici ineptas figuras cumulant: τοὺς ἕστασαν υἷες, aiunt, ψιλοῦται. ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἔστησαν ἐστὶ πρῶτος ἀόριστος. at ἕσταν δ' ἐν λιμένῃ Il. B, 467. τοῦτο μὲν δασύνεται, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἑστήκεισαν ἐστὶ κατὰ συγκοπήν. Sic ipse Etymologus.

ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἠρήρει. Townl. ὕπερθε δὲ. suspicor fuisse ὕπερθε δέ τε.

57. δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν, explicant Schol. br. tum Hesych. ἀποστροφὴν, καταφυγήν. Apollon. Lex. ἀλεωρή. φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια. οἷον ἔκφυξις. Add. Etymol.

58. ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων ἐσβαίη. Bentl. emendabat οὔ κεν ῥεῖ' ἵππος.

ἐΰξοον ἅρμα Flor. ed. cum Vrat. A. et binis Vindob. eam deseruit Ald. 1. ἐΰξοον ἢ ἐΰτροχον est in Eustath. p. 892, 37. et in Harlei.

59. ἐσβαίη. Zenodotea et Aristophanea lectio erat: καβ-βαίη. Et sequitur v. 65 ἔνθ' οὔπως ἐστὶν καταβήμεναι. πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσι. „οἱ μεθ' Ὅμηρον, εἴ-πως τελέσουσί, φάσι.“ bene Eustath. εἰ τελέσουσιν· ὅ ἐστι, παρέλθοιεν. quatenus permutantur fut. indic. et optat. Aoristus. At Barnes contra grammaticam εἰ τελέωσι. Me-lius ἧ τελέουσι cum gl. ὅπου. Vrat. A. et idem voluit Vrat. b.

60. ἔ— quod deest πρὸς Ἕκτορα. „(quasi hoc primum loco id occurreret!) vt P, 237 καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον. Nisi, inquit, iunxeris: εἶπε στὰς παρὰ Ἕκτορα.“ Vides digamma: Ἕκτορα ϝεῖπε. pro quo Ἕκτορα ἔειπε memorat Eustath. vbi ait esse pro Ἕκτορι. Debuit ita esse Ἕκτορ' ἔϝειπε.

62. ἀφραδέως. ἀνοήτως. ἀβούλως Eustath. ἀπρονοήτως. ἀπείρως Sch. br. Vide ad Γ, 436. Addit Eustath. ἢ κατά τι-νας, οὐ μέντοι καλῶς, (*non bene*) ἐλαύνετε μώνυχας ἵπ-πους. — τάφρον et τάφρου Harl.

63. ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. Nota forma loquendi pro ἀργαλέον ἐστὶν, αὐτὴν περᾷν hoc versu illustratur ap. Suidam. in ἄξιος ὁ μισθός. — σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Nulla est varietas nec annotatio. v. Not. ad h. v. et ad 55. In vno Vindob. tamen est ἀν' αὐτήν.

64. προτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν. περὶ δ' αὐτοὺς Lips. Cant. Mori Townl. Vrat. b. duo Vind. Eton. ed. Flor. mu-tatum in προτὶ statim in Ald. 1. τεῖχος ὕπερθεν adscripse-rat Bentl, nec male, vt v. 4. Verum totus versus ex eo ver-suum genere est, qui ad explendum antecedentem a rhapso-dis inserti sunt. Inutilis lacinia est: προτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν, molesta quoque; non prope fossam, sed inter-vallo satis magno inter vallum et fossam libero relicto; estque adeo προτὶ τοὺς σκόλοπας absurdum. Aliter dicta sunt H, 440 ἐπὶ τῷ τείχει τάφρος. cf. I, 349. Supplet ἵσταται Sch. B.

65. 66. ἔνθ' οὔπως ἐστὶ καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι ἱππεῦσι. Zenodotus et Aristophanes, ἵππῆας. nil refert. οὔπω Barocc. male ante ἐστί.

66. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω. ξ— „quod στεῖνος στείνωμα, τὸ κατὰ τὴν γέφυραν τῆς τάφρου. Sch. A. intellexit adeo ille viam in castra ferentem per portam, ad quam aditus erat semita super fossam relicta. Sch. B. simpliciter τὸ στεῖνος, τὸν δυσχερῆ τόπον reddit; et Apollon. Lex. στεῖνος, στένωμα, στενοχωρία. quae repetit Hesych. sed habet στενοχώρημα. Vox iterum Ψ, 419 occurrit: στεῖνος ὁδοῦ κοίλης. At ambigitur, quonam in loco illa angustia quaerenda sit. Num in fossa? an potius in loco inter fossam et vallum? interfuisse enim interuallum, meminimus ex vigiliis in eo loco ab Achiuis collocatis: quod nimis angustum esse debuit curribus explicandis. Si tamen v. 64 eiicitur, de ipsa fossa accipiendum est στεῖνος, et interpretationem nihil moratur.

Ex στενὸς, στεινὸς, τὸ στεῖνος circumflexum fieri docet Sch. A. eo modo vt τὸ κλεῖτος ap. Alcmanem ἐν Θεσσαλίῳ κλείτει." Scilicet ἀπὸ τοῦ κλειτὸς, ἔνδοξος, vt sit τὸ κλεῖτος δόξα. vnde Hesychii glossa illustratur vexata a viris doctis κλείτει — ἡ ἀγαθῇ δόξᾳ. Et Suidas κλῆτος, κλεῖτος, δόξα.

τρώσεσθαι. Sch. B. ἐλαττωθήσεσθαι καὶ τραπήσεσθαι. "Ἴωνες γὰρ τὰς τροπὰς τρώματα καλοῦσι. καὶ· Οἶνός σε τρώει, ἀντὶ τοῦ παρατρέπει." Od. Φ, 293. notabile Scholion, quod cum Schol. fragm. Mosc. exscripsit Etymol. in στεῖνος. Et Sch. br. ἡττηθήσεσθαι. τρῶμα γὰρ ἡ ἧττα. τρώειν omnino pro βλάπτειν dictum obseruat quoque Eustathius in loco Odysseae laudato, vt ap. Callim. H. in Dian. 133. vbi v. Ern. Est aliud exemplum inf. Ψ, 341 μήπως ἵππους τε τρώσῃς. nam et ibi est pro βλάψῃς. v. ad e. l. nec de vulnere proprie dicto accipitur. Vulnus calamitate accepta inflictum etiam Latine diceres. τρῶμα pro clade dictum ap. Herodot. IV, 160 μετὰ δὲ τὸ τρῶμα τοῦτο etc. et lib. I, 18. pr. (ad quem locum respicit Suidas in τρώματι) et alibi occurrit. Et Eustath. Ἴωνες δέ φασι, τρῶμα λέγουσι τὴν τροπήν.

67. 68. εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ — Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν. Fuit Ariſtophanea lectio: εἰ μὲν γὰρ τοὺς πάγχυ — Τρώεσσιν δ' ἴστ' ἀρήγειν." Sch. A. Idem adiicit: οὕτως πᾶσαι. quod vix poteſt ad Ariſtophaneam ſpectare, non enim in codd. occurrit niſi in vno Vindob. Τρώεσσι δὲ ἴστ' ἀρήγειν. ſed ad vulgatam. Barnes ex Euſtath. laudat Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην. Laudat tamen ille vulgatum p. 892, 62.

67. ἀλαπάζει vn. Vindob. ἀλαπάζοι.

70. Νωνύμνους recte reuocauit Wolf. pro νωνύμους, cuius media in metrum peccat. induxerat hoc Flor. et Ald. 1. cum Rom. Correxerat νωνύμνους Ald. 2. et hinc ceterae, ipſe Turn. Steph. Mirum eſt Barnes alterum reduxiſſe, quaſi vi liquidae media producatur, (ac ſi ſit νωνύμμους.) et Clarkium ei paruiſſe h. l. cum in aliis locis adoptatum ſit νώνυμνος. Atqui diſerte νωνύμνους habet Ven. cum al. At B. praefixum νωνύμους (corrupte ſcilicet, nam cum eodem Scholio eſt νωνύμνους in fragm. Matth.) et tamen Scholion: ἄνευ ὕμνων, ὅ ἐστιν εὐφημίας τῆς διὰ θρήνων, ἀποβολῇ τοῦ ν. ἢ ἀνωνύμους. Paria Etymol. In Heſych. eſt νώνυμος et Apollon. νωνύμνους. ἀνωνύμνους. vt vix perſpicias, an νωνύμους ſcripſerit. In altero ab ὄνυμα, ex analogia deducitur ἀνώνυμος, at ὕμνος dicendum eſt duci ab νω negatiua. „Νωνύμους ἢ νωνύμνους" Euſtath. quem vide ad N, 227. Variant quoque codd. et edd. aliis locis et ap. Apollon. At in proſodicis et metricis rebus grammatici prorſus caecutiunt.

71. εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλιωξίς τε γένηται. Sc. ad voc. παλίωξις, quae eſt παλινδίωξις, (quod etiam Sch. br. ἡ τῶν διωκόντων φυγή.) quod ſaltem eodem tempore fit, cum qui fugiebant inſequuntur. Adde Apollon. Lex. Heſych. Etymol. Eſt etiam voc. ap. Heſiod. Sc. H. 154 ἐν δὲ προΐωξις παλιωξίς τ' ἐτέτυκτο. Additur: in Sch. A. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ· ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι. κακῶς. διὸ ἀθετεῖται. Cenſura ſpectat ad Il. O, 69. ad quem loc. v. Obſſ.

εἰ δὲ γ' in vno Vindob.

72. τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ. ἐνιπλήξωμεν ἐμπέσωμεν. Sch. br. Sic O, 344 τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ. Et de auibus in laqueos temere irruentibus Od. X, 469 ὅταν κίχλαι — ἕρκει ἐνιπλήξωσι. Similiter dicitur ἐγκρούειν. ἐμπαίειν. ὀρεκτῇ aberrat Vrat. b.

74. ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Sch. br. ὑποστραφέντων. Nec tamen iunxiſſe putandus eſt ὑφελιχθέντων, ſed ὑπὸ pro διὰ, cauſſam denotat et auctorem.

75. ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω. Zenodotus legerat: ἀλλ' ἄγε, τὼς (pro οὕτως, parum commode cum ἂν ſequatur) ἂν ἐγὼ εἴπω." nec ille agnouit ἐγὼν tanquam ſerioris grammaticae. Scilicet pronuntiatum antea ἐγω ϝείπω. ἐγὼ erat in edd. Intulit ἐγὼν Turnebus nullo auctore; eſt in Veneto hoc idem expreſſum. At ἐγὼ ceteri codd.

76. ἵππους — ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ. Barocc. et vn. Vindob. ἐπὶ τάφρον.

77. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες. ,,quod πρυλέες aperte de peditibus armatis." repetita obſeruatiuncula vt Λ, 49. v. E, 744. Abſurde ex dialecto Cypria vox ducitur.

Porro Schol. A. agnoſcit dilogiam: ſitne σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες; tum erit σὺν pro ἐν, vt A, 183 σὺν νηΐ τ' ἐμῇ; an σὺν τεύχεσιν ἑπώμεθα." hoc vtique recte; at hoc idem iam aliquoties vidimus: Θ, 530. Λ, 49. 724.

79. εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. de forma loquendi v. dicta ad Z (VI,) 143. H (VII) 402. σφῶϊν Townl. male.

80. ὡς φάτο Πουλυδάμας. ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. Alieno loco Schol. B. narrationem intexit de alio Polydamante pancratiaſta. Eſt is, de quo v. Pauſan. VI, 5.

ἅδε. plerique ἅδε, etiam Heſych. hoc verſu laudato et Euſtath. qui ſic pleroſque ſcribere ait; hoc ſcilicet Aeolicum eſſe. De voc. v. ad Γ, 173. Exc. ad E, 203.

μῦθος ἀπήμων, non tam ἀβλαβὴς, quam potius: salubris, vtilis, λυσιτελής. Sic οὖρος ἀπήμων Od. E, 268 et al. ὕπνος ἀπήμων, placidus, qui recreat, inf. Ξ, 164. „γρ. ἀμύμων" Barnes nescio vnde. Versus repetitur N, 748.

82. οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο. Sic edd. et codd. etiam Townl. Ven. At Vrat. b. a sec manu ἠερέθοντο. quod et pro var. lect. est in fragm. Mosc. Et est scholion in Schol. br. ἠγερέθοντο, ἀπαιωροῦντο, ἐκρέμαντο. Manifestum fit, quod et Barnes vidit, esse hanc explicationem vocis ἠερέθοντο, quae eadem occurrit in Hesych. Suida, Etymologo, quos Barnes ipse laudat; nec tamen hos ad h. l. respicere apparet; sed spectat illa glossa ad B, 448 vbi θύσανοι in aegide ἠερέθοντο, sublimes et suspensi mouentur, αἰωροῦνται. Sic et ἀκρίδες αἰωροῦνται Φ, 12 et de leuitate iuuenili Γ, 108 αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. vbi cf. Obss. Vt h. l. vox de aurigis locum haberet, dictum esse deberet de cursu concitato, cum imminent illi equis, κέντρῳ ἐπισπέρχοντες, flagris instantes Id autem ab h. l. alienum. Primo tamen adspectu nec alterum, ἠγερέθοντο, videri potest esse satis accommodatum, quod vertunt, vel, in equis conuenerunt, vel, in equis sublimes permanserunt. Enimuero sensus est: non vno loco conglobati permanserunt, vt alibi, ἀθρόοι, ἀολλέες, adiicitur; vt inf. Ψ, 233 οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο. Od. Ω, 267.

83. ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν. conuenit cum οὐδὲ μὲν ἄλλοι. et concedendum est codd. auctoritati Mori. Harl. Townl. Veneti. Accedunt alii secundi ordinis, Mosc. fragm. Par. vn. Vindob. Alioqui nihil erat quod reprehenderes in vulgata ἀλλ' ἀποβάντες ὄρουσαν. Porro ἀπόρουσαν ed. Rom. et Eustath.

84. ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος. Homericum esse non potest ἔπειτα ἑῷ. Bentl. hiatum explet ἔπειτ' ἄρ ἑῷ, vel ἔπειτα ϝεῷ. mihi hoc non persuadet,

ϑεος pronuntiatum fuiſſe. Malim credere fuiſſe ἔπειτ' ἄρα ϑῶ, ῷ. —

ἐπέτελλεν ἕκαστος. „Nonnulli ἕκαστοι" Schol. A.

86. οἱ δὲ διαστάντες. Schol. B. „vel τῶν ἵππων vel ἑαυτῶν." Scilicet ordines explicant, et illi diſcedunt, ſecedunt in quinque turbas distributi.

87. πένταχα κοσμηϑέντες." Tot erant, ait Schol. A. (quod et in Euſtath. occurrit) Troianorum ἡγεμονίαι" Scilicet hoc vidimus B, 816 ſq. vbi in mentem reuoca de eo dicta ad vſ. 808 ſq. Nec tamen cum ibi memoratis conueniunt nomina ducum h. l. ex virtutis aeſtimatione delecti. Porro Schol. A. (ἢ) ἐπεὶ πέντε ἦσαν πύλαι." Atqui hoc fruſtra ſumitur. v. Exc. I ad h. l. et ſup. Exc. I ad lib. VII (H) p. 402. Homerus non niſi de vna caſtrorum porta memorat.

πένταχα, vt τέτραχα, τετραχῶς. Suidas in h. v.

ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. Par. ἕκαστος. vn. Vindob. ἕκαστοι. hoc praeferam, et verſu antec. ἀρτύναντο, quod vn. Vindob. offert, vt verſuum aliqua gratia ſit.

89. οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν. Volunt eſſe dictum pro οὗτοι.

90. τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι. Alii τεῖχός τε ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας. ſic Cant. Barocc. (in hoc et in vno Vindob. ἐμπρήσειν) Mori. Harl. Vrat. A. fragm. Moſc. Eton. forte ex vſ. 198. In Harlei. verſus erat in margine appictus; diceres a rhapſodo expletam eſſe ellipſin paullo duriorem. Sic μεμαὼς abſolute ponitur.

„γρ. παρὰ νηυσὶ" Barnes.

93. τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε. — „quod ἑτέρων dixit de ſecunda turma" Schol. A. h. e. quod pro δευτέρων, τῆς δευτέρας τάξεως, dixit. Interponitur hic fabula de Paridis natalibus in Schol. A. B. breu. Moſc. fragm. mireris id fieri tam alieno loco.

94. τῶν δὲ τρίτων. „γρ. τῶν τριτάτων" Barnes.

95. υἷε δύω Πριάμοιο. τρίτος δ' ἦν. Barocc. Mori. Vrat. b. Πριάμου. τρίτατος δ' ἦν.

96. Ἄσιος ἥρως, Ἄσιος Ὑρτακίδης ⊱ „quod in Iliade frequentat poeta epanalepses, in Odyssea non nisi semel ea vtitur" Sch. A. obseruatiuncula aliquoties inculcata: v. ad Z, 154. B, 672. 3. Hoc loco grammaticus adiicit πρὸς τοὺς χωρίζοντας, qui a diuersis auctoribus profectam esse contendunt Iliadem et Odysseam. Ceterum hi duo versus iam lecti sunt B, 838. 839. vbi v. Obss.

97. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ⊱ „quod hic fluuius Selleis Asiae, alius Thesprotiae." De hoc v. ad B, 638.

99. ἅμα τῷ γε. vn. Vindob. τῷδε.

100. Ἀρχέλοχος. Barnes receperat Ἀρχίλοχος. Reuocaui veram scripturam, quam codd. et edd. ante eum habebant. Dictum est hac de re ad B, 823. In Marmore Sanduicensi occurrit etiam αρχεθεωροις, vt perpetui fere vsus videatur fuisse haec scriptura, forte pronuntiatione variante inter ε et ι.

103. οἳ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι. Priore loco οἳ pro οὗτοι accipitur. Male Barnes de suo „γρ. οἳ γὰρ ἑοῖ." εἴσαντο, ἔδοξαν. Interponunt Schol. B. et Leid. ap. Valk. ad Ammon. p. 244 et Mosc. fragm. expositionem varii vsus vocis εἴσατο et εἴδεσθαι, quam etiam Etymol. et Eustath. habent, hic quidem non vno loco, et inf. ad v, 118 etiam Schol. A. B. br.

διακριδὸν visum est grammaticis indigere interpretatione, ipsi quoque Apollonio Lex. ἐξ ἐπικρίσεως. διακεκριμένον. vbi v. Villois. Apud Tryphiod. 222 eodem sensu est κριδὸν, verbis sic distinguendis: ὁ δὲ κριδὸν, οἷος ἀπ' ἄλλων, Λαθρίδιος, πυκινοῖσιν ὑπὸ πτόρθοισι δεδυκὼς, Δίκτυα παπταίνων ἔλαθε θηροσκόπος ἀνήρ.

105. οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. ⊱ notarunt nonnulli versum, quod βόας dixit clipeos" Schol. A. sensu autem hoc fere aliquid apponitur, vt βῶν ἀζαλέην H, 238. τυκτῇσι βόεσσι, ταῖς εἰργασμέναις βύρσαις, h. e. ἀσπίσι. τυκτὸς, quod alibi εὔτυκτος, εὐποίητος.

ἀλλήλους ἄραρον. ἔφραξαν, ἐπύκνωσαν, ὥπλισαν. vt Schol. B. Proprie erat: ἄραρον, ἥρμοσαν, τὰς ἀσπίδας.

clipeis iunctis συνασπισμὸν fecerunt. cf. N, 130. et inf. 137 βόας αὔας ὑψόσ᾽ ἀνασχόμενοι. Scilicet ἄρω, ἀρχρω. ἦρον, ἤραρον, ἄρηρον et ἄραρον, ἀράρω, ῃς, ῃ. ἀραρὼν, actiue. ἦρα, ἄρηρα, ἄραρα, ἀρήρειν, ἀρήρω, ῃς, ῃ. ἀραρὼς et ἀρηρὼς, se aptans, apte compositus. Haec sunt Homerica. Vsu accreuere alia, vt in Timaei Lex. Plat. p. 48. et Hesych. h. v. Etiam ἀρήρομαι nouum verbum est ap. Apollon. I, 787 vbi v. Brunck. IV, 677.

106. βάν ῥ᾽ ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. προθυμούμενοι. vel vt Sch. br. et Apollon. παρωρμημένοι. ἔνθερμοι. Schol. A. ex Herodiano ἐν ἐπιμερισμοῖς etymon exponit parum scite. Est ex λιάω, ardeo, cupio. v. sup. ad E, 690.

„γρ. οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἔφαντο.“ Barnes.

107. „— quod ἐμπεσεῖσθαι de Troianis est accipiendum.“ Eadem Eustath. male. Immo vero de Achiuis. v. inf. 125. 126 ἔφαντο γὰρ οὐκέτ᾽ Ἀχαιοὺς σχήσεσθαι, ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. recte quoque ad hos refert Sch. B. cf. ad I, 235 vbi similis ambiguitas. De Troianis est N, 742. sed alio modo. σχήσεσθαι etiam ad Achiuos referendum est: καὶ ἔφαντο, τοὺς Ἀ. οὐ σχήσεσθαι.

108. τηλέκλητοι alibi plerumque vitiose exaratum, hic in edd. recte excusum. v. ad Λ, 563. at τηλέκλειτοι ipse Ven. cum aliis, Townl. a pr. m. Vrat. b.

111. αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα, ἵππον τε Cant. αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἀνέρας Hesych. in αὖθις. memoriae vitio, nec conuenit, quod praemittit: αὖθι — ποτὲ δὲ ἀναφορικῶς. nulla enim h. l. est relatio, sed est ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

113. Νήπιος, οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλε κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας. Hoc tanquam epiphonema, quod vocat, magnam vim habere, notat Demetr. f. 111. vbi quoque legitur ἀλύξειν. Nil mutat Dio qui Or. LV. p. 287. vss. 112—115 recitat.

114. ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν ἂψ ἀπονοστήσειν. Recte Sch. B. monet esse interpungendum post ἀγαλλόμενος.“ Scilicet dictum est pro vulgari: νο-

στήσειν σὺν ἵπποις καὶ ὄχεσι. παρὰ νηῶν pro ἀπό. notante quoque Eustathio.

115. προτὶ Ἴλιον ⟝ „quod ἡ Ἴλιος cum respectu ad τὸ Ἴλιον ἀπὸ (immo αἰπὺ) ἔλσειν. διὸ ἀθετεῖται (scilicet versus hic Il. O, 71.)" Sch. A. v. ad Δ, 46.

116. πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν. δυσώνυμον Ven. nisi forte sphalma est operarum.

117. ἔγχει Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο. ἔγχεϊ scribendum erat cum codd. Townl. al. ante Ἰδομ. non ἔγχεϊ. quod hiatum infert ante Ἰδομενῆος. Δευκαλίωνος Mori, Barocc. vn. Vindob. at Δευκαλίδης etiam N, 307 et P, 608 legitur, quod dicunt ex Δευκαλιωνίδης esse contractum: v. Barnes. Forte promiscue Δευκαλίων et Δεύκαλος pronuntiatum fuit, vt Μολίων, et Μόλος. cf. dicta ad Λ, 708, Δ, 488.

118. εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ — ⟝ „quod εἴσατο multa significat (cf. sup. ad 103) nunc ὥρμησεν, ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἶμι." Etiam Apollon. Lex. p. 241 ἐπὶ δὲ τοῦ διελθεῖν, subiecto hoc versu.

119. νείσοντο Harl. Lips. Vrat. A. vn. Vindob. Eton. et Mosc. fragm. a m. sec. sic et alibi. Townl. perpetua variatione. cf. ad I, 381. νίσοντο Ven. Vrat. b. εἴσοντο Paris.

120. ⟝ quod pluralis πύλαι pro singulari." Scilicet singularis πύλη nusquam Homero ponitur.

121. ⟝ quod ὀχῆα singulari dixit, cum essent duo ἐπημοιβοὶ inf. 455. 6. Praeclare Bentl. memor erat corrupti Scholii in Hesych. μακρονήχια. τὸν μακρὸν, τὸν συνέχοντα.

ἐπικεκλιμένας v. ad E, 356. Hoc versu inducti confuderunt κλίνεσθαι et κλείεσθαι.

122. ἀναπεπταμένας ἔχον. Bene Sch. A. ἔχον non esse pro, ἀνεῳγμέναι ἦσαν, sed esse pro κατεῖχον, *seruarunt*. vt Priamus Φ, 531—535 inclamat: πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε etc.

εἴ τιν' ἑταίρων. edd. ante Stephanum ἑταῖρον, et puto casu mutatum esse. habet quoque hoc Lips. Ex

aliis tamen nil notatum video, et ἑταίρων expressum in ed. Ven.

124. τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε. Iam veteres dubitarunt, sitne ἰθὺς φρονέων an ἰθὺς ἔχε, h. e. ἤλαυνε. Vtrumque bene: Namque ἰθὺς φρονῶν dictum recte, pro vulgari, φρονῶν ἐλθεῖν ἰθύς. vel ἰέναι. Ita quoque acceperat Eustath. Laudat ille simile ἀντικρὺ μεμαώς, in quo latet impetus eundi et irruendi, vt in ἰθὺς μεμαώς, v. c. Il. Θ, 118. Λ, 95, h. e. μεμαὼς ἰέναι ἰθύς. Neque aliter expedies N, 135 οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασάν τε μάχεσθαι. ad quem locum cf. Eustath. Ferri tamen potest alterum ἰθὺς ἵππους ἔχε, quod saepe dictum occurrit: *recta inuehere curru*. Φρονῶν, ἐκ φρονήσεως, vt Sch. A. *data opera, consulto, deliberato*. Minus bene Sch B. cum Schol. fragm. Moscou. φρονήματι ἐπαιρόμενος, ita adiectum esset aliquid, vt μέγα φρονῶν. nec φρονεῖν est *cupere*, quod alii substituunt; nec *obseruare*. *animaduertere*, vt sit: obseruans portam esse apertam: quo spectare videtur glossa Hesych. φρονέων. διανοούμενος.

τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο. vn. Vindob. ἔχεν. οἱ δ'.

125. ὀξέα κεκλήγοντες. Vitiose κεκληγότες codd. vt Townl. Docet nunc ipsum Sch A. translatum hinc in Etymol. esse nouam formam κεκλήγω, ductam a κέκληγα. quod melior grammatica dudum nos docuit. Inepte Syracusiorum glossa est habita ap. Eustath. De v. 126. v. ad 106, 107.

127. ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους, υἷας — „Zenodotus et Aristophanes per dualem scriptum habebant: δύ' ἀνέρε εὗρον ἀρίστω υἷε ὑπερθύμω et κιέτην.“ Vltima vox spectare debuit ad v. 138 vbi ἔκιον occurrit. Apparet etiam ex h. l. Alexandrinos grammaticos nullam metri notitiam accuratam, nullum sensum hiatus habuisse. — Longa est Porphyrii nota in Sch. B. et in fragm. Mosc. qua contenditur, turbatos esse versus sequentes: Nam Polypoeten et Leonteum primo vs. 131 πρὸ πυλάων stare; mox sequi vs. 142 ἔνδον ἐόντες, iterum 145 ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε, adeoque eos primo, extra portam, mox, intra

portas ſtare, et foras erumpere. Voluere itaque alii poſt v. 130 verſus 141 ad 153 praemittere, et vſ. 131—140 ſubiungere, hoc ordine:

νήπιοι. ἐν δὲ πύλῃσι δύ᾽ ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων.
οἳ δ᾽ ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ὄρνυον, ἔνδον ἐόντες — vsque ad 153
— μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο
λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι.
τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
ἕστασαν, ὡς ὅτε δὲ δρύες — vsque ad
Ἀσιάδην τ᾽ Ἀκάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.

At Hephaeſtio aiebat duplicem eſſe loci lectionem, et eſſe tollendos aut decem verſus 131 ad 140 τὼ μὲν ἄρα πρ. vsque ad Ἀσιάδην τ᾽ Ἀκάμαντα. aut tredecim verſus 141 ad 153 οἱ δ᾽ ἤτοι — — vsque ad λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι. Porphyrius contra rem ſic expedit: poetam in vſſ. 141 ſq. ad anteriora tempora recurrere et, quae antea facta eſſent, exponere: qui narrandi modus poetae ſollennis eſt.“ Sane hoc eſt nodum in ſcirpo quaerere. Non viderunt εἵως μὲν v. 141 eſſe pro τείως μὲν dictum, vt toties occurrit, *hucusque*, *antea*, *adhuc* intra vallum copias ad fortiter pugnandum adhortati, mox conſpecta Aſii turma, quae ingruebat, ante portam conſiſtunt. Ceterum ex h. l. Pandarum et Bitiam, et quae de iis narrantur, duxit Maro Aen. IX, 672 ſq.

128. υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων. ὑπερθύμων Townl.

129. υἷα κρατερὸν — υἱέα Townl. quod binis ſyllabis erit efferendum.

131. προπάροιθε πυλάων. vn. Vindob. cum Veneto: θυράων. Sch. A. tamen: „γρ. καὶ πυλάων.“

132. ὡς ὅτε τε δρύες — Excidit τε poſt ὅτε in ed. Flor. et cod. Lipſ. ὡς ὅτε δρύες ἐν οὔρεσιν Mori. τοι pro τε Vrat. A. b. At Schol. Lipſ. ap. Bentl. ὡς δ᾽ ὅτε τε δρύες, non male hoc, vt noua ſententia procedat: τὼ

μὲν ἄρα — ἕστασαν. ὡς δ', ὅτε τε δρύες (sc. ἕστασαν) ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι.

ἕστασαν, non ἕστάσαν. v. ad 55. 56.

Comparationem alio modo ornauit Maro Aen. IX, 675 sq.

134. ῥίζῃσι — διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι. Mori, Cant. διηνεκέες.

136. οὐδὲ φέβοντο Ionice ex Townl. Lipſ. Eton. vn. Vindob. Ven. fragm. Moſc. pro edito οὐδ' ἐφέβοντο.

137. βόας αὔας ὑψόσ' ἀνασχόμενοι. ― „quod ἀσπίδας dixit βόας αὔας, et quod ἰθὺς eſt κατ' εὐθεῖαν" Schol. A. quaſi in his memorabile aliquid ſit! Poſterius hoc iam aliquoties vidimus inde ab E, 506 iterum inf. M, 254. βοῦν autem pro corio dici, et hinc pro ſcuto, meminimus ex vſ. 105 huius libri. βοάγρια erant ſup. 22. Notant tamen certatim βόας αὔτας grammatici, ipſe Apollon. Lex. p. 194. et 197. inde Heſych. Schol. br.

Porro Schol. A. inſeruit ſcholion ſuper tono αὔας, cum Nicias ſcriberet αὐὰς, quia ξηρὰς ſcribitur; quae videat qui voluerit. Variatum quoque in ſpiritu appingendo; aliis ſcribentibus αὔας. qua de ratione agit Euſtath. ex Apione et Herodoro, ad Il. Ψ, p. 1304, 3. Conf. Obſſ. inf. ad N, 441 vbi codd. αὖον habent.

Vſſ. 137. 138. laudantur ab Ariſtide Quintil. lib. II, p. 84 μέγεθος μὲν καὶ ἀξίωμα ἐμποιεῖ τῷ λόγῳ διὰ συνεκδοχῆς ἐν τῷ· οἱ δ' ἰθὺς etc. Interuallorum magnitudine (puto in ſublatis clipeis in vallum, πρὸς τεῖχος) poetam orationem amplificaſſe ait; tum quod βοῦν pro clipeo dixit, ὡς ἐς ἁδρότητα συνεμφανίζων τὸ μέγεθος (vt lego locum, tanquam ad molis notationem aliquam efferendo declarans magnitudinem) quodque, cum βοῦν ἀνασχόμενοι mirum videri poſſet, appoſuit αὔας, indicando ſimul leuitatem per ſiccitatem, et rei probabilitatem aliquam adiiciendo. Argute magis, quam ad verum ſenſum.

138. ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ. ἐκίνουν cod. Scalig. in Ariſtide l. l.

139. Ἄσιον ἀμφὶ — καὶ Ὀρέστην. ſ— „quod Oreſtis nomen inter barbaros memoratur, et 140 ſ— „quod ſimiliter Oenomaus.“ Ἄσσιον et Ἀσσιάδην. Vrat. A. Olim et Ἰάμενον fuit ſcriptum, tanquam ab Ἵημι. ſed Ἰάμενος ductus ἀπὸ τῆς ἰάσεως, ait Ariſtarchus apud Etymol. in h. v. In Lipſ. vnus verſus factus ex duobus: Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, Θόαντά τε Οἰνόμαόν τε. Porro vſum formae loquendi οἱ περὶ vel ἀμφί τινα pro homine ipſo agnoſcit h. l. Erneſti: Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα. dubito an ex Homeri ſenſu. Conf. ad Γ, 146.

140. Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα. Sic Cant. Mori. Barocc. Harl. Ven. fr. Moſc. Vrat. b. ſicque ed. Flor. pro quo Ἀκάμαντα ſubſtituerunt Aldd. neceſſarioque id erat reuocandum; eſt enim is Aſii filius, et nomen idem legitur N, 560. 759 771. caeditur ille a Merione vſ. 567. Acamantes ſunt diuerſi: Antenoris f. ſup. 100. et B, 822. alius Thracum dux B, 844. Confundit nomina Clarke etiam inf. ad N, 560.

141. οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν — Recte obſeruat Schol. A. εἵως eſſe pro τείως, μέχρι τινὸς, nec adeo interpungi, h. e. apodoſin nullam expectari poſſe. Senſum, non grammaticam, reddunt Schol. br. ἕως, πρὶν ἐλθεῖν τοὺς βαρβάρους. Euſtath. πρὸς ὥρας τινάς. Repetunt obſeruationem grammatici de εἵως pro τείως aliis locis, N, 143. O, 277.

οἱ δή τοι ſcribunt Harlei. Townl. fragm. Moſc. Bentleius emendat τὼ δ' ἤτοι, vt conueniat cum 145 ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε. At alii generaliter de Achiuis οἱ accepere.

ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Excerpta mſ. ap. Barnes perperam.

142. ὄρνυον ἔνδον ἐόντες. „Sic Ariſtarchus ἐόντες“ Schol. A. Scilicet alii legerunt ἐόντας, et hoc habent Barocc. Cant. Vrat. A. vn. Vindob. edd. Flor. Ald. 1.

ὤρνυον ſine neceſſitate intulerat Barnes ex Barocc. adde Euſtath. Townl.

143. αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν. „γρ. τεῖχος ἐπ' ἐσσυμένους.“ Barnes.

146. Δαναῶν γένετο ἰαχή τε Φόβος τε. ⁓ „quod iterum Φόβος pro Φυγή." in vno Vindob. est πόνος τε. Aberratur γένετ' ἰαχή. v. sup. ad Δ, 456.

145. Comparationis huius est censura Koeppenii, primo, quod ad κόμπον ὀδόντων et κόμπον χαλκοῦ comparatum attinet, sonum esse disparem; tum alienum esse ab aprorum natura, tum, cum e latibulo progressi impetum in venatores faciunt, arbores dente eruere.

146. ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε. Indocte edd. ante Barnes ἐοικότες, τώ τ'. etiam Vrat. A. b. tanta metri fuit incuria. Erat saltem scribendum quod in Townl. et vno Vindob. est: ἐοικότες, οἵ τ' ἐν ὄρεσσι. — τώ δ' in ed. Wolf. pro τώ τ'. correctum in altera. In ἐοικότε consentiunt quoque codd. ipse Eustath. qui sibilum in his versi. repetitum laudat.

147. δέχαται. „οὕτως ἐν ἁπάσαις, δέχαται." Sch. A. quid eum in hoc tenuit? est pro δέδεχνται quod ingratum erat Graecorum auribus: inde δεδέχαται factum.

κολοσυρτὸν ἰόντα. de vi vocis ex contextu constat, tumultuantium turbam esse et strepitum. Θόρυβον. ὄχλον, vt Hesych. Verum de etymo in diuersa abeunt grammatici, inprimis ap. Etymol. add. Eustath. inprimis ad N, 472. et Intpp. Hesychii. In Sch. A. τὸ δὲ κολοσυρτὸν, παρὰ τὰ κῶλα (leg. κόλα, *frusta, stipites lignorum*) ἐπισύρειν, ἢ τὸν κολώνειον συριγμὸν (immo κολῳὸν ἢ vel καὶ συριγμὸν, vt est in Etymol.) add. Sch. br. Sch. B. et Leid. ad N, 472. vbi vox iterum occurrit, reddunt ὁ μέγας θόρυβος. κόλον γὰρ τὸ μέγα. inepte.

148. δοχμώ δ' ἀΐσσοντε. δοχμὼ ὀξυτονητέον vterque Schol. et περὶ — ἄγνυτον. δοχμὸς pro δόχμιος, πλάγιος. εἰς πλάγιον Sch. br. sic et Hesych. At ex etymo, a δέχω, δέχαμαι, exposuerant εὐχώρητος alii ap. Etymol. et Eustath.

ἀΐσσονται, περὶ δέ σφισι Townl. cum metri vitio.

149. πρυμνὴν, ἄκραν, πρόῤῥιζον. scilicet vt πρυμνὸν est etiam τὸ ἔσχατον. ἐντάμνοντε eraso σ Lips. male; nam hiatus ante ὑπαὶ inferretur.

ὑπαί τε nunc vbique lectum video: nisi quod in vno Vindob. „γρ. ὑπέρ. grammaticis, puto, debitum.

150. ἐκ θυμὸν ἕληται post εἰςόκε. ἕλοιτο Barocc.

151. ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός. „γρ. κόμπεε" Barnes. Erat ἐπὶ στήθεσφι in odd. at στήθεσσι Barocc. Cant. Mori. fragm. Mosc. Ven. Harlei. στήθεσι Lips.

153. λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν. Zenodotus λάεσσι, τοῖς λίθοις. Male. Nam confidebant illi, animum confirmabant, λαοῖς ὕπερθεν, τοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους ὄχλοις θαῤῥοῦντες. vti et Sch. br. Tollius coni. ᾗ τε βίηφι *suae virtuti* sagaciter; at impedit digamma πεποιθότες ϝῇ τε. et erit in hunc modum scribendum, quod etiam Bentleius coniicit πεποιθότε ϝῇ τε βίηφι. Reuocant tamen alia loca, vt statim inf. 256 τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι. Fatendum tamen totum versum rhapsodi copiolas prodere.

155. ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν — „quod deficit ὑπό." Sch. A. forte leg. ἀπό. propulsantes hostem a se. aut, pugnantes. ὑπὲρ σφῶν τ' αὐτῶν, pro se, ad tuendum se.

156. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε. superioribus haec iungi possunt et interpungi: οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ὑπὸ πύργων βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων νηῶν τ' ὠκυπόρων· νιφάδες δ' ὥς, πίπτον ἔραζε, (sc. τὰ χερμάδια) ἅς τ' — πουλυβοτείρῃ. Ὣς τῶν ἐκ χ. *Ita, inquam.* Substituendum sic ad πίπτον ἔραζε sc. οἱ χερμάδιοι. Vt vulgo interpungitur, iungenda sunt: ὡς δὲ νιφάδες πίπτον pro πίπτουσι. Virgiliana loca adnotauit hinc adumbrata Clarke Aen. IX, 666. X, 801. XI, 610. Laudat versum Hesych. in Νιφάς, ἡ τῆς χιόνος ἀπόῤῥοια.

157. ἄνεμος ζαὴς, ait Sch. A. vt ὑγιὴς, sic et Ascalonita; nec audiendi qui ζάης scribunt, decepti forte casu quarto ζαῆν (Od. M, 313 vbi debuit etiam scriptum esse ζάην). Addit se de prosodia dicturum esse ad Odyss. M. (vt inde pateat, grammaticum eundem etiam ad Odysseam commentatum esse.) Recoxit grammatica ista Eu-

ſtathius. Porro ζαῆς, μεγαλόπνους Apollon. Lex. h. v. laudato hoc verſu: ὡς δ' ἀ. memoriae vitio ὡς pro ἄς. quem repetit Heſych. vbi v. Not. Melius Sch. br. μεγάλως πνέων. βίαιος. et Etymol. σφοδρὸς, σφοδρῶς πνέων.

158. νιφάδες, ἅς τ' ἄνεμος ταρφειὰς κατέχευεν. ταρφειὰς vt πυκνὰς Ariſtarchus ſcripſit; at Dionyſius Thrax ταρφείας, vt ταχείας, a ταρφὸς, et hic quidem ex analogia; obtinuit tamen ratio Ariſtarchea" Sch. A. et Etym. Apparet ergo iam apud Alexandrinos vocem fuiſſe antiquatam. ταρφέα a ταρφὴς iam M, 47 et alibi vidimus; vbi Apollon. Lex. h. v. reddit πυκνά.

159. ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον. ,,βέλεα ῥέον plurali, non vt neutra pluralia cum ſingulari. Ὁμηρικὸν τὸ σχῆμα. Repetitur obſeruatio alibi quoque, vt ad N, 617.

βέλεα ῥέον ſic reſcripſi pro vulgato βέλε' ἔῤῥεον, manifeſta deprauatione cum de metro metueret grammaticus. at verius habent codd. Mori. Cant. Barocc. Harl. Vindob. Vrat. b. a m. ſec. Lipſ. Eton. fragm. Moſc. Townl. Ven. cum Euſtathio. Metaphora autem de copia h. l. petita ab imbre videtur. Reſpondet τὸ χέειν. ἐκχέειν.

160. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. αὖον, ξηρὸν Apollon. Lex. h. v. Sch. br. add. Euſtath. et ſup. v. 137. et ἀμφὶ αὐτοὺς eſſe, notant Sch. A. et B. Debebant monere de vſu vocis h. l. in ſono, de *crepitantibus:* qualia ſunt arida. Inf. N, 410 καρφαλέον δ' ἀσπὶς ἄΰσεν. Eſt ſonus aſper, τραχύς· αὔτεων Ald. 2. quod ſequuta eſt indocta cohors edd. vsque ad Turnebum, qui antiquum reſtituit αὔτευν. vn. Vindob. ἀΰτεον.

161. βαλλόμεναι. Ariſtarchus βαλλομένων. At reliquae βαλλόμεναι Sch. A. μυλάκεσσι. μυλοειδέσι λίθοις. vt H, 270 μυλοειδέϊ πέτρῳ. Apollon. Lex. ſane hoc proprie. cf. Heſych. Melius tamen Sch. br. τραχέσι λίθοις. Niſi omnino ad magnitudinem vox ſpectat, nec ad molarium ſulcos et inciſuras reſpicitur: etſi in molis antiquis ſuperioris lapidis tales fuiſſe inciſuras bene docuit

Beckmann noſter in *Geſchichte der Erfahrungen* P. II.

162. καὶ ὤ πεπλήγετο μηρώ. cum armatus eſſet, femora ferire nequiit; ait Sch. B. grammaticum acumen! geſtu tamen vti potuit, et erant femora ſub thorace.

καὶ ὤ π. interpolata lectio ab grammaticis; Homero vbique eſt ϝῶ vt ϝὸς, debuitque adeo eſſe ſcriptum ὤμωξεν (vel, vt principio ſcriptum fuiſſe videtur, ὤμωξε) καὶ ϝώ. Bentleius quoque coni. καὶ ἑὼ π. vn. Vindob. ἐπεπλήξετο omiſſo ὤ. In Townl. eſt ᾧ — μηρῷ. Geſtum indignantis plauſu femorum illuſtrat Koeppen.

Poſt vſ. 162 interpoſitus erat in Cant. et Eton. fragm. Moſc. verſus ex margine illatus: χερσὶ καταπρήνεσσ', ὀλοφυρόμενός τε προςηύδα. Occurrit ille inf. O, 114.

163. ἀλαστήσας. δεινοπαθήσας Sch. br. addit plura Apollon. Lex. χαλεπήνας, στενάξας. ἄλαστα γὰρ (v. c. Il. Ω, 105) τὰ χαλεπὰ, διὰ τὴν χαλεπότητα ἀνεπίληστα ὄντα. add. Heſych. Etymol. ex Orione. Euſtath. Legitur voc. iterum inf. O, 21. Si colligas, quae ad vtrumque locum notata ſunt, apparet, notionem modo miſerationis, modo irae, vtramque cum dolore, voci ſubeſſe.

164. Φιλοψευδὴς ὀξυτόνως — Sch. A. B. Praeſtat quod monent, (cum iis Euſtath.) ψεύδεσθαι, eſſe ἀπατᾶν. h. l. de Ioue, qui ſpem vanam non ſecundauerat.

165. ἥρωας Ἀχαιούς. ξ— „quod omnes Achiuos communiter, non modo principes, ἥρωας appellat." Sch. A.

166. ἡμέτερόν γε μένος. Townl. ἡμέτερόν τε.

167. σφῆκες μέσον αἰόλοι. Sch. A. et Apollon. Lex. p. 61 ποικίλοι τὰ μέσα τοῦ σώματος. — Melius alterum, quod addit εὐκίνητοι· haec enim eſt vis vocis; de qua dictum ad Δ, 186. vnde αἰόλλειν, κινεῖν. Monebo tantum verbo in Sch. A. et Sch. br. adiici εἰσὶ γὰρ ἐπτερωμένοι καὶ ξανθοὶ, ἀφ' οὗ εὐκίνητοι. Videtur fuiſſe ξαντοὶ, ἀπὸ τοῦ ξαίνειν, *inſecti*. Attamen et Euſtathius ἐπίξανθοι τὴν χρόαν p. 897, 62. at Heſych. μέσον αἰόλοι. ἐπὶ τῶν σφηκῶν, οἱ μέσον στεφόμενοι. immo στρεφόμενοι.

ἠὲ μέλισσαι. bene reposuit Barnes e Codd. in quibus etiam Ven. Lipſ. duo Vindob. cum edd. obſideat ἠδέ.

168. οἱ δ' ὥς τε σφῆκες — οἰκία ποιήσωνται. — οὐδ' ἀπολείπουσι. Pro ποιήσωνται ex ed. Rom. Turnebus receperat ποιήσονται, quod inde vulgatum eſt; et ſe bene habet, legitur quoque in bonis libris. At ποιήσωνται conuenit vſui Homerico poſt ὥς τε, ὡς ὅτε, v. Excurſ. I, ad I. (IX) et agnoſcunt id h. l. Lipſ. a m. ſec. Vrat. b. a m. pr. cum Veneto.

Quod altero membro οὐδ' ἀπολείπουσι ſubiicitur, poteſt ſane abſolute interiectum videri: neque vero illae recedunt: οὐ δ' ἀπολείπουσι. Verum permutatio iſta temporum τῇ ἀφελείᾳ poetae conuenit et exemplis firmatur.

ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ. Primo nunc occurrit vox iam grammaticorum aetate inter antiquatas hoc ſaltem ſenſu, vt ſit via ſaxoſa, habita: norant illi tantum, παιπάλην dici de farina, et de verſuto homine: conſtituunt enim eius vim ex etymo varie, etiam Apollon. Lex. Sufficit eſſe παιπαλόεις idem quod τραχὺς, ex παιπάλη, vel τὸ παίπαλον, lapillus. cf. ad N, 17. puluerulentam tamen viam expoſuere alii apud Euſtath. vt ſit a ſimilitudine farinae ductum, puluere in cretaceo ſolo farinae aſſimulato.

ὁδῷ. tanquam poeta locum certum memorat pro quocunque; itaque locum, quem homines frequentant ideoque in eas incidunt. ἔπι h. l. vbique ſcribitur, contra morem in aliis locis ſeruatum, cum epitheton ſequatur, obtineatque vſus ὁδῷ ἐπὶ παιπαλόεσσῃ.

170. Poteſt ἄνδρας θηρητῆρας et ad μένοντες et ad ἀμύνονται referri; vtrumque ſit recte.

171. καὶ δύ' ἐόντε Barocc. ἐόντες.

172. χάσσασθαι. χωρῆσαι. Apollon. Lex. et hinc alii.

πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ἁλῶναι. „antequam interficiantur vel capiantur" vertit Clarke, Barneſium incaute ſequutus, reprehenſa antiquiore verſione „vel interficiant alios vel ipſi capiantur." Perperam vtique. κατακτάμεναι eſt actiuum, vt κτάμεναι et κτάναι, a κτῆμι, ex

κτέω, idem quod κτένω, κτείνω, siue ab altera forma κτᾶμι. Plus quam decies occurrit in poeta, sup. Γ, 379 αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων. At nec minus perperam vertitur ἁλῶναι, *capi.* est enim *occidi, interire*: vt aliquoties occurrit, etiam adiecto θανάτῳ v. c. Φ, 281 Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Nihil autem frequentius quam, *aut vincere aut mori.* Est quoque in Townl. Cant. et aliis κατακτάμεν, quod et ipsum sequi licet.

175. — 180. — Sex versus ἀθετοῦνται, ab Aristarcho, et iam ab Aristophane; Zenodotus autem ne quidem adscripserat. Eustathius omnia ignorat: nisi quod ineptas interpretationes recitat. Criticen adscripsere Sch. A. et B. cum Leid. (Valk. Diss. p. 179) et fragm. Mosc. Aristarchi esse scholion suspicari licet: audiamus rationes. „Prior, inquit, versus translatus est, (παρῴδηται) ex illis: ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσι Jl. O, 414. porro: „pugnarunt ἀμφ' ἄλλῃσι πύλῃσι· at quaenam, inquit, portae hae fuerunt? (Scilicet vna tantum, eaque ἱππήλατος memoratur: v. sup. H, 438. 439. Necdum transmiserant fossam, vt portas oppugnare possent. (Huic occurrere liceret: ad portas istas duxissent haud dubie viae relictae).“ Ridicula vero illa: „Difficile ipsi fore, omnia enarrare; nam nihil adhuc narrauit de murorum oppugnatione. (Dicas: atqui in eo erat, vt enarraret).“ Vnde autem τὸ θεσπιδαὲς πῦρ? nondum ignis vsus erat; sero infra οἴσετε πῦρ Hector clamat: (atqui non de igni agitur, sed est πῦρ λάϊνον. Attamen veteres iunxisse apparet τεῖχος λάϊνον. 177. 8. „Stolidum et illud, quod dii dicuntur contristati esse fuga Achiuorum (dolent, indignantur, dii clade Achiuorum et alibi) — Versui λάϊνον Ἀργεῖοι δὲ, apposuere διπλῆν. (puto propter duriorem tropum) nonnulli propter hyperbaton: τεῖχος λάϊνον. — In B. insertum ab alio indocte, etiam hoc: vs. 181 improbari, quia Lapithae memorantur. Pius quod idem Sch. B. cum Lips. subiungit, contra Aristarchi ἀθετήσεις regesserat, cum alia, tum hoc: prae-

ter illam magnam portam probabile fieri fuisse alias minores. Mihi sufficere videtur ratio critica, quod in antiquioribus versus hi defuere; nec ferri possunt, quoniam ex aliis locis apparet, vnam tantum fuisse castrorum portam; et plures carmini portas insertas esse per interpolationes, vt quinis turmis Troianorum responderent quinae portae. Legerat tamen versus etiam Apollonius Sophista Lex.; quod non tam ex voce θεσπιδαὲς colligo, quod et alibi occurrit, verum ex voc. ἐπιτέρρεσθαι, quod numero plurali hoc vno loco legitur. — Quod poeta personam suam interponit, cuius lector prorsus immemor esse debebat in narratione epica, defendi potest exemplo Il. B, 488 sqq. etsi et illi versus suspecti esse possunt.

175. Versum hunc solum expungebat Bentleius. Ita vero hiat oratio.

176. θεὸν ὥς, apud Boeth. de Consolat. IV, θεῶν ὥς.

177. πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ. — θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον, cum insolenter dictum sit, varie tentarunt veteres. Sch. A. B. *de igni excusso saxorum ictibus* in murum saxeum coniectis, inepte; etsi illi adiiciunt: ἔχει δὲ ἔμφασιν ὁ λόγος. Alii λίθινον ad τεῖχος retraxerunt: (quod vulgo receptum esse suspicor, quia in grammaticis πῦρ λάϊνον notatum non occurrit.) Alii statuerunt πῦρ esse „τὸ θερμὸν τῆς μάχης.“ Ita durum erit hyperbatum. De igni inferendo ad cremandas naues cogitare nondum licet; cum multum adhuc abessent a potiundis castris. Neque verbis his vsus esset in hunc sensum: πάντη γὰρ π. τ. quae magnum incendium declarant. — Etsi molesta est audacia, malo tamen: θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον tropice dictum accipere de ipsa pugna per saxorum iactus. θεσπιδαὲς, θείως δαιόμενον, ὅπερ ἐστὶ καιόμενον Apollon. Lex. et Hesych. Similiter Sch. br. θεῖον. τὸ ὑπὸ θεῶν ἀναπτόμενον. iterum ad Υ, 490. Pugnam flammae, igni, incendio, assimulari, sollenne est; si illa fit saxis, λάεσι, facile in id incidere potuit auctor loci, quisquis ille fuerit, vt λάϊνον πόλεμον, et sic

πῦρ λάϊνον diceret. Vidimus ſimili audacia χιτῶνα λάϊνον dictum Γ, 57. Verecundius vtique Virgil. Aen. IX, 569 *ardentes taedas alii ad faſtigia iactant.*

Poſt haec omnia accedo ſagaciſſimae correctioni a Bentleio adſcriptae: θεσπιδαὲς πῦρ δήιον. hoc enim frequentatur poetae. Ι, 347. 670. Π, 301. Σ, 13. et ſaepe πῦρ δήϊον. Forte, inſit idem, Homerus ſcripſerat δάϊον, ex aeoliſmo, δάϝιον, quem Priſcianus memorat. Alcman: καὶ χεῖμα πῦρ τε δαϝιον.

178. 9. Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο. Monent Schol. iungi poſſe ἀχνύμενοι νηῶν et νηῶν ἠμύνοντο. at ἀνάγκῃ ad poſterius eſſe referendum. ἠμύναντο lectio erat edd. praeter Romanam, e qua Turnebus ἠμύνοντο repetiit.

θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμὸν πάντες — ἀκαχείατο induxit H. Stephanus, Romanam, ſuſpicor, ſequutus, cum legeretur ἀκαχήατο. Res eodem redit, orto, puto, discrimine e vetere ſcriptura ε, quod alii per η, alii per ει reddiderunt. Eſt quoque in Heſych. ἀκαχέατο, λελυπημένοι εἶεν. (ἦσαν) ἀκαχείατο tamen tuentur Etymol. Suid. Euſtath. pars codd. in his Ven. At per η ſcribunt Schol. br. Cant. Vrat. A. b. Eton. a m. pr. fragm. Moſc.

θυμόν. Ita Ald. 2. cum ſeqq. reuocauit θυμῷ Turnebus, quod erat in Flor. Ald. 1. Rom. atque hinc in vulgatam abiit. θυμὸν tamen defendit ratio grammatica; perpetuum vtique Homero eſt, ἀκαχήμενος ἦτορ, κῆρ ἀχέων. accedit auctoritas codd. Cant. Harl. Eton. Lipſ. Vrat. b. fragm. Moſc. Venetus vterque.

180. ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν. De voce ἐπιτάῤῥοθος pro ἐπίῤῥοθος iam dictum eſt ad Ε, 808. proprie ἐπιῤῥοθεῖν eſſe ἐπιβοᾶν, v. c. de canibus, docet Apollon. Lex. vbi additur: τάσσεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικούρων. v. ib. Villoiſ. qui alias ſunt κλητοὶ, τηλεκλητοί.

183. κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου. Mori. Barocc. χαλκοπαρείου. Quod vox eſt pro χαλκῆ, pars pro toto, notat Apollon. Lex. p. 425. et ipſe poeta inf. Υ, 397. 398.

184. 185. ἀλλὰ διὰ πρὸ αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον. Alii hic et alibi vna voce διαπρό. vt Cant. Mori. fragm. Mosc. δι' αὐτῆς Townl.

αἰχμὴ ἱεμένη, emissa, Barocc. cum Townl. Nec insuaue visum Clarkio, quia praecesserat χαλκείη κόρυς. Alludunt Vindob. ἱεμένῃ. ἰαμένη.

186. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. De hoc v. ad Λ, 98.

187. Πύλωνα. Vrat. b. Πέλωρα. Ὄρμενον. „γρ. Ὅρμενον" Barnes.

188. υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο. Sphalma intulerat Ald. 1. υἱός, quod per socordiam seruatum, etiam in Rom. vsque ad Barnes. Erat tamen etiam in vno Vindob. et in Vrat. A. sed corr. ν addita glossa τόν.

190. ἐρυσσάμενος. Geminatum σ rescripsit Barnes, recte. v. sup. ad A, 141 et Exc. IV. Expressum quoque illud nunc in parte codd. vt Lips. Ven.

192. πλῆξ' αὐτοσχεδίην. Supple κατὰ τὴν αὐτοσχεδίην πληγὴν, ὁρμὴν, aut simile quid. Inf. O, 510 αὐτοσχεδίῃ in aliis αὐτοσχεδίην. quod Apollon. Lex. ἀπὸ χειρὸς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς interpretatur. et h. l. Schol. br. ἐκ τοῦ πλησίον. ἐκ χειρός est ergo idem quod αὐτοσχεδόν.

οὔδει ἐρείσθη. vn. Vindob. ἔρεισεν.

193. καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην. ⊱ „πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, (in Ὀρέστην) et quod Ἰάμενος." Sch. A. Sunt eadem quae ad v. 129 erant notata.

195. ὄφρ' οἱ (illi) τοὺς ἐνάριζον — antapodosis est vs. sequ. τόφρ' οἱ (hi) π. et sequitur vs. 199 οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον. hi, inquam, cunctabantur, haerebant animis.

198. μέμασαν δὲ μάλιστα τεῖχός τε ῥῆξαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας. erat vulgata lectio; nec per se improbanda. Est tamen ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν in potiore librorum parte: Cant. Mori. Barocc. Harlei. Vrat. A. et b. altero superscripto, fragm. Mosc. Vindob. duo, alter a pr. m. Lips. Ven. add. Eusth. et sup. vs. 90. in Obss. Sane post μέμαα promiscue et praesens et praeteritum et futu-

rum tempus sequitur. Paullo post tamen 200. 218 etiam περησέμεναι μεμαῶσι.

199. ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ. Townl. παρὰ τάφρον.

200. Locum hunc imitatione expressum ap. Cic. de Div. I, 47. laudarunt iam alii, et Virgiliana loca Aen. XII, 247. et XI, 751. Verba 200 — 7. recitat Ion ap. Plat. p. 539.

201. αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων. „ὅτι ἀφορίζων ἔφη, ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ ὁ ἀετός. Praestat autem, ita pergit Sch. A., aquilam mediam inter copias volare, et eas versus laeuam tendentes reuocare, ἀνείργειν, itaque iungenda sunt: ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων." Eadem fere Sch. B. cui tamen species augurii obversata esse videtur haec: volasse aquilam sic, vt *media* esset *inter Achiuos et Troianos*, vtque hos haberet a sinistra: quae res malum portendere visa: quia ἀριστερὰ sunt ἀπαίσια. Bene haec se haberent; et videri potest aquila a septentrione versus austrum volasse, vt ei a laeva essent Troiani, quos a castris auertere velle videretur; modo in verbis reperirem. In eum sensum Sch. B. etiam inf. 206 accipit μέσῳ ὁμίλῳ. ἐν τῷ μεταιχμίῳ πρὸς τὸ μὴ μεταβῆναι. Requiro et ipsum hoc, vt clades postea in parte castrorum sinistra (h. ea quam Achiui sinistram haberent, vt sinistram castrorum fere dici supra iam vidimus) accipienda per volatum a sinistra declaretur; verum tamen apparet, sinistra, τὰ ἀριστερὰ, h. l. dici a parte Troianorum, non Achiuorum: Ita interpretatio ostenti in hac quidem re quaerenda non esse videtur: nisi statueris, Hectorem et Polydamantem paullo remotius in cornu Troianorum dextro, eo loco in exercitu stetisse, vt iis porta castrorum a sinistra esset vna cum Troiani exercitus parte ad eum pugnante.

Non vno modo institui videtur posse interpunctio: potest iungi: περησέμεναι μεμαῶσιν ἐπ' ἀριστερὰ, *a laeva parte fossam traiecturis*, quod supra dictum erat 118 εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ etc. Reponi tamen potest, ita otiose adiectum esse ἐπ' ἀριστερὰ, quod vim

habet, si ad augurium spectat. Itaque praestat alterum, ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθεν ἐπ' ἀριστερά, *augurium oblatum est a laeua*. itaque interpungere praestat post ἐπ' ἀριστερά. Hactenus recte Macrob. Sat. V, 13. Homericae aquilae Omen — *quae et sinistra veniens vincentium prohibebat accessum* h. e. ne in vallum irrumperent, Koeppen huc vocabat morem, qui narratur, augurum ad augurium capiendum ita se instruentium, vt versi ad septentrionem starent; at h. l. Polydamas stat in exercitu.

Restat obscuritas in verbis λαὸν ἐέργων. quae optime accipiuntur, *volans inter, transuolans*, adeoque transvolando *medias copias diuidens*, ἀφορίζων, ὥστε φαίνεσθαι μέσον αὐτῶν, vt Sch. br. Itaque simpliciter accipiam: ipsis, Troianis, fossam traiicere annitentibus, a laeua parte volauit aquila per medias copias. Vnde et infra 206 μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ. Vt sit *circumuolans* exercitum aquila, haud facile efficies ex verbo ἐέργων.

Est quaestio in Sch. A. B. br. quomodo hoc augurium aduersum conueniat cum Iouis consilio, qui volebat Troianos superiores esse pugna. Scilicet manet illud consilium; sed erigitur animus ad alterum, quod futurum erat, vt, diu victores, naue incensa, Patrocli virtute castris fugarentur.

Adiecta est alia in Sch. A. et Etymol. obseruatio: Aristarchi esse scripturam: ὑψιπέτης, quia repererat ὠκυπέτα Θ, 42. N, 24. At alii scripsere ὑψιπετῆς, ex ὑψιπετήεις, vt τιμῆς ex τιμήεις. „At, inquit, ὑψιπετῆντα non occurrit, ergo parendum Aristarcho." Scilicet ὑψιπετὴς proprie est ἀπὸ ὕψους πεπτωκώς. Sch. br. Repetit eadem Eustath.

202. φοινήεντα. φονευτικὸν ἢ πυῤῥὸν Sch. br. ἡμαγμένον Sch. B. nec mirum, cruentata erat morsu serpentis et vulnere. ὑπὸ τοῦ ἰδίου πεφοινιγμένον αἵματος Sch. A. Plura tamen appinguntur ap. Hesych. in h. v. et in his: λεπιδωτὸν ὁ Ἀπίων φησί. vnde hoc homo arripuerit; non assequor.

204. κόψε γάρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρήν. Sch. A. „οὕτως ἐγκλιτέον τὴν ἀντωνυμίαν κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. μέμνηται καὶ Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος." Haec arguunt, eum legiſſe ἕ, quo tamen loco, obſcurum eſt. Suſpicor fuiſſe κόψεν ἓ αὐτὸν ἔχοντα. quod antiquitus ſcriptum erat κοψε Fε, aut κόψε δέ F' αὐτὸν ἔχοντα, h. e. κόψε δὲ αὐτὸν ἔχοντά Fε. Plato loco ſupra memorato non aliter legit ac nos, ſaltem qualem in edd. habemus. Egit de vſu hoc τοῦ ἓ Apollon. Dysc. in Syntaxi II, 18 p. 141. 142. etſi hunc locum non attigit.

„γρ. περὶ δειρὴν" Barnes. Et ſic legitur in Lipſ. ποτὶ δειρὴν repererat ſcriptum Euſtathius.

205. ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ἐπιστραφείς. de voc. v. ad B, 266.

ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἧκε χαμᾶζε. de ἀπὸ ἔθεν aliquoties iam vidimus. v. ad A, 114.

„γρ. ἀπαὶ" Barnes. de ſuo, ſuſpiçor.

206. ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ. Townl. ἀλγήσας δ' ὀδύνῃσι μέσῳ ἐγκάββαλ' ὁμίλῳ. ita priora ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἧκε χαμᾶζε eſſent otioſa. μέσῳ δ' ἐγκάββαλ' eſt ap. Platon. l. c. in Ione p. 539 C. cum Vrat b. ἐνικάββαλ' vna voce eiam Euſtath. κάμβαλ' antiquo charactere Lipſ. Vrat. A. Flor. Ald. 1.

207. αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο. „quod πέτετο πνοιῇσ' ἀ. pro ἅμα (σὺν) πνοιῇσι." Sch. A. Clarke, praeeunte Dionyſio Halic. de compoſit. ſ. 16 agnoſcit in hoc verſu celeritatem venti adumbratam. Malim docuiſſet, quid ſit grammatice πέτεσθαι πνοιῇσ' ἀνέμοιο. Videri poteſt h. l. dictum vt Lat. ferri vento, quod ſit in volatu; vt de naui: ἐννύχιοι πνοιῇσ' ἀνέμοιο θέοντες Apollon. I, 600 pro διὰ πνοιῶν. Vento ſecundo a puppi ſpirante et IV, 1624 λαίφεσι πεπταμένοις πνοιῇ ζεφύροιο θέεσκον. Ita fere videtur accepiſſe Euſtath. ac ſi ales vento ſe ferendum permiſerit, τῷ λαχόντι πνέειν ἀνέμῳ ἐπιτρέψας ἑαυτόν. et mox, πρὸς ἄνεμον πνέοντα. Et Schol. B. cum fragm. Moſc. τῷ πνέοντι ἀνέμῳ δοὺς ἑαυτόν. quae omnia vento tribuunt eam vim, vt ferant vo-

lantem. Ita conuenit Aen. V, 607. Iuno mittit Irim de caelo, *ventosque adſpirat eunti.*

At aliis locis alia rei eſt notio. dicuntur, aues, naves, equi, volare ἅμα πνοιῇσ᾽ ἀνέμοιο. Sic Od. A, 98 Athene de caelo deuolat ἅμα πνοιῇσ᾽ ἀνέμοιο. Sic Mercurius E, 46 et Jl. Ω, 342. ſolearum vſus nihil hic expedit. Jl. Π, 149 de equis Achillis et T, 415. Quo ſenſu hoc dictum putabimus? ἅμα σὺν *comes* incedit? an cum vento, vt ab eo agatur? an eſt, volare ſic, vt aequet ventos celeritate ales? vt volet pari celeritate? Sane ſic aperte Jl. T, 415 vbi [illegible]i Achillis: νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν. Zephyrum velocitate nos aequamus. Aemulatur hoc Virgil. Aen. IV, 241 vbi Mercurium, ſublimem alis, talaria pedum portant *rapido pariter cum flamine:* vt aequet ventorum impetum. Idem mox volans *agit ventos et tranat nubila:* nam qui per aerem transmittit ſe, findit eum, et dispellit qua volat, agitque ventos, aerem, ante ſe. Apud Heſiod. Θ. 268 Harpyiae αἵ ῥ᾽ ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ᾽ ἕπονται, ὠκείῃς πτερύγεσσι. Simili modo augetur prodigium, quando equi dicuntur praeuertere, vincere, ventum anteire; Apollon. II, 276 ἐπεὶ ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας de Harpyiis, vbi Schol. in priore interpretatione ſubſiſtere debebat. Verum haec notiora ſunt, et multis illuſtrata a Valken. Diatribe p. 107.

Reddunt vulgo ἅμα, ὁμοίως ἀνέμοις, pariter ac. Atqui ἅμα veteribus, inprimis Homero, non niſi de tempore adhibitum eſſe, docent grammatici, haud vno loco; ſic Euſtath. p. 878, 13 ἅμα χρονικόν. ὁμοῦ τοπικόν. Alioqui conuenirent ſimiles formulae: K, 437 θέειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. Apollon. IV, 221 equos πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο. Ex vſu itaque loquendi ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο volare nihil aliud eſſe poteſt, quam, volare cum vento, ita vt pari celeritate aliquis volet.

Occurrit tandem alia forma: μετὰ πνοιαῖς. Jl. Ψ, 367 χαῖται δ᾽ ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇσ᾽ ἀνέμοιο. et Apollon. I, 223 κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι quod redit

fere ad primum illum vſum, vt ſit pro διὰ ἀνέμου. An ſic Od. Β, 148 aquilae aliquamdiu ferebantur vento, quo ventus eos ageret, τὼ δ' εἵως μέν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

Pro πέτετο eſt ἔπετο in Platone l. c.

πνοιῇς pro πνοιῇσ' Cant. Harl. Lipſ. fr. Moſc. nil intereſt, vtrum teneas: modo retineas conſtanter.

κλάγξας, eſt βοήσας, κράξας roſtro. non, quod alii, τοῖς πτεροῖς.

208. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Laudat prius diſtichon Thomas Magiſter in ῥιγῶ, ῥιγέω, Φοβοῦμαι. Panſan. ex h. l. obſeruat, ὄφιν ſynonymum eſſe τοῦ δράκοντος· lib. VIII, 8.

αἰόλον ὄφιν. „αἰόλον, τὸν πολυποίκιλον, πολύστικον. Schól. A. br. Immo vero, vario motu ſpiras nexusque trahentem: v. Δ, 186. Β, 816.

In ὄφιν argutantur veteres propter priorem natura breuem et verſum μείουρον edunt: Sch. A. Sch. br. Athenaeus XIV, p. 632. Etiam Clarke ad h. l. Satis tamen apertum eſt, pronuntiatam vocem fuiſſe duplici ΦΦ. ὄφφιν ſeu ὄπφιν. In Schol. Lycophr. 235 laudatur verſus Hipponactis: ἦν αὐτὸν ὄφφις τἀντικνήμιον δάκῃ. Multa inepta cumulauit Euſtath. ad h. l. niſi quod recte memorat fuiſſe, qui ὄπφιν ſcriberent; vti σκύφος ſcriptum fuit σκύπφος· quod notum eſt ex Athenaeo XI, p. 498. 9. quem locum exſcripſit Euſtath. ad Od. Ο, 84. p. 1775. Alii Homerum ſtudio hunc verſum excudiſſe aiunt, vt mobilitatem ſerpentis exprimeret: Demetr. autem de Elocut. ſ. 257 vt per κακοφωνίαν conſequeretur orationis δεινότητα. alioqui ſcribere potuiſſe: ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· at Homerus ita ſcribere non potuit; alioqui peccaſſet in metrum; nam ei eſt ϝειδον. In Cantabr. erat ὅ φιν. quod Bentl. coni. eſſe οὔφιν. vt οὖρος. οὔνομα.

Pro ὅπως ἴδον eſt ἐπεὶ in Ald. 1.

210. Θρασὺν Ἕκτορα εἶπε ῾— „quod deeſt πρὸς ante Ἕκτορα.“ Vidimus iam vſ. 60.

211. Ἕκτορ, αἰεί μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν. „quod ait aliquid factum, quod antea non memoravit" inscite! et „quod omissum ἐν, ἐν ἀγορῇσιν. At nonnulli acceperunt pro ἐν ἀγορεύσεσιν."

αἰεὶ quod Atticis anceps esse volunt (Pierson. ad Moer. p. 231. Brunck. ad Pers. Aesch. 174.) Homero semper est breui priore syllaba.

ἐπιπλήσσεις. „οὕτω διὰ τοῦ π" Sch. A. quid ergo aliud fuit lectum? puto, ἐνιπλήσσεις. Et exhibent hoc Townl. vn. Vindob.

213. δῆμον ἐόντα. „quod δῆμον ἀντὶ τοῦ δημότην, ἰδιώτην. Sic Herodianus" Sch. A. Etiam Apollon. Lex., τὸν δημοτικὸν ἄνδρα. Eadem Hesych. sed male addit; ὀξυτόνως. etsi id quoque Etymologus apposuit, loco tamen luxato. Stephanus Byz. in δῆμος. — καὶ τὸν ἕνα δημότην, laudato hoc versu. Duxit hinc suum: *plebs eris*, Horatius Epp. I, 1, 59. Ieiuna est Barnesii coniectura: δήμου ὄντα vel ἐόντα. Ingeniosius Bentl. δήμου ὄντα. vt B, 198 ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι.

παρὲξ ἀγορευέμεν. Venetus vna voce παρεξαγορευέμεν.

214. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν. „In alio: σὸν δὲ σθένος" Schol. A. κράτος ἀέξειν, opes, potentiam, firmare, amplificare. Sic θυμὸν P, 226.

215. νῦν δ' αὖτ' Lips. sine δ', νῦν αὖτ'. Pro ἄριστα, ἄριστον Eustath. recitat.

216. μὴ ἴομεν Δαναοῖσι. „quod μὴ ἴομεν pro ἴωμεν." Sch. A. Ex grammatica veterum imperfecta. Lectum quoque olim εἴομεν ap. Apollon. Lex. εἴομεν πορευθῶμεν et Etymol. p. 449, 41. diserte h. l. apposita; alioqui glossam ad lib. B, 440 referrem; vbi cf. Obss.

μαχησόμενοι. Bentl. et h. l. amplectitur μαχεσσόμενοι.

218. εἰ ἐτεόν γε Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε. „χωρὶς τῆς προθέσεως ὁ Ἀρίσταρχος" Schol. A. Aristarchus ergo scripserat ὅδ' ὄρνις ἦλθε. et hoc recte ac vere; nam vltima esse debuit longa in ὄρνις, cum inde producti sint obliqui ὄρνιθος et rel. Nec nisi seriores ὄρνις corripue-

runt. Produxit quoque Pindar. P. IV, 33 κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει. Opponas forte inf. Jl. Ω, 219 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισιν. hoc vero corrigendum ὄρνις ἐν μ. Interpolata lectio fuit ex vſ. 215 ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε.

219 exciderat cod. Lipſ. et binis Vindob. et repeti potuit ex ſuperioribus.

221. ζωὸν, ἄφαρ δ' ἀφέηκε. Schol. A. ad Π, 445 exemplum τοῦ ζῶς laudat verba: τὸν ζῶν ἐφέηκε. an voluit ille: τὸν δ' αὖ ζῶν ἀφέηκε?

Hunc locum reſpexit Aelian. H. An. XVII, 37, vbi ſimilem pugnam aquilae et ſerpentis memorat.

222. τεκέεσσιν ἑοῖσι. ἑϝοισι. Bentl. τεκεεσσι ϝεροισι. v. Exc. de Digammo.

223. εἴπερ τε — ῥηξόμεθα — εἴξωσι δ'. iterum iuncta videmus futurum indic. cum aoriſto ſubiunct. vn. Vindob. εἴξουσι.

225. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. Reddunt, ipſe Apollon. Lex. ναῦφι. τῶν νεῶν. laudato hoc verſu, et hinc Heſych. Comparat Etymol. cum ταναύποδος. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ναῦς ναὸς γίνεται ναόφι, καὶ κατὰ κρᾶσιν ναῦφιν ἀμυνόμενοι (Jl. N, 700 at hic eſt pro ναυσί.) ἀντὶ τοῦ ἐκ νεῶν ἀπροσοβοῦντες. Sunt tamen loca, in quibus dubitari nequit ναῦφι caſum tertium eſſe pro νηυσίφι, νηυσί. Θ, 474 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα. Similiter Π, 281. Σ, 305. Poſſunt forte omnia loca eodem caſu expediri: vt Π, 246 αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται, ſi iungas ἀποδίηται μάχην ταῖς ναυσί. vti ἀμύνεσθαι ναυσὶ dictum: N, 700 ναῦφιν ἀμυνόμενοι. Itaque ſup. B, 794 ὁππότε ναῦφιν ἐφορμηθεῖεν Ἀχαιοὶ praetuli. Ita et h. l. poſſit accipi παρὰ ναυφὶ pro *in caſtris*. in nauium ſtatione. Verum poteſt vtrumque vſu fuiſſe habitum, vt ναῦφι eſſet ἀπὸ νηῶν et ταῖς ναυσί, vt vidimus illud φι vtrique caſui adiungi; ad Θ, 300. Mireris forte non eſſe ex νηυσίφι factum νηῦφι, ſed ναῦφι; atqui fuit quoque ναυσίθοος· ναυσίκλειτος· ναυσικάα· ναύμαχος. Ex altera parte a ge-

nitiuo νηὸς etiam esse debebat scriptum νηόφι νηῦφι. est tamen ναῦφι. ναῦσφιν Barocc.

αὐτὰ κέλευθα. τὴν αὐτὴν ὁδόν. ita notabile hoc ipsum Apollonio Lex. ex inde Hesychio.

227. οὕς κεν Ἀχαιοὶ χαλκῷ δῃώσωσι. vulgo lectum δῃώσουσιν. Sed δῃώσωσι cum κεν ex sollenni Homeri vsu reposui, accinentibus fragm. Mosc. Eton. et δηϊώσωσι Towni. Vrat. b. duob. Vindob. vt δηιώσουσιν erat in ms. Lips. edd. Flor. Ald. 1.

228. ὧδέ γ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος. „quod ὑποκρίναιτο pro ἀποκρίναιτο." Sch. A. et br. Atqui illud vocabulum proprium de interpretando ostento est. Est tamen idem Scholion in Apollon. Lex. p. 676. adiecto quoque alio loco Od. B, 111 σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται. Polydamas autem arte vaticinandi instructus fuisse narratur, edoctus a patre Pantho, qui Delphis eam didicerat; fabula affertur in Schol. A. B. ad v. 231 vbi πάντ' οὖν ἕνα emend. Πάνθου ἕνα. porro in Schol. Mosc. Eustath. p. 900, 46. Seruio ad Aen. II, 319.

ὑποκρίνατο in bonis codd. vt in Eton. fragm. Moscou.

229. ὃς — εἰδείη τεράων, καί οἱ πυθοίατο λαοί. potest duplici modo accipi, aut absolute: sicque interpretanti ei parebunt homines; aut iunctim cum antecedente: ὃς εἰδείη καί οἱ pro καὶ ᾧ πύθοιντο λαοί. qui doctus sit prodigiorum, et cui parent homines respondenti de prodigiis.

καί οἱ πυθοίατο λαοί. pro πείσονται; vt saepe videmus eodem loco haberi ac permutari futura indicatiui, cum Aoristis optatiui et coniunctiui.

230. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ. „quod Zenodotus scripserat: τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κ. Ἕ." Sch. A.

231. Πουλυδάμα. „Aristarchea lectio: (iterum obuia inf. Σ, 285. Ξ, 470. N, 751.) Zenodotus et Chamaeleon Πουλυδάμαν" scilicet, vt Αἶαν. Est tamen et Ἀκάμα. Eustath. p. 902, 7.

σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοί. In *οὐκ ἔτι* argutatur Clarke. Vidimus tamen iam aliquoties *οὐκέτι* nihil amplius esse quam *οὐκ.* Variat quoque vbique scriptura *οὐκ ἔτι* et *οὐκέτι.*

VII. 231 — 234 iam supra erant lecti H, (VII.) 357 — 360.

233. *ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις.* Schol. br. *ἀπὸ κρίσεως.* Eustath. *ἀπὸ σκέψεως καὶ κρίσεως.* consulto. Est, serio, *σπουδαίως.* vt sup. H, 359. vbi v.

237. *οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι.* *praepetes* reddit vir doctus apud Gellium VI, 6. ex consequenti tamen, non ex proprietate verbi. Argumentatur fere eodem modo de Deiotari auguriis Cicero de Div. II, 37. Comparari quoque potest locus Od. B, 180 sq.

238. *τῶν οὔ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω.* Est *τῶν* pro *ὧν.* At Schol. B. „*τῶν.* *οὐ, πάντων, ἀλλὰ τῶν φανέντων τὰ νῦν.*“ Sic tamen esset saltem *τῶν δ' οὔ τι.*

μετατρέπομαι hoc sensu iam vidimus A, 160 *τῶν οὔ τι μετατρέπῃ οὔτ' ἀλεγίζεις.* et I, 626.

239. *εἴτ' ἐπὶ δέξι' ἴωσι πρός ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.* ξ— „quod duo haec extrema nouit Homerus (*διαστάσεις κοσμικὰς*) orientem et occidentem; et quod illum a dextra, hunc a sinistra collocat.“ Sch. A. bene hoc. nihil tamen monetur de altero: *πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,* sintne diuersa an synonyma. Prius statuere videtur Strabo lib. X, p. 697 C. et I, p. 49. 59 vt cum Oriente simul tota pars australis significetur. Verius est posterius, *ἠῶ καὶ ἥλιον* esse de oriente dictum; sic et Od., I, 26 opponuntur insulae sitae *πρὸς ζόφον* — et *αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.* iterum Od. K, 190 sq. N, 240. 1. Eustathius inepta cumulat.

ἐπιδέξι' vna voce Cant. Mori.

240. *ποτὶ ζόφον.* *πρὸς δυσμὰς* Schol. br. *λέγει δὲ ζόφον καὶ τὴν δύσιν,* versu hoc apposito, Apollon. Lex. h. v. et Hesych. cf. Od. K, 190. I, 26.

241. *ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο.* Barnes *δὴ,* perperam, reponit.

243. *εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.* versus praestantissimus et sententiae grauitate et verborum felici dilectu in summa simplicitate. Vulgatissimum esse dictum, quo tamen vti liceat, quia tam praeclare dictum est, iudicat ipse Aristot. Rhet. II, 21. Non itaque mirum eum saepissime memorari, non modo in gnomicis, vt a Stobensi, Serm. 38 (39) de patria, verum etiam a viris magnis et sapientibus recitatum; sic ab Epaminonda. Diod. XV, 52. a Pyrrho. Plutarch. in Pyrrho p. 402. E. a Cicerone ad Attic. II, 3. et respicit ille hunc versum de Senect. 4. vbi de Q. Fabio Maximo: *augurque cum esset, dicere ausus est optimis auspiciis ea geri quae pro reip. salute gererentur.* Cum Demosthenis verbis (pro Cor. 28 *δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας* etc.) comparat auctor Demosth. Encomii f. 5 quod est inter Lucianea; nec tamen sententiae similitudine, sed grauitate pari. Conuenit inf. Il. O, 496 *τεθνάτω· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάμεν·* quod Aeschylus aemulatur in VII ad Th. 1019 *εἴργων γὰρ ἐχθροὺς — τέθνηκεν οὗπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.* vbi Schol. ad nostrum versum prouocant.

ἀμύνασθαι ed. Rom.

vss. 244 — 248 sunt ap. Stobaeum Serm. VIII *περὶ δειλίας.* Et vss. 246. 247. in Schol. Pind. Ol. I, 129 *σοὶ δ' οὐδὲν δέος ἔστ' ἀπολέσθαι — ἠὲ μαχίμη.* memoriae vitio an calami.

247. *οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος.* vox hoc vno loco occurrit, et N, 228. *ὁ μένων τοὺς δηΐους, τοὺς πολεμίους, ἐν τῇ μάχῃ. πολεμικός.* ita Schol. br. Adde Hesych. c. nota. est idem qui *μενεχάρμης, μενεπτόλεμος.*

248. *εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι.* Cant. *ἀφίξεαι.* hoc idem et *εἴ τε τίν'* vn. Vindob. Ap. Hesych. *ἀφέξεαι* (vt Bentl. quoque emendat pro *ἀφεξέῃ*) *ἀποστήσῃ ἢ ἀποκωλύῃ, ἢ ἀποσχήσῃ.*

ἠέ τιν' ἄλλον. Eton. *ἤ τε.*

249. *παρφάμενος ἐπέεσσιν. παραλογισάμενος, πείσας.* Schol. br. cf. ad Λ, 792.

ἀποστρέψεις πολέμοιο. In edd. est ἀποτρέψεις. Townl. ἀποτρέψῃς. minus bene post εἰ δέ. At ἀποστρέψεις est e consensu codd. receptum, Cant. Mori. Harlei. Eton. fragm. Mosc. Lipſ. Ven. et Eustathii. πολεμίζειν vn. Vindob.

250. ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, Schol. br. δαμεὶς, πληγεὶς. ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις. Eton. Lipſ. fragm. Mosc. ὀλέσσῃς.

252 sq. ἐπὶ δὲ Ζεὺς. ― „quod ex his manifestum fit, Iouem concussisse aegidem." Schol. A. Saltem sic dicas: his verbis contineri ea, quae intelligenda sunt aliis locis, quoties Iupiter aegidem concussisse dicitur: quod h. l. adiectum non est.

254. ἣ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν. ― „quod ἰθὺς est ἐπ' εὐθείας, καταντικρὺ τῶν νεῶν." Etiam Apollon. Lex. h. v. ἰθὺς νηῶν, ἐπ' εὐθεῖαν, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς. laudato versu.

255. θέλγε νόον. Manifestum fit, dictum esse *de virtute debilitata et imminuta*, animo fracto, et despondente. Alibi, vt O, 322 additur, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. Proprie *mulcere*, *delinire*, *mollire* est; inde est, *vim adimere* et, vt bene obseruat Ernesti, in deteriorem partem inflectitur; Sic transfertur ad animum. Hinc et de Mercurii virga aliquoties, vt Ω, 343. et translatum *ad succos magicos* et *carmina*, quibus *vires agendi vel mouendi adimuntur*. Tandem etiam ad *fraudes* refertur vt Φ, 604. Hinc facile expedire licet ea, quae sunt apud Hesych. et in Etymol. Haesere tamen in his quoque veteres grammatici. Apollon. Lex. in θέλγειν, Apionem ait reddere ἀνιᾷν. ἀμαυροῦν. videri tamen vocem habere notionem generaliorem, τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. (satis late!) esse enim θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν (inepte!) Recoxit haec Eustath. Male Sch. br. ἠπάτα. ἔβλαπτε. cf. inf. ad N, 435 θέλξας ὄσσε. O, 594 est θέλγε θυμὸν Ἀργείων καὶ κῦδος ἀπαίνυτο.

258. ― Multa cumulant Sch. A. B. Victor. et in hoc Porphyrius, recocta ab Eustathio, super κρόσσας,

quas Ariſtarchus *κλίμακας* eſſe putauerat, ideoque *κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον* reddiderat: *ſcalas admouerant vallo*, aiunt, *κλίμακας ἔρυον κατὰ πύργων, ἐπὶ τοὺς πύργους καθεῖλκον.* Sequuntur quoque Ariſtarchum Sch. br. Et ad hoc idem iudicium ſpectat Schol. inf. ad v. 375. At Homerus *κρόσσας* dixit pinnas, pinnacula, *τοὺς ἐν τοῖς πύργοις ἐξέχοντας λίθους, τὰς ἐξοχάς.* Porphyrius comparat *κρόσσους* in veſtibus, fimbrias, et *νῆας προκρόσσας* inf. Ξ, 35. hoc male. Leguntur diuerſae opiniones apud ipſum Apollon. Lex. et ex eo in Heſych. tum in Etymol. Koeppen ad locum Herodoti II, 125 haec reuocare volebat, vt *κρόσσαι* ſint *ἀναβαθμοί*, ſeu *βωμίδες*, ſaxa aliud ſuper alio ſic poſita, vt in graduum morem recedant, vtque ita, tanquam per gradus, aſcendi poſſit et deſcendi. At apud Homerum ſunt *κρόσσαι, στεφάναι*, pinnae ſummam *ἐπάλξεως* oram cingentes; quod pugna ipſa docet h. l.

καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. has per *προμαχῶνας* reddunt Heſych. Etymol. Sunt *αἱ ἐξοχαὶ ἐπάνω τῶν πύργων. ἔριπον* vitioſe optimi tamen codd. Ven. vterque, Lipſ. Townl. Vrat. b. a m. pr.

259. *στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον. λίθους τοὺς θεμελίους* interpretantur Schol. A. B. br. Melius alii in his Sch. br. *τὰς ἀντηρίδας (στήλας) ἢ τοὺς προμαχῶνας* (*Strebepfeiler.*) Hoc et Apollon. Lex. p. 567 *οἱ μὲν τὰς ἔξω προβεβλημένας* (haec et Heſych.) *ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομὰς* (quae in templorum ruinis adhuc viſuntur) *ἕνεκεν ἀσφαλείας.* At idem mox aberrat ad interpretationem alteram, *τὰς πρώτας βεβλημένας*; ſequi enim: *ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν*, niſi hoc ita dixit, vt non tempore ſint primae, ſed ante muros: quod ſuſpicor ex altero loco p. 614 in *στήλας, τοὺς λίθους τοῦ τείχους τοὺς προεστῶτας κάτωθεν, ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι.*

ἐμόχλεον. vitioſe *ἐμόχλευον* in codd. parte, etiam in cod. Apollonii: vbi v. not. Tollii. Etiam Schol. br. *ἐμόχλευον, διὰ μόχλων* (vectes) *ἐκίνουν.* Veram lectio-

nem firmat Ven. vterque cum Schol. Potuit tamen olim lectum esse ἐμόχλευν, vnde errores nati.

260. ἔχματα πύργων. Apollon. Lex. κωλύματα. ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν: laudato versu Il. Φ, 259. Melius Schol. br. Eustath. ἐρείσματα reddunt, h. e. ea, quibus turres sustinentur et fulciuntur, vt Ξ, 410 quibus naues; Similiter N, 139 ἔχματα πέτρης, quibus ille innititur, quae eum retinent, coagmentant.

261. τὰς οἵ γ' αὖ ἔρυον. „quod αὖ ἔρυον, εἰς τοὐπίσω εἷλκον, vt αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα.“ A, 459. Sch. A. ἕλκοντο. „γρ. ἤλκοντο“ Barnes.

263. ἀλλ' οἵ γε ῥινοῖσι βοῶν Φράξαντες ἐπάλξεις. Cant. οἵ γ' ἐν ῥινοῖσι. Ita iung. ἐν — Φράξαντες, ἐμΦράξαντες.

264. ὑπὸ τεῖχος ἰόντας. Cant. ἐόντας.

265. κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων. Ex Eustath. p. 904, 37 apparet, fuisse, qui κελευθιόωντ' legerent: qui incedebant. ἐπὶ πύργῳ Bentl. coni. Idem scribit κελευτιοϝωντ'. v. de Diagammo.

266. πάντοσε Φοιτήτην. Barocc. Φοιτοίτην. Eustath. „γρ. Φοιτείτην“ a Φοιτέω. Ergo ἐΦοιτήτην a Φοίτημι. Vim verbi declarant Sch. br. ἐμμανῶς ἐπήρχοντο.

267. 268. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι νείκεον. Schol A. et B. multa moliuntur inepte, vt expediant, quomodo νείκεον et μειλιχίοις ἐπέεσσι simul consistere possint; nec vident ad μειλιχίοις ex altero assumendum esse προσεῖπεν. Vidit tamen Eustathius.

273. ὁμοκλητῆρος ἀκούων, qui vs. 249 erat ὁ ἀποστρέψων τοῦ πολέμου. Barocc. Harlei. vn. Vindob. ἀκούσας. sicque Venetus. Schol. A. tamen: „γρ. καὶ, ἀκούων.“

274. ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε. hoc ab ἴω. ἵημι. ἵεμαι ductum esse posse, non inficiabor. At apud Homerum est ἵεμαι προθυμοῦμαι. ἐπείγομαι, ὁρμῶμαι, sic sane in multis locis, potest etiam reddi per πορεύομαι. Sup. B, 154 οἴκαδε ἱεμένων sc. ἰέναι, πορεύεσθαι. Od. Τ, 356 Ἱεμένων ἔρεβοσδε. et P, 5 ἄστυδε ἵεμενος. et sic alibi. Sunt alia loca, in quibus receptum est ἵεμαι incedo, vado, vt N,

707 boues ἱεμένω κατὰ ὦλκα. Hactenus quod rem expediat, non habemus; est tamen, quod nos certiores reddat. ἵεμαι, *cupio*, non est ab ἵημι ductum, sed diuersae est originis; nam scriptum fuit ϝιεμαι vt supra in οικαδε ϝιεμενων. αστυδε ϝιεμενος. Λ, 557 ὁ δε ϝιετο. et sic saepe obseruari potest: v. ad B, 154. Prima producitur, etsi per se breuis, vt in aliis huius generis fit; sic et ἵημι, ἵεις, ἵει, ἀνίει, prima breuis est, et tamen producitur in ἱέμενος, ἐφιέμενος. N, 103. O, 24. Π, 760. vbi v. Clarke. Sic et ἴομεν M, 328. At ἵεμαι *vado*, πορεύομαι non habet digamma: Od. X, 304 ταὶ· μὲν — πτώσσουσαι· ἵενται. Secundum haec ἵεσθε h. l. scribendum erit; antiquitus ϝιεσθε, quod et Bentl. apposuerat in suo exemplari.

275. αἴ κε Ζεύς, etiam h. l. τὸ ν deleui in αἴ κεν, vt saepe, tacite; ante duplicem consonam quis requirat? Faciunt h. l. idem codd. Ven. Townl.

276. νεῖκος. Aristarchus νῖκος quod et Ven. B. habuit, cum Townl. Vrat. A. Eton. fragm. Mosc. et de quo iam aliquoties monitum, vt Δ, 37. Λ, 720. Scilicet inter argutias grammaticorum etiam hoc fuit: esse τὸ νῖκος, ἀπὸ τῆς νίκης, τὸ νίκημα. vt colligas e Sch. A. et B. fragm. Mosc. Sic etiam Herodianus. Videntur adeo illi aliter interpunxisse: αἴ κεν Ζεὺς δώησιν Ὀ. ἀ. νῖκος, ἀπωσαμένους δηΐους ποτὶ ἄστυ δίεσθαι.

δίεσθαι Scholion A. et B. a δίημι ducunt, quod non minus bene est a δίω. δίομαι. vnde διώκω. v. ad Σ, 584. et Ψ, 475.

277. ὥς τώ γε προβοῶντε. „secundum nonnullos commentarios fuit lectum προβάοντε, οἷον προβαίνοντες.“ Si quid video, variae fuere olim formae: βῶ. βῆμι. βάω. βέω. eoque προβάοντε bene. At Sch. br. ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν βοῶντες. etsi et ibidem alii προμαχόμενοι. βοὴ γὰρ ἡ μάχη. Apud Apollon. Lex. est προβοῶντε, ὁ μὲν Ἀπίων, προβαίνοντες ἢ φωνοῦντες. καὶ γάρ· ἧκα μακρὰ βιβὰς (H, 213) οἷον προεγκελευόμενος μετὰ βοῆς. Mixta et confusa hic sunt plura diuersa, vt et in Hesych. προβοῶντες. προφωνοῦντες. ἐγκελευόμενοι. προβαίνοντες. alterum ex

προβοάω, alterum ex προβάω. Bentleius monet fuisse scriptum προβοϝωντε.

ὦ οἵγε vn. Vindob.

278. τῶν δ', ὥςτε νιφάδες — ⊱ „Eadem comparatione iam sup. 156 vsus fuerat: νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε. Sed ibi πρὸς πλῆξιν, (tela feriebant vt niues seu grandines a vento adacti) nunc πρὸς τὴν συνεχῆ φορὰν spectat" A. B.

ὥςτε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαί. vulgg. πίπτουσι. at Cant. Ven. vn. Vindob. πίπτωσι, quod Homericum est in comparationibus. πίπτωσιν ἔραζε. Townl.

279. ὅτε τ' ὤρετο μητιέτα Ζεύς· ὤρετο, ὥρμα Hesych. ὥρμησε. προεθυμήθη Sch. br. bene, sed h. l. pro praesenti, ὁρμᾷ, ex ὄρω. Laudat versum Schol. Aristoph. Equ. 1341.

280. πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα. ⊱ „quod κῆλα, τὰ βέλη Διός, sunt χιὼν καὶ ὑετός." cum *grandine*. Alias scilicet, vulgari vsu, *fulmina:* v. c. Hesiod. Θ. 707. Apollon. Lex. in κῆλα p. 396. laudato versu: οἱ μὲν, τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι, καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ Διός. deesse videntur: *niues et grandines.* Translatum hemistichium in H. in Apoll. 444. de flamma ab Apolline mota.

πιφαυσκόμενος. Sch. br. φανεροποιῶν. ἐμφανιζόμενος. Eustath. ἐπιδεικνύμενος. Apollon. Lex. διασημαίνων, laudato hemistichio. add. Hesych. Etymol. e quo haec teneas: φάω *luceo*, φαύω. φαύσκω. πιφαύσκω. At h. l. nil aliud esse puto, quam *exerens, proferens.* — In Mori et aliis πιφασκόμενος.

281. χέει ἔμπεδον. „lectio Aristarchea; est *continuo.* At Massiliensis χέει ἄσπετον." Schol. A.

κοιμήσας δ' ἀνέμους. Ita edd. et optimi codd. κοιμίσας Cant. Lips. κοιμίσσας Harlei. et sic in nonnullis codicibus legi obseruauit Eustath. notante quoque Barnes h. l. et ad Ξ, 234. Π, 524 et Ern. h. l. et ad Callim. in Del. 110. qui et laudat Rhoer. ad Porphyr. de Abst. I, 45. Scilicet κοιμίζειν serius dictum quod antiquis κοιμᾶν

erat: quod diserte docet Eustath. ὄφρα καλύψῃ. vn. Vindob. καλύψοι.

282. 3. 4. ad Romam transfert Aristides in Encom. Romae To. I, p. 199.

283. πεδία λωτεῦντα. λωτόεντα, λωτὸν ἔχοντα. alii, omnino ἀνθοῦντα. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Schol. br. Suidas. Aristarchus tamen λωτοῦντα scripserat. Sch. A. Habet haec etiam Eustath. qui λωτεῦντα Massiliensem editionem habere ex antiquis enotauit. — πίονα ἔργα Apollon. Lex. h. v. τὰ γεωργικὰ λέγει κατ᾽ ἐξοχήν. πίονα δὲ, τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα, πιαντικά. (immo vero *agri pingues*, adeoque *fertiles*.)

285. κῦμα δέ μιν προςπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα τε πάντα. „quod ἐρύκεται pro ἐρύκει. Agitur autem de *niue*. Nec dubito fuisse ἄλλα δὲ πάντα, non τε. Concinit Sch. A. μόνον τὸ κῦμα προςπελάζον, ἀπερύκει αὐτήν. τἄλλα δὲ πάντα κεκάλυπται. Apollon. in πλάζεται adscripto versu, λέγει ἀντὶ τοῦ προςπελάζον, οἷον προςεγγίζον. De voce cf. ad Φ, 269. κῦμά τε Cant. Potest sane de vss. 285. 6. suspicio suboriri, an fetus rhapsodi sint: sed possunt defendi per studium poetae ornandi.

286. ἄλλα τε πάντα εἴλυται καθύπερθ᾽, ὅτ᾽ ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Legebatur vulg. εἰλύαται cum vitio metrico. Nam εἰλύω mediam habet productam. Sic Φ, 319 εἰλύσω ψαμάθοισιν. cf. sup. ad Λ, 156. Sic νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους E, 186 et al. Si itaque pluralis est retinendus, scribendum esset aut εἴλυνται, aut εἰλύαται pronuntiandum esset εἰλῦται. Sane tamen multo opportunior esset singularis: πάντα εἴλυται. Hactenus dictum de ratione grammatica. Videamus nunc auctoritates. εἰλύαται vulgo codd. At Venetus ειλυται. cum sine accentibus excusus sit, non apparet, sitne εἴλυται an εἰλῦται. Schol. A. „γρ. εἰλύαται. Ἄλλως· προπερισπῶσιν, ἵνα ἐκ τοῦ εἰλύαται συναλοιφὴ ὑπάρχῃ, ἢ τοῦ ει.“ immo vero τοῦ υ. scribere debuere, εἰλῦται. nam pergit eos voluisse singularem esse hoc et synaloephen esse similem ei, quae est in ῥύεσθαι, ῥῦσθαι O, 141. et Od. X, 437. coll. Ω, 416.

νέκυας et νέκυς. Pergit: τινὲς δὲ προπαροξύνουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴλυμι. " h. e. fcribunt εἴλυται. quod fane eft fimplicifsimum. Etiam Euftath. habet: εἰλῦται ἢ εἰλύαται. Vrat. b. a pr. m. εἰλύατο. Corrupta igitur eft vox incuria rei metricae; vt omnino ducta ab εἴλω, εἰλέω, εἰλύω, multam moleftiam fecere etiam propter digammum: de quo v. in Excurfu de digammo. Iterum Od. Υ, 352 νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαί τε πρόςωπά τε νέρθε τε γοῦνα legendum eft aut εἴλυται, aut εἴλυνται, aut εἰλῦται.

εἴλωται corrupte vn. Vindob.

καθύπερθ', ait Schol. A. et ad antecedens et ad fequens trahi poteft.

ἐπιβρίσῃ. Vidimus iam fup. H, 343 ἐπιβρίσῃ πόλεμος. proprie aucto onere. — ἐπιβρίσει vn. Vindob.

287. ὡς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί. „Notandum, λίθους dici feminino genere“ Schol. A. B. br. Euftath.

ἀμφοτέρωθε pro var. lect. eft ap. Euftath. Hic quoque docte disputat contra nonnullos, qui nolebant lapides *volare* dici, et accipiebant πωτᾶσθαι pro πίπτειν. Etiam N, 140 faxum ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται.

288. ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων. Bentl. em. ταὶ δ'.

289. βαλλομένων. Schol. A. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Ἀχαιούς. τὸ γὰρ ἐκ ἐστιν, ὡς τῶν βαλλομένων. obfcura et luxata haec funt; videri poteft aut iungere velle ἐκ Τρώων βαλλομένων, aut ὡς τῶν ἀμφοτέρωσε — βαλλομένων. Pergit: ad λίθων referri non poffe, βαλλομένων, (fcil. vt fit βαλλομένων τῶν λίθων) effet enim foloecifmus: (an quia eft h. l. ἡ λίθος?) Certe οἱ βαλλόμενοι non funt, qui percutiunt, fed perpetuo vfu Homerico, qui percutiuntur: ita et βαλλόμενα τεύχεα, ἀσπίδες, κόρυθες, v. fup. 37. 152. 161. 339. I, 570. Nec in poeta noftro licet refingere: βαλλομένων δὲ, τὸ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει, quia vfum articuli haud agnofcit. — In ὑπὲρ τεῖχος πᾶν mirum eft grammaticos argutari, etiam fragm. Mofc. effe ἀπὸ γῆς ἕως ἄνω. immo vero quam late patet in circuitu; per totum vallum.

290. οὐδ' ἄν πω τότε γε. Perlecta reliqua libri parte quaero, quid Sarpedon tandem peregerit, vt dici possit: nisi Sarpedon fuisset Hectorem in castra non fuisse irrupturum. Nam Sarpedoni resistitur summa vi ad vs. 436. nec pugnant Lycii ad portam, sed ad vallum et turres: vs. 375 sqq. Hector contra, qua ipse cum Troianis pugnat, saxo fores infringit; neque Sarpedonis praeterea fit mentio. Videturque hactenus aliquid in his vss. aut luxatum esse aut interpolatum praeter poetae mentem. Enimuero meliorem rationem proposuisse mihi videor in Nota ad h. v. Sarpedonem suo loco fortiter pugnantem auertisse Achiuos ab ea valli parte, qua Hectori opportunum erat irrumpere: quo facto reliquis quoque locis vallum superarunt Troiani: vss. 468. 9.

Ad τότε γε in Vrat. h. superscriptum est τοί γε. Sic esset interpungendum: τοί γε, Τρῶας καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ, τ.

291. τείχεος ἐῤῥήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα. Ξ „quod πύλας iterum pro πύλην (vt vna tantum sit porta) et ὀχῆα pro ὀχῆας dixit, vt paullo post vss. 455. 460 apparet."

ἐρρήξαντο Lips. vt antiquiores scripsere; in hoc tamen codice, librarius indoctus.

293. λέονθ' ὥς, non sibi constant nec veteres nec recentiores in ὡς et ὥς, in hoc positu, nec refert. Qui βόες ἕλικες. inflexi, sint, v. ad I, 462. inflexis cornibus.

295. ἀσπίδα ἐξήλατον. Habet ἐξήλατον Venetus cum Scholio, quod docet Aristarchum ita scripsisse, vt sit clipeus sex coriis vel laminis inductus, ἑξάπτυχος; vt Aiacis septemplex erat clipeus, Achillis quincuplex: Σ, 481. Υ, 270. Ei adstipulatur grammaticus, Scholii auctor. add. Sch. br. et cod. Cant. cum ed. Turnebi. At Zenodotus ἐξήλατον exhibuerat, vt simpliciter sit ἐξηλασμένη sc. χαλκῷ (vt χαλκείη ἐξήλατος sit idem ac χαλκήλατος et exponitur statim; ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν.) Nicanor ap. Sch. B. et Lips. etiam ἐξήλατον tuebatur, sed vt esset, τὴν ἔξω ἔχουσαν χαλκόν. Vtrumque in suum lexicon re-

cepit Apollon. p. 271. ἐξήλατος, ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένη· ἐξ πτύχας ἔχουσα. Intulit pleraque suis παρεκβολαῖς Eustath. Apud hunc quoque χρυσείην quod Vrat. A. et b. Flor. Ald. 1. Rom. habent. „quod non spreuerim" addit Ern. „nec impedit χαλκεύς, immo iuuat. item v. 297."

296. Zenodotus: ἐξέλασ' ἔντοσθεν δέ. quo ipso firmabat, poetam ἐξήλατον voluisse. — ἔντοσθε edd. ante Turneb.

297. βοείας ῥάψε — χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσι περὶ κύκλον. Sch. A. ῥάψε ῥαψαῖς ῥαβδοειδέσιν accipit; quod non satis assequor. Sch. br. ῥάβδους de ferreis virgulis accipiunt, quibus manus inserta tenebat clipeum: τοῖς κανόσιν, οἷς εἴχοντο αἱ ἀσπίδες. v. Θ, 193. At sic περὶ κύκλον alienum est. Mox in iisdem aliud Scholion, quod cum superiore etiam ab Eustath. intexitur, p. 905, 50 ῥάβδους de virgis seu laminis accipere videtur, quae, (praetextae decussatim et clauis firmatae) interius coria plura alterum alteri superiecta continerent. Bene; sed cur eas ῥάβδους aureas fecissent, *in cauo scuti abditas*? et quid tum περὶ κύκλον? saltem ab vna orae parte versus alteram? Sunt, puto, ῥάβδοι virgae aureae, laminae, quae exteriorem clipei oram in orbem ambiunt.

Apud eundem Schol. A. scripserant alii περίκυκλον, quod et Ven. B. habebat, et exponit ἀπὸ τῆς ἴτυος εἰς ἴτυν. an decussatim? sed praefert ipse Sch. A. duabus vocibus περὶ κύκλον, sicque Ascalonita. Vitium χρυσείοις male intulit Ald. 2. donec Barnes restituit χρυσείης, quod iam Flor. Ald. 1. et Rom. habebant, cum codd. In Townl. vitiose χρυσίοις et διηνεκέεσσι, metri prorsus incuriose.

298. δύο δοῦρε τινάσσων. δύο δοῦρα Mori. Duas hastas manu gestasse heroes, nota res est, vt altera emissa superesset altera. Eustath. tamen Sarpedonem ἀμφιδέξιον fuisse vult, et Sch. B. ἕτερον ἐν τῇ ἀσπίδι, τὸ δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ. fuitne ἐν τῇ ἀριστερᾷ, an, quod clipeo hasta adiuncta esset?

299. ὅς τ' ἐπιδευής. ἐπιδαής Lipſ. errore calami.

301. μήλων πειρήσοντα. ⁓ „quod πειρήσοντα eſt τὴν διάπειραν ληψόμενον, ἐνεδρεύσοντα" (atqui πειρᾷν non vno loco obuium eſt *aggredi aliquem*, ἐπιχειρῆσαι) et quod καὶ eſt otioſum: καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. At Dionyſius (Thrax) vidit eſſe maius quid: fame coactus *vel* aulam munitam intrat, ἔπαυλιν. — εἰς Ven. etſi Schol. γρ. καὶ, ἐς.

302. παρ' αὐτόφι. παρ' αὐτοῖς Sch. br. Eſt adeo pro αὐτοῖςφι. Heſych. παραυτόφι, παρ' αὐτῷ. Quoties aliis in locis occurrit, eſt fere illico, παραυτίκα, atque etiam variat lectio παραυτόθι; vt N, 42 ad quem vide. Τ, 255. Υ, 140. Ψ, 147. 640. παρ' αὐτὸν Lipſ. male.

βώτορας ἄνδρας notarunt grammatici, etiam Apollon. Lex. βώτορες νομεῖς. cum hemiſtichio.

303. ἄνδρας — φυλάσσοντας περὶ μῆλα. ⁓ „quod nonnulli περὶ abundare volunt." quid igitur ipſe grammaticus ſtatuit? nil addit. An περὶ retrahendum ad εὕρῃ περὶ μῆλα putauit? Nam φυλάσσοντας abſolute, *cuſtodiam agentes*, vt ſup. K, 419. 421. 192. Od. Δ, 526 et νύκτα φυλάσσειν pro διὰ νύκτα, Od. E, 466 et alibi, ponitur. Dicendum ergo περὶ et ipſum poni ſine regimine; cuſtodiam agere, circa pecudes.

303. σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι. Pro hoc δούρασι ed. Rom. cum Euſtath. qui tamen addit δούρεσσι οἱ ἀκριβέστεροι. Deberet ſaltem eſſe δούρασσι, vt γούνασσι, ἀνδράσσι. Sed recte δούρεσσι vt iterum Od. Θ, 528. a δόρυ, εος. Sic κτεάτεσσι. πάντεσσι. ὑδάτεσσι ap. Nicandrum, ait Euſtath. δούρασι inf. Ḣ. Φ, 162 legitur.

305. ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἤ. vn. Vindob. ἀλλ' ὁ γὰρ ἤ.

306. ἐν πρώτοισι. acute reprehendit Koeppen, quia non plures leones adfuere, inter quos ille ἐν προμάχοις pugnare potuerit: vt Λ, 674. At ἐν πρώτοισιν ἀνδράσι intelligendum eſt.

307. Scholion A. B. in quo ad Heſiodum et Bacchylidem prouocatur, quod h. l. intexitur de *Sarpedo-*

ne, est in Sch. br. ad v. 397. De eo v. ad Apollod. III, 1, 2.

308. τεῖχος ἐπαΐξαι διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις. „γρ. ἐπ' αἶξαι." Barnes. — ῥήξεσθαι Mori. Mox 309 Γλαῦκος, diuersum esse a γλαυκὸς, in quo declarando exemplis ad fastidium verbosus est Eustath. p. 906. 7.

310. τίη δὴ *cur nam obsecro. cur tandem.*

311. κρέασί τ' ἠδὲ κτλ. Sic quoque Barocc. et Townl. κρέασιν τε ἠδέ. Et emendabat sic Bentl. At mox idem θεους ϝως, in quo non obsequor. Editum erat vitiato metro κρέασιν τε ἰδέ. etiam ap. Plutarch. Sympos. 2. p. 617. A. etsi ibi cod. recte legit. De genere honoris hic memorato v. sup. ad H, (VII) 321.

314. Φυταλιῆς. de vinea Z, 195.

316. μάχης καυστειρῆς. pugna ardente. v. ad Δ, 342.

317. ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ. Homericum hoc esse non potest. Bentlei. em. ὥς ϝείπῃ. vide an probabilius sit: ὄφρα τις ὧδ' ἐρέῃ.

318. οὐ μὰν ἀκληεῖς. Vrat. b. οὐ μὴν, verum saepe hoc occurrit in Homero, etsi ἦ μὴν, καὶ μὴν, non minus frequentatur. Non igitur doricum dicendum μὰν, sed antiquum, quod Dores seruauerunt.

ἀκλειεῖς. ita edd. et pars codd. At ἀκληεῖς pars potior codd. Cant. Harl. Lips. fragm. Mosc. Vrat. b. Eton. Townl. Ven. in quo Schol. A. οὕτως αἱ 'Αριστάρχου καὶ αἱ χαριέστεραι et Eustath. ὡς πολλὰ τῶν ἀκριβῶν ἀντιγράφων ἔχει. Etiam Porphyr. legebat sic ad K, 165. Nec tamen apparet qua analogia η inferatur; a κλέος est ἀκλὴς, v. ad H (VII) 100. et ἀκλεῶς. Sane a κλείζω, fit κληΐζω. Est h. l. ἀκληεῖς pro ἀκλεῶς.

319. ἔδουσί τε. Townl. ἔδουσι δέ.

320. οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἲς — Ad οἶνον Schol. B. ait repetendum esse ἐκ κοινοῦ τὸ, πίνουσι quem morem loquendi copiose illustrat Porphyr. ad K. 165. τ' post οἶνον restituit Barnes e codd. add. Eustath. In edd. erat δ' quod et Vrat. A. habet.

ἔξαιτον, ἐξαίρετον. Hesych. vbi v. Not. ex eoque grammatici contenderunt prius esse contractum. Immo vero est a stirpe τοῦ αἰτέω, vt est ἑταίτης, μεταίτης, etsi τῷ αἶτει ap. Pindar. Ol. III, 30 vti nolim.

μελιηδέα ἀλλ' facit hiatum. Bentleius τῶν δ' ἄρα substituit. Necesse tamen non est; nam εα in fine vocis μελιηδέα pro diphthongo habenda sunt aut pronuntianda ῆ.

322. ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ — non sine animi commotione aliqua legi haec possunt, eaque tanto maiore, si teneas, quod a Rob. Wood narratum accepimus, pronuntiatos eos esse a viro nobilissimo, Comite Granville, qui tum M. Britanniae Consilio Regio a secretis Regni erat, iam animam agente, nec munia sua detrectante, cum ad eum Wood conditiones pacis Parisiis anno saeculi LXIII. sanciendae attulisset; tum ille audito nuntio, leuato corpore aegro, eum accedere nec differre negotium iubet, solaturque amicum lugentem, his verbis vsus: ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ π.

Omnino locus facile est inter praestantissimos propter sententiae grauitatem, et indolem generosam quae per eam declaratur, laudatus etiam hoc nomine ab auctore de poesi Homer. f. 19. Nihil enim attinet, diu vixisse; at si te vixisse, nec te nec alios poeniteat, satis te vixisse scito, vel breuissimae vitae vsu concesso. Reddidit locum verbis suis Demosthenes pro Corona c. 28. Reisk. ed. p. 258, 19 quae etiam cum Homericis comparauit Auctor Encomii Demosth. f. 5. Liceat ea et h. l. adscribere etsi iam Clarkio memorata: πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δὲ, ὅ τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως. Laudat versus et addit verba Theopompi Clemens Alex. Strom. VI, p. 748 quibus ista παραφράζει scriptor, quod et Cicero fecit Philipp. X, 10 f. 20. et Virgil. X, 467

ſq. *Stat ſua cuique dies* etc. Quis haec legat, nec generoſa virtute ac ſenſu incaleſcat!

εἰ μὲν γάρ. Vita Homeri Plutarcho tribui ſolita: εἰ μὲν δή. Bentl. coni. εἰ μὲν ἄρα πτόλεμον. Clarke argutatur et h. l. in γάρ. Verum γὰρ eſt idem quod δή. Color ſimilis eſt Se. Herc. 357 ὦ τέκον, οὐ μὲν γάρ τοι. cf. ibid. 95.

Φυγόντε meliores codd. Harl. Lipſ. Eton. fragm. Moſc. Ven. vulgo: Φυγόντες.

324. ἔσσεσθ'. edd. ante Turneb. ἔσσεσθαι et ἔσεσθαι cum vitio metri.

ἐνὶ πρώτοισι Cant. ἐνὶ προμάχοισι.

325. μάχην ἐς κ. Vrat. b. adſcripſit μάχην ἀνά. quod eſt in vno Vindob.

326. νῦν δ' ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσι θανάτοιο — ἴομεν. iungenda haec eſſe, νῦν δ' ἴομεν monent A. B. Nemo tamen de inſolito vſu τοῦ ἔμπης monet. Nam communi vſu ἔμπης reſpondet τῷ καίπερ, vel expreſſo vel ſubintellecto: *etſi, tamen*, καίπερ — ὅμως· v. c. Ω, 522. 523. Debet itaque et h. l. ſubintelligi, νῦν δὲ γάρ, (γ' ἄρ) nunc autem, (quandoquidem nobis forte non contigit, vt non ſimus ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε) *etſi*, κἄν, καίπερ, nec ego inter promachos nunc pugnare velim, nec te in praelium mecum educere, ἔμπης, *nihilominus* infiniti mortis caſus inſtant quos effugere haud licebit. Quod cum ita ſit, agedum, ἴομεν. Quis non ſentiat, bene haec procedere. At Interpretes a grammaticis ad alia delati ſunt: hi enim ἔμπης declarant per ὁμοίως πᾶσιν, non niſi e contexto; Ipſe Apollon. Lex. ποτὲ μὲν ὅμως, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως ἢ ἐπίσης. Sic et Heſych. vbi cf. Not. Atqui haec ex vnius huius loci interpretatione ſunt conſtituta; nec aliter res ſe habet Od. T, 37. vbi nec minus caecutiunt in ellipſi. Verbo ſententia vulgaris eſt: etſi nunc mortem fugere vellemus, ſunt tamen multae aliae mortis viae, quas omnes effugere haud licebit.

ἐφέστασαν ed. Flor. cum Vrat. A. diſceſſit ſtatim Ald. 1.

328. ῥ quod ἴομεν est pro ἴωμεν et (ὀρέξομεν pro) ὀρέξωμεν (hoc male; nam noua propositio orsum habet cum ἠέ τῳ.) et subintelligendum est τὸ ὀρέξῃ (ἠέ τις ἡμῖν ὀρέξῃ.) quod non assequuti nonnulli versum substituerunt: „ἠέ τις ἡμῖν δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ δόρυ μακρόν." Sch. A.

ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν lectio erat vulgata ante Barnes, vt vel hoc exemplo incuria metri editorum incredibilis in aprico sit. Saltem debebant emendare ἤ τῳ. nam quod Clarke ait ἠὲ pronuntiari posse ἤ, non bene monitum est; nam ἠὲ non scribitur, nisi vbi syllabam alteram accedere volumus. Recte Barn. reposuit ἠέ τῳ εὖχος, quod habent libri, etiam Venetus cum fragm. Mosc. et al. Eustath. Vita Homeri Plutarcho tributa, Clemens Alex. l. c. et repetitur inf. N, 327. versu iterum apposito. Est tamen κῦδος etiam in Townl.

330. μέγα ἔθνος ἄγοντε. „est Aristarchi lectio." Schol. A. Fuit ergo etiam ἄγοντες· quod habet Barocc. cum vno Vindob. pro ἰθὺς γρ. εὐθὺς ap. Schol. Lips.

331. τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱός. τούςδε Barn. nouauit. — ῥίγησεν υἱὸς Lips. probante Ernestio, tanquam concinnius esset. De Πετεῶο v. ad B, 552.

332. κακότητα φέροντες. „γρ. φέροντε" Barnes. Apollon. in πύργος. — ὅτε δὲ μέρος τι τείχους· versu subiecto.

333. πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο. Potest et Ἀχαιῶν εἴ τινα iungi. Sed melius alterum; vt et mox 352 βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν." Sch. A. πάπτηνε δ' (sic diserte fragm. Mosc.) ἀνὰ πύργον. non *per turrim*, puto. Nam qui in turri adstabant, eum latere non poterant. Videntur sensisse, qui apud Eustath. amphiboliam agnouere in his verbis et voluere accipere πύργον de *agmine Achiuorum*, vt sup. Δ, 334 ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν — At h. l. parum commode. Aut ἀνὰ πύργον pro *ipse stans in turri* vel πύργον pro *muro* dictum accipies.

ſq. *Stat ſua cuique dies* etc. Quis haec legat, nec generoſa virtute ac ſenſu incaleſcat!

εἰ μὲν γάρ. Vita Homeri Plutarcho tribui ſolita: *εἰ μὲν δή.* Bentl. coni. *εἰ μὲν ἄρα πτόλεμον.* Clarke argutatur et h. l. in *γάρ.* Verum *γὰρ* eſt idem quod *δή.* Color ſimilis eſt Se. Herc. 357 *ὦ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι.* cf. ibid. 95.

Φυγόντε meliores codd. Harl. Lipſ. Eton. fragm. Moſc. Ven. vulgo: *Φυγόντες.*

324. *ἔσσεσθ'.* edd. ante Turneb. *ἔσσεσθαι* et *ἔσεσθαι* cum vitio metri.

ἐνὶ πρώτοισι Cant. *ἐνὶ προμάχοισι.*

325. *μάχην ἐς κ.* Vrat. b. adſcripſit *μάχην ἀνά.* quod eſt in vno Vindob.

326. *νῦν δ' ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐΦεστᾶσι θανάτοιο — ἴομεν.* iungenda haec eſſe, *νῦν δ' ἴομεν* monent A. B. Nemo tamen de inſolito vſu *τοῦ ἔμπης* monet. Nam communi vſu *ἔμπης* reſpondet *τῷ καίπερ,* vel expreſſo vel ſubintellecto: *etſi, tamen, καίπερ — ὅμως·* v. c. Ω, 522. 523. Debet itaque et h. l. ſubintelligi, *νὺν δὲ γάρ,* (*γ' ἄρ*) nunc autem, (quandoquidem nobis forte non contigit, vt non ſimus *ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε*) *etſi, κἄν, καίπερ,* nec ego inter promachos nunc pugnare velim, nec te in praelium mecum educere, *ἔμπης, nihilominus* infiniti mortis caſus inſtant quos effugere haud licebit. Quod cum ita ſit, agedum, *ἴομεν.* Quis non ſentiat, bene haec procedere. At Interpretes a grammaticis ad alia delati ſunt: hi enim *ἔμπης* declarant per *ὁμοίως πᾶσιν,* non niſi e contexto; Ipſe Apollon. Lex. *ποτὲ μὲν ὅμως, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως ἢ ἐπίσης.* Sic et Heſych. vbi cf. Not. Atqui haec ex vnius huius loci interpretatione ſunt conſtituta; nec aliter res ſe habet Od. T, 37. vbi nec minus caecutiunt in ellipſi. Verbo ſententia vulgaris eſt: etſi nunc mortem fugere vellemus, ſunt tamen multae aliae mortis viae, quas omnes effugere haud licebit.

ἐΦέστασαν ed. Flor. cum Vrat. A. diſceſſit ſtatim Ald. 1.

κου ἀμῦναι, vbi ad X, 208 remittimur, vbi eſt: Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. Si alios poetas circumſpicimus, occurrit in Heſiod. Theog. 657 ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο. Similique modo Scut. Herc. 29 ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ. et v. 128 θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Quod ſi in his vnum et alterum in Ἄρεος mutari poſſit, in ceteris tamen apertum eſt, Homero vtique eſſe ἀρήν, βλάβην, priore brevi. Similiter et ἄρημι, βλάπτω, inde ductum primam breuem habere debuit, et Σ, 435 eſt legendum: Κεῖται ἐνὶ μεγάροισιν ἀρήμενος.

Knight, Vir Cl. p. 87 duas quidem et ipſe diuerſas voces admittit, ἀρήν tamen, βλάβην, etiam ϝαρην ſcriptam fuiſſe cenſet, quod ſane loca nonnulla admittant forte, et emendat Od. X, 208 ἄμυνε ϝαρην. Poſſis eo vocare inf. Φ, 112 ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. vbi al. ἀρῇ legunt, vt eſſe credas ἐμεῖο ϝαρῇ. Et conueniret Π, 512 τείχεος ὑψηλοῖο ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων. Verum de iſtis locis ſtatuendum forte eſt alio modo, et repugnant tot alia loca, inque his inprimis locus noſter: ὅςτις οἱ ἀρὴν, qui ſane ϝαρην nullo modo admittit.

ἀμύναι. Cant. ἀμύνῃ. ſic quoque ed. Rom. cum Euſtath. ἀμύνει, Mori. Barocc. vn. Vindob. ἀμύνοιεν alter ἀμῦναι male Vrat. b. et al.

Bentl. etiam em. ὅςτις οἱ ἀρὴν ἑτάροισί τ' ἀμύναι. ſibi et ſociis.

335. ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω. „quod hinc appa-ret, in ſiniſtra ſtationis nauium parte pugnam eſſe factam" Sch. A. An vero ex h. l. etiam doceri poſſit, Athenienſes Aiaci ſtetiſſe proximos, dubito: cum vſ. 333 ἀνὰ πύργον ſit *per vallum*. Si illi ſunt Ἰάονες N, 685. ex eodem loco apparet, inter Athenienſes et Aiacem locum medium tenuiſſe Proteſilai et Boeotorum copias.

336. ἑσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα. „quod νέον pro νεωστί." Sch. A. Scilicet Teucer ſuperiore die erat vulneratus ab Hectore: v. Il. Θ, 323 ſeqq.

nunc ille, res ad extrema adductas cernens, tentorio prodit.

ἑσταότας. „γρ. ἑστεότας“ Barnes.

337. οὕτως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν. βώσαντι, βοήσαντι. v. ad K, 463 de qua crasi multa ap. Eustath. ad B, p. 288, 13. γεγωνεῖν vociferari sic vt exaudiaris v. sup. ad Θ, 223. vnde Sch. B. reddit per ἀκουσθῆναι. Porro Sch. A. notat, Ascalonitam γεγώνειν, at Aristarchum γεγωνεῖν scribere, recte, nam occurrit ἐγεγώνευν. Sequiores tamen promiscue pronuntiarunt.“ Eadem Eustath. his verbis exorsus: σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοί. Apud Apollon. Lex. in γέγωνε p. 203 laudatur τόσσον γάρ ἔην β. γ. sed vitium subesse docet Toll.

339. βαλλομένων σακέων τε. sic recte. percussis scutis, ex lapidum ictibus v. sup. ad 289.

τε excidit Barocc.

ἱπποκόμων τρυφαλειῶν Apollon. Lex. h. v. τῶν ἐξ ἱππειῶν τριχῶν κομῶντας τοὺς λόφους ἐχουσῶν. similia Sch. br. Notant quoque vocem Hesych. Etymol. add. ad Π, 797.

340. καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο. Reuocata antiqua lectio e Veneto. Etsi Schol. A. addit: οὕτως Ἀρίσταρχος· πάσας γὰρ ἐπῴχατο. ita vt ille aliam lectionem, quam quae in codice est, probauerit. Triplex huius loci fuit lectio, quia vox ἐπῴχατο iam Alexandrinorum tempore antiquata erat. Porro Aristarchus haerebat in πᾶσαι, statuebat enim, et recte, vnam tantum castrorum portam fuisse, et πύλας Homero de vna porta dici. v. sup. ad 175. ille itaque lectionem intulit πάσας γὰρ ἐπώχατο h. ὅλας. Hic vero haerebant grammatici in ἐπώχατο· quod ducebant ab ἐποιχέομαι. Inde tamen proficiscitur ἐπώχηντο, ἐπωχήατο, non autem ἐπώχατο. itaque ab ἐποίχομαι deducere voluit Barnes ἐπῷχμαι, ἐπῴχμην, et inde ἐπῴχατο. attamen perfectum illud alibi haud memoratum est. Sensus esset *aggressi, adorti sunt* sc. Troiani, seu Lycii, omnes portas, aut, ex Aristarchi mente, *totam portam*. Et haec Aristarchea lectio, πάσας γὰρ

ἐπώχατο vel ἐπῴχατο scripta, vulgo obtinuit; cum enim in ed. Rom. πάσας γὰρ ἐπῴχατο editum esset, reuocauit hoc Turnebus, vnde illud fuit propagatum per Stephanianam.

Qui formam vocis insolentiorem haud assequebantur, sollenniorem arripuerunt ἐπώχετο. quaerebatur subiectum: arreptum αὐτή, *pugna*. Atque hoc primae edd. sequutae erant; in Flor. πάσας γὰρ ἐπώχετο, quod Ald. 1. scripsit ἐπῴχετο. Idque retinuit Ald. 2. cum sequaci grege. sicque Eton.

Haud dubie redeundum est ad antiquiorem lectionem; eamque video fuisse duplicem, ἐπώχατο et ἐπῴχατο. Et hoc quidem: πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο, habet Ven. A. Sch. A. τὸ δὲ ἐπῴχατο οἷον ἐπικεκλιμέναι ἦσαν (nam ἐπικλίνεσθαι dicuntur fores; sup. 121 εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα) ἐπέκειντο. vt sit: *tota porta erat occlusa*. Est ita ab οἴγω, vt ἀνοίγω *aperio*, ita, ἐποίγω, *occludo*: vnde ἐπῷχμαι, ἐπῴχμην, ἐπῷκτο et pro ἐπῷχντο, ἐπῴχατο. Nihil in his est, quod non analogiam habeat: sic λελέχατο. δεδέχατο. Alterum ἐπώχατο Apollonii auctoritas firmat: Lex. ἐπώχατο. p. 295 τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις, ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν, (vt recte emendatur) ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστιν ἠσφαλισμέναι πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ὅλαι. πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. ad quem locum est Tollii V. C. Excurs. IX. p. 753 in quo ille illustratur et probatur. Ergo aliam formam ille voci induerat; ex ἔχω, ὀχεὺς, *obex*, vox fuit ὀχέω, ἐποχέω, *pessulum* (μοχλὸν,) *obdo*. Hinc tamen ἐπώχηντο, ἐπωχήατο ducendum esset: non ἐπώχατο; nisi confugias ad syncopen, quae nullo vsu aut analogia firmari potest. Melius diceres fuisse ἐπόχω, de qua tamen forma nil constat. Videtur ideo prius ἐπῴχατο ab ἐποίγω esse amplectendum. Grammatici inter diuersas sententias fluctuant. Sch. A. recitat quoque lectionem tertiam ἐπῴχετο, et docet esse eam Zenodoteam. Additur: ἄλλως· ἐὰν γράφηται ἐπῴχετο, τὸ πρὸ αὐτοῦ πάσας γραφέ-

nunc ille, res ad extrema adductas cernens, tentorio prodit.

ἑσταότας. „γρ. ἑστεότας“ Barnes.

337. οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν. βώσαντι, βοήσαντι. v. ad K, 463 de qua crasi multa ap. Eustath. ad B, p. 288, 13. γεγωνεῖν vociferari sic vt exaudiaris v. sup. ad Θ, 223. vnde Sch. B. reddit per ἀκουσθῆναι. Porro Sch. A. notat, Ascalonitam γεγώνειν, at Aristarchum γεγωνεῖν scribere, recte, nam occurrit ἐγεγώνεον. Sequiores tamen promiscue pronuntiarunt.“ Eadem Eustath. his verbis exorsus: σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοί. Apud Apollon. Lex. in γέγωνε p. 203 laudatur τόσσον γὰρ ἔην β. γ. sed vitium subesse docet Toll.

339. βαλλομένων σακέων τε. sic recte. percussis scutis, ex lapidum ictibus v. sup. ad 289.

τε excidit Barocc.

ἱπποκόμων τρυφαλειῶν Apollon. Lex. h. v. τῶν ἐξ ἱππειῶν τριχῶν κομώντας τοὺς λόφους ἐχουσῶν. similia Sch. br. Notant quoque vocem Hesych. Etymol. add. ad Π, 797.

340. καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο. Reuocata antiqua lectio e Veneto. Etsi Schol. A. addit: οὕτως Ἀρίσταρχος· πάσας γὰρ ἐπῴχατο. ita vt ille aliam lectionem, quam quae in codice est, probauerit. Triplex huius loci fuit lectio, quia vox ἐπῴχατο iam Alexandrinorum tempore antiquata erat. Porro Aristarchus haerebat in πᾶσαι, statuebat enim, et recte, vnam tantum castrorum portam fuisse, et πύλας Homero de vna porta dici. v. sup. ad 175. ille itaque lectionem intulit πάσας γὰρ ἐπώχατο h. ὅλας. Hic vero haerebant grammatici in ἐπώχατο· quod ducebant ab ἐποιχέομαι. Inde tamen proficiscitur ἐπώχηντο, ἐπωχήατο, non autem ἐπώχατο. itaque ab ἐποίχομαι deducere voluit Barnes ἐπῴχμαι, ἐπῴχμην, et inde ἐπῴχατο. attamen perfectum illud alibi haud memoratum est. Sensus esset *aggressi, adorti sunt* sc. Troiani, seu Lycii, omnes portas, aut, ex Aristarchi mente, *totam portam*. Et haec Aristarchea lectio, πάσας γὰρ

ἐπώχατο vel ἐπῴχατο ſcripta, vulgo obtinuit; cum enim in ed. Rom. πάσας γὰρ ἐπῴχατο editum eſſet, reuocauit hoc Turnebus, vnde illud fuit propagatum per Stephanianam.

Qui formam vocis inſolentiorem haud aſſequebantur, ſollenniorem arripuerunt ἐπώχετο. quaerebatur ſubiectum: arreptum αὐτὴ, *pugna*. Atque hoc primae edd. ſequutae erant; in Flor. πάσας γὰρ ἐπώχετο, quod Ald. 1. ſcripſit ἐπῴχετο. Idque retinuit Ald. 2. cum ſequaci grege. ſicque Eton.

Haud dubie redeundum eſt ad antiquiorem lectionem; eamque video fuiſſe duplicem, ἐπώχατο et ἐπῴχατο. Et hoc quidem: πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο, habet Ven. A. Sch. A. τὸ δὲ ἐπῴχατο οἷον ἐπικεκλιμέναι ἦσαν (nam ἐπικλίνεσθαι dicuntur fores; ſup. 121 εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα) ἐπέκειντο. vt ſit: *tota porta erat occluſa*. Eſt ita ab οἴγω, vt ἀνοίγω *aperio*, ita, ἐποίγω, *occludo:* vnde ἐπῷχμαι, ἐπῴχμην, ἐπῷκτο et pro ἐπῷκντο, ἐπῴχατο. Nihil in his eſt, quod non analogiam habeat: ſic λελέχατο. δεδέχατο. Alterum ἐπώχατο Apollonii auctoritas firmat: Lex. ἐπώχατο. p. 295 τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις, ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν, (vt recte emendatur) ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστιν ἠσφαλισμέναι πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ὅλαι. πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. ad quem locum eſt Tollii V. C. Excurſ. IX. p. 753 in quo ille illuſtratur et probatur. Ergo aliam formam ille voci induerat; ex ἔχω, ὀχεὺς, *obex*, vox fuit ὀχέω, ἐποχέω, *peſſulum* (μοχλὸν,) *obdo*. Hinc tamen ἐπώχηντο, ἐπωχήατο ducendum eſſet: non ἐπώχατο; niſi confugias ad ſyncopen, quae nullo vſu aut analogia firmari poteſt. Melius diceres fuiſſe ἐπόχω, de qua tamen forma nil conſtat. Videtur ideo prius ἐπῴχατο ab ἐποίγω eſſe amplectendum. Grammatici inter diuerſas ſententias fluctuant. Sch. A. recitat quoque lectionem tertiam ἐπῴχετο, et docet eſſe eam Zenodoteam. Additur: ἄλλως· ἐὰν γράφηται ἐπῴχετο, τὸ πρὸ αὐτοῦ πάσας γραφέ-

τῇ θω· ἐπῴχετο (ab ἐπαίχομαι) · δὲ ἡ αὐτὴ δηλονότι. At Sch. B. cum Lipſ. praefixum habet πάσας γὰρ ἐπῴχετο, ἐπὶ πάσας γὰρ ὁ ὀχεὺς κεκλιμένος ἦν (male ex Lipſ. ἐκκλινόμενος) ἢ, ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι. Manifeſtum fit in Codice Ven. B. et Lipſ. fuiſſe Ariſtarcheam lectionem: πάσας γὰρ ἐπώχατο. At Sch. br. diſerte ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, (male tentatum a Barnes) vt ab iis πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο lectum eſſe intelligas. Etymologus in ἐπῴχατο formam agnoſcit, ſed, quod non aſſequor, addit: ἐπῴχατο· σὺν τῷ ι. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἀπό.— ἀπῷγμαι — ἀπῴγμην — ἀπώχατο. ἀπὸ τοῦ οἴγω. ἀντὶ τοῦ, κεκλεισμένοι ἦσαν. Voluit ergo vocem non aliunde notam inferre, ἀποίγω, occludo. Attamen in πᾶσαι· πάσας γὰρ ἐπώχατο. ἀντὶ τοῦ, ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν. vt ſuſpiceris, priorem locum eſſe interpolatum. Euſtathius, qui de ſuo raro aliquid interponit, quod valde probes, etiam hic aliena apponit: πάσας γὰρ ἐπώχετο, ὁ κτύπος δηλαδή, ἢ ἐπώχατο, ἤγουν ἐπεπορεύθησαν οἱ Τρῶες. ἢ μᾶλλον ἐπώχατο, ὅ ἐστι, δι' ὀχέων ἤτοι μοχλῶν ἠσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί. — ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐπῴχατο σημαίνει ποτὲ ἐν ἄλλοις (f. apud alios grammaticos) καὶ τὸ ἀνεῳγμέναι ἦσαν (voluit ſcribere ἐπεῳγμέναι) ἀπὸ τοῦ ᾦκτο, ὡς τέτυκτο, τετεύχατο Ἰωνικῶς φασι καὶ Ἀττικῶς. Repetit idem τὸ πᾶσαι pro ὅλαι, cum Etymologo et Apollonio, quod Ariſtarcho deberi ſupra vidimus: de quo iam dictum ſup. ad 175 et B, 809. Add. de Troiae porta Θ, 58.

Bentlei. offenſus voce πυλέων per tres ſyllabas diſtracta, dum Homero ſollenne ſit ea pro diſſyllaba vti, tum quia πάσας πύλας memorat verſus, cum Ariſtarchus vnum tantum oſtium agnoſcat, pronus erat ad tollendos tres verſus 339. 340. 1. (Satis puto eſſet 339. 340. tollere.) Mox tamen tentabat: καί τε πυλέων et probabat ἐπώχετο, ſc. Meneſtheus, (parum commode) vt Odyſſ. Δ, 451 vbi Proteus phocas — πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν. niſi forte fuerit πάντας γὰρ ἐπῴχετο. At enim de πυλέων triſſyllabo iam dictum eſt ſup. ad H, (VII) 1.

Vt tandem et codd. audiamus, Venetum A. iam supra vidimus antiquam lectionem, πᾶσαι γὰρ ἐπῴχετο, quam ipsi exhibemus, exhibere; Venetum B. lectionem videri Aristarcheam sequi, sed interpolatam, πάσας γὰρ ἐπῴχετο, quam plerique codd. habent, in his Vrat. b. Townl. quoque, sed ad πάσας supra scriptum habet αι, vt sit πᾶσαι. Harlei. πάσαις γὰρ ἐπώχατο nisi et hic fuit πᾶσαι. πάσας γὰρ ἐπώχετο sine Iota subscr. Barocc. Vrat. A. fragm. Mosc. cum Schol. ἐπὶ πάσας γὰρ ὁ ὀχεὺς κεκλιμένος ἦν. ἢ ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι.

In fine κατ' αὐτὰ ed. Lips. est operarum vitium.

341. βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν. ἐπελθεῖν Harlei.

342. αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην. ⸖ „quod Θοώτης dictus praeco a re, θοὸς a celeritate, (repetit Eustath.) et quod poeta in inueniendis nominibus ingeniosus est. Pro Αἴαντα Zenodotus (quod ed. Rom. adoptauit) Αἴαντε vt sqq. vs.

343. Αἴαντα Mori. Cant. Vrat. A. et b. duo Vindob. et ed. Flor. probante Barnes. Harlei. vtroque loco Αἴαντα superscripto ε. Nunc accedit Ven. Recepit Wolf. iam in priore edit. cum vulgatum antea esset Αἴαντε κάλεσσον. Ad meum sensum parum refert, vtro modo legatur. Nam et hoc bene habet: *voca Aiaces, si fieri potest ambo, sin minus saltem alterum.* Sic iterum 356. 7 ἀντιάσητον. ἀμφοτέρω etc.

345. τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος. κατασκευασθήσεται Apollon. Lex. h. v. Hesych.

346 ⸖ et 348 ⸖ aduersus Zenodotum Obscura, forte turbata sunt, Scholia ad vtrumque versum. Ad 346. „ἡ διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς Ζηνόδοτον· ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι τὸ ὧδε (f. excidit τοπικῶς) ἑξῆς γὰρ γράφει· εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι. f. κἀκεῖσε) ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτω. Ad 348. „ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· εἰ δέ σφιν κἀκεῖσε. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ, οὕτω δὲ, εἰ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πόλεμός ἐστιν, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ." Apparet, Zenodotum videri ὧδε accepisse pro hic, hoc loco; cum tamen in Homero illud vbique sit, οὕτως, *ita, adeo,* nunquam

de loco: v. Etymol. in ὧδε, et Euſtath. ſup. ad K, 91. πλάζομαι ὧδε. Et Schol. fragm. Moſc. h. l. τὸ ὧδε οὐ τοπικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ ποιότητος ἀναφορικῆς. Ariſtarcheam eſſe doctrinam diſco et Schol. A. ad B, 271. Firmantur dicta per ea, quae adſcripta ſunt in Scholiis ad vſ. 359. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· κεῖσε γὰρ ἔβρισαν, οὐχ ὑγιῶς, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. δεῖ γάρ· ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. δεῖ δὲ γράφειν, ὧδε. τὸ γὰρ λεγόμενόν ἐστιν, οὕτως ἐπεβάρησαν, ὥςτε χρείαν ἔχειν ἡμᾶς συμμαχίας. Eſt quoque verſui 349 ſtigme in Ven. appoſita, vix recte. Etenim nec Scholion, nec cauſſa apparet.

347. ζαχρηεῖς τελέθουσι. „γρ. τελέθοντο hic et 360." Barnes. male. Eſt is vſus loquendi in voce τὸ πάρος, cum praeſenti, quem iam A, 553 vidimus: καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. et ſaepe, vt Ο, 256 ὅς σε πάρος πέρ ῥύομαι. Od. E, 88 πάρος γε μιν οὔτι θαμίζεις. cf. ad Δ, 764. N, 229. Π, 23. De voc. ζαχρηὴς v. ad E, 525.

348. εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος — κἀκεῖθι Cant. εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ π. Mori. εἰ δέ σφιν κἀκεῖσε Zenodotum legiſſe, modo ad v. 346 vidimus. Vox βρίθειν de acie premente adverſas copias ſenſus ferit. cf. inf. ad P, 233.

350. καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς. — ἀθετεῖται, quia Teucer, vt ὑπασπιστής, vel ſine iuſſu erat comitaturus Aiacem; nec probabile fit τὸν ὑπασπιστὴν vocatum fuiſſe." Sch. A. Dicendum erat, verſum eſſe otioſe adiectum, et rhapſodum aperte prodere.

ἅμα σπέσθω vn. Vindob.

352. βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος. κατὰ τεῖχος, Cant. Harl. Townl. Eton. fragm. Moſc. vn. Vindob. alter βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαόν.

353. στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών. στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰ. legerat Euſtath. alios tamen norat, qui vulgatum habebant.

εἶθαρ δὲ προςηύδα. — Apollon. Lex. ἴθαρ. εὐθέως. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ει διφθόγγου γράφουσιν· εἶθαρ δὲ προς-

ηύδα. Fuit ergo quoque fcriptum ἴϑαρ δὲ πρ. Habet quoque vocem Hefych.

356. ἀντιάσητον vn. Vindob. ἀντιάσητε.

359. ⸖ iterum aduerfus Zenodotum qui et hic fcripferat κεῖσε γὰρ ἔβρισαν. At enim non *in eum locum* effe debet, fed *illo in loco*. et ὧδε eft οὕτως. v. modo ad v. 346.

360. ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. „γρ. τελέθοντο vt quoque 347 κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην Townl.

363. — et hic ἀθετεῖται, vti 350.

365. αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ⸖ „aduerfus Zenodotum legentem αὐτίκ' ἄρ' Ἰλιάδην. (Schol. ad N, 694 laudatur Ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδην. Ceteroquin vitium in Ἰλεὺς centies reprehenfum. v. ad B, 527) — „et notandum quod πρὸς deeft.“ — ϝέπεα. Etiam Townl. αὐτίκα δ' Ὀϊλιάδην. Eft difficultas grammatica in formatione τοῦ Ὀϊλιάδης ex Ὀϊλεὺς, vnde effet Ὀϊλείδης· vt videatur fuiffe quoque Ὄϊλος vel Ὀΐλιος aut Ὄϊλις. cf. Euftath. p. 13.

366. Αἶαν, σφῶϊ μὲν αὖθι. ⸖ aduerfus Zenodotum, qui male fcribebat σφῶε, quod effet αὐτούς. At σφῶϊ, ὑμεῖς.(v. ad. A, 8 et 574.)

Indocte ὁ interpofitum in ed. Flor. Ald. 1. σὺ καὶ ὁ κρ. — Λυκομήδης in Harlei. adfcriptum vel Διομήδης. At Lycomedes, Creontis f. iam fup. inter principes numeratus I, 84. et T, 240. Eius iterum memoratio P, 346.

367. ἑσταότες. „γρ. ἑστεῶτες. Barnes. cf. 336.

ὀτρύνετον ἶφι. manifefta interpolatio Alexandrinorum. Fuit οτρυνετε ϝιφι. monuerat Bentl. quoque.

368. αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι. ⸖ „aduerfus eundem, quod nunc ille κεῖθι legerat. Atqui debet ire ἐκεῖσε, *in illum locum*. κεῖθι vero eft in illo loco. — κεῖθ' Barocc. vn. Vindob.

369. αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις· „γρ. αὖθις. Deerat verfus Barocc. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω. ἐπιτεῖλω ἢ ἐπαμύνω, Euftath. fed praeftat ἐπαμύνω.

371. καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος. — „εἴρηται ὅτι διεσκεύασται." ait Schol. A. Vti dramata διασκευάζονται, nouis curis perpolita, ita videtur id h. l. dictum de verſu inſerto: quemadmodum iam vidimus verſus de Teucro inſertos 350 et 363. Obelo tamen hic verſus confodi nequiit; nam eo carere non poteſt ſententia; potius dicendum eſt, cum animaduerteretur, antea de Teucro mentionem factam non eſſe, duo ſuperiores verſus eſſe inſertos; num autem ab iis qui rhapſodias in vnum corpus collegerunt, an a rhapſodis, quis pronuntiare auſit? Nondum enim liquido ſatis conſtat, quo ſenſu, et an eo, quo volumus, ſenſu, τὸ διασκευάζειν dictum ſit; interdum vtique eſt de interpolatione dictum; hoc loco videtur grammaticus διεσκεύασται de verſu dixiſſe, qui occaſionem dedit interpolationibus. Sch. br. Ven. ἤϊε. c. al. codd. recte ſi maiuſculis litteris exarata graeca ſunt.

ὄπατρον, *eodem patre natum*, iam videramus Λ, 257. Verſu hoc excitato interpretatur vocem Apollon. Lex. h. v. p. 503.

372. τοῖς δ' ἅμα. vn. Vindob. τοῖς δ' ἄρα.

374. Etiam Schol. A. ſententiam ita inſtituit, vt poſt ἵκοντο interpungatur, illa vero: οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις apodoſis ſit; vt ſaepe per δὲ illa conſtituitur. Attamen, ſiue ſic, ſiue alio modo verba refingas, habet locus aliquid impediti. εὖτε (debebat eſſe εὖτε δὲ) — ἵκοντο et ἵκοντο, οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον. Locus, ſi quis alius, interpolationem ſapit; et vſ. 373. 374 ſunt inſititii, a diuerſis tamen manibus. In altero pro ἵκοντο, Barnes e Cant. (adde Vrat. b. pro var. lect.) ἵκανον repoſuit, haud magno cum fructu. ἐπειγομένοισιν, ἐσπουδασμένοις Sch. br. male. Sed: *ſupervenit ipſis cum maxime vrgerentur.* At Townl. ἐελδομένοισι.

375. οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον. — „quod hinc patet, κρόσσας eſſe κλίμακας. aliter enim non apparere, quomodo conſcendere murum potuerint" Reſpicit Scholion dicta ad v. 258. et Ariſtarchi interpretationem, falſam

tamen; de qua vide ad e. l. Non ille intellexerat, vallum fuiſſe tam humile, vt parum excederet altitudinem et ſtaturam iuſtam hominis; vt adeo manu corripi poſſent pinnacula.

377. σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον. Townl. σύν τ' ἔβαλον μαχέσασθαι Homerico vſui magis accommodate. Sic Π, 565 σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι. plene ſup. 181 σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.

379. Σαρπήδοντος et Σαρπηδόνος ſcribi notant Sch. A. Satis ſubtiliter Apollon. Lex. h. v. et Heſych. ex eo emendandus, add. Euſtath. In Vrat. b. ad Ἐπικλῆα ſupra ſcriptum Ὀϊκλῆα. et hoc ipſum recitat in hoc verſu Apollon. Lex. p. 595.

380. μαρμάρῳ ὀκριόεντι. Vox iam Δ, 518 et Θ, 327. Π, 735. lecta, add. Od. Ο, 499. vbique aberrante ſcriptura; ὀκρυόεις lectum paſſim et excuſum, vt et h. l. quod tamen diuerſum eſt, a κρύος, gelu, ductum, etſi et hoc viciſſim aberrat in ὀκριόεις. Il. Ζ, 344. Ι, 64. Expedita nunc res: ab ἄκρα, ἀκριόεις, ὀκριόεις duci, vt ſit ὁ τραχύς. Sic Apollon. Lex. p. 494. Heſych. Etymol. Euſtath. Recte ὀκριόεντι emendauit in loco noſtro Barnes aſſenſu codd. Occurrit ὄκρις in Hippocrate, ἐξοχὴ προμήκης ſec. Galenum.

τείχεος ἐντός. Townl. et vn. Vindob. ἐκτός.

381. κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος. in ſumma muri parte. At Schol. B. Moſc. ὑπερμεγέθης.

381. 2. οὐδέ κέ μιν ῥέα χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, — Magnae in hoc verſu fuere turbae; infructuoſae tamen. Antiquior fuit lectio, mutata ab Ariſtarcho; nec tamen conſtat, vtrum ex auctoritate codd. an ex indicio; χειρί γε τῇ ἑτέρῃ φέροι ἀνήρ quod alienum eſt a ſententia; minuit enim omnem mirationem roboris Aiacis: ſubſtituit Ariſtarchus alterum: χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ. Habet hoc Cod. Ven. B. Alii partim vitioſe partim interpolate, pro ἔχοι, φέροι, et χεῖρεσσ' ἀμφ. χείρεσιν et ἀμφοτέρῃσιν ἀνὴρ φέροι. Antiquam lectio-

nem χειρί γε τῇ ἑτέρῃ Φέροι ἀνὴρ, quam ex vſ. 452 ſubnatam ſuſpicor, exhibet Venetus, at Sch. A. agnoſcit Ariſtarcheam, etſi priorem ἐν τοῖς καινοτέροις, in vulgatis, reperiri ait. Euſtathius omnes has lectiones memorat p. 910, 11. et 27. et confundit. Idem ἔχοι, τουτέστι κρατοίη, ἢ Φέροι, ἀνήρ. In ἔχοι Sch. B. cum Sch. Lipſ. vim agnoſcit, vt recte praetulerit poeta τῷ βάλοι. Maius enim eſt, ſi ne quidem manu tenere et tollere poteſt alius id, quod Aiax proiicit. χειρί γε τῇ ἑτέρῃ Φέροι ἀνὴρ, quae erat antiqua illa lectio, habebant edd. Flor. Ald. 1. Rom. Subſtituit Ald. 2. cum ſequaci grege χερσὶν ἐπ' ἀμΦοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ. (interpolate pro χείρεσιν aut χείρεσσ' ἀμΦ.) Turnebus inſpecta Romana antiquam lectionem reuocauit. Ex vtraque verſum improbum excudit Stephanus: χείρεσιν ἀμΦοτέρῃσι Φέροι ἀνήρ. cui vt mederetur, Barnes ſcripſit χ. ἀμΦοτέρῃσιν ἀνὴρ Φέροι. et Clarke χ. ἀμΦοτέρῃς Φέροι ἀνήρ. In Codd. autem, quos editores triuerunt, vtrumque occurrit. Antiquiorem iſtam ſcripturam χειρί γε τῇ ἑτέρῃ Φέροι, habent praeter Venetum Barocc. Mori. fragm. Moſc. Vrat. A. et b. et a rec. m. βάλοι, ſupra ſcript. ἔχοι. In eodem a pr. m. χειρί τε. Cant. videtur lectionem Ald. 2 habere. Ariſtarcheam exhibet Lipſ. et Eton. χείρεσιν ἀμΦοτέρῃς ἔχοι. Townl. χείρεσσ' ἀμΦοτέρῃσιν ἔχοι ἀνήρ· contra metrum. codd. Vindob. alius hanc, alius illam lectionem, exhibent. Quid ab Homero profectum ſit, nemo definiat; tenenda interea erat lectio Ariſtarchea; χείρεσσ' ἀμΦοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ. etſi minus grata ad aurem.

383. ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας. „ἐν ἄλλῳ· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ αὐτὸς“ ex aliis locis, vti E, 304. Inf. 449.

384. θλάσσε δὲ τετράΦαλον κυνέην — θλάσσε δὲ de verbo iam dictum ad E, 307. et de τετράΦαλον ad E, 743 quae quatuor conos cum criſtis haberet. θραῦσε δέ οἱ ἡ θλάσσε Euſtath.

385. ἀρνευτῆρι ἐοικώς. ἀρνευτῆρα *vrinatorem* vulgo reddunt; quod per ſe ſatis tuto non ſit. Vox enim nihil amplius declarat, quam κυβιστῆρα, qui in caput ſe de-

iicit, κυβιστᾷ. Supra E, 586 erat κύμβαχος. ad similitudinem arietum, τῶν ἀρνῶν. Vt Latini *arietare*. Hoc docet Apollon. Lex. Etymol. Eustath. Schol. A. B. br. (Emendat quoque ex h. l. Hesychii glossam ἀρνευτήρια, κυβιστήρια Bentl. ἀρνευτῆρι, κυβιστῆρι.) In superioribus vbique adiicitur alios a delphine repetere, quem hoc modo ludere constat. Quo auctore per vrinatorem vox reddita sit, ignoro.: nisi forte Hesychii: ἀρνευτῆρες, οἱ δῦται. οἱ δύνοντες. Et Sch. br. cum fragm. Mosc. κυβιστῇ ἢ δύτῃ. Est tamen et ille κυβιστὴρ, et est de eo locus Il. Π, 745—750.

386. κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου. Ergo iam vallum conscenderat, ait Sch. B. Immo apprehenderat pinnam. Vide 390. 397.

„γρ. ἀφ' εὐεργέος πύργου" Sch. A. et Vrat. b. pro var. lect.

388. ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος. Ordinem esse notat Schol. A. Ἰῷ βάλεν, ἐπεσσύμενον τείχους, ἐπὶ τεῖχος. Bentl. mutarat Ἰῷ ἐπεσσύμενος. Sed irruebat et imminebat vallo Glaucus vt labefactaret.

389. ᾗ ῥ' ἴδε. Immo fuit ᾗ ἴδε. ᾗ ϝίδε.

391. ἀθρήσειεν. Diligenter monet Schol. A. esse tenui, non aspero efferendum: ψιλωτέον. apparere hoc ex ἡ τ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο. (Od. T, 478. ἣ δ') Addit quoque vocalem ante aspiratam et ρ ψιλοῦσθαι· quod enotauit Knight p. 42. Quaeras, quis tandem, aut quomodo aliquis in id incidit, vt ἁθρῆσαι scriberet? Scilicet τὸ α esse crediderunt pro ἅμα, et ab δράω, vel ὁράω vocem factam ἁθρέω, vti et ἀθρόος, quod est ἁθρόος. v. ap. Eustath. ad Od. Λ, p. 1386. 7.

393. αὐτίκ', ἐπεί τ' ἐνόησεν. αὐτίκ' ἔπειτ' ἐνόησεν vulgo scriptum, et tamen versum ac si esset ἐπεί. Si ἔπειτα probabatur, erat saltem interpungendum: Γλαύκου — ἀπιόντος. Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐνόησε. sic distinxerat Stephanus; et iam ed. Flor. Rom. At Ald. 2. emendate: ἐπεί τ' ἐνόησε. quod et Turnebus retinuerat: a quo, vt vidimus, Stephanus recessit, quem sequitur Barnes. Monent iam

Sch. A. B. at παρέλκειν τὸ τ'. sed B. iungit ἐπεὶ αὐτίκ' ἐνόησεν· quandoquidem statim id animaduertit. putes potius esse, ἄχος γένετο αὐτίκα, ἐπεὶ ἐνόησε sc. τὸν Γλαῦκον ἀπιέναι. Clarke iterum Aldinae 2. exemplo distinxit ἐπεί τ' ἐνόησε. quod et in msf. Lips. occurrere ait Ernesti. Malim Ionicum ἐπεί τε νόησεν. Vulgata expressa in fragm. Mosc. et ex Veneto. Bentleius importunum illud τ' post ἐπεὶ damnauit, legitque: Σαρπήδοντος ἄχος γένετο Γλαύκου, ἀπιόντα αὐτίκ' ἐπεί ῥ' ἐνόησε.

ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. disertum ad haec verba Scholion est ap. Apollon. Lex. p. 500. quasi locus esset magnae difficultatis; vt declaretur esse ὅμως, ἔμπης (quae sunt synonyma. v. sup ad 326) non ὁμῶς. cf. Villois.

394. ✠ quod *Alcmaeon* non est Calchantis (qui et ipse Θεστορίδης est) frater, sed alius eiusdem nominis; alioqui poetam aliquid adiecturum fuisse quo id innueret. Sch. A.

395. ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρί. βάλε δουρὶ Vrat. b. et πέσε pro var. lect. ὁ δ' ἐπάλμενος vn. Vindob. vitiose.

400. 401. ✠ habent stigmen; de qua tamen in Scholiis nil monetur. Spectauit haud dubie ea ad ὁμαρτήσαντ' et ad βεβλήκει. et repetitum forte fuit de hoc vulgare monitum super vsu τοῦ βάλλειν; et illud, quod est ὁμαρτεῖν et ἁμαρτεῖν. v. ad E, 656. vbi cf. Excurs. III, sub f. Vox iterum occurrit N, 584 et Ω, 438. Od. N, 87. Φ, 188. In ὁμαρτεῖν scriptura sibi constat, (nisi quod ἐφαμαρτεῖτον legerat Aristarchus Ψ, 414) at variat in ὁμαρτῇ. Est autem ὁμαρτεῖν facere aliquid ὁμαρτῇ, ἅμα. Ergo et h. l. ὁμοῦ καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀφιέντες τὰ δόρατα καὶ ἐπιτυχόντες Sch. br. Non tenebat vsum vocis Eustath, qui reddit ἀραρότες καὶ συνασπίσαντες. Sch. Apollonii lib. I, 305 κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν. — ὁμαρτεῖν ἐνταῦθα μὲν τὸ ἀκολουθεῖν. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἅμα τυχεῖν.

401. περὶ στήθεσφι „γρ. στήθεσσι." Itidem sup. 151. Sic Lips. Cant. fragm. Mosc. et vn. Vindob. e correct.

402. ἀσπίδος ἀμφιβρότης. De voce hac iam vidimus B, 389.

403. ἐπὶ πρύμνῃσι. Ita ſcribendum eſt, ſi nobis conſtare volumus, non ἔπι.

404. ἢ δὲ διὰ πρὸ, ita vulgatae: (vt H, 260. 1.) At Ariſtarcheae οὐδὲ διὰ πρὸ. Sch. A. haud dubie melius; etſi forte ex emendatione. Legitur ſic in Harlei. Vrat, b.. fragm. Moſc. Si haſta Aiacis traieciſſet ſcutum Sarpedonis, inhaerente haſta in ſcuto vix Sarpedon recedere a vallo potuiſſet; at percuſſo ſcuto, repercuſſus et ipſe Sarpedon contuſo corpore recedere debuit.

406. χώρησε δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος. Ven. et fragm. Moſc. a pr. m. χώρησαν. nec hoc male. οὐδ' ὅγε πάμπαν χάζετ'. Barocc. Mori. et vn. Vindob. οὐδέ γε.

407. ἐέλπετο. „Ariſtarchea lectio. Alia ἐέλδετο.“ Sch. A. hanc habent Mori. Barocc. vn. Vindob. et alter ἐέλδεται. Tertia lectio eſt in Townl. ἐβούλετο.

408. ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος. Cant. et Townl. ἀντιθέοισι καθαπτόμενος. forte ex Il. Π, 421. Iterum ἐλιξάμενος inf. 467.

409 τί δ' ἄρ. Eſt τί τ' ἄρ in Barocc. Townl. vnde τίπτ' ἄρ Vrat. b. μεθίετε Townl.

410. ἀργαλέον δέ μοι ἐστίν. Appoſita ſtigme. ⸓ Nec tamen Scholion ſuccinit. forte propter ἀργαλέον. δύσκολον. χαλεπὸν, ἀδύνατον in Sch. br. vt ſup. 176.

412. ἐφομαρτεῖτε Ariſtarchea lectio. Vulgaris ἐφομαρτεῖτον. cum tamen duali locus non ſit; ita tamen Venetus et Sch. br. Mori. Barocc. Harl. Vrat. A. b. fragm. Moſc. Vindob. Townl. ſed ε ſupra ſcripto. Nec non edd. Aldd. Suſtulit vitium Turnebus praeeunte ed. Rom.

πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον. Vitioſa lectio; non enim eſſe potuit τοι ϝεργον. etſi nec aliter ipſe Venetus cum fragm. Moſc. δέ τι Cant. Mori. Barocc. Vera lectio fuit δέ τε. quod et Bentl. adſcripſerat.

413. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. In ὑποδδείσαντες duplici δδ antiquiores profecto vſi non ſunt; geminarunt pronuntiatione. Sequendus tamen eſt mos grammaticorum.

De ἐπιβρίθειν v. ſup. ad 346.

Sch. A. B. at παρέλκειν τὸ τ'. ſed B. iungit ἐπεὶ αὐτίκ' ἐνόησεν· quandoquidem ſtatim id animaduertit. putes potius eſſe, ἄχος γένετο αὐτίκα, ἐπεὶ ἐνόησε ſc. τὸν Γλαῦκον ἀπιέναι. Clarke iterum Aldinae 2. exemplo diſtinxit ἐπεί τ' ἐνόησε. quod et in mſ. Lipſ. occurrere ait Erneſti. Malim Ionicum ἐπεί τε νόησεν. Vulgata expreſſa in fragm. Moſc. et ex Veneto. Bentleius importunum illud τ' poſt ἐπεὶ damnauit, legitque: Σαρπήδοντος ἄχος γένετο Γλαύκου, ἀπιόντα αὐτίκ' ἐπεί ῥ' ἐνόησε.

ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. diſertum ad haec verba Scholion eſt ap. Apollon. Lex. p. 500. quaſi locus eſſet magnae difficultatis; vt declaretur eſſe ὅμως, ἔμπης (quae ſunt ſynonyma. v. ſup ad 326) non ὁμῶς. cf. Villoiſ.

394. — quod *Alcmaeon* non eſt Calchantis (qui et ipſe Θεστορίδης eſt) frater, ſed alius eiusdem nominis; alioqui poetam aliquid adiecturum fuiſſe quo id innueret. Sch. A.

395. ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρί. βάλε δουρὶ Vrat. b. et πέσε pro var. lect. ὁ δ' ἐπάλμενος vn. Vindob. vitioſe.

400. 401. — habent ſtigmen; de qua tamen in Scholiis nil monetur. Spectauit haud dubie ea ad ὁμαρτήσαντε et ad βεβλήκει. et repetitum forte fuit de hoc vulgare monitum ſuper vſu τοῦ βάλλειν; et illud, quod eſt ὁμαρτεῖν et ἁμαρτεῖν. v. ad E, 656. vbi cf. Excurſ. III, ſub f. Vox iterum occurrit N, 584 et Ω, 438. Od. N, 87. Φ, 188. In ὁμαρτεῖν ſcriptura ſibi conſtat, (niſi quod ἐφαμαρτεῖτον legerat Ariſtarchus Ψ, 414) at variat in ὁμαρτῇ. Eſt autem ὁμαρτεῖν facere aliquid ὁμαρτῇ, ἅμα. Ergo et h. l. ὁμοῦ καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀφιέντες τὰ δόρατα καὶ ἐπιτυχόντες Sch. br. Non tenebat vſum vocis Euſtath, qui reddit ἀραρότες καὶ συνασπίσαντες. Sch. Apollonii lib. I, 305 κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν. — ὁμαρτεῖν ἐνταῦθα μὲν τὸ ἀκολουθεῖν. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἅμα τυχεῖν.

401. περὶ στήθεσφι „γρ. στήθεσσι." Itidem ſup. 151. Sic Lipſ. Cant. fragm. Moſc. et vn. Vindob. e correct.

402. ἀσπίδος ἀμφιβρότης. De voce hac iam vidimus B, 389.

403. ἐπὶ πρύμνῃσι. Ita ſcribendum eſt, ſi nobis conſtare volumus, non ἔπι.

404. ἢ δὲ διὰ πρὸ, ita vulgatae: (vt H, 260. 1.) At Ariſtarcheae οὐδὲ διὰ πρὸ. Sch. A. haud dubie melius; etſi forte ex emendatione. Legitur ſic in Harlei. Vrat, b.. fragm. Moſc. Si haſta Aiacis traieciſſet ſcutum Sarpedonis, inhaerente haſta in ſcuto vix Sarpedon recedere a vallo potuiſſet; at percuſſo ſcuto, repercuſſus et ipſe Sarpedon contuſo corpore recedere debuit.

406. χώρησε δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος. Ven. et fragm. Moſc. a pr. m. χώρησαν. nec hoc male. οὐδ' ὅγε πάμπαν χάζετ'. Barocc. Mori. et vn. Vindob. οὐδέ γε.

407. ἐέλπετο. „Ariſtarchea lectio. Alia ἐέλδετο." Sch. A. hanc habent Mori. Barocc. vn. Vindob. et alter ἐέλδεται. Tertia lectio eſt in Townl. ἐβούλετο.

408. ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος. Cant. et Townl. ἀντιθέοισι καθαπτόμενος. forte ex Il. Π, 421. Iterum ἐλιξάμενος inf. 467.

409 τί δ' ἄρ. Eſt τί τ' ἄρ in Barocc. Townl. vnde τίπτ' ἄρ Vrat. b. μεθιέιτε Townl.

410. ἀργαλέον δέ μοι ἐστίν. Appoſita ſtigme. Nec tamen Scholion ſuccinit. forte propter ἀργαλέον. δύςκολον. χαλεπὸν, ἀδύνατον in Sch. br. vt ſup. 176.

412. ἐφομαρτεῖτε Ariſtarchea lectio. Vulgaris ἐφομαρτεῖτον. cum tamen duali locus non ſit; ita tamen Venetus et Sch. br. Mori. Barocc. Harl. Vrat. A. b. fragm. Moſc. Vindob. Townl. ſed ε ſupra ſcripto. Nec non edd. Aldd. Suſtulit vitium Turnebus praeeunte ed. Rom.

πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον. Vitioſa lectio; non enim eſſe potuit τοι ϝεργον. etſi nec aliter ipſe Venetus cum fragm. Moſc. δέ τι Cant. Mori. Barocc. Vera lectio fuit δέ τε. quod et Bentl. adſcripſerat.

413. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. In ὑποδδείσαντες duplici δδ antiquiores profecto vſi non ſunt; geminarunt pronuntiatione. Sequendus tamen eſt mos grammaticorum.

De ἐπιβρίθειν v. ſup. ad 346.

416. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον. ⊱ „quod φαίνετο non est, *ipsis visum est animo;* sed, *exorta est* pugna grauis, τῆς μάχης ἔργον ἀνεδείκνυτο. Et B. ἀνεφαίνετο." Aliquoties hoc occurrit: vt inf. Π, 207 Νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον. v. Od. Φ, 73. et 106. Χ, 149.

420. ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν. οὕτως πέλασθεν. Ἰακῶς. Sch. A. fuit ergo etiam aliter scriptum. Recte, debuit in aliis occurrere πρῶτ' ἐπέλασθεν. Pro ὤσασθαι est ὤσεσθαι Vrat. A.

421. ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε. δύω ἀνέρε Lips. indocte. Saltem deb. ἀμφ' οὔροις δύω ἀνέρε. — In Apollon. Lex. voc. οὖρος. σημαίνει καὶ τὸν ὅρον τῆς γῆς. οἱ δ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι. memoriter.

422. ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ. ἐπικοίνῳ Hesych. additur καὶ ὁμόρῳ χωρίῳ in Sch. br. et Eustath. κοινοὺς ὅρους ἐχούσῃ Sch. B.

423. ὥ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ. Zenodotus: ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ.

οἵ τ' Towul. et ἐρίζετον. corrupte. ἐρίζητον iterum exemplum praebet coniunctiui pro optatiuo; communi vsu esset ἐρίζοιτον ἄν.

περὶ ἴσης. vn. Vindob. περὶ ἴσου. indocte.

425. δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι. — δηΐουν edd. Flor. Aldd. donec ex Rom. Turnebus δῄουν expressit. Vtrumque ap. Eustath. στήθεσφι Vrat. A. v. modo 401.

426. ⊱ propter λαισήϊα, quae varie interpretantur viri docti. De his v. ad E, 453. Verbo; est genus levium parmarum.

428. ἠμὲν ὅτῳ στρεφθέντι. „ὅτῳ. Zenodotus ὅτεῳ. (debuit esse ὅτεῳ quod et in Herodoto occurrit.) Et habet hoc Homericum characterem. Nam et alibi ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται." (Od. B, 114. Add. Il. O, 664) Sch. A. Meminit quoque Sch. br. auctor.

429. πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς. αὖτις in fine versus vitium ed. Stephan.

430. πάντη δὴ πύργοι. Aristarchus δὴ pro copula accepit (ergo debuit scribere δὲ? quod malim, quodque

Ernesti optabat.) Tyrannio autem δ' ἧ, *qua parte*, vti ᾗ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης N, 53. nec tamen necesse." Porro πάντῃ scribit Ven. et Sch. vterque. Saepenumero tamen iam antea scriptum fuit πάντῃ.

431. ἐῤῥάδατ' ἀμφοτέρωθεν (οἱ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν) ⸓ ad stigmen nihil adscriptum in Scholiis, praeterquam: ἐῤῥάδατ' ἀπὸ τοῦ ῥάζω. Schol. br. ἐῤῥάδατο (male excusum ἐῤῥάδαται) ἐῤῥασμένοι ἦσαν et Hesych. ἔῤῥαντο. ἐπέφαρτο. Ab hoc ῥάζω, eodem quod ῥαίνω, et ῥάσσατε Od. Υ, 150 vt a φράζω, πεφράδαται. cf. Eustath.

433. ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς —. Sch. B. Mosc. τὸ ἰσοπαλὲς τῶν μαχομένων παρέβαλε ζυγῷ· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀκριβὲς πρὸς ἰσότητα. Comparatio habet suauitatem ex simplicitate, declarans re leuiore rem grauissimam, aequam pugnae fortunam, μάχην ἰσόῤῥοπον. Lanifica, vt mercedem pro opere exigat, lanam appensam libra ponderat, aequatis lancibus, altera lanam, altera pondus sustinente. Simili modo aequata erat pugna inter vtramque aciem. Est tamen aliquid impediti in verbis, quod a veteribus non notatum video; Vidit Koeppen; verum is supplet: Ἀχαιοὶ εἶχον μάχην ἐπὶ ἶσα, ὡς γυνὴ ἔχει τάλαντα· quae graece vix dicuntur. Vertitur in edd. *se ita habebant* vtrinque pugnantes, *vt lances mulier* sc. habet: parum venuste! Melior modus est: ἀλλ' ἔχον ἐπὶ ἶσα, ὡς γυνὴ ἔχει τάλαντα scil. ἐπὶ ἶσα. Subiungitur repetitio: οὕτως τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο. Est ergo dictum ἔχειν ἐπὶ ἶσα, pro εἶναι. εἶχον οἱ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπὶ ἶσα, ὡς τάλαντα, ἃ ἔχει γυνή, erant ita inter se pares pugnando, vt lances, quas mulier tenet, quae eas aequari vult. Malis forte ἔχον sic accipere pro ἀντεῖχον vtrinque ἐπὶ ἶσα, ἴσως. In cod. Apollonii Lex. voc. τάλαντα. ἐπὶ μὲν τῶν ζυγῶν. p. 631 erat ἔχεν, quod interpretandum esset ἀλλ' ἔχεν ἡ μάχη, ὡς ἔχει τὰ τάλαντα γυνή, multo minus commode. Verbo; res aperta est, sed verbis non satis diserte expressa.

ὥςτε olim ſcriptum fuit ᾧτε vel ὥτε. Etymol. ὧτε χερνῆτις γυνή. ἀντὶ τοῦ καθάπερ. ἔχει δὲ τὸ ῑ. ἔστι γὰρ ὡςεί τε. ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ ω καὶ ε ᾧτε. Pleniora dat Euſtath. ad A, 359. p. 117. ᾧπερ ἀντὶ τοῦ καθὰ, κατὰ τοὺς τεχνικούς. καὶ τὸ, ᾧτε, οἷον ᾧτε χερνᾶτις γυνὰ (putauitne ille haec eſſe e lyrico ſeruata? eſt etiam ὦτε vel ᾧτε ap. Pindar. Nem. VI, 47 et VII, 90. 137.) — γίνεται δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν οὕτως· ὡςεί τε καὶ ὡςείπερ καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ κράσει τοῦ ω καὶ ε εἰς τὴν ω δίφθογγον διὰ τὴν τοῦ ι συναίρεσιν, ᾧτε καὶ ᾧπερ. Hoc eſt difficiles nugas ſequi: ſimpliciſſimum erat dicere, eſſe ᾧ, ᾧτε ſc. τρόπῳ.

γυνὴ χερνῆτις ἀληθής. Schol. A. χερνῆτις, ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν ἰδίων χειρῶν ζῶσα. ὅ ἐστι, μισθοῦ ἄλλοις ἐργαζομένη. Similiter Apollon. Lex. p. 709. χερνῆτις, ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶσα. Heſych. Schol. A. et Schol. br.

ἀληθής. In Schol. B. cum fragm. Moſc. accipitur, nec hera, nec ancilla, οὐ γὰρ αὗται ζητοῦσι τὸ ἀκριβὲς, ἡ δὲ τῇ ἀληθείᾳ χερνῆτις λίαν ἀκριβολογεῖται, h. e. pondus aequatum ſubtiliter exigit. Schol. br. ἀληθὴς, δικαία καὶ ἀκριβής. Etiam ἀκριβὴς pro gloſſa eſt in Vrat. A.

Mirum eſt Scholion in Apollonii Lex. p. 94. ἀλῆτις. — χερνῆτις ἀλῆτις, ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον, ἀμφὶς ἀνέλκει. ἀλῆτις οἷον δικαία παραλαμβάνειν τὸν σταθμὸν, καὶ παραδιδόναι. Haud dubie truncatum eſt Scholion, vixque ἀλῆτις poteſt eſſe corruptum ex ἀληθής. ſed eſt ἀλῆτις per ſe. forte quoque h. l. lecta, vt ſit paupercula, mendica, mulier; ab hoc tamen loco aliena. Subiicitur altera lectio ἀληθὴς, bene expoſita a Tollio, mulier, quae aequum pondus in vtramque lancem partitur κατὰ τὸ δίκαιον. Sic Latini *verus* pro iuſtus, aequus. Inepte autem Euſtath. cenſebat ipſam Homeri matrem reſpici: de qua in Homeri Vita Herodotea.

Ceterum his vſſ. 433. 4. 5. Dionyſius Halic. de Compoſit. ſ. 4. vtitur, vt hoc exemplo doceat, verba poetae reſoluta in aliud metrum, vi ſua priuari; qua de re ſane

nemo dubitabit. Repetit eadem Hermogenes de formis orat. p. 290. ed. 1614.

434. 435. ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσ'. Ait Schol. A. iungenda esse ἀμφὶς ἰσάζουσα. ἀμφοτέρωθεν ἰσάζουσα. Et Schol. br. ἑκατέρωθεν ἰσάζουσα. Recte. Quaeras, quid tandem alii? Videntur iunxisse ἔχουσα εἰρίον ἀμφίς, colligo e Sch. B. qui ait, non posse interpungi ad ἀμφὶς, οὐδέποτε γὰρ ὁ ἐννεαδέκατος χρόνος τοῦ ἔπους διαστολὴν ἔχει. (*interpunctionem recipit.* bona obseruatio!)

435. ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. „In nonnullis ἀνεικέα, ἔξω νείκους. Et aliud Scholion: ἔξω νείκους τὸ ἴσον αὐτοῖς ἀπονέμουσα." (Saltem hoc aliter interpretarer: *mulier accurate appendit lanas, vt mercedem auferat* ab eo, cui opus facit, *sine controuersia:*) Additur: ἄμεινον δέ, φησιν, (at quis? nisi fuit φασιν) ἀεικέα, τὸν εὐτελῆ." Schol. A. At Sch. br. τὸν εὐτελῆ καὶ οἰκτρόν.

ἄρηται recte ad ἵνα. in codd. Dionysii Halic. l. c. et Hermogenis l. c. ἄροιτο. Totus locus nihil lucis foeneratur e grammaticis, ne ex Eustathio quidem, homine nugaciter verboso.

436. ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε. Versus iteratur O, 413. Sup. Λ, 336 erat: ἔνθα σφὶν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων. Dubitari potest, sintne iungenda κατὰ ἶσα, et nunc ἐπὶ ἶσα, pro ἴσως. an ad verbum retrahenda praepositio, vt iungantur ἐπιτέτατο ἶσα. Sic Od. Λ, 19 ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι. v. sup. ad Λ, 336. Et est εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειε πτολέμου τέλος.

Recte πτόλεμος scriptum post τέτατο. Est tamen πόλεμος in Lips. et ed. Flor. Aldd. restituit prius e Rom. Turnebus.

438. ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος 'Αχαιῶν. Sch. br. ἐὰν μὲν δασέως, εἰσῆλθεν. ἐὰν δὲ ψιλῶς ἔσεισεν, ἤγουν ἐσάλευσεν. Scilicet credidere nonnulli esse verbum σάλω, h. e. σαλεύω. v. Hesych. in ἐσήλατο et σῆλατο: ibique Notam. Eustath. ad h. l. et ad Π, 558. At est ab ἅλλομαι,

idem quod inf. 466 ἐςᾶλτο πύλας. vide ad Π, 558. in vn. Cod. Vindob. eſt ἐςήλλατο, vt ap. Iulian. Or. II, p. 71 erat ἐςήλλατο.

439. ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς. ⊱ „quod de Ioue hoc accipiendum eſt, non de Hectore.“ Quis hoc ferat! ita tamen Zenodotus quoque acceperat, vt apparet ex Schol. ad 444. διαπρύσιον nunc Ven. B. explanat; quod iam vidimus Θ, 227.

440. ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες. hemiſtichium iam Δ, 509 lectum. Vitium ed. Stephan. ὄρνυθ' per edd. propagatum iterum ſublatum eſt a Barnes. ῥήγνυσθέ τε vn. Vindob. ſuperſcripto δέ.

441. ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ. hoc ſup. vſ. 177 vidimus. ἐνείετε Townl. cum vno Vindob. alter ἐνίητε.

442. ὥς φάτ' ἐποτρύνων — ⊱ στιγμὴ περιεστιγμένη appoſita debuit contra Zenodotum monitum aliquid declarare, ſed ſcholion excidit. Ven. cum Townl. ὡς ἔφατ' ἐποτρύνων. ſaltem deb. ὥς ἔφατ' ὀτρύνων

444. κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες. ⊱ „quod Zenodotus ediderat: κροσσάων ἐπέβαινον, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. de Ioue.“ Sch. A. Quomodo in hoc inciderat Zenodotus? quia ſup. vſ. 439 ἤϋσε δὲ διαπρύσιον ad Iouem, paullo ante memoratum reuocata res erat; niſi inuerſe temere pronuntiatus verſus eſt ab aliquo, in cuius animum venerant verba aliquoties obuia: ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδὴν„ vt O, 270. Od. B, 297. add. N, 757. Occaſionem dedit mirae iſti interpretationi vſ. 439.

κροσσάων. per κλίμακας hoc quoque loco reddunt veteres: v. ſup. ad 258.

446. ἑστήκει πρόςθεν, πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην. vulgg. εἱστήκει. Sed Ariſtarchus ἑστήκει. rationem cur reciperem Ionicum, dixi ſup. ad Δ, 329. Accedunt h. l. ed. Rom. cum Euſtath. Cant. Lipſ. Vrat. A. Moſc. fr. cum Ven. B.

πρόςθε πρυμνὸς, erat πρόςθεν. ſed nullus hic locus τῷ ν. nec eſt in Veneto.

πρυμνὸς· παχὺς, iungere iubet Schol. A. (ſicque interpungit fragm. Moſc.) h. e. κατὰ τὰ πρυμνὰ, κατὰ τὸ ἔσχατον, κάτωθεν, ſequente αὐτὰρ ὕπερθεν, h. e. κατὰ τὸ ἕτερον ὀξὺς. Similia habent Schol. br. Heſych. etiam Erneſtio notata; et primo loco Apollon. Lex. p. 575. Euſtathius vulgarem interpunctionem ita exponit: εἱστήκει πρυμνὸς, ἔσχατος πρὸς τοῖς θεμέθλιοις. agnoſcit tamen et alteram. Poſſunt ſane haud vna ratione haec iungi; πρόςθε πυλάων, haud dubie iungenda; iungi vero vna cum his poteſt πρυμνὸς, iacebat ſaxum ante partes, extrema parte, paullo longius a porta, vt adeo primo in manus Hectoris veniret. πρυμνὸς παχὺς, eſt minus ſuauiter dictum. Homero eſſe πρυμνὰ παχύς. αὐτὰρ Homero ſaepe ſimpl. eſt copula, καί. Locum diſerte expreſſit Virgil. Aen. XII, 896 ſqq.

447. δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω. ed. Flor. δήμω. ſphalma Ald. 1. correxerat δήμῳ. emendauit δήμου Ald. 2. Sunt δύ' ἀνέρε δήμου, δημόται, vt B, 198 ὃν δ' αυ δήμου ἄνδρα ἴδοι. δήμου ἀρίστω fortiſſimi, aliter quam Λ, 328.

448. ἐπ' ἄμαξαν. non ἐφ' ἅμαξαν, vt Mori. Vrat. b. et alii. v. ſup. ad VII, (H) 426. Pro ὀχλίσσειαν, paſſim ὀχλίσειαν male. ὀχλήσειαν Mori. Barocc. vn. Vindob.

450. τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. — ⟝ „ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκλύει τὴν τοῦ βαστάζοντος δύναμιν". habemus hic exemplum critices prauae, verſum damnantis, quia ſententiam improbat; tum vero nec docte ſatis improbat; ex ſenſu enim aetatis heroicae non minuitur laus viri fortis, ſi numen ei adfuerit; contra miratio virtutis eo ipſo augetur; et ſunt loca multa, in quibus dii operam praeſtant, vbi hoc idem moneri poſſet. Pergit Schol. A. „καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ γράφει" hae vero ſunt rationes criticae, eaeque ſatis validae; adiuuat iudicium criticum, quod verſus nexu idoneo cum ceteris caret, eoque ipſo interpolatoris ſedulitatem prodit. Debebat ſaltem eſſe: ὥς οἱ ἐλαφρὸν etc.

τόν οἱ. Barnes: „γρ. τόν ῥ' οἱ." hoc vtique praue de ſuo attulit. Antiquum fuit τον ϝοι.

πάϊς ita Homerus recitauit, non παῖς. Monuit quoque Bentl.

ἐλαφρὸν θῆκε Cant. Spondeus h. l. numeros infringit.

451. ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει. Schol. A. „οὕτως, διὰ τοῦ ε." Quid igitur lectum fuit ab aliis? forte φέρῃ, nam subiunctiuo sic vtitur Homerus post ὡς ὅτε. In Townl. est φέροι. De οἰὸς v. ad Λ, 677.

452. ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει. Cant. Mori. Harlei. fragm. Mosc. Ven. cum Eustath. praefert quoque Bentl. vulgato δέ μιν.

454. πύλας εἴρυντο. nunc a ῥύομαι. v. Exc. IV ad A. p. 179.

455. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες. Townl. ἔκτοσθεν male. nam vectes semper ab interiore parte obducti sunt foribus.

456. εἶχον ἐπημοιβοί. ⟝ „quod duae trabes, duo vectes, vtrinque e postibus prodeuntes, in medio se inuicem excipientes, iuncti indito vno pessulo continentur: hic pessulus appellatus κλεὶς, quem ingressuri remouebant loro per foramen immisso: ἐνῆκε δὲ κληῗδι ἱμάντα Od. Φ, 47 sq. si modo satis haec percipio. cf. inf. Ξ, 156. Bene haec et alia exposuit Dammius vir de Homerica dictione meritissimus, voc. κλείς. At δικλίδες et δικλεῖδες (v. c. apud Hippocratem) diuersa sunt; hae sunt fores binis clauibus aperiendae, at illae, δικλίδες, ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι, sunt binis valuis instructae.

ἐπημοιβηδὸν Vrat. b. cum altero supra scripto.

457. στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών. „in alio στῆ δ' ἄρ ἐπ' οὐδὸν ἰών." Sch. A.

458. ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη. ⟝ „quod omne missile βέλος dixit; nunc saxum." Schol. A. ἀφαυρότατον Schol. br. ἀντὶ τοῦ ἀφαυρὸν καὶ ἀσθενές. Ita vero comparatiuus magis conuenit.

459. ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς. Schol. A. B. θαιροὺς, τοὺς ἄνω καὶ κάτω στρόφιγγας. Apud Apollon. est θαιρὸς, στροφεύς.

ῥῆξε δ' ἐπ' Vrat. b. a m. sec. Eton. fragm. Mosc. Schol. Victor.

πέσε δ' αὖ λίθος. vn. Vindob.

460. πύλαι μύχον. vt E, 749.

461. σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλῃ. Recte legitur διέτμαγεν inde ab Ald. 2. Erat διέτμαγον in Flor. et Ald. 1. vt et alibi aberratum est. v. Obss. A, 531. Schol. br. διέτμαγον praefixum habent, reddunt tamen διεσχίσθησαν, διεχωρίσθησαν. quod est διετμάγησαν.

462. λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. λᾶος ex λάεος, vel λάϊος. v. ad Γ, 12. Laudat versum Schol. Sophocl. Oed. Col. 194. Br. 188. vbi est ἐπ' ἄκρου λάου. ductum ab λάας, λάου. Turbatum est Scholion ap. Suidam in λάας.

Tyrannio ὕπο scribebat, vt esset, ὑπὸ λᾶος. inepte. ὑπαὶ illatum erat in edd. statim a Flor. At recte eiectum a Wolfio, iam in pr. edit. bonorum codd. omnium auctoritate: etiam Schol. Soph. Oedip. Col. l. c. Eustath. ὑπὸ ἢ ὑπαί.

ὁ δ' ἄρ ἔσθορε. Ad h. v. spectat Hesychii glossa: ἀρέσθορε et ἀρήσθορεν. ἐπήδησεν.

463. νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια. „ὅτι τὰ φοβερὰ νυκτὶ ὁμοιοῖ πρὸς τό· ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει· νυκτὶ ἐλυσθείς." Sch. A. Spectant haec ad A, 47. ad quem vide supra p. 27. Vol. I. νυκτὶ θοῇ seruant ceteri. Videtur hoc latere in Hesych. in θοῇσιν. νυκτὶ θοῇ, τῇ πτηνῇ, ἢ ταχείᾳ. v. ad K, 394.

τὰ ὑπώπια Schol. br. τὴν πρόσοψιν. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. nec aliter Eustath. Hesych. Etymol. qui recte distinguunt pugilum ὑπώπια h. e. πελίδματα. οἰδήματα. In nostro tamen loco proprie dictum malim; ad truculentum adspectum faciunt haud dubie loca sub fronte caua nigricantia.

464. λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ. „Alii σμερδαλέον" ait Clarke. „γρ. σμερδαλέος καθ' ἑτέραν γραφήν." Eu-

Rath. et hoc equidem praeferam. Est tamen quoque N, 192 πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ σμερδαλέῳ κεκάλυπτο.

465. οὐκ ἄν τίς μιν. Aristarchus: οὐ κέν τίς μιν.

466. πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει. versus apud Chalcid. in Timaeum Plat. p. 361 latine redditus: *furor ignea lumina voluit.* Cant. et pro var. lect. Vrat. b. περὶ δ' ὄσσε δεδήει. vt sit περιδεδήει. Videtur ad h. v. glossa Hesychii spectasse: ἐδεδήει. διώκει. ἐφώκει. ἢ ἐξεκέκαυτο. Fuit ἐδεδίει, ἐδεδιώκει. ἐδεδήει, ἢ ἐξεκέκαυτο. etsi vltimam vocem in margine haerere narrat Schow. nam lectum erat quoque ὄσσ' ἐδεδήει. Totus tamen versus, etsi per se poeta dignus, speciem tamen additamenti rhapsodici habet.

467. ἐλιξάμενος. ἐπιστραφείς. idem fere versus praecesserat 408.

468. τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο. „ὀτρύνοντι. οὕτως διὰ τοῦ ō." Schol. A. An igitur alii aliter? ὠτρύναντι? Porphyr. sup. ad vs. 9 recitat τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν. Mox ὑπέρβασαν est ab ὑπερβάω.

469. αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν. ⊱ „quod vallum superarunt, qua parte Lycii viam fecerant, non per totum vallum" Sch. A. Desidero hic grammatici iudicium: diuersis vtique locis Sarpedon cum Lyciis pugnabat et Troiani cum Hectore: vt apparet statim vss. 88. 102. vide Obss. et Notam ad vs. 290. Sunt h. l. ipsi Troiani, qui circa Hectorem ipsam portam irrumpentem vallum impugnarant.

470. οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. ⊱ „quod πύλαι et hic pro ἡ πύλη. ἡ διπλῆ, ὅτι μία πύλη, πληθυντικῶς δὲ εἴρηται." καὶ, „ὅτι ἔφευγον, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς. διὰ ταύτης δὲ εἰσέρχονται (ingredi castra solebant, tanquam per vnicam castrorum portam) τῆς πύλης, δι' ἧς ὁ Ἕκτωρ. Sch. A. Spectant omnia ad Aristarchi doctrinam, de qua ad v. 175 vidimus; veram, puto, hactenus, quod πύλαι dicuntur Homero pro *vna* porta;

attamen fuisse videntur castrorum portae et aditus plures.

„γρ. Δ. δὲ φόβηθεν Barnes. Sic Townl. fragm. Mosc. Ionice pro vulg. ἐφόβηθεν.

471. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. Sch. A. notat, ὅμαδος scribi aspirate, quia est ex ὁμοῦ et ἀλίαστος leniter, quia est a λιάζομαι." Ergo fuere olim qui ὄμαδος, et ἁλίαστος scriberent? Argutiae ex etymo ductae, de quo dissensus erat. De ἀλίαστος dictum ad B, 797 et de ὅμαδος ad B, 96. Est h. l. simpl. *ingens*, nec conueniunt, quae Sch. br. habent, ἀμετάτρεπτος. ἄπαυστος. ἀνυπόδραστος; ineptit quoque Eustathius.

Pro ἐτύχθη „γρ. ὀρώρει." Barnes.

EXCVRSVS AD LIBRVM XII (M)

EXCVRSVS I

De castrorum oppugnatione per Troianos facta. Τειχομαχία (lib. XII—XVI, 398) *et insequuta pugna diei reliqua ad* XVIII, 242. (Σ)

Postquam Achiui effusa fuga intra castra se receperant, Troiani in ipsa castra irrumpere conantur, vt caede eorum facta naues incendant. Exoritur inde pugna ad vallum, *τειχομαχία*, quam hunc in modum factam colligo.

Polydamantis consiliis vsi Troiani (lib. XII, 75) curribus descendunt, et vno Asio excepto, qui curru inuehitur, pedites fossam quinis turmis superant. Asius portam patentem cernens, *νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ*, (XII, 118) irruendi cum fugientibus copiam sibi factam putans, impetum facit, infelici tamen cum euentu (XII, 110 sq.). Quae hic sint *laeuae nauium partes*, et *porta sinistra*, in dubitationem venit; non accipi potest respectu Troianorum; sed quod res docet, laeua est *ναυστάθμου* Achiuorum (XII, 118. ad quem locum vide; perperam olim tricas feceram in Soc. R. Commentat. Vol. VI.). Interea turmae reliquae alias valli partes tentabant: XII, 175 sqq.

Troianos necesse est curribus relictis pedites in fossam descendisse, et, stipitibus seu vallis in aduersa fossae ora euulsis in eam escensu facto ad vallum processisse. XII, 251. coll. 199. Nisi probabilius est, omnem Troianorum processum ad castra factum esse in aggere seu via,

quae ad portam castrorum ducebat, inde Troianos in interuallo inter vallum et fossam patente explicitis turmis vallum vndique esse adortos. Nec aliter Achiuos ipsos fuga se in castra recepisse putes VIII, 343. 4. *αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν φεύγοντες.* — Videntur verba parum accommodata esse; sed *inter fossam stipitibus vallatam* nihil aliud designare puto quam aggerem, pro via per fossam factum, fossa vtrinque latera ambiente. Etiam Vlysses equos Rhesi *τάφροιο διήλασε* X, 564. non vt fossam superaret, sed hoc aditu ad portam. Simili modo accipio dicta de Troianis fugientibus XV, 1. Aliter se res habet in verbis Polydori XII, 62 sqq. vbi ait fossam superari non posse. Aggeris angustia Achiuos fugientes haud recipiens facit, vt illi ante fossam huc et illuc fugiant XV, 344. 5. *Ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο.* — Itaque paullo post Troianis insequentibus Apollo fossa aggesta latiorem facit aditum 355 sqq. Si Troianos postea e castris iterum expulsos *ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε, πολλοὶ τ' ἐν τάφρῳ ἵπποι ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων*, XVI, 369 sq. referendum hoc est ad loci angustias et turbam confertam, et *ἐν τάφρῳ* est, in aggere fossae.

Quinas turmas versus *quinas portas* ductas esse, vulgaris est opinio; numerum poeta haud suppeditat. Est tamen versus XII, 175 *ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσι*, vnde saltem *plures* aditus fuisse probari possit. Verum turbatur omnis narratio ac descriptio castrorum ceteris in locis; et deleuerat istum versum iam olim Aristarchi sagacitas. (v. Obss.* ad XII, 175) In errorem induxerat interpolatorem alter locus VII, 339. 340 repet. 438. 9. *ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.* cum non meminissent Homero vbique *πύλας* de vna porta dici; nam sunt proprie *πύλαι* valuae, seu fores duplices. Contra me recte statuere arbitror, vnum tantum fuisse aditum, portam castrorum vnam. Nec si vallum pluribus locis op-

pugnatur, vbique ad portam pugnatum eſt, verum ad vallum et turres. Ita res ſe habet XII, 256 ſq. cum Hectore, cum Sarpedone vſ. 308. 332. 397. 416. 430 donec Hector ad portam accedens ſaxo fores diffringit: 445 ſq. interea alii vallum eſcendunt 469. accommodandi ſunt his enuntiatis ceteri verſus 340. Eſt quoque vna tantum eademque, de qua nunc agitur, porta in XXIV, 443 ſq. qua Priamus caſtra intrat.

Redeamus nunc ad narrationem τειχομαχίας, quam principio Excurſus exorſi eramus. Itaque per iſtam portam ad ſiniſtram caſtrorum, quae vnica erat, patentem Aſius curru inuectus irrumpere in caſtra volebat; vano conatu, tutabantur enim aditum duo Lapithae XII, 118 ſq. Locis proximis ab eadem porta copias duxerant Hector et Polydamas, fruſtra vallum conuellere et labefactare parantes; XII, 257 coll. 291. Interea Sarpedon ea parte vallum aggreditur (πύργον vſ. 332) qua Meneſtheus, Athenienſium ductor, illud propugnat; (nihil hic de porta aliqua memoratum video) is arceſſit Aiacem cum Teucro; 292—436. His profectis in aliam partem Hector porta ſaxo perfracta in caſtra irrumpit; quo facto Achivi ad naues fugiunt; (470) vnde eos mox reuocatos Aiax vterque verſus hoſtem ducunt. Conſiſtunt circa eos denſati in phalangis morem Achiuorum ordines, (XIII, 1—126 ſq.) reprimuntque Hectorem nauibus imminentem. (143 ſq.) Interea alio loco (v. 156) a Deiphobo, qui alterum agmen ducebat, fortiter res geritur; Meriones, haſta fracta, ad aliam petendam ad tentorium properat. Redit (v. 170) ad Aiaces poeta, quo loco adverſus Hectorem omnibus viribus enixe pugnatur. In *medio nanium* hanc pugnam factam apparet ex v. 312 ἐν μέσσῃσι νηυσί. quod ad medium inter duo cornua ac latera caſtrorum ſpectare neceſſe eſt. Aduerſatur ſane locus XIII, 679 ſq. eum tamen adulterinum eſſe, multis de cauſſis probabile ſit.

Cum Merione nouis armis inſtructo Idomeneus in pugnam redit, et omiſſis mediis partibus *ad laeua* ten-

dit: ἐπ' ἀριστερὰ στρατοῦ vſ. 326. quae eadem ipſa ſtatio eſſe videtur, qua iam ante ille conſtitutus pugnauerat. Occurrit Idomeneo Aſius, qui curru tandem deſcenderat v. 384 ſq. Eius mortem vlciſcitur Deiphobus, quem ad ea loca agmen ducere iam ante videramus. (XIII, 156.) Proxima Aſio eſſe debuit turma Aeneae, nec non Paridis et Agenoris, nam hi cum Deiphobo memorantur (vſ. 489 ſq.) eo loco, quo aduerſus Idomeneum pugnatur; et cum iis Helenus vſ. 576. Iam autem Helenus vna cum Deiphobo, Aſio et aliis pugnaſſe dicitur vno loco; (vſ. 758 ſq. quod adiicitur: νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν ſimpliciter accipe *ad nauium ſtationem*, ναύσταθμον) et Paris pugnat μάχης ἐπ' ἀριστερά; vbi manifeſtum eſt de laeua Achiuorum hoc accipiendum eſſe.

Troianis tamen vel ſic illa pugnae parte laborantibus, Polydamantis, qui eos ab hoſte vrgeri viderat, monitis (v. 726) Hector, ſuis ſub Polydamantis ductu fortiter pugnare iuſſis, (ἐν μεσάτῳ νηῶν puta) ad alteram pugnam, *laeua nauſtathmi parte* (νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ 674. 5) profectus, an pugnam reſtituerit, non memoratur; ſed Paride ſecum abducto, ad locum, vnde venerat, redit, (781 βὰν δ' ἴμεν duo illi). Hic (ἐν μεσάτῳ νηῶν) fortiſſimorum virorum globo facto Aiacem loco mouere, fruſtra tamen annititur (789 ad f.).

Interea principes Achiuorum, qui vulneribus acceptis pugna exceſſerant, ad confirmandos ſuorum animos, Diomedis ſuaſu, in pugnam redire conſtituunt. (XIV, 1 —134). Tum Achiui in turmam collecti et inſtructi in Troianos irruunt. Hector cum Aiace congreſſus, ſaxo percuſſus, pugna aſportatur, —440. Tandem Troiani fugam circumſpiciunt, et extra vallum et foſſam fugati apud currus ſuos iterum conſiſtunt (XV, 1 ſq.).

Viribus refectis Hector in pugnam redit (XV—262) tum Achiui, multitudine ad naues recedere iuſſa, validiorum copiarum collecta et phalangis in morem denſata turma, Troianos aduerſus ſe ductos excipiunt —305. Mox tamen magna clade accepta fuga ſe in caſtra reci-

piunt — 343 sq. Insequuntur Troiani ferocibus animis, et via, aggere ad portam castrorum ducente, ab Apolline latiore facta per fossam (XV, 355 — 360) curribus quoque vecti; pugnatur tandem ad ipsas nauium puppes — 389. Pulsi Achiui intra priorum nauium ordinem se recipiunt, et subeuntes Troianos de nauium tabulatis arcent contis; (653 sq.) Aiax quidem Hectorem.

Tandem Hector vnius de Protesilai nauibus puppim manu prehendit (704.) flammamque infert (XVI, 124 sq.) Eo res iam adductae erant, vt extrema metuenda essent; cum Patroclus in pugnam progrederetur. Myrmidones cIↃ cIↃ IↃ in quinque turmas descripti totidem ducibus praeeuntibus incedunt, et quidem ordinibus densis phalangis instar: (212 sq.) qua quidem re Achillis copiae ceteris praestitisse videntur. Agnoscunt in hac Myrmidonum distributione cohortium semina viri rei militaris periti; ipse Puysegur pr. Inclinata pugna Troiani perterriti vltra fossam fugantur (366 sq.). Debebat nunc victrices turmas in castra reducere Patroclus; at ille iuueniliter exsultans fugientes persequitur vsque ad muros et portam Scaeam; (712) tandem, cum Hectore congressus, caeditur. Achiui fuga effusa castra petunt, nec nisi intra vallum de salute confidunt, corpore tamen Patrocli reportato. (lib. XVII.) Troianos insequentes, ne fossam tertio superarent, conspectus Achillis, etsi inermis, de vallo, deterruit. Superuenit nox, XVIII, 1 — 242. et Troiani in campo Scamandrio ad quietem se componunt — 314.

Quae in narratione hac mirationem faciunt, sunt potissimum duo: primum, quomodo vnius diei tempus toties repetitas pugnas capere potuerit; alterum, quomodo tantum camporum intervallum inde a castris ad Troiam aliquoties percurri potuerit vno die a copiis incedentibus, pugnantibus, fugientibus. Ad haec, quae responderi possint, haec esse video. Primo, haec non esse in historiarum fidem et rerum vere gestarum ordinem referenda, et immerito referri inter ea, quibus pro argumentis historicis positis omne bellum Troianum cum ipso

Ilio e priſcorum euentorum ordine tollitur. Poetam haec narrare, non hiſtoricum, reputandum eſt; eumque ea, quae fama accepta erant vniuerſe, ornare et locupletare iis modis ac copiis, quas vis mentis viuida ſuppeditat. Itaque nec aequum eſſe cenſeo, rouocare huius diei acta ad cenſuram, quam recte in ſcriptore belli Troiani adhibeas, perperam autem in poetam inferas; neque bene carmini, cuius omne conſilium propoſitum eſt, vt miratione rerum hominumque iniecta delectet audientes, ſi rerum ſigillatim expoſitarum ſubtilem recenſum facias et ſingula collecta in computum voces et rationes ſingularum rerum exquiras: id quod eſſet, puto, poetam in ordinem cogere Quiritiumque ius et libertatem tollere.

Poteſt quoque dici, poetam variorum dierum acta pugnarumque diuerſarum narrationes fama maiorum acceptas in vnum diem incluſiſſe; itaque hiſtoriarum fidei detraxiſſe non ipſis rerum commentis, ſed diuerſorum dierum factis vno die comprehenſis. Hac tamen ratione poetae ſeu ingenio ſeu iudicio ſeu fidei parum conſultum eſſe videtur. Probabiliora diceres, ſi diſcurſationem iſtam vtriusque exercitus per tantum inter vrbem et caſtra interuallum emenſos eſſe nec totos exercitus nec interuallum integrum; verum procurriſſe vtrinque, vt ſit, turmas inſtantium et fugientium, pugna latius ſparſa, neque extremos locorum fines, inde vrbem hinc caſtra exacte vtrumque exercitum attigiſſe; ſed locum vtrinque medium a poeta ita declarari, vt extremas partes nuncupet. Commemorata ſunt alia, quibus occurratur iis, quae has procurſationes et fugas a reprehenſione vindicent; quas in ſcriptore hiſtoriarum fidem ſeruante praeclare dicta putabo; ad poetam tamen defendendum neceſſaria haud habebo; cum ille non iisdem legibus ſit arguendus et iudicandus.

Supereſt aliud iudicium, cui equidem plus tribuerem, ſi vltra ſuſpicionem et coniectationem aſſurgere poſſem. Scilicet fieri potuiſſe, vt, cum plura carmina ſingularia extarent, quorum argumenta eſſent pugnae

ad Troiam factae, cum in alio Agamemnon, in alio Aiax, in alio Hector, in alio Patroclus, in alio τειχομαχία, summam rerum constitueret, collecta ea et coagmentata esse hoc vno carmine. Potest sane sic multarum rerum ratio reddi, inprimis aliarum discrepantia, aliarum iteratio, aut defendi aut excusari. Qua tamen vi negantem ac recusantem in partes meas pertraham, haud video.

EXCVRSVS II

ad M, 41.

de ὅτε. ὅταν. ὅτε κεν. εὖτε. εὖτ' ἄν.

41. ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται — οἱ δὲ — ἀντίοι ἵστανται καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, — ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἱλίσσετο. Videmus h. l. ὅταν cum indicatiuo iunctum, quod ex feueriore grammatica et vsu non nisi cum subiunctiuo iungi potest.

ὅτε per se cum *indicatiuo* iungitur, cum omnibus temporibus; etiam futuro, quod per subiunctiuum aut optatiuum enuntiari poterat, v. c. P, 728 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται etc. sin oratio obliqua, conditionalis, incerta, et sic porro, eodem modo, vt ὁπότε, (de quo v. Exc. IV. ad J) cum *subiunctiuo* iungitur idque saepissime, E, 90. 91 οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει — ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. O, 207 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Π, 385. 6 ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. Sic et ὅτε περ. Il. Δ, 209. 210 ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον — κέρωνται. interdum cum *optatiuo*: vt A, 610 ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Γ, 55 ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης. et 216 ἄτε δὴ — ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς, vbi antea fuerant, ὅτε δὴ ἔμιχθεν — ὅτε δὴ — ὕφαινον. Δ, 263 πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι et al. Saepe rationem ido-

neam haud reperias, cur optatiuus subiunctiuo, aut hic isti, praelatus sit. Sic et P, 463. Σ, 465 et al. Si varietas lectionis occurrat, vtrum praeferas, optatiuum an subiunctiuum, difficilis est dubitatio. Brunck. in Apollon. I, 76 ὅτε κλίνωσι φάλαγγας praetulit ὅτε κλίνειε φάλαγγας. Etiam ὅτε μή. N, 319. 320 νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσι. Ξ, 248 ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι. add. Od. Ψ, 185. Π, 197. 198. Sic ὁππότε μή οἱ ἐπ' ἀκάματος πέλοι αἰὼν reposuit Brunck. in Apollon. IV, 1656 e codd. pro πέλει. ὡς δ' ὅτε v. sup. Exc. I ad lib. IX. (J).

ὅταν, ὅτ' ἄν, ὅτε κεν, vt etiamnum in codd. et edd. occurrit, cum *subiunctiuo* sine controuersia ponitur; et ineptum esset, exempla cumulare. A, 567 ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω. Z, 225 ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι etc. et εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι. K, 130. I, 138. et al. B, 397 ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται. Z, 448 ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή. Etiam ὅταν cum subiunctiuo, quando eadem sententia futuro indicatiui efferri poterat, vt Θ, 373 ἔσται μὰν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ. Attamen vss. praescriptis huic Excursui ὅταν — στρέφεται iungi manifestum est.

Nisi igitur ὡς δ' ὁπότ' ἔν τε κύνεσσιν legimus, dicendum est, etiam hunc locum ad monumenta rudioris grammaticae referendum esse. Probabilius tamen prius, cum toties ὡς δ' ὁπότ' in comparatione occurrat.

Erat aliud exemplum insolens cum optatiuo Il. T, 375 ὡς δ', ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη. quod nunc melioribus e libris correximus φανήῃ. Erunt eodem modo emendanda loca in Hesiodo.

Attamen ὅτε κεν, quod idem est, cum optatiuo iunctum sine vlla variatione est Il. I, 521 ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι. Nullum alium locum vidi; procliuisque sum, vt rescribam ἵκῃ.

εὖτε et εὖτ' ἄν, εὖτέ κεν prorsus eodem modo se habet et iungitur atque ὅτε, ὅταν. Sic εὖτε cum indicatiuo: E, 396 τλῆ δ' Ἀΐδης, εὖτέ μιν αὐτὸς ἀνὴρ — ὀδύ-

νῆσιν ἔδωκε. Λ, 242 εὖτ' ἂν πολλοὶ πίπτωσι. Β, 34 εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ. et al. Od. Λ, 192 εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν. Itaque ap. Hesiod. Ἔργ. 458 εὖτ' ἂν δὴ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη, scribendum φανῇη.

Similiter *in comparationibus* adhibitum εὖτε et ἠΰτε ad exemplum τοῦ ὅτε regimen suum constitutum habet: Sic Il. Β, 87 ἠΰτε ἔθνεα εἶσι — ὣς τῶν ἑ. 455 ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει — ὥς. et Γ, 3. Π, 487 et al. In his ἠΰτε est idem ac ὡς ὅτε. cum subiunctiuo Ρ, 547 ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ. Etiam εὖτε aliquo loco ita positum. Γ, 10 εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην — ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὤρνυτο, vbi εὖτε est ὡς ὅτε, ὣς ἄρα. nisi, quod suspicor, olim fuit scriptum, ὡς ὅτ' ὄρεος (ὄρους) κορυφῇσιν.

IN LIBRVM XIII. (N) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Est hic liber inter nobiliores et diligentiore grammaticorum opera expolitus. Inscribitur ille vulgo ἡ ἐπὶ νηυσὶ μάχη.

1. Ζεὺς „quod post Troianos Hectorem seorsum nominat poeta; vt B, 641 post Oenei filios Meleagrum: tanquam ceteris praestantiores: de qua forma etiam Strabo diserte memorat lib. I, p. 68. B. C. Etiam ex Porphyrio ea obseruatio memoratur; interposita ab eo, vt et in Sch. br. alieno loco narratione de Hectoris ossibus Thebas Boeotiae translatis, auctore Aristodemo; qui Νυσαεὺς esse videtur, cuius fuit μυθικὴ συναγωγή. Exposita quoque res a Lycophrone 1194 — 1213 vbi cf. Schol. ad 1194. et Pausan. IX, 18. p. 746. Spectant quoque eo duo epigrammata iam a Barnes laudata; alterum Anthol. Steph. p. 98. Brunck To. II, p. 285 Ἕκτορ, ἀρήϊον αἷμα. et alterum Anth. Steph. p. 502 Ἕκτορι τόνδε μέγαν. quod in Brunckio non reperio.

τε ante καὶ exciderat in Barocc. — πέλασε male scriptum passim, et editum in edd. Aldd. Laudat vs. 1 et 3. Apollon. de Synt. II, 2. p. 103.

2. τοὺς μὲν „vel vtrosque, Achiuos et Troianos vel Troianos solos" — παρὰ τῇσι. Zenodotus et Aristophanes περὶ τῇσι· — πόνον vel vt ἔργον πολέμου, pugna, vel κακοπάθεια" (hoc haud dubie!)

3. πάλιν τρέπεν. simpl. *auertit* oculos: quo facto sequi potest alterum, vt alio, ἀλλαχοῦ, *conuertat oculos*.

vt h. l. Sic sup. Γ, 427 Venus ἔσσε πάλιν κλίνασα auertens. Φ, 415 Minerua; sic et δόρυ πάλιν ἔτρατε, non retro, sed auertit Υ, 439 et πάλιν ἰέναι est simplic. discedere. Alibi aliter dictum πάλιν, vt Sch. B. et Sch. br. docent. Meliora ista, quam quod Apollon. Lex. ait: πάλιν εἰς τοὐπίσω. αὐτὸς δὲ πάλιν τρ. ὄ. Φ. Atqui h. l. non potest esse retrospicere, nisi hactenus, quod qui ab adspectu se reuocat, retrahit oculos. Est de hac voce πάλιν obseruatio Aristarchi passim repetita: esse Homero πάλιν dictum τοπικῶς, non vt serioribus χρονικῶς· esse adeo retro, εἰς τουπίσω, non autem postea. v. c. in Etymol. Sch. ad B, 276. Itaque viri docti vim faciunt multis passim locis. πάλιν αὖτις quoque discernunt B, 276. At enim ap. Hesych. in πάλιν obseruationi additur: τὸ πλέον, plerumque πάλιν esse τοπικὸν, non, vbique. Haesit quoque in versu hoc Porphyrius, si Mysiam, (quae Asiae est) inquit, Iupiter respexit, quomodo Thraciam Europae videre potuit? Soluitur: Thraces h. l. sunt Thracum coloni, Bithyni, qui in Asiam migrauerant." Quae parum docte sunt dicta. Mysi h. l. non sunt Asiae, sed Europae; quod iam Posidonius docuit ap. Strab. VII, p. 453. qui de toto h. l. egregie disputat. cf. sup. ad B, 858. Fuere Mysi origine Thraces et cum his habitarunt in Europa; iidem occupauerant Asiae partem, Mysiam dictam; et Thyni e Thracibus, Bithyniam. A Mysis Europae, supra Thraciam habitantibus, versus septentrionem memorantur Sarmatae, forte et Scythae, vt statim videbimus.

ὄσσε φαεινώ. „γρ. ὄσσε φαεινὰ" Barnes vt iterum vs. 7. nescio vnde. Ceterum versu hoc vtitur ad declarandum vsum τοῦ αὐτὸς Apollon. de Syntaxi p. 103.

4. νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν. νόσφιν superioribus adiungit Schol. A. nec male: τρέπεν ὄσσε νόσφιν. In ἱπποπόλων cogitandum de vsu curruum in bello, estque hinc pro πολεμικῶν.

5. 6. Μυσ[illegible] τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν, γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Recitan-

tur hi versus a Strabone aliquoties: VII, p. 460 A. 463 C. 454 C. Populum Ἀγαυοὺς interpretati sunt veteres ap. Schol. A. B. Apollon. Lex. Hesych. Et retulit eos inter populos vltra Tauros Dionys. Perieg. 308 τῶν δ' ὕπερ ἐκτέταται πολυΐππων Φῦλον Ἀγαυῶν, vbi nunc Φῦλον Ἀλανῶν editum est: quod monuere viri docti, et Wernsdorf. reposuit in Prisciano vs. 299 *Hos equites supra celeres funduntur Agaui.* At Demetrius (Scepsius) ἀγαυοὺς, τοὺς εὐειδεῖς interpretatus est, et recte. Vtrumque affertur in Schol. br.

De nominibus iungendis multa sunt disputata apud veteres, quod testantur Schol. A. B. profitentes, consultius esse (cum Aristarcho) sine copula legere. " Scilicet post γλακτοφάγων τ' interpositum olim fuisse putes? Sed respicit hoc vltima versus, inter δικαιοτάτων et ἀνθρώπων interpositum fuit ab aliis τ'. cf. Apollon. Lex. l. c. At illi recte illud eiiciunt, vt sint Ἱππημολγοὶ, eorumque epitheta sint γλακτοφάγων ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Ita etiam statuerat Apollon. Lex. in ἀβίων p. 11. et in Ἱππημολγῶν, cum Eustath. Ita, qui equas mulgent, sunt et γλακτοφάγοι. suntque ἄβιοι, qua tamen notione, valde disceptatur; idem Apollon. ὡς δικαίως βιοῦντες, κατὰ στέρησιν τῆς βίας. ἢ τὸν ὡρισμένον βίον οὐκ ἔχοντες — vel ἀποδιδόασι τοὺς μακροβίους. Apion α pro ἅμα acceperat, ἤτοι πῶς καὶ ὁμοίως βιοῦντες. leg. ἤτοι πως καὶ ὁμῶς βιοῦντες, ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων apud Etymol. ἤτοι βίοις μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι, νόμοις καὶ πολιτείαις. ἔνιοι δὲ κακοβίους — ἄλλοι δὲ περισπῶντες, ἀβιῶν, τοῖς βιοῖς μὴ χρωμένων. Antiphon apud Harpocrationem h. v. ἄβιον, τὸν πολὺν κεκτημένον βίον dixerat." Videas haec et alia in Schol. A. B. Eustath. Etymol. in Ἄβιοι et γλακτοφάγοι. imprimis Stephan. Byz. in Ἄβιοι.

Alii qui et ipsi princeps vocabulum voluerant esse Ἱππημολγῶν iunxerant γλακτοφάγων, tum vero Ἀβίων, δικαιοτάτων ἀνθρώπων seorsum; Aristarchus autem ad Abios reuocauerat etiam antecedens: γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. v. Apollon. in Ἀβίων. ita

Abii sunt Scythae, e Nomadibus, e quibus Anacharsis fuit: Sic quoque statuisse videmus Arrianum IV pr. iusti illi erant, quia omnia communia habebant, praeter poculum et ensem. Mireris grammaticos adeo nomen gentis, quod barbarum esse debuit, tamen ex graecis etymis, quae paullo ante memorata sunt, ducere, siue a βίος, siue a βιός. Aeschylo fuere Γάβιοι, quod nuper in Prometh. 420 restituit Hermann. Inter alia in Schol. A. B. sunt verba: „ἢ ἁμαξοβίων. τινὲς δὲ τούτους σπάρματά φασι“ Sarmatas dicere debuit, et sic est emendandum; ita quoque in Etymologo diserte legitur p. 232 extr.

Ii qui Ἀγαυῶν pro nomine proprio habuerant, ad hos epitheta reliqua retulerant: ap. Apollon. Lex. l. c.

Tandem vnice de *Mysis* agere poetam Posidonius statuerat ap. Strabon. lib. VII, p. 413. 414. hos fuisse ἀγχεμάχους, bellicosos, ἱππημολγοὺς, γλακτοφάγους, ἀβίους, quia erant inter eos Thraces, Ctistae dicti, qui a mulieribus abstinebant; vnde suspicor verba: δεῖν δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ ἐγγράφειν ἀντὶ τοῦ, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων . . . . . ita esse explenda: δεῖν δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ καὶ τρίτῳ (scil. τῆς Ἰλιάδος) ἐγγράφειν ἀντὶ τοῦ, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, Κτιστῶν ἀγχεμάχων.

Potest tandem statui, omnia haec nomina non esse nisi epitheta populorum septentrionalium plagarum, quorum nomen proprium poeta non apposuit, forte, quia nec notum ipsi, aut nondum frequentatum ea aetate fuit; quod et Strabo concedit ita se habere XII, p. 831. A. B. qui alioquin Homero nullam non rerum notitiam vindicare solet, atque etiam h. l. aduersus Apollodorum περὶ νεῶν acriter disputat p. 457 C. sqq. quia ille nimium tribuerat Eratosthenis asserto, Homerum terrarum remotiorum notitiam nullam habuisse. cf. fragmenta Apollodori p. 1104 sqq. Declarat igitur poeta Nomades supra Mysos versus septentrionem colentes, quorum fama erat obscura; constabat de iis saltem hoc: victu eos ex lacte equino, τῇ ἱππάκῃ, vti; esse eos pauperes, ἀβίους· hunc enim sensum vocis amplector, Nomadum vitae con-

venientissimum et simplicissimum, inprimis cum ἀμαξόβιοι sint; Strabone quoque adstipulante lib. VII, p. 457 B. esse eosdem iustissimos, cum nullas opes, quibus inhiarent, haberent. Sarmatas autem, h. e. gentes e Sarmatarum stirpe a poeta respici, admodum probabile est, quos ab antiquissimis inde aetatibus ea loca tenuisse constat. Diuersi sunt Scythae, proprie dicti: qui sane simili vitae genere vsi sunt; nec tamen illos fama ferebat iustos esse, sed feros et immites; etsi contrarium contendit Strabo p. 460 C. vsque ad p. 465. adde p. 478. 9. Eadem opinione imbutus Arrianus lib. IV, 1 memorat Scythas Abios et δικαιοτάτους appellat. Strabo porro laudat versum Hesiodi: Αἰθίοπες Λίβυές τ' ἠδὲ Σκύθαι ἱππημολγοί. (vt eum lectum esse puto.) Addit p. 461 A. fragmentum Aeschyli, ex Prometheo soluto, forte, cum altero ap. Stephan. Byz. in Ἄβιοι. Ex vtroque apparet, Aeschylum, quod et Ephorum fecisse ibid. p. 463 B. C. colligas, locum Homericum de Scythis accepisse et ἀβίους victu abundantes interpretatum esse. Hesiodeum quoque versum Strabo laudat ibid. p. 463 C. Γλακτοφάγων εἰς γαῖαν, ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων· ex carmine, τῇ καλουμένῃ γῆς περιόδῳ, de quo v. ad Apollod. Notas p. 191. 2. Cimmerios ἱππημολγοὺς appellauit Callim. in Dian. 252. 3.

ἀγχεμάχων, vt alia similia: Ἀρχέμαχος. Ἀρχέλοχος. v. ad B, 823. non ἀγχιμάχων, quod in aliis est, vt Vrat. A. Vitiose quoque in Barocc. Lips. et al. γαλακτοφάγων.

8. οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο — „ὅγ'. Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ε. οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάτων" Sch. A. Fuerat lectum ante eum ὅτ'. pro ὅτε, οὗτος. pro quo ille habuit ἔτ' ex ἔτι. Barocc. τινὰ ἔλπετο. forte antiquius hoc.

9. ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν. ἀρηξέμεν Harl. Lips. Eustath. Sup. Θ, 11 ὃν δ' ἂν ἐγὼ — ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

10. οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχε. ⸖ Stigme haec denotat lectionem Zenodoteam damnatam a grammatico. Excidit tamen pars Scholii, quae ad eam spectabat. Supra ad K, 515 vidimus Zenodotum legere οὐδ' ἀλαὸν σκοπιὴν

εἶχ' ἀ. 'A. Venetus vt ibi, ita hic legit: οὐδ' ἀλαὸς σκοπιὴν, idque praefixum Scholio, quod ſic ſe habet: ματαίαν τὴν κατασκοπήν. (putes hanc eſſe interpretationem vocis ἀλαοσκοπίην) ἀλαὸς γὰρ κατὰ διάλεκτον ὁ τυφλός. Scilicet, vt Sch. B. qui tamen ἀλαοσκοπίην in ſuo legebat, ſubiungit, fuit ἄλη, ἀλεὸς, ἀλαός. Αἰολικῶς· „vt ἄλη ſit πλάνη." Melius tamen ducitur a λάω, βλέπω. ἀλαὸς ſiue ὁ μὴ ſiue ὁ κακῶς βλέπων. v. ſup. ad K, 515. etſi Apollonius Lex. in ἀλαὸς prius praefert. Idem verſum laudat et interpretatur: οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχε κρ. 'E. οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδ' ὡς ἀλαὸς ἐσκέπευσεν. vbi cf. Villoiſ. et Toll. Tandem ad hunc verſum Porphyrii eſt ζήτημα, quod proprie ad v. 21 ſpectat, cur non ſtatim ex Samothrace Troiam Neptunus proficiſcatur, ſed primo Aegas? Reſpondetur, facere eum hoc, ad fallendum Iouem, quaſi pugnam non amplius curet, tum vt Aegis ſe armet, ſi forte cum Ioue congrediendum ſibi ſit. At Sch. B. exiſtimat, Neptunum ire Aegas, vt enſem inde petat, quo inſtructus Troianos terreat; quod et per ſe ineptum eſt, nec Neptunus contra Troianos vt pugnet, progreditur, ſed aſſumta perſona Calchantis Achiuorum animos confirmat. Ex Porphyrio ſua habent Sch. br. et Euſtath. ad v. 21. Ad quem vſ. v. Notam.

11. καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο. ⊱ Excidit Sch. A. ſpectauit forte illud voc. θαυμάζων, ad quam Sch. B. θεωρῶν. vt ἱστάμενοι (ἱστάμεναι) θαύμαζον Il. Σ, 496. Sch. br. θεώμενος. καθορῶν. Et Apollon. Lex. hoc verſu recitato: ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θηεῖσθαι. καὶ θηητὸς, ὁ θαυμαστός.

12. ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης Θρηϊκίης. ⊱ „quod nunquam compoſitum in Homero occurrit Σαμοθράκη. v. Strabo X, p. 701. VII, p. 522. Repetunt hoc Heſych. et Suidas, hic quidem emendatus ex altero a Kuſtero et Toupio, et iterum a Porſon. Nomen ductum eſſe a montibus, σάμους δὲ τοὺς λόφους ἔλεγον, paſſim traditum, etiam inf. ad Ω, 78 vbi quoque addi-

tur: vetus nomen fuſſe Λακωνίαν. Sic Sch. B. at Euſtath. Λευκωνίαν et Heraclid. in Politiar. fragm. Λευκανία, et quod ex Ariſtotele ἐν τῇ Σαμοθράκης πολιτείᾳ memorat, Schol. Apollon. Arg. I, 917 Λευκοσία. Fuit quoque dicta Δαρδανία. Steph. Byz. vbi v. Holſten. Sunt ſuper hac Samo Thracica Scholia Apollonii Lex. p. 593. et Heſychii, vtrobique turbata et corrupta.

Ariſtophanes legebat ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς plurali. „Nec improbabilis ſcriptura, addit Sch. A. Σάου pro Σάμου. (videtur ea in eodem Ariſtophane fuiſſe) τὴν γὰρ Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ καταδηλοῦσθαι." Fuit ergo *Saoce* mons in inſula Samothrace. Etiam Plin. IV, ſ. 23 *Samothrace attollitur monte Saoce X mill. paſſuum altitudinis.* Fuit tamen antiquum montis nomen Σάος, quod e Schol. Nicandri Ther. 472 docuit et docte illuſtrauit Schellenberg ad Antimachi fragm. p. 74. vti et ipſa inſula antiquitus *Saos* dicitur appellata eſſe. Cui tamen repugnat, quod σάμος priſcum vocabulum declarauit locum *altum;* vnde inſula *Same* et *Samos.* Coepit appellari *Samothrace,* vt diſcerneretur ab *Samo* inſula ad Ioniam ſita. In Schol. A. et in Sch. br. e quibus iſtud eſt emendandum, narrantur Samii poſt annum CC a Troiae excidio oraculo iuſſi eſſe migrare in Thracem in Troade (εἰς τὴν ἐν, ſ. ἐπὶ *apud,* Τρωάδι Θράκην) additur: ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθράκη, h. e. ab iis Samothracen appellatam eſſe." Quod non ita accipiendum, quaſi nomen *Sami* tum demum inſula acceperit; (occurrit enim nomen illud iam in Homero h. l. niſi hoc retuleris inter ea, e quibus ſuſpiceris Homerum ſerius, et poſt iſta tempora vixiſſe) ſed, ab eo tempore, vt diſcerneretur inſula ab altera Samo, nomen Samothraces inualuit pro antiquiore Sami. Ita quoque antiquam famam conſtituit Strabo X, p. 701. 2. memorato verſu noſtro. Indocte paſſim Samothrace a Samiis condita eſſe dicitur, vt ap. Suid. Etymol. Sunt ex his nonnulla apud Euſtath. In inſula Samios inuitos conſediſſe, cum a Thracibus nauigia abducta fuiſſent littore, ait Sch. ad Ω, 78. Threſſas fe-

minas id fecisse Eustath. ait ad e. l. Qui ante Samios insulam incoluere, fuere Thraces admixtis Pelasgis. Alia de Samothrace videnda ap. Diodor. V, 47. Recitat versus 12. 13. 14. Strabo lib. X, p. 701. 2. vbi ἐντεῦθεν ἐφαίνετο occurrit; ita γὰρ abesse deberet. At ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτῃ κορυφῇ legitur in Townl. et in Vrat. b. (in hoc quidem altera vox in rasura) quod mirifice placet, sequente alio casu secundo Σάμου ὑλησσης Θρηϊκίης, ne in vno versu tot genitiui concurrant. Etiam cum tertio casu sic legitur sup. A, 486 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, etsi et ibi ἐπὶ ψαμάθου legitur.

13. ἔνθεν γὰρ. Barocc. μὲν cum vno Vindob. alter ἔνθεν γὰρ φαίνετο.

16. Τρωσὶν δαμναμένους. — „quod Τρωσὶν ἀντὶ τοῦ (ὑπὸ) Τρώων. Τρωσὶ Townl. vt vetustiores scripsisse censeo.

17. αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος. κατεβήσετο meliores: Cant. Vrat. b. Lips. Ven. Eustath. add. duo Vindob. sicque Flor. quam deseruit Ald. 2. et intulit κατεβήσατο. quod tamen et ipsum ferri posset; etsi alterum tempus etiam in ceteris verbis h. l. seruatum est. De varietate hac v. ad B, 35 et Γ, 262 et passim monitum, licenter in his vocibus esse versatos editores.

παιπαλόεντος. τραχέος Hesych. et Schol. br. τραχέος καὶ σκολιώδεος Apollon. Lex. Vocem vidimus modo M, 168 vbi ὁδὸς παιπαλόεσσα poterat accipi altera notione, vt sit puluerulenta; at h. l. manifestum fit ὄρος παιπαλόεν altero significatu accipiendum esse, vt sit saxosus mons, scrupeus, asper.

18. κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. nunc de descensu de montis vertice; inde vs. 20 tres gressus super mare. Laudat locum tanquam sublimem Longin. 9. s. 8. in cuius codd. nonnullis post τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη subiungitur versus ex Υ, 60 καὶ κορυφὰς Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν, tum subtexuntur vss. mox legendi 27. 28. 29.

20. Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. Apollon. Lex. ad h. v. ὀρέξατο, ὥρμησεν. οἱ δὲ, διέβη εἰς τὸ καταστρέχειν. (sic recte

Tullius) ὀρέγειν γὰρ εἰς (leg. ἐστί) τὸ ἐκτείνειν. ὁ δὲ διαβαίνων ἐκτείνει τὰ σκέλη. itaque de eo accepit, qui altiore nisu assurgens cursum orditur. Immo vero sollenne est ὀρέξασθαι extendere, protendere se, prominere in cursum. cf. ad Δ, 307. Est vtique vox ἐναργής. Recitat hemistichium Scholiastes Pindari ad similem locum P. III, 75 de Apolline: vbi βάματι δ' ἐν πρώτῳ ab Aristarcho mutatum quoque erat βάματι δ' ἐν τριτάτῳ.

τὸ δὲ τέτρατον (scil. ὀρεξάμενος) ἵκετο τέκμωρ. Lips. τέκμαρ. At τέκμωρ vbique, etiam ap. Iulian. Or. II, p. 55 D.

21. Αἰγάς, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης. — „quia notatu dignum, quod, vt deorum in Olympo, sic Neptuni sedem in mari, ad Aegas, collocat poeta; sunt autem Aegae vrbs Achaiae in Peloponneso." Sic Schol. A. B. Leid. ap. Valk. ad Phoen. p. 639. Eustath. Omnes narrationem de Dionysi festo ibi celebrato, et vitis ἐφημέρου miraculo ex Euphorione repetunt: quae ad h. l. nequaquam spectant: nil addunt de Neptuno; nec quisquam de eo cogitat, quam parum commode sic iter Neptuni supra continentes terras fiat: etsi Aegae cum Helice memorantur loco alio Θ, 203. Videtur hactenus magis consentaneum esse, de vrbe Euboeae haec accipere, quae nec minus Neptuni templo et sacro clara fuit: conuenit enim profectioni a Samothrace per mare, quod Aegaeum dictum ab iisdem Aegis plerique crediderunt; conuenit quoque alteri profectioni inde ad Troiam: Praefert etiam hanc opinionem Strabo VIII, p. 592 C. et IX, p. 621 A. Stephan. Byz. in Αἰγαί. Etymol. h. v. Alii, (Nicostratum memorat Eustathius, Schol. Apollonii I, 831 autem Nicocratem) paruam insulam, Aegas, ad Euboeam sitas intelligi voluerunt, a qua ipsi mare Aegaeum dictum esse censuerunt, v. Schol. Pindari N. V, 68. Hesych. in Αἶγαι. Ad hanc insulam, liberum per mare fuisset Neptuno iter. Sane quidem geographi insulam haud memorant, nec alibi eius memoria habetur, nisi quod vs. 53 Hymni in Apoll. post Aeginam et Eu-

boeam memorantur Αἰγαὶ, Πειρεσίαι τε καὶ ἀμφίαλος Πεπάρηθος. vbi quidem Aegae Euboeae intelligi possunt, videtur tamen locus ab Euboea diuersus ibi requiri, si reliqua compares. Tam diligenter de Aegis quaesitum, et tam varie autumatum est, quia de nomine Aegaei maris, vnde ducendum sit, tam anxie circumspexere veteres; probabile autem fit, nomen illud primo fuisse certae maris Aegaei partis, ab vrbe seu insula antiquissimo tempore a nauigantibus adiri solita ductum. Iterum Od. E, 381 Neptunus adit Aegas, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασι. sed versus ille ex h. l. est translatus, nec quicquam aliud, quod ad rem faciat, adiectum. Cur autem Aegas prius adeat, nec recta a Samothrace Troiam tendat Neptunus: supra quaesitum vidimus ad vs. 10. v. Notam ad vs. 21.

Respicit et verba huius locis vsurpat Philostrat. Imagg. I, 8.

ἔνθα δέ οἱ. alii ἐνθάδε. κλυτὰ δώματα Sch. B. τινὲς, ὑποκλυζόμενα. ἀπὸ τοῦ κλύζειν, aqua obducere. inepte. Deorum et diuinarum rerum proprium est epitheton κλυτὸν, *praeclarum*.

22. ἄφθιτα αἰεί. faciunt haec hiatum. Bentl. coniicit ἄφθιτον αἰεὶ, vt simile sit illi: νωλεμὲς αἰεί. Mihi versus profectus esse videtur a rhapsodo. Lectum quoque τετεύχατο nouo hiatu. Sic Vrat. b. a m. sec.

23. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο — ἵππω. Apoll. Lex. ἡτοιμάζετο quod iam ad Θ, 41 vidimus: vbi sunt vss. 41—45 hisce similes. ὑποζευγνὺς τοῖς ὄχεσιν εὐτρέπιζε. Sch. br. Eustath. nescio vnde, nomina equorum Neptuni norat esse Eriolen et Glaucum p. 918, 13.

24. χρυσέῃσι ἐθείρῃσι irrepserat vitium χρυσέοισιν, quod et in Vindob. Alt. est, in ed. Turneb. inde in Stephan. et ceteras. eiecit Barnes.

25. χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε. Excidit Sch. A. Si spectauit ad γέντο δ' ἱμάσθλην pro εἵλετο v. ad Θ, 43. Vitium ἔνδυνε in pluribus, etiam Vrat. A.

26. χρυσείην εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου. Homericum est εὔτυκτον pro εὔτυκτον. etsi Ernesti aliter tra-

dat. v. ad H, 12. ἐπεβήσετο Flor. Aldd. et hinc ductae omnes, etiam Rom. Mutauit Clarke ſine auctoritate in ἐπεβήσατο. Atqui ἐπεβήσετο codd. quoque, ipſe Ven. vt ſup. in eodem verſu Θ, 44. vbi tamen Ionica forma ἐπιβήσετο omnes edd. occupabat, quae forte et hic erat reponenda vel ſine auctoritate. Verum fruſtra nunc talia ad conſenſum conſtantem reuoces, niſi ſexcenta mutes; quod tamen fieret temere, et nullo cum fructu.

27. Recitat vſl. 27. 8. 9. Longin. 5 ſ. 9. vbi male a Pearcio omiſſum καὶ ante βῆ δ' ἐλάαν. — ἐπὶ κύματ'. in Mori eſt κῆτε'.

ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ hoc vno loco ἀτάλλειν occurrit; ſaepe ἀτιτάλλειν, ſignificatu τοῦ τρέφειν, quod iam vidimus ſup. E, 271. de equis τοὺς μὲν ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ. Ab ἀταλὸς, pro ἁπαλός. v. c. Il. Π, 191 εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλε. Debuit ἀτάλλειν eandem vim habere; ſicque res ſe habet in noto illo Sophoclis Ai. 559 νέαν ψυχὴν ἀτάλλων, puerilem, teneram, vitam, aetatem *alendo, fouendo*. At nunc ἀτάλλειν vim immanentem habet, *delicate agere, ludere*, παίζειν. Sch. br. A. B. ἐσκίρτα καὶ ἔχαιρεν, puerili more, et Apollon. Lex. p. 174 ὁ μὲν 'Απολλόδωρος (v. ei. Fragmenta p. 1147.) ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. Addit alia; tum: Comanus autem ait: ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶ τὸ ἐκ νηπίου τρέφειν. νῦν δ' ἐν ἴσῳ τὸ (leg. τῷ) ἔχαιρεν — omitto reliqua. Apponit ſignificatus promiſcue Heſychius in ἀτάλλει. cf. Etymol. in ἀτιτάλλειν. Occurrit quoque vox ap. Heſiod. Ἔργ. 131. prima tamen producta: ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. verum verſus ille cum ſequente 132. inter inſititios eſt habendus.

ὑπ' αὐτοῦ. Vulgatum erat in edd. ὑπ' αὐτῷ. vtrumque recte ſe habet; nam etſi proprie caſus ſecundus auctorem vel cauſſam, tertius dominum, qui in poteſtate habet, monet, iubet, declarant, ſaepe tamen vtraque notio in eandem reſoluitur: itaque auctoritas lectionis plerumque litem decidere ſolet. Hoc loco ὑπ' αὐτῷ ſecundum edit. Flor. et Rom. reuocauerat Turnebus. At ὑπ'

αὐτοῦ erat in Aldd. 1. 2. et ſequacibus; tum vero in codd. Cant. Mori. Harl. Lipſ. Townl. Vrat. et Ven. add. duo Vindob. ita quoque editum in Longino l. c. Maximo Tyr. 32. p. 130. Hermog. π. ἰδεῶν lib. II. p. 485. In Schol. br. eſt: ὑπ' αὐτῷ. ἀντὶ τοῦ· δι' αὐτόν. at in Schol. A. B Lipſ. ὑπ' αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ· δι' αὐτόν. Addit tamen Schol. A. ἐν ἄλλῳ· ὑπ' αὐτῷ.

Iam ſi de proprietate et vſu quaeritur, negari nequit, ὑπ' αὐτῷ praeſtare. At ſunt loca plura, in quibus ſollenni vſu caſus tertius requirebatur, occupauit tamen locum ſecundus, ita vt videatur hic vſus eſſe exquiſitior: vt in illo ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ Od. T, 114. Sic inf. 140 κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη. Sic Ξ, 285. B, 465. ſaepe enim eadem res pariter bene binis modis reddi poteſt: ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα E, 653 poterat aeque recte dici ἐμοῦ ὑπὸ δουρός. Non igitur erat, quod Toupius ad Longin. l. c. diceret, non intellexiſſe interpretes, qui ὑπ' αὐτοῦ reponerent.

Phantaſma poeticum in his vſſ. expreſſere alii poetae, in his Quint. V, 93. παραΦράζει Aelian. H. An. XIV, 28.

28. πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. ⟝ „quod ἠγνοίησαν ſcribendum, more Homerico, (qui ſcil. in hoc poſitus eſt, quod neutris pluralibus interdum verba pluralia ſubiunguntur) Ariſtarchi ea eſt lectio; at alii ἠγνοίησαν" nec aliter Venetus, et recte cum aliis codd. quia antiquitus fuit οὐδ' ἠγνοίησε ϝάνακτα. Apparet itaque hoc quoque loco, Ariſtarchum digamma prorſus ignoraſſe.

ἐκ κευθμῶν, a κευθμός. Indocte nonnulli contractum eſſe dixerant ex κευθμώνων ab ὁ κευθμών. ap. Schol. A. B. et in his fuit ipſe Apollon. Lex. in κευθμῶνες.

29. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο. ⟝ Habemus ad h. v. praeclarum Scholion A. idem in mſ. Lipſ. exſcripſerat illud iam Euſtathius. Herodianus (non, vt in Veneto eſt, Herodicus, nam nec in medicum, nec in poetam haec cadunt, et eſt quoque diſerte ſcriptum alterum in mſ. Lipſ. ap. Erneſtium) ſcribebat: γηθόσυν' ἡ δὲ, vt

esset neutrum plurale pro γηθοσύνως· γηθόσυν' ἡ δὲ θάλασσα διΐσταται. Aristarchus autem reposuerat γηθοσύνη δὲ θάλασσα pro γηθόσυνος, χαίρουσα." Hoc sequutus est Apollon. Lex. γηθοσύνη, γεγαυῖα, laudato versu, καὶ τὸ ἀρσενικόν. Γηθόσυνος πέτασ' ἱστία. Od. E, 269." Alii γηθοσύνῃ, casu tertio, quibus praeiuerat Aristophanes; et huic adstipulatur Schol. A. τῇ χαρᾷ, pro ὑπὸ χαρᾶς, vt, „ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, Od. B, 16." Eadem ambiguitas Od. Λ, 539. Anima Achillis φοίτα — γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφη ἀριδείκετον εἶναι. „Sunt autem plura in — ύνη substantiua, vt κερδοσύνη, ξεινοσύνη, πλαγκτοσύνη et alia nunquam epitheta; ergo et γηθοσύνη substantiue accipiendum. Quod si adiectiuum occurrit δικαιόσυνος Ζεὺς, (et ipsum γηθόσυνος Ζεὺς Od. Λ, 269) non tamen femininum in — υνη reperitur adiectiuum. Similia exscripta sunt ab Eustathio. Ergo γηθοσύνῃ recte nunc obtinet: etiam in Iulian. Or. II, p. 56. A. sic quoque Sch. br. reddit τῇ χαρᾷ. sicque diserte Il. Φ, 390 ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ. In Vrat. A. iota subscriptum erat rubro a m. sec.

διΐστατο. quod inf. Σ, 66 περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο de nymphis emergentibus, natantibus.

30. διαίνετο. antiquata vox iam grammaticorum Alexandrinorum aeuo. διαίνειν, βρέχειν Apollon. Lex. tum Sch. br. διάβροχος ἐγένετο. add. Etymol. Sch. Apollon. I, 184.

τοὶ δὲ πέτοντο recte ap. Longin. l. c. ad v. 18 pro vulg. τοὶ δ' ἐπέτοντο.

31. ἐΰσκαρθμοι ἵπποι — εὐκίνητοι Apollon. Lex. h. v. idem et ταχεῖς. Sch. A. Similia Sch. B. cum Sch. br. Hesych. Etymol. πολυσκάρθμοιο Μυρίνης eodem sensu vidimus B, 814. cf. inf. ad vs. 443.

38. νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν. Versus laborat hiatu in verbis ἄνακτα· ὁ δ' ἐς σ. nisi dixeris propter vocis remissionem in medio versu hiatum bene locum suum tueri. Bentl. emendabat ἄναχθ'. ὁ δ' ἐπὶ στρατὸν, vel ἄναχθ' ὁ δ' ἄρ' ἐς στρ. Mihi et hic

ſuſpicio iuſta haberi videtur, verſum eſſe attextum a rhapſodo ad ſententiam explendam.

39. Τρῶες δὲ Φλογὶ ἶσοι ἀολλέες ἠὲ θυέλλῃ. Iunge Φλογὶ ἠὲ θυέλλῃ. ergo minus bene Barocc. Mori. Vrat. b. d. Vindob. ἠδὲ θυέλλῃ.

40. ἄμοτον μεμαῶτες iungenda; vt ſaepe. Additur alibi μάχεσθαι. quod ἀκόρητος πολέμοιο alibi. v. ad Δ, 440.

41. ἄβρομοι, αὐΐαχοι. ⊱ „quod ἄβρομοι, ἄγαν βρομοῦντες et ἄγαν ἰαχοῦντες. Semper enim Troianos magno cum ſtrepitu ferri narrat" Schol. A. Etiam Schol. br. ἀντὶ τοῦ πολύβρομοι, πολύηχοι. Idque recte; ſic et alterum αὐΐαχοι, μετὰ μεγάλης ἰαχῆς Apollon. Lex. vt ſit α intenſiuum.

αὐΐαχοι. „aliis eſt ab αὔειν et ἰάχειν, vtrumque, clamare; aliis pro ἀνίαχοι, (et ſic quoque legitur in Moſi mſ. ἄμβρομοι, ἀνίαχοι.) ita vt ν mutatum ſit in υ, vt ἀγαθὸς ἀγαυὰς et κατάξαντες, καυάξαντες." Sic aliud Scholion A. quod et in Schol. br. habetur, corruptum illud, et emendandum: ὡς ἀγαθὸς, ἀγανὸς καὶ ἀγαυός. et κατάξαντες, καϝάξαντες καυάξαντες, quod v. c. eſt apud Heſiod. Ἔργ. 660 οὐδέ κε νῆα καυάξαις, καϝϝάξαις, ex καταϝάξαις. ἀνίαχοι legitur quoque apud Quintum XIII, 70 de Achiuis noctu claſſe reducibus et tacite (ἐς Ἴλιον ἐσσεύαντο ἄτρομοι, quod alias eſt ἀτρέμας, nec tamen mutandum) ad Ilium accedentibus: ὡς οἵγ' ἀνίαχοι Τρώων ποτὶ ἄστυ νέοντο. vbi manifeſte eſt, *ſine clamore.*

Pergit idem Schol. A. „aliis eſt pro α intenſiuo, vt ſit pro ἴαχοι. Chryſippus Stoicus et Dionyſius Thrax δασύνουσι τὸ ἴαχοι, ἵν' ᾖ ξηρόφωνοι." ita debuere non τὸ ι aſperare, ſed τὸ α, vt eſſet αὐΐαχοι, ex αὖος, αὔω. cf. ſup. ad M, 137. Schol. br. tamen, quae haec eadem adſcripſerunt, habent ψιλοῖ τὸ αὐΐαχοι. ſane etiam αὖος, ſiccus, vulgo ſcribitur; ita redit res ad eorum iudicium, qui αὐΐαχος ex binis vocibus compoſitum eſſe voluere.

Cum tandem α ſit quoque in compoſitis nonnullis ἅμα, vt ἄξυλος, ὁμόξυλος, v. ad Λ, 155. fuere quoque

qui αὔϊαχος, ἅμα ἰαχῇ acciperent. Porphyr. Qu. Hom. 26 δηλοῖ γάρ, φασι, τὸ α καὶ τὸ ὁμοῦ. — καὶ ἄβρομοι, ἅμα βρόμῳ. καὶ αὔϊαχοι, ἅμα ἰαχῇ. Ineptiora videas ap. Hesych. h. v. Miscet quoque vera falsis Etymologus. Et Eustath. modo per ἅμα ἰαχῇ, modo per aeolicam epenthesin τοῦ υ explicat.

Omnia haec procedunt ab ignoratione τοῦ digamma: scilicet, quod iam Alberti ad Hesych. suspicatus est, erat antiquitus, vt aliquoties vidimus, ϝιαχη; ϝιαχω. vnde αϝιαχος, vel sine vel cum clamore.

ἕλποντο „γρ. ἤλποντο" Barnes.

42. κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς. In Harlei. Lips. Vrat. b. d. A. etiam in Ven. est παραυτόθι. quod Ernesti defendebat tanquam vnice verum; quia sensus requirit: ibidem, eodem in loco; at παρ' αὐτόφι esse παρ' αὐτῷ. debere tamen h. l. esse παρ' αὐταῖς scil. ταῖς νηυσί. Atqui vel sic poterat locum παρ' αὐτόφι habere pro παρ' αὐτῷ scil. τῷ χώρῳ, quo vsu alibi occurrit, vt T, 255. Ψ, 640. vnde est quoque idem quod παραυτίκα. vt Υ, 140. ita vt παραυτόθι possit pro interpretamento haberi. tum vero παρ' αὐτόφι eodem modo pro αὐτοῖς ponitur sup. M, 302. Enimuero omnino nihil refert, vtro modo scripseris; seruaui αὐτόφι, vt sibi constet lectio in simili dissensu codd. per totam Iliadem:. v. ad M, 302. Erat παρ' αὐτόθι in ed. Flor. substitutum παρ' αὐτόφι statim in Ald. 1. et hinc in ceteris, consentiente quoque ed. Rom.

κτενέειν. „alii κτανέειν" ait Barnes.

πάντας ἀρίστους. Vrat. d. vn. Vindob. et Harlei. vt est inf. 117. 276. At v. 629 est κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς.

43. De epithetis Neptuni γαιήοχος. ἐννοσίγαιος. v. ad J, 183.

45. εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας. — „quod εἰσάμενος multa significat; nunc ὁμοιωθείς, alibi, καὶ ἐπιεισαμένη (Φ, 424) ἐφορμήσασα" Schol. A. debebat potius dicere, aliud esse ductum ab εἴδομαι, ϝεισαμενος, aliud ab εἶμι vel ἕω. εἰσάμενος. vide dicta ad M, 103. 118.

Cur Calchantis potissimum personam Neptunus induerit, quaeri potest; si quidem is vates est, non ex primoribus aliquis virtute insignis. Ex Eustathio video fuisse, qui hunc Calchantem vnum ex nouem praeconibus esse putarent. Forte vatis auctoritas non erat aliena a re, quia is iam ante obiurgauerat Achiuos de discessu cogitantes: B, 300 sqq.

47. Αἴαντε, σφὼ μέν τε σαώσετε. σφὼ cum melioribus scripsi, vt Cant. Mori. Ven. Lips. Eustath. add. alios Vrat. A. Alii σφῷ, deberet esse σφᾶ, ex σφῶϊ, quod et est in Vrat. b. a m. sec. Sed vsus probauit σφώ. v. ad A, 574. Etiam Apollon. Lex. σφὼ, ὑμεῖς, οἱ δύο. Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε.

Pro μέν τε, quod ex iisdem codd. est receptum, quia auribus quoque est magis gratum, erat μέν κε σαώσετε. Sane futura indicatiua pro aoristis optatiuis poni alibi quoque vidimus: cf. ad A, 175.

σαώσατε Lips.

49. ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ᾽ οὐ δείδια. ⸏ sed excidit Scholion; spectauit, puto, illud ad ἄλλῃ, vt sit dictum respectu ad quinas turmas, quibus vallum aggressi erant Troiani; vni ex his praeerat Hector: de qua vs. 52 agere perget.

50. τεῖχος ὑπερκατέβησαν. Vrat. b. ὑπὲρ κατέβησαν. Probabo equidem τεῖχος ὕπερ.

51. ἕξουσι γὰρ ἅπαντας. Aristophanes σχήσουσιν. quod sane sollenne, hoc sensu, vt inf. 151. In Vrat. d. est glossa κωλύσουσι. γάρ οἱ πάντας vitiose Ald. 2. cum seqq. γὰρ πάντας Cant. Barocc. Lips. Ven. Vrat. d. γὰρ πάντες Townl.

52. τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια. In Veneto diremta περι δείδια, et Schol. A. ἔφαμεν, ὅτι ἡ περὶ οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτε σημαντικὴ ὑπάρχει τοῦ περισσῶς. „Delendum est οὐκ, vt conueniat cum doctrina aliorum locorum, scribendum esse πέρι, quoties est περισσῶς. v. ad Δ, 375. Λ, 508. Brunck ad Apollon. II, 1203 solum περιδείδια scribendum esse pronuntiat. nec tamen sibi con-

ſtant vbique grammatici. Sane cur alterum alteri h. l. praeferam, cauſſam non video.

53. ᾗ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης. τῇ et ᾗ ſibi reſpondere, monet Schol. A. vt O, 46. 448.

Φλογὶ εἴκελος. reſtituit Barnes, cum, quod mireris, prosodia aduerſante, vbique editum ſit ἴκελος, et ab H. Steph. ἴκελος, quod et codd. habent. ſed εἴκελος recte Lipſ. Ven. alii. εἴκελος ἀθανάτοισι ſcripſerat Townl. mox ipſe adſcripſit ἡγεμονεύει. quo exemplo apparet, quomodo interdum oſcitante librario diſſimillimae lectiones in codd. illatae ſint.

55. σφῶϊν δὲ ſcil. ὄντοιν τοῖϊν, οἵω ἐστέ.

57. τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν. κε ante καὶ excidit Cant. ἐρωεῖν hoc vno loco actiue, adeoque proprie dictum occurrit; ſic et ap. Callim. in Del. 133. alibi neutrali notione, vt ſtatim A, 303.

58. εἰ καὶ — ἐγείρει vbique legitur. Nusquam ἐγείροι. In Townlei. ſuperſcr. η. εἴ κεν Vrat. d. et a pr. m. b. probabilior ſane lectio ex vſu Homerico eſſet εἴ κεν — ἐγείρῃ vel ἐγείροι.

59. σκηπανίῳ. Κυρηναῖοι οὕτω καλοῦσι τὸ σκῆπτρον. σκῆπτρον δὲ καὶ δόρυ Ποσειδῶνος ἡ τρίαινα. Sch. B. Acumen grammaticum! Potuit Cyrenenſibus hoc familiare eſſe; verum Homerus antiquiore vocis forma vſus eſt pro σκῆπτρον vel σκῆπτον. Tum Neptunus h. l. Calchantis perſona ſimulata incedit, ideoque *haſtam* manu gerit, non tridentem.

Ceterum notabilis eſt, Euſtathio quoque notatus, ſcipionis ſeu baculi vſus, qui in Moſis quoque monumentis occurrit, vt res praeternaturales, etiam magicae, baculi contactu et ope perficiantur. Notus eſt baculus Circes, notus baculus, ſeu virga Mercurii, qua *animas ille euocat Orco* etc. Virgil. Aen. IV, 242 ſq. Bacchi thyrſus, quo ille in furorem coniicit contactos. Horat. II. C. 19, 8. vbi nunc v. Mitſcherl. Minerua Vlyſſis faciem mutatura baculo eum tangit Od. N, 429. Π, 172. Scilicet, vt quid fieret mirabili modo, neceſſe erat fieri ali-

quid ad ſenſum, quo id videretur effici, tanquam inſtrumento; accommodatiſſimum autem ad ſenſum eſt, fieri id ſeu *tactu* ſeu *afflatu*, ſi leuior motus requirebatur; inde etiam ſerius *obtutu* faſcinatio fieri poſſe credita. Remotius a ſenſu eſt, dicto ſeu verbo pronuntiato vel ſcripto aliquid fieri ſine alia manuum opera, ductum a precum exauditarum effectu, primo in morbis ſanandis et in re magica, formula arcana, carmine. Nec vero h. l. cogitandum eſt de verbere, quo percuſſi ſint Aiaces, ſed de leui tactu, vt fit inter familiares, vt manu humeris iniecta aliquem hortemur.

60. *ἀμφοτέρω κεκοπὼς* — ⊱ „quod *κεκοπὼς* pro *κόπτων* poſitum. Ariſtophanes duplicem lectionem habuerat, *κεκοφὼς* et *κεκοπὼς*" vtrumque recte ex antiquo *κόπω*. Ariſtarcho hoc tribuit Euſtathius. *κεκοπὼς* obtinuit in codd. etiam Sch. br. hic et Od. Σ, 334.

61. *γυῖα δὲ θῆκεν* — ⋇ „quod verſus hic ſuo loco recte poſitus; minus bene de Vlyſſe in ludis in funere Patrocli Ψ, 772" ad q. l. vide.

γυῖα δὲ θῆκεν. Sic mſ. Mori et vn. Vindob. Vulg. *γυῖα δ' ἔθηκεν*. — *πόδας καὶ χεῖρας*. Faciunt autem manus quoque mobiles ad declarandam agilitatem: v. exempla ap. Iacobs Exercitat. To. II, p. 95. vnde ap. Philoſtr. Imagg. II, 2 Achilli currenti *ἐς γόνυ αἱ χεῖρες*.

62. *ὥςτ' ἴρηξ*. Sch. B. *παραβολικὸς, οὐ φανταστικὸς ὁ λόγος*. h. e. non accipitris formam aſſumſit Neptunus; ſed diſceſſus leuis et celer comparatur cum volatu accipitris. „*Ἴρηξ*, Ionice. male edd. rec. *ἴρηξ*." Ern. male ſic quoque codd. inprimis poſt *ὥςτ'*. vt Vrat. A. in quo etiam *ὠκυπέτης*. Tam ignarus metri erat ipſe Michael Apoſtolius; debebat ſaltem refingere: *αὐτὸς δ' ὠκυπέτης ὥςτ' ἴρηξ*.

63. *ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος*. *περιμήκης*, vt *μεγακήτης*. *κακοήθης*. quia ducta ſunt a ſubſtantiuo neutro. At a verbis ducta ὀξύνονται, *λαθικηδὴς*, *οἰνοπληθὴς*, a *κήδω* et *πλήθω*. Sch. A. Euſtath.

64. ὥς ῥα — ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο. ⟶ „quod πεδίου pro διὰ πεδίου.“

ἄλλο pro ἀλλοιογενές. *ales ex alio genere*, vt accipiter columbam persequitur, et sic porro. Sch. br. et Eusth. ἀλλόφυλον. Sic inf. Φ, 22 ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες. h. ἑτεροειδεῖς.

ὁρμήσῃ pro vulgato ὁρμήσει, etsi hoc et ipsum bonum est, praeferendum tamen ex Homerico vsu et codd. auctoritate, Townl. Vrat. b. d. Lips. Ven. ὁρμῆσαι Etymol. in ὄρνεον.

66. τοῖϊν δ' ἔγνω πρόςθεν. ⟶ πρὸς τὸ δυϊκὸν σχῆμα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων. Σειρήνοιϊν. ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. Sch. A. Respicit Od. M, 52 ὄφρ' ἀκούῃς Σειρήνοιϊν. vbi disputatum super duali. — ἐν τοῖϊν ἐν τούτοιν, *ex his.* Mirum h. l. sine caussa idonea fabulam Aiacis Oilei esse intextam in Sch. br. et Sch. A.

68. Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν — ⟶ „ὅτι ἀναλόγως ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητής, καὶ οὐ δεόντως ὁ Ζηνόδοτος ἔγραφεν. ὧτε αὖ Κάλχας, χωρὶς τοῦ ν.“ Sch. A. Molestum est talia Scholia apposita esse, quae, vt ea constituas, operam postulant inutilem. Respicit grammaticus A, 86 ᾧ τέ συ, Κάλχαν, pro quo Zenodotus legerat ὦτε σὺ, Κάλχα. vnde emendandum est Scholion. cf. inf. ad 222.

Iam porro ad h. v. Sch. A. obseruat esse iungenda: ἐπεί τις θεῶν κέλεται νῶϊ, μάχεσθαι, καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ etc. reliqua esse διὰ μέσου dicta. Nec tamen additur, vbi sit apodosis ad ἐπεί. Laborat quoque Eusth. Clarke apodosin ab his ipsis verbis vs. 73 καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ incipere ait. Quod vix commode satis fieri potest. Dicendum est, immutatum esse verborum ordinem, cum vulgaris esset hic: οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν — καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ etc. aut, quod aliis exemplis firmari potest, omissam esse eam ipsam apodosin: Αἶαν, μαχώμεθα, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν. cf. Obss. ad Γ, 59. *quandoquidem deus aliquis nos hortatur ad pugnandum; agedum pugnemus.*

69. μάντεϊ conſtanter legitur, nusquam μάντιῒ, cf. Ω, 221.

71. ἴχνια ſcribendum, non ἰχνία docent Sch. A. B. Etymol. in Θηρίον. Pergunt Schol. A. „γρ. καὶ ἴθματα. Zenodotus et Ariſtophanes ἴχματα."

Fuiſſe ζήτημα ad h. v. apparet e Sch. br. et Sch. A. πῶς ὁ Ποσειδῶν οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴαντα; ſed λύσις parum docta. vid. Notam ad h. v.

72. ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος. ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ. Iungere ῥεῖ' ἀπιόντος iubent Schol. B. Barnes excitat notum locum Heliodori Aethiop. III, 13. vbi ille ex aeui ſui opinionibus philoſophatur et inepte argutatur de praeſentia deorum eiusque ſignis; ex eo itaque hominum veterum opiniones ea de re peti debebant; a profanis ait, deos non agnoſci, ſapientes autem eos non latere; ſed ex oculis notari poſſe, — et magis etiam ex inceſſu, τῷ βαδίσματι, οὐ κατὰ διάστασιν τοῖν ποδοῖν οὐδὲ μετάθεσιν ἀνυομένῳ, ἀλλὰ κατά τινα ῥύμην ἀέριον καὶ ὁρμὴν ἀπαρεμπόδιστον, τεμνόντων μᾶλλον τὸ περιέχον ἢ διαπορευομένων. — ἃ δὴ καὶ Ὅμηρος εἰδὼς — ἐπὶ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος. οἷον ῥέοντος ἐν τῇ πορείᾳ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ῥεῖ' ἀπιόντος, καὶ οὐχ, ὥς τινες ἠπάτηνται, ῥᾳδίως ἔγνων, ὑπολαμβάνοντες. Apparet, Heliodorum ῥεῖ' reuocaſſe ad τὸ ῥεῖν· nec tamen apertum eſt, quo modo. Barnes putat ῥεῖ eum aduerbii loco duxiſſe; itaque, more ſuo, inter lectiones variantes hoc de ſuo retulit. Melius Mitſcherlich noſter in ſua editione p. 199. Heliodorum ſuſpicatur legiſſe in Homero, ῥεῖν, inceſſu quaſi fluente. Forte praeſtat ſtatuere, eum iunxiſſe: ἴχνια γὰρ — ῥεῖ, ἀπιόντος. interpoſito, ἔγνων. *fluunt eius veſtigia, ſuſpenſa et leuia ſunt.* Quicquid eſt, homo non eſt audiendus.

Argutatur quoque Euſtath.: Cum recte dixiſſet, deum eſſe agnitum ἐν τῷ ταχὺ ἀπιέναι καὶ κοῦφα θέειν, (nam de hoc tantum verba poſſunt accipi, elucidanda ex vſ. 62 ſq.) addit ille: ἢ καὶ πλατὺ διαβαίνοντος, ὡς πολὺ

διαβῆναι ἀλλήλων. referens ad passus ingentes vs. 20. at id alienum a comparatione vs. 62. Suspensum et levem simulque celerem incessum dearum declaratum vidimus sup. E, 778 comparatum cum columbarum incessu: Atqui nec ille fit magnis ac diuaricatis gressibus. Omnino autem h. l. non agitur de incessu dei omnino, sed de incessu in abitu, cum se hominum oculis eripit et tandem euanescit. De re ipsa v. Excurs. ad Virgil. Aen. I. ad vs. *Et vera incessu patuit dea.*

ῥεῖα ex h. l. declaratur a Suida: ῥᾳδίως. εὐκόλως. εὐμαρῶς. ἰσχυρῶς. ὁμαλῶς.

ἀρίγνωτοι. εὔγνωτοι, μεγάλως ἐπιγινωσκόμενοι. Apollon. Lex. Eadem fere Hesych. in ἀρίγνωστοι.

73. 74. 75. καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ. — Laudat vss. καὶ δέ μοι Galen. de Hippocr. et Plat. placitis III, 2. πολεμίζειν· alias dicere amat πολεμιζέμεν ἠδὲ μάχεσθαι.

75. μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Schol. br. μαιμώωσι, μετὰ προθυμίας ὁρμῶσι. Ad h. v. spectat Hesychii glossa: μαιμωῶσι, ἐνθουσιῶσιν. ὀρέγονται, προθυμοῦνται. Idem mox apponit vitiose μαινοῶσι. Apollon. Lex. μαιμόωσιν, ἐνθουσιῶσι. Scilicet hoc ipsum ο mutatum in ω nulla apparente analogia statuunt grammatici: si μαιμώω est, deberet esse μαιμώουσι, si μαιμωάω, μαιμωῶσι, quod vere grammaticum esset.

ὕπερθεν. correxi ὕπερθε. Nam si ἔνερθε est, debet quoque esse ὕπερθε, sequente τόν. Et habet id Townl. Ven.

77. χεῖρες ἄαπτοι. scripserunt olim ἀάπτοι. v. ad A, 567. περὶ δούρατι. vt B, 389 περὶ ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται.

78. νέρθε δὲ ποσσίν. Ven. νέρθε πόδεσσιν. et pro μαιμῶσι καί μοι vn. Vindob. μαιμώωσιν, ἐμοί.

79. μενοινώω δὲ καὶ οἶος. Vrat. b. a m. sec. μενοινάω. et ad καὶ οἶος adscriptum: „γρ. καὶ, αὐτός." Apollon. Lex. μενοινόω, προθυμοῦμαι. scripsit, puto, μενοινάω. vnde μενοινῶ, et ώω. vt paullo ante μαιμάω, μαιμῶ, μαιμώω. ἄμοτον μαιμαῶτι μάχεσθαι v. sup. 40.

82. *χάρμῃ γηθόσυνοι.* 𝔖 „quod deest ἐπὶ ad χάρμῃ, et χάρμῃ est τῇ μάχῃ." At Schol. B. νῦν δὲ, ὡς Ἀρίσταρχος, τῇ εἰς τὸν πόλεμον προθυμίᾳ. Minus bene Hesych. ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη. Aliter argutantur alii: Schol. br. ad Δ, 222. et Etymologus.

83. *τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.* Apollon. Lex. in σκῆπτρον, laudat versum σκηπανίῳ γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. memoriter conflatum ex hoc et ex vs. 59.

84. *οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ* Barnes: „γρ ἀνέψυχθεν" vt K, 575 καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Clarke monet: hoc esse, *recreati* sunt; requiri, *recreabantur.* (hoc esset ἀνεψύχοντο, vel vt in Homero est, ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.) Nec tamen video cur non etiam tempus praeteritum hic ferri posset. At Barnesii sedulitas haud dubie inepta est, dum variantem lectionem constituit ex loco simili.

85. *τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο.* 𝔖 πρὸς τὸ σχῆμα. ὅτι ὡς, σπάρτα λέλυνται. Il. B, 135 quod plurali nomini adiectum quoque verbum plurale.

Interpunxi plene post ἦτορ. Τῶν ῥ' ἅμα. est enim τούτων ἄρα —

88. *ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον.* Fuere apud Schol. B. et in Schol. br. qui acciperent, λεληθότως ἔκλαιον. Enimvero ὑπ' ὀφρύσι est ad amplificationem adiectum, quod poetam facere fas est, vt Ξ, 236 κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ. sicque aliquoties in Odyssea, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβειν. Similiter ὑπ' ὀφρύσι μειδιᾶν occurrit dictum, et simpliciter μειδιᾶν ὀφρύσιν, et Pindarus P. IX, 66 Κένταυρος ζαμενὴς ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάσας ὀφρύϊ.

89. *οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ.* Barocc. Vrat. b. φεύξασθαι.

90. *ῥεῖα μετεισάμενος.* Spectat ad h. v. Hesych. μετεισάμενος, μετελθών. vt et Schol. br. reddunt. Bentl.

adscripserat: an ῥέα μεταϝεισάμενος. At h. l. non est ab εἴδομαι.

92. Πηνέλεων θ' ἥρωα. Aristophanes Πηνέλεον.
Δηΐπυρόν τε. Townl. Δηΐπυλον. Vrat. d. Δηΐπυτον.
μήστωρας ἀϋτῆς, ἐργασαμένους μάχην. v. ad Δ, 328.

95. αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι. Schol. A. „λείπει τὸ ἔσω." leg. τὸ ἔστω. Vult quoque discretim sumi, κοῦροι, νέοι.

96. σαωσέμεναι νέας ἀμάς. „ἀμὰς, ἡμετέρας Δωρικῶς" non modo Schol. sed et Etymologus et Apollon. Lex. hoc versu laudato; debebant dicere: esse antiquum, seruatum serius a Doribus. Scribitur et editur ἁμὰς vel ἅμας, in Schol. A. ἁμᾶς. vbique aspirate; atqui Dores aspirationem respuunt; nec illa erat sup. Z, 414 vbi v. Obss. et Λ, 448. et scribitur semper ἄμμες. ἄμμι. Etsi sunt, qui distinguant inter Doricum ἁμὸς et Aeolicum ἀμός. In loco nostro Vrat. d. solus. ἀμὰς exhibet. Proclinis essem ad obsequendum, si alia auctoritas accederet.

Ad μαρναμένοισι πέποιθα Schol. B. in animum reuocat quod A, 71 dictum erat de Calchante, cuius personam induerat nunc Neptunus: νηυσὶν ἡγήσατ' Ἀχαιῶν.

97. πολέμοιο λευγαλέοιο, ὀλεθρίου, δεινοῦ. Hesych. cum Schol. br. v. sup. ad I, 119.

98. νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. εἴδεται, ἀνεφάνη. addit Schol. B. ἐλλείπειν τὸ τοῦ. τὸ ἦμαρ τοῦ δαμῆναι." At hoc serior aetas intulit; Homero est ὥστε δαμῆναι.

99. ὢ πόποι ἦ μέγα θαῦμα. Idem versus iterum legitur O, 286. Υ, 344. Quod sequitur δεινὸν, est per epexegesin accipiendum μέγα, δεινὸν, ὅ. non autem explendum δεινόν ἐστι.

100. δεινὸν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε. Ergo hiatum non extimuit poeta? nec scripsit ὃ μήποτε? Et adscriptum erat hoc ipsum in Townl.

102. Φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν. Schol. A. Φυζακινῆς vt εἰαρινῇσι Θ, 307. Barnes: „γρ. Φυζανικῆς." Spectat ad h. v. corrupta Hesychii glossa: Φαζακηνίαις

δειλαῖς. Apud Themiſtium qui Or. XV, p. 198. vſ. 99 — 102. recitat, eſt φυζακινοῖς ἐλάφοισι, vti et pro νέας, πόλεις.

103. θώων, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται. Ϛ— „θώων Ariſtarchus et vſus; at θωῶν alii. Longum eſt Scholion hac de re; e quo hauſit ſua Euſtathius. Qui θῶες ſint (Schakal), iam vidimus ad Λ, 474. Repetunt Schol. et Euſtath. ad h. l.

πορδαλίων. Sic quoque Apollon. Lex. in πόρδαλις. παρθαλίων Ariſtarchus legebat, ſicque Mori. Cant. Harl. Lipſ. ſicque Suidas et Etymol. in ζειαὶ, qui tamen in ἤϊα, πορδαλίων ſcripſit, ſi recte editum eſt. Barnes: „γρ. καὶ παρδαλέων." Agnoſcit et defendit πόρδαλις Euſtathius. cf. ad Γ, 17.

Tandem ἤϊα, aliquoties in Odyſſea obuium, hoc vno loco in Iliade legitur; ſunt omnino τὰ βρώματα οὐ τὰ ἐν οἴκῳ, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ· τὰ ἐφόδια. Bene ſic Sch. A. B. br. Etymol. Euſtath. Heſych. Proprie ſunt τὰ φερόμενα, vnde et de paleis dictum Od. E, 368. ἀπὸ τοῦ ἰέναι. Translatum h. l. ad animantia, vt ſit pro *praeda*, in quam ea incidunt: τὰ ἑλώρια. Bene Koeppen memor erat Horatii: *cerui luporum praeda rapacium.* Etiam Apollon. Lex. h. v. tres notiones attulit, ſed confuſe.

104. αὔτως ἠλάσκουσαι. Apollon. Lex. περὶ τὸν αὐτὸν εἰλούμεναι τόπον. cum ἀλᾶσθαι eſſe videatur: vbi v. Not. Toll. Vidimus vocem B, 470. „γρ. αὔτως. vt alibi Z, 400." Barnes. οὐδ' ἐπὶ χάρμης Barocc. nec aliunde memoratur, niſi quod nunc ab Altero expreſſum video. Venit tamen in ed. Wolf. neſcio an caſu (eiectum nunc in altera). Eſt ſane paullo inſolentius dictum ὁ ἐπὶ χάρμῃ ſc. ὢν, quod vulgari modo eſſet ἐπὶ χάρμην, εἰς, vel πρὸς πόλεμον εἶναι, de eo qui idoneus eſt ad pugnam. Poſſit alioqui aliquis eo deuenire, vt iungat ἠλάσκουσαι αὔτως, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ. Vix tamen probes. Koeppen videtur accepiſſe, quaſi eſſet οὐδ' ἔπι χάρμῃ, pro ἔπεστι. Sic deberet eſſe ἀλκῇ aut ſimile.

106. οὐκ ἐθέλεσκον. οὐκ ἐδύναντο. Sch. br. Eustath. vt saepe.

107. νῦν δ' ἕκαθεν hic vbique editum erat. Nec aliter codd. et Eustath. Qui meminerit, ϝεκας et ϝεκαθεν esse; statim fuisse suspicabitur: νυν δε ϝεκας. Et firmatur iudicium per Scholion: Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης· νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος. Hinc manifestum fit, Alexandrinos ignoratione τοῦ Digamma multa mutasse; Aristarchum quidem etiam ea, quae intacta reliquerant Zenodotus et Aristophanes. Cum supra E, 791 codicum consensu νῦν δὲ ἑκὰς reposuissem, vt mihi constarem, etiam h. l. ita scribere debui. Adscripserat quoque id Bentleius.

πόλιος. „γρ. πόλεως" Barnes.

Porro Heracleo recitari volebat cum mora post πόλιος — κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. scilicet vt esset: quid dico, longe ab vrbe! quin ad ipsas naues pugnant.

108. κακότητι. Sch. br. κακίᾳ. δειλίᾳ nec aliud h. l. μεθημοσύνη. v. Not.

110. νηῶν ὠκυπόρων. ⸖ „stigme sine Scholio. forte quod omissum ὑπὲρ νηῶν.

113. οὕνεκ' ἀπητίμησε. pro simplici ἠτίμησε. cf. ad Ψ, 4. Legitur in edd. nescio quibus vitiose ἀτητίμησε.

115. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. ⸖ „In nonnullis exemplaribus ἀκεσταί τε φ." Sch. A.

ἀκεώμεθα θᾶσσον. duplici modo haec interpretati sunt veteres in Schol. A. et B. „ἀκεώμεθα τὴν ἑαυτῶν ἀμέλειαν" saltem deb. τὰς φρένας ἡμῶν. „τινὲς δὲ τὴν εἰς Ἀχιλλῆα ἀτιμίαν." Alii ἰασώμεθα διὰ τάχος τὸ γεγονὸς, vt et in Schol. br. male, nam subiicitur: ἀκεσταὶ φρένες. Apollonius autem Lex. nimis vage et laxe, ἀκεώμεθα, θεραπεύσωμεν. et ἀκεσταὶ, εὔιατοι.

Haud dubie referendum est ad Achillem. Si iniuria facta est Achilli, age quam primum eum placemus; ita conuenit, quod sequitur: boni viri sunt placabiles. Attamen vel sic, interea, nobis est fortiter pugnandum. Schol. A. B. εὔιατοι γὰρ καὶ εὐθεράπευτοι αἱ τῶν ἀγαθῶν φρένες. ῥᾳδίως πρὸς τὸ κρεῖττον μετατίθενται. Dixit alibi

quoque ἀκέσασθαι, ἐξακέσασθαι τὸν χόλον pro placare, vt Δ, 36. Od. Γ, 145. abſolute ſup. I, 503 et Jl. O, 217 ἀνήκεστος χόλος. At proprie ἀκεστὰ, τὰ ἰατά. Galen. in Gloſſ. Hippocrat. Multo etiam remotior vocis vſus in ἀκεῖσθαι τὴν δίψαν Jl. X, 2. vbi cf. Euſtath. νῆας de reparandis nauibus, vt ſarcire, in voc. ſartis tectis.

Sententiam paſſim repetunt ex h. l. Ariſtides et ſimiles. Negari porro nequit, verſum eſſe interpoſitum abrupta reliquorum ſententia: niſi interpunctione et interpretatione adiuues: οὐ μεθιέναι μάχης, ἀλλ' ἀκεῖσθαι δεῖ ὡς τάχιστα τὸν χόλον Ἀχιλλῆος. Alioqui poteras incidere in ſuſpicionem, a rhapſodo verſum eſſe adornatum ex O, 203 στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.

116—119. Loco hoc vtitur Plutarch. de adulat. et amic. discrim. ſub f. p. 72 C.

118. οὐδ' ἂν ἔγωγε ἀνδρὶ μαχεσσαίμην. ita nunc conſtanter ſcriptum video; nusquam μαχησαίμην. v. ad A, 298.

ὅςτις πολέμοιο μεθείῃ. Induxit μεθείῃ Stephanus, neſcio vnde; niſi forte ex Plutarchi edd. l. c. Nam μεθίει editum erat inde a Flor. Aldd. Rom. Etiam ſic codd. Mori. Cant. Harlei. Vrat. b. a pr. m. et A. Euſtath. p. 922, 39 μεθείει, mox tamen p. 923, 6 idem, μεθείῃ! μεθείει etiam Ven. et Townl. ſed ſuperſcripto ιει. Vtique μεθείῃ bene ſe haberet, vt Od. E, 471 εἴ με μεθείῃ ῥῖγος. Praeſtat tamen, parere auctoritati librorum. Fuit praeter μεθίημι, etiam μεθίω, ίεις, ίει, media longa, vt Etymologus docet. Itaque ſup. K, 121 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε non poterat ſcribi μεθίει, vt ab hoc ipſo μεθίω duceretur, ſed eſt a μεθιέω, μεθιεῖ. Sunt enim tres formae, ex ἕω ductae, ἵημι, ἱέω, ἵω.

119. λυγρὸς ἐών. Schol. br. χαλεπὸς, ἄδοξος. Aliena haec ab h. l. Nunc eſt ὁ κακὸς, ignauus. Oppoſ. vſ. 117 οἱ ἄριστοι. Sic et inf. 237 συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. tales autem iſta aeſtate omnino erant gregarii. Praeſtabant οἱ ὁπλῖται, et his πρόμαχοι. Inde λυγρὸς ad contemtum trahitur, vt ſit vilis. vt Od.

Σ, 106. quod contexta docent; vnde tandem omnino ea declarat, quae ſunt miſera et triſtia adſpectu, foeda.

νεμεσσῶμαι πέρι κῆρι περισσῶς v. ad Δ, 46. Male et h. l. alii περὶ κῆρι et Schol. br. περὶ κῆρι, ἐκ ψυχῆς. Iteratur verſus O, 561. 661.

120. ὦ πέπονες. Schol. B. „nonnulli pro προσηνεῖς. τάχα γὰρ παραμυθεῖται αὐτούς." At Euſtath. pro conuicio habet, ὡς οἱ ἔκλυτοι. Verum omnino eſt: o boni. v. ad B, 235.

121. 122. ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Verſum recitat Plutarch. de aud. poet. p. 32 C. vbi legitur: δὴ γὰρ μάλα. ἐνθεῖναι, ἐνθέσθαι, φρεσὶν, vt alias, μνήσασθαι ἀλκῆς, ἀρετῆς, exerere virtutem, virtute vti. vnde ſimpliciter tandem θέσθαι Od. X, 40 οὐδέ τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεντο.

Male in Barocc. et vn. Vindob. θέσθαι ἕκαστος.

αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Schol. B. τήν τε κοινὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἐξ ἄλλων προσγινομένην μέμψιν. Conuenit gloſſa cod. Harlei. αἰδῶ, οἰκείαν· νέμεσιν τὴν τῶν ἐκτός. Paria ap. Euſtath. De voc. νέμεσις v. ad Γ, 156. de pudore autem hoc, v. E, 530. 531. 532.

123. Ἕκτωρ δή. — Cum antecedat δὴ γὰρ, praefero Ἕκτωρ δὲ, quod et eſt in Cant. πολεμίζειν κάρτερος Ald. 1. ſphalma tamen.

124. καρτερός. ἔῤῥηξεν δὲ πύλας. Barocc. ὡς ἔῤῥηξε. niſi fuit: ὧς ἔῤῥ.

125. ὥς ῥα κελευτιόων. Apud Heſych. eſt κελευθιόων et κελευστιόων. Eſt ſane ex κελευστὸς factum κελευστιάω, κελευτιάω.

ὦρσεν Ἀχαιούς. Mori, ὦσεν.

Vſſ. 126—133 cum vſſ. 339—344 recitaſſe narratur Homerus in certamine cum Heſiodo, cum iuſſi eſſent recitare verſus praeſtantiſſimos. Alio modo Heſiodum ſuperaſſe narratur Homerus ap. Philoſtr. Heroic. c. 2 ſ. 19. p. 692.

127. καρτεραὶ, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών. — „quod tempora mutata ſunt ὀνόσαιτο pro ὠνόσα-

το, et quod ἂν et κὲν ſimul appoſita ſunt." Miror Schol. A. haec pronuntiaſſe. haud dubie optatiuus requiritur: eſt quod Latini, Mars admiraturus fuiſſet: nam hic ſenſus eſt formulae: cf. Notam. Melius Schol. B. οὔτ' ἂν κεν ὀνόσαιτο, ἀλλὰ μᾶλλον θαυμάσειεν. Alterum notabile propterea, quod hoc οὔτ' ἂν Ἄρης ὀνόσαιτο κεν conuenit fere cum Atticorum iterato ἄν.

Theodor. Gaza p. 144. locum excitat ſic: οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὔτε κ' Ἀθήνη τόν γε ἰδὼν ὀνόσαιτο. οὔτε κεν Cant.

128. οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. Apollon. Lex. h. v. ἡ τοὺς λαοὺς σοοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. (Eſt quoque σόω ap. Herodot. I, 200) ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα. Prauam hanc Apionis interpretationem amplexi ſunt multi; prior praeſtat; dea quae σοοῖ, excitat ad pugnam; ſic Diana eſt ἱπποσόα. ap. Pindar. Ol. III, 47 et Iolaus ἱπποσόας J. Υ, 40. Aliter Schol. br. ἡ τοὺς λαοὺς σεύουσα, τουτέστιν, εἰς φυγὴν ἄγουσα. Promiſcue haec afferunt Scholia, Etymol. Heſych. Suidas. Euſtath. pluribus locis. Plura ad h. l. contuliſſe video Koeppenium. In Homero epitheton tantum diis Mineruae, Apollini, Eridi, tribuitur; ap. Heſiod. Sc. Herc. 3, et 37. ductor copiarum heros eſt.

129. κρινθέντες. Male Flor. Aldd. cum parte codd. etiam Lipſ. κριθέντες, metro inuito. Emendatum a Turnebo ex ed. Rom.

130. σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. De voce iam quaeſitum eſt ſup. ad I, 537. Plures vocis notationes eſſe ſatis conſtat; vix aliam h. l. admittas, quam vt ſit, *alterum ante alterum habitum*, vt ſibi mutuo impoſita ſint ſcuta, adeoque mutuo fulciant ſe. Sic et Euſtath. et Sch. br. ἐπαλλήλῳ, πυκνῷ. Ἀνδρόμαχος ἐν Ἐτυμολογικοῖς φησι, κυρίως λέγεσθαι τὰ ἐπ' ἀλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα, διὰ τὸ θηλυμανεῖν. Habent vltima haec quoque Sch. B. vere per ſe; ſed inepto etymo. Si tamen reſciueris, quid ſit σάκος τετραθέλυμνον inf. O, 479 *quaternis coriis inductum*, procliuior eris ad ſtatuen-

dum, esse προθέλυμνον epitheton ornans, scuti, quatenus inductum est lamina vel corio in superficie. nam θέλυμνον est fundus, aut quod pro fundo est, vt in scuto crates, cui corium superinductum est. Voluit forte hoc aut simile quid innuere Schol. Harlei. προθελύμνῳ, πολυπτύχῳ Vrat. A. προθέλυμνοι, c. gl. πυκνοί, ἐπάλληλοι. Schol. Aristoph. Pac. 1209 τὸ συνεχὲς καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ δηλοῦσθαί φησιν· Φράξαντες δ. δ. —

131. 2. 3. repetuntur inf. Π, 215. 6. 7. de Myrmidonibus. Versus hos nobilissimos recitat Polyb. XVIII, 12 de phalange Macedonica. Suauiter Pammenes dicebat, τὸν ἐρώμενον πρὸς ἐραστὴν τάττεσθαι debere, ap. Plutarch. Amator. p. 761 B. Passim apud alios quoque recitantur vss. vt a Philostrato Vit. Sophist. I, 20 f. praestantissimi esse versus iudicantur in Homeri et Hesiodi certamine. Petitus hinc notatur versus Euripidis Heracl. 836 ποὺς ἐναλλαχθεὶς ποδί, ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στάς, ἐκαρτέρει μάχῃ. Et notum Aen. X, 360 *haeret pede pes, densusque viro vir.*

132. ἱππόκομοι cassides, quae habent λόφους ἐκ κομῶν ἱππειῶν, non ἱπποκόμοι quod esset ἀπὸ τοῦ κομεῖν, curare equum. Sch. A. Eust. Etymol.

ψαῦον non aliter accipi potest quam (cum Sch. A. B. br.) parum accurate dictum pro ψαῦον h. e. ἥπτοντο, ἀλλήλων, nec tam κόρυθες, quam λόφοι ἐν κόρυσι.

φάλοισι. recte nunc de conis quibus λόφος insertus erat, accipit Sch. A. quod et Eustath. recitat. Contra de προμετωπιδίῳ etiam h. l. Sch. B. v. ad Γ, 371. E, 743.

134. ἔγχεα δὲ πτύσσοντο Ven. magis Homerice. vulgatum δ' ἐπτύσσοντο. attamen et Apollon. Lex. ἐπτύσσοντο, ἐκραδαίνοντο· „ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο.“ πτύσσεσθαι quod est *plicari, complicari*, bene dicuntur τὰ ἔγχεα κραδαινόμενα· Sch. br. εἰς τὸ αὐτὸ συνήγετο, καὶ ἐκάμπτετο κραδαινόμενα. add. Eustath. Koeppen ingeniose, minus tamen vere, de hastis tam arta per ordines serie iunctis, vt quasi complicatae videri possent, accipit.

το, et quod ἂν et κὲν ſimul appoſita ſunt." Miror Schol. A. haec pronuntiaſſe. haud dubie optatiuus requiritur: eſt quod Latini, Mars admiraturus fuiſſet: nam hic ſenſus eſt formulae: cf. Notam. Melius Schol. B. οὔτ' ἂν κεν ὀνόσαιτο, ἀλλὰ μᾶλλον θαυμάσειεν. Alterum notabile propterea, quod hoc οὔτ' ἂν Ἄρης ὀνόσαιτο κεν conuenit fere cum Atticorum iterato ἂν.

Theodor. Gaza p. 144. locum excitat ſic: οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὔτε κ' Ἀθήνη τόν γε ἰδὼν ὀνόσαιτο. οὔτε κεν Cant.

128. οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. Apollon. Lex. h. v. ἡ τοὺς λαοὺς σοοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. (Eſt quoque σόω ap. Herodot. I, 200) ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα. Prauam hanc Apionis interpretationem amplexi ſunt multi; prior praeſtat; dea quae σοοῖ, excitat ad pugnam; ſic Diana eſt ἱπποσόα. ap. Pindar. Ol. III, 47 et Iolaus ἱπποσόας J. Υ, 40. Aliter Schol. br. ἡ τοὺς λαοὺς σεύουσα, τουτέστιν, εἰς φυγὴν ἄγουσα. Promiſcue haec afferunt Scholia, Etymol. Heſych. Suidas. Euſtath. pluribus locis. Plura ad h. l. contuliſſe video Koeppenium. In Homero epitheton tantum diis Mineruae, Apollini, Eridi, tribuitur; ap. Heſiod. Sc. Herc. 3, et 37. ductor copiarum heros eſt.

129. κρινθέντες. Male Flor. Aldd. cum parte codd. etiam Lipſ. κριθέντες, metro inuito. Emendatum a Turnebo ex ed. Rom.

130. σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. De voce iam quaeſitum eſt ſup. ad I, 537. Plures vocis notationes eſſe ſatis conſtat; vix aliam h. l. admittas, quam vt ſit, *alterum ante alterum habitum*, vt ſibi mutuo impoſita ſint ſcuta, adeoque mutuo fulciant ſe. Sic et Euſtath. et Sch. br. ἐπαλλήλῳ, πυκνῷ. Ἀνδρόμαχος ἐν Ἐτυμολογικοῖς φησι, κυρίως λέγεσθαι τὰ ἐπ' ἀλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα, διὰ τὸ θηλυμανεῖν. Habent vltima haec quoque Sch. B. vere per ſe; ſed inepto etymo. Si tamen reſciueris, quid ſit σάκος τετραθέλυμνον inf. O, 479 *quaternis coriis inductum*, procliuior eris ad ſtatuen-

dum, esse προθέλυμνον epitheton ornans, scuti, quatenus inductum est lamina vel corio in superficie. nam θέλυμνον est fundus, aut quod pro fundo est, vt in scuto crates, cui corium superinductum est. Voluit forte hoc aut simile quid innuere Schol. Harlei. προθελύμνῳ, πολυπτύχῳ Vrat. A. προθέλυμνοι, c. gl. πυκνοὶ, ἐπάλληλοι. Schol. Aristoph. Pac. 1209 τὸ συνεχὲς καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ δηλοῦσθαί φησιν· Φράξαντες δ. δ. —

131. 2. 3. repetuntur inf. Π, 215. 6. 7. de Myrmidonibus. Versus hos nobilissimos recitat Polyb. XVIII, 12 de phalange Macedonica. Suauiter Pammenes dicebat, τὸν ἐρώμενον πρὸς ἐραστὴν τάττεσθαι debere, ap. Plutarch. Amator. p. 761 B. Passim apud alios quoque recitantur vss. vt a Philostrato Vit. Sophist. I, 20 f. praestantissimi esse versus iudicantur in Homeri et Hesiodi certamine. Petitus hinc notatur versus Euripidis Heracl. 836 ποὺς ἐναλλαχθεὶς ποδὶ, ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς, ἐκαρτέρει μάχῃ. Et notum Aen. X, 360 *haeret pede pes, densusque viro vir.*

132. ἱππόκομοι cassides, quae habent λόφους ἐκ κομῶν ἱππειῶν, non ἱπποκόμοι quod esset ἀπὸ τοῦ κομεῖν, curare equum. Sch. A. Eust. Etymol.

ψαῦον non aliter accipi potest quam (cum Sch. A. B. br.) parum accurate dictum pro ψαῦον h. e. ἥπτοντο, ἀλλήλων, nec tam κόρυθες, quam λόφοι ἐν κόρυσι.

φάλοισι. recte nunc de conis quibus λόφος insertus erat, accipit Sch. A. quod et Eustath. recitat. Contra de προμετωπιδίῳ etiam h. l. Sch. B. v. ad Γ, 371. E, 743.

134. ἔγχεα δὲ πτύσσοντο Ven. magis Homerice. vulgatum δ' ἐπτύσσοντο. attamen et Apollon. Lex. ἐπτύσσοντο, ἐκραδαίνοντο· „ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο." πτύσσεσθαι quod est *plicari, complicari*, bene dicuntur τὰ ἔγχεα κραδαινόμενα· Sch. br. εἰς τὸ αὐτὸ συνήγετο, καὶ ἐκάμπτετο κραδαινόμενα. add. Eustath. Koeppen ingeniose, minus tamen vere, de hastis tam arta per ordines serie iunctis, vt quasi complicatae videri possent, accipit.

135. οἱ δ' ἰθὺς Φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. Iungit Sch. A. οἱ δ' ἰθὺς Φρόνεον μάχεσθαι καὶ μέμασαν. Contorte. Immo ἰθὺς Φρόνεον maiore cum vi abſolute dictum, vt ἰθὺς μεμαὼς alibi, pro *vulgari:* Φρόνεον ἰθὺς ἰέναι. v. ſup. ad M, 124. ſi quid mutarem, eſſet μέμασάν τε.

136. Τρῶες δὲ προὔτυψαν. Sch. br. προέβαλον, (προενέβαλον. Euſtath.) προέκρουσαν. Apollon. Lex. h. v. laudato hemiſtichio hoc: προενέσεισαν. Sch. B. προπαρενέβαλον, ἢ προσέπεσον καὶ συνῆλθον. Suidas: προήρξαντο. Iterum repetitur verſus inf. O, 306. P, 262. Nec multo aliter Od. Ω, 318 ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προὔτυψε h. προῆλθε. προέπεσε. quod ibi videbimus. Apollon. I, 953 ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι, et III, 1396 ὅσσον ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα, προῆλθον, προέσχον. Non itaque locum habet ex etymo: προῆλθον τύπτοντες, vel ἔτυπτον, haſtis ferierunt priores. At hoc recte animaduertit Koeppen ſimili modo dici προκρούειν. προκόπτειν, προβάλλειν. admirabilis copia ſermonis graeci per tropica.

137. ἀντικρὺ μεμαὼς, *ruens in aduerſum*, niſi ſuppleas ἰέναι quod tamen exilem orationem faceret; etſi eo ſenſu dictum eſt. Vide modo ad 135.

ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης. ὀλοάτροχος Barocc. Mori. At ὀλοοίτροχος ceteri ſcripti et edd. ſc. πέτρος. vox antiquata, itaque a grammaticis partim ex contexto, partim ex etymo conſtituta. Alii ab ὅλος ducunt, alii ab ὀλοὸς, ὀλέθριος. afferunt et miſcent vtrumque fere omnes, interdum quoque admixtis aliis; ita quoque alii a τρόχος, curſus, ducunt, alii a τροχὸς, rota. Schol. A. B. br. Etymol. Apollon. Heſych. Secernamus et in ordinem redigamus ab iis dicta.

Redditur ab aliis λίθος στρογγύλος, καὶ περιφερὴς, ab aliis ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοὸς, ἐπεὶ καταφερόμενον πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Ii qui prius amplexi ſunt, aſpirarunt ὁλοοίτροχος ab ὅλος. Ita Demetrius ὁ Γονυπεσὸς (in Schol cod. Baſil. ap. Valken. ad Herodot. p. 418 eſt Γονυπεύς) vt ſit ὅλος τροχοειδὴς (male Schol. Ven. A. ἵν' ᾖ

ὁ λόγος τροχοειδής) κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος. Sic et Hermappias (male Ἑρμασίας cod. Basil.) et Nicias et Aristeas et Aristonicus. Haec Schol. A. B.

At Comanus et Ptolemaeus Ascalonita scribunt ὀλοοίτρόχος, intelligentes τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλοὸν καὶ δεινόν. (ap. eosd. A. B.) Attingit haec Etymol. laudatque Ptolemaeum cum Aristonico. Enimuero Apollon. Lex. p. 496. (tam parum fidere licet Excerptis grammaticis) prorsus alia tradit: „ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν· ὅλος τρέχων, ἐπεὶ στρογγύλος καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἑνὶ μέρει ἐφάπτεται.“ Debuit ergo scribere ὀλοοίτροχος.) ἢ, ὀλοοιτροχὸς, ὅλος τροχώδης καὶ περιφερὴς, vt sit a τροχὸς rota. Xenophon, qui ex Homero mutuatus est, de Cyri Expedit. IV, 2, 2 τηνικαῦτα ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὀλοιτρόχους ἁμαξιαίους λίθους. vt et ap. Herodot. V, 92, 2 cum Valkenario est emendandum, τέξει δ' ὀλοοίτροχον. lib. VIII, 52 tamen editum est ὀλοιτρόχους ἀπίεσαν. quem locum memorans Eustathius, Herodotum quatuor syllabis dixisse ὀλοίτροχον πέτρον, ὃς λειαίνεται κατασυρόμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλους συντρίψει. suspiceris propter τὸ λειαίνεται eum scripsisse ὀλείτροχον. verum si rotundus est, necesse est eum laeuigatum esse attritu. Ex Xenophonte, quem imitatur, petiit vsum vocis Zosimus I, 52.

Addit tandem Apollonius l. l. βέλτιον δὲ, ὥς τινες, τὸν ὀλοὸν γινόμενον ἐν τῷ τρέχειν (scil. ἀποδιδόναι) οἷον ὀλεθρευτικὸν, καθ' οὗ ἂν ἐπενεχθῇ. Sunt ex eo nonnulla translata in Hesych. vbi ὀλίγα τρέχων deb. legi ὅλος τρέχων.

Haud dubie ii, qui ab ὀλοὸς ducunt, analogiae praesidium habent; sic enim ὀλοόφρων. Quod ῑ interponitur, ὀλοοίτροχος, ad suauitatem soni refertur ap. Schol. A. B. Comparat Eustathius ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος.

Tandem in Schol. A. B. Democritus τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Spectat hoc ad priorem sectam, et scribere ille debuit ὀλοοίτροχον.

Protulere ex his antiquiorum grammaticorum laciniis nonnulla Etymologus ex Herodiano, περὶ παθῶν, Hesych. Eustath. et e recentioribus ipse Henr. Stephanus. Quia Homericum vocabulum est, nostri muneris erat, haec accuratius pertractare.

ἀντικρὺ μεμαώς, Bentl. et h. l. scribit ἄντικρυς, et mox ὀλοοίτροχος ὥς. τ' ἀ. Porphyr. ap. Schol. A. ad Λ, 269 recitat ὡς ἀπὸ πέτρου.

138. ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ. Schol. A. cum Schol. br. κατὰ στεφάνης. περικεφαλαίας ἢ ὄρους ἐξοχῆς. νῦν δὲ λείας πέτρας. Mirum hoc; est haud dubie h. l. ἐξοχὴ ὄρους, pars prominentior, saltem ora extrema montis. Nec aliter ap. Eustath. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. p. 613 στεφάνην. ἐπὶ μὲν τῆς κυκλοτεροῦς καταφορᾶς adscripto versu; et p. 390 κατὰ στεφάνης. — ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους, hoc eodem versu adscripto. Et Comanus: ἀπὸ ὑψηλοτάτου τοῦ τόπου.

Pro ὤσῃ, ὤσει Vrat. b. superscripto tamen altero; Porphyr. in Schol. B. ad Λ, 269. Eustath. qui notat κατωθεῖν esse κάτω ὠθεῖν, vt ἀνωθεῖν, ἄνω ὠθεῖν Od. Λ, 595.

139. ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Vidimus ἔχμα ad M, 260. Schol. B. τὰ ἐξέχοντα, καὶ μὴ ἐῶντα κυλισθῆναι αὐτόν. De ἀναιδὴς v. ad Δ, 521. Schol. B. etiam h. l. ἀναιδέος δὲ, τῆς ἀνενδότου καὶ σκληρᾶς. Videtur tamen simpliciter magnitudinem vastam declarare.

140. ὕψι δ' ἀναθρώσκων. ὕψι vt οἴκοθι et ἄγχι. vt Ptolemaeus ait. Nonnulli acuunt ὑψί. Sch. A.

142. ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον. Schol. A. ἀσφαλέως, ἀνεμποδίστως, μὴ σφαλλόμενος τῆς τοῦ θεῖν σφοδρότητος.

ὕλη ἤδ' nil nisi sphalma ed. Steph.

ὄφρ' ἂν ἵκηται. Venetus: ἕως ἵκηται. Sicque vn. Vindob. et Eustath. et ex Lips. Bentleius; ex eodem tamen Ernesti adscripsit: „Lips. ἕως ἂν ἵκηται, superscripto tamen ὄφρ' ἂν"

143. ὡς Ἕκτωρ εἵως μὲν ἀπείλει. Sch. B. „εἷως μὲν, ἕως τινὸς alii pro τέως.“ ἀπείλει, ἠπείλει, ὑπισχνεῖτο. Schol. A. et br.

144. ῥεῖάδ' ἐλεύσεσθαι. Leue est, quod h. l. tenet, tenet tamen; vnde hoc δ' sit, siue scribas, vt editum, siue vt in aliis, ῥεῖα δ'. quod bene locum suum tuetur inf. O, 490. et alibi, non vero h. l. Nullus expediendi modus satisfacit; siue dixeris τὸ δὲ παρέλκειν et esse otiosum, siue cum Eustathio esse pro δὴ, siue cum Clarkio, esse dictum vt οἶκόνδε, quod prorsus abhorret, saltem sic κλισίην δε fuerat scribendum. Occurrit tamen iterum hoc idem hemistichium ῥεῖά δ' ἐλεύσεσθαι inf. Υ, 253. vbi locum non habet ratio Koeppenii, quam ingeniose ille huic loco adhibuit, vt iungantur μέχρι θαλάσσης, ῥεῖα δὲ (εἰς) κλισίας καὶ νῆας ἐλεύσεσθαι, *ad mare, atque etiam* ad ipsa tentoria et naues se peruenturum esse. Bentleius adscripserat ῥεῖά γ'. Sic sane Od. Γ, 231 ῥεῖα θεός γ', ἐθέλων, καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. Mihi videbatur expeditius esse ῥήϊ' ἐλεύσεσθαι, pro ῥήϊα, quod Ionicum est. Nunc verissima ratio erui potest ex cod. Townlei. quae sola hunc codicem nobilitare possit: ῥεῖα διελεύσεσθαι. fuit olim scriptum: ῥέα διελεύσεσθαι. vt ῥέα vna syllaba pronuntietur, vt in Hesiod. Ἐργ. pr.

146. στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. Vrat. b. d. ἐγχριφθεὶς, vt alibi alii. v. ad E, 662. H, 272. Schol. br. reddunt: ἐνερείσας, vt viribus annisus vrgeat et irruat in Achiuos. Forte tamen est simpliciter; cum propius ad eos accessisset.

147. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. ⊱ „propter ἀμφιγύοισι, quod varie est acceptum: ab aliis de hastis, quae vtraque manu tractantur; ὅτι οἱ μὲν ἐπὶ τοῖς ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ (vt τὰ γυῖα sint αἱ χεῖρες) διερείδοντες χρῶνται· (forte: ἐπὶ τοῖς — διερείδουσι.) aliis ἀπὸ τοῦ γυῶσαι (immo γυιῶσαι) ὅτι βλάπτει ἀμφοτέρωθεν· disertius haec tradit Etymologus: ἀμφίγυα, (deb. ἀμφίγυια) adscripto hoc versu, οἱονεὶ τὰ ἑκατέρωθεν γυῶσαι δυνάμενα, (γυιῶσαι) ὅ ἐστι χωλῶσαι, καὶ πλῆξαι, διὰ τῆς ἐπιδορατίδος καὶ τοῦ

σαυρωτῆρος. habet quoque hoc Suidas in ἀμφιγυήεις, vbi male excidit ἀμφίγυος. ita putarunt esse hastas, quibus ab vtraque extrema parte ferire liceret. Conuenit sensu, quod alii in eodem Schol. A. dixere. „ἀπὸ τῶν γυίων, ὅτι ἑκατέρωθεν ἄκρον ἔχει. γυῖα γὰρ τὰ ἄκρα.“ vt dicantur γυῖα de extremis partibus hastae: cuspide et ferro quo in terra figitur. v. K, 153. In hunc sensum ap. Hesych. in ἔγχεσιν ἀμφιγύοις et in ἀμφιγυιῶσαι, sunt dicta ἀπὸ τοῦ ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι. Alio modo, ex eodem etymo dicta videntur quae ap. Apollon. Lex. sunt: ἀμφιγύοισι· τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους (summa, puto, et infima) γυῶσαι (γυιῶσαι) δυναμένοις, οἷον βλάψαι. (h. e. vulnerare). Eodem puta, redire, quod in Schol. B. legitur: ἀμφοτέρωθεν βλάπτουσι, καὶ γόνυ ἐπάγουσιν, ἀπὸ αἰχμῆς τε καὶ στύρακος. Leg. καὶ γόον ἐπάγουσιν. Firmari potest ex Eustathio: ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐπάγοντα γόον, ἀπό τε τῆς ἔμπροσθεν αἰχμῆς, καὶ τοῦ ἐν τῷ πέρατι σιδηρέου στύρακος, ὡς οἱονεὶ ἀμφίγοα, καὶ Αἰολικῶς, ἀμφίγυα. Addit tamen Apollonius eod. loco: ἔνιοι δὲ, τοῖς διὰ χειρὸς δυναμένοις (sc. βλάψαι· excidit διὰ χειρὸς ἑκατέρας vel ἑκατέρωθεν). quod etiam factum arbitror in Etymol. ἔνιοι τοῖς διὰ χειρός. οἱ δὲ μακροῖς καὶ ὀξέσιν. Eustath. ἄλλοι δὲ ἀμφίγυα εἶπον, τὰ ἀμφοτέροις γυίοις, ὅ ἐστι, χεροῖν ἀμφοῖν, τοῖς τῶν πολεμίων ἐπερειδόμενα σώμασιν. quae vides conuenire cum ratione, quam supra e Schol. A. primo loco apposui. Alio modo hastas cuspide ancipite reddunt Schol. br. ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις καὶ βλάπτειν δυναμένοις. sunt ergo δούρατα ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα.

Occurrunt haec ἔγχη ἀμφίγυα, et ipse versus, aliquoties Ξ, 26. O, 278. 712. Π, 637. P, 731 et al. Occurrunt quoque ap. Apollon. Arg. III, 1355. Mirum est nusquam scribi ἀμφίγυια, quod tamen necesse esset ex etymo, τὸ γυῖον. Atqui id ipsum nec fit in ἀμφιγυήεις vt vidimus A, 607. cum tamen scribantur γυιῶσαι, ἀπογυιῶσαι. Apparet itaque vsu loquendi diphthongum abolitam esse. Omnino manifestum fit, vocem (etsi ea vtitur Apollon. III, 1355) mature fuisse antiquatam, adeo-

que ex etymo definitam; quoties enim occurrit, eſt epitheton haſtae. Bene ſe haberet, ſi eſſe poſſet, quae cuſpidem habet *ancipitem;* id enim ad rem maxime eſt idoneum; dictum ſic vt δίστομον. ἀμφίστομον. Si tamen τὰ γύα vel γυῖα vix aliter quam de *extremis partibus* accipere licere dixeris: erit ἀμφίγυιον merum epitheton *ornans* haſtae vtrinque ferro munitae. Apud Sophocl. Trachin. 504 (512, in choro etiam duo pugnantes Achelous et Hercules dicuntur ἀμφίγυοι, in quo reddendo non minus ariolantur interpretes; analogiae conueniret, cum τὰ γυῖα ſint *manus*, et quidem eo loco *cum notatione roboris*, eſſe τὸν ἀμφίγυον, *qui vtraque manu fortis eſt*, ἀμφοτέρωθεν h. e. ἀμφοτέραις χερσὶν, vtpote in lucta, μαχόμενος.

148. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. ÷ „quod Zenodotus: ὁ δὲ χάσσατο πολλὸν ὀπίσσω." Quibus in Sch. A. ſubiicitur: ἠγνοίησε δὲ, ὅτι τὰ ἐμπεπηγότα δόρατα τῇ ἀσπίδι ἀναχωροῦντες διατινάσσουσιν, ἵνα ἐμπέσῃ. Primo leg. ἵνα ἐκπέσῃ. tum vero inſolens eſt notio, quam voci πελεμίχθη, ſubiicit, vt ſit pro ἐπελεμίξατο, vel ἐπελέμιξε τὴν ἀσπίδα. Verum de hoc iam dictum eſt ad Δ, 535.

149. ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον. nunc tandem hoc interpretatur Sch. A. et Sch. br. de quo iam vidimus ad Θ, 227.

151. οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν. οὔτι δηρὸν male edd. Flor. Aldd. Rom. et hinc omnes: cum codd. parte. Videtur primus οὔτοι, quod et codd. Ven. Lipſ. Cant. Harl. firmant, repoſuiſſe Barnes. At idem appingit „γρ. οὔτι με δηρὸν ἔτι, et οὔτ' ἔτι δηρὸν ἐμέ." quae eius coniecturae ſunt, non lectiones codicum.

152. καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. πυργηδὸν, δίκην πύργου. ἐν τάξει. Sch. A. br. Vidimus iam ad M, 43. σφέας pronuntiandum eſſe σφᾶς monet Clarke, quia ας ſit longa; qua analogia hoc contendat, ignoro: Nec quia vna plerumque affertur σφέας, ſequi-

tur ας contra morem longam esse. σφέας αὐτοὺς iam vidimus M, 43. 86. et μάλα γὰρ σφέας ὦκ' inf. P, 278.

153. ἀλλ' οἴω, χάσσονται. οἴω. Sch. B. melius esse censet οἴῳ pro μόνῳ Hectori; nisi sit οἴω, πέπεισμαι. ἐτεόν περ Vrat. d.

154. ὤριστος. „γρ. ὦ 'ριστος. Barnes. Praefert ὤριστος Bentl. quod et Vrat. d. habet. cf. ad Λ, 288.

155. Turbat ϑυμον ϝεκαστου. sed huic iam occurri vidimus a Bentleio μένος ϑυμόν τε ϝεκάστου ad E, 470 et al.

157. πάντοσ' εϝισην. Alii πάντοσε ἴσην. Scriptura vbique variante; etiam mox 162. cf. ad Γ, 347.

158. κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. Iterum inf. 806. 807. Vtroque loco variat in codd. Ven. et Schol. scriptura; ὑπ' ἀσπίδια, et ὑπασπίδια. hoc alterum vere, vt sit adiect. *neutr.* pro aduerbio. add. Π, 809. Sch. A. cum Sch. br. et Eustathio recte ὑπὸ τὴν ἀσπίδα ἠρέμα καὶ εὐρύϑμως βαίνων. Sed subiiciuntur alia, quae inter se dissident, cum Deiphobus modo toto corpore tectus, modo ἀμφιβρότην ἀσπίδα non tenuisse dicitur. Similia in Sch. B. an ex vs. 163? Sed in his nolumus morari. Non enim obscurus est Deiphobi incessus, qui animosum pugnatorem deceat, κούφοις ποσί. Et Apollon. Lex. ὑπ' ἀσπίδα, (quod et in Lips. legitur, et in edd. Flor. Ald. 1. pro ὑπ' ἀσπίδια, quod codd. habent, vt Vrat. b. d.) seu vt emendatum, ὑπασπίδια, προποδίζων, ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιϑεὶς τοὺς πόδας, καὶ οὕτως προβαίνων. ποδήρεις γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες. Priora exscripsit Hesych. in quo et προβιβὰς, et προποδίζων ex h. l. est προβαίνων. Diuersum est quod Toup. Emendatt. ad Suid. To. I, p. 310. comparat, vbi intendunt arcum, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες, *imposito pede, arcui humi inclinato:* quod Arrianus ἀντιβάντες τῷ ἀριστερῷ ποδὶ dixit. At h. l. est προποδίζειν, προβαίνειν, προβαδίζειν, de incessu. Aliter τὸν ὑπασπίδιον κόσμον h. e. τὸν ἐνόπλιον, dixit Sophocl. Ai. 1415 (1424). κοῦφα autem non ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν, vt est in Sch. br. aut μετέωρα καὶ ὑψη

λὰ προβαίνων, vt ibid. ſed *leui, alacri, celeri, incessu.*

159. Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ. ⟝ „quod ad αὐτοῖο ſupplendum eſt ἐπὶ, et quod hoc eſt dictum pro ἐπ' αὐτόν." Porro Etymol. in τιτυσκόμενοι. τιτύσκεσθαι — τὸ στοχασμῷ χρῆσθαι. μηροὺς δ' ἐν τοῖσι τιτύσκετο. emendatum a viris doctis ex h. l. Habet ἐν τοῖσι laudato hoc verſu quoque Apollon. Lex. in τιτύσκετο. Poteſt antiquior haec lectio interpolata videri inf. ex v. 370 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ.

162. ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. „ἐν καυλῷ eſſe pro κατὰ τὸν καυλὸν, *qua parte* haſtae ferro lignum inſertum eſt," notat Sch. B. vti Z, 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. Scilicet καυλὸς, quod lexica docent, eſt proprie caulis, ſcapus, omnino; tum extrema pars haſtilis, quae ferro iungitur, cauo ſeu foramini ferri immittitur et annulo ferreo firmatur. Parum diſerte Apollonii Lex. καυλὸς τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος. Pleniora dant Heſych. Etymol. alii Euſtath. et ipſa Scholia h. l. et B. inf. N, 608. — Tandem εϝαγη Bentl. At videri fuiſſe εν καυλῳ ϝαγη. monitum ad Γ, 367.

163. ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο. „ἀπὸ ἕο. γρ. ἀπαὶ ἕο." Barnes. de ſuo credo. σχέτ' ἀπαὶ ἕο eſt in vno Vindob. in altero σχέτο ἀπὸ ἕο. Fuit απο ϝεο. v. ad B, 239.

165. χώσατο δ' αἰνῶς ⟝ „quod χώσατο nunc pro συνεχύθη (vt legendum pro ἐνεχύθη.) Sch. A. Similia Sch. B. ἐλυπήθη Schol. br. Volunt adeo eſſe *animo turbatus, commotus eſt.* Similiter acceptum videbimus χώσατο Ξ, 406. Φ, 519. X, 291.

166. ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος. ὃ ξυνέαξε. ⟝ „quod deeſt περὶ νίκης καὶ περὶ ἔγχεος." Tum Zenodotus ediderat ξυνέηξε. Quod eſt contra vſum Homeri, niſi prouoces ad Il. Ψ, 392 ad q. l. vide. ὃ συνέαξε Lipſ. quod probabat Ern. tanquam Ionicum. Fuit autem ξυνεϝαξε. v. ad Γ, 367.

167. ἴέναι. „γρ. ἴμεναι." Barnes.

168. οἰσόμενος δόρυ μακρόν. Fuit ad h. v. ζήτημα, quod habes in Sch. B. cum λύσει· cur ipſe Meriones ad haſtam petendam diſcedat, non alium mittat. Inter plura ſufficit hoc, quod ipſe ſine haſta in pugna verſari non poterat. Ceterum hoc tandem loco docent vim, quam mediam dicimus in diſcrimine inter οἴσων et οἰσόμενος Sch. B. Sch. br. et Euſtath. ſecundum τοὺς παλαιούς.

κλισίηφι cum Erneſtio praetulit ei quod vulgatum erat κλισίηςφι Wolf. ex Euſtath. et Lipſ. Accedit Venetus. Mori, probante Bentleio, Vrat. A. Etſi alibi promiſcue κλισίηςφι ponitur, h. l. tamen κλισίηφι accommodatius eſſe nemo neget.

172. ναῖε δὲ Πήδαιον. „quod Zenodotus legebat ὃς νάε Πήδαιον. ſed nec neceſſe continuare ſic orationem. In ſeqq. iugulatur verſus: πρὶν ἐλθεῖν. poſſe produci πρὶν bene teneo;' toties tamen occurrit πρίνγ'. — Πήδασον. eſt in ed. Flor. Sch. br. et adiectum Πήδασος, πόλις Καρίας. Male. v. ad Z, 34. media eſt breuis.

173. Μηδεσικάστην. Lipſ. at verum nomen Μηδεσικάστην, eſt ap. Apollodor. et al. Erat inter captiuas in pictura Polygnoti ap. Pauſan. X, 25 p. 861 extr. vbi ad h. l. reſpicit.

177. τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος. τὸν δ' υἱὸς Vrat. A.

178. ὃ δ' αὖτ' ἔπεσε. „ἐν ἄλλῳ· ὃ δ' αὖψ' ἔπεσε" Sch. A.

179. ἥτ' ὄρεος κορυφῇ. Ariſtarchea lectio. Alii κορυφῆς plurali numero. Sicque Cant. Mori. Harl. et Italici codd. a Th. Bentleio inſpecti, Vrat. b. d. et vn. Vindob. Verum *plurium* locorum notio infringit vim poeticam. Et eſt κορυφῇ etiam in Sch. br. Euſtath.

περιφαινομένοιο. περιφανοῦς. ἐκ περιωπῆς.

180. ταμνομένη recte Barnes reſtituit ex vſu poetae et codd. Cant. Mori. Euſtath. add. Ven. Lipſ. Harl. Vratt. Vindob. ed. Rom. At ceterae τεμνομένη. v. ad Θ, 87.

τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ. πελάσσῃ. Errore, etſi non prorſus abſono, Scholio B. praefixum πετάσσῃ. quod

et Vrat. A. habet a pr. m. At πελάσσειν τὰ φύλλα τῇ χθονὶ eſt pro πεσεῖν· nam *cadendo admouet frondes terrae* arbos.

184. ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος. Sch. B. λείπει τὸ φερόμενον. haſtam *per aerem volantem* voluit intelligere.

186. νισσόμενον πολεμόνδε. „γρ. νεισσόμενον. Townl. Vrat. d. Lipſ. νισόμενον. (Bentl. inde laudat νεισ.) Ven. nota varietate. v. ad I, 381.

190. ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ. occupauerat locum τοῦ ὀρέξατο vox ἀκόντισε ex v. 183. Praebebant tamen illud Sch. br. Harl. Lipſ. etſi in vtroque additur: γρ. ἀκόντισε. Mori. Townl. Vrat. b. pro var. lect. adde ed. Flor. quam deſeruit Ald. 1. nunc quoque Ven. multoque magis poſtulat ipſa ratio: nam Aiax vtebatur haſta longa: quam paullo ante Imbrii vulnere extraxerat 177. 178. itaque reuocandum duxi eſſe. De vocis vſu v. ad Δ, 307. ὠρέξατο extendit ſe, prominuit κατ' αὐτοῦ σὺν δουρί, vt vulnere percutiat. Peſſime ἀκόντιζε Turneb. Steph.

191. ἀλλ' οὔπῃ χρόος εἴσατο. ⊱ „quod χρόος per diaereſin dixit pro χρὼς et εἴσατο, ἐφάνη." Sch. A. Scilicet duo diuerſa ſunt verba a quibus εἴσατο ductum eſſe poteſt, ſiue ab εἴδομαι, conſpicior, φαίνομαι, ſiue ab εἶμι, quod olim εἴω, εἴσω et ſic porro; eſt adeo, εἴσατο vel *penetrauit* haſta in corpus: οὐκ εἴσατο δόρυ διὰ χροὸς, οὐ διῆλθε, vel οὔ πῃ, οὐκ εἴσατο, ἐφάνη, ὁ χρὼς vel ὁ χρόος, χροῦς, *nusquam corpus, cutis conſpiciebatur, quod totum thorace erat tectum.* In altera hac ratione deſiderabatur χρὼς, quod et Zenodotus ediderat, male is deſertus hoc quoque loco vel, χροῦς, caſus primus, in priore χροὸς, accipiendum eſt caſu ſecundo, pro διὰ χροὸς, vt Δ, 138 ὀϊστὸς διὰ μίτρης — διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς. At veteres duo haec confuderunt, atque etiam in altero, εἴσατο διῆλθε, retinuerunt χρόος, vt ſit nominatiuus: (hoc quoque Suidas) poterant dicere eſſe pronuntiandum atque etiam ſcribendum χροῦς, ſed putarunt illi eſſe χρὼς, diphthongo reſoluta in οο. Contorte! tum vero non viderunt dis-

ſyllabum χροος ante εἴσατο, διῆλθεν, locum nequaquam habere. deberet eſſe χρόος ante ϝεισάτο. Audiamus nunc reliqua Scholii: „χρόος Ariſtarchus; idque Tyrannio teſtabatur; contra Alexio narrauerat χροὸς ab Ariſtarcho (f. ab Ariſtophane) ſcriptum fuiſſe. Schol. A. vtrumque ferri poſſe putabat. Ignorabatur digamma iam tum; alioqui animaduertere debuiſſent ante ϝεισατο (a ϝειδομαι) χρέος per diaereſin peccare in metrum. Saltem contractum et χρόος, vt ſit pro χρὼς, et χροὸς, vt ſit pro χρωτὸς, et εἴσατο pro διῆλθε· praeferendum autem eſſe alterum hoc, quia primus caſus ὁ χροὸς apud Homerum non occurrit, ſed χρὼς, (χρωτὸς) vt Δ, 510 ἐπεὶ οὔτι σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος. Ex dictis patet, lectionem, quam habemus, χροὸς εἴσατο eſſe vitioſam, nam haud dubie eſt h. l. ab εἴδομαι, corpus enim conſpici non poterat, vt haſtam ei infigeret, quippe Hector toto corpore armatus erat; ergo legendum aut χροὺς, aut χρὼς ϝεισατο.

Porro πᾶς δ' ἄρα vel ὁ χρὼς, vel Hector. πᾶς autem ὅλος. χαλκῷ σμερδαλέῳ, τῷ ἐκπλήττοντι ἐν τῷ βλέπεσθαι Euſtath. v. ſup. ad B, 309.

192. οὖτα. ita nunc vbique editum: cum toties quoties occurrerat, adhuc editum eſſet οὖτά, etiam in fine verſus, vt h. l. Λ, 490. inf. 561. v. ſup. ad Δ, 319. Sane οὖτα etiam h. l. Vrat. b. d. Poteſt tamen οὖτα ſcribi; nam fuit non modo οὐτάζω, οὔτημι, (et vt cenſeo οὖταμι) verum et οὐτάω. Od. X, 356 μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὖταε χαλκῷ.

194. ἐξείρυσαν Ven. et al. vt in locis aliis. v. A, 141. Bentl. adſcripſerat εκϝειρυσσαν. ſed v. Excurſ. de Digammo.

195. Στύχιος Barocc. et Mori. Στίχιος vulgo. E canone grammaticorum Στιχίος.

196. κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. Vulgata erat κατὰ λάον, quod alienum ab vſu praepoſitae voculae eſt. μετὰ λαὸν eſt in Ven. Lipſ. et al. codd. etiam in edd. Illatum κατὰ in edit. H. Steph. mero ſphalmate typo-

grapho quod ſeruarunt editores, et ipſi Glasg. Schol. A. addit: „ἐν ἄλλῳ· μετὰ ἔθνος" quod haud dubie antiquius fuit, male correctum ab Alexandrinis, qui non videbant eſſe μετα Ϝεθνος.

197. Αἴαντε μεμάοτε θούριδος ἀλκῆς. — „quod duali vtitur συνεχῶς (num, *per totum locum*, an, *ſemper de Aiace* vtroque, an tantum in voc. Αἴαντε? Recte hoc poſtremum.) idque notatur reſpectu patriae: (Salaminis quae Athenienſibus accenſa) iis enim proprius is vſus dualis" Sch. A. quam ſubtiliter! Mallem docuiſſet vſum caſus ſecundi poſt μεμαότε. Sollennis vſus eſt cum infinitiuo μέμασαν μάχεσθαι et ſimilia, tum abſolute μεμαώς. ἔγειρεν Ἕκτορα — μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτὸν O, 604 et al. At cum caſu ſecundo iunctum occurrit quidem interdum, vt tamen poſſis alio modo accipere: P, 181. 182 ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς, μέγα περ μεμαῶτα, σχήσω. hic iungenda ſunt ἀλκῆς σχήσω. et I, 651 Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω. Υ, 256 ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα: vbi eſt ἀλκῆς ἀποτρέψεις. At h. l. eſt μεμαῶτε ἀλκῆς, aut vt ſit διὰ ἀλκῆς, ἀλκῇ, virtute incitati, ὁρμῶντες, vt ſit idem quod ἀλκῆς μνήσασθαι, μέδεσθαι, aut vt ἀλκὴ ſit pro μάχῃ, appetentes pugnam, cupiditate pugnandi flagrantes: vt E, 732 Iuno ἔριδος μεμαυῖα καὶ αὐτῆς.

μεμαῶτε miro ſtupore edd. vsque ad Barnes. Sane et haec forma recte ſe habet, obuia B, 543. 818 et al. diuerſa tamen prosodia.

198. Comparatio tantum ad direptionem a binis factam ſpectat; non enim inter leones ſocietas eſt, ſed, altero rapiente, ſubit leo alter praedae partem ſibi praedatur. Hoc Scholion vnde natum ſit, diſco ex Euſtathio, qui narrat, Zenodotum legiſſe δύ' αἶγε, dicens, ὡς λέοντες οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις. Ita vero euertitur comparatio, ſi vterque leo capram ſuam aufert. Duo leones vna praedatum exeuntes memorantur et alibi, vt E, 554. Laudat Schol. A. fragm. Aeſchyli: εἷλκον ἄνω λύκηδον.

καρχαροδόντων vidimus iam K, 360. sunt τραχεῖς (Sch. br. ὀξεῖς καὶ ἐπικαμπεῖς) ὀδόντας ἔχοντες.

199. ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά. οἱ τόποι ἐν οἷς ῥῶπες φύονται, ῥῶπες δὲ πολύφυλλά καὶ ἱμαντώδη φυτὰ δρυῶν (F. δρυμῶν, siluarum) Schol. B. et br. Similia Apollon. Hesych. Etymol. Plura admiscet Eustath. Occurrunt ῥῶπες aliquoties in Odyssea. Apud Apollon. Lex. recitatur διὰ ῥωπήϊα, memoriter.

200. μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε. Cant. et vn. Vindob. ἔχοντες. κατὰ γ. ed. Ernesti, sed operarum vitio.

γαμφηλῇσι. iterum Π, 489. T, 394. vox antiquata. Notat eam primo loco Apollon. Lex. ταῖς σιαγόσι, οἱονεὶ καμφηλαὶ, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ σχῆμα ἐπικεκάμφθαι.

201. δύω Αἴαντε κορυστὰ, tamen Porphyr. ad Δ, 457 κορυσταὶ scribit, cum vno Vindob.

202. τεύχεα συλήτην. pro ἐσυλάτην. Schol. br. „ἢ Δωρικόν ἐστιν, ἢ παρὰ τὸ συλησάτην" restat tertium, fuit non modo συλάω, sed et συλέω, vnde et factum συλεύω.

ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς. Vrat. b. a m. sec. ὑπὸ δειρῆς.

203. κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο. „quod supplendum περὶ ad Ἀμφιμάχοιο; et quod Zenodotus, qui Ἰλεὺς pro Ὀϊλεὺς vbique scripserat, etiam h. l. exhibuit κόψε γὰρ Ἰλιάδης. De hoc v. ad B, 527.

Nouum est, monitum tamen quoque ab Etymologo, in Βουτίδης l. 9. quod Eustath. ad h. l. disputat, scribendum esse Ὀϊληάδης, contra quam vetera exemplaria habeant: esse enim Ὀϊλεὺς, Ὀϊλῆος, non autem Ὀϊλιος, Ὀϊλίου, vt inde duci possit Ὀϊλιάδης, vt ex Δέξιος Δεξιάδης. Atqui ex Ὀϊλῆος, si analogiam sequeris, non Ὀϊληάδης, sed Ὀϊληϊάδης ducendum erat, vt Πηληϊάδης. Veriorem rationem hanc habeo: ex Ὀιλέως est Ὀιλείδης, vt Πηλείδης, hinc Ὀϊλίδης, Ὀϊλιάδης.

204. ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου. σφαιρηδὸν δίκην σφαίρας, quod illustrat Eustath. „Ordo: ἧκε δέ μιν δι' ὁμίλου σφαιρηδὸν, συστρέψας τὴν χεῖρα, πρὸς τὸ εὔτονον τῆς βουλῆς." Schol. B. qui sic reddit τὸ

ἑλιξάμενος, quod eſt circumagens ſe ad iactum validiorem. Schol. br. ἐπιστραφείς.

Cum vbique ſit in Homericis ϝελίσσω, laborat metrum in σφαιρηδὸν ϝελιξάμενος. Bentleium hoc vitium non fugit; ipſe emendabat σφαιρίνδα, vt φαινίνδα. φεννίνδα. Lubricum eſt, nouam vocem procudere ad medelam loci. Si Heſychium inſpexeris; „φεννίδα, παιδιὰν σφαίρας" legitur, quod et Suidas habet et Euſtath. p. 1554, 36. emendatum illud eſt a viris doctis ex Athenaeo, φαινίνδα, dictum quaſi σφαιρίδδα aut σφαιρίνδα.

Mihi magna ſuſpicio fit, vſſ. 204. 205 a rhapſodo aliquo inſertos eſſe; qui forte ſibi in hoc ingenioſus eſſe videbatur. Meminerat forte verſus Λ, 146. 147. Facile tamen erat verſum proſodice reſtituere: σφαιρηδὸν δέ μιν ἧκε ϝελιξαμενος. Forte tamen neque eo eſt decurrendum, ſed fuit antiquitus ſcriptum σφαιρηδὰ, vt videmus ap. Heſiod. Theog. 367 ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες et καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο ap. Apollon. III, 71. quod alias eſt καναχηδὸν ſicque alia.

Grammatici laborant in excuſanda immanitate Aiacis Oilei f. aliena a virtute Telamonii generoſa. Si tamen ille Caſſandram potuit vi ab ara abſtrahere, et deos conuiciis laceſſere: res non eſt adeo aliena ab eius perſona.

205. Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν. ἕ— „quod Ἕκτορι pro Ἕκτορος" Schol. A.

206. πέρι — ἐχολώθη. vt modo ad vſ. 52.

209. ὀτρυνέων Δαναοὺς Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν. Nemo legit κήδεα τεύχων. quod poſt ὀτρυνέων expectabam; ne quidem κήδεα τεῦχεν Ionice.

211. Laborarunt in nomine τοῦ ἑταίρου, et fuerunt, qui pro nomine proprio acciperent. Diſcas ex Euſtathio: adde Sch. A.

212. ἦλθε pro ἀπηνέχθη εἰς τὴν σκηνήν. Sch. B. At Sch. A. „κατ' ἰγνύην. Ἰωνικῶς μετέβαλε τὸν τόνον. ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθον ἰγνύα ἐστίν. ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ια τῆς καθόλου." Voluitne ſcriptam olim vocem fuiſſe ἰγνυά?

Alia obseruatio est Eustathii super spiritu mutato, cum ἡ ἰγνὺς et ἡ ἰγνύη (*poples*) ducta sint ἀπὸ τοῦ ἰκνεῖσθαι, pro ἰκνύη. add. Etymolog.

βεβλημένος reposuit Barnes pro βεβολημένος, quod edd. obsederat, ex obseruatione grammaticorum, de qua dictum sup. ad I, 3. adhiberi hoc de animo, illud de vulneribus. Est vero etiam βεβλημένος lectio codd. quotquot collati fuerunt omnium.

213. τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν. ⊱ „ἡ διπλῆ, ὅτι „ἔνεικαν" εἴρηκεν, ὡς βαπτιζομένου αὐτοῦ διὰ τὸ τραῦμα. Sch. A. Vocis vsum hunc non noui. f. βαρυνομένου. βεβλαμμένου, βασταζομένου.

214. ἤϊεν ἐκ κλισίης. Barnes e Cant. intulerat ἐς κλισίην. (sc. vt esset: tendebat in tentorium suum) quod ad sententiam perinde esse aiebat Clarke. Ernesti recte monuit, non esse perinde, sed alterum melius: (sc. prodibat ex amici tentorio et suum tentorium ingreditur inf. 240.) Habent Cantabrigiensem lectionem etiam Mori. Lips. ap. Bentl. Mss. Tho. Bentleii, et Vrat. d. ἐν κλισίῃ vn. Vindob.

215. προςέφη κρείων Ἐνοσίχθων. vn. Vindob. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα.

216. εἰσάμενος φθογγήν. ἀπὸ μέρους δηλονότι τὸ ὅλον σῶμα. Sch. B. φωνὴν Mori. Barocc. ὅμοιος φαινόμενος· ὁμοιωθείς.

217. ὃς πάσῃ Πλευρῶνι — ἤνασσε. ⊱ „quod tertius casus pro secundo: ὃς πάσης Πλευρῶνος." Sch. A. et Sch. br. Potius duplex datiuus erat notandus: ἤνασσεν Αἰτωλοῖς (ἐν) πάσῃ Πλ.

218. Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε. Post hunc versum Cantabr. alium interposuit plane otiosum: τῷ μιν ἐεισάμενος προςέφη κρείων Ἐνοσίχθων. Legitur quoque in Townlei. et in marg. Lips.

Facit mirationem, quod hic in Scholiis omnibus nunc demum apponuntur mythica de Aetolis: quae sup. B, 643 locum suum habebant. Apparet itaque et ex h. l. multa in Scholiis aut casui deberi, aut fuisse in libros

singulos commentaria, in quibus notarentur interdum ea quae pro consilio isto bene monerentur, verum in totius apparatus congerie hic erant omittenda et opportuniori loco seruanda.

219. 220. ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται; Sch. br. inepte distinguunt: ποῦ τοι ἀπειλαί; Οἴχονται. Damnat quoque Clarke et laudat ex Θ, 229 πῆ ἔβαν εὐχωλαί; olim in insula Lemno iactatae! Inf. Υ, 83 iterum: ποῦ τοι ἀπειλαὶ, τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο, οἰνοποτάζων;

222. ὦ Θόαν, οὔτις. ⊱ „quod Θόαν cum ν scriptum est, notatur, respectu versus: ὦ τε σὺ, Κάλχαν (A, 86) vbi Zenodotus legebat Κάλχα. v. sup. ad vs. 68.

νῦν γ' αἴτιος. Deest γ' in Cant. Harl. Vrat. b. d. Lips. Ven. Addit tamen Schol. A. „νῦν γ' Aristarchus."

223. γιγνώσκω, πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν. ⊱ „quod ἐπιστάμεθα pro δυνάμεθα. πτολεμίζειν recte restituit post — θα Barnes ex vsu Homerico et codd. Mori. Barocc. γινώσκω, γιγνώσκω, variant et h. l.

224. οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων. „in nonnullis exemplaribus οὐδέ τινα" Sch. A. τινὰς emendat Bentlei. equidem haud parebo.

δέος ἀκήριον, quod vi et virtute priuat. v. ad E, 812.

ὄκνῳ εἴκων, ὀκνῶν. vidimus iam K, 122. cf. ad I, 594.

225. εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν. „ἀνδύεται, οὕτως διὰ τοῦ ῡ, αἱ Ἀριστάρχου." Sch. A. Quae igitur alia potuit esse lectio? forte εἴκων, αὖ δύεται. Seruauit Scholion ad h. l. Hesychius: ἀνδύεται, ἀναβαίνει. ἀνδύεται, ὑπεγκλίνει, μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀφηνιαζόντων ὑποζυγίων καὶ οὐ θελόντων scil. δύεσθαι ὑπὸ ζυγόν. cf. Eusiath. Duplex est vocis notatio; altera petita ab etymo, vt sit emergere, altera a bubus, iugum recusantibus, et iugo imposito se subducentibus, vt sit recusare, refugere, ita est ἀναδῦναι, ἀναφυγεῖν, ἀναχωρῆσαι ap. eund. Hesych. quod erat sup. H, 217 ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι. et Od. I, 377 μή τις μοι ὑποδείσας ἀναδύη.

226. μέλλει δὴ φίλον εἶναι. „quod μέλλει pro ἔοικε" Schol. A. cum Schol. br. et al. Occurrit tamen hoc ſaepe et in hac ipſa ſententia Ξ, 69.

227. νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς. In Veneto: υἷας Ἀχαιῶν. Schol. A. tamen vulgatam pro var. lect. laudat; vtramque Lipſ. et Euſtath.

νωνύμους male intulerat cum verſus vitio Barnes, etſi adſtipulantibus codd. Cant. Mori. Harlei. v. ſup. ad M, 70. In Schol. br. eſt νωνύμνους. ἀνωνύμους. νωνύμους.

228. 229. καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα, ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι. μενεδήϊος. v. ad M, 247. ὀτρύνεις· poſt τὸ πάρος ἦσθα expectabas forte ὤτρυνες. hoc quoque Henr. Stephanus cenſebat. Clarke nihil opus eſſe ait. nam ὀτρύνεις et ἦσθα ſic ſatis apte cohaerere, non ſatis apte ὤτρυνες cum ἴδηαι. hoc alterum non aſſequor; prius vero multo minus apte cohaeret; nam πάρος cum praeſenti iungi amat: v. Obſſ. ad M, 347. hoc eſt, quod ſenſiſſe videtur grammaticus in Schol. A. qui ὀτρύνεις pro praeterito poſitum eſſe cenſet, vt ζαχρηεῖς τελέθουσιν· quod eſt hemiſtichium M, 347. cf. ad A, 553. Acutius vidit Bentlei. qui coni. τὸ πάρος μενεδήϊος ἐσσί. vt Ξ, 131. 2 ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες, — οἳ τὸ πάρος περ — ἀφεστᾶσ' οὐδὲ μάχονται. In Townl. eſt ὀτρύνοις, non male; inprimis ſi correxeris prius ἦσθα. in ed. Rom. eſt οἶσθα.

τὸ πάρος et τὸ πάρος variat et h. l.

Porro ὅτε μ. eſt in Ven. habet quoque Vrat. A. At Sch. A. γρ. καὶ ὅ, τι μ. Zenodotus ὅ, τις μεθίησι πόνοιο. Etiam hoc bene: ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο iam ſup. vidimus Δ, 516. vbi cf. ad 240. ὅθι τε Lipſ. ὅ οἱ Townl. cum gl. γρ. ὅ-τε. ὅθι in ὅπου mutare malebat Barnes. ſine vllo fructu.

232. ἔτι νοστήσειεν. Vindob. Alt. ἐκνοστήσειεν. In fine ἴδοιο Townl.

233. ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένηται. ſcil. κεῖνος ἀνήρ. „μέλπηθρα, ἐμπαίγματα, παίγνια. (ἀπὸ τοῦ μέλπειν, μέλπεσθαι, παίζειν) *ſolent enim canes ſatiati carnes iactare et diſtrahere:* At leo totum comedit;

vnde Cyclops: ἤσθιε δ' ὥςτε λέων Od. I, 292." Haec Sch. A. B. Aliis verbis eadem dicit Apollon. Lex. h. v. Hesych. alia Eustath. Vox iterum occurrit P, 255. Σ, 179.

234. ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι. Digammum fuit τῷδε Ϝεκών. hoc non tenens praeferebat Ernesti tanquam concinniorem ordinem verborum interpolatum in mſ. Lipſ. ὅςτις ἑκὼν μεθίῃσιν ἐπ' ἤματι τῷδε μάχεσθαι. ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι vt sup. Il. Z, 523 Hector obiurgans Paridem: ἀλλὰ ἑκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις. vbi subint. μάχεσθαι, et Agamemnon K, 121. 2 de fratre: πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι (h. μάχεσθαι) οὔτ' ὄκνῳ εἴκων etc.

235. 6. ταῦτα δ' ἅμα χρὴ σπεύδειν. ⊱ „quod σπεύδειν nunc non est ταχύνειν, sed ἐνεργεῖν μετὰ κακοπαθείας καὶ ταλαιπωρίας." Schol. A. B. add. Sch. br. Similiter σπεῦσεν exponitur apud Hesych.

αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα, h. e. ὠφέλιμοι. Idem inf. P, 152. X, 513. Scholion ad h. l. est seruatum in Hesychio: ὄφελος. αὔξησις (ab ὀφέλλειν augere), ὄνησις, ἐπικούρημα. κέρδος. Conuenit quod alias Homerus ait, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. vt Θ, 282.

γενοίμεθα Schol. Bibl. S. Germ.

καὶ δύ' ἐόντε. Barocc. ἐόντες. cum vno Vindob.

237. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν. (Deficit ⊱) Tricantur grammatici et molestias faciunt; cf. vel Eustathium. Iungebant, quod et faciendum esse Aristarcho placebat, per synaloephen μάλα — λυγρῶν, τῶν λυγροτάτων, τῶν ἀσθενεστάτων. eorum ἀρετή τις συμφορητή ἐστι. Fuere scilicet alii qui iungerent: καὶ μάλα ἐστὶν ἀρετή τις ἀνδρῶν. Nec tamen sententiae vis in hoc continetur, sed in eo, quod subiectum ita constituendum est: ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, πέλει ἀρετὴ συμφερτή, h. e. ἐὰν ᾖ συμφερτή, si vires eorum fuerint coniunctae. Hoc quomodo efficerent, laborant in Schol. A. B. breu. Contra occupati sunt in voce συμφερτή, quam varie constituerunt. Scholion est ap. Apollon. Lex.

h. v. vbi Comanus ita reddebat, vt esset ἡ εἰς ταὐτὸ συνερχομένη· (sc. si plures conueniunt et viribus coniunctis adnituntur) Apollonius ipse vult esse συμπεριφορητὴν, ἀπὸ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὁμοψυχίας (voluit esse virtutem concordem et plurium vnitam). Aristarchus sententiam sic interpretatus erat: σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταὐτὸ συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή. (hic optime et proxime ad Comanum). At Apion: σύμφορος, ἡ ἐκ πολλῶν συνισταμένη (quod eodem fere redit; item Hesych. συμφορητὴ καὶ συνακτὴ, etiam Eustath. Sententiam declarant versus sup. K, 222 sqq. vbi σύν τε δύ' ἐρχομένω etc. Eandem expressit Sophocl. Ai. 160. 1 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικρῶν vbi Schol. laudat locum nostrum. Vss. Homerici passim memorantur, vt ab Aristide. Zenodotus legerat: συμφερτὸς δὲ βίη. Inscite gl. cod. Lips. et Vrat. A. explicat per συμφέρουσα, vtilis.

238. νῶϊ δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι. ἐπιστάμεσθα Lips. et Vrat. A. cum gl. ἀντὶ τοῦ δυνάμεσθα, habent, et ipse Ven. nisi quod Sch. A. „γρ. καὶ ἐπισταίμεσθα.“ tanta fuit prosodiae ignoratio. Vitiosa lectio erat quoque in ed. Flor. et Rom. Ald. 1. At correxit Ald. 2. In codd. aberrationes occurrunt plures: Harl. ἐπιστάμεθα, bene, si refingas μαχέσασθαι vel μαχέεσθαι. Eustath. repetit: καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπιστάμεθα πολεμίζειν. quod bene se haberet.

239. ἀμπόνου ἀνδρῶν. ἀντόνου Lips. Vrat. b. ἐπὶ τὸν πόλεμον reddunt Schol. br. et Etymol.

241. δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ. Pro δύσετο scriptum δύσσετο. male et contra codd. illatum statim in Ald. 1. eiecit Barnes. cf. ad H, 465.

γέντο δὲ δοῦρε. dualis, quia bina gestant spicula heroes. De γέντο v. sup. dicta ad Θ, 43.

242. „Comparatio in splendore cum celeritate est quaerenda“ ait Schol. B. Equidem dicam, in priore tantum; non enim Idomeneus, iam senior, celeritate pedum insignis esse potuit; et inf. 512 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμ-

πεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι. Displicet itaque v. 245 vox θέοντος.

βῆ δ' Vrat. d. cum vno Vindob.

244. ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί. ἀρίδηλοι quod et pro glossa appositum. cf. sup. ad B, 318.

245. ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος. ἔλαμπεν ἐνὶ στήθεσσι. Zenodotus et Aristophanes. στήθεσφι Baracc. et Mori. Vrat. b. a m. sec. et vn. Vindob.

246. Μηριόνης δ' ἄρα οἱ θεράπων ἐῢς ἀντεβόλησεν. Pro θεράπων ἐῢς Zenodotus et Aristophanes legebant δουρὶ κλυτὸς ἀ. Est adeo vulgata lectio Aristarchi. Narrat Sch. A. Ascalonitam notasse, Aristarchum disiungere θεραπων ευς, at alios iungere, vt Ἐλεωνεὺς (ita legisse eos credas Θεραπωνεὺς). Monuere alii, sic debere esse θεραποντεὺς, vt Λεοντεὺς, Αἰθιοπεύς. Nugae!

247. μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει· κατὰ γὰρ vitium editionis Ernestinae; vbique video μετὰ, quod res postulat. In fine εἴη vitiose cod. Lips.

In verborum iunctura non erat haerendum: tribus locis effert rem poeta; nunc ἦει οἰσόμενος· sup. 167 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας — οἰσόμενος δόρυ. mox 256. 7 ἔρχομαι — οἰσόμενος.

251. ἠέ τι βέβληαι; „ἠέ τι. κατά τι τοῦ σώματος μέρος.“ Sch. B. Nisi est simpl. quod alias ἠέ πω.

252. ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τι αὐτός. „quod ἀγγελίης pro ἄγγελος dictum.“ Sch. A. (ex inepta persuasione esse ὁ ἀγγελίης. de qua cf. ad Γ, 206.) At est ἀγγελίης sc. ἕνεκα l. περί. quod et Sch. br. agnoscunt. Est quoque ἀγγελία του, τινὸς πράγματος — ἤλυθες „esse h. l. ab ἤλυθα non ab aoristo“ notat Clarke, *venis*.

οὐδέ τι αὐτὸς legebatur hiatu ingrato. Nihil apertius quam scriptum fuisse τοί, quod et habent Cant. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. Lips. Ven. et edd. omnes: donec sphalma τι immigrasset in ed. Steph. Conicit tamen Bentl. οὐδέ τι κ' αὐτός. Vt nunc est, αὐτὸς ponitur, vt alias ἑκών.

253. ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι. ἐν κλ. Lipſ.

255. Verſus abeſt a Veneto, et in Townl. ſcriptus in margine ab altera manu. Nolis tamen eo carere.

257. τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον. ξ— „κατεάξαμεν. quod pluralis eſt (κατεϝάξαμεν) inter οἰσόμενος et ἔχεσκον. Vt Euripides (Ion 390. 1.) εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν (non παθεῖν) ἃ βούλομαι. (Argutando tuetur haec Euſtath. p. 929 f.) Nonnulli tamen, his accenſe Vrat. d., κατέαξα μὲν, vt ſit ὃ μὲν γὰρ εἶχον, κατέαξα. Vti ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν." (inf. 814. Quid hoc exemplum ad rem faciat, non intelligo.) Haec Sch. A. et adiicit B. eſſe hanc loquendi formam Aeolicam; vult ſcilicet homo acutus videri. Aſſentirem male olim diuiſas fuiſſe voces, et veram lectionem eſſe κατέαξα μὲν, modo non alia durities inferretur particulis non bene cumulatis νὺ γάρ μέν. Zenodotus legiſſe fertur in Sch. A. κατεήξαμεν, vt ſup. 166 ξυνέηξε. atqui male et hoc. Vide ad e. v. Bentl. coni. κατέαξά μοι. memor ſimilium locorum Od. E, 316 μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε θύελλα, et I, 283 Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων. Vulgatum tamen eſt ap. Heſych. in τό νυ γὰρ κατεάξαμεν. τοῦτο γὰρ τὸ δόρυ κατεάξαμεν. Moleſtiam pluralis ſenſit quoque Wolf. praef. p. XXV. Tandem olim ſcriptum eſſe debuit κατεϝάξαμεν. v. ad Γ, 367.

259. τὸν δ' αὖ τ' repoſui cum Wolfio; quia ante vocalem Ἰδομ. poſitum, ex Barocc. Cant. Mori. Ven. Lipſ. Vrat. b. d. vno Vindob. Similiter mox 274. 311.

260. δούρατά γ', αἴ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἕν, καὶ εἴκοσι, δήεις. Interpunxi καὶ ἕν, καὶ εἴκοσι, *ſeu, ſeu etſi vnum, etſi viginti opus habeas.* Non enim in more habetur, XXI numerare in ſimili re, pro quocunque numero. Hoc et Sch. A. voluerat: οὐκ ἀπίθανον, διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἓν πρὸς τὸ σαφές.

δούρατα δ' Mori. Cant. Harl. Vrat. b. d. Ven. Townl. in quo etiam αἴ κε θέλῃσθα. hoc male; prius deterius vulgato; nam eſt: haſtas quidem.

Bentl. et h. l. emendat καὶ ἂν καὶ ἐείκοσι. cf. ad B, 510. Spectat ad h. v. δήεις. εὑρήσεις Apollon. Lex. item Hesych. h. v.

261. ἑστάοτ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. παμφανόωντα ad δούρατα refert et h. l. Sch. A. vti Θ, 435 ad ἅρματα, etsi illud vtroque loco remotius. Forte etiam profecta hinc scriptura προςενώπια vna voce, quasi adiectiuum esset δούρατα προςενώπια παμφανόωντα. Eam margo Stephani habet, Vrat. b. d. et Mori, tum Hesych. (ap. Schow) προςενώπια et. προενώπια, et προνώπια. Ambigunt Sch. br. altero loco luxata, et Eustath. At nullo modo dubitare licet, τὰ ἐνώπια παμφανόωντα, *parietem, luce per fores admissa, collustratum*, iungenda esse. v. ad Θ, 435. — ἐν κλισίῃφ in codd. Ital. repererat Th. Bentl. sicque Harlei. male hoc loco.

262. τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. In vltima voce est hiatus; multo magis in Vrat. d. ἄπο αἴνυμαι. Sane διαείδεται mox 277 videbimus, quia fuit διαϝείδεται, at non fuit αποϝαινεσθαι. Ex sollenni more deberet esse ἀπαίνυμαι· sicque est sup. Λ, 581 τεύχε' ἀπαινύμενον. O, 595 καὶ κῦδος ἀπαίνυτο. et P, 85 τὸν μὲν ἀπαινύμενον. Occurrit tamen alterum etiam Od. M, 418 et Ξ, 309 θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον et in nota gnoma: ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται. At in hoc interpolationem prodere videri potest Platonis et grammaticorum, Etymologi et Hesychii auctoritas, qui ἀπαμείρεται legerunt, quis non suspicetur, etiam in ceteris locis olim idem verbum cessisse vulgatae voci. Enimuero de hoc hiatu in compositis v. Excurs. de Digammo. In Vrat. b. erat ἀποέννυται. sphalma vtique, etsi esset αποϝεννυται.

In fine pro οὐ γὰρ ὀΐω, οὐ γὰρ ἔωθα coni. Bentl. vt H, 408 αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν. et ibid. 422. sed ὀΐω dictum vt φημὶ, *profiteor*.

264. τῷ μοι δούρατά ἐστι legebatur vulgo cum hiatu. Sic ediderat Turnebus. Antea vitiosius δούρατ' ἐστί. sic etiam codd. Vrat. vterque. At τ' interponit Venetus,

quod iam Bentl. emendauerat ex Cant. Harlei. Add. Eustath.

265. καὶ κέρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες. γανόωσαι. (sic Schol. B. nescio quo errore) στίλβουσαι (addunt Sch. br. λαμπρυνόμενοι) ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς γῆς τῆς κομώσης τοῖς καρποῖς Sch. B. nimis anguste. Conuenit cum Od. H, 128 πρασιαὶ ἐπηετανὸν γανόωσαι. Communis res est cum prisco tum ornato sermoni permutari voces *nitere*, *splendere*, *ridere*, *gaudere*. Sic μειδιᾶν. *renidere*. Ergo et γανᾶν vt Latinis *gaudere*, *laetari*, dicitur de omni splendore, nitore. Res nunc satis nota. Obseruandum tantum hactenus, quod idem in Homero occurrit h. l. et T, 359.

268. οὐκ ἐστὶ σχεδὸν (αὐτὰ) ὥςτε ἑλέσθαι αὐτὰ, nisi verius: οὐκ ἐστὶν (δυνατόν ἐστιν) ἐκ τοῦ σχεδὸν (ὄντος) ἑλέσθαι αὐτά. cf. M, 53.

269. λελασμένον ἀλκῆς sollenni Homero loquendi forma: *memorem esse*, *immemorem esse*, pro *habere*, *exerere*. λελασμένον à λάθομαι· monitum iam ad E, 834 add. Λ, 313.

270. μετὰ πρώτοισι, ἐν πρώτοις. Sch. B.

271. νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο. πτολέμοιο edd. vsque ad Ald. 2. hoc loco inutiliter.

272. ἄλλον πού τινα — *alium forte* — *non vero te*. Mirum, Eustathium recte legi posse putare ποῦ.

274. τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς — αὖτ' etiam hic erat reponendum, vti 259 et vt est in codd. etiam in Ven. Lips. Vrat. b. d. A. et in edd. ante Turnebum.

275. τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι. — „quod est pro περὶ τούτων διαλέγεσθαι vel λέγειν“ Sch. A. B. Notatum hoc puta propterea, quia alii negarant ita vocem in Homero vsurpari, alii acceperant dictum λέγεσθαι pro, enumerare. Ita Eustathius: τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; τουτέστι, μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι τὰ οἰκεῖα καλά. τὸ γὰρ λέγειν ἐπὶ τοῦ λαλεῖν οὐ χρᾶσθαί φασί τινες τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ μυθεῖσθαι ἢ τῷ εἰπεῖν. vnde nec λόγος apud Homerum occurrit, sed μῦθος. Recte hoc

postremum; at pro διαλέγεσθαι occurrit λέγεσθαι in Homericis, vt statim vs. 292 μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. et Υ, 244 vbi totus hic versus iteratur. cf. ad B, 435.

276. εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι. „quod λέγεσθαι (vs. 275) et λεγοίμεθα diuerso sensu dicta sunt, dicere et numerari." Videtur potius nunc locum habere notio τοῦ ἐκλέγεσθαι, ἐπιλέγεσθαι, seligi. nam synonymum est κρίνεσθαι ἐς λόχον. Etsi, quatenus seligitur quis, annumeratur ille ceteris selectis, vt accedere possit notio τοῦ, *numerari inter*. καταριθμοίμεθα etiam Schol. br.

λεγοίμεθα. „γρ. λεγώμεθα" Barnes. Vulgatum agnoscit Hesych. in λεγοίμεθα. οἷον εἴ τις τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι, συλλέγοι. et Apollon. Lex. λεγοίμεθα, διαλεγοίμεθα.

εἰ γὰρ νῦν. Vrat. d. cum vno Vindob. εἰ γὰρ δὴ — quod placet.

Iungenda autem sunt: εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα ἐς λόχον, — οὐδέ κεν ἔνθα vss. 287. ita vt reliqua in medio sint posita. Sic Schol. A. B. At parenthesin alii a vs. 277 ἔνθα μάλιστ' incipiunt, minus bene, quam a vs. 297.

277. ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν. διαείδεται, ab εἴδομαι, quasi διαφαίνεται, ait Eustath. διαφανής ἐστι. Dictum ad Θ, 535. Apud Apollon. idem verbum occurrit Arg. II, 581 ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο πόντος. contemto digammi vsu. Ad Homericum locum spectat glossa Hesych. διαείδεται, φαίνεται, et apud Suidam γνωρίζεται, φαίνεται. ad hunc v. Toup. Emendatt. in Suidam P. I. p. 121. Etymol. in ἀρετὴ laudat ἀρετὴ διαείδεται ἄνδρα.

278. ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη. Lips. ἀνὴρ, ἔνθ' ἄλκιμος. Apollon. in δειλὸς, ἔνθ' ὅγε δ. et ὥςτ' ἄλκιμος. Cod. Ital. a Tho. Bentl. inspectus ὅτε τ' ἄλκιμος. Totus versus est interpretamentum superioris. Bene iam Koeppen hoc vidit et versum in suspicionem adduxit.

279. τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ χρὼς — Vtitur h. l. Apollon. Lex. vt doceat κακὸν esse δειλόν. quod iam Δ, 295 vidimus.

VII. 279—285. ap. Stobaeum sunt Serm. XLIX. p. 355. sine varietate.

280. ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θ. ed. Rom. et Eustath. vitiose ἐρητύεται ἐν φ.

281. ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. „μετοκλάζει. μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας. ὀκλὰξ γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ γόνυ. (vt ap. Apollon. Arg. III, 1307) ὅ ἐστιν, ἐγκλίνει τὰ γόνατα διὰ δειλίαν μετὰ καθίζον" (leg. μετακαθίζων.) Schol. A. Similia aliis inutiliter admixtis Schol. B. et Schol. br. μετοκλάζει, γονατίζει Hesych. et, καὶ τὸ μετοκλάζειν, παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπτειν τὸ γόνυ. Etiam Suidas: μετοκλάζειν, μετακαθίζειν. Vox vno h. l. obuia.

Cogitandum autem de homine poplitibus flexis sedente, corpore calcibus subnixo; occurrunt ita οἱ λοχῶντες in vasis pictis. Spectabantur autem in insidiis haec duo: quod quis per multum tempus perdurare poterat in statu corporis molestissimo, et quod animo erat firmato discrimine iam instante. Bene loco vtitur Arrian. Diss. II, 13, 13 ὅταν οὖν ἴδῃς τινὰ ὠχριῶντα — τούτου ὄρεξις καὶ ἔκκλισις πέπονθεν, οὐκ εὐοδεῖ, (non bene se habet) φλεγμαίνει. χρῶμα γὰρ μεταβάλλει οὐδὲν ἄλλο, οὐδὲ τρόμον ποιεῖ, οὐδὲ ψόφον τῶν ὀδόντων, οὐδὲ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, scil. quam quod cupit et timet. Ductus hinc locus praestantissimus Pindari N. III, 71 συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ (virtute) μέγα βρίθει. ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ, ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀτρεκέϊ κατέβα ποδὶ, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

282. ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Sch. A. br. πατάσσει. κινεῖται μείζονι παλμῷ, ἀπὸ τοῦ πολλοῦ φόβου. Et Hesych. inter alia: τρέμει. πηδᾷ. φοβεῖται. Aliter laudis cupidine θυμὸν πατάσσειν videbimus inf. Ψ, 370.

283. κῆρας ὀϊομένῳ. Schol. B. πολλοὺς θανάτους ὑπονοοῦντι. quidni ſimpliciter, mortem. vt Schol. br. θάνατον προςδοκῶντι. cum deberet bonam ſpem habere, ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλῆσθαι, vt cum Xenophonte et Demoſthene loquar.

πάταγός τε διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων Schol. Ariſtoph. Nub. 377.

284. οὔτε τι λίην ταρβεῖ. Schol. B. οὐδ' ὅλως. v. ad A, 553. quod hic locum habere non videtur; omnino non moueri, eſſet temerarii et ſtolidi; ſed *non nimium, non multum moueri*, viri fortis eſt. Ita etiam Plutarch. disputat, loco laudato de virt. mor. ſub f. p. 451 extr. add. Euſtath. p. 932, 8. 9. Poſſunt tamen talia animi iudicia paullo pinguius efferri, nec licet in iis tricari.

285. Leue eſt, notabile tamen, ἐπειδὰν hoc vno loco occurrere; alibi eſſe ἐπεὶ ἄν, et Euſtathium monere ad Z, 412 p. 652, 7 παρὰ τοῖς ὕστερον frequentari ἐπειδὰν pro ἐπεὶ ἄν.

286. ἐν δαΐ λυγρῇ. τῇ χαλεπῇ μάχῃ. Sch. br. et Apollon. Lex. δαῒς ἡ μάχη, laudato hoc hemiſtichio. De δαῒ v. ad Ξ, 387.

287. οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. „Sic γε Ariſtarcheae" Sch. A. Debuere ergo aliae, vt eſt in vno Vindob. habere τεόν τε. Tum notatur, etiam ab Euſtath. quod omiſſum τις. ὄνοιτό τις. Durior ſane ellipſis! teſtatur tamen, quam religioſe priſcam ſcripturam ſeruarint grammatici; facile enim legi poterat οὐδέ τις ἔνθα. Bentleium quoque ſic emendare video. De forma loquendi οὐδεὶς ὄνοιτο v. ad Δ, 539.

288. εἴ περ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος ἠὲ τυπείης. „quod discernuntur βαλεῖν et τύψαι" (quod alias οὐτάσαι. ἐκ χειρὸς τιτρώσκειν.)

βλεῖο. βληθείης. Sch. A. formam ita illuſtrat: vt θέμενος, θεῖο, ſic βλέμενος, βλεῖο. Duxit ergo, vt ab ἐθέμην, aoriſto ſecundo medio, θείμην, θεῖο, ita ab ἐβλέμην, βλείμην, βλεῖο. Nec alia Euſtath. habet. Eodem tendit quod Etymol. habet: ab ἔβλην, ἐβλείμην,

βλείμην, βλεῖο. recitat tunc: Il. N. εἴπερ γὰρ βεβλεῖο (vitio librarii) πονεύμενος. ἐὰν γὰρ βληθῇς πολεμῶν, ἐνεργῶν. Ita vero significatio esset actiua, quam h. l. passiuam esse necesse est. Immo vero, vt τίθεμαι, abit in optatiuo in τιθείμην, τιθεῖο, sic βλῆμι. βλέμαι, (*percutior*) abit in βλείμην, βλεῖο. Ait porro Sch. A. Epicharmum actiue quoque extulisse αἶκα τὸ βλείῃ σφενδόναι." fuit forte βλείης (vt τιθείης) σφειδόνα. In cod. a Th. Bentleio collato et in Harlei. erat βλῆο „quod nescio an non magis analogum" ait Clarke; immo vero minus grammaticum esset. Nec enim ex βλῆμι nec ex βλέω hoc efficeres.

εἴ περ γάρ κε. Vrat. b. d. εἴπερ γὰρ καί. Pro πονεύμενος vn. Vindob. πολεύμενος.

289. τὸ βέλος οὐκ ἐμπέσοι ἂν αὐχένι, οὐδὲ νώτῳ. οὐκ ἂν ἐν Sch. A. ait esse Aristarcheam lectionem; vulgatam οὔ κεν. quae nunc in libris non occurrit.

Pro ἐν αὐχέν' est ἐπ' in vita Homeri. — πέσῃ Barocc. Wassio placebat, si esset ἐπὶ νώτῳ.

290. ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε. ἢ στέρνοιο, ἢ νηδύος. Cant. Mori. vn. Vindob. Deb. saltem στέρνοι', ἤ. Sed pluralis et alibi, et paullo ante 282.

291. πρόσσω ἱεμένοιο. ἱεμένοιο spiritu leni Ven. Vrat. b. d. male. v. inf. ad 707. et sup. ad 118.

μετὰ προμάχων ὀαριστύν. Nil monent Scholia. At seruatum in Etymol. ὄαροι — ὀαρίζειν (de quo dictum ad Z, 516.) — ἔνθεν ὀαριστύς, Ξ, 216. ὀαριστύς, πάρφασις, ἀντὶ τοῦ, ὁμιλία παρασκευαστική. καί, μετὰ προμάχων ὀαριστὺν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ πρωταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ. Etiam Apollon. Lex. ὀαριστύς, πάρφασις. οἷον ὁμιλία παραλογιστική. (cf. Hesych.) σημαίνει δὲ τὴν μάχην (excidit puto versus noster Homericus) et Sch. B. cum Hesych. ὀαριστὺν. μάχην." Ductum puta ab vsu τοῦ ὁμιλεῖν, ὅμιλος, ὁμιλία, de pugna; istius synonymum ὀαριστύς. Paullo remotiora sunt κυδοιμός, ἀϋτή, βοή. Concinit Eustath. p. 132, 37 sq. Iterum occurrit P, 228. ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.

292. ⸎ appicta stigme; sed Scholion excidit. an ad λεγώμεθα spectauit pro διαλεγώμεθα, ὁμιλῶμεν, (vt Sch. br.) dictum? cf. ad vs. 276. cum essent qui negarent, λέγειν pro εἰπεῖν in Homero occurrere. cf. ad B, 435.

ἀλλ' ἄγε. ἀλλά γε Harlei. sicque Gregor. de Dial. p. 36. vbi vsum τοῦ ἀλλὰ in hortando hoc exemplo docet. verum hoc iam sexcenties, et statim A, 62 fuisset notandum: nam vbique ita fere variat scriptura. Idem versus inf. Υ, 244 et cum clausula, εἰδότες ἄμφω, Od. N, 296 repetitur.

νηπύτιοι ὥς. ὡς νήπιοι καὶ ἄφρονες. Sch. br.

293. μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ. Quam opportune vox media h. l. sit posita, non dicam; siue vertas: *ne quis valde* (ὑπὲρ τὸ δέον Eustath.) *indignetur* nos otiosos stare; siue *ne quis per insolentiam reprehendat*, vt malebat Ernesti. Saltem erit, *superbe, cum obtrectatione, et irrisione.* ὑβριστικῶς. Possis putare esse accommodatius μή πού τις ὑπερφίαλος. *ne quis paullo superbior.* vt solet v. c. Od. Z, 273. 4 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα μή τις ὀπίσσω μωμεύῃ. μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον. *metuitur adeo maledicentia superbiorum.* Enimuero ὑπερφιάλως νεμεσᾶν, pro *valde*, μάλα, alibi quoque occurrit Od. P, 481. et Φ, 285 οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν. Hoc sensu, vt sit *supra modum*, aliquoties legitur in Odyss. atque etiam Il. Σ, 300.

De voce ὑπερφίαλος multa argutantur grammatici ex etymo: vide vel Etymol. h. v. monuerunt quoque grammatici inf. ad O, 94. Cum φιάλη subesse videatur, inter cetera probabile sit, esse aut τὸν παραβαίνοντα τοὺς διὰ φιαλῶν γενομένους ὅρκους, aut τὸν ὑπερβάλλοντα τῇ ἀμετρίᾳ, ὡς τῆς φιάλης ἀμέτρου οὔσης, ab aqua super vasis oram redundante et effusa, omnino *immodicus.* Vnde ductae sunt notiones etiam in lexicis notatae, vt sit idem quod ὑπερήφανος, insolens, iniustus; etiam excellens vt Od. Φ, 289. cf. Apollon. Lex. h. v. Hesych. h. v. Sch. br. ad Il. Γ, 106. tandemque omnino, *nimius,*

multus. vnde id quod h. l. habemus, ὑπερφιάλως, *admodum.* Est adeo h. l. eodem fere vsu dictum, vt λίην paullo ante 284 οὐ λίην pro οὐ μάλα· de quo v. ad A, 553. Nil in Schol. nisi quod Sch. br. vtrumque apponit ὑπερηφάνως. μεγάλως.

μή πώς τις ed. Rom.

295. Μηριόνης δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ. ⊱ Scholion ad στιγμὴν spectans excidit; haud dubie monitum fuit de voc. ἀτάλαντος· de qua Aristotelis subtile commentum h. l. in Sch. B. repetitur e Porphyrio. Vidimus illud iam ad B, 169.

297. μέγα πτολέμοιο μεμηλώς. πολλὴν φροντίδα μάχης ἔχων Sch. B. Sch. br. Satis illustratum ad E, 708.

πολέμοιο Lips. ed. Flor. alii: minus bene h. l. cum antecedat μέγα.

298. πόλεμόνδε μέτεισι. h. e. εἰς μάχην παραγίνεται. E Schol. A. intelliges, fuisse olim quoque scriptum: πόλεμόνδε μέτ' εἶσι. vnde Sch. B. ait, abundare aut δὲ aut μετά. Locum respexit et multa ornauit Virgil. Aen. XII, 339 sq.

299. τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς — ἕσπετο. ⊱ „quod nunc diserte Φόβος Martis filius editur; respectu loci ambigui: καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε." Sch. A. Repetit paria Eustath. Scilicet O, 119 vbi nonnulli nomina equorum Martis ediderant. Est iam ad Δ, 440. Λ, 37 de eadem re monitum.

300. ἕσπετο ὅστ' ἐφόβησε — ἕσπετο Clarke *comitari solet.* Ita optime constat temporum ratio. vt B, 221." hoc est argutari. quid enim faciemus vs. 303 vocibus ἔκλυον — ἔδωκαν post θωρήσσεσθον? Dicendum esset, ἕσπετο esse ἀορίστως dictum, et poetam rem praeteritam in praesens adduxisse, et, quod solent poetae, vtrumque tempus confudisse. Enimuero vitiosa est lectio. ἕσπετο ὅς facit hiatum. Fuit baud dubie ἕσπεται, ὅς, quod etiam Bentl. vidit; mutatum quia ἐφόβησε sequitur. ταλάφρονα, τλητικὸν κατὰ φρένας Apollon. Lex. h. v. pariter Hesych. Sch. br.

301. Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον. ⸺ „quod *Ephyra* vrbs eſt Theſprotiae, cuius incolae *Ephyri* dicuntur. Subiicitur notum illud, quatuor fuiſſe Ephyras, Theſprotiae, Theſſaliae, Elidis, Corinthum. (Alii plures enumerant: v. Stephan. Byz. h. v. et Euſtath. ad Od. B. p. 1415, 50.) Nunc tandem ſubiicitur, quod verum eſt: h. l. intelligendos eſſe *Cranonios Theſſaliae*, vt *Apollodorus docet.* Sch. A. cum Sch. br. et Etymol. Accedit Steph. Byz. in Κράνων et primo loco Strabo, nec modo in deperditis ſuper Theſſalia (vnde v. Epitomen p. 508 B.) verum etiam lib. IX, p. 674. 5. recitatis verſibus, vbi docet a Phlegya Ixionis patre dictos Phlegyas, qui mox fuere Gyrtonii, vt Ephyri, qui mox Cranonii. Nec alia voluit Apollon. Lex. Ἐφύρους, in loco iam a viris doctis emendato; vitioſam tamen lectionem Ἀκαρνᾶνας pro Κρανωνίους iam ſuo Heſychius tempore repererat. De hac Ephyra, Cranone, v. inprimis Schol. Pind. P. X, 85.

Verius dixi, Cranonios haberi Ephyros, quia *Phlegyae*, qui ſubiiciuntur, *Gortynii* ſunt: (agi enim h. l. de bello inter populos finitimos exorto patet) quod et Sch. A. B. br. habent; at iidem alia de Phlegyis ab h. l. aliena adiiciunt. Solent enim cum Phlegyis Theſſaliae confundi, nec a quoquam magis temere quam ab Euſtathio ad h. l., alii Phlegyae, qui Boeotiae fuerunt, cum vrbe Phlegya, quae antea Andreis erat, in Orchomeniorum finibus; dicti a Phlegya, Martis filio. Hi Phlegyae iniuriis et rapinis in finitimos ſaeuientes, mox templum Apollinis Delphicum diripere auſi ſunt; ſceleſtam gentem terrae motibus et peſtilentia abſumtam eſſe narrant. Hi ſunt Phlegyae, quos Schol. A. et br. ad h. l. e Pherecyde narrant Thebanos infeſtaſſe, ita vt et Amphion muris vrbem cingeret, mortuo autem eo vrbem euertiſſe. (cf. Not. ad Apollod. p. 582. 3 et 597. 8.) Haec Pauſan. IX, 36. Qui tamen ipſe Homericos verſus ad hos Phlegyas Boeotiae refert; Ephyros autem in Epiro quaerit, nimium quantum remotos. Idem recitat verſum Τὼ μὲν ἄρ' εἰς

Ἐφύρους πόλεμον μέτα θωρήσσεσθον. incommode. At Strabo l. l. p. 674. B. vulgatam lectionem habet, nisi quod ἐκ Θρᾴκης excusum est. — Φλέγυας· ab οἱ Φλέγυες, vt excusum quoque in Hymno in Apoll. 278 (in Pyth. 100). Vulgari modo sunt οἱ Φλέγγαι, vel Φλεγύαι· vnde τοὺς Φλεγύας, vt etiam scribi solet in Pausan. l. c. et hic in ed. Rom. Ceterum ex confusis Phlegyis etiam in fabulam Coronidis, Phlegyae filia, e qua Apollo Aesculapium susceperat, magna immigrauit diuersitas, cum et ipsa ad Thessaliam spectans, Pindar. P. III, 59 sq. tamen ad Epidaurum reuocaretur: vt ap. Pausan. II, 26 p. 170. cf. Not. ad Apollodor. p. 695. 6. et ad Virgil. VI, 618. Nunc video nonnulla de his esse disputata a doctiss. Ilgen ad H. in Apoll. p. 259 sqq.

Ἐφύρους μέτα. Ita legitur inde a Stephano. Sicque Venetus, vt et expressum in Schol. Sophocl. Antig. 980. antea editum μεταθωρήσσεσθον, sicque passim scriptum, vt in Ven. B. etiam Apollon. Lex. in Ἐφύρους. Sic quoque edebatur inf. Υ, 329 ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μεταθωρήσσοντο. pro quo ἐς πόλεμον saepe occurrit vt Θ, 376 et al. — μετὰ vulgo accipitur, *contra*, *aduersus*. At hoc necesse non est; μετά τινα est quoque *ad*. Saepe ἰέναι μετά τινα simpl. est *accedere*. Nec θωρήσσεσθαι μετὰ πόλεμον est *contra*. sed εἰς. — Porro per se necesse non esset pugnam *inter* populos hos, Ephyros et Phlegyas, intelligere; nam Ἐφύρους μέτα — ἠὲ μετὰ Φλέγυας sunt: procedit Mars siue ad Ephyros siue ad Phlegyas. Vt tamen hoc loco recte accipiatur *contra* facit, quod subiicitur ἀμφοτέρων et ἑτέροισι δέ. In vno Vindob. est ἀμφοτέροις. perperam.

306. τὸν καὶ Μηριόνης ἕ— „quod καὶ vacat." Paullo ante de ἤϊσαν, de quo Eustath. agit, cf. sup. ad K, 197.

307. Δευκαλίδη, πῇ δ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. „Δευκαλίδης, Δευκαλίωνος παῖς" Sch. A. qui aliena admiscet de Deucalione et Pyrrha, cum hic sit Minois f. vid. Od. T, 179—181. Addunt Sch. B. contractum esse

Δευκαλίδης ex Δευκαλιωνίδης. Ita vulgo traditum etiam ab aliis. Suppetit ſimile exemplum Ἄλκιμος pro Ἀλκιμέδων Jl. T, 392. Probabilius mihi videtur, duplicem fuiſſe nominum horum formam; et fuiſſe eundem vulgo appellatum Δευκαλίωνα et Δεύκαλον.

πῇ dictum eſſe pro ποῦ contendit Sch. B. At nil monet aut ipſe aut alii de δεξιόφι et ἀριστερόφι vſ. 308. Sollenne eſt ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ᾽ ἀριστερὰ, velut H, 238. M, 239. ex eo tamen fieri non poteſt δεξιόφι, vt ſit ἐπὶ δεξίῳ ſc. μέρει, non admittit vſus. Ferrem, ſi δεξιόφι eſſet ἐπὶ δεξίων, vt eſt ἀπ᾽ ὀστεόφι. At Etymologus in Φρήτρηφι p. 800. litem componit; docens ἐπὶ δεξιόφι eſſe pro ἐπὶ δεξιόν, adeoque pro ἐπὶ δεξιόνφι.

πῇ δ᾽ ἄρ᾽ „*ecquanam igitur.*" Clarke. Eſt vero ἄρα Lat. *tandem. qua tandem parte.*

308. ἀνὰ μέσσον ed. Flor. et Aldd. ἀνὰ μέσσους ex Rom. intulit Turnebus, firmantque hoc codices.

309. ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω — οὕτως Flor. mutatum ſtatim in Ald. 1. quia ſequitur δεύεσθαι.

310. δεύεσθαι πολέμοιο. De vi huius vocis et ſenſu ad locum accommodato nemo ex antiquioribus quaerit. Schol. br. προςδεῖσθαι reddunt, et Euſtath. οὐδαμοῦ οἶμαι ἀπολεμήτους εἶναι. h. e. nusquam ſine pugna eſſe Achiuos, nusquam ſtare otioſos, ſed pugnari vbique. Hoc ſequuntur alii: parum curioſi, quomodo οὕτω ita ſtare poſſit; debet enim ita eſſe: nusquam *tantopere* indigent pugna Achiui: neceſſario ſequi debet, quam illo loco, ad laeuum: atque ad hanc pugnae partem ſe conferunt inf. 327. At quid eſt, *indigere pugna?* virtute, auxilio indigebant ea parte pugnantes, non pugna: non enim ceſſabat pugna aut deerat pugnandi materies. Clarke, impugnato Popio, reddit, *indigere auxilio*. Recte; at docere debebat grammatice, verborum eam vim eſſe. Scilicet δεύεσθαι ponitur abſolute, pro, *inferiorem eſſe*, ductum forte a vaſe non pleno ſeu menſura, cui deeſt aliquid; ita δεύεται vinum τοῦ μέτρου, abeſt a menſura. Solet enim caſus ſecundus iungi, δεύεσθαί τινος. Ita quo-

que Il. Ψ, 484 ἄλλα δὲ πάντα δεύεαι Ἀργείων, inferior es Achiuis. Od. Δ, 264 maritum οὔ τευ δευόμενον, οὔτ' ἄρ φρένας οὐδέ τι εἶδος, nemini inferiorem prudentia nec corporis dignitate. Sed adiungitur caſus ſecundus alio modo: aliquoties legitur δεύεσθαι ἀλκῆς, vt inf. 786. et Od. Ψ, 127. 8. putes eſſe: inferiorem eſſe virtute alterius. At hunc verum modum reſoluendi vim vocis non eſſe, patet ex eo, quod quis dicitur ἐπιδεύεσθαι πολέμοιο, vt h. l. et μάχης, P, 142 Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. vnde apparet, fuiſſe plenam orationem, δεύεσθαί τινος κατὰ, vel διὰ, τῆς μάχης, ſ. μάχης ἕνεκα. *inferiorem eſſe pugna.* quod et eſſe poſſet δεύεσθαί τινος (κατὰ) τὴν μάχην. Eosdem vſus et ſignificatus habet ἐπιδεύεσθαι, vt E, 656 ἐπεὶ πολλὸν καίνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν· et μάχης, pugna inferiorem eſſe, Ψ, 670. Ω, 385. Atque etiam ἐπιδευὴς ita poſitum Od. Φ, 185 πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν — pariter 253. Hinc ductus videtur eſſe vſus τοῦ δεύτερος, vt proprie ſit: *inferior.*

Firmat dicta Apollon. Lex. in δεύεσθαι. — καὶ τὸ λείπεσθαι καὶ ἐλαττεῦσθαι, adſcripto verſu noſtro, ad quem Tollius veram rationem perſpexit.

314. ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. de hac v. H, 240 (VII.)

315. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο. ξ— „quod Zenodotus legerat ἐσσύμενον πολεμίζειν, ignorans, ἐσσύμενον πολέμοιο dici, pro ὡρμημένον εἰς πόλεμον. (Atqui hoc ignorare nequiit Zenodotus! ſed repererat ille alteram lectionem in ſuis codicibus. Procliue ſane genus hominum in reprehenſiones ſunt grammatici! nec eſt abſurda lectio πολεμίζειν, quae ſaepe variat cum altera.) aut iungenda eſſe ἐλόωσι πολέμοιο. (quam rationem hoc, et quem ſenſum, habeat, non video.)

Omnino trepidarunt in hoc verſu interpretando grammatici miris modis, vt interdum vix aſſequaris, quid ſibi voluerint. Apertum eſt iungi οἵ ἐλόωσί μιν (εἰς) ἄδην πολέμοιο, καὶ ἐσσύμενον, qui adigant illum ad ſatietatem pugnae, etiam ruentem in pugnam, cupidum pu-

gnandi. Vſum loquendi priſcum in *ſame* pugnae, caedis, vbi nos *ſitim* caedis dicere ſolemus, ita etiam *ſatietatem*, de feſſis pugnando, iam vidimus ad E, 388. et ἄδην, εἰς ἄδην proprie eſſe in Exc. I ad E, p. 174. 5. Reſtat, quod ἐλᾶν (εἰς) ἄδην inſolens eſt; nec tamen ratione omnino caret.

Verum, quod multo magis mirationem facit, eſt, quod videas viros doctos non offendiſſe ad hunc ſcopulum. Vertitur vulgo: „*qui illum ſatis exerceant, perquam incitatum licet ad pugnam.*" Porro nec animaduerſum eſt, veteres non vno modo hunc verſum legiſſe, ἐλόωσι autem legi ex correctione, non antiquiore auctoritate, cum grammatice, quid lectioni antiquiori facerent, haud haberent. Verum audiamus ipſos grammaticos. Sunt enim Scholia plura in Veneto A. confuſa.

Reprehenſioni Zenodoti, quam ſupra vidimus, ſubiunguntur haec: ἔστι δὲ τὸ ἄδην ἐλόωσι, ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι ποιήσουσι τοῦ πολέμου, καίπερ προθυμίαν ἔχοντα. Bene ad ſenſum; ſed, qua ratione grammatica?

Aliud Scholion ex Ariſtarcho ita ſe habet: in nonnullis exemplaribus eſſe οἵ μιν ἄδην ἐάσουσι, ὅ ἐστι κορέσουσι." ſed Scholion totum apponendum eſt: κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων· οἵ μιν ἄδην ἐάσουσι (ita leg. pro ἐάσουσι), ὅ ἐστι κορέσουσι· καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος· ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἄδην ἐλάαν κακότητος (Od. E, 290.) διὰ τῶν δύο ᾶα παρέκειτο ἐάαν. (vt eſſet, *mihi propoſitum eſt, ſatiare eum affatim adhuc aerumna.*) μαρτυρεῖ καὶ τὸ· ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας (Il. Λ, 817) οὕτως Ἀρίσταρχος. Habemus hic antiquiorem lectionem ἐάσουσι et in Od. E, 290 ἐάαν, ductam a verbo ἐάω, *ſatio*. Conuenit T, 402 ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο, quod debuit eſſe ἐάωμεν. forte et ſuſpicari licet fuiſſe ἔω primitiuum, pro ſatio. Habet Etymolog. locum in ἄδην ex Orione, vbi plura confunduntur: „ἄδην ille ductum eſſe voluit ex ἔω, *ſatio*: vt ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο (Il. T, 402), vnde putabat factum eſſe ἔδω, et ἥδω, et ex eo ἄδην — aut ex ἄω, ὦ, vnde ἄσειν ἐν Τροίῃ Il. Λ, 817. et ἧδος, ἄδος,

ἄδην." Fuiſſe ergo h. l. lectum οἵ μιν ἄδην ἑάσουσιν et in altero loco ἄδην ἑάαν ſatis conſtat. Syllabam mediam in ἑάαν eſſe contra proſodiam correptam, noli putare; nam in iſta forma, cum α geminatur, prior littera corripitur, vt ex ἐάω producto α eſt ἑάα, ἑάας, ἑάαν, media breui. Sic Ξ, 394 κῦμα τόσον βοάα ποτὶ χέρσον. Senſus, quem ſubiecerunt lectioni οἵ μιν ἑάσουσιν ἄδην eſſe debuit hic: "qui eum affatim, (εἰς ἄδην, κατ' ἄδην) plus quam ipſe vellet, ſatiabunt pugna.

Iam huic lectioni ſubſtituta eſt vulgata ἐλόωσι. Mirum eſt, cur non ἐλάσουσι pro ἑάσουσι. Aut vt ἐλόωσι exiſtere potuerit, an non credendum eſt, alicubi ἑόωσι fuiſſe? et hoc eadem analogia vt ἐλόωσι, nam ex ἐάω, ἑαῶσι, fuit ἑόωσι. . . Ex tali fonte profecta eſſe videtur lectio cod. Lipſ. ἐλόωσι cum gl. marg. ἕλωσιν. habuerat lectionis auctor ἑόωσι, ἀντὶ ἑῶσι.

Reſtat, vt quaeramus, qui ſenſus vulgatae conſtituendus ſit, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι. Duplicem rationem initam video; *vel* vt εἰς ſuppleatur, vt ſit ἐλᾶν εἰς ἄδην, ad *taedium adigere pugnae.* Quo ſpectat Heſychii gloſſa ἄδην ἐλόωσιν, (vt emendatum eſt quod erat ἐλθωσιν) εἰς κόρον ἄξουσιν et Sch. br. εἰς κόρον ἐλῶσιν, ὅ ἐστι, πολέμου κορεσθῆναι ποιήσωσι. *vel*, vt ἐλᾶν ſit *abigere*, *reprimere* hoſtem irruentem, vt Sch. B. λίαν ἀπελάσουσι, — ἐσσύμενον δὲ (πολέμοιο,) τὸ ἐφιέμενον. et Euſtathius ſic accepiſſe dicendus eſt: ἄδην, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς — Φησὶ γὰρ, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσιν, ἤγουν δαψιλῶς, καὶ εἰς κόρον οἱ Αἴαντες καὶ Τεῦκρος διώξουσι καὶ ἐσσύμενον μάλα Ἕκτορα. Praeſtat hactenus prior ratio, cum multo magis abhorreat dici ἐλᾶν τὸν πολέμιον pro fugare vel vrgere. Quod tamen multo magis pro priore interpretatione militat, eſt locus Tyrtaei, a Koeppen quoque laudatus, Eleg. II, 10. ſaepe, inquit, et fugiſtis et fugaſtis hoſtes, ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' ἐς κόρον ἠλάσατε. vbi ἐλᾶν εἰς κόρον abſolute pro ἐλθεῖν εἰς κόρον, *vtrumque ſatis multum experti eſtis.* Diceres iam illo tempore lectum fuiſſe in Homero ἐλόωσι. In Apollon. Lex. nil occurrit. Conf. quoque

inf. ad Il. T, 424 πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, vbi ſimili modo exponitur.

Bentleius bene ſenſerat impeditam ſtructuram et emendabat: οἵ κεν ἄδην ἐλόωσι — Ἕκτορα. vt ſit ἐλᾷν Ἕκτορα, *exagitare perquam ſatis, multum.* blandiente et ingenioſa correctione, nec tamen vera. De ἄδην, quod priorem habet breuem, dictum ad E, 203. et K, 98.

316. Senſui vel obtuſiori moleſtiam facit verſus hic: Ἕκτορα πρ. Abeſt quoque a Veneto; nec in Scholiis vlla eius mentio; adſcriptus in marg. Townl. ab alia manu; debet ideo defuiſſe antiquis exemplaribus et videri interpretandi cauſſa adiectus eſſe a rhapſodo, cui in mentem venerat formula etiam alibi obuia, vt E, 410. Alii quidem diſtinguunt, Ἕκτορα Πριαμίδην· καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, Αἰπύ οἱ· quod damnat Clarke, quia ſic ταυτολόγος oratio ſit.

εἰ καὶ reſcribebat Bentl. ſicque Vrat. b. et Brunck ad Apollon. IV, 1655 ad. Hoogeveen. doctrina partic. prouocans, hoc vnum exemplum eſſe affirmantem, quo de vſu τοῦ καὶ εἰ conſtet, alterum adiungit ex eo loco Apollonii et tertium e poeta ignoto ap. Plutarchum de S. N. Vind. Sane ita res ſe habet, vt frequentetur εἰ καὶ, vti in illo E, 410 τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, Φραζέσθω. Γ, 215 εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. et h. l. vſ. 58. *etiamſi.* (alius vſus eſt v. c. in verſu Θ, 111 εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται.) Nec tamen exemplis caret alterum καὶ εἰ eodem ſenſu. Notata video Od. N, 292 καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. add. Od. O, 421. Π, 98. 116. Conuenit notum Atticorum κἂν, quod in Homero quoque eſt καὶ ἂν Od. Z, 300 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο. Non igitur videtur eſſe tam mirum et inſolens.

317. αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. — „quod αἰπὺ metaphorice pro δυςπρόςβατον (non δυςπροβ.) δυσχερὲς, et quod περ otioſum." Sch. A. prius cum Suida, verſu adſcripto; alterum hoc male; nam περ eſt

quod alias καίπερ, etsi. Prius habent quoque Sch. br. add. Hesych.

318. κείνων νικήσαντι μένος. „οὕτως πληθυντικῶς αἱ Ἀριστάρχου.“ Sch. br. Quaeras: quid alii legerint: num κείνου? an κείνοιν?

319. ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων. ὅτι μὴ Lips. vitiose cum gl. ἀντὶ τοῦ εἰ. quae spectat ad ὅτε μὴ, quod est serioribus εἰ μή. αὐτός τε Vrat. d.

320. ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν — „γρ. ἐμβάλῃ.“ Barnes.

δαλόν. antiquitus fuit δαϝλὸν, δαυλόν. a δαϝω. vnde Sch. br. δαυλὸν, κεκαυμένον ξύλον. Et Etymol. καὶ Ἰωνικῶς δαυλός.

321. ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας. κ' in aliis deest. male; nisi ἀνέρι δ' οὐκ scribas, quod in Aristide To. II, p. 258 legitur. ἀνδρὶ δέ γ' οὐκ non occurrere vidi, quod alibi variat. Bentlei. corrigit οὐ ϝείξειε. Enimuero εἴκω, cedo, non est δίγαμμον.

322. καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν. τὸν σῖτον, vt vno verbo Sch. br. reddit. De ἀκτῇ disputatum est ad Λ, 630. Vnde et intelliges, quid sibi velit Sch. B. ad h. l. ἀκτὴ δὲ τὸ προηγμένον καὶ τῶν ἄλλων προτιμηθέν. scilicet multi acceperunt de flore farinae, quod alias ἄωτος. Multa ad h. l. tumultuarie cumulat Eustath.

325. ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. vn. Vindob. ἔν τ'.

326. „ξ— quod, cum νῶϊν et secundus et tertius casus sit, ἡμῶν et ἡμῖν, h. l. est pro ἡμῶν ἐπ' ἀριστερά.“ Sch. A. Possis tamen dicere datiuum ex frequenti vsu pro genitiuo positum *tende nobis ad sinistram*, vsitatius singulari numero: „*tu mihi perge ad s.* Clarke ἐπ' ἀριστερά. „*quoniam media acies tantis viris tuta est, ideo nos ad sinistram.*“ At sic manent reliqua obscura. Non est ἔχε νῶϊ, *duc nos*, sed ἔχε νῶϊν, *tende nobis ad* sinistram. tende mihi.

ἔχε, πορεύου. βάδιζε. Sch. B. ἔχε sc. τὴν πορείαν. τὴν ὁρμήν. nisi malis dicere ductum esse a curribus,

ἔχειν ἵππους *dirigere.* ξ— quod fupplendum (πότερον) vel εἰ.

327. εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν. ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν (ὀρέξει.) Vidimus iam M, 328 omitti τὸ εἰ, vbi fequitur τὸ ἤ — ἤ.

ὄφρα — εἴδομεν pro εἴδωμεν. v. Excurf. III ad lib. IV.

329. ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν — ὄφρ' ἀφίκοιτο Harlei. et Lipf.

331. σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι. „In alio: σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας." Sch. A. ficque Vrat. d. et corrupte vn. Vindob. μαρμώροντα. σὺν τεύχεσι λευγαλέοισι Lipf. fed Schol. λευγαλέοισι. γρ. δαιδαλέοισι ὃ κρεῖττον.

332. ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. Poteft bene dictum effe, pro κατ' αὐτοῦ, ἐπέβησαν αὐτῷ, at multo melius coni. ἐπ' αὐτῷ Bentl.

333. τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος. ὁμὸν, ἰσοβαρὲς Sch. B. ἰσοῤῥεπὲς Sch. br. Simpliciter pugna quia ὁμοῦ, ἅμα, contendunt vtrinque et virtutem exerunt. Mox 337 ὁμόσ' ἦλθε μάχη, quod alias ἐμίχθη. et 343 ἐρχομένων ἄμυδις. Bene hactenus Euftath. ὁμὸν νεῖκος, ὁμοῦ ποιοῦν εἶναι αὐτούς. Alio modo ἴση μάχη dicta alibi, cum aequa fortuna pugnatur vtrinque.

ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. ταῖς ἐσχάταις Sch. B. ad *extremum nauium ordinem.* Quidni dictum fit pro ἐπὶ ταῖς πρύμναις τῶν νηῶν. Vidimus iam fup. Θ, 475.

334. Video comparationem quaeri in puluere a procellis in turbinem circumacto: fic quoque Sch. B. In verbis tamen poetae nihil aliud video, quam congreffum pugnantium comparatum cum impetu procellarum ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη — ὡς ὅτε ἄελλαι σπέρχωσιν ὑπὸ λιγέων ἀνέμων, *vti irruunt mutuo in fe procellae* actae *ab ventis ftridulis.* Bene ideo Euftath. δηλοῖ διὰ τῆς παραβολῆς τὸ συμπεφυρμένον τοῦ πολέμου καὶ τὴν ὁμόσε ἐλθοῦσαν μάχην. Tanquam poeta rem ornauit fingulari procellarum genere commemorato, quod in Afia et in infulis ipfa aeftate ingruit. Ad ventos ftato tempore flantes, ἐτησίους, refert Sch. B. σπέρχειν proprie actiue fi-

gnificat, et potest ex h. l. suppleri κόνιν. Satis tamen frequens, talia verba absolute poni.

„γρ. ὑπαὶ λιγέων." Barnes.

336. οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην. ἄμυδις supplet πνέοντες Sch. B. οἱ ὁμοῦ πνέοντες. Nec tamen necesse. Nam ἄελλαι ἱστᾶσιν ἄμυδις (ὁμοῦ, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον) ὁμίχλην κονίης. ἱστᾶσι cum dilectu pro ἐγείρουσι. Pro οἵ τ' scil. ἄνεμοι, nusquam legitur οἱ δ'.

337. ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη. Lipſ. ap. Bentl. ἦρχε. minus bene. nam ὁμόσε ἔρχεσθαι est pugnantium. Eustath. p. 935, 33 bene hinc illustrat Atticum illud ὁμόσε ἐλθεῖν de conflictu pugnantium; mox, et in foro.

339. ἔφριξε δὲ μάχη *horruit pugna* vertitur: Immo μάχη h. l. posita est pro *acie*, *ea horrebat hastis*, sollenni more loquendi, pro, *hastae horrebant*, eminebant cuspidibus, *per aciem*, vt tamen adiuncta videatur esse notio τῆς πυκνώσεως et τῆς κινήσεως. cf. Schol. Eurip. l. c. Disertius Virgil. Aen. XI, 601 *ferreus hastis horret ager*. et alio loco: *atraque late Horrescit strictis seges ensibus*. Sch. A. ὠρθώθη τῆς μάχης τὰ δόρατα. Ambagibus idem declarat Sch. B. et Sch. br. ἐπυκνώθη ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀνατάσει. Φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι πυκνῶς (Emendat ex his Suidam in ἔφριξα Toup. T. I, p. 212). Vsus τοῦ Φρίσσειν, *horrere*, nunc in vulgus notus, quem quoque iam vidimus sup. Δ, 281. 282 Φάλαγγες σάκεσί τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. horrent proprie hastae, tum turmae, acies, ager, hastis, etiam clipeis, vt Eurip. Phoen. 1112 (1119) cf. Eustath. p. 935, 55. Refert verbum inter dictiones metaphoricas, quae potentius rem exprimunt quam propriae, versu hoc laudato, Demetr. de Eloc. §. 82.

Φθισίμβροτος hoc vno loco in Jliade: notata Suidae: διαφθείρουσα τοὺς ἄνδρας.

340. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. „ἠμαύρου" Apollon. Lex. h. v. his verbis laudatis. Hesych. ἠμαύρου. ἔβλαπτεν. respectu ad h. l. Sch. br. ἐστέρησεν. ἠμαύρου prius respectu generalioris significatus. Eadem Etymol.

hoc versu laudato, qui et recte etymon ab ἀμείρω constituit. Argutatur Eustath. dicendo μέρδειν fuisse βλέπειν. Pleno dictum est ὀφθαλμῶν μιν ἄμερσεν Od. Θ, 64. In Sch. B. subiectum est longum et molestum Scholion Porphyrii super voce ἀμέρδειν plenum etymologicis aliisque argutiis. Translatum illud est ex Quaest. Hom. IX. Supra ad E, 336 laudato h. l. editum est in Schol. Ven. ἄμεργεν perperam. v. sup. ad B, 269. αὐγῇ χαλκείῃ vn. Vindob.

ταμεσίχροας, per se apertum, et obuium iam Δ, 511: enucleant tamen Apollon. Lex. τεμνούσας τὸν χρῶτα. λέγοι δ' ἂν ἀπὸ μέρους, τὴν σάρκα. et Hesych. ex eo. it. Etymol. Occurrit et in Tragicis, v. c. Sophocl. Aj. 843.

341. αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων. ἀπολαμπομενάων Eustath. et msf. Mori. alii ἄπο, profitente Barnes. αὐγὴ ἀπὸ κορύθων. quod mox vulgare; vsu omissa praepositione, αὐγὴ κορύθων. seruatum tamen interdum a poetis, vt *fulgor ab auro.* Notauit quoque Koeppen.

αὐγὴ χαλκείη relatum ab antiquis inter audacius dicta, refert Eustath. αὐγὴ χαλκείης κόρυθος ἀπολαμπομένης laudatur in Suida To. II p. 276 in κατάχει ex Schol. Aristoph. Acharn. 1127.

343. μάλα κε θρασυκάρδιος εἴη· — „quod θρ. εἴη pro ἦν." Sch. A. quid cogat, ita accipere, non video. Esset *ille foret; eum admodum esse necesse esset, qui.*

ἐρχομένων ἄμυδις. h. αὐτῶν (Τρώων καὶ Ἀχαιῶν) συνελθόντων.

Post v. 343. operarum errore in ed. Flor. male interiecti sunt vss. 995 — 733.

344. ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο — „quod γηθήσεις pro ἐγήθησεν." De quo v. ad v. praeced. Grauius est, quam commode haec dicta sint. Clarke bene defendit morem loquendi per negationem, οὐδ' ἀκάχοιτο pro γηθήσειεν. nec caret exemplis, copulari vtrunque vt h. l. At enim non hoc quaeritur; sed

gnificat, et potest ex h. l. suppleri κόνιν. Satis tamen frequens, talia verba absolute poni.

„γρ. ὑπαὶ λιγέων." Barnes.

336. οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην. ἄμυδις supplet πνέοντες Sch. B. οἱ ὁμοῦ πνέοντες. Nec tamen necesse. Nam ἄελλαι ἱστᾶσιν ἄμυδις (ὁμοῦ, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον) ὀμίχλην κονίης. ἱστᾶσι cum dilectu pro ἐγείρουσι. Pro οἵ τ' scil. ἄνεμοι, nusquam legitur οἱ δ'.

337. ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη. Lipſ. ap. Bentl. ἦρχε. minus bene. nam ὁμόσε ἔρχεσθαι est pugnantium. Eustath. p. 935, 33 bene hinc illustrat Atticum illud ὁμόσε ἐλθεῖν de conflictu pugnantium; mox, et in foro.

339. ἔφριξε δὲ μάχη *horruit pugna* vertitur: Immo μάχη h. l. posita est pro *acie*, *ea horrebat hastis*, sollenni more loquendi, pro, *hastae horrebant*, eminebant cuspidibus, *per aciem*, vt tamen adiuncta videatur esse notio τῆς πυκνώσεως et τῆς κινήσεως. cf. Schol. Eurip. l. c. Disertius Virgil. Aen. XI, 601 *ferreus hastis horret ager*. et alio loco: *atraque late Horrescit strictis seges ensibus*. Sch. A. ὠρθώθη τῆς μάχης τὰ δόρατα. Ambagibus idem declarat Sch. B. et Sch. br. ἐπυκνώθη ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀνατάσει. Φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι πυκνῶς (Emendat ex his Suidam in ἔφριξε Toup. T. I, p. 212). Vsus τοῦ Φρίσσειν, *horrere*, nunc in vulgus notus, quem quoque iam vidimus sup. Δ, 281. 282 Φάλαγγες σάκεσί τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. horrent proprie hastae, tum turmae, acies, ager, hastis, etiam clipeis, vt Eurip. Phoen. 1112 (1119) cf. Eustath. p. 935, 55. Refert verbum inter dictiones metaphoricas, quae potentius rem exprimunt quam propriae, versu hoc laudato, Demetr. de Eloc. §. 82.

Φθισίμβροτος hoc vno loco in Jliade: notata Suidae: διαφθείρουσα τοὺς ἄνδρας.

340. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. „ἠμαύρου" Apollon. Lex. h. v. his verbis laudatis. Hesych. ἠμαύρου. ἔβλαπτεν. respectu ad h. l. Sch. br. ἐστέρησεν. ἠμαύρου prius respectu generalioris significatus. Eadem Etymol.

hoc versu laudato, qui et recte etymon ab ἀμείρω constituit. Argutatur Eustath. dicendo μέρδειν fuisse βλέπειν. Pleno dictum est ὀφθαλμῶν μιν ἄμερσεν Od. Θ, 64. In Sch. B. subiectum est longum et molestum Scholion Porphyrii super voce ἀμέρδειν plenum etymologicis aliisque argutiis. Translatum illud est ex Quaest. Hom. IX. Supra ad E, 336 laudato h. l. editum est in Schol. Ven. ἄμεργεν perperam. v. sup. ad B, 269. αὐγῇ χαλκείῃ vet. Vindob.

ταμεσίχροας, per se apertum, et obuium iam Δ, 511: enucleant tamen Apollon. Lex. τεμνούσας τὸν χρῶτα. λέγοι δ' ἂν ἀπὸ μέρους, τὴν σάρκα. et Hesych. ex eo. it. Etymol. Occurrit et in Tragicis, v. c. Sophocl. Aj. 843.

341. αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων. ἀπολαμπομενάων Eustath. et msſ. Mori. alii ἄπο, profitente Barnes. αὐγὴ ἀπὸ κορύθων. quod mox vulgare; vsu omissa praepositione, αὐγὴ κορύθων. seruatum tamen interdum a poetis, vt *fulgor ab auro*. Notauit quoque Koeppen.

αὐγὴ χαλκείη relatum ab antiquis inter audacius dicta, refert Eustath. αὐγὴ χαλκείης κόρυθος ἀπολαμπομένης laudatur in Suida To. II p. 276 in κατάχει ex Schol. Aristoph. Acharn. 1127.

343. μάλα κε θρασυκάρδιος εἴη· ἔ— „quod θρ. εἴη pro ἦν:" Sch. A. quid cogat, ita accipere, non video. Est: *ille foret; eum admodum esse necesse esset, qui*.

ἐρχομένων ἄμυδις. h. αὐτῶν (Τρώων καὶ Ἀχαιῶν) συνελθόντων.

Post v. 343. operarum errore in ed. Flor. male interiecti sunt vss. 995 — 733.

344. ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο ἔ— „quod γηθήσεις pro ἐγήθησεν." De quo v. ad v. praeced. Grauius est, quam commode haec dicta sint. Clarke bene defendit morem loquendi per negationem, οὐδ' ἀκάχοιτο pro γηθήσειεν. nec caret exemplis, copulari vtrumque vt h. l. At enim non hoc quaeritur; sed

quaeritur de ſententia: *gaudere nec dolere pugna* non videtur dici ex vſu Homerico, nec accommodate h. l. Nam memoratus erat proſpectus aciei fulgentis aere; quem *delectare* poſſe patet, ſed non aeque intelligitur alterum, quomodo aliquis *dolere* poſſit aſpectu. Aut igitur dicendum eſt ἀκάχεσθαι eſſe generalius dictum pro *cohorreſcere* adſpectu; aut ſententiam ab adſpectu aciei aere fulgentis eſſe reuocandam ad mutuas caedes factas; v. 337. 8 μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. *Laetari* pugna iam aliquoties vidimus ſpectantes, *dum virtutem mirantur:* vt modo ſup. 11. cf. ad Δ, ſub f. *dolere* pugna neceſſe eſt eum, qui caedes adſpicit et vulnera fortium virorum. Itaque nunc *tanta caedes facta eſt, vt ingemiſcendum eſſet aſpicienti.*

346. ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά. „quod τετεύχετον pro τετευχέτην vel τεύχουσιν aut, permutatione temporum, pro ἔτευχον. Sic K, 361 ἐπείγετον pro ἤπειγον." Sch. A. Monitum iam eſt ad e. l. vſ. 364. eſſe hoc praeſens hiſtoricum, et videri poetam rem praeteritam per praeſens extuliſſe; a τετεύχω eſſe praeſenti tempore, τετεύχετον. *Hoc modo duo Saturnii parant mala* (caedes et vulnera) *pugnantibus.* Si tamen memineris, frequenti vſu Homerico duales cum pluralibus iungi ac miſceri, facile intelliges, ne id quidem, quod poſuimus, neceſſe eſſe, ſed τετεύχετον eſt pro ἐτετεύχετον, ἔτευχον. ἐτίθεσαν. Vulgaris lectio erat τετεύχατον, ad quam nihil notatum video a Bentleio, at contra eam docte diſputat Clarke, docens praeteriti perfecti formam locum nunc non habere. Laudat ex vno cod. Ital. Tho. Bentleio inſpecto τετεύχετον, quod bene recepit Wolf. firmatum nunc, praeter vn. Vindob., cod. Ven. tum Sch. A. et Sch. br. ad K, 364. etſi in his male editum τετεύχατον. Mirum tamen, in vulgatam codices ceteros conſentire, ipſum Townl. etiam Euſtath. ita vt inde conſtet, ipſos graecos doctiores grammaticam temporum rationem, ſaltem praeteriti perfecti haud

tenuisse. In Sch. A. additum: ἐν ἄλλῳ· ἡρώεσσιν ἐτεύχετον, quod multo minus ad praesens reuocari potest.

347. Ζεύς μέν ῥα Aristarchea lectio, quam et Venetus habet. Alii Ζεὺς μὲν ἄρα. quam praefero.

348. κυδαίνων. De voce hac v. ad E, 448.

οὐδ' ὅγε πάμπαν. Venetus cum Vrat. d. et vno Vindob. οὐδέ τι. Schol. A. „Ἀριστοφάνης· οὐδ' ὅτε.“ Praestat quod nunc legitur.

349. ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό. Erat ὀλέσθαι iam in ed. Flor. Ald. 1 et Rom. ὀλέσσαι ex Ald. 2. venit in ceteras errore operarum, puto; nam e nullo codice laudatum vidi. Reuocauit prius Wolf. praeeunte Ernestio ex auctoritate istarum edd. et cod. Lips. „Iupiter *nolebat omnino perire Achiuos*, non, *omnino perdere*. Succinunt, vt dixi, codices omnes, in his Ven. Townl. et Harlei. cum ceteris ap. Bentl. vn. Vindob. etiam Eustath.

Ἀχαιϊκὸν vitiose et hic Lips. c. al. Monet quoque de eo Eustath.

Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό. Scriptura antiqua fuit ϝίλιος. ϝιλιαθι. Ita versus stare nequiit. Sed medela, etiam a Bentleio animaduersa, est in promtu; fuit Ἀχαιῶν, vt aliis locis; sic statim A, 71 καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω. Vulgata tamen lectio vbique occurrit etiam ap. Galen. in Hippocr. de Nat. Hom. I, 1. p. 97. To. III. Chart. vbi docet οὐ πάμπαν esse μήδ' ὅλως. scriptum autem ibi est, οὐδ' ὅτι πάμπαν.

350. ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱόν. — Versus ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος. προείρηται γάρ· κυδαίνων Ἀχιλῆα. Sch. A. bonum iudicium!

352. ὀρόθυνε μετελθὼν λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. Sch. A. obseruat, λάθρῃ vel ad μετελθὼν vel ad ὑπεξαναδὺς referri posse. Porro cum sequatur: ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, ille iungit Ἀργείους ὀρόθυνε, Τρωσὶν δαμναμένους; Erit ergo totus locus interpunctione sic constituendus:

'Αργείους δὲ Ποσειδάων ἐρόθυνε, μετελθὼν
Λάθρη, ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλὸς, ἤχθετο γάρ ῥα,
Τρωσὶν δαμναμένους.

Addit grammaticus: „nisi enim hoc feceris, dictionem soloecam inferre necesse erit, ἤχθετο — δαμναμένους, cum esse debeat ἤχθετο δαμναμένοις." Addit tamen, videri sibi figuram hanc priscam esse, vt in illis: καί ποτέ τις εἴποι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων (vitium librarii vel typothetae est ἀμείνω) ἐκ πολέμου ἀνιόντα. (Il. Z, 479. 480. ad quem loc. v. Obss.)" Atque in hoc ei facile assentimur, esse ἄχθεσθαί τι, omisso διά. vt E, 361 Venus λίην ἄχθομαι ἕλκος. Nam ellipsin τοῦ ὁρᾶν non admittendam esse censet grammaticus, et recte, etsi eadem in Schol. B. probatur.

354. ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη. ἦ μέν γ' ἀμφ. Schol. Aristoph. Equ. 255.

ὁμὸν γένος. Hesych. ὁμὸν, ἐν τῷ αὐτῷ. ὅμοιον (corrige: ἐν. τῷ αὐτῷ ὅμοιον) ἡμῖν ἀμφοτέροισιν ὁμόν. (hoc iam correxerunt ἦ μὰν) Sunt ergo ὁμογενεῖς.

ἠδ' ἴα πάτρη. ἀντὶ τοῦ· μία πατριά. Schol. B. voluit, puto, φρατρία. vt et Schol. Pindari P. VIII, 53 illud exponit: eadem familia. ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς γένεσις, vt est ap. Hesych. et Suid. Hoc idem volebant Schol. br. ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός. Sic φράτορες dicti συγγενεῖς, docente ex h. l. Schol. Aristoph. Equ. 255.

Apud. Plutarch. de aud. poet. p. 32 A. recitantur vss. 354. 5. 6. vbi male in edd. ἡ μία πάτρη.

355. ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη. ᾔδει Barocc. Mori. vn. Vindob. perpetua varietate. Etiam Plutarch. de aud. poet. l. l. et de Is. et Osir. pr. vbi hunc versum laudat. Verum ᾔδη est Ionicus vsus. dictum de hoc iam ad A, 70. et saepe de hoc monitum. Ceterum huic versui repugnare putarunt Od. N, 142 vbi Iupiter Neptunum πρεσβύτατον καὶ ἄριστον appellat. Itaque accipiunt pro ἐντιμότατον.. at nec hoc necesse; in illo Odysseae loco est ille inter deos maiores natu, respectu Apollinis et al. πρεσβύτατος κατὰ θεῶν.

356. τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε. Iam ad lib. VII, (H) 196 vidimus ἀμφαδίην esse pro κατ' ἀμφαδίην. ἀναφανδὸν, φανερῶς. Lipſ. et Vrat. d. ἀμφαδίῃ. deb. ſaltem ἀμφαδίῃ, quod Venetus offert et Euſtath: qui etiam ſubſtituit μάχῃ. perperam. Apud eundem etiam λάθρῃ ſcribitur.

In fine Bentl. coni. ἀλεξέμεν ἐξαλέεινε.

358. τὼ δ' ἔριδος. Iupiter et Neptunus, de quibus dictum erat. Sic etiam Sch. B. At Sch. A. ait τοὶ δ' Ariſtarchum legere; ſicque habet Cod. Ven. Lipſ. Cant. Harl. Vrat. d. vn. Vindob. Alios οἱ δ'. In edd. male τώδ' ante Turnebum.

In ὁμοΐου non apparet ratio, cur ῑ producatur; Bentl. itaque emendat ὁμοιιόφι πτολέμοιο. v. ad I, 440.

359. ― „quod allegorice duas funis oras fingit poeta, alteram Eridis alteram Belli vtrique exercitui illigatas." Quantae argutiae! ἔρις καὶ πόλεμος eſt vnum idemque, μάχη. *pugna* comparatur cum *fune intento;* quod illuſtratum eſt ſup. ad Λ, 336. Poteſt is ab alterutra parte modo remiſſius modo validius intendi; ſimiliter pugna, cum modo acrius modo remiſſius pugnatur, dicitur intendi et remitti, cum duo Saturnii moderentur pugnam, illi ἐπιταννύουσι τὸ πεῖραρ πολέμου, modo ab hac, modo ab illa parte, ἐπαλλάξαντες, per vires, alternis, ἐναλλάξ. Ne iungantur: πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ſed, πεῖραρ ἀμφοτέροις ἐπετάνυσσαν, interpunxi poſt πεῖραρ.

Haec cum ſint tam aperta et expedita, mirari licet, quas tricas veteres nexuerint. Contortae interpretationis de duplici finis ora altera Eridis, altera Belli, auctor editur Ariſtarchus. Alii ſic conſtituerunt, vt extremis funis oris hinc Achiuos, illinc Troianos, illigatos fingi dicerent. Ita Schol. A. B. br. quae altera ex alteris emendanda ſunt. Editur opinionis auctor Crates. Argutatur eadem et alia plura Porphyrius. Mireris quoque Clarkium verba appoſuiſſe: „vtrumque exercitum, tanquam circumiecto fune, in arctum conſtringebant: vt recte Popius." Vera vidit ac ſenſit Erneſti.

πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. haec veteres iungebant, itaque se in locum iniquum deductos videbant. Est Scholion in Ven. A. cui auctor subscriptus est (Alexander) ὁ Κοτιαεὺς (ex Cotiaeo, Phrygiae ἐπικτήτου vrbe) quod apponam: ὁ λόγος· „οἱ δὲ τὸ πέρας τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἔριδος συνάψαντες, ἐπέτειναν ἀμφοτέροις· οἷον ἀμφοτέρωθεν.“ μετενήνεκται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν δεσμῶν. τῷ δὲ ἐπαλλάξαι ἐπὶ τοῦ συνάψαι χρῶνται καὶ πεζολόγων τινές. πλεονάζει δὲ (exemplis huius vsus abundat) Ἀριστόξενος ὁ Μουσικὸς, ἐπηλλαγμένα λέγων τὰ συνημμένα. (in tribus libris harmonicorum Elementorum, qui adhuc supersunt.) Sequuti hoc sunt plerique, etiam Porphyr. cum Eustathio; omnia ad vinculi nexum referendo. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. ἐπαλλάξαντες, ἐπιπλέξαντες, ἐξαμματίσαντες. p. 273 et alio loco, p. 296 ἅμμα ποιήσαντες, καὶ ἀντιβάλλοντες. Similia et alia habet Hesych. Etiam Schol. br. ἐπιπλέξαντες τὰς κῆρας καὶ οἱονεὶ δήσαντες.

Cum pace tamen tantorum virorum dixerim, aliena haec esse ab h. l. Sane, si duo funes nodo facto iunguntur, recte dicentur ἐπαλλάσσεσθαι; nam ἐπαλλάττονται duae res, quae sibi obuiae factae iunguntur, coeunt, aut permutantur; proprie enim ἐπαλλάττεσθαι omnino est permutare, alio transferre. At h. l. Iupiter et Neptunus ἐτάνυσσαν πεῖραρ, vtrinque extendunt, arreptis funis oris, nec coeunt et iunguntur, sed recedunt et disiungunt se; vt intento fune alter deficientibus viribus cedat alteri et est ἐπαλλάξαντες, alternando, alternis, dum modo hic funem intendit, modo validius ille. Est ἐπαλλάσσειν hactenus idem quod ἐπαμείβεσθαι. apud Pindar. P. IV, 402. 3. tauri Colchici χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι. Comparauit vsum vocis in dialecticis Ernesti ad Xenoph. Mem. Socr. III, 8. pr. cum λόγοι ἐπαλλάττονται, disputando in vtramque partem trahuntur seu simpl. per vices disseruntur.

ἐπ' ἀμφοτέροις iungunt multi et reddunt ἀμφοτέρωθεν, quasi sit ἐπ' ἀμφοτέροις μέρεσι aut simile quid. Aristarchus alteram quoque lectionem habuit ἐπ' ἀλλή-

λοισι. Melius iunxit cum verbo ὁ Κοτιαεὺς, modo laudatus, vt ſit ἐπετάνυσαν, ἐπέτειναν, ἀμφοτέροις, Troianis et Achiuis. ſane et ſic procedit, οἷον ἀμφοτέρωθεν.

πεῖραρ. Cant. πεῖρας, ſuperſcripto tamen ρ. variat lectio et alibi. Facta vox ex πέρας, quod extremas quoque funis partes et oras deſignat: πέρατα σχοινίου. Sed et abſolute πείρατα pro fune dixit Homerus Od. M, 51 et Hymn. in Apoll. 129. Apollon. Lex. πεῖραρ. τὸ μὲν πέρας τοῦ σχοινίου. adſcripto hemiſtichio noſtro. add. Etymol.

Aliam viam ingreſſus erat deſideratiſſimus Koeppen, referendo haec ad lances Iouis: πεῖραρ πολέμου, idem quod πολέμου πέρας, eſſe victoriam, et τανύειν τὸ πεῖραρ πολέμου ἐπί τινι, dictum eſſe, quo ſenſu dictum Θ, 69 χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, pro διδόναι νίκην τινί. At nec τανύειν pro *appendere* vſu firmatur, nec reliqua loca, in quibus haec loquendi ratio occurrit, cum iſta notione conueniunt. cf. ſup. ad Λ, 336.

361. μεσαιπόλιος pro μεσοπόλιος notabile exemplum mutatae vocalis in compoſito ap. Etymol. Sic tamen Πυλαιμένης. Κλυταιμνήστρα et alia ap. Euſtath. p. 937, 38. et aliud compoſitorum genus, cum ο mutatur in η, vt ἱππημολγός et alia. οὐ σφόδρα πεπολιωμένος, ἀλλὰ μέσος. οὔπω γέρων (leg. ὠμογέρων ait Bentl.) Heſych. ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος Sch. br. vel, vt melius Euſtath. μιξόθριξ κατὰ τὸ ὑποπόλιον. *ſparſis paſſim canis.*

362. Τρώεσσι μετάλμενος Ven. (ſicque Cant. Mori. Harl. Lipſ. Vrat. d. et vnus Vindob.) Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· Τρώεσσιν ἐπάλμενος" et ſic in edd. legebatur, eodem iure ac ſenſu.

363. Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα. Sch. A. „In Argolica recenſione fuit Ἑκάβης νόθον, *forte*, inquit Schol. *ignoratione vrbis Cabeſi.* Fuit ita ſcriptum Ὀθρυονῆ' Ἑκάβης νόθον." Κάβησα δὲ πόλις Ἑλλησποντίς, Sch. B. At Καβησὸς, πόλις Θρᾴκης Sch. br. et Etymol. Plura legerat in ſuis Euſtathius; vnde patet Cabeſum in

Thracia ad Haemum collocasse alios, alios in Cappadocia τὰ Κάβησα, nonnullos in Lycia, et Othryoneum Sarpedonis fratrem edidisse.

ἔνδον ἐόντα, ἤτοι ἔνδον τοῦ οἴκου Πριάμου, ἔνδον Ἰλίου. Putat tamen idem Sch. B. praestare ἀντὶ τοῦ ἐνόντα καὶ παρόντα, vt τὰ ἔνδον ἐόντα dicuntur v. c. Od. Η, 166. Vt sit *intra castra*, vsus loquendi haud admittit. Eustath. accepit esse *habitantem intra* Cabesum, non extra vrbem in agro. Satis docet vsus perpetuus, referri τὸ ἔνδον ad *domum* (v. c. Κ, 378. Λ, 766) vt adeo sit respectu soceri, Priami, de quo statim agitur. ἔνδον εἶναι Od. Ξ, 407 *domi esse*. et inf. Ο, 438 Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι.

Versus 363 — 366 laudat Strabo XIII, p. 696 C. loco quo docet Homerum nihil memorare de Cassandra violata; sed eam virginem nominare.

364. ὅς ῥα νέον πολέμοιο, μετὰ κλέος εἰληλούθει. „κατὰ κλέος Aristophanes" Schol. A. Verum μετὰ κλέος ἔρχεσθαι etiam in Od. Ν, 415 ᾤχετο, πευσόμενος, μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἔτ' εἴης. et Γ, 83 πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω. Et iam sup. Λ, 227 γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν. — Locum expressit Virgil. Aen. II, 342 *Illis ad Troiam forte diebus Venerat insano Cassandrae incensus amore, Et gener auxilium Priamo Phrygibusque ferebat.*

365. ἥτες δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. — „quod nunc poeta e filiabus Priami *Cassandram* εἶδος ἀρίστην, alibi (sup. Γ, 124. Ζ, 252.) *Laodicen* sic appellat. Nec haec pugnant; nam illa inter innuptas, haec inter nuptas pulcerrima fuit. Alii distinguunt post θυγατρῶν. alii εἶδος accipiunt τὴν εἴδησιν τῆς μαντείας. inepte." A. B. Eustath.

366. Κασσάνδρην ἀνάεδνον. „quod ἔδνα dabant proci. Itaque Othryoneus petebat Cassandram ἀνάεδνον, *ita vt ipse nulla munera daret*" Sch. A. quae sunt recocta ex iis quae ad Ι, 146 notata erant: ad quem vs. vide de

forma vocis, quae fuisse videtur ἀνεϝεδνα, aut ex ἄεδνος, (αϝεδνος) ἀάεδνος et tandem ἀνάεδνος. Cum ἕδνα sint munera modo a sponso modo a socero data, potest quoque ea esse ἀνάεδνος, quae tantopere expetitur, vt sine dote ducatur. cf. Eustath.

Κασάνδρην veterem scripturam fuisse certum est; estque ea in Lips et in aliis. Si tamen semel eam receperis, mutanda erunt innumera alia pari iure.

ὑπέσχετο δὲ, mutauit in δὴ Barnes; haud bene. γὰρ vn. Vindob. et alter ὑπίσχετο.

368. τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο. Erat ὑπέσχετο cum vitio metri in edd. ipsa Rom. c. Eustath. ante Barnes. qui fulcrum ei quaerens edidit Πρίαμος μὲν ὑπέσχετο. et addit „γρ. μὶν, et ὑπό τ' ἔσχετο. "hoc alterum tenere debebat; afferebat enim cod. Cant. Recepit Clarke et firmant illud codd. Tho. Bentleii, Lips. Ven. Townl.

Cur non et hic scriptum sit τῷ δὲ γέρων, aut qua cum vi ὁ interiectum sit, non apparet.

369. ὑποσχεσίῃσι πιθήσας· Pro hoc est ὑποσχεσίῃ πεποιθὼς in Vrat. d. cum vno Vindob.

370. αὐτοῖο τιτύσκετο. τιθήσκετο vitium ed. Rom. Idem versus legebatur sup. 159.

371. „καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα. „βιβάντα Aristarchus vt δαμέντα (melius Sch. B. vt ἱστάντα) a recto μακρὰ βιβάς. Addit Sch. A. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ὑγιὴς ἀνάγνωσις." Fuit itaque et aliter lectum? puto βιβῶντα, vt erat Γ, 22 μακρὰ βιβῶντα. Sollennior tamen forma βιβάς.

οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ. ἤρκεσε absolute hic et 397 et alibi: cum in aliis locis adiiciatur ὄλεθρον, vt Z, 16. Υ, 289.

372. χάλκεος, ὃν φορέεσκε. — „quod thoraces erant ex aere; respectu habito ad versum B, 529 ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ." Sch. A. Scilicet is vs. reiiciebatur. v. ad e. l. „γρ. μέσῃ δ' ἐνὶ γαστέρι πῆξε" Barn. Idem vs. 398.

374. πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. „Legitur quoque αἰνίξομ', ἀντὶ τοῦ ἐπαινέσομαι, alii reddunt, διήγημά σε ποιήσομαι. Zenodotus αἰνίσσομαι." Etiam Apollon. Lex. hoc verſu laudato ἐπαινῶ. ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγοῦμαι, ἢ αἰνίττομαι. In ἐπαινῶ conſentiunt Schol. br. Etymol. et Heſych. in quo e Comano adiecta haec: ὁ δὲ Καμανός· δεινίζομαι. καταπλήσσομαι. αἰνίζηθ' ὑποφήτην. ὦ verſui praefixum etiam in Townl. Vulgata eſt apud Sch. Pind. P. VIII, 57. laudat verſum; vbi ſcribitur Ὠθρυονεῦ vnde iſtud Ω natum. Male idem accipit αἰνίσσεσθαι dictum pro ἀποφθέγγεσθαι.

377. ταῦτά γε. „Nonnulli ταυτά γε." Sch. A. Scilicet, quod ſeriores ταὐτὰ ſcribunt, τά γε αὐτά. Addit Sch. A. ὅπερ οὐ πιθανόν." Senſus tamen is requiritur.

379. εἴ κε σὺν ἄμμιν. αἴ κε Vrat. d.

ἐκπέρσῃσ' Vrat. at h. l. eſt ſecunda perſona, σὺ ἐκπέρσῃς. non tertia pro ἐκπέρσῃ.

380. „γρ. εἰνακιόμενον Barn." vt alibi, A, 164.

381. ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα „συνῴμεθα. Ariſtarchus συνώμεθα quia eſt ab ἵημι." Probat Schol. A. alios tamen lenem adſcribere, non recte." Nota nunc res eſt, veteres aſperum in medio adſcripſiſſe. Ex ἵημι, ὧμαι, adeoque συνίημι. συνῶμαι.

Porro Sch. A. συνῴμεθα. οὕτως ἀντὶ συνθώμεθα, συμβόλαια καὶ συνθήκας ποιησόμεθα. Similia Schol. Lipſ. add. Heſych. Etymol. Sch. br. Eſt et hoc Ariſtarcheum. Apollon. Lex. in συνώμεθα. laudato verſu: Ἀρίσταρχος, τὸ συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα καὶ συναλλάγματα. ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ Il. X, 261 — Ad e. l. conf. Nota Tollii.

382. ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμέν. — „quod ἕδνα dederunt proci (vide iam ſup. ad 366) ἑεδνωταὶ cum aſpero ſcribitur in Ven. et Sch. ſicque Lipſ. Euſtath. et excuſum in ed. Steph. et hinc deductis. Antiquiores inde ab Flor. et Rom. ſpiritu leni ἐεδ. qui ſane mos eſt, quoties τῷ digamma ε praefigitur: Ϝεῖπα, ἔειπα, Ϝέλπ-

μαι, ἐέλπομαι, ϝείσατο, ἐείσατο. (fcil. ϝϝαιπα. ϝϝελπομαι. ϝϝεισατο) Similis aberratio in ἐέρσῃ occurrit cum deberet esse ἐέρσῃ. Tyrannio fcribebat ἑεδνῶται, quem refellit Schol. A. Clarke ait: „vulgg. ἑδνωταὶ“ quod mihi nusquam occurrebat. Porro οὔτοι. Editum erat in Clark. ed. οὔτι ἑεδνωταὶ operarum puto vitio; nec nifi in Mori fic lectum vidi. ἑεδνωταὶ δὲ κηδεσταὶ, πενθεροὶ, qui ἕδνα accipiunt a generis. Sch. Ven. A. B. Eadem Hefych. Etymol. At Sch. pr. προικοδέται· — ἑαμὸν ap. Euftath.

383. ὡς εἰπὼν ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. „Ariftarchus ἕλκε.“ Sch. A. διὰ κρ. Venetus.

384. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ. „Ariftarchus: ἦλθ' ἐπαμύντωρ.“ Ἄσσιος male codd. nonnulli vt Vrat. A.

385. πὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων. vt P, 501. a. quod alias in curfu: inf. Ψ, 380. 1. et 765.

388. λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. „τὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα λαιμὸν“ Sch. B. male. fed κατὰ λαιμὸν, ὑπ' ἀ. Hefych. λαιμὸς ὁ φάρυγξ. ὁ τράχηλος. ὁ λάρυγξ. ὁ βρόγχος. Verbo Pollux II, 206. Ὅμηρος τὸν στόμαχον (fuperiorem eius partem) καὶ λαιμὸν καὶ λευκανίαν καλεῖ. Iterum occurrit inf. 542. Σ, 34. Od. X, 15.

διαπρὸ et h. l. fcribitur a multis.

Porro πρὸ nonnulli vacare aiunt ap. Schol. A. cum fit διήλασεν. At Herodianus: ὅτι εἰς τὸ πρόσθεν διήλασεν.“ Saepe iam vidimus.

389. ἀχερωΐς, vulgo appellata ἡ λεύκη. cf. Schol. Theocr. II, 121. *populus alba:* quod firmat ipfa fabula de Hercule ex Acheronte reduce corona populea coronato, in Sch. A. B. br. Euftath. Etymol. Hefych. e quo Apollon. Lex. reftituitur, et Harpocration in λεύκῃ, vbi et verfus Homericus apponitur. Paufan. V, 14 ad h. l. prouocat. ἀχελωΐς Euftathius ait nonnullos fcribere. Profecit ex h. l. Apollon. IV, 1682 fqq. in cafu Talo. — Prius hemiftichium eft quoque in Sc. Herc. 421. fed

374. περί δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. „Legitur quoque αἰνίξομ', ἀντὶ τοῦ ἐπαινέσομαι, alii reddunt, διήγημά σε ποιήσομαι. Zenodotus αἰνίσσομαι." Etiam Apollon. Lex. hoc verſu laudato ἐπαινῶ. ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγοῦμαι, ἢ αἰνίττομαι. In ἐπαινῶ conſentiunt Schol. br. Etymol. et Heſych. in quo e Comano adiecta haec: ὁ δὲ Κομανὸς· δειν ίζομαι. καταπλήσσομαι. αἰνίζηθ' ὑποφήτην. ὦ verſui praefixum etiam in Townl. Vulgata eſt apud Sch. Pind. P. VIII, 57. laudat verſum; vbi ſcribitur Ὠθρυονεῦ vnde iſtud Ω natum. Male idem accipit αἰνίσσεσθαι dictum pro ἀποφθέγγεσθαι.

377. ταῦτά γε. „Nonnulli ταυτά γε." Sch. A. Scilicet, quod ſeriores ταὐτὰ ſcribunt, τά γε αὐτά. Addit Sch. A. ὅπερ οὐ πιθανόν." Senſus tamen is requiritur.

379. αἴ κε σὺν ἄμμιν. αἴ κε Vrat. d.

ἐκπέρσῃσ' Vrat. at h. l. eſt ſecunda perſona, σὺ ἐκπέρσῃς. non tertia pro ἐκπέρσῃ.

380. „γρ. εὐναιόμενον Barn." vt alibi, A, 164.

381. ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα „συνώμεθα. Ariſtarchus συνώμεθα quia eſt ab ἵημι." Probat Schol. A. alios tamen lenem adſcribere, non recte." Nota nunc res eſt, veteres aſperum in medio adſcripſiſſe. Ex ἵημι, ὧμαι, adeoque συνίημι. συνῶμαι.

Porro Sch. A. συνώμεθα. οὕτως ἀντὶ συνθώμεθα, συμβόλαια καὶ συνθήκας ποιησόμεθα. Similia Schol. Lipſ. add. Heſych. Etymol. Sch. br. Eſt et hoc Ariſtarcheum. Apollon. Lex. in συνώμεθα. laudato verſu: Ἀρίσταρχος, τὸ συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα καὶ συναλλάγματα. ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ Il. X, 261 — Ad h. l. conf. Nota Tollii.

382. ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμέν. „quod ἕδνα dederunt proci (vide iam ſup. ad 366) ἑεδνωταὶ cum aſpero ſcribitur in Ven. et Sch. ſicque Lipſ. Euſtath. et excuſum in ed. Steph. et hinc deductis. Antiquiores inde ab Flor. et Rom. ſpiritu leni ἐεδ. qui ſane mos eſt, quoties τῷ digamma ε praefigitur: Ϝεῖπα, ἔειπα, Ϝέλπω

μαι, ἐέλπομαι, ϝείσατο, ἐείσατο. (scil. αϝαιτα. αϝελπομαι. αϝεισατο) Similis aberratio in ἐέρσῃ occurrit cum deberet esse ἑέρσῃ. Tyrannio scribebat ἐεδνῶται, quem refellit Schol. A. Clarke ait: „vulgg. ἑδνωταὶ" quod mihi nusquam occurrebat. Porro οὔτοι. Editum erat in Clark. ed. οὔτι ἐεδνωταὶ operarum puto vitio; nec nisi in Mori sic lectum vidi. ἐεδνωταὶ δὲ κηδεσταὶ, πενθεροὶ, qui ἕδνα accipiunt a generis. Sch. Ven. A. B. Eadem Hesych. Etymol. At Sch. pr. προικοδέται· — ἐσμὸν ap. Eustath.

383. ὡς εἰπὼν ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. „Aristarchus ἕλκε." Sch. A. διὰ κρ. Venetus.

384. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ. „Aristarchus: ἦλθ' ἐπαμύντωρ." Ἄσσιος male codd. nonnulli vt Vrat. A.

385. πρὸ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων. vt P, 501. 2. quod alias in cursu: inf. Ψ, 380. 1. et 765.

388. λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. „τὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα λαιμὸν" Sch. B. male. sed κατὰ λαιμὸν, ὑπ' ἀ. Hesych. λαιμὸς ὁ φάρυγξ. ὁ τράχηλος. ὁ λάρυγξ. ὁ βρόγχος. Verbo Pollux II, 206. Ὅμηρος τὸν στόμαχον (superiorem eius partem) καὶ λαιμὸν καὶ λευκανίαν καλεῖ. Iterum occurrit inf. 542. Σ, 34. Od. X, 15.

διαπρὸ et h. l. scribitur a multis.

Porro πρὸ nonnulli vacare aiunt ap. Schol. A. cum sit διήλασεν. At Herodianus: ὅτι εἰς τὸ πρόσθεν διήλασεν." Saepe iam vidimus.

389. ἀχερωΐς, vulgo appellata ἡ λεύκη. cf. Schol. Theocr. II, 121. *populus alba:* quod firmat ipsa fabula de Hercule ex Acheronte reduce corona populea coronato, in Sch. A. B. br. Eustath. Etymol. Hesych. e quo Apollon. Lex. restituitur, et Harpocration in λεύκη, vbi et versus Homericus apponitur. Pausan. V, 14 ad h. l. pronocat. ἀχελωΐς Eustathius ait nonnullos scribere. Profecit ex h. l. Apollon. IV, 1682 sqq. in casu Talo. — Prius hemistichium est quoque in Sc. Herc. 421. sed

sequuntur: ἡ ὅτε πέτρη Ἠλίβατος πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ, ὡς ἔριπε.

390. ἠὲ πίτυς βλωθρή. Iterum vox legitur Il. Π, vbi quinque hi versus repetuntur v. 482—6. et Od. Ω, 233 στὰς δ' ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην. ad quem versum Apollon. Lex. βλωθρὴν, μολοθρὴν, τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν θορύζουσαν (θορνύουσαν vel θοροῦσαν) οἷον πηδῶσαν. Similia Hesych. Sch. br. quae iam comparauit Villoison. Clarius grammaticorum mentem exponit Etymologus: εἴρηται παρὰ τὸν αἰθέρα καὶ τὸ μολεῖν· μολαιθέρη τις οὖσα. ἡ εἰς τὸν αἰθέρα μολίσκουσα. Idem: βλώσκω, τὸ αὐξάνω — ἀπὸ τοῦ μολῶ, μολίσκω. Nec aliter sensit grammaticus Sch. br. βλωθρὴ, μακρά. παρὰ τὸ βλώσκειν ὅ ἐστι βαίνειν (sc. μολίσκειν.) εὐαυξὴς γάρ. add. Eustath. pluribus locis. At veteres grammatici in Sch. A. B. Victor, vndequaque dialectos arcessunt, e quibus βλωθρὸς dictum sit: τινὲς ἁπαλὴν, κατὰ Ἀρκάδας· οἱ δὲ ὑψηλὴν κατὰ Βοιωτούς· ἤτοι Φλοιαβαρεῖς κατὰ Μαγνῆτας· ἢ τραχεῖαν κατὰ Δρύοπας· ἢ ηὐξημένην κατὰ Τυρσηνούς· ἢ σκληρὰν, κατὰ Καρυστίους. Exscripsit quoque haec Eustath. add. Sch. Nicandri ad Ther. 693 p. 32. ed. Par. Mireris tamen homines illos huc deuenisse, cum nihil apertius sit quam a radice, a qua nunc βάλλω tenemus, βλῶ, βλέω, βλῆμι, — βλόω, βλῶμι, βλώσκω, venisse βλωθρὸν, quod in altum se emittit, iaculatur; quod Virgilio est, *se subiicere* Ecl. X, 74. Ge. II, 19 fuit βλώσκειν. Vt ad etymum a μολῶ deuenirent, adducere eos potuit vsus τοῦ καταβλώσκειν pro κατατρέχειν. Od. Π, 466 ἄστυ καταβλώσκοντα. et Apollon. I, 322 vbi v. Schol. IV, 227. et προβλώσκειν, promimere, procedere Odyss. T, 25. Φ, 239. 385. Verbo est *procera* pinus. E Scholiis tamen intelliges vocem antiquam fuisse, diuersis in locis serius quoque vsu habitam. Ex Homero βλωθρὴν Ἀχερωΐδα repetiit Apollon. IV, 1476. Occurrit μήπω κεκριμένη μηδὲ βλωθρῇ ἐπὶ ποιῇ in Arat. Dios. 357 et βλωθρᾶς πλατάνου in epigr. Erycias XIV. ap. Brunck. Anal. To. II, p. 298. Etiam ἐλάτας βλωθρὰς dixit Oppianus.

οὔρεσι τέκτονες diuisim scribendum esse monent Sch. A. B. nam fuere, qui vna voce dictos vellent οὐρεσιτέκτονες, in his Nicias.

τὴν δ' οὔρ. Lipſ.

391. ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι. „νεήκεσι pronuntiandum vſu et more; ſic quoque Alexio. At Aſcalonita, νεηκέσι. Et debebat ſic pronuntiari ſecundum analogiam, cum ſit ductum ex ἀκή. Vſus tamen aliud probat νεήκης et τανα ήκης." Plura ap. A. B. Euſtath. — Eſt idem ac νεακόνητος. Heſych. νεήκεσι. νεωστὶ ἠκονημένοις. ὀξέσι. Succinunt Sch. br.

393. βεβρυχώς. Miſcent grammatici, Sch. A. B. Euſtath. duo diuerſa: βρύχειν vel βρύκειν, de quibus ſatis multa dicta ſunt ad Moeridem, Thomam, Ammonium, al. et βρυχᾶσθαι et multa argutantur; hoc de leonum vagitu proprie dicitur, illud de *fremitu*, et proprie quidem dentibus frendentium, vnde quoque βρυγμὸς apud Hippocratem occurrit, de quo v. Galen. in gloſſis Hippocr. ſicque h. l. v. Sch. br. Spectat huc Apollon. Lex. h. v. βεβρυκὼς, τῶν ὀνοματοπεποιημένων; emendandum βεβρυχώς.

Verſus 392. 393. Dionyſ. Halic. de compoſit. ſ. 4 laudat tanquam exemplum doctae compoſitionis, vt doceat, quantum detrahatur orationi ſi membra ſoluantur. Similia Hermog. de formis orat. I, 6 p. 290. Repetuntur vſſ. 392. 3. inf. Π, 485. 6.

394. ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας. ἐξεπλήγη, v. ad Γ, 31.

395. οὐδ' ὅγε τόλμησεν. Lipſ. Vrat. b. οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν.

δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας ἂψ ἵππους στρέψαι. Lipſ. a pr. m. ἀλύξαι — στρέψας. altero ſuperſcripto.

398. μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν. „γρ. μ. δ' ἐνὶ γαστέρ' ἔπηξε." margo Steph. et mſ. Mori. v. ad 372.

399. αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων. „Sine γ' Ariſtarchus" Sch. A. male.

402. *μάλα σχεδὸν ἤλυθεν.* „*ἤλυθεν* ex *ἤλυθον*, non ex *ἤλυθα*" Clarke.

403. *'Ασίου ἀχνύμενος.* ⸗ „quod omissum *περὶ 'Ασίου*" Sch. A. *ὑπὲρ* Sch. br.

405. *πάντοσ' ἐΐσην* et *πάντοσε ἴσῃ* et hic, vt vbique, variat. v. Γ, 347.

406. *ἀσπίδα — τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε.* Erat *τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν* in edd. et codd. vulgatum. potest hoc exponi, aut vt *ἀσπὶς* sit *δινωτὴ ἐν ῥινοῖς καὶ χαλκῷ*, tanquam partibus suis, quibus constet, vel *ἀσπὶς ἐν ῥινοῖς*, paraphrasi alibi obuia, pro *ἔχουσα ῥινούς*. Inest tamen molesti aliquid. Wolf. V. C. ex ms. Lips. ap. Ernesti recepit *ὅγε ῥινοῖσι* quod retineo, cum et cod. Townl. idem offerat, vt pro mero lapsu librarii haberi nequeat; contra vero interpositum *ἐν* videatur ab eo, qui metro metuebat in vltima voc. *ὅγε.* quae tamen producitur et tono et propter *ρ* in *ῥινοῖσι.* Habemus tandem et alibi similia: Od. T, 56 *κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ* pro *ἐξ ἐλέφαντος.* sollenni vsu casus tertii.

407. *ἀσπίδα δινωτὴν, περιφερῆ. δῖνος γὰρ ὁ τόρνος* Sch. B. Alia scriptura est *δεινωτὴν*, quam ipse Apollon. Lex. h. v. habet, *δεινωτὴν, στρογγύλην.* sicque Hesych. et Vrat. d. Conf. sup. ad Γ, 391.

δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν. „*κανόνεσσι* plene Aristarchea exemplaria" ait Sch. A. ergo vitium metri grammaticus non vidit? De voce v. ad Jl. Θ, 193.

408. *τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη.* ⸗ „quod *πᾶς* pro *ὅλος.* Notatur respectu versus: *πᾶσαι δ' ὤϊγνυντο πύλαι*, pro *ὅλαι* Jl. Θ, 58." Sch. A.

ἐάλη, συνειλήθη καὶ συνεκρύβη Sch. B. Eustath. *συνεστράφη* Apollon. Lex. h. v. adde Hesych. Suid. Iterum inf. Υ, 168 et 278. Alio loco Χ, 275 est *ἕζετο γὰρ προϊδών.* Dicitur de eo qui *se colligit*, corpus inflectit vt lateat. Virgil. Aen. X, 412 *seque in sua colligit arma* XII, 491 *Subsistit Aeneas et collegit in arma Poplite subsidens.* De forma vocis agit Etymologus: *ἦλη, ἐάλη,*

vt ἤγη, ἐάγη, ἧδε, ἕαδε. Ab ἀλέω vel ἄλημι. v. ad E, 823. quod idem quod εἰλέω, εἴλημι. flecto, inuoluo. Π, 403 ἧστο ἀλείς. Fuit ϝαλεις. εϝαλη.

In princ. τῷδ' ὕπο Vrat. d.

ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος — ἀντὶ τοῦ ὑπερέπετο Apollon. Lex. h. v.

409. καρφαλέον — ἄϋσεν. pro ἤχησεν et τὸ κατάξηρον. Melius addas ὀξύ. quod fup. M, 160 αὖον. ad quem loc. vide, et mox 441. Varietatem fcripturae nusquam vidi, quae alibi eft, cum καρχαλέος pro eo obtruditur Jl. Φ, 541. vbi vide. Bene Sch. B. ἐναργεστάτη ἡ ὀνομασία.

ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν. ἐπιτρέχειν h. l. idem quod ἐπιψαύειν. quatenus, aere percuffo per fagittam fuperuolantem, aes refonat. Etiam Apollon. Lex. ἐπιθρέξαντος, ἐπιδραμόντος. εἴληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθρεξεν — vt ἔθρεψεν a τρέφω. Hefych. ἐπιδραμόντος. ἐπιξύσαντος bene ad h. l. In Ald. 1. erat vitium ἐπικρέξαντος, etfi non prorfus infelix.

412. ὑπὸ πραπίδων, ὑπὸ φρενῶν fubter diaphragma. cf. fup. ad A, 103. 608. Apollon. Lex. πραπίδες. Φρένες. et locus vbi illae funt in corpore: hoc loco laudato. add. Hefych. h. v.

414. οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος. Flor. Rom. κεῖται, incuria metri. ἄτιτος. Apollon. Lex. h. v. ἀτιμώρητος. ἐπὶ δὲ τοῦ „οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος" οἷον· ὑπὲρ οὗ οὐδεὶς εἰςεπράξατο· recte δίκην vel δίκας defiderat Villoif. Etiam Hefych. ἄτιτος. ἀτιμώρητος. fed peffime adiicitur: κατὰ στέρησιν τῆς ἄτης.

415. εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο. „πυλάρταο κρατεροῖο, ita vt vtrumque iunctim fit affumendum, τοῦ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἐπαρτῶντος, ὅ ἐστιν ἁρμόζοντος." Sch. A. Sch. br. et Apollon. Lex. h. v. qui Apionis aberrationes fubiicit. Spectare epitheton ad τὸ διεξίτητον facile intelligitur. Vocem iam vidimus Θ, 367.

ἰόντα. „διὰ τοῦ ι, αἱ Ἀριστάρχου" Sch. A. an lectum quoque fuit ἐόντα? Sane; et habet hoc Towni.

χρυσεροῖο Cant.

419. ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου. si ἑοῦ est *sui*, scriptum esse debuit ἑϝοῦ. enim vero est ex ἐός *bonus*, v. Exc. de Digammo sub hac voce, et Exc. VII ad Il. A.

420. ἀλλὰ θέων περίβη. ⸓ „quod hic locus inseruit interpretandis istis, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, pro ὑπερμαχεῖς, petitum ab animantibus (fetum, pullos, catulos, tutantibus)" Sch. A. v. ad A, 37. Totus versus cum 421. 422. 423. legebatur sup. Θ, 331. 2. 4. et valde probabile sit eos h. l. esse a rhapsodo insertos, vnde et στενάχοντα in v. 423 venisse dicendum est; nam iidem duo homines, Mecisteus et Alastor, etiam ibi Teucrum vulneratum absportabant. — ἀμφικάλυψε Vrat. d.

423. βαρέα στενάχοντε. ⸓ „quod Zenodotus στενάχοντα legit; quod ridiculum, nam Hypsenor caesus erat." Emendatior lectio στενάχοντε debetur libris Aristarchi: vt sint οἱ βαστάζοντες" Sch. A. B. Lips. Prauam lectionem habent primae edd. Flor. et Aldd. (etiam e codd. Cant. Vrat. d. A.) veriorem, στενάχοντε ed. Rom. c. Eustath. στενάχοντας Lips. Deprauata forte petita est ex altero loco Θ, 334.

424. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα. ἵετο δ' αἰεί. λῆγε μένος. glossa ms. Lips. οἱ Ἀττικοί, μένους. Notauit et Eustath. At sunt prorsus diuersa. Atticis non modo, verum aliis quoque scriptoribus, et ipsi Homero: v. c. sup. A, 224 οὔ πω λῆγε χόλοιο, λήγειν dicitur intransitive, *cessare ab aliqua re*, adeoque est idem ac παύσασθαι. At h. l. transitiue; hactenus est ἔπαυσε. Monuit aduersus Clarkium Ernesti. Conuenit cum altero A, 282 σὺ δὲ παῦε μένος τεόν. — μέγα ἵετο male Vrat. d. et alii iungunt.

426. ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς. ⸓ „quod δουπῆσαι pro ἀπολέσθαι ex consequenti: cum respectu ad glossographos, qui pro eodem habent δεδουπό-

τος, τεθνηκότος." Sch. A. ſicque Heſych. h. v. Spectat res ad locum Jl. Ψ, 679 δεδουπότος Οἰδιπόδαο, quod Ariſtarchus ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου acceperat, quod ibi docent Schol. et Apollon. Lex. in δουπῆσαι. Add. Sch. B. ad praeſentem locum.

λοιγὸν Ἀχαιῶν Mori. Barocc.

428. Inde a γαμβρὸς vsque ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ 433 eſſe διὰ μέσου vidit quoque Schol. A.

430. τὴν πέρι κῆρι Φίλησε. Sch. B. „ὑπὲρ τὸν τῆς Φύσεως νόμον." Videntur etiam hic multi et ipſe Erneſti, iunxiſſe περὶ κῆρι. quod graecum non eſt. verum ἐΦίλησε πέρι, περισσῶς, (ἐν) κῆρι· vt ſaepe monitum. v. Δ, 46. Barn. „γρ. τὴν περὶ κῆρ' ἐΦίλησε. ab ipſo puto procuſum.

Mater, legitima Anchiſae vxor, Eriopis ap. Euſtath.

431. πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ. „ἐκέκαστο." Apollon. Lex. h. v. ἐκεκόσμητο. nam κάζειν eſt κοσμεῖν. Supplendum autem (κατὰ vel ἐπὶ) πᾶσαν ὁμηλικίην. vt plene dictum occurrit Jl. Ω, 535 πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. alias ſubſtituerem ὑπέρ. Inf. Π, 809 ἡλικίην ἐκέκαστο. apud Apollon. I, 101 Θησέα δ', ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο, poteras ſuſpicari παρὰ πάντας ſed eſt ibi πέρι, h. ὑπὲρ ἄλλους. vt recte ſcripſit mutato accentu Brunck, plene dictum eſt lib. III, 585 ὃς περὶ πάντων ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο. Senſum bene reddit Sch. br. πασῶν γὰρ ὁμηλίκων τῷ κάλλει διέΦερε. Vnde et Heſych. reddit ἐνίκα. ἐδοξάζετο. ἐκεκόσμητο. Inde ſimpliciter ἐκέκαστο *excelluit* vt B, 530. E, 54 et al. et aliquoties ap. Apollon. Argon.

432. κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ Φρεσί. Barnes: „γρ. κάλλει ἠδ' ἔργ." peſſime.

433. γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος. Barnes: „γρ. ὦ 'ριστος." v. ad Λ, 288.

Seruauit interpolationis nonnullorum veterum, haud dubie rhapſodorum, quae tamen propter verſuum ſcabri-

tiem mature fuit deprehensa, memoriam Eustath. ad h. l. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι ἐνταῦθα μετὰ τὸ. (vs. 433) Γῆμεν ἀνὴρ ὤ. ἐνὶ Τρ. εὑρείῃ ὑπογράφουσί τινες προσγράφοντες στίχους τούτους·

Πρὶν Ἀντηνορίδας τραφέμεν καὶ Πανθόου υἷας,
Πριαμίδας θ', οἳ Τρωσὶ μετέπρεπον ἱπποδάμοισι
Ἕως ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος.

ἵνα ᾖ Ἀλκάθοος ἄριστος, πρὶν γενέσθαι τοὺς ῥηθέντας. ὅτι, δὲ, καθὰ προεσημειώθη, ἐν πολλοῖς ἔπη Ὁμηρικὰ ἐκ τῶν ἀντιγράφων λείπουσι, (male, si est, *versus deficere ac desiderari*; nam interpolationes recte reiectae sunt) πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ λέγουσι καὶ δεικνύουσι. Haec qui legit, audaciore animo suspiciones de interpolatis locis aperiet.

435. θέλξας ὄσσε. Saepe occurrunt θέλγειν νόον, θυμὸν, ἦτορ. Nunc τὼ ὄσσε. Sane de Mercurio: qui virga ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, Ω, 343. Vidimus sup. ad M, 255 notionem subesse huic voci τοῦ *debilitare*, ideoque *oculos* nunc *visu priuare*, perstringere, obtundere: verbo: de vertigine est accipiendum. Ad h. l. interpretamentum spectat Apionis ἀμαυροῦν ap. Apollon. Lex. h. v. et Sch. br. ad h. l. — Sch. B. θέλξας, παρατρέψας vt (Il. M, 254. 5) αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον. Simile est isti (Π, 792) στρεφεδίνηθέν τε οἱ ὄσσε.

Sequitur ὄσσε φαεινά. Editum erat inde a Flor. et Aldd. cum Romana ὄσσε φαεινὼ πέδησε. enecto metro; tam parum rem metricam curabant editores. Emendavit φαεινὰ Turnebus; nec tamen ausus est eum sequi Stephanus, maluitque vitium metricum seruare cum Berglero. Obtemperarunt Turnebo Cantabrig. altera, inde Barnes, Clarke et al. et est quoque φαεινὰ expressum e Veneto; at Schol. A. habuit et ipse φαεινώ. Nihil enotatum video e Townl. et Vrat. b. vt hinc colligendum sit φαεινὰ ibi legi, at in Vrat. d. et A. est φαεινώ. Dubitat Barnes sitne in Mori φαεινὰ an φαεινώ. Nec enotatum quicquam e Lips. ab Ernestio; Bentleius tamen ex eo et ex Harl. laudat φαεινά.

De metri vitio satis constat; emendandi vero ratio duplex occurrit, vel φαεινὰ πέδησε, vel φαεινὼ ἔδησε. Alterum hoc apposuit Barnes, vt nec constet, sitne var. lect. an emendatio; hoc tamen probabilius: proclinior quoque in hoc erat Bentleius, quandoquidem et alibi ἔδησε hoc modo iunctum occurrit. Inf. Ξ, 73 ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησε. Od. Δ, 380 ὅςτις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου. Prius tamen retinendum esse videtur, cum e codd. firmatum sit; et frequentatur vsus pluralis iuncti cum duali: quod iam docuere Barnes et Clarke: vt Od. Λ, 210. 211. ad Il. A, 566. et Eustath. ibid. et passim. Etiam inf. 617 ὄσσε αἱματόεντα, etsi lectio ibi variat. Ernesti voc. ὄσσε pro plurali habendam esse h. l. et Ψ, 477. patere putabat.

438. στῆθος μέσον οὔτασε δουρί. Sch. B. „ἐδίδαξε, ποῦ κεῖται ἡ καρδία ὡς καὶ Εὐδήμῳ δοκεῖ." videtur fuisse vnus ex Eudemis medicis.

439. ῥῆξε δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα χάλκεον. „quod aperte *thoracem* appellat χιτῶνα χαλκοῦν" Sch. A.

περιέῤῥηξεν αὐτοῦ τὸν χιτῶνα Sch. B.

440. ὅς οἱ πρόςθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. Barnes: „γρ. ὅς ῥ' οἱ. male. Fuit ὅς ϝοι. ἤρκει Barnes „γρ. ἤρκεσ' vt Il. O, 534. Temere hoc e coni. inani. εἴρκει et ἤρκει Vrat. d.

441. αὖον ἄϋσεν. Scribunt αὖον Ven. vterque, et Sch. A. „τὸ αὖον δασυντέον." Mirum, cum iam bis αὖος in ipsis Venetis lectum sit, M, 137. 160. repente nunc alteram scripturam esse receptam: quo confirmatur, quod aliquoties animaduerti, grammaticos plerumque in vnam et alteram rhapsodiam, non in totum carmen, esse commentatos, eorumque obseruationes iis locis, quibus adscriptae erant, adhaesisse.

441. ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Apud Apollon. Lex. et Hesych. scribitur ἐρικόμενος, vt in Ven. Vrat. d. vitiose haud dubie, nam breuis esset littera, quod docet versus P, 295 ἤρικε δ' ἱπποδάσεια. De voce eiusque deriuatis multis agunt grammatici. Sufficit in Apollon. et aliis ad-

Alii videntur vocis Ἄρης proprietatem seruasse. Schol. B. οἱ δὲ, τὴν ψυχὴν ἀφιέναι τὸ μένος ἐποίει sc. Mars; et placere potest, quia Mars sic proprie dicitur, quodque, ex prisco more, tanquam ab eo peractum, ei tribuitur id, quod in bello fit vel gestum est. Sensus ita est: *„deinde autem Mars effecit, vt eius anima vires suas amitteret.“* Similia sunt in Eustathio, et Schol. Lips. etsi priorem quoque interpretationem agnoscunt. At durissimus esset hic vsus τοῦ ἀφιέναι, quod habet actionem immanentem, *amittere, deponere, relinquere, vim suam*, vt nunc sit transitiue dictum, *facere, vt aliud quid vim amittat.* Tum vero iam supra monui, non conuenire hoc reliquis duobus locis, in quibus ipsi hastae μένος tribuitur.

Schol. br. ἔνθα videtur accepisse, *qua hastae parte:* καθ' ὃ μέρος ἐκλύεται ἡ τοῦ δόρατος κίνησις. Possit forte hinc exsculpi aliquid: robur Martis, robur manuum, quod hastae impulsu suo vim et motum addidit, in extrema hastae parte mox remisit et substitit, cessauit.

Ceterum dum in accurata hac et ἐναργεῖ descriptione hastae trementis animo moror, venit in animum locus ex Cookii Itinerario: vbi Vol. II, p. 82. 83. cum de telorum generibus ferorum populorum agitur, apponuntur verba Walesii: non diffiteor, inquit, mihi saepe Homerum in iis, quae de hastarum iactu narrat, ab heroibus emissarum, visum esse, inprimis si ad Aristotelicam praeceptorum subtilitatem ea exigerem, τὸ θαυμαστὸν vltra modum sectari. Ex quo autem vidi feros hos homines, quae et quanta ii perpetrent iaculis ligneis, male acuminatis, et e materie non admodum dura, equidem non amplius vlli huius generis loco in Homero controuersiam mouebo; contra vero multo plura melius quam ante, assequor praeclare ab eo reddita et expressa, quae ad tela spectant. Nihil est in iactu, in eius adiunctis et effectibus, quod non viderim et recognouerim ab his populis factum. Verbi caussa, in hastae rotatione ante iactum, in strepitu acuto, et sibilo hastae emissae, *in tre-*

more hastae solo infixae, in metiendo oculis scopo; in hasta vibranda inter gradiendum et sic porro. Vix Homerus de hoc cogitauerat, fore aliquando in altero hemisphaerio aliquem, cui eius carmina essent lecta, et qui de eorum praestantia cum voluptate cogitaret.

446. ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι. Est haec Aristarchea lectio, sine σ'. Fuit scilicet in aliis δή τι σ' ἐΐσκομεν quod etiam in Townl. Vrat. d. habetur, (videtur quoque in Sch. br. probari.) et in edd. Flor. Ald. 1. Extruserat σ' Ald. 2. cum sequacibus; caret quoque eo Rom. Reuocauerat σ' Turnebus, iterum expulit Steph. reduxit Barnes, iterum eiecit Clarke. Tam varii sunt hominum sensus. Conficit controuersiam hoc, quod Homerus cum digamma pronuntiauit ϝεΐσκομεν. vt sup. Τυδεΐδῃ μὲν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ϝεΐσκω. Necesse ergo est eum pronuntiasse δή τι ϝεΐσκομεν. Dura esset quoque in δή τι σοι elisio σ' pro σοι· δή τοι ἐΐσκω Cant. De structura tamen et sensu non minor est dissensus. Sch. br. ἆρα ἀξίως καὶ δεόντως δοκοῦμέν σοι αὐχεῖν, τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς πεφονευκότες; quod et in Ven. A. legitur. Ita supplendum erit ad ἄξιον εἶναι, ὥστε ἐπεύχεσθαι. At ἐΐσκειν vel ἴσκειν non est *videri*, sed *iudicare similem esse, assimulare, comparare*, et tandem omnino, vel *coniectare*, vid. Γ, 197. E, 181. Ω, 376. et aliquoties in Odyss. vel *iudicare*. Melius Sch. B. οὕτως ἄρα δή τι νομίζομεν ἄξιον εἶναι τὸ τοὺς τρεῖς τούτους ἀνθῃρῆσθαι vel ἆρα ἴσον ὀφείλομεν στοχάζεσθαι —;

Vides iam ex dictis, alios interrogatiue haec efferre, alios cum irrisione. hoc tuetur H. Stephanus, cui equidem adstipulor, illud Clarke, accedente Ernestio. Saltem sic ἄρα non debebat cum ἆρα confundi; ἦ ἄρα est *sane vtique*. ἀλλὰ est *atqui. quin tu ipse*. vt centies.

447. τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. quod iterum occurrit inf. Ξ, 471. et Ω, 254 Priamus ad filios Ἕκτορος ὤφελλετ' ἀντιπεφάσθαι. „γρ. ἀντιπεφᾶσθαι (vt in msc. Lips. vitiose, nam πέφαμαι media breui ab antiquo φάμι ex φάω) et ἀντὶ πεφάσθαι. Barnes. hoc ipse malim.

447. 448. ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι οὕτως, δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς — H. Steph. in marg. εὔχεαι αὔτως δαίμονι. ἀλλὰ καί. Ita ediderat Turnebus.

οὕτως habent duo ap. Tho. Bentl. vn. Vindob. Lipſ. Harl. Townl. Vrat. Ven. pro vulgato αὔτως, etſi nil intereſt.

448. αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο. ἐναντίον. Ven. „γρ. καὶ ἐναντίος.“ Sch. A. perpetua varietate. Hoc alterum vulgatum per edd. In Flor. ἀντίος erat.

449. ὄφρα ἴδῃς. „Ariſtarchus ἴδῃ.“ Sch. A. etiam haec pleruinque alternant vicem, vt tamen ἴδῃ maiorem auctoritatem habeat Α, 203. vbi vide, et inf. ad Θ, 32. etſi hoc loco ἴδῃς vbique regnat, etiam in Apollon. Lex. in γόνος. niſi quod ἴδῃ ex vno Vindob. notatum video.

450. Μίνωα Κρήτῃ ἐπίουρον. regem deſignari, nemo dubitet: accepta tamen vox trinis modis, aut vt ſit ἐπίουρος, cuſtos, οὖρος, aut vt ſit inſpector ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, aut vt ſit Κρήτῃ ἔπι οὖρον. Audiamus Scholia: τοῦτο τριχῶς ἀνεγνώσθη. (non, tripliciter lectum, ſed triplici modo acceptum, vt modo dixi.) Ζηνόδοτος γὰρ, ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα. (non quaſi Zenodotus ἐπίκουρον legerit; verum accentum in tertiam retraxit, vt in ἐπίκουρος) καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα. μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως (an, *interpretationis?*) καὶ ὁ Τρύφων. Tryphon tamen addidit haec: eadem acceptione manente eſſe poſſe ἐπίουρον ἐπίσκοπον, et eſſe proprie ἐπίορον ab ὁρῶ, aſpiratione omiſſa, quia ο in ου abiit; eique aſſentitur Sch. A. quod tamen non praeferendum eſſe videtur, cum οὖρος et ἐπίουρος vtrumque pro φύλαξ, *inſpector*, *rex*, analogiam habeat. In Odyſſea quoque legimus: ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος — Ν, 405. Nec ignorant vocem alii poetae, ἐπίουρε βοῶν Theocr. VIII, 6. vbi v. Schol. Apollon. Rh. I, 87 reges Theſſaliae ſunt Οἰχαλίης ἐπίουροι et III, 1179 draco ἐπίουρος. forte et Dioſcuri IV, 652 ἐπίκουροι ναυτιλίης leg. ἐπίουροι. Fuere tandem qui Κρήτῃ ἔπι οὖρον ſcriberent: quod et Apollon. Lex. in Κρήτῃ ἐπίουρον habet.

At Ascalonita ἐπὶ in compositis abundare aiebat, vt ἐπιβουκόλος pro βουκόλος. Sic et Apollon. Lex. in altero loco Odyss. ἔπι per ἔπεστι interpretatur. ἔπεστιν· οὖρος, ὁ φύλαξ. Addit ille ὡς μεταφορικῶς ὁ ξύλινος ἐπίουρος. quod de paxillo dictum esse, qui quasi custodit ac firmat coagmentata, constat virorum doctorum disputationibus ap. Hesych. et ad Apollon. e. l.

— In principio versus „ὃς πρῶτος Μίνωα" ὃς πρῶτον lectio est Veneti, Townl. Cant. Lips. Mori. Vrat. d. vn. Vindob. Schol. Theocr. Id. VIII, 6. etiam Eustathii; sicque edd. Flor. Aldd. Mutatum e Rom. ed. a Turnebo ὃς πρῶτός, quod recte iterum eiectum a Wolfio. Versum 450 et in eo ὃς πρῶτον laudat, vbi de Minoe agit, Strabo X, p. 731 A. Inf. Υ, 215 similiter Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς.

451. Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱόν. Nunc τέκεθ', antea τέκε. Iterum exemplum habemus mediae vocis eandem iam in Homero vim habentis cum actiua. Ita φέρῃ et φέροντο pari loco: mox 486. Accedit vs. sequ. τίκτε, eadem vi et significatu. Apparet ergo et h. l. subtile discrimen inter aoristum et imperfectum non vbique obtinere.

452. ἐμὲ Ven. et Schol. A. B. monent ἐμὲ esse ὀρθοτονητέον. Scilicet alii δέ μ' ἔτικτε, vt Vrat. d. vel δ' ἔμ' ἔτικτε legerant. Verum alterum vbique receptum: nisi quod Barnes temere mutauit: tanquam Ὁμηρικώτερον. At recte idem sustulit vitium edd. πολέεσσ' (quod et codd. habent vt Vrat. b. d.) etsi iudicio suo iterum derogat, dum reponi malit ἀνάσσων.

453. Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ. „εὐρείῃ, μεγάλῃ. τοῦ μέν τε πλέος εὐρύ, et εὐρύοπα Ζῆν' (Θ, 206) et εὐρυσθενές." Sch. B.

456. ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο. — „quod ἑταρίσσαιτο pro συνεργὸν λάβοι. respectu loci: ἵμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον." (Od. Λ, 7.) Sch. A. B. ἑταῖρον καὶ συνεργὸν λάβοι. etiam Sch. br. add. Hesych. εἰς βοηθὸν προσλαβεῖν Eustath. Non nisi altero praeterea loco occurrit Il. Ω, 335 ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, quod Apol-

lon. Lex. ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ. potius — ρου et — γον. Tum ἤ τινα, Aristarchus legerat; Alii εἴ τινα. quod et Cant. exhibebat cum Vrat. d. et vno Vindob. Homericum esse videtur εἰ omittere; pro εἴ ἤ — ἤ.

458. ὧδε δέ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο. „δοάσσατο quod primum nunc occurrit, abhinc saepe obuium; etiam in Apollon. Rh. „ἐδοκάσατο ἀποβολῇ τοῦ κ.“ Sch. B. sic et alii. Melius Etymol. a δοιάζω, vt διστάζω de eo qui in vtramque partem ambigit, διάνδιχα μερμηρίζει, tum δοκεῖν. νομίζειν. a δοιός, δοός. Vtrumque habet Eustath. Illustrauit iam Valken. ad Ammon. I, 16. add. Not. ad Hesych.

459. Scholion de Aeneae excessu ex vrbe Troia et appulsu ad montem Atho narrat. v. Exc. I. ad Aen. III. Virgilii. Ad h. l. illud parum spectat.

461. οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔ τι τίεσκεν. „μετ' ἀνδράσι ad vtrumque referri potest, et quod antecedit, et quod sequitur.“ Sch. A. prius melius. ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν· ὡς ἔον, εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν Λ, 761.

VII. 460. 467. recitat Strabo XIII p. 905. B. de simultate inter Aeneam et Priamum

463. Αἰνεία, Τρώων — post hunc intrusit alium versum Vrat. b. Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν. qui legitur E, 602. Π, 493. X, 269.

464. γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει. „γαμβρῷ. τῷ τῆς ἀδελφῆς ἀνδρί. οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι“ Sch. B. sup. E, 474. Alias γαμβρὸς est gener ipsi Homero, vt sup. 428. Apparet latius omnino pro κηδεστής, affinis, dictum fuisse. Sic et gener: vt Iustin. XVIII, 4, 8 Didonis sororis maritum appellat.

κῦδος pro κῆδος ex ed. Elzeu. laudat Barnes. Atqui ita lectum est inde ab Ald. sec. Ita quoque Turn. Steph. In cod. Lips. κῆδος supra scr. ῦ. at κῆδος vnice est verum. Potest esse et luctus, qui eum tangit, aut affinitatis respectus. ἱκάνει ἐπί σε, ἀφικνεῖται κατά τι. vn. Vindob. ἱκάνοι.

465. Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος γε. ⊱ „quod ἐπαμύνομεν pro ἐπαμύνωμεν. et aliud Schol. οὕτως σχεδὸν ἅπασαι, ἐπαμύνομεν.“ Scilicet grammatici appellant enallagen; at est ex indole rudioris antiqui sermonis. In vno Vindobon. est ἐπαμυνέμεν.

Porro πάρος περ antea legebatur, quod insolens est. Immo πάρος γε. Et hoc habent codd. Ven. Lips. Harl. Cant. Mori. Vrat. b. d. vn. Vindob.

469. μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς v. ad E, 708. Et iam hoc libro 297. πολέμοιο Lips. et al. at quoties syllaba breuis antecedit, est πτόλεμος.

470. ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε. ⊱ „quod φόβος manifeste pro fuga dictus.“ τηλύγετον ὥς, παῖδα μονογενῆ esse volunt. Commenta grammaticorum habent Schol. et Eustath. ad h. l. et Porphyr. Qu. Hom. 13. primoque loco Apollon. Lex. h. v. de quibus iam dictum satis ad Γ, 175 et E, 153. Manifestum est h. l. dictum esse omnino pro *puero*. Sic quoque Apollon. Lex. l. l. vbi nonnulli narrantur alii τηλύγετον h. l. reddidisse ἤδη τηλοῦ ἡλικίας γεγονότα. συνεστράτευται γὰρ μεσαιπόλιος. vt sup. 361. Et addit grammaticus, ἀμφότερα δὲ λόγον ἔχουσι. τηλύγετον ϝῶς Bentl. idem coni. νηπύτιον e Porphyr. l. c.

471. ἀλλ' ἔμεν', ὥςτε σῦς. ⊱ „quod ἔμενε opponitur τῷ φυγεῖν, eoque ipso firmatur, φόβον esse fugam.“ Debuit olim magna de hac voce esse controuersia: cum toties de ea moneatur.

472. ὅςτε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. „ὅς τε qui *scilicet* expectat.“ Clarke. hoc est argutari. Est, *qui, qui quidem*. — κολοσυρτόν. vide de voce dicta ad M, 147. „γρ. ἐπερχομένων“ vt mox 495. Barnes.

473. φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν. Sic φρίξας εὖ λοφιὴν Od. T, 446. χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ. Duplex interpretatio in Sch. br. et Etymol. subiicitur, vel in quo ὄϊες, oues pascuntur; vel in quo quis solus versatur, ἐν ᾧ οἶος τις καὶ μόνος πολεῖται. ἐξ οὗ δηλοῖ, τῷ ἐρήμῳ. Ex Apollon.

πίω, priore correpta, idem quod πίνω; ſed vulgo hinc deducta habentur pro deductis a futuro ſecundo τοῦ πίνω. Recte Heſych. πιόμενα, ποτιζόμενα, quae potum ducuntur. „γρ. πινόμεν'." Barnes. an voluit πινέμεν'? Vrat. b. πιέμεν' cum gloſſa πιεῖν. immo πίειν. Miror grammaticum Schol. B. cogitaſſe de τὸ πῖος, πιαίνω, pinguefacio. ait enim γάνυται, χαίρει, μάλα γὰρ πιαίνει αὐτὰ τὸ ποτόν. paſtor vero gaudet proſpectu gregis incedentis.

γάνυται δ' ἄρα. ἥδεται, vti Xenophon de etymo nominis Γανυμήδους ludens Sympoſ. VIII, 30 qui tamen verſum Il. A, 474 ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων Apollo, memoria habuiſſe videtur, dum recitat: γάνυταί δέ τ' ἀκούων. Inf. Υ, 405 Neptunus de tauro victima: γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων.

γάνυται δ' ἄρα ἑ φρένα ποιμὴν Cant. δέ τε φρένα Suidas in ἐγανώθην. forte ex Θ, 555 γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. δὲ φρένα Schol. Ariſtoph. Acharn. 7.

494. ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει. recitatur a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

495. ὣς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ. Harlei. et mſ. Tho. Bentleii λαῶν πλῆθος. ἐπισπόμενον. Barnes putabat melius fore ἐπισπομένων, quia ſequitur ἑοῖ damnatum a Clarkio. De ἑοῖ αὐτῷ v. ad E, 64.

496. αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν —, „quod αὐτοσχεδὸν, ὡς σχέδην, συστάδην, ἀγωνιούμενοι." Schol. A.

497. μακροῖσι ξυστοῖσι. Lipſ. ξυστῆσι, poſſis ſupplere ἐγχείῃσι. At ſunt τὰ ξυστὰ proprie, haſtilia, et inde ὀρεκταὶ μελίαι. vt iam Δ, 469. Λ, 260.

στήθεσσι. „γρ. στήθεσφι." Barnes. ex vſ. 245.

498. σμερδαλέον κονάβιζε. Cant. κονάβησε.

499. δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων. ἔξοχοι Ven. et Schol. A. „οὕτως, διὰ τοῦ ν, ἔξοχον, ἅπασαι." Ita iungendum: ἀρήϊοι ἔξοχον. vt ſaepe ἔξοχ' ἄριστοι, διαφερόντως. Alii legerunt ἔξοχοι, fuitque, quod ex his apparet, vetus lectionis diuerſitas. Parum refert, vtrum amplectaris: praeſtat tamen auctoritate, quod poſitum

est; nam est quoque in Harl. cum gl. διαφερόντως. in Vat. et Flor. mss. ap. Tho. Bentl. vno Vindob. tum in Townl. nec aliter editum erat in ed. Flor. et Aldd. donec e Rom. et Eustathio ἔξοχοι receptum est a Turnebo et Stephano.

506. ἀτάλαντοι Ἄρηϊ. vn. Vindob. ἄρηος. perperam.

501. ἴεντ' ἀλλήλων. Male ἶεντ' Vrat. b. et alii.

502. Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος. ⸖ „quod mutato casu dictum pro ἐπ' Ἰδομενῆα" porro πρῶτος Aristophanea recensio: πρόςθεν· minus bene, addit Schol. A. nam sic πρότερος dixisset.

Tandem Schol. B. monet: „si αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν, vt vs. 496. narratum est, quomodo potest nunc Aeneas Idomeneum *eminus* petere, ἀκοντίζειν? necesse esse, vt Idomeneus recesserit." At cominus pugnabant *ceteri* circa Alcathoi corpus; Aeneas autem et Idomeneus eminus hasta.

Αἰνείας δὴ intulerat Barnes.

504. αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο. non, dum emittitur, sed, postquam in terra fixa erat, vibrat se ex impetu, quo emissa fuerat, hasta: dum, vt sup. 443 οὐρίαχος πελεμίζεται. Inf. P, 528 ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.

Repetuntur vss. 504. 505. inf. Π, 614. 615.

506. Ἰδομενεὺς δ' ἄρα. Iterum Clarke argutatur, habere ἄρα hanc vim, vt sit, *itidem*. ἄρα hic, vt alibi, habet vim et locum τοῦ δὴ, *sane*, *vtique*, in omni enuntiatione recta, nec obliqua.

507. ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. Excidit stigme ⸖ nam apponitur: ὅτι οὐ κεχωρισμένος τοῦ θώρακος τόπος τὸ γύαλον, ἀλλὰ καθόλου τὸ κύτος. Eadem Schol. A. inf. ad 580, vbi οὐχ ὡρισμένος τόπος. Et Apollon. Lex. p. 211. et iterum p. 354. h. v. τὸ κύτος τοῦ θώρηκος, hoc versu laudato. Schol. br. τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος. v. sup. ad E, 99. Est ergo pro simplici θώραξ dictum. Sic quoque aliquis apud Hesych. censebat, sicque inf. 587 θώρηκος γύαλον, vs. 591. est ὡς ἀπὸ θώρηκος.

ῥῆξε δέ οἱ Ϡ. male editum erat in Flor. Aldd. Rom. Eiectum οἱ a Turnebo.

507. 508. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. ἤφυσε Apollon. h. v. διέκοψε prorsus e contexti sententia. Idem cum similibus Hesych. διέτεμεν. ἀπήντλησεν (hoc proprie, exhausit viscera, fecit vt per vulnus prorumperent) ἐξέκοψεν, ἔπιεν, ἐξεφύσησεν. (f. ἐξήφυσεν.)

ἀγοστῷ, caua manu, palma. v. Λ, 425. Clarke argutatur in ἐν κονίῃσι πεσὼν, pro εἰς κονίας. Est simpliciter ἐμπεσὼν κονίῃσι, τῇ κόνι.

510. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα. Maluisse alios τἄλλα, e Schol. A disco. Scripserant ergo: οὐδ' ἄρα τἄλλα. at Homericum non est articulum apponere.

512. οὐ γάρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι Barocc. Mori. ὁρμηθῆναι. Ita esset, (οὔϑ') ὁρμηθῆναι, οὔτ' ἀπαΐξαι, οὔτ' ἀλέασθαι. vn. Vindob. οὐ δ' ἄρ' ἔτ'.

513. οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι. expectes post ὁρμηθέντι ἢ — ἢ — Verum iunxit poeta οὐκ ἔμπεδα ἦν, οὔτε ὡς ἐπαΐξαι, οὔτε ὡς ἀλέασθαι.

515. τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο. ἐ— „quod τρέσσαι est φυγεῖν μετὰ δέους, ἀλλ' οὐ ψιλῶς, φυγεῖν. Sic, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη. E, 256." Schol. A. Sch. br. τρέω, φοβοῦμαι. Etymol. Spectat ad hunc versum glossa Hesychii: τρέσσαι, φυγεῖν, φοβηθῆναι. Add. ad Ξ, 522. De voce τρεῖν v. ad Λ, 545. Aliena tamen ab h. l. videtur esse tota obseruatio; est enim simpliciter, retrocedere. quod antea erat ἀλέασθαι, pro ratione pugnandi, quae tum erat, cum si quis, προμαχόμενος ante aciem, videret se ab hoste premi, retro ad suos se reciperet.

516. τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος. ἠρέμα. pedetentim. Etymol. vbi v. plura. Hesych. et ibi laudd. Minus bene Schol. Thucyd. III, 111. p. 234, 99. τοῦ μὲν ἔπειτ' ἀπιόντος.

517. δὴ γάρ οἱ ἔχε κύτος ἐμμενὲς αἰεί. Barnes inepta sedulitate reposuit αἰὲν et in Nota apposuit „γρ. αἰεί."

quod vbique legitur; et laudatur quoque versus pro exemplo, τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσεσθαι, a Schol. Sophocl. Oed. Col. 1584 et inde a Suida in ἀεί.

ἔμμονον Harlei. pro var. lect.

Irascebatur autem Idomeneo Deiphobus, quod hasta prius emissa eum non ferierat sup. 402 sq. attamen ap. Eustath. p. 944, 42 ἕτεροι δὲ, ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ, φασὶν, ὡς ἀληθῶς ἀεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηΐφοβος ὡς ἀντεραστῇ. ἦρα γάρ, φασι, καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης. Intempestiuus vtique amor, si quidem Idomeneus μεσαιπόλιος erat!

518. ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν. reuocauit haec Barnes, postquam, obseruante Ernestio, vitium ex edit. Schrevel. irrepserat, γὰρ pro καί. At vitium hoc erat iam in anterioribus edd. primum in ed. H. Steph. Illud καὶ spectat ad v. 411 quod semel iam aberrauerat ab Idomeneo Deiphobus.

519. δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν. διέσχε. διῆλθε Schol. br. διεπέρησε. Vide sup. E, 100.

„γρ. ὄμβριμον." perpetua varietate. v. ad. Γ, 357.

521. βριήπυος ὄβριμος Ἄρης. Martis epitheton βριήπυος ex ipsa re ductum, vt βοὴν ἀγαθός. Scholion ad h. l. est ex Herodiano, docens fuisse ἡ ἦπυς. Apollon. Lex. reddit μεγαλόφωνος· ὁ ἠπύων βρὶ, μεγάλως, p. 198 et p. 334. Satis hoc explicant ceteri grammatici cum lexicis. add. Eustath. et cf. E, 860.

Fuit autem ζήτησις ad h. vs. (ap. Schol. A. B. br.) quomodo fieri potuerit, vt Mars, qui deus esset, nihil tamen resciuerit. Parata erat responsio: ἀνθρωποειδεῖς exhiberi deos a poeta, nec ab hominibus differre eos, praeterquam immortalitate.

522. υἷος ἑοῖο πεσόντος. Si esse debet, filii sui, scriptum fuit υἷος ϝοῖο. Verum ἑὸς est forte quod ἐΰς, bonus, praestans. v. Exc. VII ad lib. I. p. 184 sqq.

523. ἀλλ' ὅγ' ἄρ'. vn. Vindob. ἀλλ' ὃ γὰρ — ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν ἧστο. Mori ἐπὶ χρ.

524. ἐελμένος, εἰλμένος ab ἔλω, ϝελω. v. Exc. de digammo; sic et vs. 525 ἐεργόμενος, εϝεργομενος. apud veteres scriptum quoque ἐέργόμενος et ἐέργόμενος. cf. Knight. p. 98. In Vrat. A. erat a m. sec. ἐεργμένοι.

526. οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφου αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν. duo Vindob. ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ. vsus vtrumque admittit: pugnatur de, propter, ἀμφὶ πίδακος et ἀμφὶ οὔροις.

530. αὐλῶπις τρυφάλεια — Versus commendatus a concentu vocum ad rem expressam. Occurrit iterum Π, 118. Od. Σ, 396.

531. αἰγυπιὸς ὥς. Bentl. ϝως.

532. ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος. ἄκρου, τοῦ πρὸς τὸν ὦμον. in parte carnosa. Schol. B. Notatum hoc forte propter Comani errorem, quem Eustath. ex antiquioribus notauit; interpretatus is erat βραχίονα per χεῖρα, quia mox 539 κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔῤῥεε χειρός. at dictum potius χειρὸς minus accurate pro brachio. Nec tamen hoc necesse; de brachio enim vsque ad extremam manum destillare potuit sanguis inde ab humero.

534. περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας· nusquam μέσσῳ legitur. Schol. br. περὶ τὰ μέσα αὐτοῦ τὰς χεῖρας διατείνας καὶ συλλαβών. Iunxere τὼ χεῖρε μέσσω. Supra Λ, 841 ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε.

535. ἐξῆγε πτολέμοιο. scripsi pro vulgato πολέμοιο e canone prosodico.

536. ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο. Schol. B., in re nota, subiungit: τῶν μαχομένων καὶ πολεμούντων.

541. Ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα e Veneto editum est. Addunt Sch. A. „Sic Aristarchus sine ι." Etiam Sch. B. „cum Sch. Lips. Αἰνέας vt Ἑρμέας Herodiano probante. Nonnulli tamen Αἰνείας δ' Ἀφ." Potest sane inusitatius mutatum esse in vulgarius; potest tamen nec minus ex errore librarii ortae lectioni quaesita esse defensio. Itaque nil muto; etsi Aristarcheam lectionem etiam alii codices habent, Lips. Harl. in quo Schol. monet omnes habere ἔνθ' Αἰνείας vel Αἰνέας. Vat. et Flor. Thomae

Bentleii, Vrat. d. ἔνθ᾽ Αἰνείας Townl. Vrat. b. A. ed. Rom. et Euſtath.

542. ἐπί οἱ τετραμμένον. Sch. A. contendit ſcribendum eſſe οἱ, cf. ſup. ad A, 368. Iungam tamen h. l. ἐπιτετραμμένον οἱ.

λαιμὸν τύψ᾽. „γρ. λαιμὸν ἔτυψ᾽. Barnes."

δουρὶ cum var. lect. χαλκῷ Vrat. d.

543. ἐπὶ δ᾽ ἀσπὶς ἑάφθη. Sch. A. memorat e Tryphone, Ariſtarchum duxiſſe ἑάφθη ab ἕπεσθαι, vnde ἥφθη, ἡείφθη, (leg. ἡ εἴφθη) ἑάφθη. vt ἥγη, ἑάνη. ἥλη, ἑάλη. ἥλη, ἑάλω. (quae tamen in ſpiritu diuerſa ſunt.) At recte monitum a Tyrannione, ita eſſe debere vel εεφθη vel εἴφθη· Eſſe potius ἑάφθη ductum ab ἅπτω, necto, ἅπτομαι, ἥφθη, ἑάφθη, vt ἥλη, ἑάλη· ἥγη, ἑάγη. vt ſit, συνήφθη (proprie ἐφήφθη) αὐτῷ. Hactenus Sch. A. cf. eum ad Ξ, 419. et Schol. Vict. in quo ἐάφθη ſcriptum. Iam primum pro aſpero ſpiritum lenem habent edd. Aldinae, caſu puto, et hinc profectae. etiam Vrat. A. tum Etymol. Heſych. Euſtath. fere vt in ἔεδνα, ἐέρσῃ, ἐαδότα, variat ſcriptura. Antiquior tamen auctoritas adſpirationis. Porro Apollon. Lex. ἑάφθη, ἐπηκολούθησεν (ergo ab ἕπεσθαι duxit) ἔνιοι δὲ, κατηνέχθη (ab ἅπτω, innecto). Heſych. ἑάφθη, ἐκάμφθη, ἐβλάβη. ad ſententiam contexti h. l. et altero Ξ, 419. At Sch. br. ἐπικατήχθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπὶς, ὅ ἐστι, κατηνέχθη, παρὰ τὸ ἕπεσθαι. niſi vltima aſſuta ſunt aliunde. Duxit quoque ἀπὸ τοῦ ἕπω Euſtath. et laudat inſuper locum Herodoti (VIII, 27. vbi eſt περιέφθησαν) parum commode. ἑάφθη praeter Ven. etiam Townl. Vides voces antiquatas et Alexandrinos grammaticos in iis ariolantes, non vbique ſatis docte. Quis non videat, poetam declarare velle, hominem vulnere in gutture accepto proſtratum capite reclinato retinuiſſe galeam et clipeum, quia et illa et hic alligati erant; alioqui excidiſſent, ſi ſine vinculo fuiſſent; ergo ἐφῆφθαι, ἐφημμένην εἶναι τὴν ἀσπίδα ait.

544. θάνατος θυμοραϊστής, satis expl. Sch. br. Eustath. Hesych. primo loco Apollon. Lex. διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. ῥαῖσαι γὰρ τὸ διαφθεῖραι. idem quod alibi θυμοφθόρος, letifer.

546. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσε. ξ— „διὰ δὲ φ. Zenodotus“ Schol. A. et Excerpta MSS. ap. Barnes. qui ait Zenodotum refelli eo, quod mox iterum τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσε occurrit.

547. ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει. Sch. B. ait poetam innuere τὴν καλουμένην κοίλην φλέβα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος, καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὸν τράχηλον. Quaerenda erit ἐν ταῖς ἀπὸ τῆς καρδίας ἀνατεινούσαις εἰς ῥάχιν φλεψὶ ap. Polluc. H, 204. Habuit eum ante oculos Eustath. p. 946, 10 et subtilius iam exposuerat rem Aristot. H. Anim. III, 3. laudato Homero. vbi ἵκανεν minus bene editum. Adde Galeni doctrinam, iisdem his versibus adhibitis in Hippocr. de nat. hom. lib. II. p. 138. To. III. Charter. Est adeo *vena caua, a dextra spinae dorsi ab hepate procedens et secundum diaphragma procedens ad cor, et inde ad ceruicem.* Descriptionem esse accuratam, docent tabulae Anatomicae. Retulit quoque locum Homericum inter specimina anatomes apud Homerum Haller. Biblioth. anatom. p. 7.

548. τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν. ὁ δ' ὕπτιος — ξ— „quod πᾶσαν pro ὅλην dixit; et quod in vulnus procidit reclinis, vena iugulari resecta“ A. B.

551. περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος. „Zenodotus et Aristophanes παρασταδόν.“ Sch. A. parum interest.

552. οὐδὲ δύναντο. οὐδ' ἐδύναντο Lips. Vrat. d. vn. Vindob. πανάιολον σάκος *versatile:* v. ad Δ, 186.

553. εἴσω ἐπιγράψαι. vn. Vindob. ἐπιγνάψαι miro lapsu!

554. Neptunus Antilochum seruat, partim vt progenitor, vnde et sacrum ei fit in Nestoris domo (Od. Γ, 43 sq.) et quod Nestor homo θεοφιλής.“ Sch. B.

555. Νέστορος υἱὸν ἔρυτο. „γρ. ἐρῦτο vt Ω, ι λῦτο δ' ἀγών. "Barnes, vt fit pro ἐρύετο. Perperam haec. ἐρύμην fiue a ῥύω, fiue a ducto inde ἐρύω *feruo, tueor*, etiam ἔρυμι, habet mediam longam. v. ad Δ, 138.

556. οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν. Ne nimis tenuiter dictum videatur, memineris, ex antiquitatis vsu dictum a contrario, cum fufficeret alterum, κατὰ δηΐους αἰεὶ ἐστρωφᾶτο.

557. κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ' οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας. ⸓ Scholion excidit, quod fpectare debuit aut ad στρωφᾶτο pro ἀνεστρέφετο, aut ad ἀτρέμας pro ἠρέμα, vt eft Jl. B, 200.

558. σειόμενον ἐλέλικτο. fiue ab ἐλελίσσω, fiue ab ἑλίσσω, quod ϝελισσω fuit, ϝεϝελικτο. v. ad Jl. A, 530. Interpofuerat ῥ' Barnes, nec improbante Clarkio. Vtrumque minus bene.

τιτύσκετο. κατεστοχάζετο appofito hoc verfu Apollon. Lex. h. v. Eft h. l. fimpl. meditabatur animo, quod inf. vf. 585 ἵετ' ἀκοντίσσαι. Mox eft proprie dictum vf. 560.

559. Duplex σ in ἀκοντίσσαι recte reuocauit Barnes, cum e Romana male intuliffet Turnebus cum vitio metri. ἀκοντίσαι.

560. 'Αδάμαντα. quod male fubftituto 'Ακάμαντα, eliminauerat Barnes, recte reuocauit Clarke, etfi in nota turbas facit. v. ad M, 140.

561. 'Ασιάδην ὅς οἱ οὖτα· repugnat metro ὅς ϝοι. Fuit ὅ ϝοι quod iam Bentleius monuit. — οὖτα. v. fup. ad 192 — μέσον σάκος mf. Tho. Bentl. Cant. Mori. Lipf. Vrat. b. d. vn. Vindob.

562. ἀμενήνωσε. ἀμενηνὸν (v. ad Jl. E, 887) h. e. ἀσθενῆ γενέσθαι ἐποίησεν. Sch. br. cum Hefych. Suida et Euftath. Addit Etymol. ἀντὶ τοῦ ἀνέκαμψεν hoc verfu laudato. Et Apollon. Lex. ἀσθενῆ ἐποίησε κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ὅ ἐστι, τῆς ἰσχύος. Eft *inutile reddidit:* ἠχρείωσε recte Euftath. ἀμενοίνησεν vn. Vindob. vitiofe.

563. ⸓ quod κυανοχαῖτα pro — της.

βιότοιο μεγήρας. Obſcurius dictum hoc. Φθονήσας Ἀδάμαντι, μὴ τὸν βίον Ἀντιλόχου ἀφέληται· ἢ φθονήσας Ἀδάμαντι τοῦ βίου καὶ ποιήσας αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. Sch. B. Similia in Exc. mſ. ap. Barnes. μεγαίρειν, φθονεῖν, et ſimilia ſaepe declarant ea, quae ab inuidia ſequuntur, *vetare*, *intercedere*, *auertere ac prohibere*, tandem etiam *priuare*. Plutarch. de aud. poet. p. 22 D. vbi notiones voc. βίος recenſet, ex h. l. βίοτον declarare τὸ ζῆν notat. Haec etſi teneas, difficultas tamen ſupereſt in ſubiecto conſtituendo; ſitne βίοτος Adamantis, an Antilochi, tum, ſi Adamantis ſit, quaeritur, annon ipſa αἰχμὴ ſit, cui negauit Neptunus hoc, ne vitam Antilocho eriperet. Igitur, a vita Antilochi haſtam auertit, h. e. interceſſit, quo minus Antilochum occideret Adamas. μεγήρας et μεγήρας ſcribitur, vt in ceteris huius formae ab αι.

564. ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος. — „quod h. l. ſolo occurrit σκῶλος, ſpinae genus. Mox idem Sch. A. cum Sch. B. τὸν σκόλοπα, ſtipitem igni praeuſtum intelligunt." Prior acceptio vocis, quam et Sch. br. habent, ab Ariſtarcho erat profecta, vt ex Apollon. Lex. h. v. patet; at ipſe Apollon. σκῶλος, σκόλοψ. ὥστε σκῶλον πυρίκαυστον quam explicationem ſequitur quoque Sch. B. ὁ δὲ Ἀπίων ῥάβδος πεπυρακτωμένη. Repetunt eadem fere Heſych. et Etymol. cum Euſtathio. cf. in Notis ad Timaeum p. 51 locum e Phrynicho MS. „γρ. περίκαυστος." Barnes.

565. κεῖτ' ἐπὶ γαίης. ἐπὶ γαίῃ Lipſ. Vrat. d. vn. Vindob. ed. Rom.

566. ἂψ δ' ἑτάρων. Poſt hunc verſum in Harlei. interpoſitus erat alius: Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα καλὸν ἐπαύρῃ. retractus e loco inf. 649.

567. ἀπιόντα h. l. non στραφέντα, nam vulneratur anteriore corporis parte Adamas, ſed προχωροῦντα, ὑποποδίζοντα. — Niſi dixeris eum retrocedentem *ſubinde reſpexiſſe*: ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος ὑπεχώρει, ἐπεὶ οὐκ ἂν κατὰ τὴν ὀσφῦν ἀναχωρῶν ἐτρώθη. Sch. B. — μεταστρεφόμενος, ἐπακολουθήσας. gloſſa Apollon. ad h. v. ſpectat.

568. αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ. Describitur locus dictus τὸ ἦτρον inguen, inter pubem et vmbilicum: κατὰ τὸ ἦτρον, ὃ νευρῶδες λίαν ἐστὶ καὶ ἐπώδυνον. ὅθεν οἱ διακεντοῦντες τοὺς ὑδερικοὺς, οὐ κεντοῦσι κατωτέρω τοῦ ὀμφαλοῦ, διὰ τὸ σπασμοὺς προςγίνεσθαι· vides hominem haud indoctum in Sch. B. quod et Eustath. legerat. Add. Hesych. Etymol. in ἦτρον.

Barnes tacite lectionem intulit a se inuentam: αἰδοίων τὰ μ. Idem inter Var. Lect. τὰ μεσηγὺ „γρ. τὸ μ. et τομεσηγύ."

μεσσηγὺ edd. ante Turneb.: tanta fuit metri incuria.

569. ἔνθα μάλιστα γίνετ' ἄρης ἀλεγεινός. „Ἄρης. ὁ πόλεμος, δι' ὃν ἡ τρῶσις. Sch. A. Acceptum ergo pro *vulnere.* quod et diserte in Sch. br. occurrit, ὅπου ἀλεγεινὴ καὶ δεινὴ γίγνεται ἡ τρῶσις. Et Eustath. τουτέστι πληγὴ καὶ τραῦμα. Contra Schol. Sophocl. Ai. 254 mortem interpretatur, vt λιθόλευστον Ἄρην eod. loco. At Apollon. Lex. h. v. pro *hasta* accipere debuit, ἐπὶ δὲ τοῦ σιδήρου· ἔνθα μάλιστα γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινός. cf. sup. ad 444. Est hoc ex audacia troporum antiquioris sermonis, quae a *Marte* ad *pugnam, ferrum, vulnus* progressa est. — γίγνετ' Sch. br. recte, idque tenemus.

570. ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ iungunt Sch. br. κατασχεθεὶς, περιπαρεὶς τῷ δόρατι. Praestat puto περὶ δουρὶ ἤσπαιρε. Fuit quoque lectum ὁ δὲ σχόμενος, ἀντὶ τοῦ κατεχόμενος, addit Sch. B. et Lips. Sicque legerat Apollon. Lex. σχόμενος περὶ δουρί. κατασχεθεὶς ἐπὶ τῷ δόρατι, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ (leg. ὑπὸ) τοῦ δόρατος. quae acute vidit Tollius ad h. l. spectare. Apollonium exscripsit Hesychius. σχομένη pro κατασχεθεῖσα etiam Od. Λ, 278. Cum ἑσπόμενος conuenit Virgilianum: *Super ipse sequutus;* quod iam notauerat Ernesti. Et iam sup. M, 395 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος, ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής.

571. βοῦς, τόν τ' οὔρεσι. Corrigit ὅν τ' ad suauiorem sonum Toll. ad Apollon. p. 734.

572. ἰλλάσιν. Illustratum certatim a grammaticis, quibus praeiuit Apollon. Lex. ταῖς ἐξ ἱμάντων σειραῖς. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν εἴλησιν τῶν σχοινίων ἢ ἱμάντων. — εἰλέω, ἴλλω. cf. Eustath. et doctam Notam ad Timaeum Ruhnk. p. 71. Fuit quoque ἰλλέω. Galen. gloss. Hippocrat. ἀπιλλήθη. συνεκλείσθη. ἴλλειν (immo ἰλλεῖν) γὰρ τὸ συγκλείειν. et ἰλλαίνειν, τὸ κατειλεῖσθαι, de quo multis disputat Galen. ad Hippocr. Epidem. III, 31. To. IX Chart. p. 269 vbi et h. v. laudatur, in ed. ἰλάσιν. Habuere autem digamma ϝελω, ϝειλεω, ϝιλλω, ϝιλλάς. ἱμᾶσ' οὐκ msſ. Tho. Bentl. e gloss. — βίῃ δαμάσαντες Lipſ. haud dubie elegantius. vt mireris, quod in hoc ſolo illud legitur. — ἄγωσιν ex emendatione Vrat. b.

573. ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε. vn. Vindob. ἔσπαιρε.

575. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. ⟝ „quod τὸν δὲ pro τοῦ δὲ caſu mutato." Sch. A. ὄσσε κάλυψε Ionica ratio poſtulabat, ſicque Ven. Townl. Vrat. b. d. vulgo ὄσσ' ἐκάλυψε.

577. ξίφει Θρηικίῳ „magnitudine inſigni; appellatur talis enſis ῥομφαία" Sch. B. et Euſtath.

ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. „ἄραξεν, τοὺς ἱμάντας ἀπέτεμε" Sch. B. Vict. et Sch. br. ἀπέκοψε. Etymol. autem hinc ducit primum ſignificatum vocis ἀράσσω, τὸ ἀποτέμνω, verſu hoc laudato. At vox ducta eſt a ῥάω. ῥαίω. ῥάσσω profligo.

583. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε. Sch. A. B. „οἱ μὲν, κατὰ Δωριεῖς, τὴν νευράν. οἱ δὲ, τὸ κέρας· οἱ δὲ, τῷ πήχει τὸ τόξον εἷλκε." Hoc eſt nodum in ſcirpo quaerere. πῆχυς eſt curuatura arcus-medii, in duo κέρατα deſinens; pro ipſo arcu, eiusue partibus dictum. Occurrebat iam ſup. Λ, 375.

584. ὁ μὲν — ὁ δὲ — ⟝ „quod cum poſteriore loco de Heleno dixiſſet, nunc eum primo loco memorat." De ὁμαρτεῖν v. ad M, 400. Memorat controuerſias de hac voce Euſtath. et ait legi quoque ὁμαρτήδην et ἁμαρτήδην, et pro hoc ὁμαρτήτην, vt et hoc pro aduerbio ſit; alios ὁμαρτήτην a verbo ὁμαρτεῖν ducere: ita eſſe

pro ὁμαρτησάτην dictum per ſyncopen ὁμαρτήτην. In vno Vindob. erat ὁμαρτείτην, quod grammatica ratio ſollennis requirit; hocque malim aut admittere, aut dicere pro eo ὁμαρτήτην ſcriptum eſſe. ὁμαρτεῖν eſt facere aliquid ſimul cum altero. Sch. br. ὁμαρτήτην. ὁμοῦ ἀφῆκαν. *id agebant ambo, vt emitterent.*

ὀξυόεντι a genere arborum, ὀξύη. v. ad E, 50.

Ἴετ᾽ et hic male Vrat. d. et al.

585. ὁ δ᾽ (ſc. ἵετο βάλλειν ex ἀκοντίσαι eliciendum) ἀπὸ νευρῆφιν. cum ſemel hoc probatum ſit (v. ſup. ad Θ, 300. et mox ad 588) reiiciendum eſt et h. l. νευρῆφι, eſt enim pro νευρῆς. cf. ad Λ, 663. Fruſtra ex Euſtath. disputant Barnes et Clarke. vn. Vindob. ὑπαὶ ν.

586. Πριαμίδης μὲν ἔπειτα — ξ— „quod ἔπειτα nunc non eſt μετὰ ταῦτα, vt in illo I, 168. 9 Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα — Αὐτὰρ ἔπειτ᾽ Αἴας τε μέγας, ſed eſt pro δή.“ Legerat haec quoque Euſtath.

587. θώρηκος γύαλον, v. ſup. 507.

ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. vn. Vindob. διὰ δ᾽ ἔ. at ἀπὸ δ᾽ ἵστατο Barocc.

588. πτυόφι· πτύου. τὸ πτύον, *ventilabrum* ſatis tenemus; nec neceſſe eſt repetere plura e Sch. A. B. Victor. diſertiores quidem iſti ſunt quam Apollon. Lex. h. v. πτυόφιν. πτύου. ἐστὶ δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον. quae Heſych. repetit. Debebat ſaltem adiici λικμητικόν. cf. E, 499 ſq. — Ceterum hoc tandem loco Sch. A. B. ſubiungunt notationem τοῦ φι adiecti in fine, de qua v. ſup. ad Θ, 300. — Obſeruant quoque cum Euſtath. quomodo tenuitatem rerum per epitheta ornauerit poeta.

589. θρώσκωσι Cant. Lipſ. Ven. Vrat. b. ex emendat. nec vitioſum dicam cum Erneſtio, ſed verius quam θρώσκουσι, ex more Homerico poſt ὡς ὅτε. v. Exc. I ad lib. IX (J) de ὡς. ὅτε.

590. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. ὑπαὶ Cant. vn. Vindob. quod grammaticis deberi iam aliquoties vidimus. λυγρῇ Vrat. b. praue.

592. πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς. ἀποπλαχθεὶς etiam h. l. passim, vt Vrat b. d.

594. ἦ ῥ᾽ ἔχε τόξον. Sic quoque Ven. At Scholio praefixum „ἦ, sic Aristarchus, ἦ ῥ᾽ καθ᾽ ὃ μέρος κατεῖχεν. Vt ἦ ῥ᾽ ἴδε γυμνωθέντα M, 389." Memoratur tamen et alterum ab aliis lectum. Scholion legerat quoque Eustathius. ἐν δ᾽ ἄρα χαλκῷ Vrat. d. pro τόξῳ.

595. ἀντικρὺ διὰ χειρός. ἄντικρυς emendat Bentl. et h. l.

597. τὸ δ᾽ ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος. prorsus vt sup. E, 664. 5. χάλκεον ἔγχος ex v. 595 repetitum Flor. Aldd. Vrat. A. μείλινον e Rom. intulit Turn. firmatur per codd. et ipsum Ven.

599. αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ. „ἐϋστρεφεῖ Aristarchus." Schol. A. οἰὸς ἀώτῳ, quod proprie esset dictum de *lana praestantissima,* quod et Sch. B. cum Sch. Leid. Valk. Diss. p. 130 ex Epaphrodito ad h. l. memorat et sic accipit cum Sch. br. (v. sup. ad I, 657) nunc omnino est *lana, lanea fascia:* qua fundas olim factas esse, non neruis seu chordis (καὶ οὐ νεύροις, ὡς ὕστερον) monent Sch. B. et Lips. et ex antiquioribus Eustath. De Σφενδόνῃ pro fascia apud medicos obuia remisit Ernesti ad Foesii Oecon. Hippocr. h. v.

604. ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἰόντες. ἰόντε Ald. 3 (1524) casu et sphalmate.

605. παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ᾽ ἔγχος. Illatum παραὶ e Rom. a Turnebo, codd. sane suffragantibus ipsoque Veneto. Nullus tamen dubito commentum id esse grammaticum, et verius esse παρὰ, quod cum codd. Vrat. et Lips. exhibent quoque edd. Flor. et Aldd. 1. 2. cum sequacibus. Sicque legebatur in eodem versu sup. Λ, 233 iam lecto.

607. οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι. Etiam hic alii διαπρὸ scribunt; in his ed. Rom. Turneb.

608. ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ. ἔσχετο est pro var. lect. in Sch. A. at vterque Ven. cum Mori. ἔσχεθε. Et hoc verum esse censeo: τὸ σάκος ἔσχεθε τὸν χαλκὸν, *impetum hastae sustinuit, tardauit,* (ἐπέσχε τὴν ὁρμὴν) est

in vſu poetae, vt M, 184 et Υ, 398 οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθε ſc. τὴν αἰχμήν. Od. Δ, 284 et Π, 430 κατέρυκε καὶ ἔσχεθε iunguntur: alibi κατέσχεθε. At ἔσχετο non memini ita dictum occurrere, ſed ἔσχε, Sch. br. tamen ἔσχετο, ἐπεκώλυσε. Etiam Euſtath.

ἐνὶ καυλῷ. v. ſup. 162.

609. Φρεσὶν ᾖσι χάρη καὶ ἔλπετο νίκην. Barnes. „γρ. ἤλπετο καὶ ἔλπετο. alterum hoc erat in Flor. ed. Euſtathio. Mori. Vrat. A. vn. Vindob.

610. ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον. — „quod Zenodotus legerat: ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, ignorans μάχαιραν de cultro dici, ξίφος de enſe." Sch. A. ἐρυσάμενος. male per vnum ſibilum ſcribitur in Barocc

611. ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν ἀξίνην. Sch. B. ὑπ' ἀσπίδος. τὴν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτομένην.

612. ἀξίνην εὔχαλκον. Erneſti verius eſſe putabat εὔχαλκον ſcriptum: cui non aſſentiendum eſſe, dixi ad H, 12. amat verſus Homericus dactylum.

ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. τῷ στειλειῷ. Et Apollon. Lex. οἷον στελεῷ. (Eſt enim στελεὸς, στελειὸς et στειλειός. ἡ λαβή.) ſicque alii.

ἐλαΐνῳ pro ἐλαιΐνῳ. Ἀττικῶς, ait Schol. B. hoc eſt: fuit haec vetus aliqua ratio, quam Attici retinuere: vide de ea praeter Euſtath. Thomam et ad eum Notas p. 292. Monebo hoc tantum, ἐλάαν non modo de fructu, verum etiam de arbore dici debuiſſe, cum ſit h. l. manubrium ex olea arbore. An ἐλάϊνον, ἀμφιπέλεκκον, olim hic lectum fuerit dubito; ita deberet eſſe ἀξίνη ἀμφιπέλεκκος, quae alias ἀμφίστομος, ſecuris duplici acie, vel cuſpide. nec Heſychii gloſſa huc ſpectare videtur; nec auſim cum Schol. B. contendere, ipſam πέλεκυν dictam quoque fuiſſe πέλεκκον, cum ἡμιπέλεκκα dicantur Ψ, 851 tanquam minoris generis. Sufficit nunc ἀξίνην eſſe σὺν, ἐν, πελέκκῳ, ἔχουσαν πέλεκκον ἐλάϊνον.

„γρ. ἐλαιΐνῳ apud Euſtath. et ἐλαιΐνέῳ, vt Od. I, 394." Barnes.

613. ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο. recte κατὰ substituit Schol. B. Schol. A. autem notat, „ἐφίκοντο esse lectionem Aristarcheam: alii ἀφίκεσθον, Aristophanes ἀφικέσθην." Ex his colligo antiquiorem lectionem fuisse vel ἀφικέσθην, vel ἐφικέσθην, hoc quidem melius, se inuicem ferierunt. Schol. br. ἐφίκοντο, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἔτυχον ἀλλήλων Eustath. καθίκοντο καὶ ἥψαντο. Idem norat etiam lectionem ἀφίκοντο ὡς ὁμοῦ κατ' ἀλλήλων ὥρμησαν. est ea in vno Vindob.

615. φάλον ἄκρον, ὑπὸ λόφον αὐτὸν — recte et h. l. expulsum τὸ ὑπαί, quod nec boni libri agnoscunt; etsi editum est quoque in Apollonio in λόφος, vbi tamen in codice erat ὑπέρ.

616. 617. ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης. Apollon. Lex. hoc versu adscripto: ἐπὶ μὲν τοῦ τέρματος τοῦ μυκτῆρος. in summa narium parte et radice.

λάκε δ' ὀστέα. λάκε, vox Pindaro et aliis frequentata, digna tamen visa Apollonio, quam in Lexicon referret: λάκε, ἐψόφησεν. ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς, ἢ ἤχου.

τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν. „αἱματόεντε, δυϊκῶς" legit et interpretatur Schol. B. atque ita scribi coepit inde ab Ald. 2., adstipulante quoque edit. Rom. cum Eustath. qui tamen et alterum norat, et vno Vindob. Reuocauit αἱματόεντα e Cant. Mori, Barnes: et ita iam editum erat in Flor. et Ald. 1. adde Sch. br. Harlei. duo Vrat. et Flor. a Tho. Bentleio collatos, Ven. Lips. Vrat. omnes. Comparari potest cum ὄσσε φαεινὰ sup. vs. 435. cum contra ὄσσ' εἴκτην lectum esset Jl. A, 104. vbi Schol. B. hunc versum laudabat; etsi enim editum sit αἱματόεντε, docet tamen grammatici sententia, scriptum ab eo fuisse αἱματόεντα.

πέσον. Aristarchei codices, non πέσεν." ait Schol. A. vti ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον M, 159.

Quomodo autem oculi, vulnere in medio occipite facto, excidere potuerint, quaeri potest. Vulnere in media fronte facto oculos e radice sua elisos esse con-

tendit Schol. B. Melius Sch. br. τὸ ὑγρὸν τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς effluxiſſe ſanguini permixtum.

618. ἰδνώθη δὲ πεσών. εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη. vt ſup. B, 266 iam vidimus et M, 205. Dictum eſſe pro ἰδνωθεὶς ἔπεσε notat Euſtathius. Nec tamen neceſſe, ita ſtatuere.

619. καὶ εὐχόμενος. vitium Ald. 2. eſt οἰχόμενος.

620. λήψετε θὴν οὕτω γε νέας. Vrat. A. a m. ſec. quod et ipſum bene conueniret: hoc, non illo quo vos cupitis, modo capietis naues.

θὴν, nihil aliud quam δή. legerat quoque ſic aut interpretatur Schol. breuium auctor, καταλείψετε δή. Pro enclitica habitum eſſe θὴν, ex eo apparet, quod ſcribitur λείψετέ θην. qua de re v. ad Θ, 448, K, 104.

οὕτω γε. caeſi, vt Piſander et ceteri. φθειρόμενοι.

621. Τρῶες ὑπερφίαλοι. ἄσπονδοι. παράνομοι. Schol. br. De hac voce v. ſup. ad 293.

622. ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς. Reddunt Schol. A. B. iis quae in me auſi eſtis, nihil aliud dedecoris, αἴσχεος, deeſt. Suppletur quoque in Schol. A. ἐσμέν. Male vero. Eſt enim ſupplendum ἐστέ. pro οὐκ ἐπιδεῖσθε. nullum iniuriae genus reliquum feciſtis, quin eo vteremini; omnes iniurias in me cumulaſtis. Schol. br. οὐκ ἐνδεεῖς, ἀλλὰ πλήρεις, ἐστέ. αἶσχος non eſt infamia, quae in Troianos cadit; ſed contumelia, qua Menelaum affecerant. Iungitur enim cum eo λώβη. Eſt autem λώβη, λωβᾶσθαι, pro ὕβρις, ὑβρίζειν.

Schol. B. obſeruat, μὲν eſſe poſitum pro μήν, non enim ſubiici δέ. At quam ſaepe μὲν hoc modo ponitur, vt aduerſatiua altera omittatur!

αἰσχέας. αἰσχύνας in Heſychio ex h. v. corrigebat Bentlei.

623. ἣν ἐμὲ λωβήσασθε. ſc. quod ἣν ad remotius retulit, λώβην, non ad αἶσχος.

κακαὶ κύνες. Mori et vn. Vindob. κακοί. quod praeferebat Barnes; Clarke vero contumeliae cauſſa femininum poni aiebat; melius Erneſti, poni id ex poetarum

vſu. Ad Clarkium tamen accedit Schol. Lipſ. κακαί. ἄκρως τῷ θηλυκῷ κατεχρήσατο εἰς τὴν ἀνανδρίαν τῶν βαρβάρων. Similia ſunt in Euſtathio, qui etiam κακαὶ pro δειλαὶ dictum putabat; cum tamen ſit omnino, βλαπτικαί.

625. ὅςτε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν. In his „ὅς τε. qui videlicet" Clarke. πόθ' ὔμμι Townl.

πόλιν αὐτὴν alicubi lectum notauit Bentl. forte e cod. Lipſ.

626. οἵ μεν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ μάψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες. ⊱ „quod κουριδίην ἄλοχον dixit poeta, adeoque ignorauit eam raptam eſſe a Theſeo et corruptam." Schol. A. et Euſtath.

κτήματα πολλά. Schol. A. „in alio: καὶ κτήμαθ' αμ' αὐτῷ." At Ven. B. legerat κτήματα πάντα. Si hoſpitio excepti fuere Paris et Troiani, qui cum eo erant, neceſſe eſt Helenam ipſam domum mariti expilaſſe. Alii narrarant ap. Schol. B. Helenam ad ſacrum faciendum cum magno apparatu profectam a Paride raptam eſſe. Fuit haec vna e pluribus narrationibus de raptu Helenae.

627. μάψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ. ⊱ „quod Zenodotus μάψ οἴχεσθον ἄγοντες ediderat, ignorans ἀνάγεσθαι de nauigatione ex Peloponneſo ad Troiam dici. (hoc certe non ignorauit; ſed peccauit in eo, quod dualem pro plurali hic locum ſuum habere putauit. Niſi res inuerſe ita ſe habuit, vt in ſermonis rudiore aeuo dualis numeri certa ratio non ſemper haberetur). ἀνάγειν autem, monente quoque Euſtathio, aut h. l. dictum, vt alibi, *de nauigatione*, nam Paris naui Helenam abduxit, aut ſimpliciter pro ἀπάγειν, nam adiiciuntur κτήματα. Similis locus erat Z, 292. Porro Ariſtarcheae duplicem habuere lectionem, et hanc quam habemus, et alteram, ἐπεὶ φιλέεσθέ περ αὐτῇ. (haec altera eſt doctior.) In capite verſus ᾤχεσθ' malebat Barnes.

628. *νῦν αὖτ᾽ nunc hanc gratiam rependentes*. Clarke. Simplicius: *nunc viciſſim*. Νῦν δ᾽ αὖτ᾽ Vrat. d. nec male.

629. κτεῖναι δ᾽ ἥρωας Ἀχαιούς. ⊱ „quod diſerte omnes Achiuos ἥρωας appellat; contra Iſtrum monetur, qui ſolos reges ἥρωας dici contenderat." κτεῖναι δ᾽, mutauerat in κτεῖναι θ᾽ Barnes, non male per ſe, ſed ſine cauſſa idonea, cum δὲ pro copula infinitis locis ponatur. Idem „γρ. κτείνειν δ᾽, κτανέειν θ᾽ et κτεῖναί θ᾽." Putabat ſcilicet, quod ſaepe credidere Critici, variare orationem eſſe idem ac varietatem lectionis e codd. afferre, aut emendare vitioſa. Schol. A. quod aliquoties iteratur diuerſis in locis.

630. ἀλλά ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ Ἄρηος. ποθὶ volunt eſſe idem quod ποτὲ, *aliquando*; at eſt idem quod που. *aliquo modo, forte*, ἀλλά που. σχήσεσθε. ἐπισχήσεσθε in Apollon. Lex. huc ſpectat; et forte ſimili modo Heſych. σχήσεσθε, κατασχηθέσεσθε pro — σθαι.

631. ἤ τέ σέ φασι, ταῖς φρεσὶ περιεῖναι, διαφέρειν, τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, ἤτοι, πάντων. Sch. B. Indocte Euſtath. περὶ φρένας eſſe idem ait quod alias περὶ φρεσίν.

632. σέο δ᾽ ἐκ τάδε πάντα πέλονται. „γρ. τελεῖται" Barnes. (Scilicet putauit, ita quoque ſcribi poſſe.)

633. οἷον δὴ pro πῶς accipit Schol. B. vt ſit noua expoſtulatio cum Ioue. Poterat et iungi cum antecedente, pro ὡς, *pro eo quod* pro κατὰ τοῖον, καθ᾽ οἷον, ὡς. ὑβριστῆρσι Lipſ. pro ὑβριστῇσι non male, addit Erneſti; equidem haud permutabo.

635. ὁμοιΐου πολέμοιο. Metro etiam hic ſuccurrendum eſt cum Bentleio: ὁμοιΐοφι πτολέμοιο. v. ad I, 440.

636. πάντων μὲν κόρος. — Reſpexit haec Pindar. N. VII, 78. vbi quoque hunc locum laudat Schol. Loca plura congeſſit Wakefield ad Moſch. IV, 71.

637. ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Sch. A. τοῦ ἀμωμήτου. ἔστι δέ τις καὶ φαύλη ὄρχησις. Ieiunum hoc, quod et Eu-

stath. habet: Argutatur quoque Lucian. de Saltat. c. 23. qui ex h. l. saltationem defendit: ἀμύμονα, *reprehensionis expertem*. et eius exemplo Liban. ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν To. III. ed. Reisk. p. 352, 23. Recte Ernesti: ἀμύμων est h. l. *concinna, venusta, pulcra*, (scilicet est omnino, *praeclara*) vt cum de mulieribus dicitur. Scilicet simpliciter in laudem adiunctum est epitheton, *praeclara* saltatio. Versum nonnulli dixerant otiosum, teste Sch. A.

638. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι. τούτων καὶ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ τις κορεσθῆναι. Ita fere Sch. A. et B. Adscripsit Barnes ex Excerptis mss. τούτων δέ τις βούλοιτο ἂν κορεσθῆναι· τοῦ πολέμου δὲ μὴ ψαῦσαι τὴν ἀρχήν. quod alienum est. Sensus huic loco consentaneus huiusmodi est: *Omnium rerum est satietas, earum quoque, quarum iucunditate, multo magis quam pugna, exsatiare se, h. e. vsque ad satietatem iis frui et se explere, cupit vnus quisque. At Troiani exsatiare se pugnando atque desinere ac cessare a pugna, non norunt.* ἐξεῖναι, ἐκπληροῦν, iam vidimus, v. A, 469 et al. Vide ad T, 402.

In capite versus ὧν περ ed. Rom. τῶν κενὴ msf. Lips. et Ven. B. εἶναι vitiose Steph. et al.

639. ἀκορηταὶ vn. Vindob. ἀκόρεστοι a m. pr.

642. αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰών. αὖτ' exciderat Townl. et Cod. a Tho. Bentl. inspecto.

643. ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος. „propter quaestionem de Pylaemene, sintne duo hoc nomine memorati, ad quam saepe prouocant grammatici; locus est plenior in Schol. B. Occurrunt scilicet saepius in Homero duo vel plures eodem nomine insigniti; ita et hunc Pylaemenem volunt diuersum esse ab eo, qui sup. E, 576 caesus erat, quia nunc βασιλεὺς, ibi ἄρχων dictus est." Hoc quidem putidum; Zenodotus non contentus τῇ λύσει, ediderat Κυλαιμενέος. Sed alia, eaque grauior, difficultas est in eo, quod mox idem Pylaemenes pater filii

Harpalionis corpus pugna eductum comitatur; qua de re v. ad vſ. 658. 659.

644. Ἀρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίζων. Flor. Ald. 1. Rom. cum vitio metri ὅς ῥα. Emendauit ὅ ῥ' iam Ald. 2. et hinc ceterae. „γρ. ὅς πατρὶ" Barnes: Scilicet ſic ipſe corrigebat.

πτολεμίζων vnus Tho. Bentleii, cum Lipſ. in quo gl. Δωρικῶς. γρ. πολεμίζειν. receptum a Wolfio. πολεμίζων Townl. Ven. Flor. Ald. 1. πτολεμίζων Ald. 2. induxerat. retinui πτολεμίζων tanquam probabilius.

645. ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. Verſus ab alia manu adſcriptus in Townl. Excitat eum Ammon. p. 73. vt doceat, ἀφικέσθαι eſſe ἐπανελθεῖν. At hoc vt ſit, facit adiectum αὖτις.

646. ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδαο μέσον σάκος — Townl. Ἀτρείδεω. ita debuit ſcriptum eſſe Ἀτρείδεω μέσσον.

647. οὐδὲ διὰ πρὸ — Mori et alii etiam hic vna voce διαπρό.

649. μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. — „quod iterum caſus permutati ſunt: χρόα pro χρωτός." Sch. A. Immo, ſupplendum μή ἐπαύρῃ αὐτοῦ κατὰ χρόα. ne quis attingat, feriat, eius corpus, eum.

χαλκὸς vnus Tho. Bentleii, varietas et alibi obuia.

652. ἀντικρὺ κατὰ κύστιν. Malebat Bentl. et h. l. ἄντικρυς.

διὰ κύστιν Ven. et hoc rei accommodatius.

653. 654. φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων. Monet Schol. A. „poſt ἑταίρων eſſe interpungendum." quod et faciunt editores. Melius tamen φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων iungi videntur. καθεζόμενος αὖθι, dum in eximenda ſagitta laboratur, efflat ille animam inter amicorum manus. Tum vero mortuus extenditur ſuper terra: et in hoc comparatio cum lumbrico eſt quaerenda qui erectus iacet extento corpore.

657. ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν. — Apollonius Rhodius ἐν τῷ πρὸς Ζηνόδοτον· ἐς δίφρον ἀναθέντες. Etiam Schol. B. ἀνέσαντες, ἤτοι καθίσαντες. μᾶλ-

ſtath. habet: Argutatur quoque Lucian. de Saltat. c. 23. qui ex h. l. ſaltationem defendit: *ἀμύμονα*, *reprehenſionis expertem*. et eius exemplo Liban. ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν To. III. ed. Reisk. p. 352, 23. Recte Erneſti: *ἀμύμων* eſt h. l. *concinna*, *venuſta*, *pulcra*, (ſcilicet eſt omnino, *praeclara*) vt cum de mulieribus dicitur. Scilicet ſimpliciter in laudem adiunctum eſt epitheton, *praeclara* ſaltatio. Verſum nonnulli dixerant otioſum, teſte Sch. A.

638. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι. τούτων καὶ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ τις κορεσθῆναι. Ita fere Sch. A. et B. Adſcripſit Barnes ex Excerptis mſſ. τούτων δέ τις βούλοιτο ἂν κορεσθῆναι· τοῦ πολέμου δὲ μὴ ψαῦσαι τὴν ἀρχήν. quod alienum eſt. Senſus huic loco conſentaneus huiusmodi eſt: *Omnium rerum eſt ſatietas, earum quoque, quarum iucunditate, multo magis quam pugna, exſatiare ſe, h. e. vsque ad ſatietatem iis frui et ſe explere, cupit vnus quisque. At Troiani exſatiare ſe pugnando atque deſinere ac ceſſare a pugna, non norunt.* ἐξεῖναι, ἐκπληροῦν, iam vidimus, v. A, 469 et al. Vide ad T, 402.

In capite verſus ὧν περ ed. Rom. τῶν κεν mſ. Lipſ. et Ven. B. εἶναι vitioſe Steph. et al.

639. ἀκορηταὶ vn. Vindob. ἀκόρεστοι a m. pr.

642. αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰών. αὖτ' exciderat Townl. et Cod. a Tho. Bentl. inſpecto.

643. ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος. — „propter quaeſtionem de Pylaemene, ſintne duo hoc nomine memorati, ad quam ſaepe prouocant grammatici; locus eſt plenior in Schol. B. Occurrunt ſcilicet ſaepius in Homero duo vel plures eodem nomine inſigniti; ita et hunc Pylaemenem volunt diuerſum eſſe ab eo, qui ſup. E, 576 caeſus erat, quia nunc βασιλεὺς, ibi ἄρχων dictus eſt.“ Hoc quidem putidum; Zenodotus non contentus τῇ λύσει, ediderat Κυλαιμενέος. Sed alia, eaque grauior, difficultas eſt in eo, quod mox idem Pylaemenes pater filii

Harpalionis corpus pugna eductum comitatur; qua de re v. ad vſ. 658. 659.

644. Ἀρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ Φίλῳ ἕπετο πτολεμίξων. Flor. Ald. 1. Rom. cum vitio metri ὅς ῥα. Emendauit ὅ ῥ' iam Ald. 2. et hinc ceterae. „γρ. ὅς πατρὶ" Barnes: Scilicet ſic ipſe corrigebat.

πτολεμίξων vnus Tho. Bentleii, cum Lipſ. in quo gl. Δωρικῶς. γρ. πολεμίζειν. receptum a Wolfio. πολεμίζων Townl. Ven. Flor. Ald. 1. πτολεμίζων Ald. 2. induxerat. retinui πτολεμίξων tanquam probabilius.

645. ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. Verſus ab alia manu adſcriptus in Townl. Excitat eum Ammon. p. 73. vt doceat, ἀφικέσθαι eſſe ἐπανελθεῖν. At hoc vt ſit, facit adiectum αὖτις.

646. ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδαο μέσον σάκος — Townl. Ἀτρείδεω. ita debuit ſcriptum eſſe Ἀτρείδεω μέσσον.

647. οὐδὲ διὰ πρὸ — Mori et alii etiam hic vna voce διαπρό.

649. μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. ☞ „quod iterum caſus permutati ſunt: χρόα pro χρωτός." Sch. A. Immo, ſupplendum μή ἐπαύρῃ αὐτοῦ κατὰ χρόα. ne quis attingat, feriat, eius corpus, eum.

χαλκὸς vnus Tho. Bentleii, varietas et alibi obuia.

652. ἀντικρὺ κατὰ κύστιν. Malebat Bentl. et h. l. ἄντικρυς.

διὰ κύστιν Ven. et hoc rei accommodatius.

653. 654. Φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων. Monet Schol. A. „poſt ἑταίρων eſſe interpungendum." quod et faciunt editores. Melius tamen Φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων iungi videntur. καθεζόμενος αὖθι, dum in eximenda ſagitta laboratur, efflat ille animam inter amicorum manus. Tum vero mortuus extenditur ſuper terra: et in hoc comparatio cum lumbrico eſt quaerenda qui erectus iacet extento corpore.

657. ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν. ☞ Apollonius Rhodius ἐν τῷ πρὸς Ζηνόδοτον· ἐς δίφρον ἀναθέντες. Etiam Schol. B. ἀνέσαντες, ἤτοι καθίσαντες. μᾶλ-

λον δὲ ἀναθέντες. νεκρὸς γάρ ἐστι. Manifeſtum tamen hoc eſt interpretamentum alterius. Nam vt ἵημι eſt quoque ἕω, ſic ἀνίημι, et ἀνέω, vi transitiua, pro ἀναπέμπω, ἀναβιβάζω, ἀνατίθημι. Sic ἀνέω eſt ὁρμῶ, παρορμῶ, inf. Ξ. 209 εἰ — εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι Φιλότητι. et Od. Σ, 264 an deus mihi ſit reditum daturus: εἴ κεν μ' ἀνέσει θεὸς, ἤ κεν ἁλώω. Eſt quoque in Schol. br. ἀνέσαντες, ἀναθέντες, ἀναβιβάσαντες.

δ' ante ἀνέσαντες abeſt a Veneto, aberat quoque a Zenodotea lectione, vt modo vidimus. minus bene.

Subiicitur in Schol. B. Lipſ. et in Euſtath. aliud monitum veterum de hoc verſu: οὐδένα δὲ τῶν ἀποθανόντων οὕτως ἐξάγει. διὸ ἀθετεῖται ὁ στίχος. Si nulla grauior eſt auctoritas, verſus temere videtur damnari. E pugna enim ad ſepulturae honorem caeſis ſeruandum exportatos cur miremur? et quidni poeta narrationem variet, aliis caeſis modo ſpoliatis, modo humi iacentibus, eſſe etiam qui reducantur in vrbem, vt alibi alii, v. c. Sarpedon, in patriam. Grauius eſt, ſi dixeris, in Iliade abduci ſolere vulneratos, non caeſos; *Paphlagonem* autem in patriam, non *Troiam*, deducendum fuiſſe? tum ſi ἐρίηρες ἑταῖροι corpus abduxiſſent, ferendum erat; at patrem cum iis pugna decedere, nec filii mortem vlciſci, alienum erat ab heroum ſenſibus. Suſpectum tandem eſſe verſum, propter adiunctos duo verſus manifeſte ſpurios. Expunxerat eum quoque Bentl. Euſtathius ait: τινὲς ἀθετοῦσιν. οὐκ εὖ.

658. 659. — ἀθετοῦνται. „Nam pater iam caeſus erat: ſup. E, 576. forte ex eo quod ſup. 644 *patrem filius* ſequebatur, exſculptum nunc eſt ab aliquo, vt viciſſim pater filii corpus ſequeretur. Sin manent verſus: duo diuerſos eodem nomine eſſe neceſſe eſt." Sch. A. Subiicitur tunc aliud Scholion, in quo „diuerſos eſſe homines" ſtatuitur. cf. ſup. ad E, 576. Legerat ſimilia in grammaticis Euſtath. qui et addit, fuiſſe, qui de anima patris caeſi intelligerent, natum circumuolitantis: quod ab Homero et Homerico aeuo alienum eſt. Subiicitur

ſuperioribus in Sch. A. „ἔνιοι δὲ πιθανῶς μεταγράφουσι· μετὰ δ' οὔ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων.“ interpoſito οὐ. vt e Sch. br. emendandus erat Sch. Ven.“ Manet tamen vel ſic difficultas in vſ. ſequ. ποινὴ δ' οὔτις. atqui ſtatim Paris vltus eſt Harpalionem caeſo Euchenore; etſi grammaticus in Sch. br. ita occurrit, vt dicat, non patrem tamen vltum eſſe ſuum, ſed alienum hominem, Paridem. Quare de delendis verſibus a rhapſodo adſutis vix dubitare licet. Recentiores tamen interpretes hanc medicinam aegre admittentes varia commenti ſunt. Caeſum fuiſſe patrem ſup. E, 576. et h. l. auum eſſe intelligendum, ſtatuebat Barnes. Clarke vtique contendendum eſſe putat, duo fuiſſe Πυλαιμένεις. Antiquos admodum eſſe verſus, colligas ex eo, quod iam Apollon. Lex. in ποινὴ ad eos reſpicit.

659. ποινὴ δ' οὔ τις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος. Spectat huc Apollon. Lex. ποινή. ἀντέκτισις (ἀπὸ τοῦ ἐκτίνειν) κυρίως δὲ, ὑπὲρ φόνου. Notio antiquior eſt compenſatio. per quam ſatisfacimus pro iniuria: v. Γ, 290. Plura dat Heſych. et Etymol. ἐγίγνετο, quod nos ſcribimus, habent hic quoque codd. Schol. br. ed. Rom. τεθνηῶτος vn. Vindob.

661. ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσι μετὰ Παφλαγόνεσσιν poteſt eſſe, quod Koeppen quoque volebat, ἐν πολλοῖς φίλοις Παφλαγόσι μάλα φίλος, ſeu φιλώτατος. Poteſt quoque eſſe ſimpliciter dictum μετὰ πολέσι Παφλαγόσι pro ἐν Παφλαγόσι. erat is ipſi hoſpitio iunctus inter Paphlagones. Eſt enim is vſus τοῦ πολεῖς vel πολλοί. Ita mittitur Patroclus πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι Π, 240. Ita quoque Ψ, 60. Od. Λ, 494. Congruit, quod οἱ πολεῖς ſaepe ponuntur, vbi in pedeſtri oratione eſſet τὸ πλῆθος, atque etiam ὁ λαός.

663. ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυείδου μάντιος υἱός. ξ— „quod duo fata fingit poeta in Euchenore, quemadmodum in Achille, διχθαδίας κῆρας φερέμεν ſup. I, 411.“

Πολυΐδου vbique edi miratus ſum, cum contra metrum peccet, et notum ſit nomen Πολύειδος, idque ipſum

iam E, 148 lectum fuerit de alio Polyido. Nec tamen aliter legitur in codd. quorum quidem lectionem enotatam vidimus, nec in iis, a quibus excitantur versus; v. c. Lucian. Philopatr. 15. vbi recitantur vss. 665—668. Schol. Pindari rec. Ol. XIII, 78. Aberratum est in hoc nomen per Tragicos, in quibus metro sic postulante scribitur interdum Πολύϊδος, quod quoque hinc abiit in pedestrem sermonem. Fuit eo nomine fabula Euripidis: cuius fragmenta v. in Diatribe Valk. forte et alia Sophoclis, nisi ea eadem fuit cum Glauco. Non dubitaui Πολυείδου rescribere; ait quoque Eustathius διφορεῖσθαι τὴν παραλήγουσαν; et in Etymol. est Πολύειδος. Conf. Not. ad Apollod. p. 545 (vbi in extr. del. *apud Etymol.*) Est quoque Πολύειδος in aliis poetis, vt in Christodori carmine (Anal. Brunck. To. II, p. 457.)

664. Κορινθόθι οἰκία ναίων. non Κορινθόδε, vt v. c. in Schol. Pind. Ol. XIII, 78 recitatur.

667. νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι. „γρ. φθεῖσθαι" Barnes. variatione sollenni. sicque legitur in Vrat. b. d. vn. Vindob. Passim φθῖσθαι scribitur; male.

669. τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν. „θωὴν, νῦν τὴν μέμψιν" Schol. A. At Apollon. Lex. θωὴν, ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῷος ὁ ἀζήμιος. Eadem Hesych. nisi quod addit βλάβη, et Suidas. Item Etymol. in θωὴ et ἀθῷος. Bentlei. coni. θωὴν ἀλέεινεν ἀχεύων. dolens: ingeniose saltem.

670. ἵνα μὴ πάθῃ ἄλγεα θυμῷ. vulgo πάθοι. Erat tamen πάθῃ iam in ed. Rom. tum in Eustath. et nunc in Veneto: euitauit morbum, ita vt ne pateretur dolores, frequenti varietate: de qua v. Excurs. II ad VII, p. 405 de ἵνα· ἵνα μή.

672. ᾤχετ' ἀπὸ μελέων „γρ. ἀπαί" Barnes; scil. ex vs. 585.

στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν. Ex ed. Turnebi exulat δ'. Ad ἄρα Clarke: „*porro; proinde; exinde: vt solitum est.*" Hoc est, ex contexto ariolari. ἄρα est

Latinum *ita, adeo:* de eo quod consequitur seu ex caussis, seu tempore aut alio successionis nexu.

673. *δέμας πυρός*, sc. *κατὰ δέμας*. Non aliter vsus fert: pro specie rei. Dictum sup. ad Λ, 595.

674. *οὐδέ τι ᾔδη. ᾔδει* Cant. Vrat. b. a pr. m. A. et vn. Vindob. vt alibi quoque variat lectio.

675. *νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ* — Sch. B. *ἐπ' ἀριστερὰ Ἕκτορος, οὐ τοῦ στρατοῦ. εἰ γὰρ ἐπ' ἀριστεροῖς ἐστιν ἡ πύλη, δι' ἧς εἰςῆλθεν, αὐτόπτης ἂν ἐγένετο.* Fateor me non assequi, qualem castrorum speciem ante oculos ille habuerit. Quam ipse habeam, dixi in Nota. cf. Excurs. de *τειχομαχίᾳ* ad lib. XII. cf. Lenz *Ebene v. Troia* p. 257.

676. Post Ἀργείων interpunctionem maiorem sustuli; continuanda est oratio *καὶ ὅτι τάχα καὶ ἔπλετο ἂν κῦδος* Ἀχαιῶν h. e. *νίκη ἐγένετο.* Iungitur inf. 679 *ἀλλ' ἔχεν.*

677. *τοῖος.* „*ἀντὶ τοῦ, μετὰ τοσαύτης προθυμίας.*" Sch. B. Scilicet est pro *οὕτως* et hoc pro: *nam admodum.* Clarke haec eo interpretatur, quod *mari* interclusi erant a patria Achivi. At Neptunus e poetae mente vere interest pugnae.

678. *πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν.* Sch. B. „*πρὸς τῷ αὐτῶν σθένει καὶ αὐτὸς ἐπικούρει.*" Quidni: *πρὸς δὲ, insuper autem et ipse suppetias ferebat σθένει, διὰ σθένος, σὺν σθένει ἑαυτοῦ. σθεναρῶς.* Sic et Sch. br. videntur interpretari.

679. *ἀλλ' ἔχεν* Hector ex 674. — *πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο. ἐπᾶλτο* Vrat. b.

680. Δαναῶν *πυκινάς. πυκνὰς* Lips. Vrat. A. *στίχας ἀσπιστάων· ἔνθ'.* Iungi haec video, tanquam si omnia, quae sequuntur, pendeant ab *ἀλλ' ἔχεν ᾗ — ἔνθ' — ἔνθα μάλιστα — ἔνθα δέ.* Addit orationi neruos, si maiore post *ἀσπιστάων* distinctione eam adimes, vt feci. *ἔνθ'* 681 *ἔνθα δὲ* discrimen inferre, vt sit, *illic — hic*, statuunt alii.

681. *ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ* Πρωτεσιλάου. ε quod (in Αἴαντος) Aiacem Locrum dicit, cuius statio proxima erat Protesilao. Res spectat *πρὸς τὰ περὶ ναυ-*

στάθμου." Sch. A. Cur Locrum intelligendum esse statuat grammaticus, haud assequor. Erat Telamonius, qui solet absolute Aiax dici; laeuum cornu ille, omnium maxime tuebatur; (etsi nunc versus interiora castrorum irrumpentes Troianos cum Hectore sustinens,) ita vt ad eius laeuam pugnare dictus esset Idomeneus: 326. coll. 313. Nec aliter Strabo, qui lib. IX, p. 604 A. hoc versu vtitur ad docendum, Salaminios non cum Atheniensibus iunctos fuisse; quod tamen effectum esse debuerat inserto versu B, 558.

Ceterum peruentum est ad locum manifesta interpolationis haud vnius vestigia habentem: nec tamen quicquam de his monent aut memorant veteres grammatici. Procedit narratio rite constituta vsque ad vs. 680. Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο — ἀλλ' ἔχεν ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο, ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων. Post plura interposita ordo narrandi pergit vs. 701 Αἴας δ' οὐκ ἔτι πάμπαν — „Aiax Oilei Telamonio pugnanti continuo ad latus erat." Iam quae in medio sunt, e variis laciniis consuta esse videntur a variis rhapsodis. forte 681—684 ab vno; ab alio 685—688. Tum alia ab aliis; forte ab iis qui popularium suorum gloriae studebant. Produnt interpolationem vss. 689—692. οἱ μὲν Ἀθηναίων. vinculo nullo cum antecedentibus iuncti. Non minus moleste subnectuntur vs. 693 πρὸ Φθίων δὲ M. Φθῖοι memorati iam erant vs. 686, nunc sero memorantur eorum duces, parum commoda formula πρὸ Φθίων δὲ, scil. ἐμάχοντο ex vss. 699. 700. Nunc lacinia de Medonte subtexitur vss. 694 sq. ex O, 333—336. Inde verss. postremis 699. 700. ea, quae consarcinata erant, cum reliquis connectuntur. Ne priora quidem 681—684 ab vno eodemque rhapsodo profecta esse suspicor: sed cum prior versus insertus esset, adiecti partim ad illustrandum partim explendi versus caussa vss. 682. 3. 4. De quibus sigillatim contendere et pronuntiare velle, aut ineptum aut superbum esset. Consulat sensum quisque suum.

Αἴαντος νῆες Vrat. d.

682. θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι. Cum hoc ſit ab ἐρύω, ϝερυω, traho, cuius media corripitur, v. ad A, 141. neceſſe eſt h. l. ſcriptum eſſe εἰρυμμέναι, eodem modo, quo paſſim occurrit ἐρύσσατο. Clarke volebat eſſe pro εὐρυόμεναι.

683. αὐτὰρ ὕπερθε τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον. Accipiunt χθαμαλώτατον dictum pro χθαμαλὸν, Schol. A. B. vt ἀκρότατον pro ἄκρον Δ, 139. Niſi dictum ſit comparatiue cum reliquis valli partibus, aut quod a Sarpedone auulſae erant pinnae.

ἐδέδμητο. κατεσκεύαστο Etymol. et Heſych. iam a Bentl. ex h. l. emendatus in ἐδέδμετο. τεῖχος δέδμητο Ionice Townl.

684. ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ. ζαχρηεῖς. λίαν ἐπιβαροῦντες. παρὰ τὸ χραύειν (χράειν) irruere. Schol. A. B. De voce hac v. ſup. ad E, 525. αὐτοί τε καὶ ἵπποι. Si hi ſunt currus, et qui de curribus pugnant, αὐτοὶ eſſe debent ὁπλῖται πεζοί. Verum totus verſus parum elaboratae eſt ſtructurae, et currus extra caſtra ſubſtiterant. v. ad vſ. 749.

„γρ. γίγνοντο et ἐγένοντο" Barnes. vulg. γίνοντο.

685. ἔνθα δὲ Βοιωτοί. Pugnant nunc cum Aiace Boeoti, Iones, Locri, Phthii. Parum in his conſtituendis iuuant grammatici. vt monitum ad vſ. 981.

Ἰάονες ἑλκεχίτωνες. Male diſtinguit Ἰάονας et Ἴωνας, Schol. B. et, laudato Androtione, affert, corrupte tamen, (quod et Euſtath. et Schol. Lipſ. et Leid. ap. Valken. ad Ammon. p. 245 faciunt,) notum illud diſtichon pilae in Iſthmo inſcriptum, quod ita recitat: τάδ' ἐστιν οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰάονες, ab vna parte, ab altera: τάδ' ἐστιν οὐκ Ἰάονες, ἀλλὰ Πελοπόννησος. Laudatur hoc ab aliis ita ſcriptum: τάδ' ἐστι Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία. et alterum: τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία. v. Strabon. IX pr. p. 601 A. Plutarch. in Theſeo p. 11 E. qui a Theſeo poſitam pilam narrat, interpolato tamen carmine. Conuenit tamen Ioniam de Attica, et Iones de Athenienſibus intelligendum eſſe: quod et Strabo pronuntiat l. l.

verbis poetae nostri laudatis, Apollon. Lex. voc. Ἰάονες, Hesych. Schol. br. Laudat quoque versum Schol. Aristoph. Acharn. 106 vbi obseruat, Persas omnes Graecos Iones, Ἰάονας, dixisse; scilicet, quia Iones Asiae primi Persis innotuerant, vt plerumque populorum nomina subnascuntur et vulgantur.

Koeppen noster desideratissimus difficultatem hic acute animaduertebat, in hoc, quod Iones tempore belli Troiani Aegialeam, serius Achaiam dictam, inhabitarunt, non autem Atticam, e qua multis ante aetatibus erant profecti: v. Pausan. VII, 1. cf. sup. ad B, 573. 4. 5. Recte haec. Si tamen Iones memorantur ex Attica in Aegialeam immigrasse: hoc non est ita accipiendum, ac si omnis Ionum stirps et nomen Attica relicta nouas sibi sedes quaesitum emigrasset; verum *fuisse ex Ionibus*, qui in Aegialea considerent. Mansisse Ionum partem in Attica, dubitari nequit, sed permixtos eos et ibi cum Pelasgis, atque ita constitutam fuisse gentem Ionicam in Attica, ad quam Iones Aegialenses mox, partem saltem, rediere, ab Achaeis eiecti, qui Doriensibus cedere coacti fuerant. Verbo: *Iones fuere Athenienses*, etiam belli Troiani tempore, et *Athenienses recte appellati Iones*, etsi magna ex parte Pelasgicae stirpis populi Atticam insidebant, (cf. Herodot. II, 51. I, 56.) qui postea cum Ionibus coaluerunt; quos ipso aduentu Ionum ex Aegialea vires nouas adeptos esse probabile fit, ita vt de noua migratione esset dispiciendum. Inde *Ionica dialectus* et *Attica vetus* recte pro eadem habentur; et inualuisse *nomen Ionicum*[a] multo magis probabile fit, ex quo *Doricum genus* Peloponnesum occupauerat; id quod cum Herodoto conuenit noto loco lib. I, 56. At cessit serius Ionicum nomen *nomini Atheniensium*, ex quo *Ionum Asiae nomen* inclaruerat, ita vt *Iones Graeciae* et *Iones Asiae* ambiguitatem nominis facile inferre possent; coepere itaque priores illi *Athenienses* appellari. Hos adeo nomen Ionum refugisse narrat Herodotus I, 143. in quod successere alia ex parte populi qui cum Ionibus

coaluerant, quippe qui partim antequam ex Graecia exierant, partim postquam in Asia consederunt, sub Ionum nomine, permixti fuere cum Pelasgicis populis pluribus, etiam cum Doribus et Aeolibus: quorum nomina videbis ap. Herodot. I, 146. 147. Erant tamen inter eos, qui Athenis se profectos et veros genuinosque Iones esse iactabant: ibid. 147.

Βοιωτοί τε καὶ Ἴονες indocte interpolatum est ap. Galen. ad Hippocr. de med. offic. To. XII. p. 18. vbi locum recitat pro exemplo mutati ordinis in recensu plurium enumeratorum: e nota obseruatione grammaticorum.

ἑλκεχίτωνες. Schol. B. Schol. Lipſ. Vict. et Leid. cum Eustathio, οἱ ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ἐναντίων ἕλκη ποιοῦντες. οἱ δὲ, ὅτι μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδήρεις εἶχον χιτῶνας. prius inepte. Conuenit cum ἑλκεσίπεπλος. Schol. br. ἑλκεχίτωνες, βαθεῖς χιτῶνας ἔχοντες, ἄζωστοι. Ergo antiquiores Iones habuere amictus ad pedes demissos, nullo balteo succinctos; serius aut cinctura accessit, aut breuiores facti vestitus. ἑλκεχίτωνες Ἰάονες vno adhuc loco memorantur Hymno in Apoll. 147.

686. Φθῖοι. Sch. A. et Eustath. „Φθιῶται, οἱ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ." (Phthiotae hi, non in Homero; sed serioribus aetatibus) „Φθῖοι οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ καὶ Φιλοκτήτῃ" (de altero hoc constat ex v. 693 quod Medon eos ducit; is enim in Philoctetae locum successerat.) Sch. br. multo magis erronea tradunt: „Φθῖοι οἱ τὴν ὑπὸ Πρωτεσιλάου Φθίαν, πόλιν Θεσσαλίας, οἰκοῦντες. οἱ δὲ τὴν ὑπ' Ἀχιλλέως, Φθιῶται καλοῦνται." quae et apud Ammon. sunt p. 142. Vrbs *Phthia* fuit vna, et ea Pelei et Achillis. At *Phthii* latius coluerunt; πόλις est h. l. latius dictum, melius saltem χώρα erat dicenda. Verbo: *Phthiam* Achilles tenebat Il. B, 683. *Phthii* latius habitabant. *Phthiotae* et *Phthiotis*, nomina, ad seriora tempora spectant. Dictum de his, duce Strabone IX p. 660. 661. qui etiam hos versus 685. 6. excitat ad Il. B, 683.

Φαιδιμόεντες vel pro *Φαίδιμοι.* (h. e. *λαμπροὶ, ἐπίσημοι*) vel *Φαίδιμοι ἔντεσιν*, vt nonnulli ap. Sch. B. Victor. et Eustath. Amplectitur hoc quoque Bentl. *Φαίδιμοι ἔντεσ' Ἐπειοί.*

687. *σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον.* ⸖ „quod *σπουδῇ* pro *μόγις* (atqui hoc iam aliquoties videramus, primo B, 99.) *καὶ δυςέργως ἀπὸ τῶν νηῶν αὐτὸν ἀπεῖργον, ἐπεῖχον* A. B. „*γρ. ἐπ ἀΐσσοντα*" Barnes. *οὐδὲ δύναντο* Ven. Lipſ. et Euſtath. pro vulgato *οὐδ' ἐδύναντο.*

688. *Φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον. εἴκελον* recte reſtituit Barnes et h. l. pro vulgato *ἴκελον*, quod metro aduerſatur. v. ad v. 53.

689. *οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι.* Parum ſuauiter abrupta eſt ſententia; quae facile ſuſpicionem mouet interpolationis. v. ad vſ. 681. poterat iungi cum ſuperioribus. Vt nunc interpungitur, ſupplendum eſt *ἦσαν προλελεγμένοι. Athenienſes erant ex praeſtantiſſimis delecti*, erantque adeo *πρόμαχοι.* Sic *προλέγονται, ἀντὶ τοῦ, προκρίνονται*, apud Pindar. Nem. II, 26. vbi v. Schol.

690. *υἱὸς Πετεῶο.* dictum ſup. ad B, 552.

692. *Φυλείδης τε Μέγης.* ⸖ aduerſus Zenodotum, qui aliis in locis (T, 239) ſcripſerat *Φυλείδην τε Μέγην τε*, nec viderat, Megetem eſſe Phylei filium. Lectum et h. l. *Φυλείδης τε Μέγης τ'* in Vrat. A. et editum a Turnebo. Ducit autem Meges Epeos, non ex Elide, ſed ex Dulichio et Echinadibus, quas Epei duce Phyleo occupauerant: v. ſup. ad B, 620. 625.

693. *Πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης.* De ſuſpicionibus ſuper his vſſ. nihil notatum in grammaticis: v. ſup. ad 681 *πρὸ Φθίων* inf. 699. 700. *ἐμάχοντο* excipit. Eſt tamen ſtigme ⸖ appicta verſui et Scholiis in Veneto, aut omnino perperam, aut notatus error Zenodoti. Forte is fuit inter eos, quibus viſum eſt *Μενεπτόλεμον* nomen viri eſſe, ita vt *ποδάρκης* eius ſit epitheton: quod ipſe Euſtathius non ſatis liquidum eſſe putauit.

„Φθίων, ὡς Χίων, βαρυτόνως“ ait Sch. A. Fuere ergo, qui Φθιῶν ſcriberent; at Φθῖοι ſunt lecti ſup. vſ. 686. etſi alii Φθίοι ſcribunt. Recitat verſum Strabo IX, p. 660 C. Diſtinguit ex hoc verſu Φθίους et Φθιώτας Ammonius in Φθίοι. de quo v. ſup. ad vſ. 686.

694. ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο ⁊— „quod Ὀϊλεὺς ſcribitur, non Ἰλεύς. aduerſus Zenodotum, qui ἀλλ᾽ οὐκ Ἰλιάδην ediderat.“ Sch. A. Reſpicit M, 365 vbi αὐτίκ᾽ Ὀϊλιάδην legitur. Infra ad vſ. 712 idem Scholion redhibetur, ſed verba recitantur: ἀλλ᾽ οὐκ Ἰλιάδη. Res ipſa iam memorata eſt ſup. ad B, 527.

Ceterum vſſ. 694 — 697 repetuntur inf. O, 333 — 336.

In ed. Flor. miro errore poſt 694 inſerti ſunt vſſ. 344—382. ſupra autem poſt 343 inſerti ſunt vſſ. 695 — 733.

696. ἐν Φυλάκῃ γαίης ἀπὸ πατρίδος. Vulgo ſcriptum ἄπο, contra Ariſtarchi canonem: de quo v. ad Σ, 64. ſin dixeris ἄπο eſſe ἄποθεν, pari iure dixeris, hoc ſubintelligi, cum plenum ſit ἄποθεν ἀπὸ πατρίδος.

700. ναῦφιν ἀμυνόμενοι. nauibus ſuppetias ferentes, eas defendentes. de forma ναῦφι pro ναυσίφι v. ad M, 225. Etymologus tamen diſerte: ναόφι, καὶ κατὰ κρᾶσιν ναῦφιν, ἀμυνόμενοι. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν νεῶν ἀποσοβοῦντες. Eſt tamen ſollenne ἀμύνειν τινί τινα vel τι, propulſare ab aliquo.

Recitat vſſ. 699. 700. Strabo l. l. vbi ναυσὶν in edd. ant.

701. οὐκέτι πάμπαν pro οὐδ᾽ ὅλως ἀφίστατο.

702. ἵστατ᾽ ἀπ᾽ Αἴαντος. Zenodotus legerat χάζετ᾽ ἀπ᾽.

οὐδ᾽ ἠβαιόν. Ald. 2. et ſequaces ἠδ᾽. merum ſphalma.

703. ἀλλ᾽ ὥστ᾽ ἐν νειῷ βόε οἴνοπε. μέλανες a vino rubro. aliquoties hoc de mari vidimus, vt ſtatim Jl. A, 350. Comparatio autem ſpectat ad ſtatum, quem vterque tenent, et ad vires pariter intentas ab vtroque: τὴν τάξιν

δὲ τῆς στάσεως καὶ τὴν προθυμίαν παραβολὴ δηλοῖ. Schol. B. add. Eustath. et Koeppen.

εν νηῳ Ven. lapsu librarii.

πηκτὸν ἄροτρον. Nihil ad formam aratri in hoc adiuncto quaeri posse cum Eustathio videtur; ornat epitheton, quatenus aratrum fabricatum est. Vidimus id iam K, 353.

704. ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον. τείνουσιν, ἕλκουσι.

ἶσον θυμὸν ἔχοντε. Contrarium est ζυγομαχεῖν. de quo v. ad Timaeum et al.

705. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι πρυμνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς. Venetus ανεκηκιει cum Schol. χωρὶς τοῦ ν, ανεκηκιει, καὶ διὰ τοῦ ι." Mirum hoc! aut enim ἀνεκήκιεν aut ἀνακηκίει esse debuit. Prius illud et alibi lectum est, et habetur in Apollon. Lex. Hesych. Etymol. spectare tamen videtur ad H, 262 et Υ, 507. In msf. Mori erat ἀνακηκίῃ. in Vrat. b. d. et binis Vindob. ἀνακήκιεν. Est tamen etiam in Hesych. ἀνακηκίει, ἀναφέρεται.

Porro Sch. B. ex Aristotele apponit: cornua habere tendines et musculos communes cum pedibus: quare etiam labore fatigatorum cornua inungi solere. Legerat similia Eustathius. (ex Hist. An. VIII, 7.) —

πρυμνοῖς δὲ, τοῖς παρὰ τὴν σάρκα. Disertius Sch. br. τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν κεράτων, τοῖς πρὸς τὴν ἔκφυσιν. Bene Eustath. ταῖς ῥίζαις τῶν κεράτων.

706. τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει. ἀμφὶς ἐέργει. ἀμφὶς, ἀπ' ἀλλήλων αὐτοὺς ὁ ζυγὸς χωρίζει Sch. B. Sch. br. — ζυγὸς οἷος ἐΰξοος Vrat. A.

707. ἱεμένω κατὰ ὦλκα. τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης. „quod ἱεμένω pro ἱεμένους." Sch. A. Legit scilicet cum edd. parte Ven. A. spiritu leni ἰεμένω, poetae tamen vsu toties iam vidimus frequentari ἵεμενος, προθυμούμενος, ὁρμῶν, vt Λ, 168. B, 154. Θ, 313 et sup. 291. Et fuit olim hoc scriptum ϝιεμενω. v. ad M, 274 ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε vbi quoque ἵεσθε vera lectio est. Inf. Σ, 547 similiter de bubus: Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. Recte ergo iam inde ab Ald. 2. legebatur, et in

Eustathio, vt et in Schol. Apollonii II, 398 ἱεμένω. et tuetur quoque Od. Τ, 356 ἱεμένων ἔρεβός δε.

Porro κατὰ ὦλκα, κατὰ τὴν αὔλακα, scriptum fuit Ϝιεμενω κατα Ϝωλκα. ἱεμένων κατὰ ὦλκα laudat Schol. Apoll. Rh. II, 398 vbi sunt ὁμώλακας. Bentl. emendat ex h. l. vitiosas glossas Hesychii: ὦλκα et ἄλκα, ἄλυκα pro ὦλκα, αὔλακα.

τέμνει. Ita vulgo lectum: Disputatum est a viris doctis de priore syllaba h. l. correpta; tum de vsu vocis. Quod ad prius attinet, etsi non repugnem, quia muta et liquida antecedit, et disiungitur τε—μνει, non τεμ—νει, priorem recte corripi posse; multo magis me mouet, quod ignoratio formae primitiuae plerumque grammaticos ad amplectendas vulgares formas adduxit; fuit autem antiquior forma τέμω, vnde τὸ τέμενος, serior facta τέμνω, vt τάμω, τάμνω. Succinunt autem Venetus vterque, qui habent τέμει. Et Sch. A. τέμει ἀντὶ τοῦ τέμνῃ (l. τέμνει) Habet quoque Harlei. (non τεμεῖ.) item Vrat. d. etsi ceteri codd. seruant τέμνει, etiam Lips. Sch. br. Apollon. in ὦλκα. Eustath. Veram tamen et antiquam lectionem τέμει esse, nullus dubito.

Suborta altera quaestio de vsu vocis τέμνει, quod h. l. τὸ ζυγὸν τέμνει τέλσον ἀρούρης, h. e. τὴν ἄρουραν. Durius Sch. br. τέμνεται δὲ εἰς βάθος γῆς. Adduxit hoc Iortinum, vt legeret ταμόντε δὲ, iungendum cum ἱεμένω, ingeniose; et Barnesium, recte monentem et hoc, Homericum esse τάμνειν, non τέμνειν, (cf. sup. ad v. 180.) vt legeret τάμον, per se non male, vt ad βόε referretur; non tamen debebat in poetae verba inferre. Disputatum contra eum a Clarkio, Ernestio et Tollio Exc. XIII ad Apollon. Lex. et nuper a Knightio p. 30. qui defendunt τὸν ζυγὸν τέμνοντα τὴν ἄρουραν; quod equidem ab Homerico vsu alienum esse censeo: lyrico forte condonandum: *iugum secare agrum.* Verum viri docti male instituerunt ordinem verborum; nam τέμνει referendum erat ad ἄροτρον, reliqua sunt in medio posita παρενθέτως. Itaque post κατὰ ὦλκα interpunxi; licet quo-

que parentheſi includere: ἀλλ' ὥςτ' — ἄροτρον, ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον. (ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν — κατὰ ὦλκα·) τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης. Hoc quoque ſequuti erant veteres. Nam Harl. vt ſupra vidimus, τέμει Sch. τὸ ἄροτρον τὴν ἐπιφάνειαν. et Sch. Lipſ. ἢ τέμνεται. ἢ τέμνει τὸ ἄροτρον. Concidit adeo omnis emendandi loci conatus. Bentleius recordatus loci alterius Σ, 547 ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι coni. ϝιεμενω κατα ϝωλκ' ἵν' ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης. et Koeppen: ἱεμένω δὲ κατ' ὦλκα ἱκέσθαι τέλσον ἀρούρης hiante verſu.

τέλσον ἀρούρης. Schol. B. τὸ βάθος ἢ τὸ πέρας τῆς γῆς. Apollon. Lex. τὸ πέρας. Sicque Heſych. Iterum Σ, 544. 547. Eſt ſcilicet τὸ τέλος, *limes agri*, nunc pro *agro ipſo*.

708. ὡς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιϊν. Ed. Rom. cum Euſtath. πὰρ βεβαῶτε. et πὰρ βεβαῶτε παρέστασαν. cod. ap. Tho. Bentleium.

ἕστασαν ed. Flor. Vrat. d. At v. ad M, 55. 56.

ἀλλήλοισιν Harlei. Vrat. d.

710. λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι. Male me habet λαοὶ ἕταροι· repugnant enim ſibi haec duo; λαοὶ non ſunt ἕταροι, neque ἕταροι ſunt λαοί, nec conueniunt reliqua. Apud Barnes eſt: „γρ. ἑτάρων" neſcio vnde; nec tamen magis ſatisfacit aut hoc aut vt dicas cum Euſtathio, appoſita eſſe: λαοί, οἳ ἦσαν ἑταῖροι. Praeſtat puto dicere aut excidiſſe aliquid, cui ſubſtitutum eſt λαοί; fac fuiſſe αἰὲν ἕπονθ' ἕταροι· et hoc diſerte legitur in Vrat. d. aut excidiſſe copulam, λαοὶ ἕπονθ', ἕταροι θ' οἵ οἱ. In vno Vindob. eſt ἄλλοι ἕπονθ' ἕταροι, nec hoc infeliciter.

712. οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδη. ⸖ iterum aduerſus Zenodotum, qui Ἰλιάδῃ ſcripſit. Monitum iam ſup. ad vſ. 694. Apud Euſtath. memoratur lectum Οἰληϊάδη. debuit eſſe οὐδ' Ὀϊληϊάδῃ, ſine ἄρ.

713. οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. Schol. A. „σφι σταδίῃ. Sic Ariſtarchus ſine ν. at Ariſtophanes cum ν" ergo σφιν σταδίῃ. Inutile tamen ν ante στ. etſi in plerisque occurrit. Mirum videri debet, in hoc

repente loco grammaticos nobilissimos de vsu του ν̄ cogitasse et monuisse. οὐδ' ἄρ σφιν Harlei. Versus per se non satis affabre factus; apud Strabonem, qui tres versus 713. 714. 715 laudat, lib X. p. 689 B. recitatur concinnior; οὐ γάρ σφιν σταδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλε.

Ceterum ab Homero Locri a pugna stataria auersi, et sagittariorum loco habiti narrantur; Iidem tamen Locri, qui Troicis temporibus arcubus et fundis vsi erant, Medicis temporibus ὁπλιτεύοντες ἦσαν; notante quoque Pausan. I, 23, 4. Quid? quod iam Hesiodo Sc. Herc. 25. Λοκροὶ δ' ἀγχέμαχοι sunt: quod et notatur in Schol. Tzetzae, versu Homerico, vitiose quidem, adscripto. Diuersis temporibus diuersus pugnandi mos Locrensium esse potuit; necesse ergo est Scuti Herculis auctorem aliquantum serius vixisse Iliadis auctore.

714. οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας. respexit haec Apollon. in χαλκήρεας. χαλκῷ ἡρμοσμένους. immo ἡρμοσμένας. Vocabulum tamen iam lectum erat Γ, 316. Z, 3. et al.

716. ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, τῇ σφενδόνῃ. vt sup. 599.

717. οἷσιν ἔπειτα ταρφέα βάλλοντες — ed. Rom. οἷσι μάλιστα. per se non male. sicque vn. Vindob. Vsus tamen τοῦ ἔπειτα frequens: *hoc modo.*

719. δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε. „οἱ μὲν, Σαλαμίνιοι δηλονότι." Sch. B. voluit dicere: Aiaces cum amicis 709. 710. Opp. Locri. Locum inter memorabiles refert studiosissimus antiquitatis *Monboddo* (*on the Origin and Progress of Language* To. VI. p. 255.) quod egregia tactices artificio Locri velites ab extrema acie super capita priorum turmarum seu ordinum sinuato iactu hostem telis confoderunt; simili arte Wilhelmum Conquestorem victoriam ad Hastings, qua Anglia subiugata ab eo fuit, reportasse; quod inter plura, quae de eo praelio varie memorantur, in annalibus traditum legitur.

721. οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον iungenda sunt graeco vsu; nec interpunctione distinguenda.

οὐδ' ἔτι seiunctim scripsi, sensu postulante; pro vulg. οὐδέ τι.

722. συνεκλόνεον γὰρ ἑταῖροι. αὐτούς. Schol. br. συνεκλονέοντο, συνεταράσσοντο· subintell. αὐτοί. Clarke coni. fuisse lectum: συνεκλονέοντό γ' ἑταῖροι.

723. ἔνθα κε λευγαλέως. Spectat huc ap. Apollon. λευγαλέως, ὀλεθρίως. λευγαλέῃσι Φρεσὶ legimus iam sup. I, 119.

724. προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ξ— „quod feminino genere dixit Ἴλιον" centies repetitum. προτὶ et ποτὶ variat etiam h. l.

725. θρασὺν Ἕκτορα εἶπε. ξ— „quod deest πρὸς θρ. Ἕκτ.

726. Ἕκτορ ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι· Schol. B. Vict. ἀνίκητος, ἢ ἀπαραμύθητος, τοῖς βουλομένοις τε (leg. σε) πείθειν ἀμηχανίαν παρέχων. Cogitandum erat de more loquendi pro: ἀμήχανόν ἐστι, δυσχερὲς, χαλεπόν ἐστι, πείθειν σε.

παραῤῥητοῖσι δὲ, παρηγορητικοῖς λόγοις, παραμυθήμασιν, ὑποθήκαις. ἔνιοι δὲ συμβούλοις „Schol. B. Vict. siue vt corrigendum sit συμβουλευτικοῖς, siue vt sint οἱ σύμβουλοι. Conueniunt ceteri: Apollon. Lex. h. v. παραμυθητικοῖς reddit, similiter Hesych. in quo ex his est corrigendum παραμυτοῖς, quod editum. Schol br. addunt, παραινετικοῖς. Hi igitur substituunt λόγοι, cum probabilius sit, esse neutrum τὰ παραῤῥητὰ, monita. Apud Hesychium est quoque παραῤῥητοὶ, παραινετικοὶ, σύμβουλοι, παραμυθητοὶ, (immo παραμυθηταί.) Vtramque acceptionem norat Eustath. et probat priorem. Sunt tamen in Homero παραῤῥητοὶ ἐπέεσσιν, qui admittunt monita aut preces, Jl. I, 522. passiue. Est autem idem typus in his verbis παραμυθεῖσθαι, παραινεῖν, παρειπεῖν, παραῤῥέειν.

παραρητοῖσι vno ρ TowNl. vt veteres scripsisse autumo.

727. οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα. Ven. B. scribit περίδωκε. At Schol. A. πέρι ἀντὶ περισσῶς. Per interrogationem haec efferunt quoque Schol. et Eu-

stathius. Habent tamen eà vim suam etiam sine interrogatione.

728. τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις πέρι ἴδμεναι ἄλλων. Scribitur vbique περιΐδμεναι. Si tamen scribimus πέρι δῶκε, non minus scribendum est πέρι ἴδμεναι. quod ἄλλων adiicitur, docet, quod iam alibi vidimus, si πέρι absolute ponitur, supplendum esse περὶ ἄλλων, περὶ ἄλλων πάντων. Etsi grammatici reddunt πέρι, περισσῶς. vt et h. l. Schol. br. περισσῶς εἰδέναι.

In Barocc. Mori. est περιέμμεναι, et in Eustath. pro var. lect. praeferebatque hoc H. Stephanus, retrahens tamen se, quia est quoque ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι· K, 247. (editur et ibi πέρι οἶδε). Id tamen leue est; grauius hoc, si animaduerteris quod adiicitur βουλῇ. quid est enim βουλῇ πέρι ἴδμεναι ἄλλων? hactenus περιέμμεναι accommodatius esse dicendum est; idque equidem cum Stephano omnino praeferam, quatenus res sensus et iudicii est. Etiam Bentl. adoptauit hoc. Idem emendabat βουλήν, vt sit βουλὴν περιέμμεναι ἄλλων; vt Od. T, 326 εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν. Adde sup. N, 631. Od. A, 66. Σ, 247. et asseuerat Bentl. casum tertium nusquam apponi. Ratio tamen haud deest, si casus tertius adhibeatur: quidni enim dictum sit: περιεῖναι ἄλλων βουλῇ, φρονήσει? Est etiam Od. P, 317 de cane: ἴχνεσι γὰρ περιῄδη. inuestigatione ferarum est sagax prae aliis canibus. Est ἰδεῖν omnino, peritum esse. Potest quoque βουλῇ dictum esse de consessu consulentium, pro ἐν βουλῇ, ἐν συμβουλίᾳ. eodem modo quo Il. A, 258 οἳ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. etsi et ibi βουλὴν ex melioribus repositum est. Cogunt ergo criticae rationes praeferre doctius dicta.

Superest vt de iunctura vtriusque versus videamus. Potest ex altero ad priorem reuocari ἴδμεναι. οὕνεκα θεὸς δῶκέ τοι πέρι ἴδμεναι (περὶ ἄλλων ἰδεῖν) πολεμήϊα ἔργα, τοὔνεκα ἐθέλεις καὶ περὶ ἄλλων ἴδμεναι βουλῇ. Est autem Homericum: ἰδεῖν πολεμήϊα ἔργα v. c. Il. Λ, 718. H, 236. sic de femina: ἀγλαὰ ἔργα ἰδυῖα. Nec minus tamen Ho-

οὐδ᾽ ἔτι seiunctim scripsi, sensu postulante; pro vulg. οὐδέ τι.

722. συνεκλόνεον γὰρ ἑταῖροι αὐτούς. Schol. br. συνεκλονεέοντο, συνεταράσσοντο· subintell. αὐτοί. Clarke coni. fuisse lectum: συνεκλονέοντό γ᾽ ἑταῖροι.

723. ἔνθα κε λευγαλέως. Spectat huc ap. Apollon. λευγαλέως, ὀλεθρίως. λευγαλέῃσι Φρεσὶ legimus iam sup. I, 119.

724. προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ξ— „quod feminino genere dixit Ἴλιον" centies repetitum. προτὶ et ποτὶ variat etiam h. l.

725. Θρασὺν Ἕκτορα εἶπε. ξ— „quod deest πρὸς Θρ. Ἕκτ.

726. Ἕκτορ ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι· Schol. B. Vict. ἀνίκητος, ἢ ἀπαραμύθητος, τοῖς βουλομένοις τε (leg. σε) πείθειν ἀμηχανίαν παρέχων. Cogitandum erat de more loquendi pro: ἀμήχανόν ἐστι, δυσχερὲς, χαλεπόν ἐστι, πείθειν σε.

παραῤῥητοῖσι δὲ, παρηγορητικοῖς λόγοις, παραμυθήμασιν, ὑποθήμαις. ἔνιοι δὲ συμβούλοις „Schol. B. Vict. siue vt corrigendum sit συμβουλευτικοῖς, siue vt sint οἱ σύμβουλοι. Conueniunt ceteri: Apollon. Lex. h. v. παραμυθητικοῖς reddit, similiter Hesych. in quo ex his est corrigendum παραμυτοῖς, quod editum. Schol br. addunt, παραινετικοῖς. Hi igitur substituunt λόγοι, cum probabilius sit, esse neutrum τὰ παραῤῥητά, monita. Apud Hesychium est quoque παραῤῥητοὶ, παραινετικοὶ, σύμβουλοι, παραμυθητοὶ, (immo παραμυθηταί.) Vtramque acceptionem norat Eustath. et probat priorem. Sunt tamen in Homero παραῤῥητοὶ ἐπέεσσιν, qui admittunt monita aut preces, Jl. I, 522. passiue. Est autem idem typus in his verbis παραμυθεῖσθαι, παραινεῖν, παρειπεῖν, παραῤῥέειν.

παραρητοῖσι vno ρ Townl. vt veteres scripsisse autumo.

727. οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα. Ven. B. scribit περίδωκε. At Schol. A. πέρι ἀντὶ περισσῶς. Per interrogationem haec efferunt quoque Schol. et Eu-

stathius. Habent tamen eâ vim suam etiam sine interrogatione.

728. τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις πέρι ἴδμεναι ἄλλων. Scribitur vbique περιΐδμεναι. Si tamen scribimus πέρι δῶκε, non minus scribendum est πέρι ἴδμεναι. quod ἄλλων adiicitur, docet, quod iam alibi vidimus, si πέρι absolute ponitur, supplendum esse περὶ ἄλλων, περὶ ἄλλων πάντων. Etsi grammatici reddunt πέρι, περισσῶς. vt et h. l. Schol. br. περισσῶς εἰδέναι.

In Barocc. Mori. est περιέμμεναι, et in Eustath. pro var. lect. praeferebatque hoc H. Stephanus, retrahens tamen se, quia est quoque ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι· K, 247. (editur et ibi πέρι οἶδε). Id tamen leue est; grauius hoc, si animaduerteris quod adiicitur βουλῇ. quid est enim βουλῇ πέρι ἴδμεναι ἄλλων? hactenus περιέμμεναι accommodatius esse dicendum est; idque equidem cum Stephano omnino praeferam, quatenus res sensus et iudicii est. Etiam Bentl. adoptauit hoc. Idem emendabat βουλήν, vt sit βουλὴν περιέμμεναι ἄλλων; vt Od. T, 326 εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν. Adde sup. N, 631. Od. A, 66. Σ, 247. et asseuerat Bentl. casum tertium nusquam apponi. Ratio tamen haud deest, si casus tertius adhibeatur: quidni enim dictum sit: περιεῖναι ἄλλων βουλῇ, φρονήσει? Est etiam Od. P, 317 de cane: ἴχνεσι γὰρ περιήδη. inuestigatione ferarum est sagax prae aliis canibus. Est ἰδεῖν omnino, peritum esse. Potest quoque βουλῇ dictum esse de consessu consulentium, pro ἐν βουλῇ, ἐν συμβουλίᾳ. eodem modo quo Il. A, 258 οἳ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. etsi et ibi βουλὴν ex melioribus repositum est. Cogunt ergo criticae rationes praeferre doctius dicta.

Superest vt de iunctura vtriusque versus videamus. Potest ex altero ad priorem reuocari ἴδμεναι. οὕνεκα θεὸς δῶκέ τοι πέρι ἴδμεναι (περὶ ἄλλων ἰδεῖν) πολεμήϊα ἔργα, τοὔνεκα ἐθέλεις καὶ περὶ ἄλλων ἴδμεναι βουλῇ. Est autem Homericum: ἰδεῖν πολεμήϊα ἔργα v. c. Il. Λ, 718. H, 236. sic de femina: ἀγλαὰ ἔργα ἰδυῖα. Nec minus tamen Ho-

mericum est θεὸς δῶκέ σοι πολεμήϊα ἔργα, vt statim vs. 730 ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, vt et sequitur, ὀρχηστὺν, κίθαριν, ἀοιδήν. Similiter Od. Θ, 44 Demodoco θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν τερπνήν. Atque hoc equidem praeferam: ita πολεμήϊα ἔργα, πόλεμος, dicuntur in Homericis, ars pugnandi, virtus ac peritia, quam deus dat: pro eo, quod nos dicimus, quam quis habet naturae munere.

729. ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι. consequi, vt in isto: ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο sup. Γ, 166. Et Eustath. bene in animum reuocat vocem αὐτάγρετον. Od. Π, 148 εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ. Sententia est eadem quae sup. Δ, 320 ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι, vbi Schol. A versum nostrum ad eadem verba accommodat. Alius locus est Od. Θ, 167 sqq. Et Clarke laudat Eurip. Rhes. 106 sqq. cum illo Virgiliano: *non omnia possumus omnes.* Antecellunt proprietate et grauitate verba Maharbalis ad Hannibalem apud Liuium: XXII, 51. *Non omnia nimirum eidem dii dederunt; vincere scis, Hannibal, victoria vti nescis.* Adde locum Pindari Nem. I, 36.

730. ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε. recitat seqq. Schol. ad Pindari l. c. Ionicum ἄλλῳ μὲν γὰρ δῶκε non reperi enotatum praeterquam ex vno Vindob.

731. Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν — Versum Venetus quoque habet et ceteri codices. Eustathius tamen narrat κατὰ τοὺς παλαιούς, h. e. ex antiquis grammaticis, versum hunc insertum esse ab Mallote Zenodoto (ergo alius is fuit Zenodotus, quam Ephesius? an potius Crates Mallotes scribi debuit?) alienum a sensu et iudicio poetae, qui hoc vnum egit, vt virtutem et prudentiam compararet. Iudicium verissimum. Offendit versus quotiescunque attenta mente legi. Nec eum recitat Schol. Pindari ad Ol. IX, 158. qui vss. 730 et 732 apponit, nec Sch. Ven. B. habuisse videtur, nec Sch. Lips. Abest a Vrat. d. et vno Vindob. a pr. m. Townl. non habet; adscriptum tamen Scholion:

Ζηνόδοτος ὁμαλός τις (l. ὁ Μαλλώτης) προστίθησιν· ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Vnde et alia manus appofuerat fignum ※ α (h. e. ἀπᾳδεῖ στίχος. vt et alibi, P, 16. 219. Σ, 201.) Recitatur tamen verfus a Clemente Strom. IV, p. 625. a Luciano de Saltat. 23. Ἄλλῳ δ' ἐρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν, interpolatus ex Od. A, 421. quod vidit Barnes. Addit Bentl. Od. Σ, 303.

732. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρυόπα Ζεύς. Pro τίθει τιθεῖ ap. Euftath. memoratur, vt fit praefens poeticum; attamen praeceſſerat ἔδωκε fane pro δίδωσι. νόον τίθει Townl.

733. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι. „τοῦδε τοῦ νοῦ." Sch. B. Poteft tamen etiam effe: *hoc homine fruuntur.* „ἐπαυρίσκονται, ἀπολαύουσιν" Sch. B. „ἐπαπολαύουσιν" Sch. br. melius quam Hefych. ἐπιτυγχάνουσι. Dicitur, vt ἐπαυρεῖν, vtilitates et commoda, vel noxam et damna, ab aliquo accipere ac ferre. Vidimus A, 410 ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Laudat Sch. B. verfum: ἐσθλὸς γὰρ κἀκεῖνος, ὅς εὖ εἰπόντι πίθηται. qui Hefiodi eft Ἔργ. 295. — In Ariftophanea editione erat πολλόν.

734. καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω. ⊱ „quod κ' αὐτὸς eft accipiendum per fynaloepham pro καὶ αὐτός. Sch. A. cui adftipulantur Sch. br. ἐξαιρέτως δὲ καὶ αὐτὸς ἐγνώρισε τὸ τῆς συνέσεως ἀγαθόν. At Sch. B. pro κεν, vt abundet.

πόλεις, vt fint *vrbes*, Sch. B. defendit, vt tanto maior fit laus, et quod praeceſſerat πολλοί. At Sch. A. πολεῖς vult fcribi, vt fit pro πολλοὺς, v. c. πολεῖς ἐλάσαντ' αἰζηούς, Il. O, 66. Nam, quominus fint *vrbes*, repugnare Ionicum fermonem." Contendit adeo grammaticus a πόλις non duci poffe πόλεις Ionico fermone; occurrunt fane alibi πόλιας et πόληας, attamen nec minus tertia forma πόλεως. πόλεων. πόλει. quidni inde quoque πόλεις dictum effe putabimus? Atque hoc iam videramus fup. B, 648. I, 328 vbi nil monebatur, et inf. Σ, 342. 490. Od. Θ, 574. Euftath. vtramque lectionem norat. πολεῖς erat quoque in mf. Lipf. Harlei. Vrat. A. idque

editum in Flor. Ald. 1. Rom. regnat tamen πόλεις inde ab Ald. 2. Ad meum ſenſum totus verſus hiante et diſſoluta ſtructura et ſententia ſuſpectus rhapſodi alicuius pannus adſutus eſt habendus.

ἀνέγνω iam veteribus notatum pro ἐπέγνω h. l. et Od. A, 216 ap. Apollon. Lex. et Heſych. Porro Euſtath. Ἴωνες μὲν καὶ ἐπὶ πειθοῦς τιθέασιν· ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ· ἀναγινώσκεις Βασιλέα στρατεύεσθαι, ἤτοι ἀναπείθεις; qui vocis vſus paſſim notatur grammaticis. v. Heſych. in ἀναγνῶναι et Thomas M. p. 47 in ἀναγινώσκω, ad quem v. Not. Ὅμηρος δὲ, pergit Euſtath. νῦν ἀντὶ τοῦ, ἔγνω, ἤσθετο, ἐπαυρίσκων δηλαδὴ τοῦ καλοῦ. niſi ſit, addit, γνῶσιν ἔχει καὶ σοφίαν καὶ νόησιν. At ſic ſententia obſcuratur.

735. ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. Barocc. Mori ἄριστον, et pro var. lect. Euſtath.

736. πάντῃ γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε. ξ- „ὅτι στέφανον ἡρωϊκὸν πρόςωπον ὠνόμακε διὰ τῶν γενομένων αὐτῶν.“ Obſcurum et forte corruptum Scholion; videtur grammatico Στέφανος pro perſona eſſe habitus; tolerabilius eſſet, ſi Πόλεμος, qui pugnantes circumdat. Vel ſic tamen inepta eſſent. Verum quod e ſeqq. Scholii A. et ex Scholio B. apparet, mirum viſum eſt veteribus, ab Homero voc. στέφανος nusquam memorari, vt nec coronas in ſacris aut epulis. cf. ad A, 470. Adiicit Schol. A. „ἴσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν στεφάνης διὰ τὸ κυκλοτερὲς εἴρηται“ Schol. Vict. ὁ κύκλος et Euſtath. ὡς ἐπὶ κύκλου. Recte hoc: Etſi a στεφάνη mulierum peti hoc neceſſe non eſt, vt Schol. A. putat, cum quo Schol. B. facit, et ipſe Comanus ap. Apollon. Lex. in στέφανος ad h. v. Κομανὸς φησι τὴν περὶ αὐτὸν τῶ πολέμου καὶ τῶν ὅπλων στάσιν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς στεφάνης. At στέφανος, στεφάνη, omnino habendum eſt quod in orbem aliquid ambit, cingit, στέφει. Itaque h. l. turba hoſtium, κύκλος τῶν πολεμούντων. Recte Schol. br. πανταχόθεν γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πολέμιοι.

περιδέδηε iungit Schol. B. ſcilicet eſt dictum pro περιστέφει circumdat, accedente tamen noua notione flammae ardentis cum pugna comparatae. Sollenne autem hoc de pugna, vt M, 35. Υ, 18. δέδηε, pro δαίει, quod Clarke h. l. iterum inculcat.

Notat quoque Euſtath. vſum τοῦ γὰρ h. l. ſequente vſ. 740 ἀλλ᾽ ἀναχασσάμενος. qui verſus praecedere debuiſſet. Quod bene quidem ſe habet, ad ſexcenta tamen loca ſimilia pari iure moneri poſſet.

737. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι. ed. Rom. Turn. δή, at Vrat. b. Τρῶες δ᾽ αὖ. hoc non male.

740. κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους. Ε „quod ἀρίστους dixit τοὺς ἀριστέας; reſpectu habito ad illud οὕνεκ᾽ ἄριστος ἔην. (B, 580.)

741. Ἔνθεν δ᾽ ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν. Seiunxi haec ab antecedentibus, ne vocati hi principes viderentur ad conſultandum, vt vulgo accipi videtur. Enimuero illi vocati ſunt ad pugnam reſtituendam ea aciei parte, qua ab hoſte Troianos premi vidimus. *Quo facto*, pergit Polydamas, *ſupereſt*, vt deliberemus omnino, quid porro faciendum ſit. Melius ſic ἔνθεν δ᾽ αὖ mſ. Tho. Bentl.

πᾶσαν βουλὴν ἐπιφρασσαίμεθα. Eſt nunc βουλή, τὸ βουλευτέον, res de qua deliberandum eſt. de ſumma rerum deliberabimus.

742. ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν, — ἤ κεν ἔπειτα πὰρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. Poteſt quaeri, quidnam dubitationem conſtituat; num hoc: etiamſi irruant in naues, ſuperiores pugna facti, an integri receſſuri ſint; an vero, vt videat Hector, vtrum omnino conſultum ſit irruere an potius id agere, vt ſalui et integri ſtatim recedant, et pugna ſe recipiant. Videtur prius verius eſſe: ſi ſeqq. expenderis; etſi vtraque deliberatio tandem ad idem quaeſtionis momentum redit. Ab initio ſtatim more Homerico omiſſum eſt εἰ. εἰ ἤ ἐμπέσωμέν κεν — ἤ ἔλθοιμέν κεν. Patet etiam hoc ex loco, promiſcue poni et permutari optatiuos et coniunctiuos, nam eodem loco

habentur πέσωμεν et ἔλθοιμεν. nusquam enim legitur πέσοιμεν praeterquam in Vrat. b. pro var. lect. et in Eusath. qui tamen reddit per ἐμπέσωμεν, ὅ ἐστι, βιαίως ἐπεισπέσωμεν, ἐπελευσόμεθα (f. ἐπελευσώμεθα.)

743. αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος. Mori ἤ κ'. Barocc. εἴ κ'.

ἤ κεν ἔπειτα. merum ſphalma Ald. 2. eſt: ἢ μὲν ἔπειτα.

745. δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος. — ⟩— „ἡ διπλῆ, ὅτι μεταφορικῶς χθιζὸν χρεῖος τῷ ἴσῳ σταθμῷ ἀποκαταστήσωσι, τουτέστι, μὴ, ὃ ἐλάβομεν ἡμεῖς χθὲς νικῶντες, σήμερον εἰσπράξωσι.“ Ἄλλως. „μὴ τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσουσιν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ σταθμῷ, δεδανεικότες.“ Haec Sch. A. Disputatum eſt a viris doctis Barnes, Clarke, Erneſti, et inprimis a Tollio Exc. VI. ad Apollon. Lex. tam docte tamque copioſe, vt diſpiciendum ſit tantum de eo, quomodo potiſſima capita breui nota complectamur. ἀποτίσωνται legebatur in Flor. Aldd. quod et Turneb. Steph. retinuere, etſi iam ed. Rom. praebuerat ἀποστήσωνται· quod ed. Baſ. 1558 ab Adr. Iunio ex Romana concinnata etiam exhibet. At ἀποτίσωνται codd. Cant. et Harlei. in quo ſuperſcriptum ἀποτίσωσιν, Lipſ. Vrat. A. et d. (in quo ἀποτίσονται) etiam Sch. B. et Sch. br. cum Porphyr. Qu. Hom. 25 agnoſcunt, quodque mireris iidem a trutina interpretationem repetunt. Barnes reuocauit ἀποστήσωνται et primus bene firmauit ex Euſtathio, qui et alterum norat, Heſych. Ammon. etſi in eo p. 94 legitur ὑποστήσονται. Diſerte exhibet ἀποστήσωνται Ven. cum Sch. A. item Townl. ἀποστίσωνται Vrat. b. E cod. Voſſ. ἀποστήσονται laudat Valk. ad Ammon. p. 239. At ſubiunctiuus in his requiritur; vt δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος Il. Ξ, 44. Scilicet ex ἱστάναι, στῆσαι, *appendere*, (v. c. Il. T, 247. X, 350. Ω, 232) ductum ἀποστῆσαι et ἀποστήσασθαι, h. e. ἀποσταθμᾶσθαι, σταθμῷ ἀποδοῦναι. vis enim medii in h. v. eadem eſt quae actiui; quod Tollius, vt Erneſtio occurreret, ita expedit, vt ἀποστήσασθαι dicat eſſe *cu-*

rare sibi aliquid appendendum. Apollon. Lex. ἀποκομίσωνται σταθμῷ, *ad lancem quasi et stateram reportent, sibi reddi curent:* sc. τὴν ἧτταν heri acceptam: tanquam χρεῖος, δάνειον. (non νίκην, vt Sch. B. et Etymol. in στατὴρ p. 725.)

746. ἆτος πολέμοιο, ἀκόρεστος, iam vidimus E, 388.

748. ἅδε. fuit ῥαδε. At Eustath. agnoscit et defendit ἅδε. quod et Vrat. d. exhibet. Versus iam lectus fuit M, 80. ad quem vide, etiam de ἅδε. Conf. ad K, 98. E, 203. μῦθος ἀπήμων, ὑγιής. *bonum consilium.*

749. αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. Reprehensum poetam a nonnullis esse, quod nunc currus in mediis castris conspiciuntur, qui extra vallum manere iussi erant, M, 80 sq. Clarkius iam ad h. l. monuit; ipse e Popio subiicit, facile intelligi posse, aut serius currus esse arcessitos, aut post effractas portas castrorum nonnullos currus innectos esse, etsi alii extra vallum manerent, vt apparet ex O, 3. add. Π, 367. Ex loco Σ, 437 nil desidias, nam etiam extra vallum duci poterat Hector. Simile obseruatum iam praecesserat sup. 684 αὐτοί τε καὶ ἵπποι. vbi nil monuerant viri docti. — Bene haec se habent. Iustae tamen vel sic suspicioni locus est, aliunde versum huc illatum esse, et quidem ex M, 81. vbi legitur quoque antecedens versus. Melius ibi locum habebat, vt et Z, 103. Iam tandem video versum nec legi in Vrat. d.

751. ἐρύκακε. μὴ ἔα χωρίζεσθαι, ἀλλ' εἰς αὐτὸ σύναγε. Sch. B.

754. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. ξ— „quod si nunc ὄρος νιφόεν dictum est, necesse est, etiam *Olympum,* quoties νιφόεις dicitur (vno loco, Il, Σ, 615. at A, 420. et Σ, 186 ἀγάννιφος) *montem* esse." Schol. A. Videtur itaque hac de re agitata fuisse quaestio. cf. ad A, Exc. VIII de Olympo.

755. κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων. Nescio an nimis acutus sit Eustath. referens ad aues quoque τὸ κεκληγὼς, quod ad τὸ πέτετο poetam duxerit.

756. οἱ δ' ἐς Πανθοΐδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα. „ἀγαπήνορα. τὸν διὰ τὴν οἰκείαν ἀνδρείαν ἀγαπώμενον" Sch. B. Melius Apollon. Lex. ἀγαπήνορος (inf. O, 392.) τοῦ ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, ὅ ἐστι, τὴν ἀνδρείαν. (eoque γενναῖος, ἀνδρεῖος, vt in Etymol. adiicitur.) Etsi adiectum: ἢ τοῦ ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. quod vna cum altero etiam in Etymol. et Hesych. occurrere, ad e. l. monetur.

Porro οἱ δ' ἐπὶ Mori. οἱ δ' ἐπανθοΐδην Townl.

757. ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν. „γρ. αὐδῆς." Barnes. ἤκουον αὐδὴν, Vrat. b. ex interpret.

759. Ἀδάμαντα. Male Ἀκάμαντα intulerat Barnes. Conf. sup. ad 560 et M, 140.

761. τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους. — „quod sylleptice complexus est et vulneratos et caesos." Eadem Sch. br. nimis subtiliter. cf. Not. Statim ipse poeta subiicit, quos velit intelligi οὐκ ἀπήμονας, et quos οὐκ ἀνολέθρους.

763. χερσὶν ὑπ' Ἀργείων. Ἀργείοιν merum sphalma ex Ald. 2. propagatum. — ψυχὰς ὀλέσαντες illustratum ad E, 250.

764. βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. — „propter discrimen verborum, alterum de iis qui e longinquo, alterum de iis qui cominus vulnerati." Sexcenties inculcatum.

765. τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ — quod ἐπ' ἀριστερὰ scil. τοῦ ναυστάθμου. „recte: cf. Not. ad 675. At Sch. B. τοῦ Ἕκτορος, δεξιὰ δὲ τοῦ τείχους." Quam locorum faciem sibi alter hic animo effinxerit, non exputo.

769. Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε — Idem versus iam lectus Γ, 39. Tum hic et ad 775 accusant ac defendunt Hectorem Schol. et recentiores Daceria, Pope, Clarke; hic quidem eum defendit tanquam hominem mitis et mansueti ingenii, iure obiurgantem Paridem, tanquam belli auctorem. At haec obiurgatio aliena erat ab hoc tempore. Contra manifestum fit, Hectorem dolore victum, cum cladem multorum factam videret, exarsisse in

Paridem tanquam vires haud satis exserentem. Est in his veritas naturae humanae expressa; vbi enim dolendi caussas habemus, adspectu eorum, quibus mala imputamus, iure an iniuria, irascimur, eosque acrius, quam par erat, obiurgamus. Vidit verum Koeppen.

771. Ἀδάμας. iterum Ἀκάμας ap. Barnes. v. ad 759.

772. ποῦ δέ τοι. Sch. B. accipit dictum ἠθικῶς, ποῦ δέ σοι. Sch. A. autem ait τοι παρέλκειν. Praestare puto prius — νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινή. κατ' ἄκρης (vel κατάκρης vt passim scribitur etiam Vrat. b. cf. Wasse praef. ad Thucyd. p. 6.) esse *penitus, funditus*, hic et Jl. O, 557. X, 411. Ω, 728. satis constat; at caussa modi loquendi non tam obuia, cum proprie sit *desuper*, vt Od. E, 313. de turbine nauem feriente. Sch. A. ἕως τῆς ἀκροπόλεως Sch. A. B. exponunt. Alii ap. Sch. A. et ap. Eustath. κατὰ κρῆς vel κρῆς pro κάρης dictum acceperant, vt idem sit ac κρῆθεν, κατὰ κρατός, vel ab ἡ κάρη, vel a τὸ κρῆς, *caput*, pro κράας, κρὰς, κρατός. vt est κρῆθεν apud Hesiodum. Conturbatur porro grammatica ratio per interpretationem: ἐξ ἐφόδου. ἐξαίφνης, vt ap. Hesych. Etymol. quod potius est κατὰ κράτος. At occurrit κατ' ἄκρας etiam apud pedestres scriptores, Herodotum, Thucydidem et alios, ἑλεῖν τὴν πόλιν κατ' ἄκρης vel ἄκρας. vel κατάκρας. quod ex Homerico vsu (Jl. O, 557) fluxisse videri potest. Videtur simplicissimum esse, vt in eo maneas, esse, vrbem euerti *inde ab arce, poli*, ἀπ' ἄκρας. ἐξ ἄκρας. quod firmatur etiam Virgiliana formula, qua κατ' ἄκρας reddit, *ruit alto a culmine Troia* Aen. II, 290. vt de ruina aedium, exempli caussa flamma vastatarum, cogitandum sit. inde latius dictum, v. c. κατάκρας ὀλέσας βίον Eurip. Hippol. 1366 etsi ibi alia non insuauis lectio suppetit. Nec malim dicere, anteriorem etiam huic formae fuisse eam, vt diceretur aliquid κατ' ἄκρας sc. κεφαλῆς, *inde a capite*, h. e. totum prosterni.

773. Ἴλιος αἰπεινή. ἡ „quia ἡ Ἴλιος. Ἴλιος αἰπεινή." Schol. A.

νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος· multis miris modis reddunt veteres in Scholiis hic et ad alterum locum Od. E, 305. Schol. A. νῦν σοι ζήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. Schol. B. Vict. σῶς, σωζόμενος. τοῦτο γὰρ ὀλέθρου σωζομένου, τὸ ὄλεθρον ἐμποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνειν. (quam putide hoc!) οἱ δὲ, ἰσχυρός. οἱ δὲ πλήρης. οἱ δὲ, σωστέος, ἵν' ᾖ, νῦν τοι σωστέον τὸν ὄλεθρον. ὅ ἐστι, νῦν ὀφείλεις σκοπῆσαι, πῶς σωθήσῃ. Vides, quam parum cauſſas linguae tenuerint grammatici. Schol. br. νῦν οὐδὲν ἐλλείπει σοι πρὸς ἀπώλειαν. bene ad ſenſum; ſed quaeritur de voc. σῶς. Euſtath. p. 959, 10. τέλειος. ἀνελλιπής. cf. ibid. l. 41. Scilicet σάος, σῶς, integer, cui nihil deeſt nec detractum eſt, eſt plenus, ab omni parte abſolutus, totus; ergo τέλειος, verus ac certus, σαφής. vti ſalua ſunt, quae vera ac certa.

αἰπὺς ſimpliciter μέγας. δεινός. vt Apollon. et Heſych. reddunt.

775. Ἕκτορ, ἐπεί τοι. Obuia iam forma haec loquendi ſupra vſ. 68 Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν —

776. ἄλλοτε δήποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω. ſupple ἀπὸ πολέμοιο. quod adiectum erat ſupra vſ. 57. τῷ κε, καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν. Inf. Π, 723 πολέμου ἀπερωήσειας. nam ἐρωεῖν eſt proprie loco cedere, recedere, refugere.

ἐρωήσειν Harlei. qui idem eſt, a Tho. Bentl. collatus.

πτολέμοιο vulgo editum, perperam poſt vltimam in ἐρωῆσαι. Emendandum hoc eſſe iam Henr. Stephanus viderat ex obſeruatione, non geminari litteras in πτόλεμος et πτόλις, niſi vbi breuis ſyllaba praecedit; etſi ipſe paſſim neglexit; notatus ob id a Berglero in praef. p. V. Clarke tamen cenſebat abundare in his etiam poſt ſyllabam longam litteram, vt grauior ſonus ſit. Erneſti ait, nos hodie ignorare legem, quam poetae ſequuti ſunt, et ſequendos in his eſſe libros. Enimuero libris parum aut nihil in his eſt tribuendum, quae ab antiquitate et doctrina exquiſitiore ſunt petenda, quam melius nos tene-

mus, quam ſeriores librarii et grammatici. Tum lex illa non eſt obſcura, breui ſyllaba antecedente geminari conſonam. Manifeſta quoque res, quid ſequuti ſint veteres, fit in compoſitis μενεπτόλεμος, Τριπτόλεμος. Si nec haec voluntatem expugnant: etſi res digna non eſt, in qua peruicax ſis; memorari h. l. poteſt auctoritas Veneti vtriusque, Vrat. b. et Euſtathii.

777. μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. ⊱ „quod μέλλω pro ἔοικεν." Sch. A. ἐν ἄλλῳ χρόνῳ (ſupple μᾶλλον ἢ νῦν) ἔοικα ἠμεληκέναι τοῦ πολέμου. Sch. br.

ἐπεὶ οὐδ' pronuntiatum binis ſyllabis: ἐπεί 'δ. vel ἐπείυδ', aut alio modo. nam verae Graecarum vocum et ſonorum et accentus pronuntiationis in multis ſumus prorſus ignari.

οὐδ' ἐμέ. Flor. Ald. 1. οὐδέ με.

Interpunctionem in his vſſ. 775. 6. 7. et 780. mutavi ad ſenſum in nota propoſitum.

779. ὁμιλέομεν Δαναοῖσι. ſuppl. μάχῃ. vt iam vidimus Λ, 502.

782. οἴχεσθον μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν. ⊱ „quod τετυμμένω per Syllepſin dictum; nam Helenus ἐβλήθη, (vſ. 594) Deiphobus autem ἐτύπη, cominus, (v. 529.) Eadem repetit Euſtath. τετυγμένω Townl.

783. Φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων. Mori Φόβον.

784. ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. Lipſ. a pr. m. ὅπῃ σου κρ.

785. 6. ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ'. οὐδέ τι φημὶ ἀλκῆς δευήσεσθαι. „ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες. Sic Ariſtarchus. Alii: ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες" quod et Lipſ. habet cum Mori. Vrat. d. cum vno Vindob. et hoc vere.

οὐδ' ἔτι Cantabr. ap. Barnes. οὐδέ τι, quod in Euſtathio eſt, illatum eſt ab H. Stephano. Antea lectum erat οὐδέ τε. quod equidem verum eſſe arbitror ex vſu Homerico.

ἀλκῆς δευήσεσθαι. Schol. A. „ἀντὶ ἀλεξήσεως καὶ βοηθείας" ita acceptum videtur, quia ſequitur δύναμις· ὅση

δύναμίς γε πάρεστι. a qua ἀλκὴ diuerſa eſſe h. l. debet. Verum δύναμις ineſt corpori, alias βίη, robur, et *pro viribus* exeritur ἀλκὴ, virtus, fortitudo, in pugnando. Semper enim duo ſunt, quae in pugnando iuncta eſſe neceſſe eſt; virtus corporis et virtus animi; nec altera ſine altera efficax ſatis eſſe poteſt. οὐ δεῖσθαι ἀλκῆς, eſt idem, quod ἐνδεῖξαι ἀλκὴν, quod multis modis effertur: μνήσασθαι ἀλκῆς, μέδεσθαι ἀλκῆς. μὴ μεθιέναι ἀλκῆς. μὴ λαθέσθαι ἀλκῆς. Poterat ſic ſup. 310 ſuppleri δεύεσθαι (ἀλκῆς, κατὰ) πολέμοιο.

787. πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν. „Dicta ſunt in medio, διὰ μέσου, illa: καὶ (καίπερ) ἐσσύμενον." Sch. A. πολεμίζειν etiam h. l. repoſui: pro πτολεμίζειν, ratione grammatica poſtulante: v. ſup. ad vſ. 777. aſſentiente quoque Euſtathio, Veneto, Townl. Vrat. d. in quo etiam παρδύναμιν ſcriptum.

789. Βάν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν ἀμφί τε K. ſuſtuli diſtinctionem in fine verſus; non enim iungi poſſunt: βὰν δ' ἴμεν ἀμφὶ Κεβριόνην. ſed μάχη καὶ φύλοπις ἦν ἀμφὶ K.

Ex iis, qui in ſeqq. memorantur, Φάλκης, Μόρυς, Ἱπποτίων, Περιφήτης, caeſi leguntur inf. Ξ, 513. 4. 5.

791. Φάλκην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην. Ex vſu poetae Φάλκην τ' eſſe debere, Bentl. obſeruauit.

Ὀρθαῖον ſcribendum eſt vt Ἀλκαῖον, docet Schol. A. et Euſtath. ex antiquioribus.

Πολυφήτην. ita Cant. Vrat. b. d. Townl. Harl. Ven. Lipſ. bini Vindob. videtur ergo hoc verius eſſe, quam quod in edd. eſt Πολυφοίτην. „γρ. Περιφήτην" Barnes: ex Ξ, 515 vbi Περιφήτης pro eodem haberi poſſe videtur.

792. Πάλμυν τ' Ἀσκάνιόν τε — Μόρυν θ' υἷ' Ἱπποτίωνος. Legebatur Μόρυν θ' υἷε inde a Flor. Aldd. Rom. ita et circumflexa diphthongus corripiebatur et inferebatur hiatus. Barnes aut υἷ' aut υἷε legendum eſſe cenſebat; hoc alterum ille recepit ſibique perſuaſit dualem h. l. requiri; qui tamen alienus eſſe videtur; nam praeter duo nomina Aſcanii et Moryis ſupereſt tertium Pal-

mys. Idem Barnes profitebatur, se malle Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα ex Ξ, 514. At vera lectio est υἷ᾽ pro υἷα, vt solus Morys sit Hippotionis filius; ea a Clarkio recepta firmatur auctoritate codd. optimorum Mori. Harlei. Townl. Vratt. Lipſ. Ven. Pro interpretatione est lectio Μόρυν θ᾽ υἱὸν Ἱπποτίωνος apud Strabon. XII, p. 847 B. vbi versus sic laudatur: Μόραν θ᾽ (vitiose excusum) υἱὸν Ἱπποτίωνος, Μυσῶν τ᾽ ἀγχεμάχων ἡγήτορα, οἵ γ᾽ ἐξ Ἀσκανίης etc. Quae interposita sunt: Μυσῶν τ᾽ ἀγχεμάχων ἡγήτορα, repetita sunt et coaluerunt ex N, 5. et Ξ, 512. vnde patet hos homines ex Mysia fuisse; ita vt in ea altera fuerit Ascania; cum alia Ascania Phrygiae fuerit. Animaduertit quoque Strabo l. c. Ascaniam hanc Mysiacam, circa Nicaeam quaerendam, diuersam esse ab altera, Phrygica, quae Il. B, 862. 863 memoratur. Add. Stephan. Byz. h. v. Vide dicta ad B, 862. 3. Itaque, secundum dicta, Ascanius, qui nunc memoratur, diuersus est ab altero B, 862 memorato, duce Phrygum, vna cum Phorcye.

Si tamen (quod ex vſ. sequ. 793 ἦλθον ἀμοιβοὶ infertur) hi, qui nunc ex Ascania venisse memorantur, *in locum aliorum* venerant: necesse est *vtrosque ex iisdem locis* venisse: hoc est ex eadem Ascania. Hactenus contendere possis, ex eadem Ascania, e qua Il. B, 862. 3 Phorcys et Ascanius copias duxerat, ductos quoque esse hos, qui nunc iis succedunt, diuersis ducibus, vt vel sic Ascanium nomen duo habuerint vtique; repugnat tamen hoc, quod altero loco Ξ, 512. 3 iidem homines ducem habent Ὕρτιον Μυσῶν ἡγήτορα, ideoque ex Mysia oriundi fuisse videri debent. Itaque necesse est diuersos, iisdem partim nominibus, ex hac et ex altera Ascania venisse. Nam paullo longius petitum est, si suspiceris, ex h. l. confictos esse versus illos duo B, 862. 3. sique mutare velis Φόρκυν in Φάλκην. Omnino lubricum est hoc studium, si ad leges historicas poeticam narrationem exigere, et, si qua occurrant, quae non satis conuenire videantur aut silentio praetermissa sint, ad ariolationes et

Lex. sequuntur haec: ἔστιν οὖν πεποιημένη ἡ λέξις, ὡς τὸ μερμύραν. Non ergo admittit grammaticus πορφύρειν factum esse a πορφύρα, quod et nigricantem colorem denotat, vnde πορφύρειν, *nigrescere*, et *nigrum reddere*? Apud Etymol. p. 584, 10 in πόρφυρε (sic leg. pro πορφύρω) pro primo significatu ponitur πορφύρω βουλεύομαι. παρὰ τὸ περιφέρειν τὸν νοῦν ὧδε κἀκεῖσε. quod iocosum est. Magis inepte alii ibid. ἀντὶ τοῦ κατὰ βάθος κινεῖσθαι, quod quid sit discas ex Schol. Apollonii Arg. I, 461 καλχαίνειν Sophoclem Antig. 20. pro πορφύρειν dicere iam Eustath. notauit. cf. ib. Schol.

κύματι κωφῷ. ἀφώνῳ καὶ μηδέπω καχλάζοντι καὶ ἀποτελοῦντι ἠχήν. μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος, τὸ κῦμα ἠρεμεῖ. Sch. A. eadem Sch. br. add. Sch. B. et Vict. Similia Apollon. Lex. in κωφόν. Ammon. h. v. add. Valken. p. 137. item Hesych. Eustath. qui κωφὸν βέλος Λ, 390 comparat. Volunt eosdem esse *caecos fluctus*: dicti tamen hi alio modo, quatenus occulte mouetur mare, nondum supra superficiem exsurgens.

17. ὀσσόμενον nunc est προσημαῖνον, vt recte Sch. br. Alienum est προορῶν in Eustath. et προςδεχόμενον in Sch. br. De voce v. ad A, 105. Non ipsum mare praesentit ac praesagit, verum aliis iudicandi seu coniectandi facultatem praebet, *significat*.

18. αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε. αὔτως malit aliquis ad πορφύρῃ referre, incerto motu, necdum definito et continuo, vento adhuc incerto. αὔτως scribunt alii, vt vbique.

οὐδ' ἄρα τε. „οὔτως,"— διὰ τοῦ τε αἱ Ἀριστάρχου." Sch. A. an alii τοι legerunt? At Sch. B. ait, τε abundare. (Scilicet est οὐδέ τε.) προκυλίνδεται est πρόσω κυλίνδεται. οὐδ' ἑτέρωσε Ven. cum Sch. A. B. et Sch. br. in his additur, ἑτέρωσε, εἰς ὀπίσω. vt sit οὐδὲ πρόσω οὐδὲ ὀπίσω κυλίνδεται. et hoc praeferam. Accedunt cum Porphyr. ad Λ, 269 codd. Cant. Mori. Vrat. A. et edd. excepta Rom. e qua Steph. induxit. Nec male quoque

scriberetur πρὸ κυλίνδεται cum Bentleio, vt πρὸ sit adverbialiter dictum, vt Lat. ante.

19. κεκριμένον οὖρον. ἀπλανῆ, σταθηρὸν, ἢ, τῶν ἄλλων κεχωρισμένον. Sch. B. Hoc postremum sequitur Apollon. Lex. κεκριμένον, διακεχωρισμένον cum Sch. br. Sup. K, 417 erat Φυλακὴ κεκριμένη. *selecta.* At h. l. est ventus iam *certus*, εὐκρινής. Vt ap. Hesiod. Ἔργ. 670 εὐκρινέες αὖραι, quibus opp. αἱ συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι. cf. Eustath. καταβήμεναι eleganter pro καταπνέειν. Sup. N, 796 ἄελλα — εἶσι πέδονδε. per ἐλθεῖν reddit Sch. Pind. P. III, 127.

20 δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια. „διχῆ. μεριζόμενος τῷ σκέμματι τῶν λογισμῶν. τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὸν λογισμὸν μεταφέρων, καὶ διασκοπούμενος." Sch. A. et Sch. br. Variat quod erat I, 8 ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. et διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε Π, 435 tum διάνδιχα μερμήριξεν A, 189. Θ, 167.

21. διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι. διχθάδι', vt sit plene διχθάδια, Aristarchea est lectio. Alia lectio fuit Herodiani, vt ex Sch. B. hic et ad Φ, 279 probabile fit, διχθαδιῇ vel διχθαδί' ῇ. ita vt ῇ sit, quod alii ᾗ scribunt; vt saepe iam ῇ et ᾗ in tali positu varie scribi vidimus. Debuit tamen ille contractionem statuere; an forte scripserat διχθαδιῇ ᾗ μεθ' ὅ. quod improbat Schol. A. in quo tamen διχθαδίην ᾗ μεθ' ὅμιλον exaratum est. Apud Apollon. III, 396 τοῖο δὲ θυμὸς Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινήν.

ᾗ μεθ' ὅμιλον ἴοι. καθ' ὅμιλον non modo Flor. A. I. sed omnes Aldd. cum binis Vindob. Correxit Turnebus ex Rom.

23. ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. De voc. δοάζεσθαι dictum ad N, 458.

25. λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρής. Ἐ— doctum quidem, sed obscurum, ad h. l. est Scholion A. ἡ διπλῆ· ὅτι οἱ μὲν ἠλλάχθαι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔληκε, ἐνδείᾳ τοῦ ι. ὡς, ἄνωρον κραδίην ἔχεις, καὶ Ἰωνικῇ συστολῇ τοῦ η εἰς α, λάκε. ὠνοματοπεποίηται δέ, ὅθεν καὶ ἡ λακίς.

de panno ſciſſo. Vltima haec expedita, memorata aliquoties apud Euſtath. Heſych. et ipſum Apollon. Lex. ἐψόφησεν. ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς ἢ ἤχου. Sed priora non prorſus expedio: putaruntne λάκε eſſe dictum pro ἔληκε? an pro λέλακε? Tum qui λάκε ex ἴληκε factum putarunt, videntur duxiſſe ab εἰλέω, ἰλέω, pro συστρέφω, admodum contorte. Quod pro exemplo laudatur: ὡς ἄνωρον κραδίην ἔχεις, videtur eſſe verſus Φ, 441 Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, et in eo lectum fuiſſe ἄνορον. Omnia redire ſuſpicor ad commenta grammaticorum. De verbo ληκεῖν et λακεῖν nunc *crepare*, *ſonare*, nemo dubitat; aliquoties de eo agit Euſtath. et ex eo Lexica. Vidimus iam ſup. N, 616 λάκε δ' ὀστέα, vt mireris, nunc demum de eo quaeri. Occurrit iterum Υ, 277. Ad l. Χ, 141. Od. Μ, 85. Vox nota e tragicis et ex Ariſtophane. Ergo recte h. l. λάκε, ἤχει. ἐψόφει. vt Sch. br.

26. νυσσομένων ξίφεσί τε. μαρναμένων Barocc. ex v. antec. Vidimus iam N, 147. νύσσοντες ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. ad quem cf. Obſſ. Scholion ad e. l. translatum eſt ad h. v. in Cod. Victor.

28. ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ. „quod βεβλήατο per ſyllepſin etiam ad τοὺς οὐτασμένους ſpectat, *cominus ictos*" Sch. A. At Sch. B. negat ſyllepſin eſſe; nam vnum tantum Diomedem fuiſſe βεβλημένον; verum eſſe ſpeciem pro genere; vt Λ, 611. ſcil. vt omnino pro τραυματίας ſit dictum." Mira grammaticorum ſedulitas in hac voce! Repetit eadem Euſtath. Porro βεβολήατο excitatur in Schol. Lipſ. et Victor. ad Il. I, 5. vitioſe: cf. ad I, 3.

πὰρ νηῶν ἀνιόντες, a nauibus verſus vallum. πὰρ νηῶν pro ἀπὸ, vt Π, 304 obſeruat Ammon. diff. voc. p. 20 vbi deprauatum παρὰ νηῶν ἀνιόντε. Proceſſerant igitur et ipſi reges clamore et tumultu exciti tentoriis. Sch. B.

30. πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε. Erat γάρ ῥ' in aliis; quod diſerte tuetur Euſtath. et eſt in ipſo Veneto. Omittunt tamen ῥ' Harlei. Lipſ. Vrat. A. et edd. Flor. Ald. 1. 2.

et hinc ductae, nec adſcitum niſi e Rom. a Turnebo et al. Saepe et alibi interpoſitum vidimus, vt Δ, 467. νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα. et al. Eſt tamen haud dubie inutile, cum littera canina natura ſua geminetur pronuntiando.

ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες. Moleſtiam facit vox εἰρύατο, media producta; eſt ergo a ῥύομαι tueor; ita vero notio paſſiua non habet locum, cum ſemper ea vox actiue dicta ſit; deberet adeo eſſe εἰρύατο νῆας. tuebantur Achiui naues. Sin ab ἐρύω, traho, ducas, recte quidem illud de nauibus in terram ductis dicitur, at media eſt breuis: v. Exc. IV ad lib. I. p. 177. 178. Enimvero magna ſuſpicio totum, qui ſequitur, locum a feriore rhapſodo, forte a pluribus, occaſione capta ex vſſ. 75. 76. eſſe profectum. Vide modo, quam moleſta et ingrata ſit repetitio εἴρυσαν vſ. 32. et iterum 35. porro excipiunt ſe: πολλὸν γὰρ — οὐδὲ γὰρ — τῷ ῥα — τῷ ῥ'.

31. 32. τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν. Crates, quod Schol. A. et B. narrant, binis ordinibus ſtetiſſe naues, ἐν διστιχίᾳ edixerat; (ita πρῶται eſſent de priore ordine, πρύμναι de poſteriore dictae.) Repugnat Schol. B. „nam ſic dicturum fuiſſe poetam προτέρας. vt inf. O, 656 νηῶν τῶν προτερῶν, cum ibi praeceſſiſſet: νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο.“ Statuit itaque τὰς πρώτας eſſe primas ad mare, proxime ad mare ſtantes, τὰς πρὸς τῇ θαλάσσῃ νενεωλκημένας; Agamemnonis autem naues omnes ſtetiſſe ad mare, ſecundum illa Diomedis: νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης (Il. I, 43. ſenſum verborum in opinionem ſuam inflectit grammaticus.) Crates porro ἐπὶ πρυμνῇσι acceperat pro ἐσχάταις dictum, vt eſſent naues extremae verſus vallum. Contra hoc monent Schol. A. et B. πρύμνον Homero non dici niſi de corpore continuo, vt πρύμνον σκέλος, πρύμνη χείρ, γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε, πρύμνον ὑπὲρ θέναρος; non autem de iis, quae ſeiuncta et diſperſa ſunt. Rurſus alio modo Heracleo πρώτας naues ad vallum ſpe-

de panno fciffo. Vltima haec expedita, memorata aliquoties apud Euftath. Hefych. et ipfum Apollon. Lex. ἐψόφησεν. ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς ἢ ἤχου. Sed priora non prorfus expedio: putaruntne λάκε effe dictum pro ἔληκε? an pro λέλακε? Tum qui λάκε ex ἔληκα factum putarunt, videntur duxiffe ab εἰλέω, ἰλέω, pro συστρέφω, admodum contorte. Quod pro exemplo laudatur: ὡς ἄνωρον κραδίην ἔχεις, videtur effe verfus Φ, 441 Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, et in eo lectum fuiffe ἄνορον. Omnia redire fufpicor ad commenta grammaticorum. De verbo ληκεῖν et λακεῖν nunc *crepare*, *fonare*, nemo dubitat; aliquoties de eo agit Euftath. et ex eo Lexica. Vidimus iam fup. N, 616 λάκε δ' ὀστέα, vt mireris, nunc demum de eo quaeri. Occurrit iterum Υ, 277. Ad l. Χ, 141. Od. Μ, 85. Vox nota e tragicis et ex Ariftophane. Ergo recte h. l. λάκε, ἦχει. ἐψόφει. vt Sch. br.

26. νυσσομένων ξίφεσί τε. μαρναμένων Barocc. ex v. antec. Vidimus iam N, 147. νύσσοντες ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. ad quem cf. Obff. Scholion ad e. l. translatum eft ad h. v. in Cod. Victor.

28. ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ. — „quod βεβλήατο per fyllepfin etiam ad τοὺς οὐτασμένους fpectat, *cominus ictos*" Sch. A. At Sch. B. negat fyllepfin effe; nam vnum tantum Diomedem fuiffe βεβλημένον; verum effe fpeciem pro genere; vt Λ, 611. fcil. vt omnino pro τραυματίας fit dictum." Mira grammaticorum fedulitas in hac voce! Repetit eadem Euftath. Porro βεβολήατο excitatur in Schol. Lipf. et Victor. ad Il. Ι, 5. vitiofe: cf. ad I, 3.

παρ νηῶν ἀνιόντες, a nauibus verfus vallum. παρ νηῶν pro ἀπὸ, vt Π, 304 obferuat Ammon. diff. voc. p. 20 vbi deprauatum παρὰ νηῶν ἀνιόντε. Procefferant igitur et ipfi reges clamore et tumultu exciti tentoriis. Sch. B.

30. πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε. Erat γάρ ῥ' in aliis; quod diferte tuetur Euftath. et eft in ipfo Veneto. Omittunt tamen ῥ' Harlei. Lipf. Vrat. A. et edd. Flor. Ald. 1. 2.

et hinc ductae, nec adſcitum niſi e Rom. a Turnebo et al. Saepe et alibi interpoſitum vidimus, vt Δ, 467. νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα. et al. Eſt tamen haud dubie inutile, cum littera canina natura ſua geminetur pronuntiando.

ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες. Moleſtiam facit vox εἰρύατο, media producta; eſt ergo a ῥύομαι tueor; ita vero notio paſſiua non habet locum, cum ſemper ea vox actiue dicta ſit; deberet adeo eſſe εἰρύατο νῆας. tuebantur Achiui naues. Sin ab ἐρύω, traho, ducas, recte quidem illud de nauibus in terram ductis dicitur, at media eſt breuis: v. Exc. IV ad lib. I. p. 177. 178. Enimvero magna ſuſpicio totum, qui ſequitur, locum a feriore rhapſodo, forte a pluribus, occaſione capta ex vſſ. 75. 76. eſſe profectum. Vide modo, quam moleſta et ingrata ſit repetitio εἴρυσαν vſ. 32. et iterum 35. porro excipiunt ſe: πολλὸν γὰρ — οὐδὲ γὰρ — τῷ ῥα — τῷ ῥ'.

31. 32. τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν. Crates, quod Schol. A. et B. narrant, binis ordinibus ſtetiſſe naues, ἐν διστιχίᾳ edixerat; (ita πρῶται eſſent de priore ordine, πρύμναι de poſteriore dictae.) Repugnat Schol. B. „nam ſic dicturum fuiſſe poetam προτέρας. vt inf. O, 656 νηῶν τῶν προτερῶν, cum ibi praeceſſiſſet: νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο." Statuit itaque τὰς πρώτας eſſe primas ad mare, proxime ad mare ſtantes, τὰς πρὸς τῇ θαλάσσῃ νενεωλκημένας; Agamemnonis autem naues omnes ſtetiſſe ad mare, ſecundum illa Diomedis: νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης (Il. I, 43. ſenſum verborum in opinionem ſuam inflectit grammaticus.) Crates porro ἐπὶ πρυμνῆσι acceperat pro ἐσχάταις dictum, vt eſſent naues extremae verſus vallum. Contra hoc monent Schol. A. et B. πρύμνον Homero non dici niſi de corpore continuo, vt πρύμνον σκέλος, πρύμνη χείρ, γλῶσσαν πρύμνην τάμε, πρύμνον ὕπερ θέναρος; non autem de iis, quae ſeiuncta et diſperſa ſunt. Rurſus alio modo Heracleo πρώτας naues ad vallum ſpe-

ctantes esse voluerat, et *πρύμνῃσι* de puppibus acceperat. Sic quoque Schol. A. B. vt *ἐπὶ* sit *παρά.* Eustathius legerat Scholia antiqua; *ὁ μέντοι Κράτης οὐκ* (hoc delendum) *ἐν διστίχῳ φησὶν εἶναι τὰς ναῦς. ὅπως δὲ τοῦτο κατασκευάζει, περιττὸν ἐκθέσθαι.* Malim equidem eum aliis multis omissis ista exposuisse; debuere enim ea ad faciem locorum declarandam facere.

Secundum haec omnia, si verba ipsa inspexeris, sensum rhapsodus, qui haec interposuit, alium habere vix potuit quam hunc: primum nauium ordinem versus campum spectasse, et apud earum puppes, etsi magnum interuallum esse potuit ac debuit, vallum consilio Nestoris eductum fuisse. Ex bona enim interpretatione nihil eo ducit, vt cum Koeppen, qui in eam opinionem inciderat, de alio muro haec accipias, quem suspiceris iam ante sub ipsum nauium appulsum eductum fuisse, vtve eius vestigia in loco N, 682 quaeras, qui non nisi de Nestoris vallo accipi potest, quod ante paucos dies ab Achiuis eductum fuerat.

33. *οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἐών, ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, στείνοντο δὲ λαοί.* Colligitur ex his, nec iniuria, naues eductas pluribus ordinibus stetisse propter angustiam littoris; quo ipso patet, non ab vno ad alterum promontorium, a Sigeo ad Rhoeteum vsque, littus Achiuorum nauibus et castris occupatum fuisse: cf. de hoc Lenz. *die Ebene von Troia nach Gouffier* u. a. p. 104. 105.

οὐδὲ γὰρ οὐδ' — potest videri explendum esse: *οὐ γὰρ ἐδυνήσατο, εὐρύς περ ἐὼν* (h. e. *καίπερ εὐρὺς ὢν*) *οὐδ' ὣς πάσας νῆας χαδέειν.* Matthiae emendabat, *οὐδὲ γὰρ ὣς, εὐρύς περ ἐὼν,* — Schol. B. alterum *οὐδὲ* vacare ait; parum subtiliter. Nec insolens haec figura: *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ,* neque ipsi Homero: vide Z, 130. M, 212. Od. K, 551.

χαδέειν, χάζειν. χωρεῖν vidimus iam Il. Λ, 462.

αἰγιαλός. Sequitur vs. 36 *ἠϊών.* Inter *αἰγιαλὸν* et *ἠϊόνα* discrimen exputauerat Koeppen, vt hoc latius, illud

angustius littus sit; dum Herodotea VII, 188 in Homerica inferebat.

35. τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν. — quod πρόκροσσαι, scalarum more, κλιμακηδὸν, ordinibus dispositae stabant naues in littus eductae. κρόσσαι γὰρ αἱ κλίμακες. Sic Sch. A. B. Est haec interpretatio Aristarchea; nam alii προκρόσσας et κρόσσας aliter acceperant, nec vno modo. v. Etymol. in vtraque voce, item Hesych. Apud Homerum vtique κρόσσαι non sunt *scalae*, sed *pinnacula propugnaculorum in muris*: v. Il. M, 258 et ad e. l. et bene προκρόσσος ab his duci potuit de prominentibus et loco prioribus. Sufficit exprimi eam per vocem: ἄλλην πρὸ ἄλλης παραλλήλως ἀνειλκυσμέναν vt Sch. br. explicant, etsi et ea adiiciunt κλιμακηδόν. — κρόσσαι γὰρ καλοῦνται αἱ τειχομάχοι κλίμακες. Apollon. Lex. ἄλλας ἐπ' ἄλλας (ἄλλαις) exposuit; et ex eo Hesych. Suidas. alia adiecit Eustath. Vsus est voce Herodot. VII, 188. loco huic simili, ad quem Valken. alium locum ex Athen. I, p. 30. A. laudat — ἔρυον legerat Apollon. l. c.

36. ἠϊόνος στόμα μακρὸν — Aristarcheae duplicem lectionem habuere, μακρὸν et πολλὸν, Zenodotus et Aristophanes πολλόν. Obtinuit tamen μακρὸν, quod et Venetus habet.

In στόμα nolim tricari; est ipsa littoris ora extrema, quae naues capit; quaecunque enim priora sunt loco, aut prominent, cum *ore* ac *fronte* comparantur: vt στόμα πολέμου, μάχης, ὑσμίνης, frons aciei: cf. sup. ad K, 8. Ita sunt exitus et ostia amnium: pars quaecunque obuersa et aduersa est στόμα, frons rei: nec necesse est vt in rostri modum promineat. In Odyss. X, 89. 90. vbi de portu agitur, discernuntur brachia portus ἀκταὶ προβλῆτες ἐν στόματι, nam eae ἐν στόματι προὔχουσι, scil. versus mare portus os patet. Ita et fretum Gaditanum est frons, os, στόμα terrae extremae ap. Strabon. lib. III, p. 171.

ὅσον συνεέργαθον ἄκραι. recte Rhoeteum et Sigeum intellexit Sch. A. cum Sch. br. At Sch. B. et Vict. ex-

trema stationis et ordinum classis cornua; ab vno cornu ad alterum. Idem sinuosum fuisse littus recte statuit, διὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κοιλότητα πρὸς τὸ καθορμίζεσθαι τὰς ναῦς. συνεέργαθεν a pr. m. Harlei. Et erat in Hesych. συνεέργαθεν. συνεῖχον. περιώριζον. quod nunc emendatum est, et recte, vt ex interpretatione ipsa adiecta apparet. Alioqui in poeta possit quodammodo ferri συνεεργάθησαν ἄκραι, quatenus non magno interuallo interiecto coarctantur.

37. τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς — ἔ— Excidit Scholion; debuit a Zenodoto aliquid peccari. ὀψείοντες certatim illustrant Scholia, Apollon. Hesych. (in ὀψείοντες et ὀψίοντες) Suidas in ὀψείοντες et in πολεμησείειν ex Thucydide. Eustathius. ὀψείοντες, ὀπτικῶς ἔχοντες. ὄψεσθαι θέλοντες. ὀψείω, vt κλαυσείω. βρωσείω. Alia v. in Schol. A. B. et Etymol. diuersis locis, Suidas in πολεμήσειαν. Laudat versum Galen. ad Hippocr. de artic. To. XII, p. 290 Chart. Obseruandum quoque quod casus secundus additur forte omisso ἕνεκα. Eustathius seruauit p. 966, 9 rem aliunde haud notam, Ptolemaeum cognomine Epithetum improbantem τὸ ὀψείοντες scripsisse οὐ ψαύοντες πολέμοιο, et placuisse veteribus, etiam hanc lectionem habere rationem." Nimis benigne!

38. ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι: ἔ— „quod ἔγχει pro ἔγχεσι. non enim eadem omnes hasta niti potuerunt" Schol. A. et Eustath. (nil ineptius moneri potuit!) „et quod ἀθρόοι nunc tres sunt" Sch. A. B. „Aristarchus ἀθρόοι scripserat" Schol. A. et Eustath. qui remittit ad Od. A, 27. Scilicet, quia ex ἅμα ortum statuebat Aristarchus: v. ad B, 439.

40. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν — „ἀθετεῖται versus: πτῆξε δὲ θυμὸν tanquam inutilis; noramus iam satis, quinam ille γεραιὸς sit. Tum insolens est πτῆξε. ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπολελυμένων τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τῆς ψυχῆς παλμοῦ (leg. τῇ ἀγωνίᾳ καὶ τῷ — παλμῷ) ἁρμόζει, Schol. A. πτήσσειν vel πτώσσειν dicuntur, qui animum despondent; esset ergo

ἔπτηξεν, ἐπτοήθη. At h. l. erit transitiue dictum et alio ſenſu, miratione aliquem percutere rei nouitate. Schol. B. Ἀρίσταρχος δὲ πτῆξεν, ἀντὶ τοῦ, ἐταπείνωσεν ἢ ἐπτόησεν. Eſt aliud Scholion in Schol. A. „πτῆξε cum τ ſcribitur ab Ariſtarcho, vt ſit εἰς πτοίαν ἤγαγε, conſternauit, percuſſit; praeiuerat iam Ariſtophanes. Et ſecundum iſta Euſtathius adſcripſit ἐθρόησεν. ἐξεφόβησεν.

Dixi πτήσσειν et πτώσσειν, verba graphica, actionem immanentem deſignare; proprie enim eſt cadere, concidere, corpore et animo, vt ſolent metuentes, moerentes aut deſperantes ſalutem, ἀπὸ τοῦ πτέω, πίπτω.. cf. ad Θ, (VIII,) 136. Diſcrimen inter vtrumque an aliquod ſit, diſquirit Schneider. ad Oppian. p. 418. Reſtituenda vox eſt Sophocli in nobili fragmento ex Tyro ap. Aelian. H. An. XI, 18. cuius lectionem e codd. Vindobonenſibus humanitate memoranda mecum communicauerat vir doctiſſimus Weigel, cum Vindobonae ageret, a. XCVIII. Verſus nouiſſimi in his ita leguntur: Φευ καν ανοικτιρμων τις οικτειρειεν ιν πτησυσαν αισχύνησι. Totus locus inde ſic conſtituendus eſt:

σπασθεῖσα δ', ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
Ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ', ὑπὸ
κουρᾶς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
Φεῦ, κ' ἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν
πτήσσουσαν αἰσχύνῃσιν, οἷα μαίνεται
πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

In Homero πτήσσειν hoc vno loco legitur, et καταπτήσσειν Il. X, 191. de hinnulo, λάθῃσι καταπτήξας ἐνὶ θάμνῳ. Add. Od. Θ, 190. vtroque in loco actione immanente. Verba huius generis a ſerioribus actiue adhiberi, nota res eſt; et ipſum πτήσσω. ap. Eurip. Hec. 180 τί νέον καρύξασ' οἴκων μ', ὥς τ' ὄρνιν, θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; de quo nuper digladiantes vidimus viros doctos. Eſt locus in Apollodoro, vbi καταπτήσσειν tranſitiue poſitum notatur, I, 6, 3. Iupiter Typhonem κατέπτησσεν ἅρπῃ. Vix tamen dubites legendum ibi eſſe κατέπλησσεν, percuſſit, vulnerauit; vt monitum in Notis p. 81. 82.

πλῆξε, *percussit*, nomini in mentem venisse video, et recte; quia vsu Homerico nondum ad animum et animi sensa translata est ea vox. At „πῆξε legerat (Dionysius) Sidonius; vt in communi sermone quoque dicimus aliquem πεπηγέναι τῷ φόβῳ, desixum esse metu." Haec Schol. A. et B. additque hic cum Schol. Lips. et Leid. (ap. Valk. Diss. p. 130). Herodianum quoque πῆξε legisse et reddidisse ἐν ἀναισθησίᾳ ἐποίησε. Legerat similia Eustathius, qui scribit: ἢ ὡς ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ζηνόδοτος γράφει, πῆξε, τουτέστι, πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε. Ponit igitur ille in iisdem partibus Zenodotum; nec dubitari potest, πῆξε probabiliorem esse lectionem, *miratione desixit*. Est quoque πῆξε in Vrat. d.

Vtramque lectionem πτῆξεν et πῆξεν in Hesychium illatam videbis: πτῆξεν, εἰς φόβον ἤγαγε. et πῆξε θυμὸν, ἔπληξε τὴν ψυχήν. Agnoscit quoque vtramque auctor Schol. br. πῆξε in edd. intulerat Ald. 2. sed rediit ad πτῆξε, quod iam edd. Flor. Ald. 1. habebant, cum Romana, Turnebus, et cum eo edd. seqq. fauentibus codd. Ernesti bene obseruat πῆξε conuenire cum Latino, desixit. Minus probes alterum, quod ait corrigendum forte esse θυμὸς, vt sit πτῆξε δὲ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. nihil enim erat, cur deiecti essent animis Achiui occursu Nestoris.

In fine versus pro Ἀχαιῶν Zenodotus ediderat ἑταίρων.

Secundum haec omnia probandum est iudicium veterum, qui versum pro insititio habuerant; prodit enim inepta interpolatoris se sedulitas toto versus habitu. In binis se excipientibus versibus occurrit: ἄχνυτο δέ σφι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν et πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν. Damnat quoque versum Bentleius. Vt dixi, totus hic locus inde a vs. 30. ad vs. 40. ab aliena rhapsodi opera processisse videtur.

42. 43. permutato ordine leguntur in Mori. Barocc. τίπτε λιπὼν — ὦ Νέστορ. Attamen sup. N, 250 quo-

que: Μηριόνη, Μόλου υἱὲ — τίπτ' ἦλθες πολεμόν τε λιπὼν sq.

43. λιπὼν πόλεμον φθισήνορα. Ven. φθεισήνορα vt alibi quoque φθεισ — pro φθισ —

δεῦρ' ἀφικάνεις. δεῦρ' ἱκάνεις, vitiose, edd. Flor. Rom. et hinc ductae; nam Ald. 2. emendauit; tum ipsi codd. et in his Venetus. At Schol. A. „γρ. δεῦρ' ἀφικάνεις."

44. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος — δείδια Aristophanes. μὴ — τελέσοι Barocc. At subiunctiuus proprius in his; vt sup. N, 745 δείδω μὴ ἀποστήσωνται. cf. K, 39. Λ, 470 et al. v. Excurs. II ad lib. VII. p. 405.

45. ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν — „quod haec referenda sunt ad illa: ἔλπομαι εὐχόμενος Διΐ, Θ, 526. et μνημοσύνη τις ἔπειτα — Θ, 181. Audita autem haec ex hostibus vt et dicta de Othryoneo N, 364 sqq." — Similia Sch. B. qui, quod et Eustath. habet, addit πότε dici de exiguo temporis interuallo; nam audita haec esse die superiore. vt sup. Θ, 108 οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην. — Porro notatum a Sch. A. Aristophanem legisse ὅς ποτε. et posse ita scribi, iudicabat Eustath.

46. προτὶ Ἴλιον. Variat ποτὶ et προτὶ, vt vbique.

48. κεῖνος τὼς ἀγόρευε. Sch. A. monet, in alio esse κεῖνός γ' ὥς, quod melius sit, etiam Ascalonita iudice. τὼς contra esse idem atque ὁμοίως τῷ. Sic τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω. Il. Γ, 415. vbi cf. Obss. Editum erat statim in Flor. κεῖνός θ' ὥς, et inde vbique; sicque vn. Vindob. etiam sic Etymol. p. 508, 27. θὼς Vrat. d. At Barnes protulit κεῖνος τὼς, quod Homericum esse dicebat, ex Mori, cui addi possunt Harlei. Ven. Lips. idque recepit Wolf. quod reliqui. Barnes etiam addit: „Alias κεῖνος τόσσ' ἀγόρευε. Aristarchus" At hoc spectat ad alium locum B, 330. ad quem disputatio grammaticorum fuit, quam habes apud Etymol. l. l. vnde sua petiit Eustath. p. 966, 31. At vide Obss. ad B, 330. — τὰ νῦν δὴ Barocc. Mori.

50. ἐν θυμῷ βάλλονται. pro ἐμβάλλουσι. Etiam Eustath. καὶ ὅρα τὸ βάλλονται, ἀντὶ τοῦ, βάλλουσι, τιθέασι.

possis tamen h. l. vim reciprocam tueri. *admittunt sibi in animum.* vidimus iam A, 297 σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Alibi est ἐνθέσθαι θυμῷ· Z, 326. — Lips. ἐκ θυμοῦ β. male.

51. ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. ἐνὶ πρ. Mori.
οὐδὲ θέλουσι Townl. male.

53. ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα. „spectant haec ad illa 44 δείδω μή μοι τελέσῃ ἔπος" Sch. B. sed vsum vocis non illustrat, quae h. l. est, τὰ τελεσθῆναι μέλλοντα. *quae in eo sunt, vt euentum habeant:* aut, vt Koeppen bene supplet, ἑτοῖμα πρὸς τὸ τελεῖσθαι. cf. sup. ad I, 425 vbi μῆτις ἑτοίμη consilium quod ad effectum adducitur aut adduci potest. Eustathius πρόχειρα, Sch. br. εὔληπτα, φανερὰ, reddunt, quod conueniret loco Od. Θ, 384 ἦ μὲν ἀπειλήσας — ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο. *vera euentu* vel *effectu.*

54. παρατεκτήναιτο. vti ἔπος Od. Ξ, 131. Respicit Hesych. παρὰ τὰ ὄντα κατασκευάσειεν.

55. τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, ἄῤῥηκτον — ἔσεσθαι. debebat esse ὃ ἐπέπιθμεν — ἔσεσθαι. Nunc est supplendum: ᾧ ἐπέπιθμεν, οἰόμενοι αὐτὸ ἔσεσθαι. Acutius Bentl. vidit, vs. 56 male esse assutum ex vs. 68.

ἐπέπιθμεν. Lecta iam erat vox B, 341. et Δ, 159. nunc tamen de ea agunt grammatici. potest esse et pro ἐπεποίθειμεν et pro ἐπεπίθομεν. hoc modo exponitur in Schol. br. ἐπεπίθομεν, ἐπεπιστεύκειμεν. Ita excusum est a Barnesio, nam in ed. Ald. est ἐπεπίθοιμεν. sed recte alterum est repositum, probantibus Etymologo et Eustathio pluribus locis. Ab Eustathio exponitur ἤγουν ἐπεποίθειμεν, ἐπιστεύομεν. Ex eodem laudat ὡς Barnes; at Eustathius putat metro coactum poetam ᾧ dixisse pro ὃ ἐπέπιθμεν ἔσεσθαι. Porro Harlei. cum Vrat. d. ἐπέπειθμεν.

56. εἶλαρ ἔσεσθαι. ἔρυμα, ἕρκος, ἀσφάλειαν. v. sup. ad H, 338. εἶλαρ etiam h. l. alii.

57. μάχην ἄλίαστον. ἀδιάλειπτον Schol. br. vt iam B, 797 et al.

58. οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης — ⸓ spectat stigme ad alteram lectionem γνοίη, quae Aristophanis fuit; et obseruatur, omitti τις Homerico more pro γνοίη τις ἄν. sic quoque esse οὐδέ κε φαίη (sic leg. pro φαίης) pro φαίη τις ἄν." Scilicet variauit hoc modo lectio sup. Jl. Γ, 392 et Δ, 429. sicque P, 366. Od. Γ, 124.

60. οὐρανὸν ἵκει. vn. Vindob. ἥκει.

61. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. τόδε ἔργον Harl. quo var. lect. Eadem varietas v. 3.

62. εἴ τι νόος ῥέξει." Alii νόος γ' ἔρξει. (nec male) alii νόος δ' ἔρξει" Sch. A. νόος ἔρξει Vindob. Addunt Sch. B. ῥέξει ἔφη οὐ, μηχανήσεται, ὥσπερ ἐργαζομένου τοῦ νοῦ, καὶ αὐτὰς τὰς πράξεις ἀποτελοῦντος. nimis subtiliter; est ipsa φρόνησις· et dictum pro vulgari, εἴ ῥέξομέν τι νόῳ, φρονήσει, nam vulnere afflicti nihil perficere possunt manu. — πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω δύμεναι. ἄμμε. Barnes ὔμμε adoptauerat e cod. Mori. e quo tamen ἄμμε laudat Bentleius, quia Nestor, nullo vulnere laesus; non bene *nos* dicere potuit. At recte Clarke monuit, bene communicare loquentem ea quae ad alios pertinent.

63. οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι. ⸓ „quod βεβλημένον sylleptice ponitur; non enim omnes missilibus erant vulnerati." Schol. A. et Eustath.

66. τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον. Ad τετυγμένον omissum esse εὖ etiam hic monetur: v. Eustath. Dictum iam sup. ad Ξ, 9.

67. ᾗ ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ. Variarunt Aristarcheae; in aliis ᾗ ἔπι. quod et Apollon. Lex. in ᾗ agnoscit; in aliis οἷς ἔπι, vt esset sc. τῇ τάφρῳ καὶ τῷ τείχει.

ᾗ ἔπι πόλλ' ἔπαθον. quod alibi ᾗ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα Jl. A, 162 et vtrumque simul Jl. I, 488 ὡς ἐπί σοι πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα. Ionicum πολλὰ πάθον est in vno Vindob.

ἔλπονται. „γρ. ἤλποντο" Barnes.

69. οὕτω που Διῒ μέλλει — φίλον εἶναι. ϛ „quod μέλλει pro ἔοικεν.“ Schol. A. quod iam aliquoties vidimus.

70. νωνύμνους ἀπολέσθαι. νωνύμους reiectum iam ab Ald. 2. repetierat Barnes, perperam; vt aliis quoque locis; recte iterum eiectum a Wolfio. v. ad M, 70. N, 227. νωνύμνους et ratio et codd. consensus tuetur.

Versum non habebant Vrat. b. et vn. Vindob. et potest suppletus videri e locis memoratis.

71. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε — ἄμυνεν pro vulgari ᾔδειν αὐτὸν ἀμῦναι. Nec ὅτε mutandum in ὅτι.

πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. προθύμως. vt A, 150.

ᾔδεα Ionica forma pro ᾔδειν, iam vidimus Θ, 366. v. ad A, 70.

72. οἶδα δὲ νῦν, ὅτι. Aristarcheae, ὅτε, vt respondeat alteri ὅτε, vs. 71. sicque est scriptum in Townl. et in vno Vindob. Venetus tamen seruat ὅτι. et recte. Potest interpungi: οἶδα δὲ, νῦν ὅτι.

73. τοὺς μὲν — κυδάνει. quod alias κυδαίνει, vt modo N, 348. 350. pro δοξάζω. Similia οἰδάνει ἐν στήθεσσιν νόον I, 550. et μελάνει H, 64. cf. Eustath.

74. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. vulgg. ἐγὼν, more grammaticorum, de quo iam aliquoties monui; et debebam monere saepius, vti statim A, 76 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω. nam fuit ἐγὼ ἐρέω. 549 et al. Barnes: „γρ. ἐγὼ εἴπω. non aeque bene“ Immo vere. εγω ϝειπω.

75. νῆας, ὅσαι — ἕλκωμεν. Sic Ven. B. At Ven. A. cum Schol. νῆες ὅσαι.

Porphyrius, cuius ζήτησις a Schol. A. B. inserta est, et excerpta in Schol. br. et Eustath. multa comminiscitur ad absoluendum Agamemnonem a flagitioso fugae consilio; nec vidit, eum periculo attonitum dicere haec primo animi impetu abreptum.

ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. Iterum εἰρύαται media producta: de qua vidimus ad vs. 30. Cum manifesto sit h. l. ductum ab ἐρύω, ϝερυω, traho, media

correpta, de nauibus in littus deductis, necesse est scriptum fuisse εἴρυνται. Ϝειρυνται.

76. ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν. Etiam hoc versu firmatur vsus Homericus permutandi subiunctiuum cum futuro: praue vn. Vindob. δ' ἐρύσσωμεν.

77. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν. ὕψι, ait Schol. A. τὸ γὰρ ὑγρὸν ὑψηλότερον τῆς γῆς. (saltem prospectu a littore) διὸ ἀνάπλους μὲν ἡ ἀναγωγὴ καλεῖται. κατάπλους δὲ ἡ προσόρμισις. Eadem in Schol. br. et Eustathio, qui etiam comparat illud, quod in Od. Δ, 785 legitur: ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὅρμισαν. Alio respectu dicitur idem de littore: ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις vt Il. A, 486.

ἐπ' εὐνάων. ed. Flor. ἀπ', praue. Nota sunt ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμεῖν, ἱστάναι, Apollonius tamen tertio casu: Arg. II, 1286 Iason ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι. Ad e. l. Scholiastes versum Homericum recitat.

ὁρμίσομεν vitiato metro Barocc. et al. vitiosius Flor. et Aldd. ὁρμήσομεν cum vno Vindob. alter ὁρμίσσωμεν. Corrupte quoque Hesych. ὕψιδ' ἐπ' εὐνάων ὁρμήσαμεν. vbi redditur: μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὁρμίσσομεν. Eustathius: ὁρμεῖ μὲν ἡ ναῦς, ὁρμίζει δὲ ἄλλος νῆα. Graecos, etsi naues in littus deducerent nec pro ancoris stantes haberent, ancorae tamen genus nouisse, iam A, 436 vidimus; quo tamen tantum vsi sunt nauiin mare immissa vel terrae admota, vt adeo illa e littore apta, non in maris fundo esset infixa. cf. Od. I, 136. 137.

εἰσόκεν ἔλθῃ. vn. Vindob. ἔλθοι. vsus Homericus probat alterum, vt K, 62 αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς. H, 30. 291 et al.

78. νὺξ ἀβρότη. — quod ἀβρότη dicta vel pro ἀμβρότη, immortalis, vel, ἐν ᾗ οἱ βροτοὶ οὐ φοιτῶσι. Similia sunt ap. Apollon. Lex. h. v. Hesych. in ἀβροτῆ. ἀβροτησία. quod etiam Bentl. corrigit: ἀβρότη, ἀμβροσία. Add. Etymol. Suidas. Plura inepte cumulat Schol. B. cum Schol. br. et Eustath. v. dicta de hac voce ad K, 65.

trema ſtationis et ordinum claſſis cornua; ab vno cornu ad alterum. Idem ſinuoſum fuiſſe littus recte ſtatuit, διὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κοιλότητα πρὸς τὸ καθορμίζεσθαί τὰς ναῦς. συνεέργαθεν a pr. m. Harlei. Et erat in Heſych. συνεέργαθεν. συνεῖχον. περιώριζον. quod nunc emendatum eſt, et recte, vt ex interpretatione ipſa adiecta apparet. Alioqui in poeta poſſit quodammodo ferri συνεεργάθησαν ἄκραι, quatenus non magno interuallo interiecto coarctantur.

37. τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς — &c. Excidit Scholion; debuit a Zenodoto aliquid peccari. ὀψείοντες certatim illuſtrant Scholia, Apollon. Heſych. (in ὀψείοντες et ὀψίοντες) Suidas in ὀψείοντας et in πολεμησείειν ex Thucydide. Euſtathius. ὀψείοντες, ὀπτικῶς ἔχοντες. ὄψεσθαι θέλοντες. ὀψείω, vt κλαυσείω. βρωσείω. Alia v. in Schol. A. B. et Etymol. diuerſis locis, Suidas in πολεμήσειεν. Laudat verſum Galen. ad Hippocr. de artic. To. XII, p. 290 Chart. Obſeruandum quoque quod caſus ſecundus additur forte omiſſo ἕνεκα. Euſtathius ſervauit p. 966, 9 rem aliunde haud notam, Ptolemaeum cognomine Epithetum improbantem τὸ ὀψείοντες ſcripſiſſe οὐ ψαύοντες πολέμοιο, et placuiſſe veteribus, etiam hanc lectionem habere rationem." Nimis benigne!

38. ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι: &c. „quod ἔγχει pro ἔγχεσι. non enim eadem omnes haſta niti potuerunt" Schol. A. et Euſtath. (nil ineptius moneri potuit!) „et quod ἀθρόοι nunc tres ſunt" Sch. A. B. „Ariſtarchus ἄθροοι ſcripſerat" Schol. A. et Euſtath. qui remittit ad Od. Λ, 27. Scilicet, quia ex ἅμα ortum ſtatuebat Ariſtarchus: v. ad B, 439.

40. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν — „ἀθετεῖται verſus: πτῆξε δὲ θυμὸν tanquam inutilis; noramus iam ſatis, quinam ille γεραιὸς ſit. Tum inſolens eſt πτῆξε. ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπολελυμένων τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τῆς ψυχῆς παλμοῦ (leg. τῇ ἀγωνίᾳ καὶ τῷ — παλμῷ) ἁρμόζει, Schol. A. πτήσσειν vel πτώσσειν dicuntur, qui animum deſpondent; eſſet ergo

ἔπτηξεν, ἐπτοήθη. At h. l. erit transitiue dictum et alio sensu, miratione aliquem percutere rei nouitate. Schol. B. Ἀρίσταρχος δὲ πτῆξεν, ἀντὶ τοῦ, ἐταπείνωσεν ἢ ἐπτόησεν. Est aliud Scholion in Schol. A. „πτῆξε cum τ scribitur ab Aristarcho, vt sit εἰς πτοίαν ἤγαγε, consternauit, percussit; praeiuerat iam Aristophanes. Et secundum ista Eustathius adscripsit ἐθρόησεν. ἐξεφόβησεν.

Dixi πτήσσειν et πτώσσειν, verba graphica, actionem immanentem designare; proprie enim est cadere, concidere, corpore et animo, vt solent metuentes, moerentes aut desperantes salutem, ἀπὸ τοῦ πτέω, πίπτω. cf. ad Θ, (VIII,) 136. Discrimen inter vtrumque an aliquod sit, disquirit Schneider. ad Oppian. p. 418. Restituenda vox est Sophocli in nobili fragmento ex Tyro ap. Aelian. H. An. XI, 18. cuius lectionem e codd. Vindobonensibus humanitate memoranda mecum communicauerat vir doctissimus Weigel, cum Vindobonae ageret, a. XCVIII. Versus nouissimi in his ita leguntur: φευ καν ανοικτίρμωυ τις οικτείρειεν ιν πτησυσαν αἰσχύνῃσι. Totus locus inde sic constituendus est:

σπασθεῖσα δ', ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
Ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ', ὑπὸ
κουρᾶς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
Φεῦ, κ' ἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν
πτήσσουσαν αἰσχύνῃσιν, οἷα μαίνεται
πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

In Homero πτήσσειν hoc vno loco legitur, et καταπτήσσειῃ Jl. X, 191. de hinnulo, λάθῃσι καταπτήξας ἐνὶ θάμνῳ. Add. Od. Θ, 190. vtroque in loco actione immanente. Verba huius generis a serioribus actiue adhiberi, nota res est; et ipsum πτήσσω. ap. Eurip. Hec. 180 τί νέον καρύξασ' οἴκων μ', ὥς τ' ὄρνιν, θάμβει τῷδ' ἐξέπτακας; de quo nuper digladiantes vidimus viros doctos. Est locus in Apollodoro, vbi καταπτήσσειν transitiue positum notatur, I, 6, 3. Iupiter Typhonem κατέπτησσεν ἄρπῃ. Vix tamen dubites legendum ibi esse κατέπλησσεν, percussit, vulnerauit; vt monitum in Notis p. 81. 82.

πλῆξε, *percussit*, nomini in mentem venisse video, et recte; quia vsu Homerico nondum ad animum et animi sensa translata est ea vox. At „πῆξε legerat (Dionysius) Sidonius; vt in communi sermone quoque dicimus aliquem πεπηγέναι τῷ φόβῳ, defixum esse metu." Haec Schol. A. et B. additque hic cum Schol. Lips. et Leid. (ap. Valk. Diss. p. 130). Herodianum quoque πῆξε legisse et reddidisse ἐν ἀναισθησίᾳ ἐποίησε. Legerat similia Eustathius, qui scribit: ἢ ὡς ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ζηνόδοτος γράφει, πῆξε, τουτέστι, πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε. Ponit igitur ille in iisdem partibus Zenodotum; nec dubitari potest, πῆξε probabiliorem esse lectionem, *miratione defixit*. Est quoque πῆξε in Vrat. d.

Vtramque lectionem πτῆξεν et πῆξεν in Hesychium illatam videbis: πτῆξεν, εἰς φόβον ἤγαγε. et πῆξε θυμὸν, ἔπληξε τὴν ψυχήν. Agnoscit quoque vtramque auctor Schol. br. πῆξε in edd. intulerat Ald. 2. sed rediit ad πτῆξε, quod iam edd. Flor. Ald. 1. habebant, cum Romana, Turnebus, et cum eo edd. seqq. fauentibus codd. Ernesti bene obseruat πῆξε conuenire cum Latino, defixit. Minus probes alterum, quod ait corrigendum forte esse θυμὸς, vt sit πτῆξε δὲ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. nihil enim erat, cur deiecti essent animis Achiui occursu Nestoris.

In fine versus pro Ἀχαιῶν Zenodotus ediderat ἑταίρων.

Secundum haec omnia probandum est iudicium veterum, qui versum pro insititio habuerant; prodit enim inepta interpolatoris se sedulitas toto versus habitu. In binis se excipientibus versibus occurrit: ἄχνυτο δέ σφι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν et πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν. Damnat quoque versum Bentleius. Vt dixi, totus hic locus inde a vs. 30. ad vs. 40. ab aliena rhapsodi opera processisse videtur.

42. 43. permutato ordine leguntur in Mori. Barocc. τίπτε λιπὼν — ὦ Νέστορ. Attamen sup. N, 250 quo-

que: Μηριόνη, Μόλου υἱὲ — τίπτ' ἦλθες πολεμόν τε λιπὼν sq.

43. λιπὼν πόλεμον Φθισήνορα. Ven. Φθεισήνορα vt alibi quoque Φθεισ — pro Φθισ —

δεῦρ' ἀφικάνεις. δεῦρ' ἱκάνεις, vitiose, edd. Flor. Rom. et hinc ductae; nam Ald. 2. emendauit; tum ipsi codd. et in his Venetus. At Schol. A. „γρ. δεῦρ' ἀφικάνεις."

44. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος — δείδια Aristophanes. μὴ — τελέσοι Barocc. At subiunctiuus proprius in his; vt sup. N, 745 δείδω μὴ ἀποστήσωνται. cf. K, 39. Λ, 470 et al. v. Excurs. II ad lib. VII. p. 405.

45. ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν — ⟝ „quod haec referenda sunt ad illa: ἔλπομαι εὐχόμενος Διΐ, Θ, 526. et μνημοσύνη τις ἔπειτα — Θ, 181. Audita autem haec ex hostibus vt et dicta de Othryoneo N, 364 sqq." — Similia Sch. B. qui, quod et Eustath. habet, addit πότε dici de exiguo temporis interuallo; nam audita haec esse die superiore. vt sup. Θ, 108 οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην. — Porro notatum a Sch. A. Aristophanem legisse ὅς ποτε. et posse ita scribi, iudicabat Eustath.

46. προτὶ Ἴλιον. Variat ποτὶ et προτὶ, vt vbique.

48. κεῖνος τὼς ἀγόρευε. Sch. A. monet, in alio esse κεῖνός γ' ὥς, quod melius sit, etiam Ascalonita iudice. τὼς contra esse idem atque ὁμοίως τῷ. Sic τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω. Il. Γ, 415. vbi cf. Obss. Editum erat statim in Flor. κεῖνός θ' ὥς, et inde vbique; sicque vn. Vindob. etiam sic Etymol. p. 508, 27. θὼς Vrat. d. At Barnes protulit κεῖνος τὼς, quod Homericum esse dicebat, ex Mori, cui addi possunt Harlei. Ven. Lips. idque recepit Wolf. quod reliqui. Barnes etiam addit: „Alias κεῖνος τόσσ' ἀγόρευε. Aristarchus" At hoc spectat ad alium locum B, 330. ad quem disputatio grammaticorum fuit, quam habes apud Etymol. l. l. vnde sua petiit Eustath. p. 966, 31. At vide Obss. ad B, 330. — τὰ νῦν δὴ Barocc. Mori.

50. ἐν θυμῷ βάλλονται. pro ἐμβάλλουσι. Etiam Eustath. καὶ ὅρα τὸ βάλλονται, ἀντὶ τοῦ, βάλλουσι, τιθέασι.

possis tamen h. l. vim reciprocam tueri. *admittunt sibi in animum.* vidimus iam A, 297 σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Alibi est ἐνθέσθαι θυμῷ· Z, 326. — Lips. ἐκ θυμοῦ β. male.

51. ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. ἐνὶ πρ. Mori. οὐδὲ θέλουσι Townl. male.

53. ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα. „spectant haec ad illa 44 δείδω μή μοι τελέσῃ ἔπος" Sch. B. sed vsum vocis non illustrat, quae h. l. est, τὰ τελεσθῆναι μέλλοντα. *quae in eo sunt, vt euentum habeant:* aut, vt Koeppen bene supplet, ἑτοῖμα πρὸς τὸ τελεῖσθαι. cf. sup. ad I, 425 vbi μῆτις ἑτοίμη consilium quod ad effectum adducitur aut adduci potest. Eustathius πρόχειρα, Sch. br. εὔληπτα, φανερὰ, reddunt, quod conueniret loco Od. Θ, 384 ἦ μὲν ἀπειλήσας — ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο. *vera euentu* vel *effectu.*

54. παρατεκτήναιτο. vti ἔπος Od. Ξ, 131. Respicit Hesych. παρὰ τὰ ὄντα κατασκευάσειεν.

55. τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, ἄῤῥηκτον — ἔσεσθαι. debebat esse ὃ ἐπέπιθμεν — ἔσεσθαι. Nunc est supplendum: ᾧ ἐπέπιθμεν, οἰόμενοι αὐτὸ ἔσεσθαι. Acutius Bentl. vidit, vs. 56 male esse assutum ex vs. 68.

ἐπέπιθμεν. Lecta iam erat vox B, 341. et Δ, 159. nunc tamen de ea agunt grammatici. potest esse et pro ἐπεπίθειμεν et pro ἐπεπίθομεν. hoc modo exponitur in Schol. br. ἐπεπίθομεν, ἐπεπιστεύκειμεν. Ita excusum est a Barnesio, nam in ed. Ald. est ἐπεπίθοιμεν. sed recte alterum est repositum, probantibus Etymologo et Eustathio pluribus locis. Ab Eustathio exponitur ἤγουν ἐπεποίθειμεν, ἐπιστεύομεν. Ex eodem laudat ὡς Barnes; at Eustathius putat metro coactum poetam ᾧ dixisse pro ὃ ἐπέπιθμεν ἔσεσθαι. Porro Harlei. cum Vrat. d. ἐπέπειθμεν.

56. εἶλαρ ἔσεσθαι. ἔρυμα, ἕρκος, ἀσφάλειαν. v. sup. ad H, 338. εἶλαρ etiam h. l. alii.

57. μάχην ἀλίαστον. ἀδιάλειπτον Schol. br. vt iam B, 797 et al.

58. οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης — ⸖ fpectat ftigme ad alteram lectionem γνοίη, quae Ariftophanis fuit; et obferuatur, omitti τις Homerico more pro γνοίη τις ἄν. fic quoque effe οὐδέ κε φαίη (fic leg. pro φαίης) pro φαίη τις ἄν." Scilicet variauit hoc modo lectio fup. Il. Γ, 392 et Δ, 429. ficque P, 366. Od. Γ, 124.

60. οὐρανὸν ἵκει. vn. Vindob. ἥκει.

61. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. τόδε ἔργον Harl. quo var. lect. Eadem varietas v. 3.

62. εἴ τι νόος ῥέξει." Alii νόος γ' ἔρξει. (nec male) alii νόος δ' ἔρξει" Sch. A. νόος ἔρξει Vindob. Addunt Sch. B. ῥέξει ἔφη οὐ, μηχανήσεται, ὥςπερ ἐργαζομένου τοῦ νοῦ, καὶ αὐτὰς τὰς πράξεις ἀποτελοῦντος. nimis fubtiliter; eft ipfa Φρόνησις· et dictum pro vulgari, εἴ ῥέξομέν τι νόῳ, Φρονήσει, nam vulnere afflicti nihil perficere poffunt manu. — πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω δύμεναι. ἄμμε. Barnes ὔμμε adoptauerat e cod. Mori. e quo tamen ἄμμε laudat Bentleius, quia Neftor, nullo vulnere laefus; non bene *nos* dicere potuit. At recte Clarke monuit, bene communicare loquentem ea quae ad alios pertinent.

63. οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι. ⸖ „quod βεβλημένον fylleptice ponitur; non enim omnes miffilibus erant vulnerati." Schol. A. et Euftath.

66. τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον. Ad τετυγμένον omiffum effe εὖ etiam hic monetur: v. Euftath. Dictum iam fup. ad Ξ, 9.

67. ᾗ ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἦλποντο δὲ θυμῷ. Variarunt Ariftarcheae; in aliis ᾗ ἔπι. quod et Apollon. Lex. in ᾗ agnofcit; in aliis οἷς ἔπι, vt effet fc. τῇ τάφρῳ καὶ τῷ τείχει.

ᾗ ἔπι πόλλ' ἔπαθον. quod alibi ᾗ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα Il. A, 162 et vtrumque fimul Il. I, 488 ὡς ἐπί σοι πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα. Ionicum πολλὰ πάθον eft in vno Vindob.

ἔλπουτο. „γρ. ἦλπουτο" Barnes.

69. οὕτω που Διὶ μέλλει — φίλον εἶναι. „quod μέλλει pro ἔοικεν." Schol. A. quod iam aliquoties vidimus.

70. νωνύμνους ἀπολέσθαι. νωνύμους reiectum iam ab Ald. 2. repetierat Barnes, perperam; vt aliis quoque locis; recte iterum eiectum a Wolfio. v. ad M, 70. N, 227. νωνύμνους et ratio et codd. consensus tuetur.

Versum non habebant Vrat. b. et vn. Vindob. et potest suppletus videri e locis memoratis.

71. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε — ἄμυνεν pro vulgari ᾔδειν αὐτὸν ἀμῦναι. Nec ὅτε mutandum in ὅτι.

πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. προθύμως. vt A, 150.

ᾔδεα Ionica forma pro ᾔδειν, iam vidimus Θ, 366. v. ad A, 70.

72. οἶδα δὲ νῦν, ὅτι. Aristarcheae, ὅτε, vt respondeat alteri ὅτε, vs. 71. sicque est scriptum in Townl. et in vnφ. Vindob. Venetus tamen seruat ὅτι. et recte. Potest interpungi: οἶδα δὲ, νῦν ὅτι.

73. τοὺς μὲν — κυδάνει. quod alias κυδαίνει, vt modo N. 348. 350. pro δοξάζω. Similia οἰδάνει ἐν στήθεσσιν νόον I, 550. et μελάνει H, 64. cf. Eustath.

74. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. vulgg. ἐγὼν, more grammaticorum, de quo iam aliquoties monui; et debebam monere saepius, vti statim A, 76 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω. nam fuit ἐγὼ ἐρέω. 549 et al. Barnes: „γρ. ἐγὼ εἴπω. non aeque bene" Immo vere. εγω ϝειπω.

75. νῆας, ὅσαι — ἕλκωμεν. Sic Ven. B. At Ven. A. cum Schol. νῆες ὅσαι.

Porphyrius, cuius ζήτησις a Schol. A. B. inserta est, et excerpta in Schol. br. et Eustath. multa comminiscitur ad absoluendum Agamemnonem a flagitioso fugae consilio; nec vidit, eum periculo attonitum dicere haec primo animi impetu abreptum.

ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. Iterum εἰρύαται media producta: de qua vidimus ad vs. 30. Cum manifesto sit h. l. ductum ab ἐρύω, ϝερυω, traho, media

correpta, de nauibus in littus deductis, necesse est scriptum fuisse εἴρυνται. ϝειρυνται.

76. ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν. Etiam hoc versu firmatur vsus Homericus permutandi subiunctiuum cum futuro: praue vn. Vindob. δ' ἐρύσσωμεν.

77. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν. ὕψι, ait Schol. A. τὸ γὰρ ὑγρὸν ὑψηλότερον τῆς γῆς. (saltem prospectu a littore) διὸ ἀνάπλους μὲν ἡ ἀναγωγὴ καλεῖται. κατάπλους δὲ ἡ προσόρμισις. Eadem in Schol. br. et Eustathio, qui etiam comparat illud, quod in Od. Δ, 785 legitur: ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὅρμισαν. Alio respectu dicitur idem de littore: ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις vt Il. A, 486.

ἐπ' εὐνάων. ed. Flor. ἀπ', praue. Nota sunt ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμεῖν, ἱστάναι, Apollonius tamen tertio casu: Arg. II, 1286 Iason ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι. Ad e. l. Scholiastes versum Homericum recitat.

ὁρμίσομεν vitiato metro Baroc. et al. vitiosius Flor. et Aldd. ὁρμήσομεν cum vno Vindob. alter ὁρμίσσωμεν. Corrupte quoque Hesych. ὕψιδ' ἐπ' εὐνάων ὁρμήσομεν. vbi redditur: μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὁρμίσομεν. Eustathius: ὁρμεῖ μὲν ἡ ναῦς, ὁρμίζει δὲ ἄλλος νῆα. Graecos, etsi naues in littus deducerent nec pro ancoris stantes haberent, ancorae tamen genus nouisse, iam A, 436 vidimus; quo tamen tantum vsi sunt naui in mare immissa vel terrae admota, vt adeo illa e littore apta, non in maris fundo esset infixa. cf. Od. I, 136. 137.

εἰςόκεν ἔλθῃ. vn. Vindob. ἔλθοι. vsus Homericus probat alterum, vt K, 62 αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰςόκεν ἔλθῃς. H, 30. 291 et al.

78. νὺξ ἀβρότη. — quod ἀβρότη dicta vel pro ἀμβρότη, immortalis, vel, ἐν ᾗ οἱ βροτοὶ οὐ φοιτῶσι. Similia sunt ap. Apollon. Lex. h. v. Hesych. in ἀβροτῇ. ἀβροτησία. quod etiam Bentl. corrigit: ἀβρότη, ἀμβροσία. Add. Etymol. Suidas. Plura inepte cumulat Schol. B. cum Schol. br. et Eustath. v. dicta de hac voce ad K, 65.

69. οὕτω που Διῒ μέλλει — φίλον εἶναι. ϝ „quod μέλλει pro ἔοικεν.“ Schol. A. quod iam aliquoties vidimus.

70. νωνύμνους ἀπολέσθαι. νωνύμους reiectum iam ab Ald. 2. repetierat Barnes, perperam; vt aliis quoque locis; recte iterum eiectum a Wolfio. v. ad M, 70. N, 227. νωνύμνους et ratio et codd. consensus tuetur.

Versum non habebant Vrat. b. et vn. Vindob. et potest suppletus videri e locis memoratis.

71. ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε — ἄμυνεν pro vulgari ᾔδειν αὐτὸν ἀμῦναι. Nec ὅτε mutandum in ὅτι.

πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. προθύμως. vt A, 150.

ᾔδεα Ionica forma pro ᾔδειν, iam vidimus Θ, 366. v. ad A, 70.

72. οἶδα δὲ νῦν, ὅτι. Aristarcheae, ὅτε, vt respondeat alteri ὅτε, vs. 71. sicque est scriptum in Townl. et in vnφ Vindob. Venetus tamen seruat ὅτι. et recte. Potest interpungi: οἶδα δὲ, νῦν ὅτι.

73. τοὺς μὲν — κυδάνει. quod alias κυδαίνει, vt modo N, 348. 350. pro δοξάζω. Similia οἰδάνει ἐν στήθεσσιν νόον I, 550. et μελάνει H, 64. cf. Eustath.

74. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. vulgg. ἐγὼν, more grammaticorum, de quo iam aliquoties monui; et debebam monere saepius, vti statim A, 76 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω. nam fuit ἐγὼ ἐρέω. 549 et al. Barnes: „γρ. ἐγὼ εἴπω. non aeque bene“ Immo vere. εγω ϝειπω.

75. νῆας, ὅσαι — ἕλκωμεν. Sic Ven. B. At Ven. A. cum Schol. νῆες ὅσαι.

Porphyrius, cuius ζήτησις a Schol. A. B. inserta est, et excerpta in Schol. br. et Eustath. multa comminiscitur ad absoluendum Agamemnonem a flagitioso fugae consilio; nec vidit, eum periculo attonitum dicere haec primo animi impetu abreptum.

ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. Iterum εἰρύαται media producta: de qua vidimus ad vs. 30. Cum manifesto sit h. l. ductum ab ἐρύω, ϝερυω, traho, media

correpta, de nauibus in littus deductis, necesse est scriptum fuisse εἴρυνται. ϝειρυνται.

76. ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν. Etiam hoc versu firmatur vsus Homericus permutandi subiunctiuum cum futuro: praue vn. Vindob. δ' ἐρύσσωμεν.

77. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν. ὕψι, ait Schol. A. τὸ γὰρ ὑγρὸν ὑψηλότερον τῆς γῆς. (saltem prospectu a littore) διὸ ἀνάπλους μὲν ἡ ἀναγωγὴ καλεῖται. κατάπλους δὲ ἡ προσόρμισις. Eadem in Schol. br. et Eustathio, qui etiam comparat illud, quod in Od. Δ, 785 legitur: ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὅρμισαν. Alio respectu dicitur idem de littore: ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις vt Il. A, 486.

ἐπ' εὐνάων. ed. Flor. ἀπ', praue. Nota sunt ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμεῖν, ἱστάναι, Apollonius tamen tertio casu: Arg. II, 1286 Iason ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι. Ad e. l. Scholiastes versum Homericum recitat.

ὁρμίσομεν vitiato metro Baroce. et al. vitiosius Flor. et Aldd. ὁρμήσομεν cum vno Vindob. alter ὁρμίσσωμεν. Corrupte quoque Hesych. ὕψιδ' ἐπ' εὐνάων ὁρμήσομεν. vbi redditur: μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὁρμίσομεν. Eustathius: ὁρμεῖ μὲν ἡ ναῦς, ὁρμίζει δὲ ἄλλος τὴν. Graecos, etsi naues in littus deducerent nec pro ancoris stantes haberent, ancorae tamen genus nouisse, iam A, 436 vidimus; quo tamen tantum vsi sunt naui in mare immissa vel terrae admota, vt adeo illa e littore apta, non in maris fundo esset infixa. cf. Od. I, 136. 137.

εἰσόκεν ἔλθῃ. vn. Vindob. ἔλθοι. vsus Homericus probat alterum, vt K, 62 αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς. H, 30. 291 et al.

78. νὺξ ἀβρότη. — quod ἀβρότη dicta vel pro ἀμβρότη, immortalis, vel, ἐν ᾗ οἱ βροτοὶ οὐ φοιτῶσι. Similia sunt ap. Apollon. Lex. h. v. Hesych. in ἀβροτῇ. ἀβροτησία. quod etiam Bentl. corrigit: ἀβρότη, ἀμβροσία. Add. Etymol. Suidas. Plura inepte cumulat Schol. B. cum Schol. br. et Eustath. v. dicta de hac voce ad K, 65.

ἦν καὶ τῇ. ἐὰν ὅλως καὶ δι' αὐτῆς. Sch. A. habet vim ſuam καὶ, *ſi vel nocte* ingruente ceſſent pugnando hoſtes, et nos tum naues *in altum deducamus.* At Erneſti frigere ait καὶ, et probat lectionem mſ. Lipſ. εἴ κεν. niſi forte ſcripſerit Homerus ἦν κεν vel ἦν γε. Koeppen dubitabat an noua ſententia eſſet ordiunda poſt ἀβρότη. Ἦν δὲ καὶ etc.

80. οὐ γάρ τις νέμεσις, non eſt quod indignum iudices, indigneris. v. ad Γ, 156.

Φυγέειν κακὸν οὐδ' ὑπαλύξαι laudat Maximus Tyr. (Or. 25) Diſſ. XLI p. 278. R.

81. βέλτερον, ὃς Φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ. Ad ἠὲ ἁλώῃ ſupplet Sch. A. „ἢ μείνας ἁλώῃ." Debebat dictum eſſe: βέλτερον, εἴ τις. Reuocaui ἠὲ ἁλώῃ pro ἤπερ ἁλώῃ, quod in prosodiam peccabat; eſt enim ηε ϳαλωη. Habent quoque hoc codd. Cant. Mori. Harl. Ven. Lipſ. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. tum edd. Flor. et Aldd. praeter Rom. quam ſequutus eſt Turnebus, Steph. et al. Euſtath. agnoſcit vtrumque.

Porro ἁλώῃ redditur, *captus fuerit;* quod ſane vi τοῦ oppoſiti *fugere*, recte fieri videtur. Eſt tamen oppoſitum potius *interitum effugere*, adeoque ἁλῶναι eſt, *perire. interire. occidi.* Idque ſollenni notione vocis ἁλῶναι firmatur. Sic ſup. M, 172 πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ἁλῶναι. P, 506 ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ *caeſus fuerit*, (non, *captus*), et ſic aliquoties. Etiam ἕλοι μί κεν ἤ κεν ἁλοίην *aut ego illum aut ille me interficiet:* ad quem locum v. Obſſ.

Vltimum hoc laudatum ἁλοίην incertum me reddit, quam ſcripturam amplectar; ſi optatiuus eſt pro ἁλοίην, ἁλώην, ſcribendum erit ἁλῴη. quod video me ſequutum eſſe I, 588. At in loco noſtro iunguntur προφύγῃ et ἁλώῃ, erit ergo ab ἁλώω, pro ἁλῶ, ſubiunctiuus ἁλώῃ. quod praefert quoque Etymologus in h. v. cum alii ſcriberent ἁλῴη. De quo diſſenſu ſcripturae v. ad E, 590. B, 34.

προφύγοι vn. Vindob.

83. ἕρκος ὀδόντων antiqua dictio pro *ore*. v. ad Δ, 350.

84. οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου- ξ— „quod nonnulli οὐλόμενε reddunt δεινέ, fcilicet, ne grauius dictum perfona Agamemnonis indignum videretur, ὀλέθρου ἄξιε. Atqui ira percitus Vlyffes in verba erumpit indignationem arguentia." Sch. A. At Sch. B. propius ad prius reddit, ὀλέθρων αἴτιε. Schol. br. ὀλέθρου τοῖς Ἕλλησι παρασκευαστικέ. Vtrumque eft ap. Euftath. Nec vbique expeditum fatis eft, quinam fenfus obtineat. οὐλομένην μῆνιν A, 2 effe perniciofam, ὀλεθρίαν, fatis patet; fic φάρμακον οὐλόμενον Od. K, 394. Alibi, pernicie dignus, vt Lat. perditus: fic de Clytaemneftra, σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, Od. Λ, 409. Δ, 92. Ω, 97. tum qui in rebus perditis verfatur, mifer. Sic fe miferam, οὐλομένην, conqueritur Penelope Od. Σ, 272. vbi Apollon. p. 515 οἷον, ἐμοῦ τῆς ἀπολομένης. At enim in obiurgatione et indignatione dictum vix definias fatis vim vocis: vt h. l. et Od. P, 484. Conuenit plerumque fimilis Latinorum vox indignantium, *perditus:* vt de ventre Od. P, 287. 474. O, 343. de Minerua Il. E, 876. de Ate T, 92. de armis Achillis Aiaci negatis Od. Λ, 554.

ἀεικελίου στρατοῦ. εὐτελοῦς. κακοῦ. Schol. br. quod A, 231 ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις.

αἴθ' ὄφελες mf. Lipf. aduerfante metro.

στρατοῦ σημαίνειν. cum cafu fecundo, cum follennis fit tertius, v. c. A, 289. B, 805. Simili tamen modo dictum ἄρχειν τινὸς et τινί. et ἀνάσσειν τινὸς et τινί.

Laudat verfum Plutarch. de adulat. et amic. p. 66 F. vbi de παῤῥησίας diuerfitate agit.

85. σημαίνειν. „γρ. σημανέειν" Barnes.

οἷσιν ἄρα *quibus vtique.* — *vt fcis.* Clarke.

86. τολυπεύειν. ἐκτελεῖν καὶ κατεργάζεσθαι h. l. inf. Ω, 7 et Od. Δ, 490 vox et etymon ἀπὸ τῆς τολύπης, ἐρίου κατειργασμένου, (τολύπη γὰρ ἡ σφαῖρα τῶν ἐρίων. v. ad Ω, 7.) grammaticorum curas in fe conuertit in

Sch. br. Eustath. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Occurrit vox quoque apud Eurip. et Aristophanem. Laudat versum et ad Romanos transfert Plutarch. in Marcello pr. p. 242.

87. ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος. per totam vitam; vsque ad mortem. ἕως θάνωμεν.

88. οὕτω δὴ, *siccine vero, quaeso*. Clarke.

89. οὕτω — Τρώων πόλιν καλλείψειν. — „Zenodotus: οὕτω ἐκπέρσειν· quod habet ἦθος“ h. e. irridentis est. „γρ. καλλιπέειν“ Barnes.

90. μή τίς τ' ἄλλος. τ' insertum a Barnes ex mſ. Mori. Barocc. Harl. add. Ven. Lipſ. Firmatur altero loco Od. T, 486 σίγα μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται. Nemo legit μή τις γ' ἄλλος: Est pro μή τε τις. At Vrat. A. μή τις ἔτ' ἄλλος modo eius esset grauis satis auctoritas. accedunt tamen Vrat. b. d.

91. διὰ στόμα ἄγοιτο. Sch. A. „ὃν οὐχ ἕτερος εἴποι“ At Sch. B. „ὡς οὐδὲ ἰδιώτης ἀξιώσει λέγειν.“ At repugnant vſſ. 93. 94. qui de viris principibus agunt.

Pro ἄγοιτο vn. Vindob. ἄροιτο. a pr. m.

92. ἐπίσταιτο ᾗσιν φ. Sic edd. et codd. Etiam Ven. Mori. et Erotian. Lex. Hippocr. in ἐπίστανται, δύνανται. ἐπίστηται violato metro Eustath. et ipsa Rom. cum Cant. Harlei. pro var. lect. Townl. Vrat. b. Cum metro videret iniuriam fieri, Barnes reposuit ἐπισταίη ex Schol. Ald. et vno mſ. in Od. Θ, 240. vbi idem hic versus legitur. Tentat porro versum explere et emendare Barnes variis modis. quod necesse non erat. Fuit enim ὅςτις ἐπίσταιτο ᾗσι φ. Bentleius adscripserat ἐπίστηται ex Il. Π, 243.

ἄρτια βάζειν. ὑγιῆ. v. ad E, 326.

95. ※ — ἀθετεῖται“ quia si νῦν reprehendit, potest id probare alio tempore. Zenodotus legerat: νῦν δέ σε ὠνοσάμην, quod et in Eustathio occurrit intolerabili hiatu. Aristophanes iam ante Aristarchum versum damnaverat. Sch. A. Repetunt hoc monitum Scholia inf. ad P, 173 vbi hic idem versus legitur, sed suo, ad aiunt, loco.

Nec tamen video, quomodo hunc fine hoc versu sententia sibi constet. Si hoc tantum innuunt, iuncturam sententiarum fluctuare, equidem concedam. Haerent tamen perperam in νῦν δὲ ὠνοσάμην, tempore praeterito, nec vident esse idem ac νῦν δὲ ὀνόσσε.

οἷον ἔειπες Schol. A. notat et superioribus iungi posse, et seorsum cum admiratione efferri. „γρ. ἔειπας vt Il. A, 286.“ Barnes. sicque vn. Vindob. at v. ad A, 106.

96. vsque ad vs. 102. Locum adscripsit Plato de LL. IV, p. 706 E.

97. νῆας — ἑλκέμεν. ap. Platon. l. l. editum ἕλκειν.

98. ἐπικρατέουσί περ ἔμπης. Apud Platon. κελδομένοισί περ ἔμπης.

99. ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. a lance inclinata petitum esse, satis apparet: vt et Sch. br. Cur tamen cum Eustathio a libra Iouis repetamus, caussam idoneam haud video. Spectat huc Hesychii glossa in ἐπιῤῥέπει. ἐπιβαρῇ. ἐπικρατῇ. ἐπιστήκῃ. ἐπικρέμηται. apparet et in eo fuisse scriptum ἐπιῤῥέπῃ.

ἐπιῤῥέποι Baroccc. minus bene.

100. σχήσουσι πόλεμον. Homerica scriptura fuit σχήσουσι πτόλεμον. Apud Platon. editur πολέμου.

101. ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. Mira est huius vocis, ἀποπαπτανέουσι fortuna; nam vbique fere ea est truncata: ἀλλ' vel ἀλλὰ ἀποπτανέουσι. In edd. ante Turnebum erat ἀλλ' ἀποπτανέουσι. sicque Ven. B. Lips. Vrat. b. (nam ex ceteris neque ex Townl. quicquam notatum video) ἀπαπτανέουσιν vn. Vindob. Alterus ex suo codice edidit ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν tanquam in eo lectum. Et ἀλλὰ ἀποπτανέουσι Cant. Harl. etiam ap. Platon. l. l. sicque Ven. A. (sine Scholio) sicque edd. inde a Turnebo. Barnes, vt tolleret hiatum, edidit αὐτὰρ ἀποπτανέουσι acriter reprehensus a Clarkio, cum αὐτὰρ disposita ordine et sequentia connectat, ἀλλὰ autem inter se opposita disiungat (quae subtilitas non vbique satis luculenta est.) Cum Hesychii glossa sit: ἀποκαπτανεύουσι, περιβλέπουσιν, ὅπως φύγωσι, Bentleius

inde eruit ἀποπαπτανέουσι. quod Clarke recepit. Repertum quoque illud esse in Vat. et Flor. testatur Tho. Bentleius; probatque Clarkii iudicium Ernesti. Laudat idem Scholion Lips. quod et Ven. B. exhibet, etsi praefixum habens cum aliis ἀποπτανέουσι. „περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται, δηλονότι περὶ τὴν καθαλικὴν (leg. καθολκὴν, nauium in mare deductionem) γενόμενοι· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ παπταίνω, παπτανῶ, παπτανέω.“ Etiam Etymol. p. 119, 11. etsi ipsa scriptura corrupta; παπταίνω, παπτανῶ. παπτανοῦσι, καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, ἀποπτάνουσι (leg. ἀποπαπτανέουσι) Et Schol. br. ἀποπτανέουσιν. ἤτοι εἰς τὰς ναῦς ἀποβλέψουσιν, ἢ ἀλλαχόσε· ὅ ἐστι, φεύξονται. Apollon. Lex. ἀποπτανέουσι. δειλιάσαντες ἀπατενίσουσιν, ἢ περιβλέψουσιν, ὅπως φύγοιεν. Assequuti sunt vim vocis, etsi in vitiosa scriptura; scilicet aliunde eam duxere; quod ex Eustathio discas: τὸ δὲ ἀποπτανέουσι, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄπτω, ὀπταίνω, ἀντὶ τοῦ ἀποβλέψουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ πτῶ, πταίνω, τὸ φοβοῦμαι. ἵνα δηλοῖ τὸ, πτήξουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ πέτω, πτῶ, πταίνω, τουτέστιν, οἷον πετασθήσονται φεύγοντες.

ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. subintell. ἀπό. sicque aliquoties; μή τις ἐρωείτω πολέμου. et esset proprie ἐρωήσουσιν ἑαυτοὺς, quod monitum ad B, 179. Ita tandem reddi potest μεθήσουσι.

102. ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται. Barnes coni. ἔνθα σε. Pro ὄρχαμε λαῶν Plato habet αἱ ἀγορεύεις.

104. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ. Sch. br. καθήψω, ἐλύπησας. Solet cum καθάπτεσθαί τινος comparari; et supplendum est καθίκεο ἐμὲ κατὰ θυμόν. Od. A, 342 ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος. pro εἰς ἐμέ. Apud Hesych. glossa ad h. l. spectat: καθίκου (l. καθίκεο) καθήψω. ὕβρισας. Petitum esse videtur ab auriga petente equos flagro: vt καθάπτεσθαι μάστιγι, sic καθικέσθαι ῥάβδῳ. inde quoque ἔπεσι. Similia sunt ἐφικέσθαι, ἐπιμαίεσθαι, vt E, 748. Vnde petita sunt alia; et *patruae verbera linguae* Horatii.

μάλα πῶς με. μάλα πέρ με, quod Ernestio placebat, nescio quo nomine, Lips. et edd. Flor. Aldd. excepta Romana, e qua πῶς intulit Turnebus.

105. ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγώ. Barocc. οὐδέ. Vulgg. ἐγών. sed ἐγὼ ipse Lips. Ven. B.

107. νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι. Schol. B. νῦν δ' εἴη, ἀντὶ τοῦ ἴτω. καὶ· τῷ προσιόντι προσεῖναι, ἀντὶ τοῦ προσιέναι." Sic quoque Schol. Harl. et Lips. Putarunt ergo εἴη esse pro ἴοι vel ἴῃ, ἔλθοι. Sane verbum εἶμι etiam formam habere debuit ἔω, εἴω, vnde esse potuit εἴω, in subiunctiuo. Satis consentaneum tamen h. l. est εἴη, γένοιτο, ἔστω. vt est quoque in Hesychii glossa, ἔστω, Φαινέσθω, et in Schol. br.

Sententia versus, praeclara et nobilis, illustrata est a Gatakero ad M. Antonin. I, 16. quod monuit Clarke. Expressit quoque versum Apollon. Arg. I, 665 ὑμέων δ' εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη, ἐγρέστω· τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα. vbi Schol. versum Homericum excitat. Diuersa sunt sup. I, 103. 104.

ὅς τις τῆσδε Lips. quod ferri et ipsum posse ait Ernesti metrum non attendens; nisi scripseris ὅς τις δέ γ', quod et ed. Turneb. habet. In Cant. erat ὃς τῆς δε τ'.

ἐνίσποι. In Schol. Apollonii l. c. recitatur ἐνίσπῃ. Apud Herodot. I, 210 est: οὐ κεν εἴη, ὅστις ἐπιβουλεύσει.

108. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. scil. τοῖος, ὃς ἐνίσποι. pro eo, quod vulgo: ἐμοὶ ἄσμενον εἴη, ἄλλον τινὰ ἐνίσπειν. ἄσμενον, ἡδύ, ἐμοὶ ὑπάρξει, εἴ τις γενήσεται, ὅς. Etiam: ἐμοὶ ἄσμενος εἴη dixeris; et est in ms. Lips. γρ. ἄσμενος. Abiit hoc in Atticismum: ἐμοὶ δὲ βουλομένῳ εἴη ἄν. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν, et sic alia: obseruante quoque Eustathio. Spectat ad h. l. glossa Hesychii: ἀσμένῳ, χαίροντι, vt in Schol. br. est: ἑκόντι. χαίροντι. Ceterum voc. ἄσμενος, alioqui satis frequentatum, in Homero non occurrit nisi hic et Υ, 350. et in Od. I, 63. 566. K, 134. vbique est ἥσθεις, et apud Etymol. ἡσμένος, laetus; vulgo redditur, lubens.

ἢ νέος ἠὲ παλαιός. recitat Schol. Thucyd. I, 123 vt doceat ἢ — ἢ — esse idem ac καί. παλαιὸς pro πρεσβύτερος, γέρων, tritum Homero.

110. οὐ δηθὰ ματεύσομεν. male ed. Steph. μαστεύσομεν. Ven. μαντεύσομεν. adiecto Scholio: γρ. ματεύσομεν. An tanta metri fuit ignoratio, vt prius illud ferrent, quod nec commodum satis sensum praebet? ματῶν, ματεύειν, quod etiam Pindarus habet, inter Dores quoque seruatum, vt e Theocrito apparet, in quo etiam ματεῖν occurrit, quod Hesychius in recensum suum retulit; mature tamen inter antiquata habitum esse debuit, cum grammatici illud studiose interpretentur; fere quidem per ζητεῖν. ἐρευνᾷν, vt etiam ad h. l. Diutius in vsu fuit μαστεύειν, ex illo ductum puto; non inuerso hoc ex isto; multo minus a μάτην, quod Schol. br. nugantur; nam reuocanda sunt ista verba ad stirpem μάω, μάομαι, cum voc. αὐτόματος, de quo v. Etymol.

αἴ κ' ἐθέλητε. Townl. c. al. αἴκε θέλητε. contra vsum Homericum.

111. καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος. ἀγάσησθε exponunt per φθονήσητε, etiam Apollon. Lex. in ἀγάασθαι, vbi — ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν· ἐξείπω, καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος recitatur; memoriter confusis versibus I, 61 et hoc nostro. Hesych. ἀγάζεσθαι κότῳ. Melius puto reddes, indignari nolite.

κότῳ γρ. χόλῳ. Eustath.

112. γενεῆφι νεώτατος. „γρ. νεώτερος." Barnes. Sicque ed. Rom. cum vno Vindob. perpetua variatione.

114. Τυδέος ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε. — ⸖ „versum ἠθέτηκε Zenodotus; nec erat ille in Aristophanis recensione." Est vtique manifestum rhapsodi emblema; etsi Pausan. IX, 18. p. 745 eum recitat, et narrat, ex eo probatum iuisse Thebanos Tydei tumulum. Nouauerant scilicet tragici multa super humatione heroum ante Thebas. Stigme spectat ad voc. χυτή. ὅτι χυτὴ γῆ ἡ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χεομένη. quod iam vidimus Z, 464. et iterum Ψ, 256. Od. Γ, 258.

κάλυψε legitur in codd. et edd. inde a Flor. Aldd. et in ipso Eustathio. Sola ed. Rom. καλύπτει, quod et Pausanias legerat l. c. cum Harlei. Lips. (sed adscripto altero) Veneto vtroque. Schol. A. tamen addit: γρ. κάλυψε — Ἰωνικῶς. Lectio mutatione haud indiget.

115. Πορθεῖ γὰρ — Apud Apollod. I, 7, 10 est Πορθάων; idem et Παρθάων. cf. Notas ad e. l. p. 152 sq. Vere ne haec stirpis expositio tam diserta, cum ea iis, qui aderant satis nota esse debuerit, a poeta profecta fuerit, quis dixerit! ratio afferri sane potest, quod ex stirpis nobilitate auctoritatem dictis parare voluit Diomedes.

116. ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι. Schol. B. „ᾤκεον sylleptice: duo Pleurones, Oeneus Calydone habitauit." Etiam Strabo ad id probandum hoc versu vtitur lib. X, p. 714 B. Schol. A. versum diremta sententia interiectum esse notat. Sane Strabo p. 710 C. hos duo versus alio ordine laudat: Ἄγριος — ᾤκεον δε —

„γρ. ᾤκουν et ᾤκευν" Barnes.

117. ἱππότα Οἰνεύς. ⊱ Improbatur ad hunc, et ad vs. 119. quod ἱππότην reddunt nonnulli φυγάδα· de quo v. ad B, 336. Argui eos erroris ait grammaticus ex hoc ipso versu; Oeneus enim in patria mansit.

Ἄγριος tanquam nomen proprium notatum ab Apollon. Lex. et Hesych. vbi additur: esse nomen — Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Θερσίτου. De hoc v. sup. ad B, 212.

118. Appictum huic versui ⊱ Scholion tamen nullum respondet; vt lapsum librarii potius habeam, quam defectum Scholii.

πατρὸς ἐμοῖο Harlei. Vrat. d. vn. Vindob. pro vulg. ἐμεῖο.

ἔξοχος αὐτῶν pro hoc ἔξοχος ἄλλων Barocc. Mori. Vrat. d.

119. ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη. αὐτόθι. Sch. A. „γρ. καὶ αὐτοῦ." vt; αὐτοῦ οἱ καὶ

ἄημα. (Il. Φ, 322.) — Et „in alio μίμνε“ ait Sch. A. ficque Townl.

νάσθη. Homero νάω est habitare facio Od. Δ, 174 καί οἱ ἐν Ἄργεϊ νάσσα πόλιν. At feriores etiam νάσσασθαι dixere tranſitiue: v. Brunck. ad Apollon. I, 1356. νάσθη. ᾠκίσθη. Apollon. Lex. l. v. et Hefych. adſcripto verſu. Pro νάσθη var. lect. laudat Clarke, nec conſtat vnde, ναῖε.

120. πατὴρ — πλαγχθείς. Exulauit Tydeus caede facta; cuius autem caede, varie traditur: v. Apollodor. I, 8, 5. p. 38. cf. Not. p. 128. patrueles fuiſſe plerique tradunt: et ſic Schol. ad Δ, 376. et ad h. l. Sch. A. B. br. cum Euſtath. ex Pherecyde; concinente Diodoro IV, 65.

121. Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα. Ἀδράστοιο vulgare habet mſ. Lipſ. δὲ γῆμε Ionicum, non reperio notatum. θυγατρῶν ſc. μίαν. *Tydeus* hoſpitio exceptus duxit filiam *Adraſti Deipylen;* res multis modis celebrata, inprimis Polynicis Thebani aduentu ſub idem tempus facto, in carminibus epicis *Thebaidis* nomine inſcriptis, vnde Statius ſua mutuatus eſt, tum in tragicis. In Schol. A. B. br. res ex Pherecyde breuiter exponitur; cf. Apollod. I, 8, 5. III, 6, 1. et Not. p. 605 ſqq.

122. ναῖε δὲ δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο. Vrat. d. et vn. Vindob. ἀφνειός. ſicque laudat Erotian. Lex. Hippocrat. in ἅλις, ἱκανῶς, ἀρκούντως.

123. φυτῶν — ὄρχατοι. Schol. B. κῆποι. Schol. br. cum Euſtath. αἱ ἐπίστιχοι φυτεῖαι. κῆποι. Et Schol. Harl. ὄρχατος, ἡ εὔρυθμος τάξις τῶν φυτῶν. proprie is ὄρχος, h. e. στίχος v. Od. H, 127 et 112. Ω, 340. cf. Apollon. Lex. et Etymol. h. v.

124. πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε. — „quod πρόβατα (quod feriores, Attici vtique, de ouibus adhibent) omnino ſunt τετράποδα (θρέμματα,) dicta ἀπὸ τοῦ προβαίνειν (ſaltem προβᾶν) vt et Heſiodus (Ἔργ. 558) χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.“ Eadem in Schol. br. et

Eustath. Adde Schol. A. B. ad Π, 353. Idem vsus vocis est apud Herodotum, Hippocratem, Pindarum, in fragm. Etiam Erotianus respectu loci Hippocratei περὶ ἄρθρων lib. I, t. 25. 26. p. 784. Chart. To. XI, p. 306 καλῶς γὰρ Ὅμηρος κατεμεμαθήκει, ὅτι πάντων τῶν προβάτων βόες ὅτι μάλιστα πονέουσι ταύτην τὴν ὥραν. (hiemis exitum) vbi v. Galen.

„γρ. πρόβατ' ἦε“ Barnes. Sed ἔσκε vbique, etiam in Apollon. Lex. voc. πολλά.

125. ταῦτα δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν. ⸖ quod hoc est pro ἐοίκατε ἀκηκοέναι“ Schol. A. cum Schol. br. siue quod pro ἐμέλλετε positum arbitrati sunt, siue quod viderunt, ἀκούειν quoque dici pro, scire, tenere, ex auditu. Notio autem τοῦ μέλλειν pro ἐοικέναι in Homericis est obuia: haec vos iam nosse probabile fit, necesse est. Clarke nescio vnde, haec reddit: *haec benigne audietis.*

ὡς ἐτεόν περ. „Ita vulgatae, αἱ δημώδεις. At Aristarchus: εἰ ἐτεόν περ scil. λέγω ταῦτα, vel εἰ λέγω αὐτὰ, ὡς ἐτεὸν ἐγένετο. Vrat. d. cum vno Vindob. ὡς ἐτεόν γε.

126. γένος γε κακόν. κατὰ γένος. δυςγενῆ.

127. μῦθον ἀτιμήσητε πεφασμένον, ὅν κ' εὖ εἴπω. πεφασμένον. Schol. br. φανερῶς πεφασμένον. Eustath. ἀποφαντικῶς καὶ μὴ ἐνδοιαστικῶς.

οὐκ ἂν — μῦθον ἀτιμήσαιτε. Vulgg. ἀτιμήσητε quod requirebat μή. Melius alterum suppeditant Cant. Harl. Lips. Ven. Vrat. A. d. duo Vindob.

Inscite vbique erat editum, etiam in Eustath. ὅν κεν εὖ εἴπω. recte sustulit turpe mendum Barnes: quod nec codd. habent.

128. δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ. ⸖ quod οὐτάμενοι sylleptice comprehendit h. l. alterum quoque, τοὺς βεβλημένους. Sch. A.

ἴομεν ἀνάγκῃ, καίπερ οὐτάμενοι. Schol. A. B.

129. ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος. ⸖ „quod deest ἀπὸ δηϊοτῆτος. pro ἀποσχώμεθα. Etiam Schol. br. ἀπεχώμεθα cum Apollonio Lex. h. v. vbi v. Toll. Non admittere haec volunt Barnes et Clarke, re-

tinentes alterum vſum, ἔχεσθαι τινὸς, ἔχεσθαι ἔργου, πολέμου· capeſſere, tractare, verſari in re. Nec tamen apparet, quomodo haec cum vſ.' 130 conueniant: *pugnemus, ſed extra teli iactum*, ne iterum vulneremur; quod apud Euſtath. legitur: ἁπτώμεθα τῆς μάχης, ὡς ἐγχωρεῖ, ἐκ βελέων. Nec vero nouum eſt, ἔχεσθαι dici pro, continere ſe, adiecto caſu rei, a quo continemus nos. Bene aduerſus Clarkium h. l. diſputat Erneſti.

ἐνθάδ' ἔπειτ'. Ven. Townl. ἔνθα δ' perpetua ambiguitate. ἔπειτα pro δὴ, quod hic obſeruant Schol. A. B. aliis locis praetermittunt.

130. ἐκ βελέων. Monent Schol. A. et br. hoc (quod idem eſt atque ἐκτὸς βελέων vt Λ, 163 Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων) eſſe cum ſuperioribus iungendum. Fuiſſe ergo neceſſe eſt, qui cum ſeqq. iungerent.

ἐφ' ἕλκει ἕλκος. Scripſi ἕλκει, non ἕλκεϊ· quod hiatum infert.

131. ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν. ἐν τῷ πολέμῳ ait Sch. B. cum Sch. Lipſ. qui melius ἐνήσομεν τῷ πολέμῳ, ſublato ἐν. et addit alios legere ἀνήσομεν, ἤτοι πείσομεν. Eſſet hoc ſollenne pro *incitare*, vt canem. Sic E, 761 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες et E, 405 σοὶ δ' ἔπι τοῦτον ἀνῆκε θεά. — Sed et prius bene, pro *immittere in pugnam*, ſeu in *pugnantes*. Recte Sch. br. ἐμβαλοῦμεν, Euſtath. ἐμβάλωμεν, τοῖς πολεμίοις. Bentl. tamen coniicit, ingenioſe quidem: ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ὀνήσομεν.

ὀτρύνοντες Cant. Barocc. Mori. Ven. Lipſ. Vrat. A. d. vn. Vindob. nil refert.

132. θυμῷ ἦρα φέροντες actum de hoc ad A, 572. Eſſe poteſt, aut *irae indulgentes*, reſpectu ad Achillem atque hoc Barnes probabat, inque eum modum Porphyr. ad Jl. K, 67. ἀφεστᾶσι καταφρονοῦντες καὶ ὑπερηφανοῦντες, ὥς που ἔφη· ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ ſq. Jl. Λ, 693 ſq. aut *ignauiae*. Altero hoc modo Sch. br. χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ τὴν ἀργίαν. idque melius; probauit quoque Clarke. Scilicet eſt idem quod θυμῷ εἴ-

κειν, *animi habitui*, qualis pro rerum conditione cum maxime est. cf. ad I, 594.

133. ἠδ' ἐπίθοντο. vnicus Cod. Vindob. Ionice ἠδὲ πίθοντο.

134. βὰν δ' ἴμεν· βάν ῥ' ἴμεν. Barocc. Mori.

ἦρχε δ' ἄρα σφιν. Clarke: *praeibatque vt par erat, vt solitus est.* Simplicius dices: ἄρα est δή, *vtique.* De ἐγκλίσει in ἄρα σφὶν v. ad Jl. I, 367.

135. οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε — ⸖ „quod Zenodotus legerat: ἀλαὸν σκοπιήν." Ipse Venetus ἀλαὸς σκοπιήν. Prorsus vt sup. K, 515. N, 10. Reddit itidem h. l. Sch. br. vt ibid. μάταιον καὶ τυφλὸν τὸν σκοπόν.

136. ⸖ „quod Zenodotus subiicit versum:

Ἀντιθέῳ Φοίνικι, ὀπάονι Πηλείωνος.

At sermo ei non conuenit; melius itaque, omnino seni se eum assimulasse." Sch. A. Versus haud dubie debetur rhapsodi acumini, qui nec hiatum curabat. Fides dictis tantum ex senii auctoritate quaeritur, vt bene monet Sch. B. Calchanti se assimulauerat Neptunus N, 45.

136. ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς. Schol. B. μετ' αὐτοὺς, πρός. et παλαιὸς, ὁ λίαν γέρων, hoc quoque Eustath. et prius Schol. br. monent. Clarke inuenuste hoc a grammatico esse dictum et ieiune aiebat: nam πρὸς αὐτοὺς ἐλθεῖν esse tantum, adire, at μετ' αὐτοὺς ἐλθεῖν, ita venire vt intersis. Ernesti recte subiicit, esse has argutas nugas.

παλαιῷ φωτὶ, πρεσβύτῃ γεγονότι. Hesych.

137. δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, δεξιάν, vt κουρότεροι pro κοῦροι, excitat Schol. Apollonii II, 263.

140. γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι. Clarke receperat γηθέει ἐν στήθεσσιν, nulla nec caussa idonea, nec auctoritate memorata; nisi quod Barnes suo more lectionem varians adscripserat: „γρ. γηθέει ἐν στ. In Flor. et Aldd. erat γήθει ἐνὶ ex edit. Rom. γηθεῖ ἐνὶ intulerant Basil. Turn. Steph. Norat vtrumque Eustath. Alterutrum vtique est probandum, si codices sequimur; vtrum verius sit, e codd. diiudicari nequit. Sic γηθει εν Vrat. A. γηθει ἐνὶ

Vrat d. γηθεῖν est in vsu Homerico; γήθειν in Lexicis legitur: quod cur praeferam, caussam non video.

141. Φόνον καὶ Φῦζαν Ἀχαιῶν δερκομένῳ. ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι Φρένες οὐδ' ἠβαιαί. δερκομένου. ὁρῶντος Schol. br. Sicque Vrat. d. et vn. Vindob. cum Ven. sicque edd. ante Barnes, qui laudato Cantabr. cod. recepit δερκομένῳ, quod in codd. regnat, et conuenit syntaxi Homericae interdum liberiori: cum alterum correctoris sedulitatem sapiat. Barnes laudat Od. I, 256 ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη Φίλον ἦτορ δεισάντων, et ib. alia loca. Eustath. ad vs. nostrum agnoscit δερκομένου; at p. 1628, 16. alteram lectionem; add. Not. Clark. ad h. I. et ad Od. Ψ, 205. Similem locum vidimus iam sup. K, 187. 188.

οὔ οἱ ἔνι pro ἔνεισι, ait Schol. B. et br.

οὐδ' ἠβαιαί. vocem iam B, 380 et N, 106. 702 vidimus.

142. θεὸς δέ ἑ σιΦλώσειε. Cum esset vox antiquata, grammatici partim ex contexto, partim ex etymologia, vim vocis non tam constituerunt, quam ariolati sunt. In Schol. A. et B. cumulantur: τυΦλώσειεν. ἐπίψογον ποιήσειεν. κακώσειεν. μωμητὸν ποιήσειεν. κωλύσειεν. his quid tandem facias? repetunt modo hoc, modo illud, grammatici ceteri. Schol. br. τυΦλώσειεν, ἐπίψογον ποιήσειεν. Plura congessit Eustath. qui etiam ad Achillis pulcritudinem respici putat. Cumulat Hesych. σιΦλοῦν. μωμᾶσθαι. αἰσχύνειν. πηροῦν. βλάπτειν. Et σιΦλὸν, κακὸν, ἐπίμωμον, πηρὸν, αἰσχρὸν, μωρὸν, μωμητόν. Ducta vox ab aliis ex σιΦλὸς pro τυΦλός. Sic Etymol. κυρίως ὁ ἐσινωμένος τοὺς ὀΦθαλμούς. ex σιπαλός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους σώματος. Eo sensu reponere volebat vocem in Callim. L. P. 93. Ruhnkenius. Aliis σίΦλος, ὁ ψόγος, ἡ λέξις νεωτέρων; videntur hi de voc. σίλλος, h. e. μῶμος, σκῶμμα ἔμμετρον, cogitasse: quo sensu vocem adhibuit Lycophron 1134 μορΦῆς ἔχοντα σίΦλον καὶ μῶμαρ γένους, habentes formae vitium et generis reprehensionem; Et hoc in animo habere debuit Etymologus: dum ait: σιΦλὸς, πλεονασμῷ τοῦ Φ. Alii duxerunt a Φλῶ,

ὁρμῆς ἀνέχω· itaque exponunt, vt Eustathius: σιφλώσειε, ἐκλύσειε καὶ παύσοι τῆς ὁρμῆς. Addit idem apud Lyricos σιφλὸν dici τὸν ῥᾴθυμον καὶ οὐκ ἐνεργῆ. additque plura alibi haud obuia. Vulgatius est, quod a σιπαλὸς, ὁ εἰδεχθὴς, ducitur; quod est quoque apud Hesych. et Etymol. qui et versum laudat: ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος. (lippus) Si sententiam loci consulas, videtur ea requirere notionem τοῦ ἀπόλοιτο. dii eum perdant. Sicque Apollon. Lex. ἐκφαυλίσειεν. ἀφανίσειεν, correctum ex Hesych. in quo eadem leguntur. Eustath. κακώσειεν. Etymol. βλάψειεν. Verbo optime omnium conuenit notio τοῦ βλάπτειν. vnde et σιφλὸς, πηρός. Apud Apollon. Rh. I, 204 τοὔνεκ' ἔην πόδα σιφλὸς, Schol. κεκακωμένος. qui idem βεβλαμμένος.

ὣς ἀπόλοιτο. οὕτως. varie exponit Sch. B. l. sic, vt Graeci l. vt vult nos perire. l. sic vt est inglorius. Quidni ὧς, vt est γηθῶν. ille ita pereat vt laetatur nostra pernicie.

143. σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ. οὔπω h. l. pro οὔ non vero ex vulgari vsu *nondum*, quem ex Herodiano docet Sch. B. Legerat quoque tale Scholion Eustathius.

145. εὐρὺ κονίσσουσι πεδίον. κόνεως πληρώσουσι· h. e. φεύξουσιν. Sch. A. B. br. Cum sit κονίω, media longa, non apparet, cur duplici σσ opus sit; Statuendum igitur est, esse alteram quoque formam κονίζω, κονίσσω. Est tamen formae huius vestigium aliud in Homero nullum. Contra κονίειν puluerem mouere et puluere adspergere manifestat se in Ψ, 372 οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. et ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη X, 405. et Φ, 541 ἵπποι κεκονιμένοι. Probabile ergo sit etiam ἐκόνισε, hinc ductum, esse Homericum Φ, 407. et h. l. κονίσουσι, corruptum more grammaticorum geminandi litteras. Ceterum κονίειν absolute dictum occurrit, *puluerem mouere;* sicque κονίοντες πεδίοιο (διὰ πεδίου) erat N, 820. Possis et h. l. supplere διὰ πεδίον. Potest tamen et accipi *puluere replentes, obducentes campum.* Alioqui serius in vsum

venit, κονίζω v. c. ap. Aratum Phaen. 253 vbi Perseus sidus, κεκονισμένος *festinans*, vt recte reddit Hygin. Astr. III, 11 etsi et ibi cod. Mosc. κεκονιμένος habet, vt contendere liceat, veram et ibi esse hanc scripturam. Ad nostrum locum spectat Hesych. κονίσουσι (vno sibilo) κονιορτοῦ πληρώσουσι.

σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς Φεύγοντας. vulgatum erat; est αὐτὸς in Lips. (altero superscripto) et in Veneto. Sch. br. ὄψεαι. θεάσῃ. an legerant σὺ δὲ vel σὺ δ' ἔτ' ὄψεαι? quod maiorem habet vim. Etsi Sch. A. ἐν ἄλλῳ· αὐτούς.

146. προτὶ ἄστυ. προτὶ, ποτὶ, variat, vt vbique.

147. ἐπεσσύμενος πεδίοιο. ―„ quod ellipsis, διὰ πεδίοιο." Clamorem autem Sch. B. cum Schol. A. et Sch. br. eo refert, quod Neptunus se deum esse hac vociferatione declarare voluerit: vt solent dii in discessu argumentum numinis edere. Vereor tamen vt vociferatio inter haec signa, de quibus v. Exc. ad Aen. I. recte referri possit. cf. Notam. — Debuit esse εϝιαχον, e Bentleii sententia vel εϝιϝαχον secundum Knight. v. ad E, 860.

148. ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι· ὅσσον δ' Aristophanes. Scilicet ab aliis sententia superioribus fuit annexa, vt plene interpungeretur post Ἄρηος; alii, vt nos, claudunt priorem sententiam post πεδίοιο.

Repetit ad h. l. Eustath. commentum Aristarchi, qui ἐννεάχειλοι et δεκάχειλοι scribebat, vt esset a χεῖλος pro στόμα. Ita vero esset minus mira res in deo, quam quae de Stentore narrabatur, qui αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Verum haec iam vidimus ad E, 860.

149. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος idem atque ἔριδα μάχης *pugnantes*. de formula v. ad E, 871.

150. ἐκ στήθεσφιν pro ἐκ στήθεος Φι. v. Exc. II. ad lib. VIII. (Θ). ἐν στήθεσφιν. ἐκ ψυχῆς. ἐστὶ γὰρ ἐν τοῖς στήθεσι. Sch. B. Videntur itaque alii legisse ἐν στ. At Barocc. et Mori. ἐκ στήθεσσιν. Sic coniungenda ἐκ — ἧκε, ἐξῆκε.

151. ἔμβαλ' ἑκάστῳ. Mirum h. l. digamma esse obliteratum; nam scriptum esse debuit εμβαλ' ϝεκαστῳ. Bent-

leium fraus non latuit; sagaciter emendat ὦρσε Ϝεκάστῳ. Sicque sup. Il. B, 451 ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ (ὦρσε Ϝεκάστου) καρδίῃ. E, 139 τοῦ μέν τε σθένος ὦρσε. Praeclare haec. Mihi tamen iusta est suspicio, totum locum 148 — 152 esse ab interpolatione rhapsodi profectum et ex Il. E, 860. 861 et ex Il. B, 451. 2. consutum. Aliena est ab h. l. vociferatio Neptuni, aliena a deo: cum illa altero loco bene conuenisset Marti vulnerato, ad dolorem exprimendum. Inde et v. 151 ἔμβαλ' ἑκάστῳ ab interpolatore profectum, cuius aetate vsus digammi iam exoleuerat. Hos eosdem duo versus ex interpolatione vidimus iam Il. Λ, 11. 12.

152. ἄλληκτον πολεμίζειν. ἄληκτον et h. l. Townl. c. aliis.

153. 4. 5. ad priores versus Scholion videtur excidisse.

Pro εἰςεῖδε Bentl. statuebat fuisse ἐςϜιδε. de quo v. Exc. de digammo.

154. ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου. ἀπορρίου scribitur vt in Townl. in Schol. Ald. At Οὐλύμποιο ἀπὸ est hiatus. Potest substitui παρὰ ῥίου. Vera tamen censura Bentleii esse videtur, totum versum esse spurium. Scilicet confictus ille est ex v. 225.

Ad vs. 155. notatum „ποιπνύοντα esse ἐνεργοῦντα non, quod glossographi volunt, qui per διακονεῖν declarant ex A, 600. Sic A. et B." Plus inest subtilitatis quam veritatis. ποιπνύειν est ἐνεργεῖν, *satagere*, *studiose agere*, id quod et *ministrando* et *res agendo* fieri potest. Priore sensu vocem vidimus adhibitam A, 600, sicque Apollon. IV, 1399 ἀμφὶ δὲ (draconem) Νύμφαι Ἑσπερίδες ποίπνυον. add. inf. Σ, 421. Ω, 475. Od. Γ, 430 et Υ, 149. Altero sensu dictum de Agamemnone vidimus Θ, 219. Vid. ad A, 600. Probabile fit vocem factam esse ex πονῶ, πονύω.

157. πολυπίδακος Ἴδης. Agnoscit quoque Sch. A. ab ἡ πίδαξ. πίδακος. ἀμφ' ὀλίγης. τὸ δὲ διὰ τοῦ υ γράφειν, (scil. πολυπιδάκου) τελέως ἄγροικον. Sch. A. Scilicet scri-

pſerant alii πολυπιδάκου, quod eſt in Mori. Vrat. d. cf. ad Υ, 59 Ψ, 117. πολυπίδακος eſt Ariſtarchea lectio. Ἴδην δ' ἵκανε πολυπίδακα, vidimus iam Θ, 47.

158. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ. στυγερός. καταπληκτικὸς ἢ μισητός. ſolent enim mulieres, voti non compotes, odiſſe maritos." Sch. B. En hominem non vulgariter doctum! Similiter exponitur in Sch. br. Eſt ſane idem ac exaſperata eſt Iuno et irata marito. στυγερὸς — θυμὸς Vrat. d. et ſic laudat Porphyr. ad Ξ, 346 et Heraclides Allegor. c. 39.

Etiam h. l. εςϝειδε Bentl.

160. ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον. Bentl. ſuſpicatur fuiſſe ἐξαπάφοι Ζηνός. Nam actiuum frequentatur alibi. Occurrit tamen medium I, 376. add. Od. Ψ, 216. Et Apollon. Lex. ἐξαπάφοιτο. ἐξαπατήσει vel — σοι, vt Villoiſ. Ceterum in fabula quae ſequitur per allegoriam modo phyſice, modo ethice interpretanda, mirifice argutantur veteres: in his Heraclid. de Alleg. c. 39. Plura affert Euſtath. ſtatim h. l. Alia ſqq. inprimis ad 342. 346 — 351. Nec vident illi, non h. l. mythum exponi, ſed eſſe inuentum poetae mythicam rationem adaptantis conſilio ſuo, dum auertendus erat Iupiter a pugna inſpicienda et eius fortuna regenda.

162. εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν. ※ aduerſus Zenodotum vna voce ſcribentem ἑαυτὴν, quod contra Homericum vſum pugnat; nam ex iſto ſollenne eſt ἓ αὐτήν. Ariſtarchus igitur dixit ἀγνοεῖν τὴν διαφορὰν αὐτόν." (habet tamen ἑαυτὴν Townl. cum aliis.) Diſceptationem grammaticorum de hoc iam vidimus ad A, 271 et I, 342. Secundum haec antiquum eſſe verſum ſatis conſtat; ab Homero tamen eum non eſſe, Ariſtarchus non vidit; nam ευτυνασαν ϝε αυτην Homerus dicere non potuit. Iam Bentleius fraudem eſt odoratus, emendatque εὖ ἐντύνασα· quod tamen ſtructura non bene admittere videtur. Meliores fuere ſecundae eius curae, quibus verſum linea circumduxit, tanquam ſpurium, et inſertum eſſe a rhapſodo ad ſupplendam ſententiam. Omittitur autem plerum-

que hoc membrum, ὥςτε ἰδεῖν, γνῶναι, et ſimilia ante εἴ πως vt ſup. N, 806. 7. P, 103. 4. Υ, 463. 4. et al. Si quis tamen verſum mordicus tenere malit, auctor ſim vt emendet: ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντῦναι δέ ἑ αὐτήν.

163. εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι. εἴ πως, vt ſaepe pro ἵνα. Schol. A. „in alio ὅπως" ſaltem ὅππως. nec hoc male. At Apollon. Lex. legerat ᾗ πως. — καὶ ἀντωνυμίαν δὲ σύναρθρον ἐπὶ τρίτου προςώπου. ᾗ πως ἱμείρετο π. φ." voluit eſſe pro ἑῇ, vt manifeſtum fit comparato Heſychio in ᾗ. ſed perperam exſcriptus locus, vt bene vidit Villoiſ. et reſpexit grammaticus vſ. ſeq. ᾗ χροιῇ. — ἱμείροιτο Vrat. d. et vn. Vindob. — παραδραθέειν. primo nunc haec vox occurrit: eſt in Sch. br. παρακατακλιθῆναι. et in Heſychio παρακοιμηθῆναι. Reperitur praeterea ἔδραθεν ἐν προδόμῳ Od. Υ, 143. tum καταδραθέω aliquoties in Odyſſea. Nec vox ignota aliunde, etiam ex Ariſtophane. Super etymo commenta grammaticorum v. in Etymol. et Euſtath. Ad rem noſtram nil faciunt.

164. ᾗ χροιῇ. τῷ ἰδίῳ ἑαυτῆς σώματι. Sch. B. vel χρωτὶ vt Sch. br. Neceſſe eſt χροιὰν (quae alias eſt color, ἐπιφάνεια) h. l. dictam eſſe pro ſollenni τὴν χρόα, ab ὁ χρόος, χροῦς. Cant. ᾗ χρειοῖ. In Heſych. ᾗ χρεῇ (emendatum eſt χροιῇ) τῷ ἑαυτῆς χρωτί· Euſtath. cum aliis argutatur in χροιά, vt ſit ἐπιφάνεια, et inde κάλλος. Matthiae Obſſ. crit. p. 33. coniectabat ᾗ χρειῷ.

ὕπνον ἀπήμονα per λιτότητα pro ἐσθλὸν, *commodum, vtilem,* ideoque *placidum:* vt οὖρον ἀπήμονα aliquoties dixit. cf. ſup. ad M, 80. vbi μῦθος ἀπήμων.

λιαρόν. Sch. A. λίαν ἀρηρότα, ὅ ἐστι προςκολλώμενον ἢ θερμόν. θερμαίνει γὰρ τὸ σῶμα. Sch. A. Hoc eſt argutari. alterum quoque Sch. br. plura inepte cumulat Euſt. λιαρὸς eſt haud dubie quod χλιαρὸς, *tepidus,* v. ad Λ, 477 αἷμα λιαρόν, itaque *mitis, placidus, dulcis.* Sic aliquoties οὖρον ἀπήμονά τε λιαρόν τε dixit, Od. Ε, 268. Η, 266.

165. χεύῃ ἔπι. post εἴ πως ἱμείραιτο. vii. Vindob. χεύει.

Φρεσὶ πευκαλίμῃσι· epitheto mere ornante. Sch. br. συνεταῖς. πυκναῖς. v. ad Θ, 366.

166. ἐς θάλαμον assentientibus codd. Barocc. Ven. Vrat. b. d. Vindob. non εἰς, quod non nisi ante vocalem est scribendum.

167. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε. ⸖ „quod θύρας pro θύραν dixit" Sch. A. Atqui hoc iam saepius factum. cf. ad I, 471. ἐπῆρσε δὲ ἢ ἐπήρεισεν ἢ ἐφήρμοσεν. A. B. male ἐφώρμησεν, vt in Hesych. legitur. Haud dubie est ἐπῆρσεν ab ἐπάρω, adapto, admoueo. Etiam Apollon. Lex. ἐπῆρσεν, ἐφήρμοσεν. cum Hesych. h. v. vbi plura cumulata sunt in nota. Adde Eustath. et Schol. Excerpta ap. Barnes.

168. κληῗδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. Est ergo h. l. κλεὶς ea, quae ἀνοίγεται. Infra Il. Ω, 455 θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς, fores continet vnus pessulus obductus, quem tres Achiui obdebant, (ἐπιῤῥήσσεσκον) vel remouebant, Achilles autem vel solus obdere poterat: τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων τῶν ἄλλων, Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος. Est itaque κληῒς θυρῶν eadem quae ἐπιβλής. Iam in ceteris fere locis Homericis κληῒς vel κλεὶς est ferrum, forte vncum, quo immisso seu infixo ὀχῆα vel ὀχῆας, intus foribus praetentos vectes, retrahunt et refigunt, ita vt iis remotis pateant fores seu valuae quas continebant, vectes obducti ac praetenti. At duobus his locis videri potest κλεὶς esse ipse pessulus seu obex intus foribus praetentus, quo subducto seu remoto, vt in forium posties forte recondatur, porta patet.

τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. τὴν δ' recte a Wolfio reuocatum, (v. Praefat. p. XXIII.) legitur, non in aliquot, sed in omnibus edd. ante Barnes, quas quidem noui, tum in codd. Cant. Harl. Townl. Vratisl. Ven. Nec, nisi Eustathii auctoritate, qui ait τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων τὸν δ' γράφουσιν, et accedente Etymologo in

ἀνέῳγε (qui tamen τὸν δ' reddit ἠνέῳκται ἡ θύρα, vt de veritate fcripturae dubitem) recepit τόνδ' Barnes, quod a Clarkio probatum et expreffum τὸν δ' eft. Ait Erneſti: in mf. Lipf. effe τάδ', cum Scholio: τριχῶς ἡ στροφὴ (ἡ γραφή), Bentl. ex eod. cod. legerat) ἐστι· τήνδε τὴν θύραν, τόνδε τὸν θάλαμον, τάσδε τὰς θύρας. vnde cenfebat veram lectionem effe τάσδ' (potius τὰς δ'). Eft idem Scholion in Ven. B. „κληῖδι κρυπτῇ, τήνδ'. τριχῶς ἡ στροφή ἐστι· τήνδε τὴν θύραν, τόνδε τὸν θάλαμον, τάσδε τὰς θύρας. Enimuero apud Homerum οἴγεσθαι, ἀνοίγεσθαι, dicitur ἡ θύρα, αἱ θύραι, αἱ πύλαι, nusquam ὁ θάλαμος. vti πῶμα ἀνοίγεται, non ὁ χηλὸς, Jl. Π, 221. Itaque τόνδ' omnino locum non habet. θύραν h. l. vt fuppleas ad τήνδ' fieri nequit, praeceſſerat enim: πυκινὰς δὲ θύρας, neceffe igitur fuiffet fcribere τάσδ'. Vnicum, quo referri poffit τὴν δ', eft quod praecedit, κληῖδι κρυπτῇ. hoc idem quoque erat in loco Ω, 455 ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων, quam eandem etiam ἐπιῤῥήσσεσκον, vt, nifi pro ipfo vecte feu peffulo dictum videatur κλεὶς, neceffe fit κλεῖδα effe ferrum illud, quo per vectem inferto et continentur, et foluuntur aperivnturque fores. Ita μία κληῒς ἐπαρήρει, iunxerat duplicem vectem foribus praetentum M, 454. 5. 6. Sane vfu vulgari ambigua reddita eft vox κληῒς, nam et clauem, et ὀπὴν, foramen quo ea immittitur, et feram, et vectem, qui pro fera erat (nam eam, quam nos dicimus, feram ignorauit aetas antiquior) declarauit; et proprie θύραι ἀνοίγονται κληῖδι, vt Z, 89 vidimus. Conf. loc. cl. Od. Φ, 6 fqq. Appofui faltem ea, quae mihi videbantur ex verbis et eorum vfu elici. Forte, vtpote in re, quam apud animum fingere, non ipfa re exhibere aut adfpicere licet, alii alia aliter conftituent, vt video factum ab optimo viro, Dammio.

ἀνῷγεν reuocandum fuit, quod expulerat Clarke, quia aoriftus vel imperfectum requiritur, non praeteritum perfectum; atqui ἀνῷγεν eft tale tempus, obferuatione et vfu grammaticorum, vt ab ἄνωγον ex ἀνώγω, iubeo

discerni possit; eodem modo, vt ab ἐπάγω non est ἔπηγον sed ἐπῆγον, nec ab ἐπείδω est ἔπειδον, sed ἐπεῖδον. sic ἐπεῖχον. ἐπῆλθον. καθεῦδον. Diserte quoque Schol. br. ἀνῷγεν. ἡ ἀνάγνωσις προπερισπωμένως. quod ἀνέῳγεν apponit, fit interpretandi caussa, non, vt pro praeterito perfecto haberi velit. add. Eustath. Erat ἀνῶγεν in edd. prim. Aldd. Turneb. at ἀνῷγεν in Rom. vnde H. Steph. recepit. tanquam ἀνώιγον, ἀνῷγον. In vno Vindob. ἀνοῖγεν.

169. ἔνθ' ἥγ' εἰςελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς. ⸖ „quod Zenodotus scripserat, ἐπιθεῖσα. at Homerus amat propositiones seiunctas, perspicuitatis caussa" Sch. A.

170. ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος — ⸖ „quod ex h. l. ἀμβροσίαν crediderunt esse ὑγρὰν τροφήν." Schol. A. Hoc quomodo inde colligere potuerint, non assequor. Debet enim vox subintelligi, quae θεῖον λουτρὸν designet, h. e. liquor aliquis qui pro aqua sit, v. c. νοτὶς ἀμβροσία, πηγή, aut medicamenti genus, quo cutis abstergitur, vt Eustath. σμῆγμα intelligit. Nam ἀμβρόσιος est *diuinus*, et pro rei natura ἔλαιον ἀμβρόσιον mox 172 *fragrantissimum*, et 177 πλόκαμοι ἀμβρόσιοι *fragrantes*, et 178 ἀμβρόσιον ἑανὸν, *vestis odoribus perfusa*. Vide dicta de hac voce ad A, 529 Exc. IX. Nunc igitur loco aquae, dea ἀμβροσίῃ *sordes corporis purgat* λύματα πάντα κάθηρεν (rusticitatem hominis mirabuntur nostri homines!) vt A, 314. tum demum corpus *inungit odoris vnguentis*: quae et ipsa alibi per ἀμβροσίην (sc. ἀλοιφὴν) declarantur. In Od. Σ, 131 Athene Penelopen adornatura Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προςωπά τε καλὰ κάθηρεν Ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια Χρίεται.

171. λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ. λύματα. Schol. Aristoph. Acharn. 17. ῥύπτεσθαι (*sordes eluere*) ῥόμματα γὰρ σμήγματα. καὶ Ὅμηρος. ῥύμματα πάντα κάθηρεν. De hoc v. ad Hesych. in h. v. — De λίπι ἐλαίῳ v. dicta ad K, 577. pro eo adscripserat Bentl. ἀλείψατο δὲ χρόα λευκόν. — Scilicet sic legitur ap. Athen. XV, p. 688 D. vbi vss. 170 — 174 recitantur.

κάθηρε ſcribendum eſſe, proparoxytonως, monent Sch. A. B. πάντ' ἐκάθηρεν Barooc. Lipſ. Verſus laudat Plutarch. Sympoſ. VI. Probl. 7. p. 693 C. vbi hinc docet, περιεργίαν διαφέρειν τῆς καθαρότητος. ibi legitur: ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο.

172. ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν. „quod μύρον non nomine eſt deſignatum, ſed tantum dicit poeta vnguentum odorum, τεθυωμένον ἔλαιον. Alibi eſt ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ Ψ, 186. et genus ἐλαίου appellatum κάλλος ἀμβρόσιον Od. Σ, 191.“ Sch. A.

ἑδανῷ. ἡδεῖ reddit Apollon. Lex. appoſito hoc verſu. ἡδεῖ. ὅ ἐστιν, εὐώδει, εὐόσμῳ Sch. br. et Heſych. εὐῶδες. ἡδύ. λιτόν. Ductum eſſe volunt ab ἥδω pro ἥδανον. Sic Etymol. Suid. Schol. B. h. l. Euſtath. qui ſimilia laudat; inque his ex ἴδω, ἴδανος. τὰς ἰδάνας Χάριτας. Καλλίμαχος. Diuerſum eſt, quod ex Aeſchylo notatur Agam. 1419 ἑδανὸν ἢ ποτόν. Niſi omnia me fallunt, vox haec antiquata fraudem fecit grammaticis; nec viderunt illi ἑδανῷ aut corruptum eſſe aut pronuntiatum pro ἑανῷ, quod fuit ϝεϝανῷ. de qua voce v. ſup. ad E, 734. Editur quoque ἑανῷ in verſu hoc laudato cum vſ. antec. apud Heracl. de Alleg. c. 39. p. 128. et ap. Athen. XV, p. 688 D. et in Hymn. in Ven. 53. quo hic verſus eſt illatus. ἑανὸς eſt diductus, ſubtilis. Bene odor deſignari poteſt hac voce, qui diſpergitur, manat per aerem. Sane media producta eſt Σ, 612 ἑανοῦ κασσιτέροιο. h. εὖ διαχύτου, verum iam alio loco monui, ſcribendum hoc videri littera geminata ἑαννοῦ. cf. Exc. de digammo.

τό ῥα οἱ τεθυωμένον ἦεν. latet in Apollonii Lex. τεθυωμένοι, τεθυμιαμένοι, εὐώδεις. perperam ap. eund. ſcriptum θυόμενον in ἑδανῷ.

173. Διὸς προτὶ χαλκοβατὲς δῶ. h. e. χαλκοῦν. v. ad A, 426. Importunum vtique τὸ προτὶ, cum ad κινύμενον requiratur ἀνὰ, διὰ, κατά. Ipſi tamen Veneti A. et B. agnoſcunt προτὶ, niſi quod Sch. A. addit, ſcribendum eſſe cum Ariſtarcho κατὰ χ. Nam moto eo *in Iouis aedibus*, pariter per caelum et per terram diſpergitur odor.

Koeppen censuram grauem affert in hos versus; dum ei nimis hyperbolice esse dicta haec videntur; suspectos adeo habet vs. 173. 174. nec iniuria. Variat et h. l. ποτί. προτί. Etiam in principio versus pro τοῦ καὶ est οὗ καὶ ap. Athen. I, p. 17 B.

174. ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν — ⊱ „quod hinc patet, *Olympum* de monte dici, nam a caelo discernitur. Sch. A. B. ἔμπης. νῦν ὁμοίως. Sch. br. et Schol. Pind. P. V, 74. Atqui est vt alibi καὶ (καίπερ) ἐν Διὸς δώματι ἔμπης (ὅμως) ἐς γ'.

176. Μέμφεται ὁ Πλάτων τὸν κόσμον· ἀγνοῶν, ὅτι ἀνθρωποπαθεῖς τοὺς θεοὺς ὁ ποιητὴς εἰσήγαγε. Sch. B. cum Schol. Leid. ap. Valk. p. 130. Diss. et additur: „παιδευτικὸν contra hoc esse, quod dea se ipsam comit, nullis ministris adhibitis.“ Quin potius ad simplicitatem prisci aeui referri hoc debebat. — ἰδὲ χαίτας πεξαμένη. πλεξαμένη Lips. ex ἔπλεξε. At Apollon. Lex. πεξαμένη. ὁ Ἀπίων κτενισαμένη, καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος. Adiecta alia de notione altera ξαίνειν. πέξαι vel πεῖξαι τὰ ἔρια. Versum, qualem habemus, Pollux VII, 165. p. 806. recitat.

πλοκάμους φαεινούς. Eustath. interpretatur, τοὺς ὑπερξανθίζοντας.

177. καλοὺς ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο. „καλοὺς καὶ μεγάλους Zenodotus et Aristophanes.“ Offendit sane repetitio ternaria vocis ἀμβρόσιος. At nec minus offendunt πλόκαμοι μεγάλοι. Quid multa? totus versus, etsi legitur quoque in Heraclide l. l. p. 128. prodit manum et ingenium rhapsodi. Meminerat homo ex A, 529. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

ἐκ κράατος. κάρατος Vrat. d.

178. ⊱ „quod ἑανὸς idem sit qui πέπλος Sch. A.“ add. Sch. br. Scilicet proprie est epitheton pepli, siue quatenus amicitur ille, ἕννυται, siue ab ἕω, diduco, subtilis. cf. ad Γ, 385. et Excurs. de Digammo.

179. ἔξυσ᾽ ἀσκήσασα, τίθει δ᾽ ἐνὶ δαίδαλα πολλά. ἔξυσ᾽, ἐκέρκισεν. ξύουσι γὰρ τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι. (mihi satis perspicua haec non sunt.) οἱ δὲ ἐλέανεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων. (erit sic polite *elaborauerat*) οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔγναψε μετὰ τὸ ὑφανθῆναι, A. B. Vict. et Eustath. Saltem esset, polire, laeuigare v. c. pumice, aut vnguine inducto, quo nitet linteum, μαρμαίρει. Apollon. Lex. ἔξυσ᾽ ἀσκήσασα. λεπτῶς κατειργάσατο. Sch. br. ἀντὶ τοῦ κατεσκεύασε. νῦν καὶ λεπτὸν εἰργάσατο. et Hesych. ἔξυσ᾽ ἀσκήσασα, (erat ἔξυσα. σχήσασα) ὑφάνασα, et ἔξυσεν, ἐδημιούργησε. Ariolando et h. l. rem agunt grammatici. Aut τὸ ξύειν declarat certam operam textoriam in ipsa veste adornanda, quam non satis constituere licet; aut est omnino dictum pro polire, polite et eleganter effingere et elaborare. Ex vsu Homerico ἔξυσ᾽ ἀσκήσασα (vt inf. 240 τεύξει ἀσκήσας) nihil amplius erit quam ornate dictum pro ἔξυσε, vt sit, quod alibi est ἔκαμε. Videtur adeo ξύειν h. l. pro ἐξεσμένως κατεργάζεσθαι reddi posse *affabre aliquid fabricari*. — ἐνετίθει δαίδαλα πολλά, de figuris et ornamentis *intextis* vesti.

δ. πάντα Barocc. Mori. vn. Vindob.

180. χρυσείης δ᾽ ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. „quod vestis fibula in pectore iungitur, non in humero (οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατακλεῖδα) Sch. A.“ Eadem Etymol. in ἐνετῇσι. περονᾶτο sc. ὁ ἑανός. Obseruanda res quoque in signis deorum antiquioribus. —

χρυσείοις vn. Vindob.

ἐνετῇσι. πόρπαις. ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι. Apollon. Lex. h. v. et Hesych. περόναις Sch. br. add. Eustath. Porro: „ἵημι, ἱτή, ἐτή. λέγει δὲ τῶν περονῶν εἰςβολήν“ Sch. B. Eadem et plura Etymol. Apud Hesych. quoque est vitiose ἀνετῇσι. et ἀέτας.

περονᾶτο vel Iuno vel ὁ (πέπλος) ἑανός.

181. ζώσατο δὲ ζώνην. Schol. A. „Ἀρίσταρχος, ζώνῃ καὶ ἀραρυίᾳ· ἄλλοι δὲ ζώνην ἀραρυῖαν.“ Sane ζώννυσθαι et alibi tertio cum casu: K, 77. ζωστήρ, — ᾧ ῥ᾽ ὁ γεραιὸς ζώννυτο. Od. Σ, 66 Vlysses ζώσατο μὲν ῥάκεσι. Et habet Aristarcheam le-

nem vn. Vindob. Attamen et alterum *ζώσατο δὲ ζώνην*, quod et Apollon. Lex. agnoscit in *ζώνη*, bene se habet ex sollenni vsu; atque etiam E, 857 vbi Mars vulneratur, *ὅθι ζωννύσκετο μίτρην*. De *θυσάνοις* h. e. *κροσσοῖς*, *fimbriis*, dictum ad B, 448. *ἀραρυῖαν fimbriis aptam* latine esse reddendum monet Ernesti.

182. *ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι. ἕρματα. τὰ τοῖς ὠσὶ πρὸς κόσμον προσαπτόμενα. παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τούτοις* — Sch. B. *ἕρματα — ἐπὶ τῶν ἐνωτίων* hoc versu laudato Apollon. Lex. et *τὰ ἐνώτια* Hesych. Sch. br. Eustath. Iterum Od. Σ, 296 *ἕρματα δύο — τρίγληνα, μορόεντα*. Alio sensu vocem vidimus A, 486 vbi nauium sunt fulcra, *ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν*, et explicantur *ἐρείσματα*, ducitur quoque vox *ἀπὸ τοῦ ἐρείδειν*. Etymologus distinguit inter *ἕρμα* fulcrum et *ἕρμα* inauris.

Iam in metro duplex occurrit hiatus *ἄρα ἕρματα ἧκε*. Bentleius quidem appinxerat *Ϝέρματα Ϝῆκε*. Enimvero *ἵημι, ἧκα*, non admittit digamma; *ἕρμα* possit esse *Ϝέρμα*, si ducitur ab *εἴρω, Ϝείρω*, iungo. Obstat tamen quod A, 486 vidimus: *ὑπὸ δ' ἕρματα*. Praestat vocem vtroque significatu ab antiquo *ἕρω* ducere, vnde ductum *ἐρείδω*. vnde malim scribere *ἕρμα*, corrigere autem versum: *ἐν δέ τ' ἄρ' ἕρματ' ἐνῆκεν* — Nisi dixeris vss. 182. 183 a rhapsodo aliquo adumbratos esse ex altero loco Od. Σ, 296. 297.

ἄρα reddendum esse, *vt solita erat, vt aequum erat*, contendit Clarke. Est pro *δή*.

εὐτρήτοισι καλῶς τετρημένοις Hesych. Idem tamen nec minus *τρητοὶ λόβοι*. in quibus sunt *ἐλλόβια*, vt docent viri docti.

λοβοῖσι. τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων etiam Apollon. Lex. cum ceteris grammaticis illustrat.

183. *τρίγληνα, μορόεντα, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή*. ⚹ Spectat stigme haud dubie ad *τρίγληνα*. Vocem vtpote antiquatam, hic et ad Od. Σ, 297. 8. vbi iterum occurrit, ariolando exposuisse grammaticos satis patet primo e Sch. Ven. A. quod etiam in Sch. br. habebatur: add.

Eustath. τρίγληνα. πολλῆς θέας ἄξια. tum τρίοκκα (tria grana s. nucleos habentia; quod et apud Hesych. occurrit; τρίοκκα pro eo coni. Tollius ad Apollon. Lex. p. 656 quia ὄκκον, ὀφθαλμὸν, legitur apud Hesych.) ἢ τριπρόσωπα. γλήνη γὰρ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη. (pupulas) τρίκορα, ἔχοντα τρεῖς κόρας, τὰς Χάριτας. (Lucem affundit Philemon ap. Villois. ad Apollon. Lex. τρίγληνα. οἱ δέ τινες, τριῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐκτυπώματα. addit grammaticus: τοῦτο δὲ οὐ καλῶς. οὐ γὰρ οἶδε Χαρίτων ἀριθμὸν ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς ὕστερον.) tandem πολλῶν κοσμίων ἄξια. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησιν. ὃς γλήνεα πόλλ' ἐκεχάνδει. (Il. Ω, 192.) Est quoque doctum Scholion Apollonii in Lexico: vnde patet interpretationem per τρίκορα Heliodori fuisse (leg. Herodori) ad Odyss. l. l. prior autem interpretatio fuit Apionis apud eundem: ὁ δὲ Ἀπίων βέλτιον· πολύγληνα. γλήνη γὰρ ἡ κόρη, ὥστε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια. adiicit: τούτοις ἂν τις προσθείη, ὅτι καὶ γλήνεα λέγεται τὰ θέας ἄξια, vt in loco Il. Ω, 192 (de his cf. Hesych. h. v. et ibi Not.) — Ex his sunt petita, variis modis quae leguntur ap. Sch. br. Etymol. Hesych. Suid. et Philemon. l. c. Probabilius ceteris esse videtur hoc: inaurem trinis splendentibus vnionibus seu globis pupillas referentibus constituisse. Apud Polluc. IX, 97 etiam ad formam refertur: ὡς τριῶν εἴδωλα κορῶν ἔχοντα.

μορόεντα. Etiam hoc fuit grammaticis inter voces antiquatas. Fuerunt qui legerent τρίγληνα 'μορόεντα vt esset ἀμορόεντα· quod alias scriberetur τρίγλην' ἀμορόεντα. Videtur ita legisse Apollon. Lex. μορόεντα, ἀθάνατα. μόρου μὴ μετέχοντα. debuit legere 'μορόεντα, pro ἀμορόεντα. Ita conueniret cum voc. ἄφθιτα; quod auro tribuitur, quia atteri et solui haud facile potest. Contra quos disputat Schol. A. Ita enim accipio verba: „μορόεντα· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπὸ τοῦ μ ποιεῖται τὴν διαστολὴν, καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. καὶ ὁ λόγος ἔχει (excidit οὕτω.) τὰ γὰρ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας γινόμενα δηλοῖ. In hanc notationem consentiunt Sch. br. Eustath. Hesych. ad quem laudat Doruill. Quintum I, 151. μορόεντα τεύχη. Etymol.

h. v. p. 591. Conf. Tollii notam ad Apollon. Lex. p. 463. vbi laudatur Suidas cum ceteris. Adde Schol. B. τὰ ἐκπεπονημένα τῇ κατασκευῇ καὶ μεμεριμνημένα τῇ τέχνῃ. Glossa Vrat. A. δυςκατασκεύαστα. Ernesti in eam coniecturam inciderat, an forte nomen pertineret ad gemmas colore nigricante; vt sit a μόρον, morum bacca. Sunt *mora nigra, sanguinea*. Et est nigri coloris gemma, morion. Pari coniectura possis ad formam referre inaurium similem ficubus et oliuis; nam oliuarum genus est μόρον dictum: vnde apud Nicandr. Alexiph. 455 est μορόεντος ἐλαίης.

Repetitur versus, vt dixi, Od. Σ, 297.

184. κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων. Primum h. l. occurrit κρήδεμνον. cf. inf. X, 470. Apollon. Lex. κρηδέμνῳ· τῷ τῆς κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ. Hesych. addit, ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. Similiter per κεφαλοδέσμιον reddunt Schol. B. et Etymol. Schol. br. addunt, νῦν δὲ καλύπτρᾳ. Scilicet est fascia, seu vitta complicata, qua frontem, et explicita ea totum caput velare poterant. Res patet e locis Odysseae, v. c. A, 334 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Atque ita Vlysses ea fascia ab Leucothea accepta corpus religare poterat E, 346.

185. καλῷ, νηγατέῳ. νεωστὶ κατεσκευασμένῳ. vidimus iam B, 43. λευκὸν δ' ἦν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· λαμπρὸν δ' ἦν."

186. ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν. edd. ὑπαὶ, quod bene eiecit Wolf. suffragantibus codd. Mori. Harl. Lips. Ven. vt iam factum B, 44. vbi idem versus lectus est.

ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Vrat. d. cum vno Vindob. ἐδήσατο.

187. Odiosum est studium veterum allegorice et ethice interpretandi totum locum de Iunonis dolis, qui adumbratus et in deam translatus est a mortalibus feminis, cum semel poetae placuisset vti inuento hoc, ad mutandam pugnae fortunam, si Iouem ab ea auertisset. Sic multa ad h. v. commenta videbis ap. Schol. B. Eustath.

Etiam Plutarch. de aud. poet. p. 19 E. postquam physicam aliorum allegoriam riserat, ipse adoptat interpretationem ethicam. Physicam videbis expositam ab Heraclide f. 39.

189. πρὸς μῦθον ἔειπε. Mori μετὰ μ.

191. ἦέ κεν ἀρνήσαιο. Clarke: „alii ἦε ἀπαρνήσαιο." Nescio qui illi sint, male vtique hiatum inferunt.

194. πρέσβα θεά. v. ad E, 721. vbi idem versus.

195. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν. „ἐν ἄλλῳ· ἀνώγει." Sch. A. Prius tamen etiam Σ, 427. Od. E, 90 vbi hi duo versus 195. 196 repetuntur. Similiter ἄνωγεν occurrebat Θ, 322 vbi cf. Clarke, docentem esse ab ἄνωγον.

196. εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. „quod limitauit. (περιώρικε) poeta. Qui recipit aliquid faciendum, debet esse par ei quod recipit, et res ipsa debet esse talis vt possit perfici" Sch. A. et similia B. qui tamen alterum addit: Si iam ab alio res effecta est, ita vt iterum eadem perfici possit. Sic sollenni vsu A, 212. B, 257. Praestat prius. Est ergo τετελεσμένον, τὸ τελεῖσθαι δυνάμενον. δυνατὸν πρὸς τελείωσιν. Huc spectat Apollonii et Hesychii glossa: τετελεσμένον. τὸ οἷόν τε πρᾶγμα τελεσθῆναι, ἤγουν πληρωθῆναι. Bentleium tamen video, offensum verbis καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶ, coniectasse sollenne illud: εἰ δύναμαι τελέσαι. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Erat ἔσται in Cant. Repetuntur, vt iam dixi, vss. Σ, 426. 7. Od. E, 89. 90. Vtuntur iis alii, vt Plutarch. de adulat. p. 62 E. qui, nulla tamen sententiae declaratione adiecta, talem amici esse promittendi morem ait: εἰ δύναμαι τέλεσαί γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. cum adulator pronuntiet: Αὔδα ὅ τι φρονέεις. Apud Galen. in Hippocr. περὶ ἄρθρων, lib. II, t. 33 vbi κραίνειν ei esse τελευτᾶν docet, pergit, ὁμοίως τῷ ποιητῇ 'Αριστοφάνει·" εἴπερ δὴ κρανέω γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἔσται." Vnde Aristophanes apponatur, non assequor; nisi Aristophanea lectio memoratur. Nam ap. Comicum haec occurrere non memini.

198. δὸς νῦν μοι. „ἐν ἄλλῳ· δός μοι νῦν“ Sch. A. sicque Lips. vn. Vindob. δὸς δή μοι. haud deterius.

ᾧ τε σὺ πάντας. πάντα Cant. Possunt autem Φιλότης et Ἵμερος maiore litterarum ductu scribi tanquam deae comites et apparitrices. Non tamen res satis procedit vss. 216. 217.

199. δαμνᾷ pro δάμνασαι dorice. Sch. B. Mirum a grammatico tale quid dici. Est δαμνάομαι, άῃ et ᾷ. Praestat tamen ipsum δάμνασαι, quod etiam Bentl. reponi volebat.

200. εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. πολυφόρβου. Apollon. Lex. φέρβειν, τρέφειν. ὅθεν καὶ τὴν γῆν πολυφόρβην. (καὶ) πολυφόρβου πείρατα γαίης. Prius occurrebat I, 564. Longum est Scholion Porphyrii Scholio B. insertum argutiis refertum, quod nunc πείρατα γαίης memorantur, cum alibi ἀπείρων γαῖα sit: quasi non in oculos incurrat, ἀπείρονα esse vel simpliciter *magnam*, vel, si argutari placet, *rotundam*, σφαιροειδῆ. Laudatur in his fragmentum Hesiodi: ὡς παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν γυναικῶν καταλόγῳ, ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδὸς Δημοδόκης· (est quae *Demonice* ap. Apollodor. I, 7, 7.) — „τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μνήστευον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν Ἴφθιμοι βασιλῆες ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος, *propter insignem pulcritudinem*: vt emendandi sunt versus; nisi fuit quoque διὰ εἶδος. Idem: Aristophanes, Δαναοῖσι δακτύλιον χαλκοῦν φέρων, ἀπείρονα ἔφη. Notus δακτύλιος ἄπειρος rotundus, et sine palea: v. Pollux VII, 179. Porro ex Aeschylo laudatur: ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ παρίστατ', ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε. ex Euripide vero Clytaemnestra Agamemnonem περιβαλοῦσα ὑφάσματι ἀπείρονι. (est ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι in Or. 25) et: ὁρᾷς τὸν ὕψου τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα (Fragm. inc. Eurip. I,) — Versum Strabo laudat lib. I, p. 9 vbi de oceano agit, qualis ex Homeri mente ille fuerit. Laudatur in eodem Porphyrii Scholio *Heraclitus*, qui est auctor Allegoriae Homericae; nam in c. 47 libelli habentur ea,

ad quae auctor respicit: (vt adeo hinc quoque nomen auctoris vindicetur contra vulgarem scripturam *Heraclidis.*)

Fuit ad h. v. 200 aliud Porphyrii Scholion, seu ἀπόρημα et λύσις, seruatum a Schol. B. inf. ad 295 seu potius 301. satis absurdum, cur Iuno non soluerit iurgia inter Tethyn et Oceanum sup. A, 423 sq. quando Iuno cum ceteris diis ad Oceanum inuisendum processerat.

201. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν. Per πατέρα declarat Sch. A. cum Sch. br. scilicet est pro γενέτορα, l. γεννήτορα. Notum e Virgilio Ge. IV, 382 *Oceanumque patrem rerum,* etsi is latius dixit *rerum.* cf. inf. 246. Monet Ernesti non esse eo deueniendum, vt γενέτην aliquis legendum putet; etiam Iosephum XVIII, 2, 4 γενέσεις pro liberis dixisse. Ὠκεανόν γε Vrat. d. — *Tethyn* vterque Schol. cum Sch. br. interpretantur terram, quasi nutricem, τιθήνην τινὰ (τήθην) οὖσαν καὶ τροφὸν πάντων.

Plato in Theaeteto p. 152 D. E. versu laudato ait, per haec declarasse Homerum ortum omnium rerum e fluxu et motu: πάντα ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως, inferendo subtilitatem suam philosophus in poetam; respicitque eadem p. 160 D. p. 179 E. inprimis in Cratylo p. 402 B. memorantur in iis locis initia philosophiae Heracliteae ex Homerico hoc ducta; in postremo loco additur: οἶμαι, καὶ Ἡσίοδος. λέγει δέ που καὶ Ὀρφεύς, ὅτι „Ὠκεανὸς πρῶτος καλλίρροος ἦρξε γάμοιο, ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν. cf. Athenag. f. 15 (19) 4, et ad eum notata, vnde patet Orphicos quoque cosmogoniam suam et theogoniam ex hoc versu duxisse creditos esse. Verum de his actum diligenter a viris doctis historiam philosophematum exponentibus, in hisque inprimis a Tiedemanno, V. C. processum enim est ab hoc ad illud placitum de omnium rerum ortu ex aqua et igni: v. Sext. Empir. p. 685. Intolerabiles argutias alias allegoricas ad h. l. adscripsit Eustathius nescio vnde petitas.

202. οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον. Ita vulgo lectum hic et inf. 303. οἵ με σφοῖσι Lipſ. a m. pr. et Ven. cum Schol. A. B. addunt illa, ſic Ariſtarchum legere; alios οἵ μεν σφ. Poteſt vtique ἐν excidiſſe, poteſt quoque inſertum eſſe.

ἐῢ τρέφον. ἐΰτρεφον vna voce alii codd. et edd. probante Euſtathio. vix bene.

203. δεξάμενοι Ῥείης. Sic quoque Venetus. At Schol. A. „Ῥείας αἱ Ἀριστάρχου. οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης." non aſſequor, cur in hoc vno vocabulo ab Ionico vſu receſſerint.

ὅτε τε Κρόνον εὐρυόπα Ζεύς. Clarke: „quando videlicet." Scilicet ſententia ita h. l. fert. At τε non eſt, videlicet, ſed τε cum ὅτε iungitur tanquam copula nulla cum vi. ὅτε γε ſeriores ſcripſiſſent, ſimili more et eadem vi.

εὐρυόπης Ζεὺς iam memoratus E, 265 et al.

204. γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. Etiam haec ad elementorum pugnam fuerunt vocata: ap. Stobaeum Ecl. I, 11. p. 290. ed. Heer. vbi vſſ. 200. 1. 2. excitantur, et Clement. Strom. V, p. 708. (p. 597) laudatis verſſ. 206. 207.

205. ※ 206. ※ ⟝ 207. ※ quod verſus hi bene nunc locum habent, non autem infra, vbi repetuntur: 304. 5. 6. In Vrat. b. omiſſi ſunt vſſ. 206. 207. adſcripti tamen in margine.

205. καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω. Euſtath. ἀδιακρίτους φιλονεικίας. Schol. br. πολλὰς καὶ ἀδιαλύτους. Quidni ſimpliciter, τὰ νείκη pro τὸ νεῖκος eſſe dictum? Recitatur verſus cum v. 209 a Plutarcho Coniug. Praecept. p. 143 D. E. vbi vn. cod. pro λύσω, στήσω.

208. εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ. ⟝ „κείνων γε Ariſtophanes et Zenodotus" hocque habent Vrat. A. d. „κείνω Ariſtarchus, Ὁμηρικώτερον, duplici caſu quarto, ἐκείνους παραπείσασα (κατὰ) τὴν ψυχήν. Schol. br. ἐξαπατήσασα reddit minus bene. Schol. B. vero iungit εἰ κείνω γ' — ἀνέσαιμι. ad hanc vocem

spectat glossa Hesychii: ἀνέσαιμι, ἀναπείσαιμι, καὶ παροῤμήσαιμι. transscripta ex Apollon. Lex. nisi quod pro παρορμήσαιμι sequuntur verba: ἐποτρύναιμι. προτρεψαίμην, ad scripto versu 209. Vt ἕω ἕσω, quod ἵημι est, ita ἀνέω, ἀνέσω· sup. ad N, 657.

παραιπεπιθοῦσα. maluissem expungere τὸ παραὶ, quod grammaticis deberi censeo, pro παρὰ, verum vbique ita legitur. παραὶ πεπιθοῦσα Ven. Vrat. d. παραιπεπίθουσα, accentu mutato, edd. pr. Aldd. Turn. Steph. at Rom. παραιπεπιθοῦσα, quod Barnes recepit. Occurrit Ψ, 37 παρπεπιθόντες, et Od. O, 26 πεπιθοῦσα. Potuit vtrumque vsu haberi, et πεπίθω, et πεπιθέω.

209. εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι. „quod ὁμωθῆναι non est ὁμοιωθῆναι, (quod Schol. br. cum Apollon. Lex. in ἀνέσαιμι habent) sed ὁμόσε ἐλθεῖν φιλότητι.“ Sch. A. εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν Schol. B.

φιλότητι. φιλότητα Lips. De ἀνέσαιμι v. ad vs. antec.

Superest hiatus in ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι animaduersus quoque Bentleio: incidebat is in ὁμονοηθῆναι pro ὁμονοηθῆναι. tum substituebat ἀνέσαιμ' ἄρ ὁμωθῆναι. Possent alia fulcra nec minus inseri, ἀνέσαιμι ῥ' ὁμ. vel γ' ὁμ. Potest antiquius videri reuocandum ὁμοιωθῆναι, vt scribas: ἀνέσαιμ' ὁμοιωθῆναι. Nil satis placet. Licet redire ad illud, quod in medio versu tolerari forte potuit hiatus. v. Excurs. de hiatu, licet quoque suspicari rhapsodi emblema vss. 208. 9. 210. Recitat versum Plutarch. l. c. vbi est ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φ.

210. φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Vno μ scribitur φιλομειδὴς et h. l. in edd. et codd. v. ad Γ, 424.

212. οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε. Schol. br. οὔτε πρέπον οὔτε δυνατὸν ἀρνήσασθαι, περὶ ὧν ἀξιοῖς. Dicendum erat: οὐκ ἔστι esse pro οὐκ ἔξεστιν, οὐ δυνατόν ἐστιν, et alterum οὐ πρέπον.

„γρ. οὐδ' ἐπέοικε“ Barnes.

213. Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις. „ἀθετεῖται, quia beneficii gratiam ipsa infringit, si Iouis

cauſſa gratificatur, non ipſi Iunoni; et προηθέτει καὶ Ἀριστοφάνης" Sch. A. Prior ratio eſt friuola; auctoritati autem concedo, ſimulque ſenſui, quo rhapſodorum lacinias ſubtextas ad explendam et amplificandam ſententiam facile aſſueſcas ſubodorari.

Cum Venus et ipſa ſit Iouis filia, Iuno eius erat nouerca. Nunquam tamen eo nomine eam Venus compellat. Vides itaque hoc quoque exemplo, quomodo mythi a tam diuerſis fontibus ducti pro variis conſiliis poetarum diuerſis modis modo confuſi, modo diſcreti fuerint, vt temerarium ſit, vno eodemque iudicio pronuntiare velle de omnibus.

ἀγκοίνῃσι. Apollon. Lex. h. v. ἀγκοιναι, ἀγκάλαι, laudatis verbis: ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν. pro ἰαύεις. Paria ſunt in Heſych. Schol. br. Ducit Etymologus ab ἀγκὼν, ἀγκώνη, ἀγκοίνη. De ἰαύειν dictum ad I, 325.

214. ἦ καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα. ξ— „quod κεστὸς non eſt nomen proprium, vt veteres nonnulli ſtatuerunt," Callimachum vellicari ita peccantem, diſco e Schol. Ven. ad Γ, 371. Etſi nunc vſus inualuit, vt Ceſtum Veneris proprie dicamus; quod Euſtathius illuſtrat exemplis aliis. Pergit Schol. A. „ſed eſt epitheton, ἀπὸ τοῦ τὰς ῥαφὰς κεκεντῆσθαι, *quod ſuturae acu ſunt factae*. Simili modo interpretantur Schol. br. Etymol. Melius dixeris, eſſe omnino balteum, acu pictum; ita quoque Apollon. Lex. κεστός. οὐκ ὀνομαστικῶς ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἱμὰς κεστὸς λέγεται, ὡς ὑπέλαβόν τινες. ἀλλ' ἐξ ἐπιθέτου, διακεκεντημένος καὶ πεοιπεποικιλμένος. In eodem Schol. A. ſubiicitur: ἐμπεποικιλμένης τῆς Φιλότητος καὶ Ἱμέρου καὶ ὀαριστύος. Putauit ideo, et ſic ab aliis ſtatui video, balteum acu pictum figuris Amoris, Deſiderii, Confabulationis, fuiſſe inſignem. Quod ab ingenio Homeri alienum eſſe exiſtimo; ſed antiquo ſermone *ineſſe* ait balteo, ceſto ea, quae ex venuſtate et gratia, quam ille corpori veſtito parat, proficiſcuntur; ſuntque dicta adeo eadem quae vulgari ſermone efferres: ſummam corpori gratiam hunc balteum attuliſſe, vt ad amorem et de-

siderum adspectu alliceret. Eleganter itaque Veneris more vestita et cincta Iuno desiderium sui mouebat. Fuit tamen vel sic cingulum ornamentis suis variatum; est enim κεστὸς et ποικίλος. vti Γ, 371 πολύκεστος ἱμάς. Recte adeo Apollon. Lex. in κεστός. postquam monuerat, non esse nomen proprium, — ἀλλ' ἐξ ἐπιθέτου. διακεκεντημένος καὶ περιπεποικιλμένος. Idem hoc etymon, additis aliis, habet Etymologus, Hesych. et Suidas, cum Eustathio.

Hic vero Porphyrii ζήτημα habetur in Sch. B. (quod et dignum censuit quod adscriberet Valken. e Leid. cod. ad Ammon. p. 245.) ad v. 216 magisne risu an indignatione dignum, dubites. „Quaeritur, inquit, cur τὰ ἐρωτικὰ in balteo potissimum acu picta ex Homeri narratione fuerint? Dixit Satyrus: quia amantes faciunt plagis (loro) digna; Apio, quia amores irretiunt animos laqueis et vinculis. δεσμοῖς ἐοίκασι. (Male e Leid. δεσμοῖς δίκασαν.) Aristarchus autem, ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διικνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη (argutatur ex τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ scil. ipsi cuti) τίκοντα (leg. τήκοντα et habet quoque hoc cod. Leid.) τοὺς ἐρῶντας, καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη. (dicit ergo στύψιν de adstricta prae macie et ossibus vix inhaerescente cute.) Alia Eustath. adiungit ex antiquioribus p. 979, 48 sq. Vides clara grammaticorum nomina et ineptas nugas. Alio acumine ad Corinthi vrbis laudes locum transtulit Aristides Or. Isthmica T. I. p. 23.

Nostra aetate exorta est alia quaestio, qua corporis parte cestus iniectus fuerit; de qua v. Excursum ad h. l.

ἀπὸ στήθεσφιν. pro στήθεος. v. ad Θ, 300.

215. ποικίλον. ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο. ποικίλον h. l. arte et ornatu varium. De voce v. ad Δ, 432. ἐνθάδε alii. θελκτήρια, *blandimenta*. Vox eadem Od. A, 337. et Θ, 509. τέτυκται Lips.

216. ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς. Schol. br. Φιλότης. νῦν ἡ πρὸς μῖξιν ὄρεξις. — Por-

ro τῇ ἔνι μὲν, et pro ἐν δ' ἵμερος, ἔνι δ' ἵμερος ap. Sext. Empir. p. 701.

ἐν θ' ἵμερος ex Plutarcho de aud. poet. p. 15 C. excitari video; quod in edd. non occurrit; sed ἐν δ' — ἐν δ'. Vtitur ille verbis his aliquoties, et suauiter, v. c. de sollert. animal. p. 967 E.

ἐν δ' ὀαριστύς. In nonnullis commentariis occurrere ait Sch. A. ἠδ' ὀ. „Sed illud ἐν δὲ repetitum videbimus in similibus locis: inf. Σ, 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. et apud Eustath. p. 979, 39 laudatur παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τὸ·

ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἐρατὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
ἐν δὲ χοροιτυπίης, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος.

auctor horum versuum vino ista inesse dixerat, quod etiam appellauit ὄναρ ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, πάσῃ συνοπηδὸν ἀνίῃ. Ad ὀαριστὺν adscripserat Bentlei. Suidae corruptelam ἀοριστὺν, ὁμιλίαν, συναναστροφήν. et Hesychii ἀόρικτους (ὀαριστύας). ὁμιλίας.

217. πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. πάρφασις inter amantium illecebras et artes. Sch. B. πάρφασις, ἡ διὰ λόγου παράπεισις. v. Od. Π, 286. 7. Apollon. Lex. πάρφασις, παραμυθία. oratio demulcens, v. ad Λ, 792. E pluribus apud Hesych. huc spectat: παράφασις — ἀπάτη. At Sch. A. iungit ὀαριστὺς πάρφασις. — τὴν παραλογιστικὴν ὁμιλίαν δι' ἀμφοτέρων δηλοῖ. Nec aliter Etymol. et ipse Apollon. Lex. in Ὀαριστύς. vbi v. Not. Eustathius nil interesse ait. Attamen negari nequit, si duo diuersa nomina sunt ὀαριστὺς et πάρφασις, insuaue esse, quod πάρφασις sine copula subiicitur. Omnino versus 217 ita intersertus est, vt suspicioni locum faciat, esse insertum eum ab rhapsodis; etsi vel sic antiquus satis versus est habendus.

ἥ τ' ἔκλεψε νόον. *quae furtim fallere solet.* Recte Schol. br. inter alia: παρελογίσατο. Alia structura erat in illo: μὴ κλέπτε νόῳ Α, 132 ad quem loc. vide. Comparabat Koeppen φρένας ἐξέλετο. esset ita κλέπτειν νοῦν, *sanam mentem eripere.* πύκα περ φρονέοντα laudat

Etymol. in Κύπρις. Φρονέοντος vn. Vindob. adſcr. altero et Ariſtoteles Ethic. Eudem. VI, 6. Ethic. Nicomach. VIII. (VII) 7. vt ſit in verſibus ſententioſis.

218. τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν. ⊱ „quod οἱ — χερσὶν dictum pro χερσὶν αὐτῆς.“ Sch. A. τόν ῥα hoc inquam. hoc vtique, Clarke.

219. τῆ, νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ. ⊱ „quod κόλπος de veſtis ſinu dictum.“ τῆ, h. e. δέχου. λάβε. Scholia omnia et primo loco Apollon. Lex. h. v. Vulgatum erat τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ. At non τῆ cum caſu poni ſolet, quod recte obſeruat ad h. l. Clarke, et illuſtrat exemplis Od. E, 346. K, 477. 287. I, 347. monet quoque δ' abeſſe ab Harlei. Abeſt δ' a melioribus codd. Veneto A. B. Lipſ. Mori. Vrat. A. Eiecerat quoque iam manus Bentleii. Porro τῆ ſcribendum, non τῇ. v. ad Heſych. h. v. Obſeruauerat iam Apollon. Lex. h. v. male a nonnullis ſcribi τῇ, cum ſit imperatiuus. Ducunt autem τῆ a τάω, imperat. τάε. τᾶ. ſed vnde τῆ? laudant ζάω, ζῆ. Atqui hoc ex ζῆθι factum; vt appareat, fuiſſe olim ζῆμι, et τῆμι, vnde τῆθι, τῆ. Seruata forma ab Atticis, ἴστη. κίρνη. quod illuſtrat Pierſon ad Moerid. p. 208. Fuit autem τάω communis ſtirpis cum τείνω. A τάω, τάζω, vnde τέταγα. v. ad Il. A, 591.

Sequitur: τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ· de quo nihil video a veteribus diſerte dictum eſſe; Sch. A. B. non aliter videntur accepiſſe, quam: ſinu abscondendum eſſe balteum. Et Sch. br. ἐγκατάθου. κατάκρυψον ἐν τῷ ἰδίῳ κόλπῳ. Item Euſtath. p. 979, 58. Schol. B. alia eaque abſurda, affert. Neque aliam verborum vim, ſi grammaticam interpretationem ſequaris, elicias Alienum tamen a conſilio Iunonis eſſe debuit, ſi illa balteum in ſinu ſuo occultauit; nam ita demum vim habere potuit ad Iouis mentem demulcendam, ſi Iuno ſcite eo ornata ad eum accedebat. Et vſ. 214 ſoluerat Venus ipſa ceſtum a pectore, ἀπὸ στήθεσφιν, non absconditum ſinu habuerat. Nec rem expedit, ſi Iunonem nunc eſſe iuſſam

ro τῇ ἔνι μὲν, et pro ἐν δ' ἵμερος, ἔνι δ' ἵμερος ap. Sext. Empir. p. 701.

ἐν δ' ἵμερος ex Plutarcho de aud. poet. p. 15 C. excitari video; quod in edd. non occurrit; sed ἐν δ' — ἐν δ'. Vtitur ille verbis his aliquoties, et suauiter, v. c. de sollert. animal. p. 967 E.

ἐν δ' ὀαριστύς. In nonnullis commentariis occurrere ait Sch. A. ἠδ' ὁ. „Sed illud ἐν δὲ repetitum videbimus in similibus locis: inf. Σ, 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. et apud Eustath. p. 979, 39 laudatur παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τὸ·

ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἐρατὸν μέρος ἀγλαΐης τε,

ἐν δὲ χοροιτυπίης, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος.

auctor horum versuum vino ista inesse dixerat, quod etiam appellauit ὄναρ ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, πάσῃ συνοχηδὸν ἀνίῃ. Ad ὀαριστὺν adscripserat Bentlei. Suidae corruptelam: ὀαριστὺν, ὁμιλίαν, συναναστροφήν. et Hesychii ὀάρους, (ὀαριστύας). ὁμιλίας.

217. πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. πάρφασις inter amantium illecebras et artes. Sch. B. πάρφασις, ἡ διὰ λόγου παράπεισις. v. Od. Π, 286. 7. Apollon. Lex. πάρφασις, παραμυθία. *oratio demulcens*, v. ad A, 792. E pluribus apud Hesych. huc spectat: παράφασις — ἀπάτη. At Sch. A. iungit ὀαριστὺς πάρφασις. — τὴν παραλογιστικὴν ὁμιλίαν δι' ἀμφοτέρων δηλοῖ. Nec aliter Etymol. et ipse Apollon. Lex. in Ὀαριστύς. vbi v. Not. Eustathius nil interesse ait. Attamen negari nequit, si duo diuersa nomina sunt ὀαριστὺς et πάρφασις, insuaue esse, quod πάρφασις sine copula subiicitur. Omnino versus 217 ita intersertus est, vt suspicioni locum faciat, esse insertum eum ab rhapsodis; etsi vel sic antiquus satis versus est habendus.

ἥ τ' ἔκλεψε νόον. *quae furtim fallere solet.* Recte Schol. br. inter alia: παρελογίσατο. Alia structura erat in illo: μὴ κλέπτε νόῳ A, 132 ad quem loc. vide. Comparabat Koeppen φρένας ἐξέλετο. esset ita κλέπτειν νοῦν, *sanam mentem eripere.* πύκα περ φρονέοντα laudat

Etymol. in Κύπρις. Φρονέοντος vn. Vindob. adscr. altero et Aristoteles Ethic. Eudem. VI, 6. Ethic. Nicomach. VIII. (VII) 7. vt fit in versibus sententiosis.

218. τόν ῥά' οἱ ἔμβαλε χερσίν. ⸗ „quod οἱ — χερσὶν dictum pro χερσὶν αὐτῆς." Sch. A. τόν ῥα hoc inquam. hoc vtique, Clarke.

219. τῆ, νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ. ⸗ „quod κόλπος de vestis sinu dictum." τῆ, h. e. δέχου. λάβε. Scholia omnia et primo loco Apollon. Lex. h. v. Vulgatum erat τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ. At non τῆ cum casu poni solet, quod recte obseruat ad h. l. Clarke, et illustrat exemplis Od. E, 346. K, 477. 287. I, 347. monet quoque δ' abesse ab Harlei. Abest δ' a melioribus codd. Veneto A. B. Lips. Mori. Vrat. A. Eiecerat quoque iam manus Bentleii. Porro τῆ scribendum, non τῇ. v. ad Hesych. h. v. Obseruauerat iam Apollon. Lex. h. v. male a nonnullis scribi τῇ, cum sit imperatiuus. Ducunt autem τῆ a τάω, imperat. τάε. τᾶ. sed vnde τῆ? laudant ζάω, ζῆ. Atqui hoc ex ζῆθι factum; vt appareat, fuisse olim ζῆμι, et τῆμι, vnde τῆθι, τῆ. Seruata forma ab Atticis, ἵστη. κίρνη. quod illustrat Pierson ad Moerid. p. 208. Fuit autem τάω communis stirpis cum τείνω. A τάω, τάζω, vnde τέταγα. v. ad Il. A, 591.

Sequitur: τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ· de quo nihil video a veteribus diserte dictum esse; Sch. A. B. non aliter videntur accepisse, quam: *sinu abscondendum esse balteum.* Et Sch. br. ἐγκατάθου. κατάκρυψον ἐν τῷ ἰδίῳ κόλπῳ. Item Eustath. p. 979, 58. Schol. B. alia eaque absurda, affert. Neque aliam verborum vim, si grammaticam interpretationem sequaris, elicias Alienum tamen a consilio Iunonis esse debuit, si illa balteum in sinu suo occultauit; nam ita demum vim habere potuit ad Iouis mentem demulcendam, si Iuno scite eo ornata ad eum accedebat. Et vs. 214 soluerat Venus ipsa cestum a pectore, ἀπὸ στήθεσφιν, non absconditum sinu habuerat. Nec rem expedit, si Iunonem nunc esse iussam

dicas cestum sinu reponere, vt, domum redux, sibi eum cum reliquo ornatu circumdaret; erat enim iam vestita et ornata, cum ad Venerem accesserat. Necesse ergo est, ἐγκαταθέσθαι κόλπῳ esse περιθέσθαι, saltem admovere et apponere, h. l. vesti infra mammas et pectus, ad colligendum vestis sinum, et gratiam corpori conciliandam. Non assentior, vt vides, Winckelmanno, qui ad balteum supra femora corpori iniectum κεστὸν refert.

220. πάντα. supplendum ex 215 θελκτήρια.

221. ἄπρηκτόν γε νέεσθαι. ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι — ὑποστρέψειν. Sic Aristarchus. At Demetrius (non apparet quinam e multis) γενέσθαι ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι (immo γενέεσθαι) vt sit a γενοῦμαι futuro. (immo vero vt sit γένω. γενέω.) Sed respuit tanquam durum ipse grammaticus A. cf. B. et Lips. Etiam Apollon. Lex. ἄπρηκτον; μηδὲν καταπραξαμένην, ἐπὶ τοῦ ἄπρηκτον γενέσθαι. (aut γενέεσθαι aut γε γενέσθαι).

222. μείδησεν — Ἥρη. — „γήθησε“ Lips. quod ipse cum Ernestio praeferam; habet quoque Harlei. cum altero pro Var. Lect. et Eustath.

223. μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ. — „quod omine laetata subrisit, quia dixerat Venus οὐκ ἔσῃ ἄπρακτος“ v. Od. Σ, 111 et 116. Schol. A. Subtilius quam res postulat; laetata est, cum potita esset eo quod cupierat.

μέσῳ δ' ἐ. κόλπῳ Ven. et ad eum Schol. A. „ita Aristarchus: alii autem ἑῷ.“ Agnoscit vtrumque Eustath. μέσῳ etiam Lips. Harl. Esse hoc ab interpolatore manifestum sit; antiquius fuit ἑῷ. Dices, ita vero in ἔπειτα ἑῷ hiatus existit! Minime; nam ϝεος pronuntiatum fuisse, si *suus* esset, iam aliquoties vidimus, v. ad A. Exc. VII. Bentlei. adscripserat: ἔπειτ' ἄρ' ἑῷ. ita debuit scriptum esse ἔπειτ' ἄρα ϝῷ. cf. Excurs. de digammo.

225. λίπε ῥίον Οὐλύμποιο. — „quod Ὄλυμπος nunc mons est: quia ῥίον ei tribuitur; ὄρους ἀκρωτήριον. etiam secundum Apollon. in ῥίον. Idem versus T, 114 legitur.

226. Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα. — quod Olympus, deorum domus, Macedoniae mons est. Subiacet Pieria, hinc Emathia, serius Macedonia, et adiacet Thracia (hoc non bene; nam est h. l. Chalcidice cum peninsula, in cuius extrema ad orientem ora est Athos.) Laudatur porro ex Od. E, 50 Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος, (sic interpunge) ἔμπεσε πόντῳ. — Macedonia a Macedone dicta: fabula e Marsya memoratur in Sch. A. et Sch. br. Obseruauit autem in enumeratione hac terrarum situs veritatem; eoque nomine laudat poetam Strabo recitatis versibus lib. I, p. 48 A. cf. *Choiseul* per Lenz. p. 88.

227. σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα. „σεύατ' ἐφ'. In alio ἔσσυτ' ἐφ'" Sch. A. Prius iam vidimus Z, 505 et H, 208. pro ὥρμησεν. Nec minus tamen alterum bene se habet. ἱπποπόλων. γρ. „ἱπποκόμων" Sch. Lips. et ὄρεα σκιόεντα vn. Vindob.

229. ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο. „Ἀθόω aiunt dictum per ἐπέκτασιν poeticam." Quidni duplex forma: Ἀθόως et Ἄθως? vt γάλως. Sch. ad Γ, 122. forte et Ἄθοος. Sch. B. cum Sch. br. vult scribi Ἄθοω quod reiectum ab Herodiano in Etymologo; etsi passim, vt in ed. Rom. et Eustath. ita scriptum occurrit, qui defendit exemplis πόλεως. ὄφεως et similibus.

ἐπὶ πόντον. Zenodotus et Aristophanes. Iidem ἐβήσετο cum Lips. Harl. Vrat. b. d. Etymol. sollenni varietate: v. sup. B, 35 et al.

Commemorant ad h. l. Scholia et Eustath. de Atho, quae vulgo nota sunt, isthmum a Xerxe perfossum, Dinocratis architecti commentum Alexandro oblatum, et de vmbra montis in Lemni vrbem Myrinam proiecta de qua v. ad Cheualerii Troadem c. 5. p. 50 cum Kaestneri disputatione subiuncta.

230. Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε. Laudat vs. Plutarch. suo more de Exil. p. 603 E. Hic quaestio mouetur in Sch. A. et Sch. br. qua de caussa *Somnus* in insula *Lemno* potissimum habitare dicatur. Expeditur res ex mythis antiquis. *Vulcani* sedes fuit Lemnus; eius vxor

Charis. (v. inf. Σ, 382.) Iam autem Charitis soror ibidem agebat Pasithea, a Somno amata. Sch. A. Subiicitur in eo aliud longius petitum: quod Lemnus abundabat vitibus; vinum autem somnum parit. Hoc idem Schol. B. amplectitur ad vs. 231. Tertia ratio est apud Eustath. casu factum, vt hac in insula Iuno in Somnum, hominum domos et vrbes peragrantem, (inf. 361.) incideret. Ineptum est, quod alii Philoctetis caussa Somnum in Lemno morantem huc traxerunt; (memores forte chori apud Sophocl. 827 sq.) Vix puto nunc veram caussam reperiri posse cur Somno sedes assignata sit in Lemno.

πόλιν θείοιο Θόαντος „τὴν ὑπὸ Θόαντος πολισθεῖσαν." Sch. B. Illo igitur tempore nondum duae πόλεις conditae erant, Hephaestias et Myrina. πόλιν Θόαντος ἄνακτος Barocc. lapsu librarii. θείαντος Lips. θείοιο ἄνακτος vn. Vindob. Λῆμνον πόλιν, per appositionem; vti Ἴδην δ' εἰςαφίκανε. Λεκτὸν, inf. 284. et Κύπρον ἵκανεν, ἐς Πάφον. Od. Θ, 362. Sch. B.

231 ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο. Perquam antiqua similitudo! in Hesiodo quoque obuia Θ. 758. Memorat hoc et alia Plutarch. de Consolat. p. 107 D. in quibus etiam est notum illud: ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. quod aliter se habet apud Sch. B. qui laudat Mnesimachum Comicum dicentem, ὅτι Ὕπνος ἐστὶ μικρὸν καὶ μερικὸν μυστήριον. non video quam commode dictum sit hoc alterum. *Consanguineus Leti Sopor* ductus est ex Homero ap. Virgil. Aen. VI, 278. Etiam signa Somni et Mortis visa Spartae prodidit Pausan. III, 18.

232. ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ. „ἄρα, vt solent amici obuiam facti" Clarke. sane e contexto et sententia. Non vero latent in ἄρα, quod est vtique, δή.

233. Ὕπνε ἄναξ — versum respicit Aelian. H. A. I, 43.

234. ἦ μὲν Mori. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Etiam Eustath. ἦ μὲν. sed subiicit ille: γρ. καὶ εἰ μὲν, ὃ καὶ κρεῖττον. Contra Lips. habet εἰ μὲν, cum glossa: γρ. καὶ ἦ, κατὰ τοὺς παλαιούς. Scilicet potest h. l. et in simili-

bus, v. c. Π, 236 sq. X, 233 sq. ἦ μὲν bene locum habere, etsi propositio sit conditionalis; hoc sensu: *sane tu et alias.* Hesychius: ἦ μέν μοι. ὄντως μέν μοι, etsi hoc ad Jl. A, 77 notatum esse potuit. Nam saepe formula ἦ μὲν occurrit, et plerumque ἦ μὲν scribitur, aut cum ἦ μὴν variat; quod alii etiam praeferendum esse censuerunt. cf. ad Jl. A, 77. Sollennis tamen formula in precibus est εἰ μὲν, vt Lat. *si.*

ἐμὸν ἔπος. Harlei. Cant. Lips. Townl. Vrat. A. b. d. duo Vindob. (εμον ϝεπος) Sicque edd. Flor. Aldd. donec e Rom. ed. receptum ἐμεῦ per Turneb. Sed prius verius.

Sequitur ἠδὲ, quod respondet h. l. τῷ, ἦ μὲν vel εἰ μέν. Alibi subiicitur ἦ τε *sane quoque.* Sup. M, 67 εἰ μὲν γὰρ δὴ — ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι. Od. M, 137 τὰς εἰ μέν κ' ἐάας — ἦτ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰ. Add. Jl. K, 449. 450. et al. sicque nostro quoque loco scriptum esse malim. Subiicitur quoque εἰ μὲν — τῷ Jl. O, 49. Possunt tamen etiam pro ἠδὲ loca laudari: Jl. H, 301. 2 ἠ μὲν — ἠδ' αὖτ'. Π, 236. 8 ἦ μὲν δὴ — ἠδ' ἔτι καί. Arbitror tamen et in his melius scribi ἦ δέ. Quod ἠδέ τι scribitur in nonnullis, vt Vrat. d., solito more fit.

235. ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Erat vulgo editum εἰδέω, eadem vi et laude. At ἰδέω Ven. A. B. cum Harlei. Mori. Vrat. A. d. Addit Schol. A. Aristarchum ita legere; at αἱ δημώδεις εἰδέω. adiicitur aliud Scholion: ἴδει δὲ, ἤτοι ἰδείην, ἵν' ᾖ τὸ ῥῆμα ἠλλαγμένον, ἤ, ἐκ περισσοῦ νοουμένου τοῦ καὶ (κε), ἐγὼ δέ σοι εἴσομαι χάριν. Scilicet hanc vim habet aoristus coniunctiui ἰδῶ, vt sit idem quod ἰδείην vel εἴσομαι. Ita Scholion est constituendum. Schol. B. ait: ἰδέω, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ὀφλήσω. Est enim εἰδέναι χάριν τινὶ eadem vi dictum. Vulgatum tamen εἰδέω est quoque in Eustath. et Schol. br. Puta formas fuisse plures εἴδω, εἰδέω, ἰδέω, ἰδῶ, quod et pro futuro fuit.

καί τοι cum vitio metri edd. Flor. Aldd. Correxit ex ed. Rom. Turnebus.

236. κοίμησον μοι Ζηνὸς ὑπ᾽ ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ. „ὑπ᾽ ὀφρύσιν Ariſtarchus et Ariſtophanes. At Zenodotus ὑπ᾽ ὀφρύσι“ Corruptum hoc, forte ἐπ᾽. Videtur ἐπικοίμησον iunxiſſe. Sed verum prius ὑπ᾽ ὀφρύσιν ὄσσε, inf. O, 607. ὣ τώ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην ὑπ᾽ ὀφρύσιν. Aliquoties: ὑπ᾽ ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον. κοίμισον Lipſ. c. al. κοίμισσον Harl. et vn. Vindob. Euſtath. ait ὅτι τὸ κοίμησον Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ι εἰς η κατὰ τοὺς παλαιούς. Immo vero eſt antiquior forma et vſus κοιμάω, quod ſerius κοιμίζω. cf. ad M, 281.

237. ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι. „γρ. παραλέξωμαι φιλότητι“ Barn. Eſt ap. Euſtath. p. 981, 42.

239. Ἥφαιστος δέ κ᾽ ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις ζ— „quod κ᾽ h. l. non eſt καὶ, ſed κὲ Homerico more abundans.“ Sch. A. Spectandus is eſt in eo, quod κε cum futuro iungitur; Eſt τεύξει κε vt paullo ante παραλέξομαί κεν, et ſic ſexcenties. Serior ſcriptor vſus eſſet τῷ γε. vel poterat ſcribi δέ τ᾽.

ἀμφιγυήεις iam A, 607 lectum. Nec h. l. ſcriptura variat; cf. ad N, 147.

241. τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων. ἐπισχοίης. Vix eſſe putes quod in hac voce moretur. Forma antiqua, Atticam appellant, ſatis obuia eſt: σχοίην. σχοίης pro σχοῖμι. σχοῖς. Attamen Ven. exhibet επισχοιες, quod analogia caret; fertur tamen in Schol. A. eſſe lectio Herodiani appoſita libro XVII τῆς Καθόλου, et eſſe Syſtolen τοῦ ἐπισχοίης. Quid eum ad probandam hanc lectionem adduxerit, non reperio. Credas eum in codices incidiſſe, qui id exhiberent. Ita vero hoc ſuperfuiſſe dicerem ex antiqua ſcriptura ΕΠΙΣΧΟΙΕΣ ſeruatum, qua E erat pro H. quod cur nunc vna tantum in voce ſeruemus? Bene itaque ab alio grammatico notatum: καὶ ἴσως ἔδει οὕτως (ἐπισχοίης) ἔχειν. παρεφθάρη δὲ ὑπὸ τῶν μεταχαρακτηρισάντων (an *ab iis qui formam vocis mutarunt?* cum ex antiqua ſcriptura lectio mutaretur in ſerius receptam?) τῷ δὲ χαρακτῆρι (*forma*) γενόμενον ὅμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαγοίην παρὰ Σαπφοῖ, καὶ

τῷ πεπαγοίην παρ' Εὐπόλιδι, εἰκότως ἐβαρυτονήθη τὸ ἐπισχοίης γενόμενον ἐπισχοῖες ὡς Αἰολικόν. (non ἐπίσχοιας vt ἐπίσχοιμι ἐπίσχοις) οὕτως Ἀλέξανδρος ὁ Κοττιαεὺς ἐν τῷ ι̅ τῶν παντοδαπῶν. totam rem inuerſe tradens; non ex vſitato factum eſt inuſitatum; ſed relictum ex antiqua ſcriptura, quod recentiori erat attemperandum. Nihil hac de re meminere alii grammatici. In Heſych. eſt ἐπισχοίης. ἐπιβάλοις.

λιπαροὺς πόδας. Ariſtoph. Veſp. 604 memorat Euphronium grammaticum retuliſſe hoc epitheton h. l. ad morem lauandi et vngendi pedes hoſpitum. Poteſt tamen eſſe ſimpliciter epitheton ornans: candidi, pulcri.

242. προςεφώνεε νήδυμος ὕπνος. — „quod νήδυμος cum ν pro ἥδυμος“ Schol. A. ſaepe iam repetitum; primo loco ad B, 2. Infra 253 τὸ νήδυμος aiunt (v. Euſtath.) aperte dictum eſſe, quia a verſus initio poſitum; at h. l. poteſt eſſe προςεφώνεεν ἥδυμος.

243. Verſus paullo ante iam lectus vſ. 194.

245. ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα. καὶ ἂν exple καὶ κατευνήσαιμι ἄν. Vrat. A. κατευνάσαιμι, male. ita α corriperetur ex κατευνάζω.

246. Ὠκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται Supra 202 erat θεῶν γένεσις Oceanus, h. e. γενετήρ. Deſiderari poteſt et h. l. aliquid quod πάντεσσι ſcil. θεοῖς declararet. Vt nunc eſt, πάντεσσι debet ductum eſſe ἀπὸ τοῦ, τὰ πάντα. Ita natum eſt philoſophema tantopere agitatum. In Schol. A. Porphyrii eſt quaeſtio, repetita in Schol. B. et Sch. br. „quomodo hoc ſoluendum ſit, quod nunc *omnia* ex Oceano generari dicat Homerus, porro Heſiodus omnia ex Chao orta Theog. 216 narret. ῥητέον οὖν, ſubiicit, ὡς ἕκαστος μὲν εἴρηκεν, ὡς ἐβούλετο, Ὅμηρος δὲ φιλοσοφώτερον. nam aqua eſt omnium rerum principium.“ Scilicet fuere commenta coſmogonica in vetere Graecia diuerſa; inter haec vnum de rerum ortu ex Chao, aliud ex Vrano, aliud quod a Crono rerum origines repeteret, alia aliter; in his quoque ab Oceano res ducens. Quid poeta ſenſerit, propter ambi-

guitatem τοῦ πάντεσσι obſcurum eſt; poteſt videri per γένεσιν θεῶν etiam reliquarum rerum ortus declarari vt ſint τὰ πάντα. Ita verſum 246 accepiſſe et declarare voluiſſe videtur Crates, grammaticus, qui alium verſum ſubiecerat: „ἀνδράσιν ἠδὲ θεοῖς, πλείστην δ' ἐπὶ γαῖαν ἵησιν“ vt ſit πλείστην γένεσιν. Memoratur haec interpolatio ap. Plutarch. de facie in orbe lunae p. 938 D. Vulgo πάντεσσι a τὰ πάντα ductum accipitur, etiam ab ipſo Plutarcho, ſi modo is auctor eſt libelli de philoſ. plac. I, 3.

Orphei verſum hunc fuiſſe, olim creditum eſt: vt eſt ap. Athenag. Legat. 15, 5. vbi tamen alter ille verſus 202 Homero attribuitur. Recitatur tamen tanquam Homericus vterque verſus ap. Stobaeum Ecl. phyſ. I, 11 p. 278.

248. ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι. Euſtath. tum Barocc. vn. Vindob. Lipſ. κελεύει. Recitat verſum Apollon. Lex. in εὐνήσαιμι· κοιμήσαιμι. ſed in fine lapſus — αὐτός γε Κρονίων.

249. ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε σῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ. Erat ἄλλοθ' ἑῇ a Wolfio (in priore edit.) repoſitum e var. lect. Clarkii, quantum video, qui id e Barnes duxit, quem hanc lectionem ſuopte ingenio effinxiſſe apparet. In marg. Stephani erat ἄλλοτε σῇ, ſicque Mori. Lipſ. Harlei. ἄλλοτε σὴ — ἐφετμὴ Cant. Vrat. b. at librorum maioris partis lectio eſt καὶ ἄλλο τεὴ — ἐφετμή. tuum mandatum, h. e. euentus quem habuit Iunonis mandatum, cum Iupiter expergefactus fraudem factam reſciuiſſet. Docet ſenſus duriſſimum eſſe ἄλλο pro κατ' ἄλλο. ἄλλοτε. tum et illud durum: Iunonis iuſſum caſtigaſſe aut, vt vertunt, ſapere feciſſe Somnum; at enim qui caſtigauit, fuit *Iupiter:* ideoque recte ſeparantur ἄλλοτε σῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ. Tum vero aliud eſt quod turbet, quomodo Iupiter ſapere eum docuerit ἐφετμῇ σῇ vel ἑῇς, *ſuo iuſſu;* nam *Iunonis,* non Iouis, erat iuſſum, quod Somnus exſequutus erat. Propior ad haec eſſet lectio Vrat. A. ἄλλοτέ σῇ — ἐφετμῇ.

Nunc videamus antiquiores. In Ven. vtroque legitur, quod vulgo habemus: ἄλλο τεῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. Sch. A. docet, Aristarchi et Herodiani eam lectionem esse casu recto, et prior quidem ita exposuerat: κατ' ἄλλο ἡ σὴ ἐσωφρόνισεν ἐντολή. Sch. B. autem: ἤδη γάρ με καὶ εἰς ἄλλο (quae et gl. mſ. Mosc. 2.) ἐπαίδευσεν ἡ σὴ πρόςταξις. Probant Alexion et Schol. A. (Adde Plutarch. de Hom. poesi ſ. 4. et Eustath. p. 981, 60. et p. 983, 18 τουτέστιν ἡ σὴ ἐσωφρόνισε συμβουλή: quam incommoda sit sententia, nemo sensisse videtur. Ad ἄλλο spectat glossa Apollonii Lex. καὶ ἄλλο. καὶ ἄλλοτε. At Ptolemaeus Epithetes, praeeunte Zenodoto, legerat: καὶ ἄλλο τεῇ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ. — οἷον, τῇ σῇ ἐντολῇ ἐσωφρόνισέ με. (potius *per, propter id quod tu mihi iniunxeras.*) Tandem Parmeniscus legerat: ἄλλοτε ῃ̃ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ. cum quo conuenit illud ἄλλοθ' ἑῇ, etsi, vbi repertum aut quo sensu acceptum sit, non reperio. Scilicet, vt locum habeat, ἐφετμῇ ῃ̃ accipiendum est, non, iussu, sed *minis suis*. Conuenit Scholion B. si ἄλλο τεῇ in eo emendes ἄλλοτε ῃ̃. οἱ δὲ, ait, ἄλλοτε ῃ̃ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ, τουτέστι, τῇ ἰδίᾳ ἐσωφρόνισε καὶ ἐνουθέτησεν ἀπειλῇ. Et ap. Hesych. et Etymol. est ἐφετμή — νουθεσία. Hoc igitur tenebo.

ἐπίνυσσε. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. ἐπίνυσσεν, ἐσωφρόνισεν, addunt alii, ἐπαίδευσεν, ἐνουθέτησεν. v. Hesych. Schol. br. διήσειρεν in Suida redditur; corrupta voce: quae varie emendari potest; διήγειρε. διέσεισε vexauit. et al. ἐπίνυσεν vno σ Lipſ.

250. ὅτε κεῖνος Ionicum e Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. d. Ven. pro vulgato ὅτ' ἐκεῖνος.

252. ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον. ἔλεξα, ἐκοίμισα, est ap. Apollon. Lex. et hoc expressum est in ed. Flor. et Rom. Induxit ἔθελξα Ald. ſec. quod Barnes defendit, quia θέλγειν νόον proprie ita dictum est, magis quam λέγειν νόον. Exhibet tamen ἔλεξα νόον optimus quisque codex. Etiam Schol. br. ἔλεξα, κατεκοίμισα cum Eustath. λέγω est, cubare facio, sopio.

νήδυμος ἀμφιχυθείς. Apollon. Lex. h. v. περιχυθείς. περιπλακείς.

254. ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας. Ex hoc vſ. et Od. I, 239 notant grammatici ἡ ἀήτη, πνοή. At O, 626 δεινὸς ἀήτης. vbi Euſtath. ex Heſiodo laudat: νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. ex vſſ. ſpuriis 675 vbi paullo ante erat εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.

255. καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' — ἀπένεικας. „Nonnulli Κόον, etiam Calliſtratus ἐν τοῖς διορθωτικοῖς." Schol. A. Pronuntiabatur vulgo τὴν Κῶν. τὴν Κῶ v. Euſtath.

256. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε ῥιπτάζων iungere iubent Schol. br. eſſe enim pro ἐῤῥίπταζε χαλεπαίνων.

ἀνεγρόμενος Euſtath. pro var. lect.

Fabula de Herculis eſcenſione in inſulam Con, quam Meropes habitabant, e Pherecyde narratur in Schol. A. B. br. et ex eodem ap. Apollodorum. Verſum laudat Schol. Pindari Nem. IV, 40. nam et Pindarus fabulam attigit.

258. καί κε μ' ἄϊστον. h. e. ἀφανῆ. Cant. καί κ' ἐμ'.

259. εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν. „δμήτειρα. οὕτως ἐν πάσαις. Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος· μήτειρα" Schol. A. adde Euſtath. Atqui hanc formam pro μήτηρ ignorauit Homerus, vt nec aliam norat formam quam Δημήτηρ. Apollon. Lex. in Νύξ, excitat δμητῆρα vitioſe pro δμήτειρα, item Heſychius, iam emendatus.

„γρ. μ' ἐσάωσε" Barnes.

260. ἱκόμην Sch. br. interpretantur ἱκετεύων παραγενόμην. et Euſtath. ἱκόμην, ὅ ἐστιν, ἱκέτευσα. Bene. v. ad X, 123.

ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ. Suſtuli interpoſitam interpunctionem; eſt enim pro ἐπαύσατο χώεσθαι, ὀργισθῆναι. Ionicum ὁ δὲ παύσατο eſt in vno Vindob.

261. ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι. „Νυκτὶ θοῇ. nonnulli: φίλῃ· quod et melius. τί γὰρ πρὸς τιμὴν ἡ θοὴ Νύξ;" Sch. B. et Lipſ. Doctior tamen videri debet lectio θοῇ, Nocti propria, quatenus ipſa dea curſum

nocturnum celerrime peragit. Legerat quoque θοῇ Apollon. Lex. p. 45. Bentl. coni. Νυκτὶ θεᾷ vt Ο, 93 θεὰ Θέμι. 206 Ἶρι θεά. Et poteſt eo facere quod in Sch. br. adſcriptum eſt: ἢ θείᾳ.

ἅζετο — δασυνομένης — ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. Apollon. Lex. h. v. Etiam ap. Sophocl. Oed. Tyr. 155 ἀμφὶ σοὶ ἁζόμενος. vbi gloſſa ap. Brunck. εὐλαβούμενος. φοβούμενος.

ἀποθύμια. τὰ μὴ καταθύμια, ἀλλὰ προσάντη τῇ ψυχῇ Apollon. Lex. Alia, ſed eodem ſenſu apponunt alii, Sch. br. Heſych. Etymol. in quo ſunt λυπηρά. Eſt quoque ἀπὸ θυμοῦ εἶναι vt Α, 562.

ἔρδοι et ἕρδοι ſcribitur; nil refert: modo teneas, olim duas fuiſſe formas, aliam cum digammo, aliam ſine eo; Neceſſe eſt h. l. fuiſſe αποθυμια Fερδοι· v. ad Α, 315. Bentleius quidem coni. ῥέζοι.

265. ἢ φῄς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρυόπα Ζῆν', ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο. Etiam h. l. veteres grammatici disſenſerunt de voce ἢ, aliis, vt Aſcalonita, ἦ ſcribendum eſſe contendentibus, non modo ſi eſt *vel*, ſed etiam in interrogatione, ἦ in affirmatione; aliis in vtroque ἢ locum habere. Eadem dubitatio etiam h. l. occurrit in Ven. A. B. et Sch. Lipſ. ad 275.

ἀρηξέμεν Barocc. Mori. Ven. Lipſ. Harl. Moſc. 2. Vrat. b. nec male.

In fine vulgo exaratum Ζῆν' — ὡς. At eſt Ζῆ — ν' ὡς in Ven. Lipſ. Vrat. d. et edd. Rom. Turn. multa congeſſit ad hoc Euſtath. p. 984. Parum intereſt; hoc tamen grammaticis praeceptis magis conſentaneum. Dicta iam de his ſunt ad Θ, 206. vbi idem hemiſtichium erat.

παιδὸς ἑοῖο. de quo v. ad Α, 496 et Exc. de digammo.

266. Ἡρακλεῖος Townl. περιχώσατο ed. Rom. Moſc. 2. Vrat. d. vn. Vindob. alter ἐπεχώσατο.

267. ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων — ξ. „quod (iterum 275) πρεσβυτέρας et νεωτέρας

Χάριτας nouit Homerus" Sch. A. Necesse hoc non est; nam adiectum esse potest epitheton perpetuum ac proprium. Gratiae omnino sunt puellae tenera aetate, iuvenculae, ὁπλότεραι. Hoc est illud, quod apud Suidam in ὁπλότερος notatur, dici vocem et comparatiue, et absolute, vt sit omnino, in iuuenili aetate constitutus, in Homero autem accipi comparatiue, et eum duas γενέσεις Χαρίτων ὑποτίθεσθαι. quod tamen necesse non erat facere.

Ineptum est Scholion Porphyrii ad h. l. quo quaerit, cur promissa coniux maiorem vim ad Somni animum flectendum habuerit, quam thronus. Porro Charitem dicit h. l. esse οὐ προκαταρκτικὴν, ἀλλὰ μεμπτικὴν, lege ἀμειπτικήν. non de beneficio, sed grata voluntate χάριν esse accipiendam. Aliis modis argutantur alii et Eustath. p. 982, 42. At Schol. B. cestum tantum ad ἐρωτικὰ valuisse ait; itaque Pasitheae mentionem fuisse faciendam. Atqui ad Iouis amorem vnice cestus expetitus fuerat.

Ad v. 267. spectat gl. Suidae in ὁπλότερος.

269. Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα. Versus abest a Venetis A et B. Et ad 276 monet Schol. B. et Lipf. nunc a Somno nomen addi Pasitheae. Porro abest ab Harl. Lipf. Townl. Vrat. A. Mosc. 2. vno Vindob. merito pro insititio habendus. In edd. (adde codd. Cant. Vrat. b. vn. Vindob.) pro ἐέλδεαι legebatur ἱμείρεαι, quod ex v. 276 mutauit Barnes, qui primus vidit primam in ista voce esse longam, vt vel ex v. 163 supra apparet. In Vrat. b. versus extat, sed mendosus: Πασιθέης ἱμείρεαι ἧς αἰὲν ἤματα πάντα.

270. χήρατο et χήρατο scribitur vt in ceteris ex αι natis. At est aliud quod hic moratur quodque verbis Bentleii adscribam: χήρατο δ' Ὕπνος. Nusquam alias χαίρομαι. Δάτιδος illud: ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι non risissent, si Homerus dixisset χήρατο. Emendat itaque χαῖρε δ' ἄρ' Ὕπνος. Reponi potest: Datidis dictum (Pac. 290 Aristoph.) aliis de caussis rideri potuisse;

porro ap. Homerum esse ἐχάρην vt Γ, 23 et al. χαρέντες sup. K, 541. Nisi dicas, ἐχάρην diuersae indolis tempus esse (ductum forte a χάρημι) quam ἔχηρα et ἐχηράμην. E priore illo ductum fuit κεχάρομαι (a κέχαρα ex χάρω antiquo, vnde ipsum κέχαρμαι ducendum esse apparet) et κεχαρέω et κεχαρέομαι in Homero obuia. Hactenus ea, quae pro Bentleii obseruatione dici possunt. Praestat dicere, esse τὸ χήρατο s. non suspectum, obseruatu tamen dignum.

271. νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ· ἀάατον. de hac voce contraria asserunt grammatici praeeunte iam Apollonio Lex. ἀάατος ὁ ἀβλαβής — ἐνίοτε δὲ τὸν ἐπιβλαβῆ καὶ δυσχερῆ. Paria Sch. br. Sch. B. Etymol. h. v. et addant alterum esse referendum ad εὐόρκους, alterum ad ἐπιόρκους. Melius puto rem sic dispones: ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ est, quatenus sine noxa per Stygem peierari nequit. Multa cumulantur temere, inprimis apud Eustathium. Actum de voce sup. ad I, 116. Fuere voces ἄω, ἀάω, vnde ἀάσατο, *laedo*, βλάπτω, vnde ἄατος, *laesus*, (vt ἀάτη, βλάβη, vnde factum ἄτη) vel *qui laedi potest*, et praefixo α, ἀάατος, *qui laedi nequit impune*. ἄατον passim codd. et Etymol. et ed. Flor. Aldd. emendatum e Romana.

272. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα — ἕτ. „quod ἕτερος de duobus dicitur bene, Ἑλληνικῶς“ Sch. A. B. forte cum respectu ad alios qui ἄλλος male ita vsurpabant. Iidem cum Sch. br. iurari obseruant per duo elementa, „τὸ ξηρὸν καὶ τὰ ὑγρόν.“ Atqui iurat *per Stygem*, manu altera terra, altera mari iniecta; v. Not. Illustrat hinc iusiurandum οὐ δᾶν ap. Theocr. VII, 39 Schol. ad e. v.

273. ἅλα μαρμαρέην, respicit Hesych. μ. λαμπράν. Habet hinc Virgil. *marmoreum aequor*, quod hinc apparet esse λαμπρὸν a Sole. Contorte veteres τὴν λαμπρότητος θρεπτικήν, τοῦ ἡλίου. Sch. B. et Eustath.

ἵνα νῶϊν ἅπαντα. Vrat. d.

274. μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ — ⁒ „quod Zenodotus μάρτυρες legerat, ignorans apud Homerum μάρτυροι occurrere." V. ad A, 338. et al.

οἱ ἔνερθε θεοὶ sunt Titanes, Vrani soboles: Cronus Crius, Hyperion, Iapetus, Coeus," Sch. A. et Sch. br.

μ. ὦσιν et μ. ὅσσοι ἔ. θ. ap. Eustath. ὦσιν etiam ed. Rom. quod recte mollius censet Ernesti, equidem etiam verius. Certe ὦσ' οἱ vix Homericum est, primo propter duram elisionem, tum quod articuli vsum hunc ignorat. Consentiunt tamen in ὦσ' οἱ codd. etiam Ven. ὅσσοι Wasse praeferebat. ὦσ' οἱ νέρθε Cantabr.

275. 6. Laudat versus Pausan. IX, 35 loco noto de Gratiis p. 781. vbi in Homero modo vnam Vulcani vxorem, Charin, Σ, 382. modo plures memorari obseruat. Χάριτας ὁπλοτέρας non comparatiue esse dictas, sed iuvenculas per se, iam notatum ad vs. 267. De varietate in ἤ et ἦ notata grammaticorum v. sup. ad 265.

Πασσιθέην est in Lips.

276. ἧς αὐτὸς, sine τ', Zenodotus et Aristophanes." Nec erat τ' sup. 269. τῆς τ' αὐτὸς vn. Vindob. Deberi rhapsodo et hunc versum credere licet.

279. ⁒ „quod τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους appellat; id quod notandum propter alterum, Ὀλύμπιοι, A, 399. qui non sunt Cronii" Schol. A. et Schol. B. obseruat, „quod ὑποταρτάριοι sunt, non, qui sunt sub Tartaro, sed οἱ ἐν Ταρτάρῳ ὄντες."

Eustath. notat, adscripsisse nonnullos versum: „ὤμνυε δ' ἐκ πέτρης κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ. Emendauit Barnes: ἐκ πέτρηφι. Docet hoc quoque exemplum pruritum interpolandi Homerica. Confectus versus est partim ex Hesiodo, Θ. 851 Τιτῆνες δ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, partim ex O, 37.

Pausan. VIII, 37. p. 676 Τιτᾶνας ait πρῶτος ἐς ποίησιν ἐσήγαγεν Ὅμηρος, θεοὺς εἶναι σφᾶς ὑπὸ τῷ καλουμένῳ Ταρτάρῳ. καὶ ἔστιν ἐν Ἥρας ὅρκῳ τὰ ἔπη. quae verba si ita accipiuntur, ac si Homerus primus Titanas commentus sit, verum vix perspexisse videri potest Pausanias;

nam antiquioribus carminibus Titanum res expofitas fuiffe ipfa commemoratio in Homero obiter et ftrictim facta fatis arguit; fed eft ille primus et antiquiffimus, a quo Titanes memoratos videmus.

280. αὐτὰρ ἐπεὶ — verfus aliquoties iteratur in Odyffea, vt Od. B, 378. K, 346. cf. Notam.

281. ἄστυ λιπόντε. Barocc. λιπόντες.

282. ἠέρα ἑσσαμένω. Male Harlei. ἀέρα δ' ἑσσαμένω. nam eft ϝεσσ. Etiam apud Hefiod. Ἔργ. 125 funt δαίμονες ἠέρα ἑσσάμενοι, quos Plutarchus quoque memorat de Orac. def. p. 431. B.

283. 284. Laudantur a Strabone lib. XIII, p. 874 A, vbi locorum fitum cum ipfa narratione conuenire docet.

Ἴδην δ' ἱκέσθην. Vrat. d. ἵκανον.

Ἴδην δ' — Λεκτόν. ξ— „quod Ἴδην Λεκτὸν per appofitum dictum pro Ἴδης εἰς Λεκτόν. Nam Idae pars eft Lectum, promontorium.“ Schol. A. B. laudantque fimilia fup. Θ, 47. 48 et Od. Θ, 363. De promontoriis Idae v. ad M, 10. cf. ad Θ, 47. fq.

285. ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὕπ' ἐσείετο ὕλη legebatur. Venetus ὑπεσείετο. Ita erat lectum non modo in codd. Lipf. Mofc. 2. Vrat. d. verum et in edd. vsque ad Barnes. qui intulit ὕπ' ἐσείετο. At Schol. A. ὕπο σείετο notat legi ab Ariftarcho Ἰακῶς, h. e. fine augmento. fic et Zenodotus cum Ariftophane.“ Hoc igitur merito praefertur.

In fine σείετο ὕλη biatum facit. Forte fuit fcriptum σεῖετ' ἄρ' ὕλη, vt Bentl. iam emendauit. ὑπεσείετο ἴδη vn. Vindob. non minus vitiofe.

ὕλη. „γρ. Ἴδη“ Schol. Lipf. et hoc exhibet Vrat. d.

286. ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι. Argutantur Schol. et Euftath. noluiffe Somnum intueri oculos Iouis, antequam ille fopiendus effet; quod futurum erat fi ille Somnum vidiffet. Atqui eft fimpliciter: fubftitit, antequam a Ioue confpiceretur; pro hoc dictum: antequam Iouem ipfe confpiceret, in eius con-

ſpectum veniret. ὄσσε Διὸς ſunt vultus Iouis, vt inf. P, 167 κατ' ὄσσε ἰδὼν, vultum intuitus.

πάρος ἄστυ ἱκέσθαι, Cant. Vrat. A.

ἔμεινε. „γρ. ἔμιμνε“ Barnes.

287. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς, περιμήκετον. Ad h. v. ſpectat Heſych. in περιμήκετος. εἰς eſſe pro ἐπὶ ex hoc verſu illuſtrat Apollon. in εἰς.

ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ — non ſine cauſſa eſſe adiectum, quia ſeriori tempore nullae in Ida abietes prouenerunt, ex antiquioribus obſeruat Euſtath. neſcio an vere. Vix poeta in mythica hac narratione tam ſubtiliter topographiae rationem habuit.

288. δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. „quod aerem ab aethere diſtinguit, quoniam aether eſt ſupra nubes, aer inter terram et nubes.“ Schol. A. Eiusdem obſeruationis cauſſa verſum memorat Galenus ad Hippocr. Epidem. VI. To. IX. Chart. p. 496 et Stobaeus Ecl. phyſ. I, 23 p. 492 (Cant. p. 52.) Hic eſt ἀὴρ, ὁ περικεχυμένος ἡμῖν. Apollon. Lex. h. v.

πεφυυῖα. ap. Galenum l. c. πεφυκυῖα, contra proſodiam.

290. 291. ἥν τ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Schol. A. B. br. cum Euſtathio aiunt „eſſe hanc auem nigro colore, qui ferrugineo propior ſit; (vnde videtur dicta χαλκίς;) accipitrem magnitudine aequat, vocem habet φασσοφόνου (genus accipitrum eſt, palumbis inſidians) vt ait Ariſtoteles.“ Locus eſt in Hiſt. An. IX, 12. ἡ χαλκὶς ὀλιγάκις φαίνεται. οἰκεῖ γὰρ τὰ ὄρη. ἔστι δὲ μέλας, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ, ὁ φασσηφόνος καλούμενος. καὶ τὴν ἰδέαν μικρὸς καὶ λεπτός. κύμινδιν δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτήν. ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Ἰλιάδι, εἰπών· „χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Addit alia idem c. 32. Ex his Plin. X, 8 ſ. 10. *nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in ſiluis, interdiu minus cernens; bellum internecinum gerit cum aquila, cohaerentesque ſaepe prehenduntur.* In Scholiis memoratis ſequuntur quoque

haec: esse auem somnolentam; caput semper occultare sub frondibus; inde quoque nomen inditum: διὰ τὸ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτειν." Ergo putarunt eam proprie κρύμινδιν dictam; nimis acute! Habent tamen haec quoque Etymol. h. v. et Schol. Plat. ad Cratylum To. I. p. 392. dicerem sic saltem esse nomen petitum ἀπὸ τοῦ κύπτειν. Ceterum ex his discas forte auium classem; quale vero auium genus sit, haud inde compertum est; sufficit eam esse ex auibus carniuoris nocturnis. Nec plura suppeditant viri hoc studiorum genere clarissimi, Gesner. Buffon. nec Camus ad Aristot. l. c. Apollonius Lex. h. v. versu apposito addit satis supine: γένος ὀρνέου. nisi alia exciderunt. Nec aliter Hesych. vbi v. Not. Apponit versum Schol. Aristoph. Av. 262 et auem noctuam interpretatur.

Barnes e Tzetza Ms. memorat: ἄνδρες δέ τε κύμην. indocte. De duplici nomine eiusdem rei v. ad A, 403. 404. Disputauit de hac re Clarke ad vtrumque locum.

292. Ἥρη δὲ κραιπνῶς προςεβήσετο Γάργαρον ἄκρον. Erat προςεβήσατο inductum a Turnebo ex edit. Rom. at Flor. et Ald. προςεβήσετο, quod et codd. exhibent Ven. Lips. Mosc. 2. Vrat. b. d. duo Vindob. De varietate hac v. ad Γ, 262.

294. ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψε. repetitum vsum τοῦ ἴδε (scilicet pro vulgari, statim) commendat Schol. B. Cum digammum sit ϝίδε, necesse est δ' serius accessisse. Bentl. emendat ὡς ϝίδεν, ὥς. vt sit simile Theocriteo: ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη. Magis Homericum erit, ὡς δὲ ϝίδ' ὥς.

ἔρος, quod Homericum est, rescripsi pro ἔρως hic et Γ, 442. Est quoque h. l. in Schol. br. Eustath. ed. Rom. Turnebo.

πυκνὰς Lips. ἀμφεκάλυψε Schol. B. reddit per ἤγρευσε, vt a reti petitum sit. Apollon. Lex. reddit περιέσχεν, Hesych. περιεσκέπασε. περιέσχε.

294. ὡς — versus saepe laudatus propter sensum et propter formulam; etiam ab Hesych. in ὡς.

ſpectum veniret. ὄσσε Διὸς ſunt vultus Iouis, vt inf. P, 167 κατ' ὄσσε ἰδὼν, vultum intuitus.

πάρος ἄστεον ἱκέσθαι, Cant. Vrat. A.

ἔμεινε. „γρ. ἔμιμνε“ Barnes.

287. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς, περιμήκετον. Ad h. v. ſpectat Heſych. in περιμήκετος. εἰς eſſe pro ἐπὶ ex hoc verſu illuſtrat Apollon. in εἰς.

ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ — non ſine cauſſa eſſe adiectum, quia ſeriori tempore nullae in Ida abietes prouenerunt, ex antiquioribus obſeruat Euſtath. neſcio an vere. Vix poeta in mythica hac narratione tam ſubtiliter topographiae rationem habuit.

288. δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. — „quod aerem ab aethere diſtinguit, quoniam aether eſt ſupra nubes, aer inter terram et nubes.“ Schol. A. Eiusdem obſeruationis cauſſa verſum memorat Galenus ad Hippocr. Epidem. VI. To. IX. Chart. p. 496 et Stobaeus Ecl. phyſ. I, 23 p. 492 (Cant. p. 52.) Hic eſt ἀὴρ, ὁ περικεχυμένος ἡμῖν. Apollon. Lex. h. v.

πεφυυῖα. ap. Galenum l. c. πεφυκυῖα, contra proſodiam.

290. 291. ἥν τ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Schol. A. B. br. cum Euſtathio aiunt „eſſe hanc auem nigro colore, qui ferrugineo propior ſit; (vnde videtur dicta χαλκίς;) accipitrem magnitudine aequat, vocem habet φασσοφόνου (genus accipitrum eſt, palumbis inſidians) vt ait Ariſtoteles.“ Locus eſt in Hiſt. An. IX, 12. ἡ χαλκὶς ὀλιγάκις φαίνεται. οἰκεῖ γὰρ τὰ ὄρη. ἔστι δὲ μέλας, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ, ὁ φασσηφόνος καλούμενος. καὶ τὴν ἰδέαν μικρὸς καὶ λεπτός. κύμινδιν δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτήν. ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Ἰλιάδι, εἰπών· „χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Addit alia idem c. 32. Ex his Plin. X, 8 ſ. 10. *nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in ſiluis, interdiu minus cernens; bellum internecinum gerit cum aquila, cohaerentesque ſaepe prehenduntur.* In Scholiis memoratis ſequuntur quoque

haec: esse auem somnolentam; caput semper occultare sub frondibus; inde quoque nomen inditum: διὰ τὸ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτειν." Ergo putarunt eam proprie κρύμινδιν dictam; nimis acute! Habent tamen haec quoque Etymol. h. v. et Schol. Plat. ad Cratylum To. I. p. 392. dicerem sic saltem esse nomen petitum ἀπὸ τοῦ κύπτειν. Ceterum ex his discas forte auium classem; quale vero auium genus sit, haud inde compertum est; sufficit eam esse ex auibus carniuoris nocturnis. Nec plura suppeditant viri hoc studiorum genere clarissimi, Gesner. Buffon. nec Camus ad Aristot. l. c. Apollonius Lex. h. v. versu apposito addit satis supine: γένος ὀρνέου. nisi alia exciderunt. Nec aliter Hesych. vbi v. Not. Apponit versum Schol. Aristoph. Av. 262 et auem noctuam interpretatur.

Barnes e Tzetza Ms. memorat: ἄνδρες δέ τε κύμην. indocte. De duplici nomine eiusdem rei v. ad A, 403. 404. Disputauit de hac re Clarke ad vtrumque locum.

292. Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον. Erat προσεβήσατο inductum a Turnebo ex edit. Rom. at Flor. et Aldd. προσεβήσετο, quod et codd. exhibent Ven. Lips. Mosc. 2. Vrat. b. d. duo Vindob. De varietate hac v. ad Γ, 262.

294. ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψε. repetitum vsum τοῦ ἴδε (scilicet pro vulgari, statim) commendat Schol. B. Cum digammum sit ϝίδε, necesse est δ' serius accessisse. Bentl. emendat ὡς ϝίδεν, ὥς. vt sit simile Theocriteo: ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνη. Magis Homericum erit, ὡς δὲ ϝίδ' ὥς.

ἔρος, quod Homericum est, rescripsi pro ἔρως hic et Γ, 442. Est quoque h. l. in Schol. br. Eustath. ed. Rom. Turnebo.

πυκνὰς Lips. ἀμφεκάλυψε Schol. B. reddit per ἤγρευσε, vt a reti petitum sit. Apollon. Lex. reddit περιέσχεν, Hesych. περιεσκέπασε. περιέσχε.

294. ὡς — versus saepe laudatus propter sensum et propter formulam; etiam ab Hesych. in ὡς.

295. οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι. οἷον ὅτε. „γρ. καὶ, οἷος." Sch. A. quod et vn. Vindob. exhibet. Mirum eſt, quam aliena ad h. v. cumulata ſint a grammaticis: in Sch. A. B. et Sch. br. de Iunone ab Eurymedonte e Gigantibus compreſſa et Prometheo ex ea nato; tum Sch. B. exſcripſit longam λύσιν ἀπορήματος e Porphyrio, quae ad 301 et 304. et A, 423 ſpectat; dum quaeritur, ſi iurgia inter Oceanum et Tethyn iam multum temporis agitata fuerant (v. 305. 306) cur Iuno ad Oceanum non ſup. A, 423. vna cum ceteris diis ierit, et iam, tum iurgia Oceani et Tethyis compoſuerit? Nihil dici poteſt nugacius; nihil commune inter ſe habent hi duo tam diuerſi mythi. οἷον ὅτε πρῶτον παρεμισγέσθην Harl. ὅτε πρῶτον περ ἐμισγέσθην Venetus. πρώτιστον ἐμιγέσθην Vrat. A. Moſc. 2 ἐμισγέτην Lipſ.

296. φίλους λήθοντε τοκῆας. „φίλους ἐλήθοντο' τοκῆας" Schol. Theocr. XV, 64. vbi fabula narratur ex Ariſtotele, ad mentem Argiuorum; alia narratio fuit Cretenſium rhetorico ſtudio ornata ap. Diodor. V, 72. Vulgatam habet quoque Apollon. Lex. in εἰς p. 248. et Plato de Rep. III. p. 390 C. vbi merito in h. l. inuehitur. v. ad Apollod. I, 3. pr. p. 30 et ad II, 5. 11 p. 410. et ad Virgil. Exc. I, Aen. II. vbi de Piſandro agitur. nuper acceſſit nota Wernsdorfii Poet. Min. To. III. p. 540. Fuit Ἥρας γάμος argumentum multorum carminum, et, vt ex hoc ipſo loco apparet, iam ante Homerum. Ex noſtro loco hoc ſaltem diſcimus, nuptias eſſe factas clam parentibus, et quidem congreſſos eos eſſe ante nuptias iuſtas. Ex aliis auctoribus ſeruata ſunt ea, quae a grammaticis narrantur; v. c. quod Schol. A. ad Il. A, 609 memorat, per trecentos annos Iouem et Iunonem clandeſtinos amores exercuiſſe. Rarae fidei amores dices! per trina ſaecula ſeruatos! et multo magis mirum hoc, quod iis etſi per tantum temporis protractis iuſtae nuptiae ſucceſſere! Non itaque mirum, ſi per tot annos multa inciderunt, et ap. Theocr. XV, 64 dictum occurrit; noſſe mulieres omnia, καὶ ὡς Ζεὺς

ἠγάγεθ' Ἥραν. Ex iisdem poetis ductum esse debet, quod e Porphyrio seruauit Schol. B. ad vs. 296. 'Crono demum in Tartarum detruso Iunonem ab Oceano et Tethye Ioui nuptum datam esse; porro, e priore congressu natum esse Vulcanum, quem illa, vt pudori consuleret, prudenti consilio ἄνευ μίξεως se peperisse professa est; etsi vere esset Iouis filius, quod notat Homerus, cui Ἥφαιστος Διὸς φίλος υἱὸς est, vt inf. 338. tandem et illud, quod in insula Samo primis amplexibus Iunonis fruitus est Iupiter; vnde Samiis mos mansit, quem inter populos Slauicos passim vigere nouimus, vt in matrimonium conuenturi clam prius congrediantur quam nuptias iustas celebrent. Attigit quoque haec Eustath. p. 987.

298. Ἥρη πῆ μεμαυῖα — τόδ' ἱκάνεις. ποῖ Mori. „γρ. τίφθ' Ἥρη" Eustath. τόδε pro εἰς τόδε, pro ὧδε. Sch. B. substituit εἰς τόδε τὸ ὄρος.

299. τῶν κ' ἐπιβαίης. Zenodotus et Aristophanes sine κ'. Potest et per interrogationem legi." Sch. A.

301. hic et seqq. vss. repetiti ex oratione ad Venerem sup. 200 sqq. eadem fere lectionis varietas enotata. Ait Sch. B. et Sch. Lips. ἀθετεῖσθαι hos versus, quippe qui Iouis cupiditatem morantur et retundunt (ἀμβλύνοντες) Respondet ille: „male; immo vero accenditur Iovis cupiditas hac ipsa mora interiecta." Hoc tandem est sensum habere! Nec tamen hoc Scholion nisi ad vss. 304. 5. 6. spectasse videtur; alieno nunc loco assutum.

302. Versum recitat Diodor. I, 8 vbi veteres tradit *Oceanum* ad τὸ ὑγρὸν declarandum adhibuisse.

303. οἵ με σφοῖσι Ven. et Lips. Vrat A. etiam h. l. et Sch. A. γρ. μ' ἐν. vt sup. 202.

304. 305. 306. ※ — ἀθετοῦνται. et προηθετοῦντο παρὰ Ζηνοδότῳ. (vellem additum, num, quia non omnes codd. eos versus habebant) et asteriscus appositus, quod ad Venerem bene haec dicebantur vs. 200. 1. 2. non autem ad Iouem; nec vero necesse erat caussam memorare (οὐ γὰρ προσεδεῖτο προεράσεως (leg. προφάσεως) cum cestum illa haberet; Potuisset quoque fieri, vt ille comes

esse vellet." Sch. B. Argute sane! Potest res in vtramque partem disputari.

307. ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης. πολυπιδάκου Vrat. d. Eustath. vt sup. 157. πρυμνωρείῃ. τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τοῦ ὄρους Apollon. Lex. cum cet. grammaticis.

308. ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Iterum Od. Υ, 98 occurrit, nec praeterea. τραφερὰ γῆ, *compacta*, *densa*; notus vsus τοῦ τρέφειν, πηγνύειν v. c. γάλα. v. ad E, 903. Od. I, 246. Reddunt ξηρὰν Apollon. Lex. h. v. cum Hesych. Etymol.

309. νῦν δέ σευ. Sch. A. scribendum esse monet σεῦ. ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή. Scilicet ex grammatica obseruatione quam aliquoties vidimus: v. ad Z, 355. Cum inf. 327. in edd. οὐδὲ σεῦ admissum sit, reposui et h. l. cum Mosc. a. Vrat. b. d.

310. μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι. μετέπειτα. „μετόπισθε Zenodotus et Aristophanes. μετόπισθε κοτέσσεαι Mori et Barocc. Esset simile Od. E, 147 μή πως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος.

314. νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. Sitne τραπείομεν (τραπῶμεν) a vetere τραπέω pro τρέπω, an a τέρπω pro ταρπῶμεν, τραπῶμεν, dubitari iam inter veteres, vidimus sup. ad Γ, 441. vbi tandem apparuit verius esse τραπῶμεν pro ταρπῶμεν, εὐνηθέντε ἐν φιλότητι; nam haec sunt iungenda: sic inf. 331. τερφθῶμεν etiam h. l. exponit Sch. B. vtrumque Eustath. p. 989, 3. εὐνηθέντες Barocc. Lips. Vrat. d. Reprehensus locus a Platone de Rep. III, p. 390 B. C. recte, quatenus de decoro ethico quaeritur.

315. οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε — ξ— „quod sufficit (sufficiebat) vniuerse haec dicta esse, nec sigillatim exponere necesse est:" respectu versuum 317 sqq.

γυναικὸς absolute scil. θνητῆς. vt et alibi: ἤ θεὸς ἠὲ γυνή.

315. 316. recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 7. p. 129. Chart. et totum locum 315—327 Athenag. Legat. c. 27. irrisionis caussa.

317. vsque ad 327. — „ἀθετοῦνται versus decem, quod et absurda est enumeratio, Iunonem enim illa multo magis abalienare animo debebat et ipse Iupiter; si cupiditate flagrauit, non facile enumerandis amoribus tempus terere potuit. Etiam Aristophanes versus iam antea damnauerat" Schol. A. Sane absurdiora, quam hos decem versus, vix vnquam vllus commentus est rhapsodus. Admodum tamen disertos fuisse grammaticos in iis illustrandis, ex Eustath. patet p. 988. Debebant saltem commemorare haec: ad rudium aetatum connubiorum iura et morem haec esse referenda, cum pellices inducere nuptis liceret; et hoc ipsum accendere poterat Iunonis animum, si tot pulcerrimas feminas illecebris suis superaret.

οὐ δ' ὁπότ' ἠρασάμην. bene monet Clarke, e metrica lege ἠρασάμην non esse ab ἐράω, quod mediam producit; sed ab ἔρημι, ἔραμαι. Vnde et σ duplicatur in — ἐδάμασσεν ἐρασσάμενος ποταμοῖο ap. Apollon. IV, 544.

318. Versus cum 320. 322. 324. 5. ab Athenagora, Legat. f. 17. qui reliqua recitat, non memorantur.

θεόφι ἀτάλαντον. est pro θεοῖςφι, spectatque ad h. v. Hesych. θεόφιν, θεοῖς.

319. οὐδ' ὅτε περ. Vrat. A. οὐδ' ὁπότε.

De Danae et Perseo Scholion B. et br. illustratum v. ad Apollod. II, 4, 1.

320. ἣ τέκε Περσῆα. vltima per caesuram producitur, non eo modo quo in Πηλέα et similibus, Attico more, ap. Tragicos.

321. De Europa Schol. br. ad M, 397. ex Hesiodo et Bacchylide agunt. v. Not. ad Apollod. III, 1, 1. Pater h. l. Phoenix editur, alibi Agenor. Est Phoenix clarissimus, τηλεκλειτός. Aberratur per η, τηλεκλητοῖο in Lips. et al.

322. cf. N, 449 sq. ἣ τέκε μοι Μίνω τε. „Sic Zenodotus. At Aristarchus Μίνων" Sch. A. quod est in Vrat. b. In edd. vbique Μίνώ τε. videtur tamen alicubi legi quoque Μίνω καὶ et Μίνωα καὶ.

323. De Alcmena Scholion est in Sch. A. B. breu. quod conuenit cum Apollod. II, 4, 6. Alterum quoque de Semele e Bacchis Euripidis, congruit cum Apollod. III, 4, 3. Ad 323. 4. 5. Schol. A. obseruat Schema Homericum in enumeratione, cum, memoratis duobus, ad posterius primo loco redit, Ἀλκμήνης, ἢ ῥα. inde ad prius, ἡ δὲ Σεμέλη.

325. ἡ δὲ Διώνυσον. Variare scripturam in libris hoc quoque loco, Διώνυσον et Διόνυσον, notat Eustath. ex more.

326. E Cerere Proserpina, e Latona suscepti Apollo et Diana.

327. οὐδ' ὁπότε Λητοῦς. οὐδ' ὅτε περ ap. Athenag. f. 17.

οὐδὲ σεῦ αὐτοῦ. non οὐδέ σευ. quia αὐτοῦ adiectum. Ex doctrina Apollonii de Syntaxi p. 141. v. sup. ad vs. 309.

329. ὡς σέο. ὀρθοτονητέον σέο. Schol. A. ex eodem placito grammatici.

330. αἰνότατε Κρονίδη. In seqq. varie interpungi posse, obseruat Schol. A. Equidem nil moueo.

ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes.

331. εὐνηθῆναι ἐν φιλότητι iungenda; v. sup. ad 314.

332. τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα. περιφανῆ ἐστι. φανερά. Schol. br. Et ad h. v. spectat Hesych. h. v. πέφανται, φανερόν ἐστι. leg. φανερά. Ed. Rom. τάδε πρ.

333. πῶς κ' ἔοι, εἴτις. „ἔοι ἀντὶ τοῦ εἴη" Apollon. Lex. addito hoc versu. Et Hesych. ἔοι, ὑπάρχοι. γένοιτο.

Ceterum Iuno in his videtur vereri, ne idem sibi eueniat, quod Veneri cum Marte cubanti, Od. Θ, 270 sq.

335. θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν πεφράδοι. Apollon. Lex. h. v. διασημήνειε. ὁ δὲ Ἀπίων αἰνεῖτοι· τοῦ Ἀριστάρχου σεσημειωμένου, ὅτι τὸ φράσαι μηδέποτε ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσεται. Aut corrupta haec aut non accurate pronuntiata. Voluit Aristarchus πεφραδεῖν sensum habere

τοῦ διασημαίνειν, declarare, indicare, monſtrare, non vero τοῦ εἰπεῖν. Omnino Ariſtarchus contenderat in Homero Φράσαι non eſſe εἰπὲ, ſed, repuⁱa, διανόεου, vt A, 83 vbi v. Obſſ. Φράζεσθαι, eſſe, reputare, nusquam in Homero, pro εἰπεῖν. forte nec Φράζειν. Etſi verum eſt redire ſaepe hoc, declarare verbis, ad notionem τοῦ εἰπεῖν. Ita quoque πέφραδε. v. c. inf. 500. Itaque Schol. br. πεφράδοι. Φράσειε. δηλώσειεν. εἴπαι. Et Heſych. πεφράδοι. διασημήνειεν, εἴποι.

οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην. Barocc. οὐκ ἂν ἔπειτα. Tum Lipſ. θεῶν πρὸς δῶμα.

336. ἀνστᾶσα. male paſſim ἀναστᾶσα cum metri vitio; ſic quoque Lipſ.

337. ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις. „ῥ' vt dixiſti" Clarke. ῥα. ἄρα, eſt, vtique.

338. τόν τοι Φίλος υἱὸς ἔτευξε. „Φίλος υἱὸς — quod ſecundum Homerum Vulcanus Iouis et Iunonis eſt filius; (vt iam Il. A, 578) apud Heſiodum ſolius Iunonis. cf. ad 295.

339. θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε. poſtibus fores applicuit. v. ſup. ad 167.

340. εὔαδεν ſpiritu leni Aſcalonita tuitus eſt, vt ὅλος, οὖλος. At Sch. A. magis probat εὔαδε. idem εὖ pro adverbio habuit." Scripſit ergo εὖ ἅδε. Adeo ignorauit grammaticorum ſchola υ eſſe ex digammate: εϝαδε pronuntiato vt εϝϝαδε. Conf. de his ad E, 203. Γ, 173. add. I, 173.

κίοντες pro κείοντες eſt merum ſphalma ed. Lipſ. κέειν, κείειν, κοιμᾶσθαι.

341. Τὸν δ' vitioſe ed. Steph.

342. μήτε θεῶν — μήτε τιν' ἀνδρῶν. θεὸν Ven. A. et B.; cum iis Moſc. a. Vrat. d. et Vindob. etſi hi duo adſcr. ω. vt et Schol. B. addit, melius eſſe θεῶν, vt ἀνδρῶν. — μήτε τιν' ἄλλον Vrat. d.

344 et 346. Iam ſup. ad 160 monitum, multas ineptias ad h. l. cumulatas eſſe a veteribus ad interpretandum locum et ad auertendam flagitii notam inprimis a

Ioue. A Platone Homerum merito esse reprehensum, vt a philosopho, quis aegre ferat? sed dicendum erat, poetam non philosophi partes, sed poetae tueri; etsi etiam poetam honestatis amor et studium decet. Erat Iupiter aliqua arte detinendus et ab adspectu pugnae auocandus. Non poterat ille fistula et carmine ad somnum pellici, vt Argus a Mercurio; Iunonis eae erant partes; quid illa potentius et accommodatius consilium excogitare poterat, quam blanditias muliebres, et somnum! — a sensu huius rei tam alieni sunt grammatici, vt inter alia Sch. B. et Sch. br. poetam censeant sensisse, se rem absurdam memorare et propterea repente v. 347 sq. ad alia sermonem traduxisse. ἐκπεσὼν εἰς φορτικοῦ πράγματος διήγησιν, ἐφ' ἕτερα τὸν λόγον μετήγαγε. vss. 347 sqq. At veteres caussam poetae cupide susceptam *male egere*, dum ad *allegoricam interpretationem* confugerunt: ver adumbratum esse voluere; Iunonem esse aerem, atmosphaeram, mixtam aetheri, Ioui. Sic Heraclides de Alleg. Hom. c. 39 vbi ipse cestus ad ver transfertur p. 129. ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης — ἐπειδήπερ αὕτη μάλιστα τοῦ ἔτους ἡ ὥρα τὸ τερπνότατον ἐπλήρωσε (leg. ἐκλήρωσε) τῶν ἡδονῶν μέρος. Caput hoc insertum Schol. B. praefixum tamen est *Porphyrii* nomen. Dicemusne libellum, qui sub Heraclidis nomine extat, Porphyrii esse? an alter exscripsit alterum? Alia quaestio est, annon iam tum, cum a poeta insereretur hic locus carmini, extiterit aliud carmen physici argumenti, quo terrae fecunditas per Iouis et Iunonis amplexus esset declarata; vnde poeta in epicam narrationem id transferre potuit.

Aliud Scholion ad 344. alia, eaque meliora inseruit. Sunt, ait, tres modi, ad quos omnis poesis exigenda; ὁ μιμητικὸς τοῦ ἀληθοῦς· ὁ κατὰ φαντασίαν τῆς ἀληθείας, ὃν δεῖ μὴ κατὰ μέρος ἐξετάζειν. ὁ καθ' ὑπέρθεσιν ἀληθείας καὶ φαντασίας· ὡς Κύκλωπες, Λαιστρύγονες, καὶ ταῦτα τὰ παρὰ θεῶν." Attamen et haec vltima ex genere verisimilium sunt; etsi alio modo.

Tandem importuna eſt quaeſtio in Sch. B. ad 345. Si ne Sol quidem auream nubem perſpicere potuit, quomodo Somnus hoc potuerit? Dum mens ſuauiſſima rerum ſpecie et verborum dulcedine delinitur, non id cogitat, quomodo Somnus nunc vim ſuam exſeruerit in Iouem.

346. ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν. Ita vbique legitur; etiam ap. Apollon. Lex. in ἀγκάς. Barocc. ἔλαζε. Enimuero vſus probat λάζεσθαι. Sup. E, 371 ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν.

347. τοῖσι δ' ὑπὸ Χθὼν — Locus a multis expreſſus; in his a Petron. 127. At nihil dulcius loco Georg. II, 325 ſq. Recitat quoque verſus dulciſſimos Sext. Empir. adu. Grammat. p. 280 etſi in intemperantiam Iouis inuectus.

348. λωτὸν δ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον. ἑρσήεντα ἰδὲ cum hiatu ipſe Ven. Porphyr. Heraclides l. c. Eſt tamen haud dubie emendandum ἑρσήεντ' ἠδέ. Nunc confirmatus ex Apollon. Lex. in ἑερσήεις repono hoc.

349. ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε. „Sic Ariſtarchus; in nonnullis tamen: ἄειρε, et ἔερπε, (vitium librarii) in Chia ἵκανε. Zenodotus ἵν' ἀπὸ χθονὸς ἀγκαζέσθην." Sch. A. Videmur veram lectionem in edd. habere. ἄειρε eſt interpretamentum. Etiam Sch. br. ὑψόσ' ἔεργε. εἰς ὕψος ἐβάστασε — ἀνεῖχε.

350. τῷ ἔνι vn. Vindob. τῷ δ' ἔνι.

351. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι. „Zenodotus: ἐπέπιπτον" Schol. A. — „Acuendum στιλπνὸς, — et προπαροξυτόνως ἔερσαι, at Aſcalonita ἐέρσαι." indocte, ait Schol. A. eſſe enim ab ἔερσα, ἔερσαι, vt ἄελλα, ἄελλαι. Legerat eadem Euſtath. Fuit olim ἐέρσαι. v. ad Λ, 53.

352. ἀνὰ Γαργάρῳ quod pro ἐπὶ eſt, notatu dignum viſum Apollonio Lex. in ἀνά.

353. ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς. Quaeri poteſt, ſitne Ὕπνῳ et hic ſcribendum, vt deus oppreſſerit Iouem. Latebat ſane ille in inſidiis, putandusque eſt tempeſtiue adfuiſſe ad ſomnum affundendum Ioui, etſi poetae non

377. ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω. ἐνδύτω, nam ἐνδύνειν cum tertio casu iungitur. vti K, 254. vbi vide.

378. οἱ δ' ἄρα: vt solent, vt par erat. Clarke.

379. τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ. — propter τὸ οὐτάμενοι· quod cominus vulnerati. Laudat versum Apollon. Lex. in κόσμος· „ἐπὶ δὲ τοῦ διατάξαι· τοὺς δ' αὐτ' ἐκόσμεον βασιλῆες." Saltem deb. τοὺς δ' αὖτε βασιλῆες. Pro his grauiora erant, quae monenda fuissent a grammaticis. Fac haec ita se habuisse, vt sup. ad vs. 370 a me expositum est: recessisse turmas Achiuorum aliqua parte pugnae; hasque fuisse, ad quas reges vulnerati accederent; permutant arma sua firmiora permittuntque iis, qui minus valida haberent; ita vero ipsi tres numero non nisi tres armarunt armis idoneis, quid ergo ceteri? his persuadere debuere, vt ipsi inter se arma permutarent; hoc sensu accipienda sunt vs. 381 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον, arma eorum permutarunt, auctoritate sua effecerunt, vt permutarent illi arma. Haec videtur sensisse vetus grammaticus ap. Eustath. p. 992, 33.

382. ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν — „quod hic versus iugulat vss. 376. 377, nam meliora, non maiora, arma eos sumsisse hinc apparet" Sch. A. Multa argutatur Schol. B. Enimuero maiora iam vidimus ad 376 eadem esse h. l. quae meliora. Idem scutum potest esse et magnum et bonum, ergo et aliud alio maius et melius. ἐσθλὸς est vir fortis et validis viribus, ergo et ἐσθλὰ τεύχεα sunt valida.

ἐσθλὸν ἔδυνε Ald. 2. cum sequacibus et Turn.

χέργα ed. Rom. χέρηι δὲ χείρονα vn. Vindob.

δόσκον intulerat Barnes ex Eustathio et ed. Rom. δόσκεν ceterae edd. et codd. ipse Lips. et Ven. c. Schol. br. Addit Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, δόσκεν. Idem tamen: ἔνια τῶν ὑπομνημάτων, δώσκεν. καί ἐστιν εὐφραδέστερον. cur hoc sit elegantius, non apparet. Forte non δώσκεν erat, sed δῶκεν. hoc et in vno Vindob. le-

gitur. Supra iam I, 331 δόσκον occurrebat, quod Etymologus illustrat. Etiam in Hesychio est δόσκον, ἐδίδουν. quod ad eundem locum spectare puta. Eustathius ait: δόσκον γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι. quinam libri ei ita dicti sint, non assequor. Certe h. l. δόσκεν praestat, iudice quoque Bentleio, respondet τῷ ἔδυνε. Conuenit vs. 377 δότω — δύτω.

383. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο. Vnus Vindob. αὐτοὶ — Grammatico debetur ῥ'. Erat επει ϝεσσαντο, ἐπεὶ ἕσσαντο. νώροπα χαλκόν. vidimus iam B, 578.

384. ἦρχε δ' ἄρα σφι. Lips. ἦρχε δέ σφι. „ἄρα, vt promiserat v. 374." Clarke.

385. ἄορ τανύηκες. Vid. ad H, 77. Π, 473. 768.

386. εἴκελον ἀστεροπῇ. Male ἴκελον codd. et edd. quod metro iubente correxit Barnes.

τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι. Eustath. τὸ δὲ οὐ θέμις ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνατόν ἐστι. — τὸ δὲ μιγῆναι ἐν δαΐ, ὅ ἐστι ψαῦσαι ἢ πελάσαι κατὰ τὴν μάχην. τῷ δὲ et ad Neptunum et ad τὸ ἄορ potest referri; alterum hoc propius et melius. At Schol. br. τῷ δὲ Ποσειδῶνι οὐ δίκαιόν ἐστι μιχθῆναι ἐν τῇ ὀλεθρίᾳ μάχῃ. Sequitur tamen: ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας. πεποίηται γὰρ (τὸ ἄορ) εἰς φόβον, οὐκ εἰς φόνον. Barnes ita accipit, quasi esset: σὺν τούτῳ ξίφει οὐκ ἐξῆν αὐτῷ (Neptuno) μάχεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὸ δέος αὐτοῖς ἐμβαλεῖν. Et Clarke: τὸ δεὸς ἰσχάνει ἄνδρας." maris nimirum strepitus milites terrefecit." Mirum, viros doctos ita tricari, cum simplex et aperta sit sententia: ensis tam tremendus erat, vt nemo auderet ei se offerre, sed omnes fugiebant eius adspectum, eoque occursum ipsius Neptuni.

387. ἐν δαῒ λευγαλέῃ. „Alii δάϊ. Sic Ascalonita, vt Θέτι. at, pergit ille, οἱ πλείους, ὡς Φλεά." forte ὡς Φλεΐ. quod fuisse videtur nomen Bacchi: ὁ Φλεύς, Φλεός, Φλεΐ. Apud Hesych. est Φλέω ἱερόν. f. Φλεῷ, vel Φλεών. Grammaticus in Schol. A. probat δαΐ, vt μηνί, χηνί; κτλ. (debuere ergo ducere a δάς, δαός, δαΐ.) Schol. B. laudat ex Callimacho: ἐς δάϊν ὁπλισμόν. ἵππειον. Etymol. in δῄοις.

δάϊς βαρύτονον. Καλλίμαχος· ἐς δάϊν ἐρχομένων. Mirum, de hac voce nunc agi, cum iam praecessisset ἐν δαΐ λυγρῇ. Il. N, 286. ἀνδάϊ. Townl.

388. Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε. Cant. δ' αὖ. Cant. Mori. Lipſ. Ven. Vrat. b. d. vn. Vindob. ἐκόσμει.

389. ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν. De modo loquendi eiusque cauſſa, dictum ad N, 358. 9. τάνυσσαν „ſic per α ſcribendum eſſe" monet Schol. A. Quid ergo aliud ſcriptum ab aliis fuit? puto τάνυσσεν.

391. ὁ μὲν Τρώεσσιν ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων. „quod ὁ μὲν, ὁ δὲ, illud ad poſterius, hoc ad prius refertur." Praeceſſerant: Ποσειδάων καὶ Ἕκτωρ.

392. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε. Sublime phantaſma. „ἐκλύσθη, ἐκλυδωνίσθη, συναγανακτοῦσα Ποσειδῶνι, καὶ αὔξασα τὴν βοὴν, ἡ θάλασσα. παρατηρητέον δὲ, ὅτι, πρὶν εἰπεῖν τι τῶν κατὰ τὴν μάχην, θορυβεῖ τὸν ἀκροατήν. Schol. B. Bona obſeruatio! Excerpſit nonnulla ex hoc Scholio Euſtath. qui laudat alterum locum Od. I, 484 iacto a Cyclope ſaxo: ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης. ἤγουν, κλύδωνά τινα ἔπαθε διὰ τὸ τῆς πέτρας μέγεθος.

κλύζειν proprie non eſt alluere, ſed Latinorum vndare, fluctus ciere, et κλύζεσθαι, fluctibus agitari. Inde eſt fluctus allidere, inundare; quo fit vt obuia vel alluantur vel vndis obruantur. Apollon. IV, 608 εὖτ' ἂν δὲ κλύζωσι κελαινῆς ὕδατα λίμνης ἠϊόνας. et I, 541 ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο, aduoluebantur, alluebant.

Eſt tamen in pulcerrimo loco aliquid, quod, ſi moroſior ſis, offendat: ſcilicet, quod, cum praemiſſum ſit praeclarum illud phantaſma ἐκλύσθη δὲ θάλασσα, mox tamen in comparatione prima e trinis memoratur idem maris aeſtus: οὔτε θαλάσσης κῦμα —

Aliud, ſed quod nimis ſubtile eſt pro poeta, Koeppen ad h. v. monuit: volui nunc fluctus ad littus, ergo vento ab occidente flante. Atqui paullo ante M, 252 ſq. ab oriente ſpiraſſe ventum neceſſe eſſe, nam ab Ida

ortum puluerem ad naues egisse. qua animaduersione adductus vir sagacitate mira versus ornatos 392. 393 in suspicionem adducebat. Enimuero mutari potuit ventus; nec poeta dignum erat, vt de physica subtilitate tam anxie laboraret.

394. οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον &c. „quod Zenodotus primam comparationem (vss. 394. 395.) fecerat vltimam (post 397)" Sane ex rerum natura primo loco ventus motus esse debet, cuius vi fluctus mouentur, et incendium; at poeta non videtur trinas has comparationes ita inter se iunctas velle, vt alia caussam, alia effectum eius caussae declaret; sed sunt tres comparationes rerum ad sensum potentium. Contra gradationem agnoscit Schol. A. ὁ δὲ Ὅμηρος τὰ ἐπιτατικώτερα λέγει. πάντων δὲ ἐπιτατικώτερον ἀνέμου φορὰ, ἥτις καὶ τὰ ἄλλα κινεῖ, θάλασσαν καὶ πῦρ. In similem modum commentatur Schol. B. Ceterum potuere rhapsodi memoria falli et in enumeratione trinarum comparatio ab alio alio ordine institui.

οὔτε θαλάσσης. respondet mox οὔτε — οὔτε. Ita sine copula cum superioribus sententia procedit. Sin requiras: *non autem, nec vero,* scribendum erat: οὐ δὲ θ.

Interpungitur post βοάᾳ ποτὶ χέρσον. ita, mare fremit allisum littori, προσρηγνύμενον τῇ γῇ. Potest quoque iungi βοάᾳ, ποτὶ χέρσον ποντόθεν ὀρνύμενον.

προτὶ et ποτὶ etiam h. l. variat.

395. ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω. Lips. πνοιῇ ἀνέμων. et Cant. πάντοθεν.

396. οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο. „τόσσος γε. sic Aristarchus; at Tyrannio τοσσόςγε. non bene. Nam si vel maxime dicas, γε esse paragogicum, scribitur tamen vel sic ἔγωγε. ἔμοιγε.

Pro τόσσος γε in edd. inde ab Ald. 1. est τόσσος τε. Reduxit γε Steph. quod Flor. et Rom. habebant.

ποτὶ. reddi video: *neque ignis tantus adfremit* nec quicquam praeterea monetur. In Etymol. voc. βρόμος legitur τόσσος γε πέλει, et in Schol. Apollon. III, 860

τόσσος γὰρ πέλεται. Ita vno et altero modo molliri pot-est lectio. Eustathius ait, ποτὶ vacare; nam nihil esse quo referri possit. Dicendum foret potius ita: πρὸς retrahendum esse ad πυρὸς, vt sit βρόμος (γίνεται) πρὸς πυρός. Facillimum esset ποτὲ legere vt sit οὔ ποτε. Non tamen male censeas, πέλει esse veram lectionem, corruptam ex proximis. Suppeditat aliquid, quod teneri potest, Vrat. d. ποθὶ, vt toties ποθὶ est που. οὔτε που. Sic N, 309 ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι — Ω, 420 οὐδέ ποθι μιαρός. Consentiunt duo Vindob. qui habent γέ ποθι, et γε πόθι.

βρόμος. κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος. Schol. B. br. Eustath. Etymol. Hesych. et ad e. l. Not. Bentleius tamen, cum βρόμος nusquam alibi (in Homero puta) occurrat, emendabat δρυμὸν, ita ποτὶ δρυμὸν bene sibi constat. Vti alibi διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.

397. ἅτε τ' ὦρετο καιέμεν ὕλην. „in nonnullis commentariis ὤρορε. vt, ὦρορ' ἐπαΐξας (B, 146) Schol. A.

οὔρεος ἐν βήσσῃς. „γρ. ἐν βήσσῃσ' (vt in Ven. Mosc. 2.) et βήσσῃ" Steph. Hoc alterum Turnebus admisit.

398. οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν. „τόσσον γε. sic per ν" ait Sch. A. Fuit ergo quoque lectum τόσσος. atque hoc editum non modo in Flor. Ald. 1. sed in Aldd. ceteris et hinc ductis, seruatum quoque a Turnebo. Recepit τόσσον Steph. ex ed. Rom. Basil.

ποτὶ δρυσὶν, Harl. et vn. Vindob. cum Veneto περί. Ernesti: „libri (velim audire qui?) variant inter ποτὶ, προτὶ, ποτέ. durius est ποτὶ vel προτί. quid si ποθί?" atqui nihil h. l. est, cur ποτὶ pro πρὸς repudiemus: pro ἐν δρυσίν, ἐπί.

δρυσὶν ὑψικόμοισιν. Agathocles ap. Eustath. h. l. et ad Od. E. p. 1524, 27. legit: ἰξοφόροισιν. videtur tamen merum commentum grammatici esse, in quod ille inciderat forte memoriter, quia Sophoclem meminerat ἰξοφόρους δρύας dixisse in Meleagro, quod ex Hesychio novimus.

399. ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται. „qui etiam maxime“ Clarke. non video, vbi, etiam, lateat. ὅς τε est idem quod ὅς. saltem, qui quidem.

400. ὅσση ἄρα Τρώων. „Fuit quoque lectum τόσση, at ὅσση Aristarcheae; etiam Zenodotus, Aristophanes“ Schol. A. B. Sane τόσση etiam ap. Eustath. tum Mori. Barocc. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. d. vn. Vindob. Lips. c. altero adscripto.

ἄρα „vt iam dictum est“ Clarke.

401. δεινὸν ἀϋσάντων. ἀϋσσάντων, ignoratione prosodiae, edd. Aldd. et al.

402. Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε. ⸖ sed sine scholio. Forte spectauit ad omissum κατὰ Αἴαντος. vel propter ἀκόντισε sequente ἔγχει, cum alias sit ἀκοντίζειν ἔγχος, notante quoque Eustathio. Occurrit tamen alterum et alibi in Homero N, 183 et saepe etiam ap. Pindar. I, 1, 33.

403. ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ. Sch. br. πρὸς ἰθὺ αὐτοῦ. Etiam Eustath. ait esse pro κατ' ἰθύ. ἀντικρὺ ἵστατο. ἀντιπρόσωπος. Immo vero προσετέτραπτό οἱ τὸ ἔγχος ἰθύ. προστρέπεσθαί τινι, pro, πρός τινα. Lips. τρέπετο.

404. τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην. Pro τῇ ῥα alii τοῦ et τῷ“ Clarke. nescio vnde. πετάσθην Ald. 2. sicque Lips. At τετάσθην etiam optimi Townl. Veneti cum Eustathio. τετάσθον vn. Vindob. perperam. requiritur tertia dualis ab ἐτετάμην, obuia iam supra Δ, 536.

405. ἤτοι ὁ μὲν σάκεος — ⸖ quod et ensis et scutum e balteo apta erant.“ Sch. A. quasi res noua occurreret! Apud Eustathium balteus hic confunditur ansa, corio, quo antiquitus scutum manu prehendebant.

406. τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Ἕκτωρ ⸖ „quod ἐχώσατο est ἐχύθη.“ leg. συνεχύθη, perturbatur. Apollonius in χωόμενος. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος· χώσατο δ' Ἕκτωρ. Similia Hesych. cf. ad N, 165. Porro stigme apposita: „quod Aiax apud Homerum est inuulnerabilis, ἄτρωτος“ Sch. A. ducta sci-

licet eſt narratio de Aiace inuulnerabili; ex eo, quod apud Homerum nulla vulneris accepti occurrit memoratio de Aiace: cf. Euſtath.

407. ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ — Male legebatur vulgo ὅττι δή οἱ. contra metrum. Emendatio eſt obuia, et iam a Bentleio adſcripta erat; firmatur quoque a codd. Mori. Cant. Harl. Vrat. A. d. b. Moſc. 2. binis Vindob. Lipſ. Ven. Et ſic lectum iam in ed. Flor. Aldd. Corrupta lectio a Turnebo e Rom. edit.

408. ἂψ — ἐχάζετο, obuerſo tamen pectore vt e ſeqq. apparet. Notat quoque Schol. B.

409. τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα. Lipſ. ἐπιόντα. male. Ern.

410. χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν h. e. χερμαδίῳ τινὶ τῶν χερμαδίων, ἃ ἐκυλίνδετο. ἔχματα νηῶν, ἐρείσματα, πρὸς τὸ μὴ ἔνθα καὶ ἔνθα κλίνεσθαι Schol. B. κρατήματα. στηρίγματα, ὑπερείσματα. Euſtath. κωλύματα ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν. Apollon. Lex. et Heſych. Sunt quae ἕρματα dicuntur. Vocem iam legebamus M, 260. N, 139.

412. στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος. „βεβλήκει. ſic Ariſtarchus ſine ν. At Zenodotus et Ariſtophanes βεβλήκειν." Schol. A. Vt hoc aſſequaris, antiquae formae recordandum eſt, in plusquamperfectis tertiae perſonae: ᾔδειν pro ᾔδει. ἤσκειν pro ἤσκει. ergo et βεβλήκειν pro βεβλήκει. Ad Ionicam et Atticam dialectum reuocarunt haec grammatici. v. ſup. ad Γ, 388. „γρ. στῆθος ἐβεβλήκει" Barnes.

Eſt hic iactus magni ſaxi Aiacis manu inſignior duobus aliis ſimilibus, altero Diomedis, ſup. E, 302 ſq. et Aeneae Υ, 285. celebratus Agathiae luſu: Μή με τὸν Αἰάντειον. quem Barnes iam notauit in Anthol. Steph. I, 5. p. 6. Brunck. To. III, p. 62.

413. στρόμβον δ' ὥς, ἔσσευε βαλών, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ. „στρόμβον. ὡς ῥόμβον περιφερῆ. λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβηκα." Plura et alia habent Sch. B. et Vict. Sch. br. Euſtath. Eſt *turbo*. verum de puerorum

turbine poeta vix cogitauit; debuit esse rotundus lapis, discus, qui iaceretur. Multo minus probandus Apollodorus qui ὄστρακον τῶν κογχυλίων, *contorta volumina conchae*, intellexerat: v. fragm. Apollod. e Nicandri Schol. p. 1152. Per ῥόμβον explicant quoque Apollon. Lex. Hesych. Etymol. — ἔσσευε quod ἐπιδινήσας Γ, 378.

περιέδραμε sc. saxum, non Hector, vt Sch. B. accepisse videtur cum aliis ap. Eustath.

πάντῃ Ven. at Scholio B. praefixum πάντα. Respexit locum Virgil. Aen. VII, 378 sq.

414. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς. ὑπὸ πληγῆς Ven. (et Harlei. cum altero pro var. lect. Vrat. d. item vn. Vindob.) At Sch. A. subiungit: γρ. ῥιπῆς. quod vocabulum sollenne de fulmine.

ὑπαὶ et h. l. edd. a quibus recte discessit Wolf. ὑπὸ Veneti, Mori. Cant. Lips. ἐξέριπε Mori. et ipsum recte ante δρῦς. Apollonius tamen et ipse: ἐξερίπῃ, ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἔρας. laudato hoc versu. et ex eo Hesych. et Sch. br. ἐκπέσῃ. Et sane subiunctiuus doctius et Homerice ponitur: v. Excurs. I ad IX (J) p. 696.

416. τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται. ⸖ „quod οὔπερ θράσος designat contrarium, δέος. (πάντες δὲ αὐτὸν καταπλήττονται οἱ ἰδόντες Sch. br.) At Aristophanes legebat: τὸν δ' οὔτιν' ἔχει θράσος ὅς τις ἴδηται.“ Ita τὸν debuit retrahi ad κεραυνὸν, ὅςτις ἴδηται τὸν, τοῦτον. τὸν δ' οὔκεν Barocc.

418. ὡς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν. ⸖ „quod ὠκὺ legendum, siue vt sit ὠκὺ μένος, siue vt sit pro ὠκέως, vt ὀξὺ δὲ κωκύσασα Il. Σ, 71. Atque sic Aristarchus legerat. At Massaliotica et Chia editio ὦκα.“ quod et Venetus habet.

419. ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη. Sch. B. αὐτῷ, τῷ δόρατι. Immo *Hectori*, vt et Sch. A. ἐπικατεκάμφθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπίς, ὅ ἐστι, κατηνέχθη. Sch. br. In voce ἑάφθη vterque Schol. Venetus conueniunt in eo, vt ab ἕπεσθαι ducant: ἐπισυνήφθη. ἐπηκολούθησεν. συγκατενέχθη. Etiam h. l. ἐάφθη scribitur et ἑάφθη. prius me-

lius; est pro ἥφθη, ἐφήφθη. ἐφάπτεσθαι. innecti, annexum esse. Verum de his iam disputatum ad N, 543.

421. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες. ⁓ „quod ἰάχοντες, vt ὀρέγοντες." scil. accentu Sch. A.

423. ἀλλ' οὔ τις ἐδυνήσατο — ῥ interposuerat Barnes: οὔ τις ῥ' ἐδυνήσατο. Bentl. οὔ τις γε δυνήσατο. ἐδύνατο Barocc. Mori. ἐδυνήσετο Lips.

424. οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν. ⁓ „quod nunc distinguit poeta οὐτάσαι et βαλεῖν."

πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι. περίβησαν. ὑπερεμάχησαν. v. sup. ad E, 21. „In alio περίβησαν ἅπαντες." Sch. A.

427. τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὗ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν — „τῶν δ' ἄλλων. Zenodotus τῶν τ'." εὗ Ven. sicque praefixum vtrique Schol. male. Nam εὗ vt ἕο, οὗ, pro αὐτοῦ. Ex grammaticorum praeceptis h. l. encliticum esse debebat: cf. ad Υ, 464. Ο, 165. Ω, 293. Male οὔτις τεῦ Apollon. Lex. in ἀκήδεσεν. et Vrat. d. cum vno Vindob. — Tandem Aristarcheae variarunt ἀκήδεσαν et ἀκηδέσατ'. ἀκηδέστως ἔσχον (vel ἔσχεν). Sch. A. ἀκήδησαν vulgo editum erat inde a Flor. et Rom. Aldd. et in Eustath. Vidit vitium metri Turnebus et emendauit ἀκήδησ' quod retinuere edd. sqq. et legitur quoque in nonnullis, vt vn. Vindob. At vera lectio in codd. extat, ἀκήδεσεν. Sic Ven. Lips. Cant. Mori Harl. Mosc. 2 vn. Vindob. et vitiose ἀκήδησεν Towni. Vrat b. d. et vn. Vindob. et Apollon. Lex. ἀκήδεσεν. ἠμέλησεν. ἠφροντίστησαν etsi mox versus vitiose adscriptus est.

428. τὸν δ' ἄρ ἑταῖροι. ἄρ' proinde. deinceps. Clarke.

429. ἀείραντες. vnus Vindob. ἀείροντες.

433. 434. repetuntur inf. Φ, 1. 2. et Ω, 692. 3. et recitantur ab aliis vt 434 a Dione Or. XXXIII. R. To. II p. 9.

433. Ἀλλ' ὅτε δὴ — memorat pro exemplo grauitatis ex particulis expletiuis prouenientis, si recte adhibeantur, vt h. l. δὴ, Demetr. de elocut. 55. 56. Per se tamen nihil aliud est quam ἀλλὰ δὲ, ὅτε. Valde ornatur Xanthus epithetis, in his est, ἐΰῤῥειος. quod iam Z,

508 vidimus. εὐρεῖος ὑπο ρ Townl. recte; fi antiquam fcribendi rationem reddere voluit. ἐυῤῥῆος vn. Vindob.

434. ξ— quod Xanthum Scamandrum nominat lectore haud monito, eundem effe.... Ad rem v. Not. Porphyrii quaeftio eft in Sch. B. (quae repetitur inf. ad Φ, 2.) Si Xanthus e Ioue natus eft, quomodo Oceanus *omnium fluuiorum pater* dici poteft Il. Φ, 196? ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοί. Refpondet ille, πάντες effe pro οἱ πλείους, et effe diftinguendum amnem a deo; deus natus effe potuit e Ioue, at amnis ab Oceano. — Confentit in hoc Schol. A. et Sch. br. eadem Schol. B. habet, fed λύσις aliter inftituitur: ἡ δὲ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου· τὸν μὲν γὰρ ἐκ Διὸς εἶναι ὁ ποιητὴς λέγει, ἐξ Ὠκεανοῦ δὲ ὁ Ἀχελῶος." Nemo haec facile affequitur, nifi viderit effe emend. ἐξ Ὠκεανοῦ δὲ ὁ Ἀχιλλεύς. nam is loquens inducitur altero loco Φ, 195. Ceterum antiqua aliqua notio, opinio vel mythus latet in hoc, quod Scamander eft Iouis filius. Non male coniicere licet, effe eum ita dictum, quia torrens ille imbribus crefcebat, eratque Διϊπετής inf. Π, 174. Conf. dicta ad e. l. et ad Φ, 2. Mox 435 fuit καδδε ϝοι.

436. ὁ δ' ἀμπνύνθη (pro ἀνεπνύνθη. v. de hac voce ad E, 697) καὶ ἀνέδρακεν. ἀνέδραμεν Lipf. male. *Ern.*

437. ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν. Venetus et vterque Schol. legunt ἀπέμασσεν *abfterfit*. Sic Zenodotus legerat. At Ariftarcheae et pleraeque ἀπέμεσσεν" (quod haud dubie praeferendum; cum praefentius vitae periculum declaret et metum de falute Hectoris iniiciat; tum vero vulneris naturae conueniat, et repetatur mox Ο, 9 — 11. Altera disputatio eft fuper ἑζόμενος ἐπὶ γοῦνα. Alii neminem ἐπὶ γονάτων καθέζεσθαι arbitrati (quafi *federe* non poffit dici de eo, qui genubus inflexis fedet, ὀκλάζει,) acceperant καθίσας, ἐπὶ γοῦνα αἷμ' ἀπέμασσεν, h. e. ἐπὶ τῶν γονάτων, (an: vt fanguinem ad genua defluentem deterferit?) Alii: ἐπὶ τὰ γόνατα καθίσας ἧμει. Hoc Sch. A. paullulum tamen turbatus, praefert; hoc enim vfu probari. Se-

quuntur idem Sch. br. *διαναστὰς ἐπὶ τὰ γόνατα ἀπήμεσεν. ἀπέμει.* —

κελαινεφὲς simpl. pro *μέλαν.*

438. *αὖθις* Barocc. perpetua varietate.

τὰ δέ οἱ ὄσσε. Ita Venetus: ficque Ariftarchus. Eftque hoc in Lipf. Mori. Vrat. d. binis Vindob. Itaque receptum pro vulgato *κὰδ δέ οἱ.* etfi et hoc bene fe habet. Norat vtrumque Euftath. *τὼ δὲ ἢ καδδέ.* Notat et Schol. A. „Alii *καδδέ οἱ ὄσσε.*"

439. *βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.* — Excidit Scholion A. Haud dubie notatum fuit voc. *βέλος* pro vulnere, vt Θ, 513 vidimus: *ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ.* (*ὅςτις — πέσσοι* fcribitur in Sch. B. ad h. l.) at *ἡ ἀπὸ τῆς βολῆς ὀδύνη,* Sch. br. fere vt Il. E, 391 *χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. βέλος δέ τοι* vitiofe Vrat. A. d.

440. *Ἕκτορα νόσφι κιόντα. νόσφιν ἐόντα.* Ven. cum Lipf. fed Schol. A. *γρ. νόσφι κιόντα.* In capite verfus *Ἀργεῖοι δ' οὖν ὡς* erat in Flor. et Aldd. non modo Ald. 1. correctum ex Rom. in Baf. et Turn. Eft et in cod. Vindob.

442. *πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς* — — quod fimiles loci induxerunt Zenodotum, vt fcriberet *Ἰλῆος.*" Sch. A. v. ad B, 527. faepe recocta obferuatio; nec tamen videas, quomodo hic locus in errorem inducere potuerit; nam O fi omiferis, fyllaba verfui deficit.

443. *δουρὶ ὀξυόεντι* abiegna v. ad E, 50. *μετάλμενον* Sch. br. et ed. Flor. Mutatum ftatim in Ald. 1.

443. 4. 5. recitat Strabo XIII, p. 902. 3. et p. 920 D.

444. *Ἠνοπίδην.* Barocc. Mori. *Οἰνοπίδην.* et mox *Οἴνοπι* Mori. In Strabone vulgatum legitur.

445. *παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.* Ap. Strabon. l. l. *παρ' ὄχθαις.* quod follennius.

446. *δουρικλυτός. δουρὶ κλυτὸς,* diuifim, et h. l. alii, vt Vrat. d. quod malim me amplexum effe. v. ad B, 645.

447. οὔτασε καλλαπάρην repositum hoc auctoritate codd. Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Lips. Ven. Nam per se necesse non erat, vt vulgatam, οὖτα κατὰ λαπάρην, desereremus, quam iam vidimus Z, 64. etsi et ibi cum varietate. De οὖτα, male scripto οὔτα, dictum iam erat ad Δ, 319. παρὰ λαπάρην est etiam Γ, 359 et al.

ὁ δ' ἀνετράπετ'. Schol. br. ἀνετράπετο, ἀνετράπη εἰς τοὐπίσω. vt iam Z, 64.

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ. „ἄρ' vt fit, vt fieri solet" Clarke.

448. σύναγον. ed. Rom. ξύναγον. quod h. l. non necesse est post Δαναοί.

451. διὰ ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν. διέσχεν. vt iam E, 100 et al.

υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο. Lips. Εὐρυλύκοιο.

452. ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. (caua manu) „ἔδει, ἀγοστοῖς" asseuerant Sch. B. Vict. Nec tamen nunc primum hoc occurrit; vidimus Λ, 425 ad quem vide Obss. N, 508. 520.

453. ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας. „ἐπηύξατο μακρὰ βιβάσθων." Ven. Harlei. Vrat. d. cum vno Vindob. Retinui ἐπηύξατο e Ven. et Harl. reieci reliqua, quae aliena sunt ab h. l. cum incessui nullus locus sit. Aliter res se habet in prouocando hoste vt N, 809. Π, 534. Alterum contra saepe occurrit, vt inf. 478. Aberat totus versus a Vrat. B.

456. ἀλλά τις Ἀργείων — „κόμισε χροΐ, ἔλαβεν ἐν τῷ ἰδίῳ σώματι, καὶ ἀπηνέγκατο" Sch. B. ὑπεδέξατο Sch. br. Iterum sic 463. et X, 286. Latini sic *recipere telum, mortem*. At Sch. A. obseruat: οὕτως, κόμισε, χωρὶς τοῦ ν. Vix assequi licet, cur nunc demum haec de inutili νῦ obseruatio in animum venerit.

457. αὐτῷ σκηπτόμενος κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω. „σκηπτόμενον. σκηριπτόμενον καὶ ἐρειδόμενον" Sch. B. et Sch. br. Eustath. Iterum Od. P, 203. 338. Od. Ω, 157. est etiam σκηρίπτεσθαι Od. P, 196. Sarcasmus rudium hominum ingeniis dignus. Nolim eo ita turbari, vt cum

viro docto σκηπτόμενον accipiam, *telo, tanquam fulmine, ictum*, quia sollenne est fulmen σκήπτειν, σκήπτεσθαι. Koeppen procliuis erat ad aliam sententiam, vt esset: *infixum hastae.*

459. Αἴαντος — δαΐφρονος — τοῦ Τελαμωνιάδου Lips. a m. pr. ὄρυνε Mori vt plerumque al. — Αἴαντί τε malebat Bentl. inter tot δὲ repetita.

460. Facit mirationem insolens vsus articuli τῷ T. et adiecta inutilis haec declaratio: notata quoque in Quaest. Platon. Plutarchi To. X. p. 198. Iusta ergo est suspicio, versum a rhapsodo esse adsutum.

462. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. „γρ. ἀλεύετο." Barn.

463. λικριφὶς ἀΐξας. — „quod bis est vsus voce λικριφὶς, hic et Od. T, 451. a λέχριος, πλάγιος, adeoque πλάγιος ὁρμήσας." Addit Sch. B. cum Eustath. aliis esse λίαν ἐγχρίμπτων καὶ προσπελάζων τῇ γῇ. At prius obtinuit. Apollon. Lex. λικριφίς. ἐκ πλαγίων. καὶ λέχριον (quod Homerus non habet) τὸ πλάγιον. ὁ δὲ Ἀπίων, λοξῶς. Nec multum discedunt ab his Etymol. Hesych. Suid. Schol. br. Eustath. At Schol. A. B. monent insuper, acui ab Aristarcho λικριφὶς; ergo alii λίκριφις pronuntiaverant.

464. Ἀρχέλοχος reposui. Ἀρχίλοχος male refinxerat Barnes. Vide ad M, 100.

465. 466. κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ νείατον ἀστράγαλον. Schol. A. „ἐν συνεοχμῷ. ἐν τῇ συναφῇ τοῦ ἰνίου, ἐν τῷ συνδέσμῳ· ἀστράγαλον δὲ φησι τὸν σπόνδυλον ἐν τῷ ἰνίῳ. h. e. articulum, quo caput cum ceruice coniungitur. Consentiunt Etymol. Schol. br. Eustath. Est idem, quod συνοχμὸς, συνοχή. legitur quoque ἐν συνοχμῷ in vno Vindob. Adde Schol. B. qui a medicis θέσιν ἐγκεφάλου appellari ait; idem tamen cum Eustath. aliena ex Aristotele subiicit. Apud Hesych. corrupte legitur συνεχμωτῇ. κεφαλήν τε Vrat. d. male.

τόν ῥ' ἔβαλε. „*hunc, inquam.*" Clarke. Ionicum τόν ῥα βάλε nullibi notatum vidi.

466. νείατον ἀστράγαλον. Pollux II, 130 vbi de ceruice: ἐφέστηκε δὲ σφονδύλοις ἑπτὰ ὁ τράχηλος, οὓς Ὅμηρος ἀστραγάλους καλεῖ. Iterum ἀστράγαλοι ceruicis memorantur Od. K, 560. Λ, 65. Add. Apollon. h. v.

ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε. Lipſ. τένοντας.

467. τοῦ δὲ πολὺ προτέρη κεφαλὴ — h. e. ἡ κεφαλὴ προέλαβε τὰ κάτω πίπτοντα. Schol. A. argutatur Schol. B. προτέρη fuit reuocandum e codd. et edd. pro πρότερον, quod ex ſola Rom. Edit. et ex Euſtath. intulerat Turnebus.

468. καὶ γοῦνα πεσόντος. Vrat. d. πεσόντα.

469. Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι. Townl. Moſc. 2. Vrat. d. et Ven. αὐτ' ἐγέγωνεν. retineo Ionicum. Monet Clarke γέγωνεν eſſe aoriſtum ſecundum, non perfectum.

Zenodotus legerat „ἀμύμονα Πουλυδάμαντα" Sch. A. at Homerus vbique caſum tertium adiungit.

470. Φράζεο. per ὅρα reddunt. E, 440 et alibi. καί μοι νημερτὲς ἔνισπε. Ven. ενισπες. Non improbabile mihi fit, ita lectum fuiſſe ab aliis olim, ἐνίσπες, vt ἐπίσχες, ἐπίθες, ſi comparo gloſſam turbatam Etymologi in ἔνισπεν cum Schol. A. ad Ω, 388.

471. ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι ἄξιος. Editum erat ἦ δὴ οὐχ. Pronuntiatum ἢ δὴ 'υχ. vt ἦ οὐχ alibi ἦ 'υχ. ſic Ψ, 670. Poteſt hoc doctius lectum videri; et retinuiſſem, niſi vidiſſem, e ſola Romana et Euſtath. hoc adoptatum eſſe; omnes contra libros exhibere ἦ ῥ' οὐχ, aut vitioſe ἦ ῥ' οὐκ.

Προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι. Schol. br. ἀντὶ πεφάσθαι: quod praeferam. v. ſup. ad N, 447 τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. Codd. pars et Edd. ἀντιπεφᾶσθαι ſcribunt; ac ſi eſſet a φάω. Atqui eſt πέφαμαι, πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν. ergo et πεφάσθαι. Monuit quoque Clarke. Sententia ſimilis erat ſup. N, 446. 447.

472. ἄξιος· οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ. Homericum eſſe nequit κακος ϝειδεται. Animaduertit iam

Bentleius et vitium et medicinam; et corrigit vel οὐ μέν μοι δοκέει κακὸς, vel οὔ τι κακός μοι εἴδεται. Apud Theod. Gaza p. 155 Grammat. legitur οὐ μέν τοι κακός.

474. αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει. Legerat Aristophanes: αὐτῷ γάρ ῥα Φυὴν — meo sensu melius; specie corporis, (*dem Wuchs nach*) γενεὴν esset vel aetate vel quod huc facit, genere, ἄγχιστα εἶναι. pro ἀγχιστεύειν, ἀγχιστεὺς εἶναι.

475. γινώσκων et γιγνώσκων et h. l. variat.

Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν. θυμῷ vbique editum, etiam in Eustath. θυμοῦ Cant. θυμὸν receperat Clarke ex Harlei. nec iniuria: quandoquidem et per se est Homericum et firmatur codd. Lipf. Ven. vtroque Mori. Harl. Vrat. A.

477. ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς. ξ— πρὸς τὸ, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, A, 37. v. ad E, 21. 299.

478. τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας. Harlei. ἐπεύξατο μακρὰ βιβάσθων vt sup. nonnulli vs. 453. τῷ δ' sc. τῷ οὐτῆσαι τὸν Πρόμαχον.

479. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. ἰόμωροι hoc loco et sup. Δ, 242 occurrit; ad quem loc. vide. *Bellicosos* declarari apparet; sed etymologia incerta. Vulgo redditur: οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς, τὰ βέλη, κακοπαθοῦντες. a μοῖρα, μόρος, μορέω. Porro ἀπειλάων ἀκόρητοι. Sch. B. μὴ πληροῦντες τὰς ἀπειλάς. ἀτελείωτα καυχώμενοι. Male. Sunt *immodice gloriabundi*, vt ἀκόρητος πολέμοιο et similia *qui non cessat pugnando*, pugnax. M, 335. N, 621. H, 117. ἀκόρητοι et ἀκόρεστοι Harlei.

482. Φράζεσθ' ὡς ὑμῖν — ἡμῶν Lipf. forte eum ἡμῖν voluisse putabat Ernesti. ὑμῖν et ὑμῶν Harlei. ὔμμιν Cant.

483. ἵνα μή τι. pro hoc alii μή τοί τι. Sch. A. ποινῇ Vrat. d. pro ποινή.

484. δηρὸν ἔῃ ἄτιτος legimus ex certa emendatione Clerkii. Vulgo vbique, quantum reperire potui, metro inuito: δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. atqui media breuis est in ἄτιτος.

quod exempla docent a Clarkio appofita, v. c. N, 414. Ω, 213. ἄτιτος pro ἀτιμώρητος. Sch. br. et al.

τῷ καί κε τις Vrat. d. καί τε.

485. γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἄρεως ἀλκτῆρα λιπέσθαι. Ita vulgo legebatur. — „quod γνωτὸν eundem dixit qui ἀδελφὸς erat. Sch. A. vt O, 350 Γνωτοί τε γνωταί τε. Notat idem Apollon. Lex. h. v. Hefych. Etymol. Vulgari vfu, *notus*, occurrebat fup. H, 401. at γνωστὸς Vrat. d. Simili fenfu felix habetur, cui vlcifcendo filius fit fuperfies Od. Γ, 196.

ἄρεως ἀλκτῆρα. Confentiunt fane in hoc codd. et edd. Etiam vterque Venetus. Nec aliter Schol. br. ἄρεως ἀλκτῆρα, ἀλεξητῆρα τοῦ πολέμου, καὶ βοηθόν. ἢ, ὥς τινες, φόνου τιμωρόν. Scribunt ἄρεος Barocc. Harlei. Euftath. qui addit: ὁ τοῦ φόνου ἐκδικητής, ὁ καὶ ἀμύντωρ πρὸ ὀλίγων ῥηθείς. Erneſti recte legi ait hic et ad Σ, 100 ἄρεως ἀλκτῆρα, nec tamen fenfum vocis expedit. Erit fane ἄρης accipiendum de caede, vt Sch. B. τοῦ ἐν πολέμῳ θανάτου. precatur fibi quisque fratrem effe fuperftitem, qui vlcifci poffit fe caefum, et τιμωρεῖσθαι τὸν φονέα f. τιμωρὸς τοῦ φόνου εἶναι.

Laudatur pro varia lectione: γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. E Schol. A. et B. difcimus, Zenodotum ita legiffe et hic et Σ, 100 ἐμοῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. Vulgata itaque deberi videtur Ariftarcho, qui nec hic iudicium fuum fatis probauit. Scriptum erat in antiquioribus exemplaribus ΑΡΗΣ, hoc cum accepiffet de Marte, procliuis fane fuit grammaticus ad mutationem in αρεως. At enim eft ἀρῆς, ab ἀρὰ, βλάβη, noxa, pernicies, iniuria. Actum fatis de his vocibus ad M, 334. Cum hoc idem receptum fit loco altero, Σ, 100 recepi id etiam h. l. ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς — vti eft quoque Od. X, 208 Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. Adftipulatur quoque Bentleius, qui legerat id pro var. lect. in Harlei.

pro λιπέσθαι, ed. Rom. γενέσθαι forte ex altero loco Σ, 100.

488. ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος. Schol. B. „κατὰ τοῦ Ἀκάμαντος."

489. Πηνελέοιο ἄνακτος. „γρ. Πηνελεῷο" Barnes, vt Πετεῷο Il. B, 552. Cant. Πηνέλεω. In Harlei. erat glossa „γρ. δὲ Πηνελέωο" sine iota subscripto, et hoc probat Bentleius; Hephaest. p. 5. διὰ τοῦτο δὲ συστέλλομεν παρ' Ὁμήρῳ· Πηνελάοιο ἄνακτος. Scilicet vulgare erat Πηνέλαος, vt Μενέλαος. Eadem fere in Eustath. p. 999, 7.

In Townl. versus erat scriptus in margine; omissus scilicet socordia librarii; non consilio.

490. 491. recitat Pausan. II, 3 p. 117. vbi Mercurius cum ariete stans ex aere illustratur, quod praeest gregibus. Bene Koeppen laudat loca Hymni in Mercur. 487. 565. Omiserat 490. 1. 2. Vrat. b.

490. τόν ῥα μάλιστα. „quem vtique. quem videlicet" Clarke. τὸν δὲ μ. Barocc. Mori.

492. τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα. Noto vsu voc. ὑπό τινι τεκεῖν. v. ad B, 714.

493. οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο. iterum alii οὖτα cum vitio metri.

κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα. Schol. B. „θέσιν, ῥίζαν, θεμέλια." Addunt Schol. br. βάσεις. Spectat Suidas Scholion ad h. v. τὰ ἐσώτερα μέρη. τὰ ἐν βάθει.

494. διὰ πρό, ex more alii διαπρό.

495. διὰ ἰνίου ἦλθε. Iam E, 73 κεφαλῆς κατὰ ἰνίον vbi v.

496. Πηνέλεως δὲ — Alii vt Vrat. d. Πηνέλεος. Ita conuenit superioribus vs. 489.

498. κάρη. vn. Vindob. κάρην. quod vitium iam supra occurrere vidimus.

499. ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχὼν, πέφραδέ τε. — „ὁ δέ φῆ, vel vt Schol. A. narrat ὁ δέ φη, Zenodotus scripserat, vt φὴ sit pro ὡς, iunganturque: ὁ δὲ, ὡς κώδειαν,

ἀνασχὼν (sc. τὸ κάρη) πέφραδέ τε etc. At Aristarchus φῆ pro ἔφη dictum agnoscit et ἀθετεῖ vs. 450." Nec tamen Sch. A. in hoc Aristarchi iudicio acquiescit, sed versum tuetur; esse enim sollenne poetae, iterare eadem." Ferendum ergo esse, φῆ πέφραδέ τε et ηὔδα, putauit. Pergit idem: „Zenodotum falli; nunquam Homerum φὴ dixisse pro ὡς, (haec quoque Suidas in φῆ apposuit) sed tantum seriores, vt Antimachum et Callimachum. Laudantur ex Antimacho paullo post verba: φὴ γέρων οἶδιν εἰπὼν (f. ἔειπεν.) Vide de his iam dicta ad B, 144. Vix assequi licet, quomodo veteres φὴ pro ὡς dictum statuere potuerint. An forte ex ἐφ' ᾗ, ἔφη et φή? Iterum ad hoc φὴ respicit Schol. A. ad Σ, 253. et Eustath. h. l. p. 999, 25.

φῆ pro ἐμφανῆ ἐποίησεν in Schol. Excerpt. repererat Barnes. Inane tamen est habendum omne studium in ratione interpretationis excogitanda; manifestum est, φῆ esse pro ἔφη, et versum sequentem esse spurium.

„γράφε· ὁ δ' ἔφη" praecipit grammaticus ap. Barnes. Et habent hoc codd. Lips. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. et alius grammaticus in Schol. A. ὁ δ' ἔφη, ῥῆμα, καὶ εὐχ, ὡς Ζηνόδοτος, ἀντὶ τοῦ ὡς. At Ionicum est φῆ.

κώδειαν. proprie papaueris. Itaque voluere veteres, comparatiue hoc poni, et φὴ esse pro ὡς, aut subintelligendum esse ὡς κώδειαν, ita supplendum: ἀνασχὼν τὸ κάρη. Ita Schol. A. et Apollon. Lex. h. v. κώδειαν. ἰδίως ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή. ὅταν δὲ λέγει· ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν· παρέλειπε τὸ ὡς. ἣν ᾗ, τὴν τοῦ ἀνθρώπου κεφαλὴν, ὡς τὴν τῆς μήκωνος, ἀνέσχε. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Similia Schol. Vict. et Sch. br. Melius tamen alii κώδειαν pro ipso capite dictum esse censent; quod et Pollux habet II, s. 39. Hesych. in κωδία, ad quem idem vocis vsus laudatur e Lycophr. I, 35 et Nicandro Alexiph. 216. vbi Schol. Homericum locum laudat.

500. πέφραδέ τε Τρ. versus haud dubie delendus, tanquam otiosus et ineptus, a rhapsodo interpositus: φῆ. πέφραδε. et ηὔδα. addit Bentleius, quod nec εὐχόμε-

νος locum habet in seqq. nam modeste et συμπαθῶς loquitur. Est quoque versus appictus ab alia manu ad Apollonii Lex. in Φραδέος, vbi de Aristarchi censura lectionis Φράσον Jl. A, 83 agitur. πέφραδε est pro ἐπέφραδε.

501. εἰπέμεναί μοι. „renuntiate quaeso" Clarke.

503. οὐδὲ γὰρ — „nam, vt vos dudum gloriati estis, neque apud nos." Clarke. Atqui ne sic quidem sententiae nexus habetur; sed sunt seiungenda οὐδὲ γὰρ a superioribus, et, quod bene vidit Koeppen, supplenda sententia: iure meritoque etiam Jlionei Troiani parentes lugere, cum et ex Achiuis lugendum sit Promachi vxori. Porro, supplendum γανύσσεται ἐπὶ ἀνδρί —

δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο. Bentl. suspicabatur scriptum fuisse δάμαρς. Ἀλεγεινορίδαο vn. Vindob.

504. 5. ὁππότε κεν δὴ ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Clarke, alias tam parcus in interpretandis iis, in quibus operam eius desiderabas, hic repente longam notam subiungit, vt doceat, particulas κεν δὴ pulcerrime depingere (qua voce vtitur) *longam* spem et expectationem de reditu mariti. Hoc vero est argutari. Nam κεν spectat ad subiunctiuum νεώμεθά κεν, pro ἄν. Sic ὁππότε δὴ, quandocunque, in quo vim nescio quam quaerit, est ad verbum, quando vtique.

505. σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Zenodotus et Aristophanes ἐν νηυσί.

506. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε. Venetus: ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Schol. A. tamen: „γρ. καὶ, ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε. Prius illud, quod Venetus habet, memorat quoque Eustath. pro var. lect. idque exhibent codd. Cant. Barocc. Mori. Lips. vn. Vindob. et ed. Rom. Vtrumque in Homero occurrit, et bene se habet; nec vtrum verius sit, iudicium fieri recte potest; similia similibus substituerunt rhapsodi; potuere quoque substituere librarii et grammatici. Itaque, si alteram lectionem substituimus, hoc non est, emendare et corrige-

re, sed permutare lectionem; nihil amplius. Veneti lectionem firmabis ex Θ, 452 vbi tamen casus tertius est, σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. add. Ω, 170. Vulgatum ex multis locis adstrues: Od. X, 42. (vbi hic et sequens versus legitur) Λ, 43. 632. Il. Δ, 421. Θ, 77. Occurrit quoque pro var. lect. χλωρὸν δέος ᾕρει. quod et ipsum alibi legitur: Od. Ω, 449. Il. H, 479. ὑπόχλωρον Mosc. 2. τοὺς δ' ἄρα, Clarke: „vt fit, vt par erat." tu redde, vtique.

507. ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Ed. pr. ὅποι φύγοιεν, emendate ὅποι φύγοι Aldd. Turn. ὅπῃ recepit Stephanus ex ed. Rom. φύγῃ Cant. Lips.

508. Musas inuocat, quia noua res succedit, cum οἱ ἀριστεῖς nunc pugnent armis permutatis. Sch. B. perperam. Vid. Notam.

509. ὅςτις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν ἤρατο. Ξ— „quod ἀνδράγρια semel h. l. dixit" nec vsquam alibi. Analogum tamen, vt ζωάγρια, βοάγρια, μοιχάγρια. Addunt Sch. A. B. Lips. Vict. ἀθετεῖσθαι versum propter insolentiam vocis; defendi tamen, quia consequens dictum pro antecedenti ἀνεῖλε, etsi nunc non morabantur heroes in spoliando hoste caeso; Esse autem ἀνδράγρια, τὰ σκῦλα τὰ ἀπ' ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀντ' ἀνδρῶν. — ἀγρεῖν γὰρ τὸ λαμβάνειν. Exscripta Scholii pars in Etymol., Oro laudato. σκῦλα ἐξ ἀνδρῶν Suidas. et Apollon. Lex. h. v. σκῦλα· τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων. τὰ ὑπ' (immo ἀπ') ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα. — τῶν ἅπαξ εἰρημένων. add. Hesych. Sch. br. et Eustath. — βροτόεντα. v. ad Z, 480. — Omnes tres versus 508. 9. 510. rhapsodicum epimetron ex aliis locis vt B, 484 illatum redolent. Ne tamen deleas, obstat ῥα. Αἴας ῥα quod antecedens aliquid respicit. Significanter δὴ et ῥα sibi respondere notat Clarke.

510. ἤρατο. Sic et Apollon. in ἀνδράγρια. Sch. br. ἤρατο. ἀπενέγκατο. ἐκτήσατο. Solus Eustath. ἤρετο ἢ ἤρατο. — ἐπεί ῥ' „ῥ' vt diximus." Clarke — ἐπεί περ Mori. nec male.

511. Ὕρτιον οὖτα. οὖτα Lipſ. vna cum ed. Flor. Ald. 2. Ita erit ab οὐτάω. v. ſup. ad N, 592.

512. Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων. καρτερόθυμον in Strabone legi, monet Barnes.

513. Φάλκην. Φάλτην Barocc. Mori. Φάλκυν Vrat. A. et vn. Vindob. Phalcen et Moryn memorauerat iam N, 791. 792.

515. Περιφήτην. Πολυφοίτην coniicit Barnes ex N, 791. ad quem vſ. vide. Προθέωνα Barocc.

516. Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν. ⊱ „quod forte hic idem eſt *Hyperenor*, de quo Menelaus gloriatur P, 24." Sch. A.

οὖτα κατὰ λαπάρην. „γρ. οὔτασε κελλαπάρην" Sch. A. et Ven. ipſe, cum ed. Rom. Vtrumque agnoſcit Euſtath. Similiter ſup. 447. οὖτα male nunc ſcribitur. Non enim vltima corripi in hoc poteſt pro οὔτασε.

517. διὰ τ' ἔντεα Mori. ſed eſt διάφυσσε, διήφυσε, τὰ ἔντερα vt N, 507.

518. κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. ⊱ „quod etymologiam vocis ὠτειλὴ ſimul apponit παρὰ τὸ οὐτάσαι." Sch. A. Apponit hoc idem Apollon. Lex. ὠτειλήν. etiam Euſtath. cf. ſup. ad Δ, 140.

„γρ. κατ' οὐταμένης ὠτειλῆς. Barnes. Debebat definite edere codicem. Scilicet petiit ex P, 86 ad q. l. vide.

519. ὄσσ' ἐκάλυψε „γρ. ὄσσε κάλυψε. Saltem ſic Cant. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. Et hoc erat Homericum.

521. οὐ γάρ οἵ τις ἐμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν. „γρ. οὐ γὰρ ἑοῦ" Barnes. Male. Nam fuit ου γαρ ϝοι.

ὁμοῖος eſſe ſcribendum notant Sch. A. et B. at ὅμοιος eſſe ſeriorum Atticorum. Etiam Schol. br. (bene! at cur demum ad h. l. notatum? vidimus iam ad E, 441.)

ἐπισπέσθαι, ἐπιδιῶξαι. ἐπακολουθῆσαι Sch. B. Sch. br., ἀπὸ τοῦ σπέσθαι, ἕπεσθαι. Od. X, 324. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. h. v. et Heſych. ἐπισπέσθαι. ἐπακολουθῆσαι. cf. Etymol. in σπέσθαι et ἐπισπεῖν,

522. ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν Φόβον ὦρσε. quod τρεσσάντων οὐ δεισάντων, ἀλλὰ Φευγόντων Sch. A. Euſtath. al. v. N, 515. — ἔρσῃ Sch. br. Cant. Sicque in Ariſtid. To. II p. 257. Or. in Platon. II. editum; etſi et ibi duo codd. ὦρσεν. ὤρσῃ Ven. ὤρσῃ Vrat. d. et Flor. quod mutatum in ὤρσῃ in edd. Aldd. hoc idem Venetus habet: quod in grammaticam peccat. ὦρσε repoſitum ex Euſtath. et ed. Rom. a Turnebo. Tuetur illud Erneſti ex Lipſ. adde Townl. vn. Vindob. ὅτε τε „*quando utique, videlicet.*" Clarke. argute, non vere. Incidit vir doctus in hanc inanem ſubtilitatem non niſi ſerius in altero Iliadis volumine.

EXCVRSVS AD LIBRVM XIV (Ξ)

EXCVRSVS

de cesto Veneris.

215 *ἦ καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα.* et 219 *τῆ, νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ.*

Winckelman. Hist. artium (Dresd. ed. p. 199) vbi docuit, Venerem in marmoribus duplex cingulum habere, alterum superius, sub pectore et mammis, alterum inferius, supra femora, *τὸν κεστὸν ἱμάντα* de hoc, tanquam Veneri proprio, intelligit; idque se primum perspexisse; cum vulgo ad alterum cingulum sub mammis cestum Veneris transferant. In quibus duo sunt, quae, vt vera sint, diligentius sunt circumscribenda: primo quod Venerem vestitam vbique binis cingulis instructam asserit, quodque hoc illi proprium esse ait, quandoquidem et alia signa mulierum ac dearum eodem duplici cingulo alia etiam vnico illo femoribus admoto insignita sunt. Quid quod vulgatum illud, *zonam soluere*, ad nullum aliud, quam cingulum circa femora, spectat. Non haec ignorare potuit Winckelmannus: qui etiam assertum suum post haec in *Mon. ant. ined.* P. I, p. 37. (quod recte Vir doctus in ed. Rom. *Hist. art.* To[illegible] p. 412 monet) ad signa reuocat Veneris, in quibus inferius hoc cingulum, alias sub vndante sinu latens, palam adspectui subiicitur: etsi nec hoc in omnibus Veneris signis huius generis occurrit; vt adeo hoc quoque vniuerse praedicari

nequeat. Videtur in his fraudem facere hoc, quod *cesti* nomen vsu frequentari coepit de vnius Veneris cingulo; cum tamen cinguli eiusdem vsus communi feminarum more frequentaretur. Cestus itaque Veneris saepe dictus occurrit, nusquam vero, si bene memini, cestus feminae, nec deae alius, sed cingulum, balteus, zona, *μίτρα*. Hoc modo controuersiam componere in promtu est. Superest alterum quod cestum Veneris Winckelmann ad cingulum inferius referri vult; in eo vero ipse poeta repugnat sententiae Winckelmanni: v. 214 ἦ καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, *a pectore*, non a femore. Quod 219 τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ subiicitur, saltem tanquam ambiguum, ex illo, tanquam certiore et apertiore, est interpretandum, non contra. κόλπος est *sinus vestis*, ad eoque et ipse *circa mammas*. vt manifestum sit, ex Homeri mente mammis subiectum fuisse Veneris cestum non iniectum femoribus; in quo consentientem quoque habeo idoneum arbitrum, Viscontium *Museo Pio Clement.* To. III, p 9. qui etiam p. 69 docet cestum hunc pectori subiectum in Nympharum aliisque signis conspici. Nec aliter acceperat Antiphanes: Αὐτή σοι, Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν, Ἰνώ, λυσαμένη, κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν in Anthol. Steph. p. 425. Brunck. Anal. To. II, p. 204. Etsi seriores poetae de cesto Veneris omnino parum subtiliter agunt; ita Christodorus in Anthol. Steph. p. 393. Analect. To. II, p. 467. recte cestum Veneris mammis subiectum cum narrasset: Φάρεσι κόλπον ἔχουσαν ἐπίσκιον· ἀμφὶ δὲ μαζοῖς κεστὸς ἕλιξ κεχάλαστο, χάρις δ' ἐνενήχετο πολλή. idem alio loco Anthol. Steph. p. 386. Anal. p. 460 Venere conspecta nuda, sed *cingulo a ceruice in obliquum supra pectus demisso ornata*, *cesti* nomine et hic vtitur: — γυμνὴν παμφανόωσαν. ἐπὶ στέρνων δὲ θεαίνης αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο χυθεὶς ἐλελίζετο κεστός. Suspicor fuisse Venerem arma Martis tractantem qualem in gemmis occurrere memini; ideoque balteo Martis ornatam. Video nunc ipsum Winckelmannum alio loco (Monum. ined.

p. 37. 38) idem epigramma laudare et comparare Venerem in Villa Borghesia nudam et cingulo instructam.

Est in sigillis Comitis de Caylus Vol. VI. pl. LXXI, 3. 4 puella seu Venus nuda cum strophio sub pectore, et alia similis pl. LXXII, 4. 5. Itaque nec magnam vim habet locus Nonni, quem Winckelmannus pro sententia sua laudabat Dionys. lib. XXXII, 31 (nam alter locus IV, 190 p. 150 nil ad rem facit.) Seruili imitandi studio locum Homericum reddit Nonnus, et Iunonem exhibet Veneris illecebris instructam: inter alia *καὶ λαγόνας στεφανηδὸν ἀηθέϊ δήσατο κεστῷ.* hic sane diserte femora cesto reuincta memorantur; verum Nonni auctoritas expressum Homeri dictum eleuare nequit. Vana esset disputatio omnis, nisi res ad artis priscae iudicium spectaret.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. X—XIV.

X (K)

p. 7. vſ. 7. l. 8. ἐπάλυνεν — laudatis adde Suidam in κρημνώδη et κριμνώδη.

p. 8. vſ. 9. l. 1. „pro hoc ἀναστενόχιζ“ lege ἀνεστενάχιζ'.

p. 12. vſ. 18. l. 1. „ſed res vix interprete egebat“ Adde: Diſertiora tamen habent Schol. Vict. πρὸ ὀλίγου δὲ χωρισθεὶς (a Neſtore Agamemnon), ὡςὰν εἰς ἰατρὸν νοσῶν, θέλει φοιτᾷν πάλιν. ὥςπερ καὶ Εὐφορίων φησί· „πολλάκις οἱ κλισίῃσι πολῃγενέῃσί τε νηυσὶν ἐννύχιοι πίτναντο νόσῳ, ἅπερ ἰητῆρος.“ medelam certam haud video; πίτναντο videri poteſt dictum eſſe, vt apud Pindarum, *manus extenderunt, ſupplicarunt*, etſi χεῖρας ſic deſidero; forte fuit πίλναντο, acceſſerunt, et Πυληγενέεσσι τε νηυσὶν, vt Πυληγενεῖς, Pylii ſunt, κλισίῃσι erit in lectis, vt aegri.

p. 15. vſ. 41. μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται. Schol. Vict. ὁ Ἰξίων, ἐστὶ, γράφει.

p. 17. vſ. 51. ἔργα δ' ἔρεξ'. — Etiam Schol. Vict. ἀθετεῖ ὁ Ἀριστοφάνης.

vſ. 53. „Αἴαντε καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον.“ Αἴαντε δυϊκῶς. Schol. Vict. vſ. 56. ἱερὸν τέλος. cf. H, 380. vbi τὰ τέλη. et Obſſ.

p. 21. vſ. 79. οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ. Schol. Vict. ἐπέτρεπε, διὰ τοῦ ε. τὸ δὲ ἐπέτρεπεν, ἀντὶ τοῦ· οὐκ ἐδίδου ἑαυτὸν τῷ γήρᾳ, οὐδὲ ὑπετάττετο αὐτῷ.

ουσία ἁρμόζοι: sic in Schol. Ven. p. 254. col. 2. in Schol. Ven. est ἀορίζει f. ὀαρίζει. videbunt de hoc naturae curiosi.

p. 59. vs. 277. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς. quod veteres scripsere plene ὄρνιθι Ὀδυσεύς, laudato versu ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν — versus est Praxillae: v. Eustath. p. 12 media. Schol. Vict. ἐκ πλήρους, ὄρνιθι, δοτικῇ. ὡς θὶν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. (A, 350.)

p. 60. vs. 280. add. Xenoph. Mem. Socr. I, 4, 18.

p. 64. vs. 298. Locus Xenophontis adscriptus est in Schol. Vict. hoc modo: τῶν ἐπαινουμένων Ξενοφῶντός ἐστι ταῦτα· ἐπεὶ δ' ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν ἠδὺ (puto ἤδη) θεάσασθαι, ἔνθα συνέπεσον ἀλλήλοις, τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυραμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους, ἀσπίδας δὲ τετρισμένας, δόρατα παρατεθραυσμένα, ἐγχειρίδια γυμνὰ κολεῶν, τὰ μὲν χαμαί, τὰ δ' ἐν τοῖς σώμασιν ἐμπεπηγότα. ταῦτα δὲ Ὅμηρος ἐνὶ στίχῳ συλλαβὼν πάντα ἀπήγγειλε. Vides quam parum religiosi sint veteres in adscribendis antiquiorum locis.

p. 71. vs. 341. οὗτός τοι, Διόμηδες. lepidum ζήτημα in Lips. et Vict. πῶς τὸν ἐρωδιὸν οὐκ ἰδόντες νύκτα δι' ὀρφναίην, νῦν ὁρῶσι τὸν Δόλωνα; ἴσως οὖν ἀνέσχεν ἡ σελήνη.

p. 72. vs. 347. Etiam Schol. Vict. ἐπὶ νῆας, οὐ, ποτὶ νῆας. Ceterum similis rei facies est, quae in Hectoris et Achillis decursu circa moenia inf. X, 194 sqq. vbi hic προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς.

p. 73. vs. 351. med. in verbis Scholii B. ὅσον ἀροτριῶσαι ἡ ἡμίονος καὶ ὑπογράφειν δύναται, ὅ ἐστι πλέθρον. Schol. Vict. emendate: ὅσον ἀροτριῶσαι ἡμίονος ὑπὸ μίαν ὁρμὴν ὑπογράφειν δύναται· —

p. 76. vs. 357. δουρηνεκὲς — addo Suidam in δουρηνεκές. vt ibi scriptum.

p. 80. vs. 387. Schol. Vict. κατατεθνειώτων. διὰ τοῦ η, τεθνηώτων. ἠθέτει δὲ Ἀριστοφάνης, cum Schol. A.

p. 83. vs. 408. De δαὶ longum est Scholion in Schol. Paris. copiose, ex more, inprimis ex Apollonio (de Syntaxi) exponens ea ipsa, quae h. l. apposita sunt breuiter.

p. 85. vſ. 418. Troes ὅσοι εἰσὶν ἐφέστιοι καὶ πολῖται bene Schol. Vict. ἰθαγενεῖς appellat.

p. 87. vſ. 428. Παίονες ἀγκυλότοξοι. καὶ πῶς φησιν· ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς ἤγαγεν; (Π, 287) εἰ μὴ ἄρα περιδέξιοι ἦσαν, ὡς Τεῦκρος. Δίδυμος οὖν τοὺς τόξῳ καὶ ἀγκύλῃ χρωμένους ἀγκυλοτόξους εἴρηκεν. Vide de his Obſſ. ad B, 848.

vſ. 429. καὶ Λέλεγες. ὡς ἐπήλυδες, οὐ κατελέχθησαν ἐν τῷ Καταλόγῳ. οὐδὲ γὰρ Ὀθρυονεύς, Ἰφιδάμας, Φαιστός. Λέλεγες δὲ εἰσὶν, οἱ Πήδασον τὴν ὑπὸ Ἴδῃ οἰκοῦντες. „πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον" (Υ, 92) εἶτα· Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν· (vſ. 96. ibid.) οἱ περίλοιποι οὖν ὑπὸ Πριάμου ἦσαν διὰ τὴν πρὸς Ἄλτην συγγένειαν· „ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει." (Φ, 86) v. Obſſ. ad B, extr. p. 438.

Καύκωνες. v. ibid. p. 439. Schol. Vict. τῆς Παφλαγονίας μοῖρα. τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκώνων ἄποικοι.

p. 89. vſ. 435. l. 3. Pindarus: in Fragment. CLVIII p. 151.

p. 92. vſ. 463. πάντων ἀνθρώπων ἐπιβωσόμεθ'. Schol. Vict. ἐπιδασόμεθ. (vitioſe pro ἐπιδωσόμεθ') γρ. ἐπιβωσόμεθ'. Occurrit quoque βώσω cum ceteris temporibus in Herodoto.

vſ. 465. ὑψόσ' ἀείρας. Schol. Vict. αἱ Ἀριστάρχου· ὑψοῦ καὶ ὑψόσε.

p. 94. vſ. 469. τὼ δὲ βάτην προτέρω. Eadem Scholia: ἐπὶ τόπου τὸ προτέρω, ἀντὶ τοῦ ἐνδοτέρω. τὸ δὲ „καὶ μέλαν αἷμα" γράφουσί τινες· „καὶ Παλλὰς Ἀθήνη."

p. 99. vſ. 506. ἢ ἔτι τῶν πλεόνων. Sch. Vict. περισπαστέον τὸ· ἦ ἔτι. διαπορητικὸς γάρ ἐστι. vix bene. Sollenne eſſet: ἢ ἔτι καὶ πλεόνων.

p. 101 extr. vſ. 515. ζήτησις fuit Porphyrii ad h. v. an recte dici poſſit Apollo haec animaduertiſſe, cuius altera particula eſt in Schol. Vict. et Lipſ. non digna enotatu. Chriae in morem carmen conſtituit ineptus homo, et ad dialecticam ſingula exigit.

p. 104. vſ. 534. ψεύσομαι ἢ ἐτεὸν — Schol. Vict. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦν ὁ στίχος.

vſ. 535. ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει. Conſtituam hinc verum ſenſum verſus Pindarici Ol. I, 14. ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται. ἀμφιβάλλει τὰ ὦτα. allabitur, adſonat, προσέρχεται.

p. 105. vſ. 538. δείδοικα μετὰ φρεσὶ eſt quoque in Vict. cum verbis: γρ. καὶ, κατὰ φρένα.

p. 106. vſ. 546. ἤ τις σφῶε θεῶν. Schol. Townl. ἐγκλιτέον τὴν, σφωε. (vt ſit τίς σφωε) τρίτου προσώπου οὖσαν. οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ σφῶϊ.

vſ. 548. αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι Schol. Vict. ὁ Ἰξίων· ἀναμίσγομαι. et paullo ante vſ. 547. αἰνῶς, δεινῶς, μάλα, iam B, 58. Γ, 158.

XI (Λ)

Etiam in hoc libro Schol. Victor. complectuntur dilectum e Schol. B. et A. etſi in breuius redacta. Notabo vt in ceteris tantum ea, in quibus aliquis disſenſus aut varietas occurrit.

p. 126. vſ. 40. ἀμφιστεφέες habet Cod. Vict. ſed Ariſtarcheum ἀμφιστρεφέες interpretatur. Addit: ταύτην δὲ (an ἀσπίδα?) Ξενοκράτης μίμημα τοῦ κόσμου φησὶν εἶναι.

p. 132. vſ. 55. πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς — Schol. Vict. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. ergo alii ψυχάς?

p. 139. vſ. 87. ἐπεί τ' ἐκορέσσατο Schol. Vict. ἔκαμε.

p. 140. vſ. 98. πεπάλακτο. Schol. Vict. γρ. κεκίνητο. ἀλλ' οὐκ εἰκὸς, συνδεδεμένον τῷ ὀστέῳ τὸ δόρυ κινεῖν τὸν ἐγκέφαλον. crediditne non fluidum, ſed ſolidum eſſe cerebrum? Tum eſt ἄμετρον. nam κινέω primam habet longam.

p. 141. vſ. 101. αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσον τε. Etiam Schol. Vict. Ποσειδίππος Βήρισον ὑφ' ἕν. Ἡρωδιανὸς μόνος καλεῖ τὸ Βηρ. (f. μόνον καλεῖ τὸν Βήρισον. Ζηνόδοτος δὲ χωρὶς τοῦ ῥ. βῆ Ἶσόν τε.)

p. 144. vſ. 113. ἐλάφοιο — τέκνα. duo parere catulos ceruam ait Schol. Vict. „Ἀριστοτέλης β' φησὶ τίκτειν τὴν ἔλαφον.“ locum non reperio.

p. 147. vſ. 132. l. 2. Et ſane ſic Zenodotus legerat. Schol. Vict. Ζηνόδοτος· Ἀντιμάχοιο πατρός.

vſ. 135. Pro Ariſtarcho Ariſtophanem memorant Schol. Vict. ζώω legentem.

vſ. 138. Eadem Scholia: Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος. Ζηνόδοτος γράφει· κακόφρονος.

p. 148. vſ. 144. οὔδει ἐρείσθη. Sch. V. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. quid ergo aliae?

p. 149. vſ. 146. χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας. Sch. V. „πλήξας αἱ πλείους.“

vſ. 151. ἱππεῖς δ' ἱππῆας cf. inf. Schol. ad Ψ, 502.

p. 156. vſ. 184. ἔχε δ' ἀστεροπὴν Sch. V. adduntque γράφεται δὲ καὶ, στεροπήν. Ad vſ. 186. Sch. Vict. apponit plenius Scholion per partes ſaepe memoratum ſup. ad B, 8. tum Θ, 399 vbi v. Nunc haec addita: βάσκ' ἴθι, Τυραννίων ὑφ' ἕν, ὡς, ἄπιθι. ἄμεινον δὲ, ταυτολογίαν εἶναι, ἐμφαίνουσαν τὴν ἔπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ. ἔλθοι καὶ ἵκοιτο. Nicanor ἴθι aduerbii locum habere, et eſſe, quod ἄγε.

p. 158. v. 194. κνέφας ἱερόν. Schol. Vict. ἐπειδὴ μακάρων τοι νύκτες ἔασι“ (verſus Heſiodi Ἔργ. 730) enim vero ἱερὰ νὺξ, ἱερὸν ἦμαρ, alma nox, almus deus.

vſ. 201. τεΐν. Schol. Vict. τὸ ἵν Δωρικὴ ἀντωνυμία, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε, γέγονε τεΐν. διὸ Φυλακτέον τὸν τόνον. (h. e. non ſcribendum eſt προέηκέ τιν, vt ſcribendum eſt προέηκέν οἱ.) Recte; ἵς et ἵν (non ἷς) quod idem fuit ϝίς et ϝίν, deprauatum in γιν, antiquum fuit vocabulum pro αὐτὸς, αὐτό. ἰνὶ, et ἴν' pro αὐτῷ. vnde μὶς, μινὶ, et μίν', σοὶ, τεΐνὶ, τεΐν, et τεΐν, quod h. l. legimus. σοὶ αὐτῷ. Idem fuit εἶν, vnde natum ἐκεῖνος. Venia ſit grammaticis his ſubtilitatibus, quas ex Heſychio colligere in promtu eſt, quasque Scholion Vict. mihi extorſit. Vſus eſt τῷ ἵν nuper in Pindaro ad coniecturas afferendas Hermannus Vir doctiſſ.

p. 160. vſ. 227. Scholion ad h. v. A. B. habet quoque Schol. Vict. ſubſcripto nomine Πῖος. vſ. 229. Περκώτῃ ſcribunt quoque Sch. Vict.

p. 162. l. 4. „Apollon. Lex. p. 74." ed. Toll. p. 58. 59.

p. 162. vſ. 241. κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, eſt quoque ap. Suidam in κοιμήσατο.

vſ. 243. δόμος ἡμιτελὴς B, 701. ad h. v. transfert Schol. Vict.

p. 171. med. pag. „tam multa caedebantur" corrige, *multi*.

p. 174. vſ. 314. Comanus nimium laudari Vlyſſem credidit: verba Euſtathii in Schol. Vict. habentur: παρ' ἔμ' ἵστασο· „συμφερτὴ ἀρετὴ (ex N, 237) Κομανὸς δέ φησι, καθ' ὑπεροχὴν ἐπαινεῖσθαι Ὀδυσσῆα, εἴγε ὡς ἥττονα (immo vero ἥττονι) Διομήδει ἐπιτάσσει. (h. e. προτάσσει.)

vſ. 317. μενέω καὶ στήσομαι. Sch. V. καὶ τλήσομαι, γράφεται.

p. 181. vſ. 356. pro Ariſtophane verſum damnante Schol. Vict. memorant Ariſtarchum.

p. 184. vſ. 368. ἐξενάριζε legit quoque Schol. Victor, et recte tuetur. vſ. 370. Τυδείδῃ δ' ἐπὶ τόξα τιταίνετο. Schol. Vict. ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρόθεσιν, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

p. 186. vſ. 385. Herodianum Scholii in Ven. A. auctorem eſſe, eumque Ariſtarchi auctoritatem ſequutum eſſe, diſerte memoratur in Schol. Vict.

p. 190. vſ. 392. ἀκήριον αἶψα τίθησι. Sch. V. ἄνδρα τίθησι. vſ. 395. οἰωνοὶ δὲ πέρι πλέες ἠὲ γυναῖκες. optime explicabis: eſſe pro vulgari πλεῖον, h. e. μᾶλλον. Schol. Vict. οὐκ ἔστι δὲ σύνθετον τὸ περιπλέες, ἀλλὰ κατὰ παράθεσιν ἡ πέρι.

p. 191. vſ. 403. l. 3. „ϝεῖπε ϝεον" ſcribe ϝεϝον.

p. 193. vſ. 413. μετὰ σφίσι. Schol. Vict. Νικάνωρ διαστέλλει τὸ σφίσι τῶν ἑξῆς· ὀρθοτονητέον δὲ τὸ σφίσιν.

p. 198. vſ. 440. βέλος. forte ad h. v. ſpectat Suidae gloſſa: βέλος, τὸ τραῦμα.

vſ. 450. ὦ Σῶχ' Ἱππάσου. Sch. V. ὦ Σῶκε; ἐντελῶς, καὶ Ἀριστάρχου. quod mireris.

p. 201. vſ. 460. καθ' ὅμιλον ἔβησαν quod ὁμιλαδὸν ap. Apollon. aliquoties vt IV, 1181. Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐστιχόωντο et in Herodoto IX, 59 βοῇ τε καὶ ὁμίλῳ ἐπῄισαν. vbi nil mutabis.

vſ. 462. ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. Sch. A. μεγαλόφωνος παραδέδοται ὁ Ὀδυσσεύς· „ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην" (Γ, 222.)

p. 207. vſ. 498. μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης. v. inf. not. ad h. l. et Excurſ. p. 270. 271. Sch. Vict. ἀριστερὸς τοῦ ναυστάθμου ἐστὶν ὁ Σκάμανδρος. recte ſi ex parte Troianorum hoc pronuntiatum eſt. add. ad M. p. 359 et Supplenda ad Δ, p. 667. l. 7 f. Infra vſ. 524. eſt ἐσχατιῇ πολέμοιο. verſus Scamandrum; vnde procedit ad alterum cornu, ad Aiacem reprimendum.

p. 209. vſ. 515. In Scholio ad h. l. quod ex Ven. B. adſcriptum eſt, l. 14 poſt τὸν Μαχάονα μόνον χειρουργεῖν θέλουσι — ἀλλὰ τὸν Μαχάονα Schol. Vict. interponunt haec: τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτῖνος ἐν Ἰλίου πορθήσει νομίζειν ἐν οἷς φησιν·

„αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ (excidit κλυτὸς aut ſimile quid)
Ἐννοσίγαιος πασεῖν (leg. παισὶν)
ἀμφοτέροις· ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίον' ἔθηκε.
τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἔκ τε βέλεμνα
σαρκὸς ἑλεῖν, τμῆξαί τε καὶ (excidiſſe videtur ἕλκεα) πάντ' ἀκέσασθαι·
τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντα ἐνιστήσεσιν (leg. ἐνὶ στήθεσσιν) ἔθηκε
ἄσκοπά τε γνῶναι, καὶ κ' ἀναλθέα ἰάσασθαι.
ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο
ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα."

Vides fragmentum Arctini quantiuis pretii ex Ἰλίου πέρσει, cuius in argumento carminis ap. Proclum nulla eſt memoria, quod tamen licet addere memoratis in Exc. I.

ad Aen. II. De Aiacis tamen caede Arctinum egisse, iam ex Schol. Pindari J. IV, 58 didiceram.

ibid. paullo post, vbi dictum in Schol. διὰ γὰρ τὸ ἀπρεπὲς παρῆκε τὴν δίαιταν (poeta) — post προκοτιζόμενον· ταῦτα γὰρ κωμικά. ὡς καὶ Διονυσίῳ πεποίηται ἐν λιμῷ τῶν νόσων Ἡρακλῆς, Σειληνός τε κλύζειν πειρᾶται καὶ Ἡρακλέα. Forte fuit Dionysii tyranni drama ὁ λιμώττων Ἡρακλῆς, aut simpliciter ὁ λιμώττων, vt fuerit scriptum: πεποίηται ἐν Λιμώττοντι νοσῶν Ἡρακλῆς.

p. 210. vs. 519. μάστιξε δ' ἵππους. l. 5. „ἵππους." repone μάστιξεν ἵππους, et mox, „nec minus μάστιξεν ἐλάαν.

p. 214. vs. 545. τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὅμιλον. Ἀριστοφάνης· δι' ὁμίλου. ἀντίπτωσις δέ ἐστιν. ὡς τὸ· „ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων." immo ἐπ' Ω. lib. III, 5.

p. 217. vs. 553. de leone alia admiscet Schol. Vict. ἐπειδὴ δὲ πολὺ ἔχει τὸ θερμὸν, δέδιε τὸ πῦρ· ὅθεν οὐδὲ μύει κοιμώμενος, οὐδ', ὥς Δημόκριτός φησι, τικτόμενος.

p. 222. vs. 591. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν πλησίοι ἔστησαν. Sch. V. οὕτως, ἀρχαίως. οὐ, παρ' αὐτῷ.

vs. 592. σάκε' ὤμοισι κλίναντες. Sch. V. δύναται καὶ, τοὺς ὤμους τοῖς σάκεσι σκεπάσαντες. δύναται δὲ καὶ, τὸ σχῆμα τῆς ἀσπίδος δηλοῦν, ὅτι τὸ μὲν ἄνω προσέκλινον τοῖς ὤμοις, τὸ δὲ κάτω προέσχον.

p. 223. vs. 596. Νηλήϊαι ἵπποι. quod sunt progenies ex equis Nelei. Pergit Sch. V. τοῦτο δὲ ἔνιοι μὲν οὐ συνιέντες, γράφουσι „Νηλήϊον" ἐπὶ τοῦ Νέστορος. ἄτοπον γάρ φησι Νηλέως ἵππους ζῆναι μέχρι νῦν. (corrige ἄτοπον γάρ φησι scil. Porphyrius; aut fuit φασὶ) Νηλέως ἵππους ζῆν μέχρι νῦν.

vs. 599. Sch. V. ἅμα δὲ ᾠκονόμησε ταῦτα ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν ἔξοδον Ἀχιλλέως. recte. v. Notam ad vs. 596 —616.

p. 226. vs. 629. Ad Scholion haud indoctum super κυκεῶνα, Schol. Vict. ad calcem subiicit verba, sic corrigenda: καὶ Πέτρων δὲ Αἰγινήτης, ἐπεὶ δι' ἔνδειαν ἐπίπτωσις νόσων γίνεται, (sic corrigo γράφει ex compendio) καὶ

οἶνον καὶ κρέα προσέφερεν, ἀναπληρῶν τὸ λεῖπον τῆς φύσεως· vides Brownium inter antiquos! Eſt hic ille Petron, de quo Celſus memorat III, 9. Apud Galenum lib. III. medicament. *κατὰ γένη* (c. 9) *παρὰ Πετρωνᾶ* editur; haud dubie pro *Πέτρωνα*.

p. 227. vſ. 627. *ἤ σφῶϊν πρῶτον μέν*. Schol. V. *ἐγκλιτέον τὴν, σφωΐν. τρίτον γάρ ἐστι πρόσωπον*. Scilicet veteres recte ſcripſere pronomen tertiae perſonae dualis *σφωΐν*, pro *αὐτοῖς*, vt diſtinguerent a *σφῶϊν* duali ſecundae (vobis) idque pro enclitica cum haberent, ſcripſere h. l. *ἤ σφωΐν*.

p. 228. vſ. 629. *ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον*. Locus Platonis eſt in Ione p. 538 C. et ante Plutarchum primo loco memorandus erat Xenophon Sympoſ. 4, 7.

p. 234. vſ. 648. *νεμεσητός*. Sch. V. *Ἀρίσταρχος, μεμψίμοιρος*. 651. *πάλιν ἄγγελος* Sch. V. *τινὲς ὑφ' ἕν, παλινάγγελος. οὐκ εὖ*.

p. 239. vſ. 678. *συβόσεια*. Sch. V. *ἑκατέων τὸ ι*. corrige *ἐκτατέον τὸ ι*.

p. 240. vſ. 683. *οὕνεκά μοι*. Sch. V. *ταῦτα ἐρεθιστικὰ πρὸς νέον* (Patroclum) *λεγόμενα, ἵνα ἀκούσας Ἀχιλλεὺς φιλότιμος ζηλωτὴς γένηται*. neſcio an *Ἀχιλλεὺς* delendum ſit.

p. 241. vſ. 689. Sch. V. *οὐ διὰ τὰ καθάρσια τοῦ Ἰφίτου* (caeſi ab Hercule Apollod. II, 6, 2) *πορθεῖται ἡ Πύλος. ἐπεί τοι παρ' Ὁμήρῳ οὐκ οἴδαμεν φονέα καθαιρόμενον, ἀλλ' ἀντιτίνοντα, ἢ φυγαδευόμενον, ἢ οὖν* (ſcil. *πορθεῖται ἡ Πύλος*) *διὰ τὴν ὑπερηφανίαν Περικλυμένου, ἢ ὅτι Ὀρχομενίοις κατὰ Θηβαίων, ὡς συγγενεῖς, συνελάβοντο, ὅτι δὲ συγγενεῖς Ὀρχομένιοι Πυλίων, φησίν· ἤ που ἐν Ὀρχομενῷ ἢ ἐν Πύλῳ*. (Od. Λ, 458) *καὶ· ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν, ἠδὲ Πύλου βασίλευεν. Αὐγέας δὲ ἕνα Ἀργολικῶν φησι τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀφελέσθαι Νηλέα, ὅθεν Ἡρακλέα Νέστορι παραδοῦναι τὴν ἀρχήν*. (ſunt haec luxata; delebo equidem vocem *Ἀργολικων* e ſeqq. inſertam) *Τελέσαρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς ἄγοντα τὰ χρύσεα μῆλα, καὶ τὸν ζωστῆρα, καὶ τὰς Διομήδους ἵππους,*

εἴργεσθαι ἐπιβαίνειν τῇ πόλει καὶ τοῦ Νέστορος κωλύοντος. (f. τοῦ Νηλέως) cf. Apollod. II, 7, 2. 3. et Not.

p. 242. vſ. 691. In Scholio ad h. l. Victor. codex interponit hoc quoque: λόγος δέ ἐστιν, ὅτι Χλωρὶς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῶ παίδων ἀγχόνῃ διεχρήσατο. adde haec ad Notas Apollod. p. 594.

p. 244. vſ. 699. Schol. Vict. πῶς γὰρ Αὐγείας, ἐφ' ᾧ Ἡρακλῆς τὸν ἀγῶνα ποιεῖται, ἀφῄρηται τοὺς ἵππους; στέφανον δὲ ὅλως οὐκ οἶδεν (ad περὶ τρίποδος vſ. 700) ὁ ποιητὴς, οὐκ ἐν νίκῃ, οὐκ ἐν θυσίαις, οὐκ ἐν συμποσίῳ. πῶς δὲ οὐκ ἐμνήσθη ἐν τῷ Καταλόγῳ· Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος (B, 506. voluit dicere grammaticus, non omnia memorare poetam; itaque nec, Onchesto memorato, ἀγῶνος meminiſſe ibi celebrati) Πισᾶται δὲ ἐπεμέλοντο τοῦ ἀγῶνος· καὶ ἐπεὶ Μεσσηνίοις κατὰ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν, Ἠλεῖοι δὲ Λακεδαιμονίοις, καθελόντες αὐτοὺς, τούτοις (Eleis) παρέσχον τὴν ἀρχήν. (Lacedaemonii) (Cf. Pauſan. VI, 22.)

p. 245. vſ. 701. τὸν δ' ἐλατῆρ'. Sch. V. τὸν ἑκατέρας συνωρίδος ἐλατῆρα. ὡς· ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη (Od. Σ, 210.) Non eſt prorſus inanis obſervatio; curſus tantum erant bigarum; συνωρίδων. memorati tamen vſ. 698. τέσσαρες ἀθλοφόροι. fuere ergo duae συνωρίδες.

p. 249. vſ. 725. ἔνθεν ἱκόμεσθ'. hinc elicit Schol. Vict. δῆλον οὖν ὅτι τοῦ Ἀρκαδικοῦ Πύλου ἄρχει, (Neſtor) ὃς ἀπέχει Ἀλφειοῦ ρλ σταδίους. διὰ δειλίαν οὖς (corr. γὰρ) φησιν ἀφικέσθαι. Spectat ad quaeſtionem de ſitu Pyli Neſtoris. Ἀρκαδικοῦ puto vitioſe ſcriptum pro Τριφυλιακοῦ. cf. Schol. inf. ad 758.

p. 250. vſ. 726. vſſ. 725 et 726. in vnum contraxere codd. Mori et Barocc. ἔνδιοι ῥέξαντες ὑ. κ.

vſ. 732. l. 3. „Erneſti" corrige, *Clarke*.

p. 251. vſ. 735. συμφερόμεσθα μάχῃ. Sch. V. εἰς ταυτὸν συνερχόμεθα. καὶ Ἡσίοδος· λιμὸς γὰρ πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. Accepitne pro, infeſtus? μαχόμενος. melius acceptum a Guyeto pro συνακόλουθος.

p. 253. vſ. 753. l. 5. a fine: adde: etiam Suidas in δι' ἀσπιδέος. 755. ὄφρ' ἐπὶ — Sch. V. ἕως τῶν Ἤλιδος χωρίων. Βουπράσιον γὰρ καὶ Ἀλείσιον πόλεις τῆς Ἤλιδος. ἡ δὲ Ὠλενία πέτρα τῆς αὐτῆς χώρας μεγίστη. 756. Ἀλισίου. τινὲς Ἀλείσιον κολώνην τὸν τάφον τοῦ Ἀλεισίου. ἦν δὲ εἷς τῶν μνηστήρων Ἱπποδαμείας. ἀλλ' οὐχ Ὁμηρικόν. 758. Ἀχαιοὶ οἱ Πύλιοι· ὡς Ἠλείων μὴ ὄντων Ἀχαιῶν. οὐ τοῦ Ἠλείου οὖν Πύλου ἦρχεν ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ τοῦ τῆς Τριφυλίας.

p. 256. vſ. 769. λαὸν ἀγείροντες. Sch. Vict. πῶς οὖν ἡ Ἥρα φησί· καμέτην δέ μοι ἵπποι λαὸν ἀγειρούσῃ· (Δ, 28) ὅτι διὰ τοῦ Νέστορος καὶ Ὀδυσσέως συνῆγε. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ γοῦν κατέχει τοὺς Ἕλληνας ἀποπλεῖν θέλοντας διὰ τοῦ Ὀδυσσέως.

p. 257. αὐλῆς ἐν χόρτῳ. bene Sch. V. ἐν ὑπαίθρῳ.

p. 259. vſ. 785. l. 5. a fine: „Ceterum ex h. l. maxime" adde, et ex Ω, 6.

p. 262. εἴ κε σε τῷ ἴσκοντες. διὰ τῆς ει Ἀρίσταρχος, (εἴσκοντες.) Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ του ι βραχέος φησὶν εἶναι τὴν γραφήν. (forte ἴκοντες.)

p. 265. vſ. 823. ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέονται. Sch. V. οἱ Τρῶες, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ὡς τὸ ἐν δὲ πέσ' ὑσμίνῃ. (ſup. vſ. 297.) καὶ· ἔμπεσ' ἐπὶ κραταιοὺς, leg. ἐπικρατέως. (Π, 81) δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων. εἶπε γάρ· καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες (Λ, 311.) hoc recte. v. Obſſ.

p. 266. vſ. 831. δικαιότατος. φιλοξενώτατος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Sch. Vict. ad eund. vſ. p. 266. med. leg. „Dauiſ. ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXXIV (al. XVIII) pr." 832. ingenioſum inuentum, ad detinendum Patroclum: ἀναγκαίως καὶ τοῦτο, ἵνα διὰ τὴν ἐρημίαν τῶν ἰατρῶν παραμείνῃ ὁ Πάτροκλος.

XII (M)

p. 272. ad vſ. 4. Scholion B. eſt multo locupletius in Schol. Townl. Poſt illa, quae ſuauiter (etſi non probabiliter; videtur enim poeta et in hoc famam antiquam

εἴργεσθαι ἐπιβαίνειν τῇ πόλει καὶ τοῦ Νέστορος κωλύοντος. (f. τοῦ Νηλέως) cf. Apollod. II, 7, 2. 3. et Not.

p. 242. vſ. 691. In Scholio ad h. l. Victor. codex interponit hoc quoque: λόγος δέ ἐστιν, ὅτι Χλωρὶς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῶν παίδων ἀγχόνῃ διεχρήσατο. adde haec ad Notas Apollod. p. 594.

p. 244. vſ. 699. Schol. Vict. πῶς γὰρ Αὐγείας, ἐφ' ᾧ Ἡρακλῆς τὸν ἀγῶνα ποιεῖται, ἀφήρηται τοὺς ἵππους; στέφανον δὲ ὅλως οὐκ οἶδεν (ad περὶ τρίποδος vſ. 700) ὁ ποιητὴς, οὐκ ἐν νίκῃ, οὐκ ἐν θυσίαις, οὐκ ἐν συμποσίῳ. πῶς δὲ οὐκ ἐμνήσθη ἐν τῷ Καταλόγῳ· Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος (B, 506. voluit dicere grammaticus, non omnia memorare poetam; itaque nec, Onchesto memorato, ἀγῶνος meminiſſe ibi celebrati) Πισᾶται δὲ ἐπεμέλοντο τοῦ ἀγῶνος· καὶ ἐπεὶ Μεσσηνίοις κατὰ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν, Ἠλεῖοι δὲ Λακεδαιμονίοις, καθελόντες αὐτοὺς, τούτοις (Eleis) παρέσχον τὴν ἀρχήν. (Lacedaemonii) (Cf. Pauſan. VI, 22.)

p. 245. vſ. 701. τὸν δ' ἐλατῆρ'. Sch. V. τὸν ἑκατέρας συνωρίδος ἐλατῆρα. ὡς· ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη (Od. Σ, 210.) Non eſt prorſus inanis obſervatio; curſus tantum erant bigarum; συνωρίδων. memorati tamen vſ. 698. τέσσαρες ἀθλοφόροι. fuere ergo duae συνωρίδες.

p. 249. vſ. 725. ἔνδιοι ἱκόμεσθ'. hinc elicit Schol. Vict. δῆλον οὖν ὅτι τοῦ Ἀρκαδικοῦ Πύλου ἄρχει, (Neſtor) ὃς ἀπέχει Ἀλφειοῦ ρλ σταδίους. διὰ δειλίαν οὕς (corr. γὰρ) φησιν ἀφικέσθαι. Spectat ad quaeſtionem de ſitu Pyli Neſtoris. Ἀρκαδικοῦ puto vitioſe ſcriptum pro Τριφυλιακοῦ. cf. Schol. inf. ad 758.

p. 250. vſ. 726. vſſ. 725 et 726. in vnum contraxere codd. Mori et Barocc. ἔνδιοι ῥέξαντες ὑ. κ.

vſ. 732. l. 3. „Erneſti“ corrige, *Clarke*.

p. 251. vſ. 735. συμφερόμεσθα μάχῃ. Sch. V. εἰς ταυτὸν συνερχόμεθα. καὶ Ἡσίοδος· λιμὸς γὰρ πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. Accepitne pro, infeſtus? μαχόμενος. melius acceptum a Guyeto pro συνακόλουθος.

p. 253. vſ. 753. l. 5. a fine: adde: etiam Suidas in δι' ἀσπιδέος. 755. ὄφρ' ἐπὶ — Sch. V. ἕως τῶν Ἤλιδος χωρίων. Βουπράσιον γὰρ καὶ Ἀλείσιον πόλεις τῆς Ἤλιδος. ἡ δὲ Ὠλενία πέτρα τῆς αὐτῆς χώρας μεγίστη. 756. Ἀλισίου. τινὲς Ἀλείσιον κολώνην τὸν τάφον τοῦ Ἀλεισίου. ἦν δὲ εἷς τῶν μνηστήρων Ἱπποδαμείας. ἀλλ' οὐχ Ὁμηρικόν. 758. Ἀχαιοὶ οἱ Πύλιοι· ὡς Ἠλείων μὴ ὄντων Ἀχαιῶν. οὐ τοῦ Ἠλείου οὖν Πύλου ἦρχεν ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ τοῦ τῆς Τριφυλίας.

p. 256. vſ. 769. λαὸν ἀγείροντες. Sch. Vict. πῶς οὖν ἡ Ἥρα φησί· καμέτην δέ μοι ἵπποι λαὸν ἀγειρούσῃ· (Δ, 28) ὅτι διὰ τοῦ Νέστορος καὶ Ὀδυσσέως συνῆγε. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ γοῦν κατέχει τοὺς Ἕλληνας ἀποπλεῖν θέλοντας διὰ τοῦ Ὀδυσσέως.

p. 257. αὐλῆς ἐν χόρτῳ. bene Sch. V. ἐν ὑπαίθρῳ.

p. 259. vſ. 785. l. 5. a fine: „Ceterum ex h. l. maxime“ adde, et ex Ω, 6.

p. 262. εἴ κε σε τῷ ἴσκοντες. διὰ τῆς ει Ἀρίσταρχος, (εἴσκοντες.) Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ του ĭ βραχέος φησὶν εἶναι τὴν γραφήν. (forte ἐΐκοντες.)

p. 265. vſ. 823. ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέονται. Sch. V. οἱ Τρῶες, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ὡς τὸ· ἐν δὲ πέσ' ὑσμίνῃ. (ſup. vſ. 297.) καὶ· ἔμπεσ' ἐπὶ κραταιοὺς, leg. ἐπικρατέως. (Π, 81) δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων. εἶπε γάρ· καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες (Λ, 311.) hoc recte. v. Obſſ.

p. 266. vſ. 831. δικαιότατος. φιλοξενώτατος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Sch. Vict. ad eund. vſ. p. 266. med. leg. „Dauiſ. ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXXIV (al. XVIII) pr.“ 832. ingenioſum inuentum, ad detinendum Patroclum: ἀναγκαίως καὶ τοῦτο, ἵνα διὰ τὴν ἐρημίαν τῶν ἰατρῶν παραμείνῃ ὁ Πάτροκλος.

XII (M)

p. 272. ad vſ. 4. Scholion B. eſt multo locupletius in Schol. Townl. Poſt illa, quae ſuauiter (etſi non probabiliter; videtur enim poeta et in hoc famam antiquam

ſequutus eſſe) dicta ſunt: ἐπεὶ δὲ αὐτὸς (ὁ ποιητὴς) ἀνήγειρε τὸ τεῖχος, διὰ τοῦτο καὶ ἠφάνισεν αὐτὸ, τὸν ἔλεγχον συναφανίζων. pergit: λάβοι δ' ἄν τις καὶ τοῦτο πρὸς τοὺς χρόνους τοῦ ποιητοῦ, διότι οὐ μετὰ πολὺ τῶν Τρωϊκῶν γέγονε. εἰ γὰρ ἐνῆν ὑπονοεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ χρόνου κατέπεσε καὶ ἠφανίσθη, (ſcil. τὸ τεῖχος) ὡς αὐτοσχεδίως ᾠκοδομημένον, οὐκ ἂν τῷ αἰτήματι τούτῳ ἐχρήσατο, ὅτι αὐτὸς Ποσειδῶν ἠφάνισε. πάντας δὲ τοὺς ἐκ τῆς Ἴδης ποταμοὺς ἐπ' αὐτὸ ἄγει ἐφ' ἡμέρας θ', καὶ τοῦ Διὸς συνεχῶς ὕοντος, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἀναμοχλεύοντος τὰ θεμέλια. οὐ δυνάμενος δὲ ἴχνος τι ἀποδεικνύναι τοῦ μὴ γενομένου, διὰ τοῦτο καὶ οὐκ ἠρκέσθη τῇ τῆς δομήσεως ἀναιρέσει, ἀλλὰ καὶ ἀμάθῳ τὸν τόπον ἐκάλυψε. καὶ αἰγίαλος γέγονε τὸ πᾶν. τούτου δὲ αἴτιον ἀπέδωκε τὸ μηνίσαι θεοὺς θυσιῶν ἐπ' αὐτῷ μὴ τυχόντας, ſecundum verba Neptuni: Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τις ἐστὶ — VII, 446. Profecta haec ex falſa opinione praeconcepta; quidni vel ſic, ſi propioribus annis vixiſſet, rem in miraculum vertere potuerit ac debuerit poeta? Inſpexerat hoc Scholion Euſtathius.

p. 274. vſ. 11. ἀπόρθητος πόλις ἔπλε. Sch. V. Ἀρίσταρχος ἔπλεν σὺν τῷ ν, ἐκ τοῦ ἔπελεν — Ζηνόδοτος ἔπλε ἀποκοπῇ τοῦ ἔπλετο. inepte.

p. 275. vſ. 15 πέρθετο δὲ Πριάμοιο — valde vereor, verſum ſerius inſertum eſſe ab iis, qui carminis partes concinnarunt. Mox ad vſ. 16. Sch. V. — ἅμα δὲ καὶ προανακρούεται τὴν Ὀδύσσειαν, nimis acute!

ad vſ. 16. δὴ τότε. Sch. V. Μιλησίων ἡ ἀναστροφή. δή τοτε. Sunt ad vſ. 20. 21. nonnulla in Schol. Vict. de amnibus; valde tamen corrupta; nec iis enodandis locus nunc.

p. 282. vſ. 41. ἀνδράσι θηρευτῇσι. Sch. V. γράφουσι καὶ, θηρητῆρσι· vt O, 581. et al.

vſ. 44. ἀντίοι ἀΐσσονται. Sch. V. ἀντίον. οὕτως Ἀρίσταρχος. et vſ. 45. κυδάλιμον κῆρ, bene reddit τὸ γαῦρον. et 46. ἀγηνορίη, quae ἀλκὴ Π, 753. ἑή δέ μιν ὤλεσεν ἀλκή.

p. 284. vſ. 54. l. 1. Pro Ariſtophane in Sch. V. eſt Ariſtarchus. vt iterum ad vſ. 67.

p. 286. vſ. 59. l. 1. pro καββαίῃ, in Sch. V. eſt καμβαίῃ. ex ductu antiquo litterae.

p. 291. vſ. 86. ἀρτύναντες Sch. V. καταρτίσαντες, Ἀρίσταρχος. Tum inde a vſ. 88. ducibus copiae in iisdem aſſignantur; in prima turma Ilienſes, in ſecunda Troes, et forte Zeleitae; in tertia Troes et ex Arisba, et Adraſtea, (B, 828.) in quarta Dardanii, (ibid. vſ. 819) in quinta Lycii.

p. 293. ad vſ. 101. eſt ζήτησις in Schol. Vict. de Glauco, quam videbis in Euſtath. p. 894. l. 36.

p. 294. ad vſ. 118. νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ — de hoc v. Excurſ. ad h. l. p. 356. 8. 9. Exc. I ad VII p. 397. et Schol. ad h. l. et inf. ad vſ. 175 cum Schol. Vict. qui et ex Il. K, 111 ſq. iterat, ἐν τοῖς ἀριστεροῖς τοῦ ναυστάθμου Idomeneum et Aiacem ſtationem habuiſſe, et iisdem partibus portam ἱππήλατον fuiſſe, ex h. l. vſ. 119.

p. 296. vſ. 128. Λαπιθάων. Sch. V. Ἀρίσταρχος ἐκ τούτων φησὶν, ὅτι Λαπίθαι (ex Theſſalia: B, 738 ſq.) μετὰ Ἰδομενῆα ναυλοχήκασιν. proximo ab Idomeneo et Cretenſibus loco. v. Exc. I ad VII. p. 397. cf. ad vſ. 332.

vſ. 130. Sch. V. τινὲς ἐπάγουσι τῷ· ἶσον Ἄρηϊ· „υἱὸν ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο." (ex B, 746.)

p. 297. vſ. 137. l. 7. βόας αὔτας corrig. αὔας.

p. 298. vſ. 142. Sch. V. ἐόντας. ἐόντες, αἱ πλείους.

p. 303. vſ. 171. ὡς οἵγ' — Ἀρίσταρχος· ὡς οἵδ'.

p. 305. vſ. 176. ἀργαλέον δέ — Sch. V. Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει, Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ.

p. 307. vſ. 189. Sch. V. κατὰ ζωστῆρα. ἐκεῖ τὸ τυφλὸν ἔντερον.

p. 308. vſ. 200. ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε. Sch. V. ὄρνις ἦλθε, χωρὶς τῆς ἐπὶ, αἱ Ἀριστάρχου. καὶ Ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ ὄρνις. haec quem locum habeant, haud aſſequor. Recitat verſus 200 — 209 quoque Origenes in Celſ. IV. p. 231. ed. Hölch.

vſ. 201. etiam Sch. V. ἀριστερὰ accipit τὰ δυτικά et vſ. 206. μέσῳ δ' ἐγκάμβαλ' ὁμίλῳ.

p. 312. vſ. 208. ὄφφιν. Simile exemplum διδόνναι, v. ad Ω, 425.

p. 312. vſ. 212. ἀεὶ — Homero ſemper priore breui: ſcilicet ſi producta eſſe debet ſyllaba, ſcribitur αἰεί. De hac voce multae fuere obſeruationes grammaticorum, paſſim ſigillatim inſertae ab Euſtathio. In Etymologico p. 31, 24. τοῦ δὲ ἀεὶ δώδεκα εἰσὶν αἱ φωναί. ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ ἀκτῖνα. verum exciderunt eae in apographis. Itaque locum ſupplebo ex Cod. S. Germanenſi 387. ad Rhapſ. A, 52. a Tollio V. C. deſcriptum:

πάντα τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ συντιθέμενα διὰ τῆς ε̄ι διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀείμνηστος ἀειγενέτης ἀείφρουρος ἀειπάρθενος ἀειφανὴς, πλὴν τοῦ ἀΐδιος. Δεῖ γινώσκειν, ὡς δώδεκα φωναὶ εἰσὶ τοῦ ἀεί. ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰεὶν καὶ αἰὲν καὶ αἰὲς ποιητικῶς. καὶ ἀεὶ διὰ τῆς ε̄ι διφθόγγου καὶ συστολῇ τοῦ ᾱ. καὶ ἀεὶ ἐκτάσει του ᾱ. ὥςπερ παρ' Εὐριπίδῃ. τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυςτυχῆ καθεστάναι. (Phoen. 87. vbi nunc αἰεὶ vbique legitur) καὶ αἰῒ διὰ τοῦ ῑ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι. καὶ αἰεὶν σύντονον παρ' αὐτοῖς. ὁμοίως δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ, ἄει (leg. ἄϊ) βαρύτονον διὰ τῆς ῑ καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀΐδιον γράφεται, καὶ σημαίνει τὸ ἀεὶ ὄν. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὡς καὶ τὸ ἀειπάρθενος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κοινῶς. αἰολικῶς δὲ διὰ τοῦ ῑ. ἔστι δὲ καὶ ἠιὸν παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ, καὶ αἰὴ παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τῆς αι διφθόγγου, καὶ τοῦ η̄. οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Ταραντίνων (Λακεδαιμονίων) ἔτι δὲ καὶ αἰὲς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. καὶ ταύτας δώδεκα φωνὰς λέγουσιν εἶναι. ἔστι δὲ καὶ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ (Πινδάρῳ v. ad Pyth. IX, 154) καὶ μηραῖ (Μηροῖ.)

ἀεὶ pro ἕως Galen. Gloſſ. p. 82.

p. 316. vſ. 239. εἴ ἐπὶ δέξι' (aut vt ſcribendum erat δεξί') ἴωσι. Sch. V. τινὲς δεξιὰ τὰ νότια, ἀριστερὰ τὰ βόρεια. et vſ. 237. ἀμύνεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ὑπὲρ πάτρης μαχομένους.

p. 317. vſ. 246. νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων Sch. V. Ζηνόδοτος νηυσὶν ἄπ' Ἀργείων γράφει.

p. 323. vſ. 283. πεδία λωτεῦντα Sch. V. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Μασσαλιωτική. Haec quoque Euſtath. qui omnino in hac et ſequentibus rhapſodiis multa habet ex ſimili fonte, quem Victorianus Schol. habuit, profecta.

p. 325. vſ. 292. υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα — Ζεὺς, Sch. V. Ἡσίοδος δὲ Εὐρώπης καὶ Διός φησιν.

p. 328. vſ. 313. Ξάνθοιο παρ' ὄχθας. Sch. V. ὁ δὲ Ξάνθος Σίρβις νῦν καλεῖται.

p. 331. vſ. 332. τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον. Sch. V. ὅπου ἐτέτακτο. (Meneſtheus) δῆλον οὖν, ὡς ἐπὶ ἐννέα πλέθρα διαβάντες ἦσαν. πρῶτος Αἴας, Ἰδομενεὺς, Βοιωτὸς, (leg. Βοιωτοὶ) Φιλοκτήτης, Πρωτεσίλαος, Ὀϊλιάδης, Διώρης, Μέγης, Μενεσθεύς. non ſatis conuenit ναύσταθμος ſup. Excurſu I ad VII p. 397. enumeratus. Vnde πλέθρα afferat, non teneo. Apparet tamen ex his, veteres quoque de hisce rebus cogitaſſe.

p. 334. vſ. 340. Schol. Vict. πάσας γάρ· πᾶσαι κεκλιμέναι ἦσαν (debuit ergo ſcriptum eſſe πᾶσαι) παρὰ τὸν ὀχέα. (v. Obſſ.) ἀντὶ τοῦ· πᾶσα ἡ πύλη. οἱ δὲ, ἐπὶ πάσας ἤρχοντο, οἱ πολέμιοι. ἐπῴχατο, ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, ἐπέκειντο. v. Obſſ.

p. 337. vſ. 343. Sch. A. Αἴαντα. Ζηνόδοτος, Αἴαντε. alterum hoc probatur ex vſ. 338. εἰ δέ σφι.

p. 338. vſ. 346. l. 4. „diſco et Schol.“ corrige, ex. Etiam Sch. V. ὧδε γὰρ, ἀντὶ τοῦ, οὕτως. ὅ ἐστι, λίαν. — Et ad vſ. 348 καὶ κεῖθι. γράφουσι καὶ κἀκεῖθι. male hoc in Homero.

p. 340. vſ. 372. τοῖς δ' ἅμα Πανδίων — Sch. V. ἀθετεῖται. διὰ τί γὰρ (puta, Teucer) μὴ ἑαυτῷ βαστάζει; τινὲς δὲ, τόξα, τὰ βέλη.

p. 341. vſ. 380. μαρμάρῳ ὀκριόεντι. μάρμαρον de marmore accipit Plin. XXXVI, 6. nota tamen res, discrimen hoc antiquos ignoraſſe, ſed de candido ſaxo quo-

xis dictum esse. Adoptauit ex Homero μάρμαρον πέτρον Eurip. Phoen. 1410.

vs. 382. χείρεσσ' ἀμφοτέρῃσ' etiam Vict cum Scholio.

p. 342. vs. 383. ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας. Iungenda non ὑψόθεν ἔμβαλε, sed ὑψόθεν ἀείρας. hoc vult Schol. Vict. οὐ δοκεῖ μοι νῦν λέγειν, ὅτι ἀπὸ ὕψους βάλλει ἐν τῷ τείχει ὤν. ἀλλὰ, μετεωρίσας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ βιαιοτέραν γενέσθαι τὴν πληγήν.

p. 343. vs. 386. Sch. V. κάππεσ'. ὡς ἤδη ἐπιβεβηκώς. δεῖ δὲ, τοῦ ἀναχώματος. λίπε δ' ὀστέα θυμός. δοκεῖ αὐτῷ καὶ τοῖς ὀστοῖς τὸ ψυχικὸν παρεσπάρθαι. ὡς καὶ Ποσειδωνίῳ ἐν Γ. περὶ ψυχῆς. ὁ μὲν γὰρ Πλάτων καὶ τοὺς δεσμοὺς αὐτῆς ἐν ταῖς τοῦ ὀστοῦ ῥίζαις φησὶν εἶναι. Habuit haec ante oculos Eustath. p. 910. l. 40.

p. 344. vs. 395. νύξ'. Schol. Vict. ἄδηλον, ποῦ; ὁ δὲ Ἀριστοφάνης· ὡς ὑπερκύπτοντα κατὰ τὸ γένειον αὐτὸν ἔβαλε. satis subtile!

p. 345. vs. 407. Schol. Vict. ἐπεί οἱ θυμὸς ἐβούλετο. γράφεται καὶ, ἐέλδετο. καὶ μᾶλλον.

vs. 412. Sch. Vict. ἐφομαρτεῖτον. καὶ ἐφομαρτεῖτε, καὶ ἐφαμαρτεῖτε. οὕτως Ἀρίσταρχος. de voce cf. ad vs. 400.

p. 346. vs. 426. λαισήϊα Sch. V. ἐξ ἀκατεργαστῶν βυρσῶν. ἢ τῇ λαιᾷ (σειόμενα) παλλόμενα· ἀμαζονικά.

p. 350. vs. 439. ἦυσε δὲ διαπρύσιον. Schol. A. Ἀρίσταρχος ἐπεὶ τοῦ Διὸς ἕκητι. ad refellendam Zenodoti interpretationem.

p. 352. vs. 456. ὀχῆες — ἐπημοιβοί. Scholion est quoque in Suida h. v. ἐπηλλαγμένοι, ὥστε τὸν μὲν ἔνθεν, τὸν δὲ ἔνθεν ἐφέλκεσθαι.

δικλίδες et δικλεῖδες. v. Foesii Oeconomia Hippocrat. h. v.

XIII (N)

p. 365. vs. 2. πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν. Schol. Vict. Ζηνόδοτος δὲ, ὀχέμεν, nec male hoc. Sic in Odyss. ὀχέειν οἰζύν, H, 211. κακὸν μόρον Λ, 618.

3. Melius deletur interpunctio post ὅσσε Φαεινὼ, vt iungantur: ἔτρεπε πάλιν νόσφιν ἐπὶ Θρῃκῶν αἶαν. ne sit καθορώμενος ἐπὶ αἶαν.

p. 369. vs. 6. γλακτοφάγων. l. 7. post „tenuissi constat" Schol. Vict. quoque: τινὲς τούτους σαλμάτας φασί. leg. Σαρμάτας. Corruptius Schol. Ven. A. B. τινὲς δὲ τούτους σπάρματα φασί.

p. 370. vs. 12. Σάμου. de trinis locis huius nominis v. Eustathium. Schol. Vict. Σάμου Θρηϊκίης. πρὸς διαστολὴν, διὰ τὴν πρὸς Ἰθάκην, (Cephalleniam) ἣν Σάμον καλεῖ. (sup. B, 634) Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Σάμος περὶ Μυκαλησσὸν, (male leg. Μυκάλην Ioniae promont.) τρίτη δὲ περὶ τὴν Τριφυλίαν. Porro: Σάμου. Ἀρίσταρχος. ὄρος ὁμώνυμον τῇ νήσῳ. οἱ δὲ ὑψηλότερον εἶναι τοῦ Ἄθω.

p. 373. vs. 20. ἵκετο τέκμωρ Sch. V. ἐπὶ τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ παρεγένετο, τὰς Αἰγάς. De mytho vitis Aegis in sacris Dionysi eodem die germinantis, et maturis vuis grauidae diserta est in Sch. V. quoque narratio ex antiquiore, vt apparet, scriptore. Scriptor paullo post memoratus etiam in Schol. Vict. est *Nicocrates*; abolendus itaque Eustathii *Nicostratus*. Sed video totum locum dignum esse qui exscribatur: Ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνεται. κατὰ γὰρ τὰς ἐτησίους τοῦ Διονύσου τελετὰς ὀργιαζουσῶν τῶν μυστίδων γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἄμπελοι· αἵ τινες ἕωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἶτ᾽ αὖ πάλιν βότρυας βαρυτάτους καὶ τοὺς μὲν πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουσι, πρὸς δὲ τὴν ἑσπέραν τρεπόμενοι ἄκρατον χορηγοῦσι δαψιλὲς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. οὐδεμία δὲ ἔνδεια γίνεται ὑπ᾽ αὐτῶν κατ᾽ ἐχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ᾽ ὁσάκις ἀναλίσκεται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται. (scil. τὸ ἄκρατον) Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι ἀγῶνος οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ᾽ ἑτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς πάντας ἀφανεῖς γενέσθαι. διὸ μηδὲ προσπελάζειν τινά. Reuocant

haec in animum aliud miraculum fluuii vino fluentis in insula Andro. ap. Philostr. Imagg. I, 25.

p. 374. vs. 23. χαλκόποδ' ἵππω. Sch. V. εἰσίν· Ἐμμέλης καὶ Γλαῦκος καὶ Ἐγκέλαδος καὶ Σθένιος.

p. 375. vs. 27. βῆ δ' ἐλάαν. Sch. Vict. ἐλάαν, ἐλάων. verum istud vt μάστιξεν δ' ἐλάαν. E, 366 et al.

p. 375. 6. vs. 27. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ. Etiam Schol. Vict. ὑπ' αὐτοῦ. δι' αὐτόν· ὡς· ὑπὸ τῆς νόσου ἀδυναμεῖ. τινὲς δὲ γράφουσιν· ὑπ' αὐτῷ. τῷ δίφρῳ.

vs. 29. γηθοσύνῃ δὲ, praeter ceteras lectiones in Schol. Vict. οἱ δὲ γηθόσυνα τὰ κήτη. γηθοσύνῃ δὲ, (σὺν. ἐν) τόπον παρεῖχε τῷ θεῷ, φησιν, ἡ θάλασσα, καὶ οὐκ ἀνθίστατο κυμαίνουσα.

διΐστατο. ὡδοποίει. καὶ τί θαῦμα; καὶ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ, φησὶ, τὸ κατὰ Παμφύλιον πέλαγος Καλλισθένης. Is ergo hoc tumore verborum vsus est in traiectu aestuarii: v. Arrian. I, 26.

p. 382. vs. 60. ἀμφοτέρω κεκοπώς. ὥστε, πεπληγώς. αἱ δὲ Ἀριστάρχου διχῶς. κεκοπὼς καὶ τετυφώς. ἐν δὲ τῇ Χίᾳ, κεκοπών.

p. 384. vs. 69. Sch. V. μάντει. οὐ διαιρεῖ. ὥστε· ἀίδρει φωτὶ ἔοικε Γ, 219.

p. 386. vs. 91. Schol. Vict. obseruat, ad h. l. et vs. 83 (66.) post Aiaces Salaminios et Locros stetisse, hos excipere ordine Boeotos. vs. 92. Θόαντά τε. ἐγάμει γὰρ Ἀνακτόραν τὴν Πηνέλεω. Δηΐπυρος Πύλιος ἦν, ὥς τινες. οἱ δὲ, ἀδελφὸς Μηριόνους.

p. 388. vs. 103. Scholion A. de θόων, quod et θοῶν scriptum, est quoque in Schol. Par. item Scholion de ὀλοοίτροχος ad vs. 137.

p. 391. vs. 125. κελευτιόων. Sch. V. τινὲς δὲ, κελευθιόων (ex κέλευθος) ἀντὶ τοῦ ὁδηγῶν. perperam.

p. 392. vs. 128. λαοσσόος interpretatur ipse poeta: Δ, 439 et al. ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

p. 394. vs. 135. σείομεν'. οἱ δ' ἰθὺς — Sch. V. τινὲς, σειόμενοι. ἰθὺς ἐφρόνουν, ὥστε εὐθεῖαν πρὸς Τρῶας

χωρεῖν. ead. pag. l. penult. Τογυπεύς, corrige Γονυπεύς.

p. 395. vſ. 137. l. 5 a fine: ὀλοοίτροχος pro ὀλοίτροχος, vt χοροίτυπος. Ω, 261. cf. ὀροίτυπος in Etymol.

p. 397. vſ. 144. ῥεῖά δ' ἐλεύσεσθαι. Schol. Vict. ῥεῖα διελεύσεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος. οἱ δὲ· ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι. τὸ δὲ ἑξῆς· ὁ δὲ Ἕκτωρ ἕως μέν τινος ἠπείλει εὐκόλως διελθεῖν μέχρι τῆς θαλάσσης. ἡ δὲ διὰ ἔμφασιν ἔχει, ἀντὶ τοὺς σκόλοπας καὶ τὴν τάφρον διελεύσεσθαι. Similis corruptela inf. Υ, 263 vbi auſus ſum ῥέα διελεύσεσθαι reponere auctoribus libris; quod h. l. facere debebam vel ſine libris, ſolo iudicio. De ῥέα vna ſyllaba v. ad Υ, 101.

p. 400. vſ. 154. εἰ ἐτεόν με ὦρσε. Sch. V. εἰ, συναπτικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐπεί. ὡς τὸ· χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας. καὶ ὁ Εὐριπίδης· οὐκοῦν εἴπερ εἴργασται τάδε.

p. 401. vſ. 166. ὃ ξυνέαξε. Pro Zenodoto Ariſtarchum nominat Sch. V. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ η. ξυνέηξεν.

p. 402. vſ. 168. δόρυ — ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο. Sch. V. ἄλλα δὲ εἶχε πολλά. τινὲς δὲ, ἅ οἱ. ὡς κῆτος (corruptum in σκηπτος erat) ἃ μυρία βόσκει. (Od. M, 97.)

vſ. 171. Sch. V. pro Μέντορος nomen eſſe debuit Κέντορος, οἰκεῖον γὰρ τῷ πολυΐππῳ τὸ κεντεῖν. luſus ſaltem!

vſ. 172. Πήδαιον. Sch. V. ὑπὸ τὴν Ἴδην πόλις, πρὸς Θήβην. οἱ δὲ πρὸς Καρίαν. τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Πηδάσῳ. perperam.

p. 403. vſ. 185. Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος. Sch. V. ὅτι καὶ τὸ υἷες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δὲ Εὐρύτου. Ἀκτορίωνε ἀντὶ Ἀκτοριώνων. Scholion ſpectat ad B, 621. vbi v. Obſſ.

vſ. 188. ἀράβησε. Sch. V. τινὲς, ἀράδησε vitio, puto.

p. 403. 4. vſ. 191. ἀλλ' οὔ πῃ χροὸς εἴσατο. Schol. Vict. λείπει ἡ διὰ. διὰ τοῦ χροὸς ἐπορεύθη. (ergo χροὸς) παρὰ τὸ ἰέναι· ὡς· διὰ πρό τε εἴσατο (Δ, 138.) Inde Tyrannionis et Zenodoti memorantur lectiones. Tum vero, pro Ariſtarcho, Herodianus: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς καὶ εὐθεῖαν

καὶ γενικὴν δέχεται, τὴν χρόος. προκρίνει δὲ τὴν γενικήν. (ergo χροός.) Ex Schol. Lipſ. nihil proficio niſi quod cum Schol. Vict. addit: οὕτως δὲ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐντοσθίδιον σάρκωσιν. χρὼς σήπεται. Ω, 414. (καὶ) ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη. (T, 39.)

vſ. 195. Στίχιος. Sch. V. τινὲς (ſupple ὡς) Σχεδίος, γράφουσι (Στιχίος.) τοῦ δὲ Στιχίου ἐν τῷ καταλόγῳ οὐ μέμνηται, ὅτι οὐκ ἦν ἀναγκαῖον, καὶ τοὺς δευτέραν ἔχοντας τάξιν καταλέγειν. τινὲς δὲ χλευάζουσιν ὡς νεκροφόρους. Etiam haec vltima illuſtranda ſunt ex Euſtath. p. 927. l. 40. Sch. Vict. porro: 198. δύ' αἶγα λέοντε. Ζηνόδοτος, αἶγε. οὐ γὰρ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις λέοντες etc. fere vt ibid. l. 33. Porro fragmentum Aeſchyli, quod p. 405. l. extr. attuli: εἷλκον ἄνω λυκηδὸν (male excuſum eſt λύκηδον) explet Schol. Vict. Αἰσχύλος περὶ Γλαύκου· εἷλκον ἄνω λυκηδόν. ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις. cf. Euſtath. ibid. l. 39. quem omnino in hoc et ſuperiore libro video locupletiorem eſſe ex antiquioribus Scholiis et cum Victorianis conſpirare.'

p. 407. vſ. 204 ſub fin. Simile immanitatis exemplum addunt Schol. Vict. in Hippolocho ab Agamemnone caeſo Λ, 145 ſqq.

p. 408. vſ. 214. ἦλεν ἐς κλισίην etiam Sch. Vict.

p. 409. vſ. 219. πῇ τοι ἀπειλαί; Sch. V. ἀντὶ τοῦ πῇ. τοὶ ἀντὶ τοῦ, δή. ἀπειλαὶ αἱ καυχήσεις. et vſ. 222. νῦν αἴτιος. Ἀρίσταρχος· νῦν γὰρ (corr. γ') αἴτιος. Ἀριστοφάνης· νῦν δ' αἴτιος. Et vſ. 225. ἀνδύεται. ἀπὸ τῶν ἀναδυομένων τὰ ζυγὰ ζῴων. τινὲς δὲ γράφουσιν, ἀδδύεται. vſ. 227. νωνύμνους: τινὲς ἀθρηνήτους. ὕμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν ὕμνον φησίν. (leg. τὸν θρῆνον.)

p. 411. vſ. 234. μεθίῃσι μάχεσθαι. Sch. V. Ἀρίσταρχος· μεθίῃσι πόνοιο.

p. 412. vſ. 237. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ — Sch. V. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης· συμφερτὴ δὲ βίη.

p. 415. vſ. 254. τὸν δ' αὖ. Etiam Sch. V. ἔν τισι μετὰ τοῦτον φέρεται· Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων. Et ad vſ. 256. εἴ τι τοι. ἀντὶ τοῦ, δή.

p. 419. vſ. 286. *ἀρᾶται δὲ τάχιστα.* bene laudat Sch. V. de Neoptolemo verſum Od. Λ, 529. 530. *ἱππόθεν ἐξίμεναι.*

p. 420. vſ. 289. *οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε.* Sch. V. καὶ ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα· τραύματα ἔχω, οὐχ ἑτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών. * ἀνδρογύνης * καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων, τῆς δειλίας σημεῖα, καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους. Sane Iphicratis cauſſam capitis bis dixit; et ſpectat fragmentum ad reliqua Lyſiae fragmenta ex Or. περὶ τῆς Ἰφικράτους προδοσίας, in Ed. Tayl.

p. 422. vſ. 299. dele comma poſt *ἀταρβής.* nam iunguntur *ἅμα ἕσπετο.* ὡς τὸ *ἅμ' ἑσπόμεθα* (Α, 158).

p. 423. vſ. 301. Praeter cetera, quae ex Schol. et Euſtath. de Phlegyis enotaui, Schol. Vict. haec habet: ἐπὶ πλεῖον δὲ περὶ αὐτῶν διείλεκται Ἔφορος, ἀποδεικνὺς, ὅτι τὴν Δαυλίδα, καὶ οὐ τὴν Γυρτῶνα, ᾤκησαν· ὅθεν καὶ παρὰ Φωκεῦσι τὸ ὑβρίζειν Φλεγυᾷν λέγεσθαι. ἔστι δὲ ταῦτα ἐν τῇ τριακοστῇ τῇ Δημοφίλου. (qui Ephorum patrem continuauerat v. Diodor. XVI, 14.) πάλαι δὲ διεφέροντο Φωκεῖς πρὸς Θεσσαλούς. διὸ καὶ τὰς Θερμοπύλας ᾤκησαν Φωκεῖς· εἴσοδον γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ Θεσσαλίας.

p. 425. vſ. 309. E Sch. V. patet acceptum et ſcriptum fuiſſe *ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν.* *vtique:* quo vocant ſequentia.

p. 426. vſ. 313. *Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος τοξοσύνῃ.* Sch. V. καὶ πῶς φησιν· (Vlyſſes:) οἷος δέ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο (Od. Θ, 219) οὔπω γὰρ ἦν ἥκων ἐκ Λήμνου. ſerius aduenit Philoctetes ad Troiam.

vſ. 315. *οἵ μιν ἅδην ἐλόωσι.* nihil iuuant Schol. Vict. „ἅδην ἐλόωσι. λίαν κορέσουσι. ὡς· ἅδην ἐλάαν κακότητος (Od. Ε, 290) οἱ δὲ, ἅδην ἐσσύμενοι. οἱ δὲ, ἀάσωσι (corr. ἑάσωσι) παρὰ τὸ (excidit ἑάω vel ἑᾷν) ἄσην ἐμποιεῖν.

p. 428. l. 14. debet ſcriptum eſſe — „ex ἑάω, ἑάωσι, ἑῶσι, ἑόωσι.

p. 431. vſ. 333. *τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος.* Sch. V. τινὲς δὲ, ὁμόσε. ergo *ὁμόσ' ἵστατο.*

p. 434. vſ. 346. vitioſa lectio et in Sch. V. τετεύχατον, διὰ μέτρον, ἀντὶ τοῦ, ἐτετευχάτην.

p. 435. vſ. 350. ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα. Sch. V. ἀθετεῖται, ὡς περισσός. ταυτολογία γάρ. ἐντεῦθεν δὲ Μελανιππίδης κύουσαν ἀπὸ Διὸς Θέτιν ἐκδοθῆναι Πηλεῖ (quia υἱέα ad Iouem referre licet) διὰ τὰ ῥηθέντα ὑπὸ Προμηθέως, ἤτοι Θέμιδι (Θέμιδος Pind. Iſthm. VIII, 68 ſq.)

vſ. 352. ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους. Etiam Sch. V. λείπει ὁρῶν. Addit: ἔστι δὲ τὸ τοῖς Φράσεως ἀρχαῖον. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκοις· (nam fuere ά. β΄.) „ἤδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντα ἄχθομαι."

p. 437. vſ. 358. τὼ δ' ἔριδος Ἀρίσταρχος, Ἀριστοφάνης τοὶ δ' ἔ. ad vſ. 363. Sch. V. conueniunt cum Euſtath.

p. 441. vſ. 367. ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Sch. V. αἱ Ἀριστάρχου, ἀνωσέμεν. (ex ἀνώθω?) Ζηνόδοτος δέ Φησι, μὴ λέγεσθαι τὸν ἐκ Τροίας πλοῦν ἀναγωγήν. (ergo nec ἀνώθειν?)

vſ. 373. ὁ δ' ἐπεύξατο Φώνησέν τε. Sch. V. τινὲς δὲ· „κερτομέων ἔπος ηὔδα" οὐ γὰρ καυχηματίαν αἴρει λόγον, ἀλλὰ σαρκασμοῦ ἀνάπλεων.

p. 443. vſ. 383. κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Sch. V. τινὲς, κατὰ κρατερῆς ὑσμίνης. Mox vſ. 389. ἀχερωὶς eſt quoque ap. Suidam.

p. 446. vſ. 408. δύο κανόνεσσι, Sch. V. poſt alia — ἢ ἀντὶ πορπάκων αὐτοὺς εἶχον, ὡς Αὐτόχθων.

p. 448. vſ. 424. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα. Sch. V. τινὲς περισπῶσιν, Ἰδομενεῦς, ἀντὶ τοῦ Ἰδομενοῦς. ὡς μέθυ, χίλια μέτρα Η, 471 (h. e. alii per appoſitum accepere Ἰδομενεύς, μένος μέγα. οἱ δὲ μέγα ἵετο, μεγάλως ἐπεθύμει. hi recte. ἄμεινον δὲ, εὐθεῖαν εἶναι (voc. Ἰδομενεὺς) ὡς τό· οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγεν τεὸν μένος. tam corrupte ſcribitur: v. Φ, 305.

p. 448. vſ. 426. δουπῆσαι. Sch. V. ſic: ἀποθανεῖν· πεσεῖν. ὅταν δὲ εἴπῃ; „δεδουπότος Οἰδιπόδαο·" ὡς κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς. v. ad Ψ, 679.

p. 449. 450. vſ. 433. verſus inſititios ap. Euſtathium, memorat quoque Schol. Vict.

p. 455. vſ. 446. Sch. V. addit ceteris: Ζηνόδοτος δὲ, δή τι, χωρὶς τοῦ σ γράφει. et ad vſ. 449. ὄφρα ἴδῃς, οὕτως Ζηνόδοτος Ἀρίσταρχος δὲ, ἴδῃ, διὰ τοῦ ῑ.

p. 458. vſ. 461. οὔ τι τίεσκεν. de cauſſis poſthabiti Aeneae Scholion eſt Vict. quod excerpſit Euſtath. p. 942, 10 ſq. Porro vſ. 465. ἀλλ' ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν. τινὲς, ἐπαμῦναι. ὑγιέστερον δὲ τὸ καὶ ἑαυτὸν συναριθμεῖν τῇ ἐπικουρίᾳ πρὸς τὴν ἐκείνου αἰδῶ.

p. 460. vſ. 480. τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων. Sch. V. ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται. Synaloephen 481. μ' οἴῳ pro μοι οἴῳ tuetur per Od. Δ, 367. ἤ μ' οἴῳ ἔῤῥοντι. et 484. ὅτε κράτος. ea aetatis parte qua. quando. et 488. ὁμηλικίῃ. τινὲς δὲ χωρὶς του ῑ. ὁμηλικίη. 486. μέγα κράτος. λείπει, κατ' ἐμοῦ. 492. κτίλον. τινὲς δὲ, κτίλον, τὸν ποιμένα.

p. 464. vſ. 510. οὐδ' ἄρ ἔτ' ἄλλα. Sch. V. τινὲς, οὐδ' ἄρα τἄλλα, κατὰ κρᾶσιν. καλῶς. (at v. Obſſ.) τινὲς δὲ, vſ. 513. μεθ' ἑὸν βέλος. ὑφ' ἓν γράφουσι, μέθεον, τὸ ἀφεθέν. inſcite.

p. 465. vſ. 517. δὴ γάρ οἱ ἔχε κότον. Euſtathiana ſunt ex antiquo Scholio; nam Sch. V. ὡς ἀντεραστὴς Ἑλένης· ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης. qui agere debuere de procis Helenae, et in iis numerare Idomeneum. Eſt adeo diuerſus recenſus is, quem Apollod. III, 10, 8. habet; at legitur ille in recenſu ap. Hygin. f. 81 et 270. quem ex Ibyco aut Simonide ſeruatum eſſe apparet.

p. 466. ad vſ. 529. βραχίονα. Κομανὸς θηλυκῶς φησὶ τὴν βραχίονα, ἵνα ἀκούωμεν τὴν χεῖρα.

p. 466. vſ. 541. Ἔνθ' Αἰνέας. Etiam Sch. V. ὡς Ἑρμέας. οὕτως Ἀρίσταρχος. non itaque mirum, Virgilio Aeneadas dici, Αἰνεάδας, media breui. Καλητορίδην. Νέστορος οὗτος ἀδελφός. et 542. ἐπὶ οἷ, ὀρθοτονητέον τὴν οἷ. ἀντὶ γὰρ συνθέτου παραλαμβάνεται.

p. 471. vſ. 571. Longum Scholion in Sch. V. de discrimine inter σπαίρειν ſeu ἀσπαίρειν et σκαίρειν, exſcripſit ex parte Euſtathius, hoc ἔμμουσον κίνησιν, illud ἄμουσον declarat.

p. 475. vſ. 609. Sch. V. καὶ ἐέλπετο νίκην. Ζηνόδοτος· μέγα δ' ἔλπετο. vſ. 613. ἀφίκοντο. Ariſtophanes ἀφικέσθην. (non, vt Sch. A. ἀφικέσθην.)

p. 480. vſ. 634. ἐπάλτο. v. ad Θ, 85. Λ, 192. Φ, 140.

p. 482. vſ. 658. 9. Etiam Sch. V. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἢ ἀθετεῖν φησι δεῖν, ἢ ὁμωνυμίαν νομίζειν.

vſ. 663. ἦν δέ τις Εὐχήνωρ. Sch. V. Φερεκύδης οὕτως γενεαλογεῖ· „ἀπὸ Μελάμποδος Μάντιον· οὗ Κλεῖτον, οὗ Κοίρανον, οὗ Πολύϊδον. εἶτα Πολύϊδός, φησι, γαμεῖ Εὐρυδάμειαν, τὴν Φυλέως τοῦ Αὐγέου· τῷ δὲ γίνονται Εὐχήνωρ καὶ Κλεῖτος, οἳ Θήβας εἷλον σὺν τοῖς Ἐπιγόνοις· ἔπειτα εἰς Τροίην ἔρχονται σὺν Ἀγαμέμνονι, καὶ θνήσκει Εὐχήνωρ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου." Ex his duxit ſua Euſtath. p. 953, 35. cf. Apollod. III, 3, 1. et Not. p. 546.

p. 487. vſ. 685. Nec Schol. Vict. alia affert ad Ἰάονας, quam quae in reliquis Scholiis. Ad Φθῖοι· εἰσὶ δὲ αὐτῶν τάγματα μεταξὺ Λοκρῶν καὶ Βοιωτῶν. et ad vſ. 689. „οἱ μέν·" οὐκ ἐτήρησε τὴν τάξιν. πρώτους γὰρ εἶπε Βοιωτούς. κατεῖχον δὲ τὰ τάγματα τῶν περάτων Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ μὲν τοῦ ἀριστεροῦ πρῶτοι ὄντες Βοιωτοί· ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ ἔσχατοι ὄντες Ἀθηναῖοι. vltima vix bene. De Meneſtheo iam ſup. 195, 6.

vſ. 691. αὐτὰρ Ἐπειῶν. Sch. Vict. καὶ μὴν Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος Ἠλείων ἦσαν ἡγεμόνες. Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἐκ Δουλιχίου Ἐπειοὺς καλεῖ. ὡς γὰρ ἐξ Ἤλιδος φυγόντος Φυλέως, εἰκὸς ἦν αὐτῷ συναίρεσθαί τινας, ὧν ἦρχε Μέγης. εἰ δὲ ἐκείνων νῦν μέμνηται Ἐπειῶν τῶν ἐξ Ἤλιδος, πιθανὸν ἂν εἴη, ἡγεῖσθαι αὐτῶν Μέγητα, ὡς ὁμοεθνῆ. Ἀμφίμαχος γὰρ καὶ Διώρης, οἱ τῶν Ἠλείων δυνάσται, ἀνῄρηνται (ſup. 185 et Δ, 517) Θάλπιος δὲ καὶ Πο-

λύξενος τραυματίζονται. v. sup. B, 620 sq. et 627 sqq. cum Obss.

Ἐπειοὶ μεταξὺ ἦσαν Ἀθηναίων καὶ Λοκρῶν. διό φησιν Αἴαντα ταχὺν ἢ Φυλέος υἱὸν ἄνωγον. (K. 175. ἀνστήσων) et ad vs. 692 οὗτοι (Meges, Amphion, Dracius) ἀντὶ Διώρους καὶ Ἀμφιμάχου ἐτάχθησαν.

p. 491. vs. 694. Medon: νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος. Sch. V. ἐξ Ἀλκιμάχης, τῆς Αἰακοῦ, ἦν ὁ Μέδων. atqui sup. B, 728. Medon erat filius Oilei nothus ex *Rhene*. Porro infra ad O, 333. vbi idem hoc Scholion repetitur, pro *Aeaco* est *Phylacus*, idque probabilius: νόθος ἐξ Ἀλκιμάχης τῆς Φυλάκου ἦν ὁ Αἴας· ὥς φησι Πορφύριος ἐν τῷ Καταλόγῳ. ἀλλ' οὐ συμφωνεῖ τῷ ποιητῇ. Ἐριώπιδος γάρ φησι τὸν Αἴαντα. Grammaticus tricatur: Ex Alcimache pellice Oilei natus erat Medon; ex Eriopide iusta coniuge Aiax. Idem paullo post ad e. l. O, 336. ὁμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος Ἐριώπην μητέρα Αἴαντός φησιν, Φερεκύδης δὲ Ἐνεώ, (vix sanum) καὶ Μνάσθας (leg. Μνασέας) ἐν ῇ Ἀλκιμάχην. ὁ δὲ τῶν ναυπακτιδῶν (lege τῶν Ναυπακτικῶν) ποιητὴς διώνυμον αὐτήν φησι· „τὴν δὲ μαθοπλοτάτην (μεθ', ὁπλοτάτην) Ἐριώπην ἐξονόμαζεν." Ἀλκιμάχην δὲ πατήρ τε καὶ Ἄδμητος καλέεσκον." Erat Admetus Pheretis f. et ipse ex Aeoli progenie vt Phylacus.

vs. 697. Ἐριώπιδος. Φέρητος ἦν αὕτη.

p. 492. vs. 705. Scholion Ven. A. χωρὶς τοῦ ν vitiose scriptum est, vt apparet ex Schol. Vict. „πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς· χωρὶς τοῦ δ' αἱ πᾶσαι. ad τὸ ζυγὸν vs. 706. cf. Obss. ad Ω, 269.

p. 495. vs. 713. μίμνε φίλον κῆρ. Sch. V. γρ. ἔργα μεμήλει. Hoc quorsum spectet, intelliges ex Strabone, qui aliam lectionem habuit: οὐ γάρ σφι σταδίης ὑσμίνης ἔργα μεμήλει.

p. 499. l. 1. Idem Scholion ad vs. 731. et corruptum in Schol. Vict. legitur. De Zenodoto Mallote cf ad Ψ, 79.

ad vs. 733. μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω. Si κ' est pro καὶ, vt puto, scribendum est δὲ κ'. Porro Sch. V.

ἀνέγνω. τὴν ἐκ τοῦ πράγματος ὠφέλειαν ἢ τὴν σωτηρίαν. δεόντως ἐπάγει νῦν τὴν ἰδίαν γνώμην, προπαρασκευάσας πρὸς πειθὼ τὸν στρατηγόν. Etiam in Herodoto occurrit *ἀναγινώσκειν τινὰ*, facere aliquem cognoſcere, *μεταδιδάξαι, πείθειν.* Ergo nunc eſt *ἀναγνῶναι ἑαυτόν.*

vſ. 736. *πάντη γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε.* Probabile fit ex h. l. et ex A, 14. *στέμμα θεοῖο* Plinium argutias petiiſſe lib. XVI, 4 *Corona. Antiquitus quidem nulla niſi deo dabatur. Ob id Homerus coelo tantum eas et praelio vniuerſo tribuit: viritim vero ne in certamine quidem vlli.* Certamen ad ludos funebres Jl. Ψ, refero.

p. 502. vſ. 745. Etiam Sch. V. *ἀποστήσωνται, τοῦτ' ἔστιν, ἴσως· ἀπολάβωσιν, ὡς ἐν ζυγῷ τὸ ἴσον στήσαντες.*

p. 504. vſ. 761. *τοὺς δ' εὗρ'.* Verſus legitur ap. Suidam in *ἀπήμονα, ἀβλαβῆ.*

p. 505. vſ. 772. *κατ' ἄκρης.* expeditior tamen eſt ratio, ſi a naui et mari primitus vſum proceſſiſſe dixeris. Firmant Sch. Vict. ad O, 557. *κατ' ἄκρης, ὁλοτελῶς. ἔλασε μέγα κῦμα κατ' ἄκρης. οἷον, ὅλον αὐτὸν ἐβάπτισε τὸ κῦμα.*

p. 511. vſ. 799. *κύματα παφλάζοντα.* Etiam Suidas in h. v. et inf. vſ. 824. cf. Suidas in *Βουγάϊος.*

p. 512. vſ. 809. *μακρὰ βιβάσθων.* *βιβασθὼν* eſt Ariſtarchi doctrina Sch. V. *Ἀρίσταρχος δέ φησι· ἐὰν ὀξύνηται, ἔσται, μακρὰ διαβάς.*

p. 513. ad vſ. 814. l. 11. in Apollonii Lex. *χρῆμα* eſt corrig. *παραχρῆμα.*

p. 516. vſ. 827. *ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων.* Sch. V. *ἔνθεν Ἀθηναῖον ὑπονοοῦσιν Ὅμηρον. πατρῷον γὰρ τιμῶσιν Ἀπόλλωνα, Δία* (f. excidit *καὶ Ἀθηνᾶν.*) vſ. 831. Sch. V. *δάψει. Ἀκαρνᾶνες, ῥῆξαι.* En librariorum morem excerpendi! Verba ſunt ſup. B, 544 *Ἄβαντες θοοὶ ῥήξειν θώρηκας.*

p. 517. vſ. 837. *Διὸς αὐγάς.* Poſt alia Sch. V. *οἱ δὲ αὐλάς. ἐπεί, φησι Ζηνόδοτος, Ζηνός που τοιῆδε γ' Ὀλυμ-*

πίου ἔνδοθεν αὐλῇ. (Od. Δ, 74.) Ζεὺς δ' ἔλαχεν οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι (Ο, 188.)

XIV (Ξ)

p. 519. vſ. 5. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον. Sch. Vict. οἱ δὲ γράφουσι· νῦν μίμνε καθήμενος ἐν κλισίῃσι. vſ. 8. quod εἴσομαι, γνώσομαι, notatum quoque in Suida h. v.

p. 522. vſ. 16. κύματι κωφῷ. Sch. V. τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ κολόκυμα, Αἰολεῖς δὲ σκώληκα καλοῦσι. v. Heſych. h. v. τινὲς πηγῷ γράφουσι. Mox vſ. 18. αὔτως, ἀπράκτως. et vſ. 19. κεκριμένον. τινὲς δὲ, κεκρυμμένον ἐκ Διός.

p. 523. vſ. 20. διχθάδι' ἢ μεθ' ὅμιλον. τινὲς δὲ διχθαδιῇ. ὡς τὸ, ημ' οιω ερρωντα. Leg. ἤ μ' οἴῳ ἐῤῥοντι Od. Δ, 368. nec tamen video quid huc faciat.

ead. pag. extr. Schol. A. legitur quoque in Schol. Vict. vnde corrigendum: „ἀντὶ τοῦ ἔληκε“ pro vitioſo Ἤληκε, ἐνδείᾳ τοῦ ῑ (ſcil. ab ἐλήκεον, ἐλήκει) ὡς ἄνοον κραδίην ἔσχ' (ἔχες Ψ, 441.) Concidunt ita dubitationes.

p. 526. vſ. 31. l. 9. ab extr. Agamemnonis naues ſletiſſe ad mare. Sunt haec quoque in Schol. Vict. et ſubiicitur: οὕτως Αὐτόχθων. Contra Heracleo *primas* contenderat eſſe verſus vallum, *ad mare* vero *poſtremas*.

p. 532. vſ. 56. ἄῤῥηκτον — εἶλαρ. Sch. V. τινὲς, ἄῤῥατον. ἰσχυρόν. ἀνάλωτον. vitioſam gloſſam Suidas intulit in ſuum Lexicon: T. I. p. 309. ἄῤῥατον. ἰσχυρὸν, στερεόν. οὕτως Πλάτων.

p. 534. vſ. 75. Ad Porphyrianam ζήτησιν. Contra vero aliud eſt, quod displicet, in ipſo poeta: quod *tertia* vice iterum Agamemnonem indignum ſe conſilium hoc fugae proponere facit, et quidem in principum conſilio, et ex animo, vt iam antea J, 16 ſqq. et ſimulate B, 73 ſq.

p. 539. vſ. 95. l. 5. νῦν δὲ ὀνόσσε. disiunge, ὀνόω σε.

p. 540. vſ. 101. Etiam Sch. Vict. ἀποπτανέουσι. περιβλέψουσι etc. prorſus vt lin. 6. Schol. B. et Lipſ.

p. 542. vſ. 114. Τυδέος ὃν. Θήβησι — Sch. V. ὅτι αἱ κατὰ τοὺς Τραγικοὺς εἰς Ἐλευσῖνα μετηνέχθησαν. οἱ περὶ τὸν Καπανέα. additur narratio de Tydeo fere vt in Schol. br.

p. 543. vſ. 118. Sch. V. ἐμεῖο πατήρ. οὕτως Ζηνόδοτος. τινὲς δὲ, ἐμοῖο. ἵν' ᾖ κτητική. et p. 544. vſ. 123. τὸ δὲ ἀμφὶς, χωρὶς τῶν ἀρουρῶν.

p. 548. vſ. 142. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε. Sch. V. περισσὸς ὁ στίχος, καὶ ἡ λέξις νεωτέρων. Subiiciuntur eadem quae in Ven. A. B.

p. 549. vſ. 143. σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ. Sch. V. ἀντὶ τοῦ· οὐδ' ὅλως· ὡς τὸ· (Od. Δ, 566) οὐ νιφετὸς, οὐ γὰρ χειμὼν πότε. οἱ δὲ γράφουσιν· οὔ ποι.

p. 554. vſ. 67. θύρας — ἐπῆρσεν. Sch. V. οἱ μὲν ἐπήρεισεν· οἱ δὲ ἐπάρασσεν. οἱ δὲ ἐφήρμοσεν. ὅμοιόν ἐστι τῷ· αὐτόδιον (Od. Θ, 449) ἐπίστιον. (Od. Ζ, 265) — Et vſ. 169. θύρας ἐπέθηκεν. γρ. καὶ πύλας.

p. 558. vſ. 181. ζώσατο. Sch. V. Ἀρίσταρχος· ζώνῃ ἀραρυίῃ.

p. 561. ad vſ. 183. l. 7. Philemonis gloſſa legitur quoque in Schol. Vict.

p. 563. vſ. 190. φίλον τέκος — et πρέσβα θεὰ, ex his teſtatum facit Sch. Vict. Homerum iudicium dearum de formae praeſtantia ignoraſſe.

p. 564. vſ. 199. δαμνᾷ Sch. V. οἱ μὲν ὁμοίως τῷ· πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ. (Ω, 390) οἱ δὲ (parum ſcite in Ionico poeta) Δωρικὸν αὐτὸ, ἀπὸ τοῦ δάμναμαι· οὕτως Ἀρίσταρχός φησιν. (Ergo δάμνασαι, δάμναι, δάμνῃ, δάμνᾳ.) ἐπίστα δύναι. ὅλον ἐπίστασαι (corr. ἐπίστῃ. δύνῃ ὅλον ἐπίστασαι. δύνασαι.)

p. 566. vſ. 203. Ῥείης. ὁ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, Ῥείας.

p. 572. vſ. 223. ἑῷ. Sch. Vict. inuerſe: οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ, μέσῳ.

p. 573. vſ. 227. ἱπποπόλων Θρῃκῶν Sch. V. γρ. ἱππονόμων. Mox vſ. 229. de ſcriptura Ἄθοω et Ἀθόω v. Hermann. Gr. Gr. p. 27. et ἐπὶ πόντον, Zenodotus ἐς πόντον. Mox Sch. V. et: Ἀρίσταρχος (f. Ἀριστοφάνης;) ἐς πόντον. Πτολεμαῖος δὲ κατὰ δυσίν, φησι, δηλοῖ, ἐς

πόντου· ἀγνοεῖ δὲ (Ptolemaeus) τὸ ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας. (Od. K, 131) ἄφεσιν οὖν δηλοῖ, οὐ δύσιν. Verbo: Iuno non ſubiit mare ſed ſupra mare inceſſit: poſſe autem hoc quoque per ἐς πόντον declarari. τὸ δὲ, ἐλαᾶν ἐπὶ κύματα, ἐπάνω τῶν κυμάτων. καὶ σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων.

In Schol. B. ad vſ. 229. quod et in Victorianis eſt, verba ſunt: τοῦτο δὲ (τὸ ὄρος Ἄθω) ὤρυξε Ξέρξης. Additur: Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος ψευδὲς τοῦτό φησι. τιμᾶται δὲ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῷ. Αἰσχύλος· Ἀγαμέμνονι. (vſ. 295) „Ἄθῳον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο.“ τὸ δὲ στάδια . . . ἀπέχον Λήμνου σκιάζει αὐτήν. καὶ ἡ παροιμία· „Ἄθως σκιάζει ὦτα Λημνίας βοός.“ Pro *Dinocrate* architecto eadem Scholia *Dioolem* memorant: Διοκλῆ δὲ φασὶ τὸν Ῥήγιον (Ῥηγῖνον) ἀρχιτέκτονα Ἀλεξάνδρῳ ἐπαγγέλλεσθαι etc. Ad vſ. 231. vbi de cauſſis quaeritur, cur Somnus in Lemno occurrerit: οἱ δὲ, ἐκ τύχης συντετυχηκέναι. τινὲς δὲ γράφουσιν· (poſt vſ. 231. ἔνθ' Ὕπνῳ —) „ἐρχομένῳ κατὰ φῦλα βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.“ Et Mneſimachi verſus (p. 574. ad vſ. 231. l. 5. 6.) eſt quoque in iisdem et ap. Euſtath. p. 981, 3.

p. 575. vſ. 235. ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν. Sch. Vict. αἱ Ἀριστάρχου· χάριν εἰδέω, ἀντὶ τοῦ εἰδείην, Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ὀφλήσαι. (ὀφλήσαιμι) ὡς Εὐριπίδης· ὤς ποθεν εις ως . . . ἡ μοι χαριν. Corrupta ex verſu Andromedae: ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσῃ μοι χάριν.

p. 576. vſ. 236. κοίμησόν μοι. Euſtathii verba ſunt ex antiquo Scholio: vt video ex Schol. Vict. Eſt quoque in his Zenodotea lectio ſcripta recte: ἐπ' ὀφρύσι. Et ad vſ. 241. ἐπισχοίης. ὡς ἄσσον· (prope admouendo) ἔνιοι δὲ, ἐπισχοῖες. indocte. Poſt vſ. 241. τινὲς ἐπάγουσιν· „αὐτὰρ ἐπὴν δὴ νῶϊ κατευνηθέντας ἴδηαι, ἄγγειλον τάδε πάντα Ποσειδάωνι ἄνακτι.“

p. 579. vſ. 249. ἄλλοτε ἤ. Discrepant Schol. Vict. Ἀρίσταρχος· ἄλλοτε σὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. ἵνα ᾖ. ἤδη γάρ με ἄλλοτε ἡ σὴ ἐπαίδευσε πρόσταξις. Addit: ſi enim Iupiter ἐπίνυσσε, deberet ſubiici: ὑπέρθυμος ἐὸς υἱός. (non, Διός. quod tamen leue eſt.)

p. 580. vſ. 255. Κόων δ'. Etiam Sch. V. τινὲς Κόον. ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς· Κῶν. κόον. ὡς σόον, διαλύσει. καὶ· χροὸς εἴσατο. (N, 191) Corrige, Καλλίστρατος.

vſ. 263. τὸν δ' αὖτε. Pro his Sch. V. γρ. ὣς φάτο· μείδησε δὲ Θεὰ, λευκώλενος Ἥρη, χειρί τε μιν κατέρεξεν. desunt reliqua: ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε. Mox vſ. 264. τίη δὲ σὺ ταῦτα. βαρυντέον τὸν ῆ, παρέλκοντα. δὲ ἀντὶ τοῦ, δή.

p. 583. vſ. 271. Euſtathiana ad ἀάατος ſunt in Schol. Vict. Στυγὸς ὕδωρ. ὡς κατὰ ὑγροῦ στοιχείου ὄμνυσι. Adduntur plura; tandem ad Herodotum prouocat: lib. VI, 74. Etiam ad vſ. 275. Scholion Porphyrii exiguae frugis ad Χαρίτων μίαν eſt plenius in Schol. Vict. Eſt in his: οὐκ οἶδε δὲ τὰ παρ' Ἡσιόδῳ ὀνόματα τῶν Χαρίτων. Eſt quoque in Schol. Vict. quod Euſtath. habet Scholion cum verſu inſerto ad vſ. 279.

p. 585. vſ. 271. Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε. Sch. V. τινὲς· Λήμνοιο κατὰ μέγα ἄστυ λιπόντε. τί γὰρ νῦν πρὸς τὸν (τὴν) Ἴμβρον. Iuuat me hoc Scholion. Offenderat me ipſum memoratio Imbri. ἔστι δὲ νῆσος πρὸς τῷ Μέλανι Κόλπῳ. ἀπέχουσι δὲ ἀλλήλων στάδια ρκ. De his cf. ad Ω, 78. 79.

vſ. 285. — ἀκροτάτη δὲ — ὕλη. τὴν χαμαίζηλον βοτάνην φησίν. ὅτι γὰρ οὐ πατοῦσι γῆν, δῆλον ἐκ τοῦ· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν. (ſup. 228) εἰσὶ δὲ γραφικά. ad vſ. 287. ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ. καλῶς δὲ πρόσκειται, τότε. νῦν γὰρ οὐ φύεται ἐκεῖ ἐλάτη. καὶ ὅτι μετὰ τὰ ἡρωϊκὰ ὁ ποιητής.

p. 586. vſ. 291. Euſtathiana p. 986. de *chalcide* aue ſunt pleniora in Schol. Vict.

p. 588. vſ. 295. Sch. V. πρώτιστον. Ἀρίσταρχος· ὅτε πρῶτόν περ. Eadem habent ea, quae Euſtath. p. 987, 6. ad vſ. 296. exſcripſit. Addita in fine: ἔνιοι δὲ φασὶ, παρθένον οὖσαν Ἥραν ἐρασθῆναι Εὐρυμέδοντος, ἑνὸς τῶν Γιγάντων, καὶ ἐξ αὐτοῦ τεκεῖν τὸν Προμηθέα. Δία δὲ ἐγνωκότα, τὸν μὲν ταρταρῶσαι, τὸν δὲ Προμηθέα, προφάσει τοῦ πυρὸς, σταυρῶσαι.

p. 589. vſ. 298. Sic Od. A, 409. ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει; μήποτε δὲ ἰσοδυναμεῖ τὸ παρ' Αἰολεῦσι

τυΐδε; (Notum ex Sappho.) ἀντὶ τοῦ, ἐνθάδε. οὐ γινώσκει δὲ τὴν σκευήν. (dolum Iunonis) διὰ τὰ πάθη· (ipse occaecatus amore) ἥ τ' ἔκλεψε νόον. (sup. vſ. 217.)

p. 590. vſ. 313. κεῖσε μέν ἐστι. magis grammatice ſcribi μὲν ἔστι docet Hermann. Gr. Gr. p. 89. vſ. 316. περιπροχυθείς. Sch. V. περισσῶς χυθείς. ὁ δὲ Ἰξίων γράφει, περιπλεχθείς. Enimuero eſt idem quod ἀμφιχυθείς. auget tamen προ, προχυθεὶς, effuſus.

ibid. extr. Verſſ. 315 — 327. etiam Iuſtin. Cohort. alt. recitat, omiſſis vſſ. 318. 320. 322. 4. 5. cf. ad vſ. 318.

p. 591. vſ. 317. Ἰξιονίης. Sch. V. Ἰξίονος γυνή. διὰ ἠιόνος θυγάτηρ τῆς διάς. ſcrib. Δηιονέως θυγάτηρ ἡ Δῖα. vſ. 319. Δανάης. ἐξ Εὐρυδίκης καὶ Ἀκρισίου. (Apollod. II, 2, 1.) Εὐφορίων· „Ὀθνεῖον Πέρσης Λέων γε μὲν Εὐρυμέδοντα" (Spectare haec ſuſpicor ad pugnam cum Polydecte et Seriphiis, cf. Ouid. Met. V, 242 ſqq. fuit itaque Περσεύς τε, Λέων τε.) Reliqua, quae de Perſeo Schol. Vict. habent, exſcripſit Euſtath. p. 989, 20.

ad vſ. 320. ἀριδείκετον. τινὲς, πολὺ φίλτατον. vſ. 321. Φοίνικος καὶ Κασσιεπείης Εὐρώπη. vſ. 322. Μίνω τε. τινὲς Μίνωνα. Ζηνόδοτος Μίνω. Ἀρίσταρχος Μίνων. ἀττικῶς. At Attica aliena ab Homero. ad vſ. 324. Scholiis de Hercule in Vrat. b. apponitur in fine: ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει. Scholion Vict. de Alcaeo eſt ap. Euſtath. p. 989, 42. Tum vſ. 328. ὥς σεο. τινὲς κατ' ἀντιδιαστολὴν, καὶ ὀρθοτονοῦσιν. ἡ δὲ χρῆσις ἐγκλίνει.

p. 593. vſ. 340. ἔνθ' ἴομεν κείοντες. Sch. V. ὅτι εἰς τόπον πάλιν τὸ ἔνθα. (non neceſſe, ſed ἔνθα κείομεν iungenda.) probat et ipſe εὐάδε.

vſ. 342. poſt Scholion quod et in ceteris legitur, Sch. V. πᾶς δὲ τόπος τῇ νομίμῳ μίξει θάλαμός ἐστι· τῇ δὲ ἀθέσμῳ οὔ.

p. 595. vſ. 348. λωτὸν δ' — Plin. XXI, 17. *crocus. Troianis temporibus iam erat honos ei. hos certe flores Homerus tres laudat: loton, crocon, hyacinthum.* add. XXII, ſ. 27. vſ. 350. τῷ ἔνι. τινὲς τῶν ἀπ' αὐτῶν θαλλῷ. Eſt ſane ad ὑάκινθον, τῷ, quod debebat eſſe τοῖς.

vſ. 351. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι. Sch. V. Ζηνόδοτος γράφει· ἀνέπιπτον. ἀντὶ τοῦ, ἐπί. ὡς· χρυσέησιν ἀν' ἵπποις. — ἐπάγουσι δέ τινες· „δή ῥα τότ' ὀφθαλμοῖσι Διὸς χύτο νήδυμος ὕπνος." τοῦτο γὰρ δεῖ δηλωθῆναι.

p. 597. vſ. 376. 377. etiam Sch. V. τοὺς δύο Ζηνόδοτος μὲν οὐδὲ γράφει· Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ.

p. 598. vſ. 382. Sch. V. δόσκον. οὕτως Ἀρίσταρχος. ἔν τισι δὲ, δῶκε.

p. 599. vſ. 385. ἄορ τανύηκες in manu Neptuni pugnantis. Sch. V, τινὲς, τὴν τρίαιναν. ἐπεὶ καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰτωλοὶ πᾶν ὅπλον ἄορ καλοῦσι. (cf. Obſſ. ad E, 509. p. 101) ὅθεν καὶ Χρυσαόρου Ἀπόλλωνος, καὶ „Ἀθηναίης δολιχχόρου ἱερὸν ἄστυ.“ ὁ δὲ ποιητὴς μόνον τὸ ξίφος.

p. 602. vſ. 398. Sch. V. τόσον γε. Ζηνόδοτος τόσος γε.

p. 604. vſ. 404. τῇ ῥα δύω. Sch. V. κατὰ τὴν κλεῖν. τρωτὸς δὲ ὁ Αἴας ὅλον τὸ σῶμα. οὐχ ὡς Αἰσχύλος τὰ περὶ τὴν μασχάλην. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος· μονομαχοῦντος γὰρ αὐτοῦ πρὸς Διομήδην, φησὶ „καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδείσαντες Ἀχαιοὶ“ (Ψ, 822) ὡς δυναμένου καὶ τρωθῆναι. τοῦτο δὲ ὑπονοοῦσι διὰ τὸ μηδέποτε παρ' Ὁμήρῳ τετρῶσθαι αὐτόν. Alia de Aiace quae Schol. V. habent, appoſuit Euſtath. p. 995. pleraque parum diſerte.

vſ. 410. Sch. V. χερμαδίῳ τά ῥα. τινὲς αμυρια βόσκει. (vult dicere, nonnullos comparare: κῆτος, ἃ μυρία βόσκει. Od. M, 97. ſic χερμαδίῳ ἃ, (ἐκ τῶν χερμαδίων, ἃ) ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου Πάνδαρος θεόμηροι νείσονται ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδ', ὥς τινι κραίνων ἔφη. Lege: ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου Πίνδαρος· „θαίμοροι νείσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί, ᾧ τινι κραίνων —, ἔφη. Olymp. III, 18. 19. ἐν κονίῃσιν. ἔδει, ἐς κόνιν.

p. 607. vſ. 437. αἷμ' ἀπέμασσεν. Sch. Vict. poſt alia: ἀπέμεσσεν, ἀντὶ τοῦ, ἤμει. οἱ δὲ γράφουσιν· ἀπέσισεν. Niſi vitium librarii eſt, ductum eſſe debet a σίζω, ἀποσίζω, ſtridorem emitto. ita vero ἀπέσισσεν ſcribendum erat.

p. 608. vſ. 440. Sch. V. νόσφιν ἐόντα. οὕτως. τὸ γὰρ κιόντα, κατάχρησις. Et vſ. 445. παρ' ὄχθας Σατνιόεντος. τινὲς δὲ Σαργαρίοιο. Corr. Σαγγαρίοιο. vt Γ, 187. Et παρ' ὄχθας. Ζηνόδοτος, παρ' ὄχθης. puto fuiſſe παρ' ὄχθῃς. quo ducit Strabo παρ' ὄχθαις. vſ. 457. ἔκπαγλον. ὑπερηφάνως· γράφεται καὶ, ἔκπαγλος.

p. 610. 464. Ἀρχέλοχος. Ἀρίσταρχος. ἀναλογώτερον, τοῦ· Ἀρχίλοχος. ὡς Φερένικος. Μενέλαος.

p. 613. vſ. 485. Etiam Sch. V. ἄρεως ἀλκτῆρα. Ζηνόδοτος· ἀρῆς. ἵν' ᾖ. ἐπὶ πάσης βλαβῆς. Conuenit ſententia Od. Π, 97 ſqq. ἧτι κασιγνήτοις — Mox 488. ἐρωὴν ex ὡρμήθη eſſe ὁρμήν.

p. 614. vſ. 499. Conueniunt cum Sch. B. Victor. Schol. et Lipſ.

p. 618. vſ. 511. 512. πῶς ἐν τῷ διακόσμῳ οὐ μέμνηται αὐτοῦ; miratur ducem Myſorum Hyrtium non memoratum eſſe in catalogo. καρτεροθύμων. τινὲς βαρβαροφώνων.

p. 619. ὅτε τε Ζεύς. Sch. V. τινὲς, ὅτε δὴ θεός.

